

Đường Chim Bay

Contents

Đường Chim Bay	2
1. Q.1 - Chương 1: Quảng Cáo Dừng Mãi Không Cần Giải Thích	2
2. Q.1 - Chương 2: Nhà Cửa Sát Thủ Không Phận Sự Cầm Vào	10
3. Q.1 - Chương 3: Keith Là Người Nguyên Thủy	15
4. Q.1 - Chương 4: Bác Sĩ Mà Còn Đáng Sợ Hơn Phim Kinh Dị	19
5. Q.1 - Chương 5: Tắm Đùng Quên Mang Vũ Khí	24
6. Q.1 - Chương 6: Đàn Tranh Cũng Có Thể Lấy Mạng Người	28
7. Q.1 - Chương 7: Hello Kitty Bay Đầy Trời	33
8. Q.1 - Chương 8: Yêu Tôi Thì Cho Tôi Thiến Anh	37
9. Q.1 - Chương 9: Cho Chim Nhỏ Ăn Bánh Mì Phô Mai	41
10. Q.1 - Chương 10: Giác Mơ Cổ Quái Của Brando	45
11. Q.1 - Chương 11: Người Ở Bang Utah, Tim Lại Ở Los Angeles	48
12. Q.1 - Chương 12: Tôi Muốn Hắn Ta, Gây Mê Hắn Cho Tôi	52
13. Q.1 - Chương 13: Sống Để Giết Anh	55
14. Q.2 - Chương 1: Bạn Học Kỵ Bình Nhẹ	61
15. Q.2 - Chương 2: Ai Đụng Vào Bữa Ăn Sáng Của Tôi	66
16. Q.2 - Chương 3: Bữa Ăn Thịnh soạn Trong Rừng	71
17. Q.2 - Chương 4: Phụ Nữ Là Ma Quỷ	76
18. Q.2 - Chương 5: Chuyện Giam Cầm	81
19. Q.2 - Chương 6: Khắp Người Con Chuột Đều Là Bảo Vật	87
20. Q.2 - Chương 7: Tình Yêu Đầu Tiên Vỡ Tan Như Bông Tuyết	92
21. Q.2 - Chương 8: Tôi Yêu Cậu	96
22. Q.2 - Chương 9: Dương Hung Hãn Ra Đời	101
23. Q.2 - Chương 10: Tiếng Xấu Của Dương Đã Sớm Vang Dội	107
24. Q.2 - Chương 11: Đầu Đuôi Của Hai Lần Cầu Hôn	116
25. Q.2 - Chương 12: Phát Hiện Sự Thật Kinh Dị	121
26. Q.3 - Chương 1: Đêm Trước Cuộc Đột Kích	126
27. Q.3 - Chương 2: Đêm Ác Ma Lộ Hành	131
28. Q.3 - Chương 3: Quy Tắc Số Một Trong Đạo Chạy Trốn	136
29. Q.3 - Chương 4: Tôi Muốn Biến Cô Thành Tiêu Bản	140
30. Q.3 - Chương 5: Hoàng Hôn Yên Tĩnh	145
31. Q.3 - Chương 6: Hiểu Nhau	150
32. Q.3 - Chương 7: Dora	164
33. Q.3 - Chương 8: Yêu Quái Bạch Tuộc Tám Chân Chiếm Giường	169
34. Q.3 - Chương 9: Đây Là Ký Ức Xấu Hổ Tôi Cỡ Nào	174
35. Q.3 - Chương 10: Khách Không Mời Mà Đến	179
36. Q.3 - Chương 11: Đánh Lén	184
37. Q.3 - Chương 12: Bệnh Viện Bùng Nổ	189
38. Q.3 - Chương 13: Lòng Ghen Tỵ Của Đại Tiểu Thư Thủy Tinh Cung	194
39. Q.3 - Chương 14: Người Đàn Ông Không Có Súng Thì Không Ngủ Được	198
40. Q.3 - Chương 15: Kèn Lệnh Chiến Tranh	203
41. Q.4 - Chương 1: A Nặc	207

42. Q.4 - Chương 2: Vật Thí Nghiệm Sống Mốc Meo	212
43. Q.4 - Chương 3: Đồng Loại? Ngoại Tộc? Không Đáng Tin Cây!	216
44. Q.4 - Chương 4: Nguyên Tổ, A Nặc, Keith	221
45. Q.4 - Chương 5: Phải Mang Theo Lương Thực Dự Trữ	226
46. Q.4 - Chương 6: Nữ Vương Đại Nhân Nhảy Dù	230
47. Q.4 - Chương 7: Chết Không Nhắm Mắt	235
48. Q.4 - Chương 8: Tự Ném Trái Đắng	239
49. Q.4 - Chương 9: Bảo Vệ Hồn Không Phải Lý Lộc	244
50. Q.4 - Chương 10: Căn Cứ Thí Nghiệm	248
51. Q.4 - Chương 11: Người Hồn Yêu Không Phải A Nặc	252
52. Q.4 - Chương 12: Dương Tập Kích Lại	257
53. Q.4 - Chương 13: Kết Thúc	262
54. Q.4 - Chương 14: Ngoại Truyện 5: Kế Hoạch Bỏ Máu Của Gia Đình	265
55. Q.4 - Chương 15: Ngoại Truyện 6: Ruột Già Của Heo Tăng Giá	267
56. Q.4 - Chương 16: Ngoại Truyện 7: Hôn Lễ	269
57. Q.4 - Chương 17: Ngoại Truyện 8: 24 Tiếng Kinh Hồn Của Keith	273
58. Q.4 - Chương 18: Ngoại Truyện 9: Mẹ Đại Nhân Mạnh Mẽ Và Cha Đại Nhân Vạn Năng . . .	276

Đường Chim Bay

Giới thiệu

Lý Lộc: Nữ, là bác sĩ ở một phòng khám bệnh dành cho nam, xử lý tất cả các từ nha khoa đến phụ k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chim-bay>

1. Q.1 - Chương 1: Quảng Cáo Dững Mãnh Không Cần Giải Thích

[Ấn tượng mà “Vật hy sinh” tạo cho người khác chính là: Một nhân vật nhỏ dù có bị tiêu diệt trong dòng nước lũ lịch sử cũng chẳng sao . . .]

Lý Lộc bị đè xuống nền xi măng lạnh lẽo, trên đỉnh đầu cô là cánh tay đàn ông ngăm đen đầy sức mạnh. Cả khuôn mặt cô đều bị vùi vào rãnh nước bùn bên đường.

Cô chỉ là một người châu Á, một học sinh năm thứ tư rất bình thường của học viện y dược này, bạo lực dễ dàng khiến thân thể cô khuất phục. Vậy mà, chỉ thân thể khuất phục vẫn còn chưa đủ, ở nơi giao nhau của đời thường và thế giới ngầm này, còn đòi hỏi cả sự khuất phục về tinh thần.

Đây là một ngõ hẻm ít người qua lại, hai bên là vách tường cổ xưa, trước sau đứng đầy người. Bọn họ đang nhỏ giọng trao đổi. Cảm giác sợ hãi giống như cơn thủy triều lặng lẽ ủa tới, mang theo sự ép buộc không thể chống cự, khiến Lý Lộc ngạt thở, vùng vẫy trong cơn mưa mịt mù..

Giáo sư Mary nói: “Tôi hỏi cô lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng, cô nhất định phải nắm bắt nó. Cô muốn gia nhập với chúng tôi, hay vẫn khẳng khái đối nghịch?” Người đang nói là một người phụ nữ quyền rũ, cao 1m7 mấy, tóc quần màu vàng, cô ta là giáo sư của Lý Lộc, đã từng. . .

Lý Lộc rất hoảng sợ, mặc dù như thế, cô lại không muốn thỏa hiệp. Cô sinh trưởng ở thành phố, cho dù đi dân đến nước Mỹ không mấy quen thuộc, cũng chưa từng gặp sự đối đãi này. Nhưng bây giờ, những người khác tộc đang bao quanh cô, không cho cô một con đường sống.

“Nó không chịu gật đầu, đến như vậy còn không chịu gật đầu.” Giáo sư Mary nói, xoay người đi về phía một người đàn ông còn trẻ tuổi.

Hắn còn mặc áo khoác trắng trong phòng thí nghiệm, khung mắt kiếng màu vàng đeo trên sống mũi, hai cái tay nắm thật chặt. Có một mái tóc đen nhánh như người châu Á, nhưng sống mũi cao thẳng, hai mắt sâu, con ngươi màu hổ phách lóng lánh trong suốt.

Mary nói với hắn: “Thiếu gia Brando, nó không chịu gật đầu, cậu xem phải làm sao.”

“Không được, không thể giết cô ấy, tôi không đồng ý.” Brando nói, mười ngón tay xoắn vào nhau.

Lý Lộc bị đè vùi lấp ở trong bùn lầy, chỉ có một nửa mắt có thể nhìn sự vật. Trong bóng tối âm u, bóng dáng của Brando vẫn cao thẳng, hắn là người trẻ tuổi có khí chất kỳ dị, rất dễ dàng hấp dẫn chặt ánh mắt của người khác.

Brando nói: “Mặc kệ nói thế nào, cô ấy là học sinh xuất sắc nhất của tôi, tài năng chế thuốc của cô ấy không ai có thể so sánh.”

“Thiếu gia, xin đừng quên dòng họ và trách nhiệm của ngài. Cô ta là gì chứ? Cô ta biết bí mật của chúng ta, cũng không hiểu sự nghiệp của chúng ta, cô ta là chứng ngại của ngài, ngài không thể xử trí theo cảm tính.”

“Tôi biết rõ. . . .” Brando vững vàng nhìn chằm chằm Lý Lộc, “Nhưng luôn có biện pháp không phải sao? Chúng ta có thể nhốt cô ấy, vĩnh viễn đều không thả ra.”

“Coi như chỉ có 0.1% cơ hội, đó cũng rất có thể sẽ trở thành thực tế. Ngài nguyện ý để cho cô ta sống, sau đó có một ngày sẽ chạy đi tuyên dương bí mật của chúng ta?”

“Không, Mary, cô không biết gì cả, tôi không thể giết cô ấy.”

Lý Lộc phát ra thanh âm há há, ở dưới sự chèn ép, nên sống lưng co quắp rung động. Brando lặng lẽ nhìn dáng vẻ nhếch nhác của người học sinh kiêm cộng sự ở phòng nghiên cứu này.

Mary quay đầu trở lại, nhìn thấy cô đang cố gắng nhấc đầu lên. Cô ta ra dấu tay, người da đen lập tức buông lỏng cánh tay đang đè đầu cô ra. Mary hỏi: “Cô còn có lời gì muốn nói không? Gia nhập với chúng tôi hay là cự tuyệt?”

Lý Lộc lắc đầu: “Cho dù tôi có thể nói láo muốn gia nhập với mấy người. Nhưng chắc Brando sẽ không tin tưởng.” Tầm mắt của cô nhìn thẳng Brando.

Hắn đã trầm tĩnh lại, đôi tay thôi run rẩy, hạ mắt nhìn học sinh dưới đất.

Hắn nói: “Đúng vậy, em đã kể với anh quá khứ của em, cho nên anh sẽ không tin tưởng. Em không thể nào hội nhập với chúng tôi.”

“Brando.”

“Mary, không phải cô đã nói rồi à, cô không biết gì cả. Nếu như cha của cô dựa vào buôn bán túi nhỏ morphine 0.1 gam để duy trì cuộc sống; nếu như cha của cô dẫn dụ rất nhiều người không biết rơi vào hàng ngũ hít thuốc phiện; nếu như cha của cô bị bọn họ tìm tới cửa trả thù, bị chặt đứt từng ngón tay, cô sẽ hiểu tại sao cô ấy không gia nhập với chúng ta.”

“.”

“Cha của cô ấy chết rất thảm. Cô có thể đi xem thời báo xã hội Kansas mười lăm năm trước. Ngón tay ngón chân mất ráo, chết bởi bị sốc mất máu.”

“Brando! Anh cầm miệng cho tôi!” Lý Lộc giằng co trên mặt đất, ra sức muốn bò dậy ngăn hẳn nói tiếp, đó là một đoạn quá khứ không thể để cho người chạm đến. Dù là trong thời gian tin tưởng “giáo sư Brando” nhất, cô cũng chỉ nói sơ về việc cảm hận ma túy, nhưng Brando lại điều tra tất cả rất rõ ràng.

Brando hít thật sâu rồi thở ra một hơi, hẳn ngừng đầu nhìn bầu trời, nơi đó không ngừng lóe lên quãng trắng của màn mưa. Rất nhỏ rất nhẹ, cũng rất lạnh lẽo, rơi trên mặt đất tạo thành vết bùn không rửa sạch được.

“Em luôn cố chấp như thế, tại sao không chịu hiểu..” ngón tay rất lạnh của Brando quấn vào nhau, “Chất thuốc gây nghiện tồn tại ở trên thế giới này, là bởi vì nó có thể mang đến vui vẻ, nó khiến mọi người tuyệt vọng đối với thế giới đạt được khoái cảm tuyệt đỉnh lần nữa, nó khiến nông phu nghèo khổ có thể lấy được thù lao sinh sống. Trên thế giới này mỗi sự vật đều có tốt có xấu, tại sao em luôn chỉ nhìn thấy chỗ không tốt của nó, lại không thể tha thứ mà tìm hiểu chỗ tuyệt vời của nó?”

“Thì ra đây chính là ý nghĩ của anh? Tôi lại còn khờ dại cho rằng anh bị bọn họ bức hiếp mới đồng lưu hợp ô.”

“Bức hiếp?” Mary chen lời vào, cô ta lắc đầu liên tục, giống như là nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi, “Cậu ấy là người nói nghiệp đời kế tiếp của gia tộc Akis! Ai dám bức hiếp cậu ấy ‘ thông đồng làm bậy ‘?”

Lý Lộc cắn môi, mặt cô không còn chút máu, không nói thêm gì nữa.

Brando vẫn còn cố gắng khuyên, muốn truyền đạt tâm ý của mình cho đối phương: “Đi với anh đi, rời khỏi nước Mỹ ngột ngạt này, anh sẽ cho em thấy vườn địa đàng ở nhân gian, em không biết, mùa hoa ở nông trang anh tức hùng vĩ cỡ nào, nó xinh đẹp đến mức làm cho người ta muốn rơi lệ.”

“Là bị khí độc hun đến muốn rơi lệ chứ.” Lý Lộc cười lạnh nói, mặc dù mặt đất rất lạnh lẽo, nhưng cũng không thể trở ngại lửa giận bùng hực thiêu đốt của cô.

Brando quay ngược lại hai bước, trong con ngươi trong suốt lóe ra ánh nước thương hại, lông mi thật dài xoắn xoắn như cánh quạt. Hẳn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: “Mary, cô nói đúng, tôi rất cuộc phải lựa chọn.”

Hắn từ từ tỉnh táo lại, hạ quyết tâm, không còn co rúm lại nữa. Từ trong túi áo móc ra một ống chích hai milliliter mang theo bên người, còn có một ống chứa công nghiệp bằng thủy tinh nhỏ bằng một ngón giữa. Bên trong chứa một chất lỏng vàng xám vẫn đục.

“Vera, anh kể cho em nghe về chuyện của anh nhé.” Không đợi Lý Lộc đáp lại, cứ tiếp tục nói, “Lúc mười hai tuổi anh từ Đa Duy Cống đi tới nước Mỹ, lập chí muốn vào viện nghiên cứu y dược, chính là vì có thể điều phối ra một loại heroin vĩ đại hơn cả thuốc gây nghiện. Không cách nào bỏ hẳn, dễ dàng nghiện, làm người ta vui vẻ, còn có thể cường thân kiện thể.” Brando mở ống chứa ra, dùng ống chích rút ra một milliliter chất lỏng.

Có lẽ Lý Lộc đoán được chuyện hẳn sắp sửa làm, sắc mặt biến thành tái nhợt.

“Đây là dung dịch thí nghiệm nguyên thủy anh lấy được từ ba năm trước, chỉ tiếc còn chưa thành công, bởi vì nó tổn thương thần kinh não tuyệt đối. Ba năm, không có vật thí nghiệm nào có thể sống, dung dịch thí nghiệm nguyên thủy này căn bản không phải thuốc gây nghiện anh muốn, mà là độc dược giết người chính gốc.”

“Chẳng qua bây giờ anh đã thành công, loại dung dịch này dùng với chiết xuất, rồi thêm vào một chút chất kèm, sẽ là chất nghiện rất mạnh. Chúng tôi đặt tên cho nó là Hell Drop, còn khó bỏ hơn cả heroin — đáng tiếc hôm nay anh chỉ mang theo dung dịch thí nghiệm nguyên thủy.” trông mắt màu hổ phách trong suốt của Brando lóe ra vui vẻ, vui vì ham học hỏi, về mặt sự nghiệp có điều tiến bộ. Hắn nhìn chằm chằm ống tiêm trong tay, đẩy không khí bên trong ra, “Em có hai lựa chọn, tiêm nó vào người kẻ đang đè em, hay là chính em tiếp nhận nó, chậm nhất nửa phút sẽ tắt thở.”

Mary mừng rỡ nói: “Thiếu gia Brando, ngài rất cuộc quyết định!”

Brando quay đầu lại cho cô một nụ cười dịu dàng: “Cô nói đúng, bạn bè và sự nghiệp có đôi khi xung đột, tôi rất cuộc phải lựa chọn. Cô có thể phát hiện sự nguy hiểm của tình cảm sớm hơn tôi, không hổ là trợ thủ tôi tín nhiệm nhất.”

Hắn lại đi tới chỗ Lý Lộc, ngồi xổm người xuống trong mưa phùn, đưa ống tiêm đến trước mắt Lý Lộc: “Em lựa chọn đi, trở thành hung thủ giết người, hay là trở thành người bị hung thủ giết chết?”

Lý Lộc nhìn người đàn ông này, hắn xinh đẹp, ưu nhã, hòa ái dễ gần giống như là gió nhẹ thổi lất phất, ai biết hắn cũng là kịch độc không cách nào thoát khỏi như hoa anh túc. Bàn tay người da đen đè ép cô đang run rẩy, hiển nhiên rất sợ cô sẽ chọn tiêm ma túy vào trên người của hắn. Nhưng lại không dám buông tay.

Brando? Akis, xem ra là người có quyền uy tối cao.

Cô rất sợ, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tôi vẫn không cách nào tiếp nhận.”

“Em thật rất ngốc nghếch.” Brando đau lòng nói, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cái trán bị bùn làm dơ của cô, lại dịu dàng giúp cô vuốt suông mái tóc ngắn bị rối khi giãy giụa.

“Anh là đồ khốn kiếp.” Lý Lộc nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, “Thật ra thì tôi rất thích anh, giáo sư Brando.”

“Tôi biết rõ.” Brando quỳ gối trong bùn lầy, hắn nói, “Mở mắt, tôi không thể lừa em đến cuối cùng được.”

Lý Lộc đau lòng mở mắt, trước mặt cô Brando quỳ gối trong bùn lầy, trên ngón tay dính thứ trong suốt gì đó, mà trông mắt thì biến thành màu xanh đậm rực rỡ.

“Màu xanh lá cây. . . Ta biết anh bốn năm, anh vẫn luôn đeo kính sát trùng đổi màu?”

“Ừ.”

“Brando, anh rõ là. . . tên khốn kiếp!”

“Đúng vậy, anh là tên khốn kiếp, còn em thì gu ngốc.” Brando nói xong, ghim kim tiêm vào trong cổ của Lý Lộc.

“Dù xuống Địa ngục, tôi cũng tuyệt đối không tha thứ cho anh.”

“Anh biết rõ, ngủ ngon.”

Lúc Brando nói, học sinh của hắn bị đè bẹp trên mặt đất đã không còn động tĩnh.

Ánh mắt của cô mở to, cổ cứng đờ, như cố gắng muốn nhìn thấy bầu trời.

Brando theo ánh mắt của cô nhìn lên trên.

Đó là bầu trời tràn đầy lo lắng, mưa phùn bay xuống.

Hắn rất đau lòng, Mary từ phía sau ôm lấy hắn, an ủi phủ lên lồng ngực của hắn.

“Mary, tôi chưa từng thích một người như thế, tại sao cô ấy không đồng ý sự nghiệp của tôi?” Brando lầm bầm nói.

“Đừng gấp gáp, chúng ta về nhà, quên hết tất cả. Nửa tháng nữa, kà đến mùa anh túc nở hoa rồi.”

“Tôi biết rõ, chúng ta về nhà, rời khỏi quốc gia đáng ghét này.”

Mary thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Như vậy đứa nhỏ này thì sao?”

“Cứ để cô ấy ở chỗ này đi, cảnh sát sẽ tìm mộ cho cô ấy.” Brando nói, “Chúng ta về nhà, quên hết tất cả.”

Người trong ngõ hẻm lục tục đi ra, trở nên trống trải không tiếng động.

Mưa dầm lạnh lẽo, khiến cơ thể ở lại trong bùn lầy càng thêm lạnh lẽo.

Người biết Keith Williams đều cảm thấy anh ta là người thích thể diện, nhìn diện mạo giống như đã đọc không ít sách, cử chỉ giống như rất có khí phách, hơn nữa còn là ông chủ của công ty sản xuất vũ trang

cá nhân, sản nghiệp kinh danh chung với nhóm người có hơn mười chiếc máy bay trực thăng quân dụng võ trang, về phần sản nghiệp ngầm thì càng không cần phải nói.

Mà bây giờ, tên to con cao 1m9 này đang đỏ mặt. Uống cho anh ta hành nghề này từ trước khi trưởng thành, suốt mười mấy năm qua chưa bao giờ có lúc luống cuống như thế, bởi vì động mạch cổ của Squall - đối tác của anh ta bị thương rất nặng do lúc bọn họ kiểm tra thiết bị phòng cháy ở kho vũ khí công ty có một quả bom quá hạn tự nổ, mảnh bom vừa vụn xẹt qua cổ Squall. Bây giờ anh ta đang nghẹn khí nằm ở ghế sau xe hơi, vết thương được kế toán công ty - Johnson giữ chặt.

Keith cố gắng tăng tốc độ xe lên, nhưng bây giờ lại là chiều chủ nhật, những người đi làm đều lái xe chở vợ, con, mèo, chó, tới biệt thự ngoại ô, cách xa thành phố hỗn loạn ồn ào và không khí ô nhiễm. Nếu như bình thường, Keith, Squall, Johnson - những người có thu nhập cao ổn định cũng sẽ dùng cách giống thế để nghênh đón chủ nhật vui vẻ.

Chó má nó Chủ nhật vui vẻ!

Kế toán Johnson lo lắng hô to: “Sắp không còn thở rồi!”

Trên trán Keith nổi lên gân xanh, khi anh sắp lái nhanh chiếc xe Ford cũ kỹ này lên đường ngược chiều thì khóe mắt đột nhiên thoáng qua một bảng hướng dẫn màu trắng đỏ.

— phòng khám bệnh toàn năng siêu hiệu quả, quẹo cua đi về trước 50m.

Thân thể Keith nhanh chóng làm ra phản ứng chính xác, anh cấp tốc đảo quanh tay lái, lái vào trong con hẻm nhỏ chỉ cho phép đi một chiều. Sau khi hoàn thành một loạt động tác này, Keith mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, phần sau bảng hướng dẫn hình như còn có nửa câu — làm cho đàn ông nhanh hơn, cao hơn, mạnh hơn!

Đây là ý gì? Anh đạp mạnh chân ga, không thèm để tâm đến chuyện đó nữa. Ở thời khắc mấu chốt này, không có chuyện gì quan trọng hơn sự sống chết của đối tác của anh.

Keith Williams to con có một mái tóc vàng ngắn gọn, một đôi mắt to màu xanh thật là một người may mắn, lúc đó anh không có dự cảm được sẽ gặp phải cái gì trong con hẻm nhỏ này, nhưng lần gặp gỡ này đã bắt đầu những cuộc gặp gỡ ngạc nhiên khiến cuộc sống của anh không còn như xưa.

*** **

Keith và kế toán hoàn toàn sững sờ đứng ở trước tấm bảng quảng cáo to cỡ cái giường ngủ nhỏ — phòng khám bệnh toàn năng siêu hiệu quả, làm cho đàn ông “Nhanh” hơn, “Cao” hơn, “Mạnh” hơn!

Trên biển quảng cáo màu đỏ còn dán đầy mấy tờ quảng cáo lớn nhỏ đủ kiểu.

Bao gồm “Dầu Long Hồ, khiến ngài mạnh như rồng như hổ; ”Dầu thần Ấn Độ, còn MAN hơn MAN“; ”Giúp đàn ông, ‘ rất ’ tốt!“

Ở cửa có một y tá trẻ ngồi ở sau cái bàn tiếp đãi cúi đầu nghiên cứu một cuốn sách dày cộm.

“SHIT!” Keith luống cuống rống to.

Johnson giở về giao thiệp với con số, lại không giở về chung sống với phụ nữ cũng tuyệt vọng nói: “Lại là phòng khám bệnh khoa nam!”

Nếu quẹo ra con đường một chiều này căn bản là không còn kịp rồi, không, coi như không có tự nhiên đâm ngang quẹo vào thì thật ra thì cũng đã không còn kịp rồi. Keith xuống xe, dùng sức đóng sầm cửa xe, phát ra tiếng nổ to.

Lý Lộc bị giật mình, chấn động toàn thân ngẩng đầu lên. Cô đang ngồi trước chỗ khám bệnh của mình nghiên cứu sách y học, sống ở trong hoàn cảnh hòa bình làm cho toàn thân người ta thư giãn, nên không có chú ý tới có chiếc xe lái vào ngõ hẻm.

Keith rút súng ra đặt trên trán của người mà anh xem là “y tá trẻ”, hung tợn nói: “Gọi bác sĩ của cô ra đây.”

Anh chỉ hận thị lực mình quá tốt, cho nên có thể tinh tường phân biệt ra quyển sách “y tá trẻ” đang đọc say sưa ngon lành chính là một quyển sách về tăng hiệu quả bền bỉ. Tăng hiệu quả bền bỉ của cái đó! Keith giận dữ đến sắp đánh mất lý trí nguyên rửa tất cả đàn ông từng đến phòng khám bệnh này, nguyên rửa tất cả bọn họ biến thành giống đực sinh lý vô năng.

Cái trán Lý Lộc bị nòng súng dính chặt. Cô cũng sờ nhìn Keith nghĩ, đây là chuyện gì? Anh ta tới đánh cướp hay sao? Nên tự mình giải quyết hay là báo cảnh sát? — thôi nên báo cảnh sát đi, dù sao mình cũng là một người đóng thuế đảng hoàng.

Lý Lộc - một người hết sức tận dụng mọi vật, nơm nớp lo sợ muốn lui về phía sau, ngón cái của Keith đã mở chốt an toàn, lớn tiếng quát: “Cô cử động nữa tôi liền bắn chết cô!”

Chơi liều như vậy khiến Lý Lộc trợn tròn mắt nhìn — hay là tự mình giải quyết cho nhanh, cũng tiết kiệm rất nhiều phiền toái.

Keith mắng to: “Cô mè nheo nữa xem! Gọi bác sĩ của cô ra đây!”

Tay của cô đã sắp nắm lấy bán súng dính dưới mặt bàn rồi, chỉ là rốt cuộc vẫn phải từ trong cơn chấn kinh nói ra mấy chữ ngắn gọn: “Tôi chính là bác sĩ.”

Keith có cảm giác như gặp ma ban ngày, nhưng lý trí của anh vẫn biết cái gì quan trọng nhất, anh nói: “Có một người bị thương, động mạch cổ bị thương.”

“A!” Lý Lộc cảm thấy như mình gặp ma ban ngày, có người tìm bác sĩ vậy sao. Quan báo tư thù không tận lực cứu giúp có rất nhiều ví dụ, muốn nguy tạo sự cố chữa trị thành cơ quan nội tạng của bệnh nhân suy kiệt cũng có rất nhiều phương pháp.

Nhìn ở mặt mũi của cây súng ống ép sát trán mình, Lý Lộc vừa vội vàng đứng lên vào phòng giải phẫu bên cạnh, vừa nói, “Mang người bị thương tới đây.”

Kế toán và Keith nâng người vào phòng giải phẫu, trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Phòng giải phẫu này hoàn toàn khác với phòng giải phẫu trong ấn tượng của họ.

Đây là một nơi hết sức. . . . Vạn năng. Có bàn mổ tổng hợp bình thường theo ý nghĩa, lại có ghế ngồi toàn bộ tự động của nha khoa, thậm chí một góc phòng còn bày ghế cao hai chân chạy bằng điện chuyên dụng của khoa tiết niệu.

“Anh tên gì?” Lý Lộc vừa nói, vừa dùng kim cầm máu tạm thời cầm máu ở động mạch cổ của người bị thương.

“Keith, Keith Williams.” Ý vào khí thế của người cầm súng vừa rồi, Keith nói rất có sức.

Lý Lộc như có điều suy nghĩ quan sát anh, khiến Keith không hiểu sao lại cảm thấy rợn cả tóc gáy, giống như là bị một con rắn độc hay ghi hận theo dõi. Khi anh muốn nói mấy lời đe dọa, Lý Lộc lại nhún nhún vai, chuyển sang người bên cạnh hỏi: “Anh thì sao?”

“Xin chào, tôi tên là Johnson, là kế toán công ty S. Q. . . .” Anh ta vừa nói vừa tìm ra tấm danh thiếp từ túi áo nhuộm máu, bệnh nghề nghiệp của giai cấp tri thức đã ăn sâu, anh ta là loại người dụ ở trong hoàn cảnh nào cũng muốn đưa danh thiếp của mình ra một cách ưu nhã.

Nhưng đây lại là một cư dân đến từ “hành tinh không đếm xỉa”. Lý Lộc hất mặt, lướt qua tấm danh thiếp trắng noãn danh giá: “Hai người thả người ở chỗ này, tôi tìm bông vải thấm máu và kim cầm máu. Nhẹ một chút. . . . Tôi nói buông anh ta xuống nhẹ một chút! John anh đè vết thương của anh ta quá mạnh!”

“Tôi là Johnson, không phải John.” Kế toán nói, nhưng căn bản cô lại không hề nghe lọt.

“Y tá đâu?” Keith hỏi.

“Bổn tiệm làm ăn nhỏ, chỉ có một mình tôi.” Nói xong Lý Lộc rồi rời đi.

Keith tuyệt vọng sám hối. Anh đặt một tay lên mắt Squall, nhỏ giọng nói: “Anh em, không phải tôi không muốn cứu anh đâu. . . .”

Cây kim của đồng hồ treo trên tường nhích qua từng chút, năm phút đồng hồ trôi qua, Keith cảm thấy không nhìn được, xung động muốn dùng cán thương vác người trở lại rồi nói. “Bác sĩ, bác sĩ!” Anh càng không ngừng kêu.

Khi sắp đến cực hạn nhẫn nại của anh thì Lý Lộc cầm một hộp đựng dụng cụ giải phẫu, một hộp thuốc và mấy túi máu đầy trở lại.

Cô đặt đồ lên đài, đeo bao tay cao su liền bắt đầu ra tay, rất đồng tình nói: “Tôi chỉ có thể làm hết sức. Các anh không được may mắn, dao điện ở đây vừa hư, chỉ có thể dùng dao giải phẫu bình thường, không có biện pháp cầm máu nhanh.”

“Đợi chút, chẳng lẽ cô không chuẩn bị một căn phòng vô khuẩn sao?”

Cô giống như nghe được một câu hỏi rất ngốc, không ngẩng đầu lên mà lưu loát trả lời: “Anh thấy kịp không?”

Keith lại muốn cuồng bạo: “Nếu như kịp thì tôi cũng không đến đây!”

Lý Lộc không biết thì ra nước Mỹ cũng có kiểu găm thét thế này, thì ra văn hóa rít gào uyên thâm của Trung Quốc truyền bá rộng như thế. Cô chìa dao giải phẫu về cổ họng người bị thương: “Yên tâm, tôi sẽ tiêm thuốc kháng sinh cho anh ta.”

Chỉ một dấu tay một câu nói, đã thành công khiến ma thú Keith câm mồm.

.

“Đợi chút, vô máu chẳng lẽ không cần kiểm máu trước sao! ?”

“Đã kiểm tra, lúc các anh vừa mang anh ta tới tôi liền thử.” Cô nói.

Quá nhanh, thật không nhìn thấy cô lấy mẫu máu lúc nào. Keith cảm thấy lúc này anh linh hoạt quẹo đô con hẻm nhỏ, có lẽ chính là quyết định anh minh nhất của anh trong tuần này.

“Đúng rồi, tôi tên là Lý Lộc.” Lý Lộc nói.

“Lilu?” Hội kể sư ngậy ngốc lặp lại một tiếng.

Cô nhúu lông mày bắt mắt trừng mắt nhìn anh, có vẻ rất khinh thường phát âm thế này.

Keith lại thông minh hơn, chú ý cô bác sĩ có dáng vẻ rất giống y tá này thì ra là người phương Đông, tóc và mắt đều là màu nâu đen, da trắng nõn nhưng hơi vàng. Anh biết một vài người phương Đông, không biết có phải là bởi vì khác biệt chủng tộc không, Keith cảm thấy gương mặt của bọn họ rất khó phân biệt, nhưng đều rất hợp khẩu vị của anh. Nghe nói người phương Đông có kỹ thuật y học hết sức thần kỳ, không biết bác sĩ nữ khoa nam này có biết chút nào không.

Dụng cụ đo lường điện tử kết nối vào các nơi trên người Squall, nhịp tim đã rất nguy hiểm, huyết áp xuống thấp đến mức gần như không đo được. Nhưng cũng may, người vẫn còn sống.

Đến lúc này, Lý Lộc mới xem trên người người bệnh còn có vết thương nào khác không.

“Sao lại bị thương thành như vậy? Quả thật giống cái phếu, có mấy túi máu cũng không đủ dùng!” Cô oán trách nói.

Keith cũng đồng cảm, mảnh bom tấn tiến lại là hàng quá hạn, vừa vặn còn xảy ra vấn đề, Squall đứng ở lân cận liền bị mảnh bom bay tán loạn trúng vào nghiêm trọng, vết thương trí mệnh ở động mạch cổ, trừ vết đó, trên thân thể cũng nhiều vết thương lẻ tẻ rất sâu.

Động mạch cổ chảy máu đã bị Lý Lộc dùng kim cầm máu làm ngừng tạm, nhưng còn có ít tia nước nhỏ chảy ra ngoài, trên người người bị thương còn có những vết thương khác đang rỉ máu.

Keith biết việc này quả thực làm người khác khó chịu. Nếu như anh có thời gian, tuyệt đối sẽ lái xe đến bệnh viện lớn. Nơi đó có đầy đủ người của, dược sĩ, bác sĩ gây mê, chủ đạo, trợ thủ, y tá. . . . Mà bây giờ, chỉ có một bác sĩ, còn là bác sĩ ở phòng khám bệnh nam khoa.

Lý Lộc lại xoay người đi ra ngoài, Keith cảm thấy lo lắng, vẻ mặt Squall trên bàn mổ vừa trắng vừa xanh, đáng vẻ như sắp về với Chúa. Anh lo lắng đi theo ra ngoài, nhìn thấy Lý Lộc đang tìm kiếm đồ trên bàn tiếp khách, cuối cùng tìm được một cái máy đóng sách lại vòng trở về.

Kế toán thấy cô cầm thứ gì đó không phải dao phẫu thuật trong tay đã cảm thấy kỳ hoặc. Anh cảm thấy bác sĩ này đáng vẻ đã không giống thầy thuốc, bây giờ còn cầm máy đóng sách, quả thật giống như là thư ký trẻ từ đâu chạy tới. Vì vậy hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Lý Lộc trừng mắt nhìn anh, không có tâm tình trả lời, cầm một bình rượu lên đổ vào máy đóng sách.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

“Cho dù muốn chơi cũng không chơi anh.” Lý Lộc nói.

Kế toán khẽ nhếch miệng, á khẩu không trả lời được. Mở miệng nói chuyện hẳn không phải là chuyện mà người văn minh như anh làm được.

Lý Lộc nhanh nhẹn kéo y phục người bệnh ra, cực kỳ thuần thục đóng xuống vết thương của anh ta.

“Rất đau. . .” Kế toán nhìn thấy cũng sắp hôn mê, anh là người giỏi chung sống với những chữ số, nhưng không thể đối phó trường hợp máu tươi đầm đìa, lần này nhìn thấy tình hình thực tế dùng máy đóng sách vá lại vết thương, không khác gì đi thăm một đại diện tra tấn tàn khốc ở Trung Âu thế kỷ 12.

Keith lại ngẩn người, rồi đột nhiên phát hiện đích xác có thể làm như thế, đây là biện pháp xử lý nhanh nhất và hữu hiệu nhất trước mắt.

“Tôi không cần các anh, ai đó mau đi ra gọi điện thoại đến bệnh viện lớn, bảo họ cho xe cứu thương tới. Bồn tiem chỉ làm ăn nhỏ, mặc dù có thể tiến hành cấp cứu, nhưng lấy mảnh bom ra cần phải đến bệnh viện chánh quy.”

“John, anh đi!” Keith nói, trong lúc vội vã cũng gọi sai tên Johnson.

Kế toán tuyệt vọng phát hiện, ngay cả Keith quen biết nhiều năm cũng gọi sai tên mình giống cô bác sĩ kia. Nhưng cứu người quan trọng hơn, anh lúng ta lúng túng đi ra gọi điện thoại, trước khi đi còn không cam tâm nhắc nhở: “Tôi tên là Johnson.”

*** **

Phòng khám bệnh toàn năng hoạt động 24 giờ, nhưng hoạt động không có nghĩa là mở cửa, buổi tối sau 22 giờ muốn khám gấp thì phải nhấn chuông cửa. Tối chủ nhật, Lý Lộc đã đóng lại một tầng cửa chính từ rất sớm, bởi vì bên trong thật sự đã bị làm lộn xộn, khắp nơi đều là máu Squall chảy ra.

Lượng máu động mạch cổ chảy ra không thể khinh thường, quét dọn vệ sinh và trừ độc mất không ít thời gian. Đến cuối cùng, nhìn tấm ga giường bị dính đầy máu nâu đỏ, Lý Lộc dừng lại tất cả công việc, cô từ từ buông lỏng sống lưng, ngã lên vách ngăn bằng kính mờ.

Trên trán còn có cảm giác làm cho người ta không vui, cảm giác bị nòng súng chạm vào trán không thể biến mất nhanh thế được. Lý Lộc cởi bao tay cao su lưu hóa xuống, đặt lên cái trán còn dấu màu đỏ.

Phòng khám bệnh của Lý Lộc thỉnh thoảng đều gây ra vài phiền toái, súng ống đạn dược... Cũng thường gặp. Khiến cô đến bây giờ lại hoàn toàn tê liệt với sự xâm nhập của nguy hiểm. Người cao to tóc vàng lúc sáng gấp gáp đến cơ hồ sắp nổ súng. Lý Lộc có thể cảm thấy, chỗ an toàn đã mở hết, ngón tay anh giữ cò súng hết sức chặt. Nếu như không phải suy tính đến tình huống nguy cấp của bệnh nhân thì thật muốn khiến anh ta ném thử thủ đoạn của bác sĩ ở phòng khám bệnh toàn năng.

Keith, một tên gốc ghêch dâm không chút kiêng kỵ quơ súng ống trước mặt bác sĩ. Nòng súng lạnh lẽo dán sát cái trán căng cứng, cây súng có màu lam đặc biệt đung đưa trước mắt, còn có tròng mắt bao hàm ánh xanh đậm rực rỡ. . . .

Lý Lộc bỏ bao tay ra, tâm phiền ý loạn xoa mi tâm của mình. Nền may mắn vì Keith rất nhanh rời khỏi địa bàn của cô, nếu không, Lý Lộc không dám đảm bảo lúc nào mình sẽ nhặt máy khoan điện nha khoa lên khoan cái đầu làm mình phiền lòng kia. Lại dám cầm súng chĩa cô, thật là liều mạng.

“Thiệt là, sao gần đây luôn nghĩ đến chuyện máu tanh? Xem ra là áp lực công việc quá lớn, hay là đẹp tiệm mấy ngày đi nghỉ phép.” Cô tự nhủ, rồi thu cái ga bị máu nhuộm lại, chuẩn bị ném vào máy giặt quần áo giặt sạch.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Lý Lộc dừng tay lại.

Cô bước tới cửa phòng khám bệnh, ngắt mấy cái khóa cửa mới mở cửa ra.

Bên ngoài là một thanh niên tóc đen mắt đen, bộ dáng rất xinh đẹp, làn da trắng muốt sáng ngời, giống như sinh viên vẫn còn đang đi học. Anh mặc áo sơ mi cao cổ màu trắng, thắt nơ màu đỏ tím, trong tay cầm một hộp cơm. Đó là người bán rượu ở quảng trường, căn cứ vào tính tình kỳ cục của người này và anh ta không muốn tiết lộ tên đầy đủ, nên mọi người đều gọi dửng dưng anh ta là Dương.

“Tôi đói bụng!” Dương nói.

“” Lý Lộc trầm mặc, qua thật lâu cũng không cho anh ta vào cửa.

“Được rồi được rồi, tôi không phải tới dùng cơm.” Về mặt Dương không vui, “Đây là ma túy mới nhất trên thị trường mà gần đây tôi gom được. Đưa ra thị trường mới một tháng thì có ít nhất năm người chết bởi chứng dừng thuốc, bệnh viện hoàn toàn bó tay hết cách với cơn nghiện nó gây ra. Em xem có thể điều phối ra thuốc cai nghiện hay không.”

“Tôi tận lực.” Lý Lộc nói, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy hộp cơm, “Trước giúp tôi chuẩn bị mười con khi để thí nghiệm thuốc, không đủ tôi sẽ liên lạc anh.” Nói xong cô liền muốn đóng cửa.

Dương không thức thời dùng lực đẩy cửa, chặn chặt không cho cô đóng lại, rất có dáng vẻ ăn vạ: “Đợi chút, tôi nghĩ thấy mùi máu, hôm nay nhận vụ gì, sao máu tanh như vậy!”

“Muốn biết? Muốn biết tôi cũng không nói với anh.”

“Đừng lạnh nhạt như vậy! Để tôi đoán một chút. . . . Squal Strato! Một trong những người đứng đầu S. Q.” Dương cười gian rất đáng ghét, “Sau đó còn có ai nữa ừ, Keith Williams nữa, có cảm thấy tên của anh rất quen thuộc không? Ông phô mai bánh mì (đồng âm). . . .”

Lý Lộc hơi cười: “Ngay cả phòng khám bệnh của tôi cũng tra được căn cước như vậy, anh không muốn sống nữa à? Còn nữa, đừng quên quy củ của chúng ta là cái gì.”

Dương hít vào một hơi, tình báo là việc anh yêu thích, nhưng cũng là cấm kỵ của Lý Lộc. Lúc anh nhàm chán tra tình huống của Lý Lộc một chút thì thôi, sao còn phô trương đến trước mặt cô, đây chẳng phải là muốn chết sao! Lý Lộc cười rục rịch, sống lưng của Dương bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

2. Q.1 - Chương 2: Nhà Của Sát Thủ Không Phận Sự Cấm Vào

Người bán rượu Dương “A” một tiếng, như nhớ tới điều gì liền nói: “Mém xiu tôi quên mất, hôm nay tôi trực đêm, còn nửa tiếng liền đến phiên tôi. Tôi đi trước, bái bai không tiễn!” Đáng tiếc quyết định quá muộn, không đợi anh thoát thân, bộ vị quan trọng nửa người dưới đã đột nhiên đau xót, nên ngã xuống đất co quắp. Khóe mắt vẫn còn thấy cái chân đang nâng lên của Lý Lộc.

“Lý Lộc!” Anh không thể tin nói, “Sao em lại đối xử với tôi như thế, nếu tôi đoạn tử tuyệt tôn, dù tôi chết cũng sẽ tìm em báo thù đó!”

“Ấy da da, anh nhìn bằng hiệu của tôi xem tôi làm ăn về cái gì nào, tự nhiên có thể khống chế đúng mực. Có thể làm giảm đau và lấy lại phong độ tức thời, có thể bảo vệ ngày sau ngẩng đầu mạnh mẽ, anh phải cảm ơn kỹ thuật của tôi mới đúng.” Lý Lộc nâng chân đẩy anh ta ra ngoài bậc cửa rồi nói, “Trừ phi tôi cho phép anh điều tra, nếu không chớ tự điều tra đến trên đầu tôi, nhớ?”

“Nhớ, nhớ. . . .” Dương suy yếu nói, tuyệt vọng phát hiện áo sơ mi đẹp đẽ đã dơ bẩn gần hết.

Dương nhếch nhác đứng lên, trên áo vest dài màu đen và quần dính đầy bùn nhão. Đại đa số địa phương ở Los Angeles đều có thể đến mà không nhiễm một hạt bụi, nhưng cũng có chỗ ngoại lệ, ví như khu hỗn loạn tại Little Tokyo ở phía nam và chỗ ở của Lý Lộc.

“Em luôn thô bạo thế, khó trách cho đến bây giờ chỉ có một mình. Cho nên dù tuyển được y tá, họ cũng cảm thấy sinh mạng không cách nào được bảo đảm an toàn, cho nên mới rối rít nghỉ việc.” Anh oán trách nói.

Lý Lộc xoay người lại muốn nhốt anh ở ngoài cửa, lúc này, một tiếng nhạc rất cổ quái truyền ra từ trong túi quần Dương. Dương nhìn màn hình, rồi nói với Lý Lộc: “Là Brad. . . . Xem ra anh ta lại không chết được.” Thành công ngăn trở động tác đóng cửa của Lý Lộc. Trước khi tiếng nhạc cổ quái lại bắt đầu nữa, Dương đã nghe điện thoại.

Lý Lộc thuận tay cất số thuốc mà Dương giao cho cô, sau đó xoay người chờ đợi.

“ Tôi đang ở chỗ cô ấy, cậu có chuyện gì không?” Dương hỏi người ở đầu kia điện thoại.

“Được được, tôi biết cậu không thích nói lại lần thứ hai, vậy chúng tôi tới đó rồi chậm chậm nghe không được sao.” Nói xong, Dương cúp điện thoại di động, hơi oán trách Lý Lộc, “Không biết Brad bị thương cái ”chân” nào rồi, cậu ta bảo tôi dẫn em đến hang ổ của cậu ta.”

Lý Lộc nói: “Đừng so anh ấy với anh, anh thì tiêu rồi, còn anh ấy làm việc rất cẩn thận, không chừng là phát hiện ra thứ gì. Anh có lái xe tới không? Mìn Halley của tôi còn đang ở trong tiệm sửa xe.”

“Ai ai, tôi biết mình bị em xem thành tài xế riêng rồi mà, đi theo tôi, xe dừng trong một quảng trường bên ngoài.”

Hang ổ của Brad ở một khu khác. Dương và Lý Lộc ở trong trạm dừng xe nửa buổi tối, bốn giờ sáng mới tiếp tục chạy ô-tô tới, rốt cuộc đã tới trước 9 giờ sáng.

Diện tích khoảng bốn mảnh vườn nhỏ, ở giữa là một căn nhà ba tầng có kiểu dáng hơi lộn xộn, một mặt trong đó là bức tường thủy tinh màu xám xanh. Brad không thích màu máu, anh thích nhất màu đen và màu xanh dương, còn hết sức thần kinh cho rằng, Black và Blue đều là tộc chữ B như anh. Nói tóm lại, anh ngoài có một vài tật xấu khi bắn tỉa thì kỹ thuật bắn súng rất chính xác.

Dương dừng chiếc xe Benz màu đen của anh ở lề đường ngoài biệt thự, Brad tự mình ra nghênh tiếp.

Dương nhìn từ xa thấy anh ta từ cửa chính bên kia đường đi tới, liền hết sức không chịu nổi, lùi vào xe tránh người chủ đang đi tới, nói: “Cậu có thể sửa đổi thói xấu của mình không, ba bước một đường dây cao thế, năm bước lại có sấm sét, còn ai dám đến chỗ cậu làm khách chứ.”

Brad đi tới trước xe rất nhanh, mở cửa đuổi Dương xuống xe, mình tự vào ngồi, xoay người lại rút hai điều xì gà cho Lý Lộc và Dương, nói: “Không như vậy tôi không thể nào an tâm ngủ.”

Dương không chịu nổi trợn trắng mắt, lên chỗ ngồi kế tài xế: “Vậy tối thiểu nên cài đặt hộp điều khiển từ xa, nếu không mỗi lần có khách đến, cậu đều tự ra ngoài lái xe sao?”

Xe hơi chạy dọc theo một con đường quỵ dị vào sân nghiệp của Brad, người chủ sân nghiệp nói: “Tín hiệu từ hộp điều khiển có thể bị nghe trộm, tôi tin tưởng mình hơn.”

“Bệnh thần kinh và chứng cưỡng ép của cậu ta lại tăng thêm một bậc rồi, em xem phải làm sao.”

Lý Lộc buông tay, tỏ ra việc không liên quan đến mình nói: “Anh là người hợp tác cũng mặc kệ thì tôi lo làm gì?”

“” Dương rất thất vọng.

“Cám ơn, tôi không hút thuốc lá.” Lý Lộc giao trả xì gà cho Brad.

“Đây không phải là xì gà, là thuốc nổ tiện lợi tôi mới chế, chỉ cần không vào sân bay, bình thường sẽ không bị tra ra. Uy lực nổ gấp bốn lần TNT (Trinitrotoluene, 1 chất tạo bom). Có thể nổ tung một căn biệt thự nhỏ.”

Dương huyết sáo một hơi, cười nói: “Đây là quà tặng tốt nhất, có thể cho tôi nhiều hơn để phòng thân không. Gần đây làm việc trái với lương tâm quá nhiều, bên Z lại luôn cho tôi nhiệm vụ kỳ quái.”

“Không cho.” Brad rất kiên định nói. Anh vẫn chuyên tâm lái xe trên đường, biệt thự của Brad, đi nhằm một bước sẽ có thể trực tiếp đến trước mặt Chúa.

“Bây giờ có thể nói anh kêu tôi đến có chuyện gì chưa?” Lý Lộc hỏi.

“Là như vậy. . . .” Brad dừng lại, bởi vì xe đã an toàn dừng ở dưới nhà.

“Ừ, chúng tôi đều nghe.” Dương nói.

Nhưng người khơi đề tài lên lại không nói, anh xuống xe kéo cửa biệt thự ra, trước khi vào cửa đã bảo khách đổi dép, chỉ dẫn khách tránh khỏi cơ quan bảo vệ dày đặc trong phòng, rồi dừng lại trước một căn phòng ở lầu ba.

Dương phát điên quay đầu, lầm bầm nói: “Tôi quả nhiên không hợp với Brad, tôi ghét thói quen nói chuyện thích thử mạnh của cậu ta.”

Đối với lời oán trách rõ ràng nói cho người trong cuộc nghe của anh, Brad không chút để ý, nói với Lý Lộc: “Nhiệm vụ lần này của tôi thật ra là đến Đa Duy Cống.”

Lý Lộc ngẩng đầu lên, cô nhún mày lại. Cái tên Đa Duy Cống này tuyệt không xa lạ, thậm chí giống như là bẩm sinh, là một ấn ký khắc sâu trong trí nhớ. Đây là ấn ký Brando để lại cho cô, vết thương tầng dưới chót nhất của linh hồn.

“Dương, cho nên tôi gọi cậu tới đây là vì cậu là người duy nhất ngoại trừ Z biết tình trạng của Lý năm năm trước.”

Nghe đến đó, Dương cũng không khỏi thu lại vẻ mặt chẳng hề để ý, anh thử nhìn Lý Lộc bên cạnh dò xét. Năm năm trước là anh và Z nhặt được Lý Lộc. Trong 25 người bọn họ, có ai không có chuyện xưa đâu, nhưng thâm thiết nhất có lẽ chính là Lý Lộc.

“Anh nhìn thấy gì ở Đa Duy Cống?”

“Nhiệm vụ của tôi không có thành công, hơn nữa còn bị thương một chân.” Brad nói, “Phòng thủ của gia tộc buôn lậu thuốc phiện rất nghiêm mật, cho nên ám sát không được cũng không phải chuyện kỳ quái. Nhưng mà để mình bị thương trong khi làm nhiệm vụ, thì đây là lần đầu tiên từ khi tôi bắt đầu làm việc tới nay.”

“.”

Dương và Lý Lộc nhìn nhau, bọn họ biết Brad là mặt hàng đáng sợ dường nào. Mặc dù hơi bị thần kinh và hơi mắc chứng cưỡng ép, nhưng tiêu chuẩn nghiệp vụ của anh rất cao. Trong hồ sơ của tổ chức tình báo nước Mỹ, danh hiệu sát thủ của Brad phải có cấp bậc bảo mật 3A.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đáp án ở bên cánh cửa này, bên trong đang nhốt một người tôi mang về từ đó. . . Trong nhiều người Duy Cống, người như vậy có một bầy. Thần chí bọn họ đã không rõ ràng, thể năng lại vượt ra khỏi tài nghệ loài người có thể đạt tới. Nhưng bấp bệch lại không nhiều, từ bên ngoài nhìn vào không có gì khác biệt với người bình thường — một đám người điên, nhưng người nào cũng có thể tay không bẻ gãy ống thép.”

“Ống thép cỡ nào?”

“Ống thép rộng to cỡ bắp chân, vách thép dày 1cm. Vẫn bẻ gãy!”

Dương hít vào một hơi, lớn tiếng nói: “Vậy không phải giống Lý. . . .” Nói tới chỗ này, anh ngừng lại.

Về mặt Lý Lộc bình tĩnh nói: “Nhưng tôi còn chưa điên.”

“Mấy năm qua, mặc dù có nhiều nghi vấn với em, nhưng tôi chưa hề hỏi chuyện của em, cảm thấy đây là bí mật riêng của em. Nhưng hiện tại đã khác rồi, đã xuất hiện một đám.” Brad nhớ lại trường hợp nửa tháng trước, những “Người” được thả khỏi nhà tù, chỉ có hình thái loài người, thần chí đã hoàn toàn bị phá hủy

rồi. Bọn họ nhìn thấy sinh vật liền tru diệt, bắt luận nam nữ già trẻ, chẳng phân biệt được địch ta, cho đến khi bị tiêu diệt hết mới kết thúc cuộc giết chóc.

“Bao nhiêu người?” Lý Lộc hỏi.

“Cũng không phải rất nhiều, ước chừng mười người. Tôi hoài nghi bọn họ có thể là muốn chế tạo binh sĩ có tài nghệ thể năng siêu việt, mà đám kia lại là vật thí nghiệm không thành công.”

Tất cả đều phải trả giá, lực phá hoại siêu cường, lực bộc phát ngăn ngừa. . . . Nhìn qua đáng sợ, trên thực tế lại không chịu nổi một kích. Bởi vì chỉ cần là có thể loài người, thì sức chịu đựng đều có giới hạn. Lúc phá hư vật thể trong tay, cũng là khi đang phá hư cơ thể của mình.

Lý Lộc lắng đọng suy nghĩ, nói suy đoán với Brad: “Là ma túy. Tên là Hell Drop, dạng nguyên thủy hoặc dạng cải thiện, nếu như tôi không nhớ lầm, đây là chất thuốc gây nghiện mà mấy năm trước vẫn chưa hoàn thiện.”

“Ma túy ư, nhưng vậy không phù hợp lẽ thường.” Brad nói, “Em biết tôi vì sao chưa bao giờ hút thuốc không, không phải là bởi vì thích sạch sẽ, mà bởi vì lá cây thuốc lá sẽ làm thể năng của con người ngày càng suy giảm, lượng hô hấp sẽ giảm xuống, sự kiên trì cũng bị tổn thương. Lá cây thuốc lá còn như vậy, huống chi là ma túy.”

Dương lo âu nhìn Lý Lộc hỏi: “Xem đi, cậu ta quả nhiên hỏi đến đây rồi, em còn muốn nói tiếp không?”

Lý Lộc cắn răng suy tư một hồi, hỏi ngược lại: “Nếu như tôi nói ra, Z có ý kiến hay không?”

“Yên tâm, cái tên kia tuyệt không chuyên chế. Nếu như chính em cũng cảm thấy không thành vấn đề, vậy thì không thành vấn đề.”

Lý Lộc gật đầu hiểu, câu kế tiếp của cô là nói với Brad: “Tôi đã nói thật với anh, tất cả ma túy đều có hại với thân người. Nhưng không nhất định tất cả ma túy đều sẽ làm giảm tố chất thân thể.”

“Em có ý gì?”

“Hell Drop tổn hại là hệ thống thần kinh người, nhất là thần kinh não.”

Dương thở dài một tiếng, anh biết quá khứ đó có ý nghĩa như thế nào với Lý Lộc, bởi vì anh là một trong số ít người biết Lý Lộc lúc đó. Brad lại không biết gì cả nên anh chỉ có thể yên lặng nghe.

Bên kia cửa là một gian phòng ngủ không quá lớn, lúc này còn an tĩnh, hiện tại có lẽ nghe được ngoài cửa có người, nên bên trong bắt đầu có tiếng vang, một tiếng nứt vỡ nghẹn ngào như con thú bị vây hãm còn có tiếng ken két của ván giường bị lay động.

Lý Lộc nhắm mắt lại, tình cảnh bên trong không khó tưởng tượng, nhưng đã qua rồi, cuộc sống luôn luôn phải tiếp tục. Nếu như muốn sinh tồn trong sự tuyệt vọng này, sẽ phải học được quên lãng. Ít nhất hôm nay những khổ sở đang xảy ra trên người người khác, không liên quan gì với cô.

Cô từ từ nói: “Tôi nhớ lúc học đại học có một học viên cùng khóa tính toán thân thể sức chịu đựng của bắp thịt con người để làm luận văn tốt nghiệp. Tính cả một năm, cuối cùng cho ra một kết luận, nếu như tất cả bắp thịt của thân thể con người đồng thời phát lực cùng phương hướng, thì sẽ có thể đối kháng với đầu của một chiếc xe lửa.”

“. Không thể tưởng tượng nổi.”

“Anh nói đúng, ở trong cuộc sống, chưa có ai có thể làm được.”

“Nhưng em làm được.”

Lý Lộc lắc đầu, trả lời: “Có thể làm được thì phải trả giá cao khổng lồ. Tập trung lực lượng như thế quá mức mạnh mẽ, mạnh mẽ đến vượt ra khỏi cực hạn của thân thể con người. Cho dù mạnh nhưng cũng rất dễ dàng dẫn đến hậu quả đứt gân gãy xương. Cho nên hệ thống thần kinh của người bình thường sẽ phản hành động này là tuyệt đối không được phép.”

Brad không hỏi nữa, nói tới chỗ này, tất cả nhân tố đều có thể liên hệ tới. Ma túy tổn thương hệ thống thần kinh, lực lượng mạnh mẽ.

“Cho nên những tên khùng kia thật ra phải trả giá lớn bằng cách tự tổn thương mới có thể có lực lượng đó.” Anh nói, “Như vậy em thì sao?”

“Mở cửa, cho tôi vào xem một chút.”

Đôi mắt Lý Lộc như vậy, cho dù Brad cũng không có biện pháp phản đối, anh không thể không từ bỏ vấn đề vừa hỏi, mở khóa cửa.

Trong phòng không có treo rèm cửa sổ, bên ngoài vách tường thủy tinh là cây cối rậm rạp. Mặc dù là hoàn cảnh kín mít, nhưng cũng có thể cảm nhận được không khí lưu động tự do bên ngoài.

Một chiếc giường bằng inox kê sát vách tường, phía trên dùng da trâu trói buộc một người — nếu như còn có thể xưng là người.

Lý Lộc, Dương và Brad cùng đi đến trước mặt hắn rồi nhìn xuống.

Đó là một người đàn ông da đen cao hơn hai thước, cơ bắp trên người vạm vỡ, cả bả vai và cơ cổ cũng to như gạch, gần như có thể sánh ngang người mẫu thể hình.

“Cậu đã nói mấy người này có vẻ như người bình thường, cậu nói láo.” Dương nói.

Brad nhăn mày lại, anh không thích bị người ta nói mình không nói thật.

“Đây là người cường tráng nhất trong đó, cho nên tôi mới mang hắn về giày vò. Lý Lộc nói đúng, sau khi những kẻ điên kia sử dụng lực lượng kinh người, sẽ hoàn toàn ỉu xiu đi giống như củ cải bị nhổ khỏi đất. Rất nhanh sẽ bị vô trang địa phương ở Đa Duy Công giết chết. Về phần tên này, là củ to còn lại.”

Nhưng có thể nhìn thấy, tình trạng hôm nay của hắn cũng không tốt, nước mắt ứa ra, khóe miệng chảy một đồng nước bọt, rên rỉ thê thảm. Bởi vì gào thét lâu dài, nên giọng nói đã yếu đến cơ hồ không nghe được, nhưng hắn vẫn cố gắng muốn dùng hành động này để giảm bớt khổ sở.

“Có lúc trái tim sẽ ngưng đập một hai phút, tôi không biết hắn có thể chống được bao lâu. Tôi trở lại đã nửa tháng, vết thương trên chân đã tốt rồi, nhưng triệu chứng của hắn ta còn chưa giảm.”

Lý Lộc nói: “Sẽ không giảm bớt, cho đến khi hắn chết. Thần kinh não của hắn đã hư. Như vậy đi, tôi lấy chút mẫu máu trở về, còn người này, anh xử lý thế nào cũng được.”

Trên đường trở về, Lý Lộc trầm ổn lái xe, Dương ngồi ở ghế cạnh tài xế cẩn thận từng li từng tí nhìn lên vẻ mặt của cô.

Qua gần mười lăm phút Lý Lộc vẫn không nói một lời, Dương rốt cuộc không nhịn được trầm muộn. Buồn khổ đến mức đưa hai tay bứt tóc của mình.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười của Lý Lộc.

“Cười cái gì mà cười!” Dương buồn bực nói.

“Tôi cười động tác của anh giống như tinh tinh, còn là tinh tinh lớn chưa thỏa mãn dục vọng.”

“Oa a a! Đồ không có lương tâm, tôi đang lo cho em đó!”

“Lo lắng? Có cái gì mà lo lắng. . . .”

Dương dùng miệng, không biết nên biểu đạt trầm muộn trong lòng thế nào. Triệu chứng của Lý Lộc năm năm trước chỉ có nặng hơn không có nhẹ hơn. Ngay cả Z cũng nói, cô ấy lần đầu tiên nhìn thấy tình trạng này, cô ấy kết luận đó là một cơn nghiện không cách nào bỏ hẳn. Hell Drop — dòng suối địa ngục. Người từng hưởng mùi vị của nó, đều sẽ quên sự sung sướng của thể tục, chỉ không ngừng tiếp xúc vết tích thần thánh của nó, mới có thể sống khoái cảm hơn, nếu không chỉ có thể sống không bằng chết.

“Z nói em vốn phải chết.”

“Đúng vậy.” Lý Lộc cảm khái rất sâu nói, “Nhưng không có chết được.”

“Còn nói dù em còn sống, cũng không thể bỏ hẳn cơn nghiện của chất thuốc thí nghiệm nguyên thủy. Một khi thần kinh não bị loại thuốc kia độc hại, thì sẽ không thể rời bỏ nó.”

“”

“Bây giờ nhìn thấy em khỏe vậy, tôi cảm thấy rất may mắn. Thật may là Z không phải vận năng, ừ, thần thánh cũng có lúc đoán sai.”

Lý Lộc trầm mặc gần hai phút. Trong khoảng thời gian này, Dương buông lỏng tâm tình nằm ở trên ghế ngồi, so với cảm giác đè nén lúc ở trong biệt thự của Brad, bây giờ đã thấy tốt hơn nhiều vì có một Lý Lộc còn sống ở bên cạnh.

“Thật ra thì. . .” Lý Lộc do dự mở miệng.

“Thật ra thì cái gì?”

“Z nói cũng không sai, xin đừng mất lòng tin với nguồn gốc tình báo của chúng ta.”

Dương tháo miếng lót sau cổ tay ra, ngồi dậy nhìn cô. Lý Lộc chuyên chú nhìn đường, đôi tay giữ chặt trên tay lái, vẻ mặt tuyệt không tầm thường.

“Em nói vậy có ý gì?” Dương cảm thấy rợn cả tóc gáy.

“Được tính của chất thuốc thí nghiệm nguyên thủy còn thuần túy hơn chất thuốc cải tiến nhiều, vốn là thuốc giết người. Cho dù may mắn không có chết, theo lý luận mà nói, cơn ghiền cũng sẽ rất mãnh liệt. — đến bây giờ tôi lúc nào cũng có thể cảm nhận được lực hút của chất thuốc với tôi, dù lúc chế luyện ma túy có thể dùng thuốc khác thay thế, nhưng theo bản năng đều muốn mình chế tạo ra được chất lỏng thí nghiệm thuần túy nguyên thủy.”

3. Q.1 - Chương 3: Keith Là Người Nguyên Thủy

“Em!”

“Anh không cần lo lắng.” Lý Lộc thở ra một hơi thật dài, “Lực hút lớn hơn nữa, tôi cũng sẽ không làm chuyện như vậy, tôi cảm hận tất cả có liên quan tới Brando, đó là động lực sống sót duy nhất của tôi.”

Dương nghe xong lời nói bình dị này, đôi tay nắm quần của mình thật chặt, thậm chí không có cảm giác đã néo chân của mình đau.

Anh đã thấy nỗi đau này, mặc dù chưa có tự mình thử nghiệm, nhưng anh biết đó là một loại đau đớn tuyệt vọng cỡ nào, không có cuối cùng, không biết khi nào kết thúc, không biết sau một khắc có thể có sóng lớn càng làm cho người ta hít thở không thông đánh tới hay không. Quá thật giống như là đưa thân vào trong bóng tối hoàn toàn, đến cuối cùng, đã không còn nhận ra giới hạn ở giữa thần trí của mình và bóng tối nữa rồi. Giống như sự tồn tại của bản thân còn thê thảm hơn bị tiêu diệt.

Sự cảm hận của Lý Lộc dành cho Brando khiến cô chống đỡ được qua thời kỳ cai nghiện đến một năm, khiến cô còn sống đến bây giờ. Đó là một loại ý chí mãnh liệt không thể nào hình dung được. Cảm hận bản thân cư nhiên vượt qua bản năng cầu sinh.

Anh không biết làm sao biểu đạt suy nghĩ trong nội tâm, chỉ cảm thấy cuộc sống như thế quá bi ai, làm người đứng xem cũng cảm thấy tuyệt vọng bi ai.

“Lý, em nên tìm người có thể chăm sóc em đi. Cứ một mình ở trong cái phòng khám kia, lúc nào xảy ra chuyện cũng không biết.”

Ngoài cửa xe cây ngô đồng bay ngược, trong xe lại nghe không được chút tiếng gió nào.

“Anh đang nói đùa à, loại người giống như em. . . Chỉ có thể sống tiếp như vậy thôi. . .” Lý Lộc nói tới chỗ này thì không nói nữa.

Dương ngậm miệng lại, không biết trong lòng có cảm giác gì.

*** **

Keith ngồi ở trên cái băng ngồi khác bên giường bệnh, anh chán đến chết xem một quyển tạp chí giới thiệu súng của các quốc gia. Trải qua mấy ngày mệt nhọc, Squall đổi tác của anh đã tỉnh. Qua một lát nữa, Sofia vợ của Squall sẽ tới đón.

Lúc ở phòng khám bệnh toàn năng đó, Lý Lộc chỉ tỉnh tề xử lý động mạch cổ, các vết thương khác đều không có để ý tới. Nghe nói có bác sĩ bởi vì thấy nhiều sinh lão bệnh tử, cho nên bệnh nặng ở trong mắt bọn họ cũng phải chuyện lớn lao gì, chỉ cần không chết người, cũng có thể đặt trên giường bệnh chờ thêm hai ba ngày cho bớt. Keith cho rằng Lý Lộc cũng là một bác sĩ như vậy, nhưng khi đến bệnh viện này, lời nói của y tá trưởng lại khiến anh sinh ra ý nghĩ khác thường, trong lòng có cảm giác rất phức tạp.

Bác sĩ nói: “Giải phẫu vô cùng chính xác, thậm chí phải nói là tinh tế chuẩn xác! Không thể nào tìm ra cách cấp cứu hoàn mỹ hơn nữa.” Chẳng những chữa trị động mạch cổ rất tinh xác, ngay cả vết thương khác cũng xử lý tỉ mỉ thích đáng.

Bác sĩ còn nói: “Không có một cuộc giải phẫu nào khó khăn hơn phẫu thuật ‘hà tiện’! Lúc xử lý khẩn cấp không có sử dụng dao điện, lượng máu chảy ra không nhiều, miệng vết thương cũng không lớn, cần tích lũy kinh nghiệm lâm sàng lâu dài và thiên phú nhất định mới có thể đạt tới tiêu chuẩn này.”

Sau đó, Keith và kế toán nói chuyện chung với nhau, phát hiện nữ bác sĩ ở phòng khám bệnh toàn năng nam khoa kia thật rất kỳ quái. Sau lưng cô chắc chắn cũng nhận một vài việc liên quan đến xã hội đen, cho nên mới có kinh nghiệm với vết thương đạn bắn, nổ bom. Keith và kế toán cho ra cái kết luận này.

Keith, anh làm sao vậy, khó được nhìn thấy lúc anh suy nghĩ sâu xa. Squall dùng giấy, bút ở đầu giường biểu đạt ý kiến của mình. Bởi vì trên cổ bị thương, khiến anh ta không dễ dàng lên tiếng nói chuyện.

Keith cầm tạp chí tùy tiện đặt lên trên tủ đầu giường, không nháy mắt nói: “Không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ chuyện bất đên.”

Squall lại viết một hàng chữ: Trên tủ đầu giường có đầu.

Keith trừng mắt nhìn, nhớ tới hộp cơm vẫn còn ở trên tủ đầu giường chưa rửa. Anh bèn nói: “Không sao, tạp chí xem xong rồi bỏ, súng ống hàng năm đều có style mới, tôi không thể để cho sách cũ ở trong giá sách mốc meo.”

Squall im lặng để bút xuống, đối với phương thức tư duy khác xa người khác của Keith, đến hôm nay anh đã thấy nhưng không thể trách.

Thí dụ như nói, ngày hôm qua anh đã chú ý, Keith tới chăm sóc bệnh nhân thì mặc một cái áo sơ mi màu xanh dương đậm, quần tây màu xám nhạt và áo khoác, cách ăn mặc hết sức xinh đẹp phóng khoáng.

Los Angeles có rất nhiều ngôi sao, mọi người đều không thể biết hết tất cả, theo dáng người của Keith, còn ăn mặc như vậy, tùy tiện đứng ở góc đường thôi nhất định cũng có người cho rằng anh là ngôi sao điện ảnh từ Hollywood đi ra.

Vốn phải là như vậy. . . . Nhưng Keith Williams tiên sinh lại hết sức khác người, mang một đôi giày chơi tennis màu xanh dương đậm dưới quần tây, hơn nữa khi anh ta ngồi vào trên ghế cao bên cạnh giường bệnh bắt chéo chân qua thì Squall chú ý tới bên trong giày lại không hề mang vớ. . . nữ sĩ Sofia - vợ của Squall nhiều năm qua luôn dốc sức đề cao phẩm vị thẩm mỹ của Keith, chỉ có thể nói đây là một nhiệm vụ gánh nặng đường xa.

Keith nhìn thấy vẻ mặt như bị táo bón của bạn tốt, không khỏi lại nghĩ đến có lẽ “phòng khám bệnh toàn năng nam khoa” kia cũng có thể thuận tiện trị khoa hậu môn.

Anh hoàn toàn không biết là cách ăn mặc không theo quy định của mình khiến Squall có miệng khó trả lời, còn vô tội trấn an anh ta: “Anh ngoan ngoan ngủ đi. Bọn buôn lậu súng ống đạn dược đáng chết, đồ như thế mà cũng dám bán cho chúng ta. Lúc này cảnh sát tới đây tra hỏi, nghe nói tình huống này, thì nét mặt. . . .”

“Nét mặt thế nào?” Squall cảm thấy tò mò, nên viết hỏi.

“Giống như làm đến cuối cùng đột nhiên phát hiện bản không ra.” Keith nói tới chỗ này, trong óc nghĩ đến phòng khám bệnh toàn năng đó nhất định cũng có thể chữa khỏi.

Squall thở dài một hơi, đường khí trong lỗ mũi khiến anh cảm thấy rất không dễ chịu. Keith là một người trong ngoài khác biệt, điểm này anh đã sớm biết, nếu như người phụ nữ nào bị bề ngoài của anh ta quyến rũ mà cho rằng tính tình của anh ta cũng lịch sự tao nhã, vậy thì chờ gặp quỷ đi đi.

Squall viết: Sao trong óc anh luôn nghĩ đến mấy thứ này? Xem ra tôi phải nói với Sofia, bảo cô ấy tìm cho anh một người phụ nữ rồi.

*** **

Lý Lộc không ngờ mình còn có thể nhìn thấy Keith, đây là chuyện xảy ra sau năm ngày cô tiến hành cấp cứu Squall.

Báo cáo mà Dương giao tới đã điều tra rõ ràng, Squall và Keith cùng mở công ty võ trang tư nhân, tính chất hơi giống lính đánh thuê và bảo vệ, nuôi không ít nhân viên có kinh nghiệm thực chiến phong phú, rất được công ty bảo hiểm chăm sóc, thỉnh thoảng tiếp nhận vài người lính đến học làm nhiệm vụ.

Người như vậy tài sản không ít, con đường làm bạn với chính phủ lại thênh thang, theo đạo lý mà nói sẽ không có quá nhiều quan hệ với loại người sống lén lút như họ. Huống chi bản thân cô cũng xác thực không muốn có loại quan hệ này, ai biết ngày nào đó có bị cơ quan tình báo quốc gia liệt vào trong danh sách đen cần chú ý cao không.

Hôm nay người đến chẩn bệnh không nhiều lắm, trời còn chưa tối cô đã đóng cửa, rửa sạch trừ độc vũ khí toàn bộ, khép lại màn cửa, đẩy chiếc xe đạp cũ nát từ cầu thang ra. Khóa cửa trước, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài mua bánh bao.

Trị an ở phần lớn địa phương tại Los Angeles không tệ, nhà ở khu người da trắng mà không khóa cửa cũng sẽ không có người xông vào, chủ xe cũng không có thói quen khóa cửa xe, chìa khóa thường để trên tấm che nắng (là tấm che nắng ở ngay phía trên trước mặt 2 ghế trước ý). Nhưng phòng khám bệnh toàn năng quá gần “Little Tokyo”, quảng trường phía nam nơi nhiều dân tộc tụ tập nhất, cũng là địa phương hỗn loạn nhất Los Angeles, nổi danh phá phách cướp bóc đánh nhau thường xuyên.

Thanh âm động cơ xe hơi chạy từ ngoài ngõ hẻm tới đây, dừng ở phía sau của cô.

Lý Lộc giật mình, còn tưởng rằng là tên xã hội đen nào tìm tới cửa nhà rồi, xoay người, lại nhìn thấy Keith từ trên xe bước xuống, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ thắm.

Cô sợ hết hồn, phản ứng giống như là nhìn thấy thích khách.

“Dừng, đừng chạy!” Keith vội vàng lui ra mấy bước. Theo hiểu biết của anh, thấy phụ nữ muốn chạy, phương pháp giữ người tốt nhất không phải đuổi theo, mà là lui về phía sau mấy bước, bày tỏ mình không có ý đồ gì cả. “Hiểu biết” như vậy nhất định sẽ khiến anh chịu nhiều thua thiệt khi theo đuổi phụ nữ, nhưng đối mặt Lý Lộc, lại vừa đúng phương pháp.

Sắc mặt Lý Lộc kỳ quái nói: “Quê hương của chúng tôi có một câu, người lẩn lộn trong giang hồ, làm sao có thể không bị chém, thật ra thì tôi cũng không sợ có ai đến giết tôi.”

“Giết?” Keith ngây ngốc lặp lại, vì sao lại nói ra lời như xã hội đen thế?

Cô chỉ vào bó hoa đỏ rực rỡ, giống như rắn đuôi chuông nhìn thấy thiên địch (diều hâu), cái đuôi như muốn dựng lên, nói: “Anh cầm bó hoa này có ý gì chứ?”

Keith nhìn nhìn bó hoa tươi, lại nhìn nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ em không thích? Bà chủ tiệm bán hoa nói cô gái trẻ đều thích loại này.”

Hơn nữa chính anh cũng tự thể nghiệm rồi, anh xác thực thường nhận được bó hoa như vậy. Những người phụ nữ từ hơn sáu mươi, cho tới mười hai mươi, đều thích nhét loại hoa này vào trong phòng làm việc của anh. Căn cứ vào kinh nghiệm hai năm qua, Keith hoàn toàn nhận định, tất cả phái nữ đều yêu thích hoa hồng nhất.

“Anh xác định mình không biết hàm nghĩa của hoa hồng đỏ?”

“Hàm nghĩa, có hàm nghĩa gì?” Anh chỉ biết giá tiền không rẻ, còn đắt hơn một tô cơm rang trứng muối anh ăn ở phố người Hoa.

Rất tốt, Lý Lộc nghĩ, đây là một thanh niên thuần khiết ở vùng nông thôn cỏ không mọc chim không ỉa, thật là một thanh niên thuần khiết có thể dí súng vào trán bác sĩ.

“Buổi sáng hôm đó thật xin lỗi, tôi quá nóng nảy” Keith nói, “Tôi không cố ý rút súng, thật, chỉ là quá nóng nảy, người kia là bạn tốt nhất của tôi.”

Lý Lộc rất rộng lượng, chỉ muốn mau sớm thoát khỏi người phiền phức này, vì vậy qua loa nói: “Tôi biết rõ, ai cũng sẽ có lúc rút súng chỉ vào đầu người khác, anh ngàn vạn đừng để ý.”

Keith sửng sốt, nói: “Sao tôi cảm thấy lời này của cô là lạ?”

“Không có gì không đúng, ngài đa tâm.”

Nói tới chỗ này, tẻ ngắt.

Trên người Lý Lộc tự có một loại khí thế, thậm chí còn làm người ta cảm thấy kinh sợ hơn bác sĩ lâu năm ở bệnh viện lớn. Keith không hiểu rõ tâm tình của cô, âm thầm bắt đầu tự hỏi nhiều chuyện: tại sao cô ấy không nói tiếp, còn giận sao? Nhất định là thế, vậy thì thật là một cuộc gặp mặt hồng phúc, nào có người thân của bệnh nhân dùng súng chỉ vào đầu ân nhân cứu mạng!

Lý Lộc nghĩ, tại sao người cao lớn này còn phải trở lại. Nếu như tới khám bệnh, cô không ngại khắc một dao lên người anh khiến anh mãi mãi nhớ chuyện này. Tiếc nuối chính là anh không phải tới khám bệnh, anh đứng ở chỗ này, trong tay cầm theo hoa hồng cầu yêu, anh nói anh không biết hàm nghĩa của hoa hồng, nhưng đến bây giờ còn chưa nói được câu nào rõ ràng.

Cuối cùng là Lý Lộc đánh vỡ cục diện bế tắc: “Tôi nói thẳng với anh, tôi là thị dân nhỏ, không muốn chọc phiền toái gì, càng không muốn có quan hệ với xã hội đen. Cho nên chuyện này cứ kết liễu như vậy, ừ, bye bye.” Nói xong, sáng khoái vung tay lên, đạp xe đạp nhanh chóng rời đi.

Keith đứng yên ở phía sau một hồi lâu.

Gió mùa thu thổi ào ào, gió ở Los Angeles khiến anh cảm thấy hơi lạnh.

Anh bấm số điện thoại của Squall, tìm kiếm an ủi từ đối tác anh tin tưởng nhất. Điện thoại vừa nghe, Keith liền chán nản nói: “Squall, có người nói tôi giống xã hội đen, lúc nào thì chúng ta luân lạc tới nông nỗi phải đi thu phí bảo vệ rồi! . . . Anh oh oh oh cái gì mà oh, chính là vì bác sĩ khoa nam đã cấp cứu cho anh đó. . . . Còn oh oh? Anh không còn từ nào khác à? Thật xin lỗi, tôi quên anh bây giờ vẫn không thể nói chuyện, chỉ muốn cầu nhậu chút thôi. . . . Tôi, tôi cúp đầu.”

*** **

Los Angeles là thiên đường của người có tiền, chủng loại Thiên đường rất nhiều, chỉ xem bạn muốn đến đâu thôi.

Keith ngâm mình ở trước quầy rượu, hai tay cầm một ly Cocktail Whisky màu hổ phách, mắt nhìn chăm chăm hai tay của người pha rượu. Người pha rượu đang điều chế Cocktail Margaret mà một vị khách gọi, anh cắt múi chanh ra một phần tư, dùng xiên kim loại nhỏ cố định, vặn chút nước chanh tươi vào, ra dẫu tay ưu nhã, làm cho người ta yên tĩnh.

“Tiên sinh Williams, tối hôm nay hình như tinh thần ngài không phấn chấn?” Người pha rượu vừa bắt đầu lắc ly, vừa nói chuyện với Keith trước quầy rượu. Người pha rượu này cũng là người phương Đông, tất cả mọi người gọi anh là Dương.

Keith thường xuyên đến quầy rượu này, cũng có thể nói chuyện rất là hợp ý với mấy người pha rượu ở đây. Lại nói, thật ra thì quầy rượu cũng giống như chỗ khám bệnh, chủ yếu vẫn dựa vào khách hàng quen để buôn bán.

Keith nói: “Tôi giống xã hội đen lắm sao?”

Dương cười cười, hàm răng đều không lộ, lịch sự xấu hổ nói: “Thật tiếc, tôi chưa từng gặp xã hội đen.”

“Ai!” Keith lại mềm ra ở trên quầy bar.

Một người bên cạnh hiếu kỳ hỏi: “Hôm nay anh sao thế, trạng thái không tốt, không phải thất tình chứ.” Đó là một khách quen. Đám đàn ông lấy độc thân làm thú vui như họ, không thích xem biểu diễn thoát y, cũng không có trò giải trí kích thích nào khác, vì vậy cả ngày ngâm mình ở trong quán rượu như ông lão, nâng một ly rượu có thể hao tổn hơn nửa ngày.

“Thất tình cái gì, cậu có thể yêu một bác sĩ khoa nam sao?” Keith than thở.

“Bác sĩ khoa nam?” Dương hỏi, vẻ mặt của anh có chút kỳ quái, Keith nhạy cảm chú ý tới.

“Tên là Lý Lộc, cậu có biết không?”

Mấy người đều hiếu kỳ xoay đầu lại, trên trán Dương bốc lên mồ hôi lạnh, liên tục lắc đầu nói: “Mọi người hiểu lầm, tôi không biết cô ấy vì chuyện đó, tôi không đến chỗ cô ấy để nhờ chữa bệnh đó đâu.”

Keith nói với Polowe: “Xem, nữ bác sĩ khoa nam, là đàn ông đều không muốn có quan hệ với cô ấy, nếu không sẽ đưa tới hiểu lầm không cần thiết.”

“Vậy sao anh lại quen cô ta?” Khách quen hỏi.

“Một người bạn cần cấp cứu, gần đây đến chỗ cô ấy.” Keith nói.

Dương cũng nói: “Lý Lộc rất nổi tiếng trong những người Hoa chúng tôi. Bệnh viện thu lệ phí của những người di dân như chúng tôi rất cao, một lần đến bệnh viện chẳng khác gì là rút gân cạo xương, cho nên bệnh nặng bệnh nhẹ căn bản đều hay đến chỗ cô khám.”

“Bệnh nặng bệnh nhẹ?” Polowe thật tò mò.

“Ừ, từ nha khoa, đến khoa tiết niệu. A, thật ngại, là người bán rượu lại nói đến những chuyện này ở quầy bar, tôi thật thất trách.”

Toàn bộ lặng yên rồi.

Keith bình tĩnh hiểu ra: “Khó trách ở chỗ cô ấy, thứ gì đều có thể nhìn thấy.”

“Cô ấy có không ít bệnh nhân, nhưng là thu tiền xem bệnh rất ít, căn bản mới vừa đủ duy trì cuộc sống thôi. Có lúc nhận được giải phẫu phiên toái mới có thể thu một số tiền lớn.”

Trải qua lần nói chuyện này, Keith càng cảm thấy hứng thú với Lý Lộc. Anh vốn muốn hôm sau đến tìm gặp ngay để biết vì sao Lý Lộc lại nghĩ anh là xã hội đen. Đáng tiếc một cú điện thoại vào buổi tối hôm đó lại kéo anh rời giường, tới công ty.

Đơn đặt hàng này đã đặt nửa tháng, mười lăm người phân ba tổ, ngày đêm luân phiên 24h, tiền thù lao mới thu 60 vạn. Dĩ nhiên, đây chỉ là thù lao thường, nếu có người trong lúc chấp hành nhiệm vụ mà có gì ngoài ý, còn được bồi thường ngoài định mức.

Squall nói đúng, dạo này, làm bảo vệ còn chậm và khó khăn hơn giết người, nhưng giết người lại có thể kiếm nhiều tiền hơn làm bảo vệ. Nhưng Squall cũng hiểu được, lời nói anh thường dùng để an ủi mình nhất là — cũng may, đó không phải là tiền Nhật.

Chờ Keith từ Washington trở về Los Angeles, đối tác Squall đã khỏe rồi, mặc dù còn chưa có tháo băng, nhưng rất cuộc có thể khỏe như rồng hổ, trở về chăm sóc chuyện làm ăn.

Keith nhân cơ hội xin nghỉ nửa tháng, chuẩn bị tiêu dao thật vui.

4. Q.1 - Chương 4: Bác Sĩ Mà Còn Đáng Sợ Hơn Phim Kinh Dị

Ngày đầu tiên được nghỉ. Keith lại đứng bên ngoài phòng khám bệnh toàn năng cực kỳ hiệu quả vào lúc sáng sớm gió lạnh.

Anh ngơ ngác đứng ở bên cạnh biển quảng cáo, bị tiếng kêu thê thảm bên trong truyền ra làm kinh sợ, không biết nên đi vào hay là nên quay đầu bước đi. Bên trong có một cô gái đang đau khổ kêu: “Xin giúp chồng tôi, xin cô!”

Bệnh viện khoa nam + phụ nữ + xin cô giúp chồng tôi = WHAT? ! ! !

. Lại một đôi nam nữ bởi vì chức năng sinh lý của giống đực không tốt mà khiến cuộc sống vợ chồng không hài hòa, khó trách người phụ nữ đó lại cố sức thể. Keith than thở.

Buổi sáng hơn bảy giờ, trời chỉ vừa sáng không lâu, cách giờ làm việc còn hai tiếng. Đã bắt đầu có vài người đi đường đi ngang qua hẻm nhỏ.

Một người phụ nữ phương Đông dẫn theo một đôi trai gái khoảng 5, 6 tuổi đi qua bên cạnh anh. Cô bé quay đầu lại tò mò quan sát biển quảng cáo và Keith, mẹ lập tức ngăn lại nói: “Betty nhìn đường, đừng nhìn đồ biến thái.”

— ở trong mắt người phương Đông bảo thủ, trên biển quảng cáo có lời tuyên truyền làm cho người ta “high hơn nhanh hơn mạnh hơn” chính là ngôn luận biến thái, người đàn ông đứng ở bên cạnh biển quảng cáo là bệnh nhân biến thái.

Keith không thể nhịn được nữa, vén rèm lên xông vào bên trong.

Lý Lộc cũng loay hoay sắp điên mất. Cả đêm luôn có người nhấn chuông cửa khám gấp, mở cửa ra xem, là một người đàn ông ẵm vợ anh ta đến nhờ đỡ đẻ.

Người đàn ông rất cao lớn rất có hơi sức, nhưng lại không mấy can đảm. Vợ hắn ta ở trên giường sanh đau đến rút gân, thỉnh thoảng còn rên rỉ không ngừng, khiến hắn ta sợ đến sắc mặt trắng bệch. Nước ối mới vừa chảy, vợ vừa kêu thảm thiết, người đàn ông kia trực tiếp té xỉu trên đất rồi. Làm cho sản phụ không để ý đau đớn của mình, bò dậy kéo ống tay áo Lý Lộc kêu: “Cứu cứu chồng tôi! Cứu cứu chồng tôi!”

Keith tiến vào phòng giải phẫu vạn năng tìm Lý Lộc, mới vừa liếc mắt nhìn liền lập tức đóng băng. . . . Một người đàn ông nằm trên đất xi măng lạnh lẽo mắt trợn trắng, một người phụ nữ ở trên giường sanh khóc lóc nức nở, kéo ống tay áo Lý Lộc giống như kéo cây cỏ cứu mạng.

“Cứu cứu anh ấy!” Người phụ nữ đang đắp cái mền màu xanh dương trên người, nắm chặt lấy Lý Lộc, suy yếu khóc.

Lý Lộc trừng Keith một cái: “Anh đến làm cái gì?”

“Tôi. . . .” Keith phát hiện mình rất kỳ quái, bình thường ở bên ngoài, ở công ty, đều là nhân vật kiêu lý trí, tuy nói không phải là BIG nổi tiếng gì, nhưng đồng nghiệp trong nghề tuyệt không thể xem thường anh. Nhưng đến phòng khám bệnh khoa nam đáng chết này, liền thay đổi thành đầu óc tối dạ bẩm sinh cộng thêm thiếu não, cả nói cũng không nói được rành mạch.

Lý Lộc nói: “Đưa thùng dụng cụ bên kia cho tôi.”

Người phụ nữ khóc như muốn tắt thở: “Cứu cứu chồng tôi!”

Keith đưa cái thùng qua: “Cho em.”

“Van cầu cô, cứu cứu anh ấy. . . . A, đau.”

Cơn đau bụng sinh cuối cùng lại tới, Keith cứ nhiên cảm thấy rất may mắn.

Lý Lộc lấy cây kéo to từ trong hộp công cụ ra, đặt ở trước mặt người phụ nữ: “Nếu cô không sanh con ra, tôi sẽ khiến chồng cô mất mạng.”

Người phụ nữ vừa thấy cây kéo to lớn, đôi mắt liền đảo một vòng, hôn mê mất.

Lý Lộc thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng ngừng nghỉ rồi, hai người thật là phu thê tình thâm.”

“Nhưng.” Keith ngập ngừng, anh không biết nên ứng đối sản phụ và người chồng đang xỉu của sản phụ thế nào, cùng với bác sĩ nữ khoa nam bởi vì sản phụ và người chồng đang xỉu của sản phụ mà có vẻ âm trầm.

Lý Lộc không để ý tới anh, đi ra ngoài chuẩn bị dụng cụ và thuốc. Lúc đến gần người đàn ông trên đất thì thuận thế đá một cước, mắng: “Tên vô dụng.”

Vị trí cô đá hết sức gần chỗ đó của hắn ta, Keith thấy mà phát run, rất cảm thấy mình không có gặp phải kẻ địch như thế là ân đức của trời.

Chờ Lý Lộc trở lại, trong tay đã có thêm rất nhiều đồ. Hộp vô khuẩn tức thì, trừ độc, thuốc tê, dao giải phẫu. . . .

“Đợi chút, em muốn làm gì?” Keith kịp thời ngăn cản cô.

Lý Lộc cúi đầu, mắt giống như bắn ra tên, nhìn chăm chú vào bàn tay nắm cổ tay cô của Keith.

“Em muốn để cô ấy sanh kiểu giải phẫu?”

“Đúng vậy, thai vị không đúng, hiện tại vừa 2 đúng lúc.”

“Có vấn đề thì sao? Em phụ trách?” Keith không biểu đạt suy nghĩ trong lòng anh, anh chỉ muốn nhắc nhở Lý Lộc phải biết bảo vệ mình như thế nào, ít nhất cũng phải bảo vệ mình không bị luật pháp truy cứu trách nhiệm.

“Vấn đề gì?” Lý Lộc đẩy tay của anh ra, ôn hòa nói, “Anh hại tôi phải tiến hành trừ độc lần nữa.”

“Gây mê toàn thân rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Tôi có một người bạn, bởi vì gây tê sai lầm. . . .” Keith nói không được. Người bạn kia sau đó không tỉnh lại nữa, không có kỳ tích, cho đến bây giờ anh ta vẫn nằm trên giường bệnh, cách mỗi nửa giờ đều phải dựa vào y tá lật người một lần. Định kỳ có xoa bóp, bóp thịt toàn thân mới không héo rút.

Lý Lộc biết đại khái thuốc mê sẽ gây ra vấn đề gì, cho nên bệnh viện lớn tránh được liền tránh, nếu như thật sự cần, cũng phải được người nhà bệnh nhân đồng ý ký tên.

“ . . . Tôi đã lấy được chữ ký của cô ấy và chồng cô ấy.” Cô nói.

“Tư cách hành y thì sao? Tư cách bác sĩ gây mê!”

Lý Lộc đã tiến vào phòng vô khuẩn, dừng sau tấm màn trong suốt, kỳ quái nhìn kỹ anh, bên cạnh là sản phụ hôn mê đang chờ được giải phẫu, bên ngoài còn có người chồng của sản phụ hôn mê. Cô rất kỳ quái hỏi: “Anh đang lo lắng cho tôi sao? Tại sao chứ? Tôi chỉ giúp cho bạn anh cầm máu một lần, hơn nữa cũng thu món tiền xem bệnh kéké xù. Anh thậm chí còn không biết tôi là ai.”

“Tôi biết rõ em là ai, là ân nhân cứu mạng của bạn tôi.”

Lý Lộc ý vị sâu xa nhìn anh.

“Ai. . . .” Lý Lộc chỉ vào bên ngoài, nói, “Làm phiền anh đi ra ngoài một chút.”

Keith thật biết điều bước thẳng ra ngoài, đi tới phòng tiếp đãi, trong đầu anh loạn vô cùng.

Lớn như vậy rồi, cũng 29 gần 30 tuổi, từng nắm tay phụ nữ năm lần — vì đẩy các cô từ trong mưa bom bão đạn ra ngoài, từng hôn môi phái nữ hai lần — vì tiếp dưỡng khí cho họ, hơn nữa một người trong đó là cô bé sáu tuổi, một là bà cụ 78 tuổi.

Nhưng họ chưa bao giờ hỏi anh: “Tại sao anh lo lắng cho em?”

Bình thường đều là hỏi anh: “Tại sao anh không yêu em?”

Đến tột cùng là tại sao vậy chứ? Keith bị vấn đề của Lý Lộc làm cho sắp điên mất, anh lại bấm điện thoại của Squall.

Điện thoại vừa được nghe, Keith liền mờ mịt hỏi: “Squall, cô ấy hỏi tôi tại sao.”

“Tại sao cái gì?” Lần này, Squall đã nghỉ ngơi đến trình độ nói chuyện không làm đau vết thương, nhưng vẫn bị câu trần thuật không giải thích được của anh làm cho khó hiểu.

“Cô ấy hỏi tôi tại sao lo lắng cho cô ấy?”

“Vậy anh có lo lắng cho cô ấy không?” thanh âm Squall biếng nhác, giống như trong miệng vẫn còn đang nhai bánh mì bơ nướng.

“Squall, hình như tôi thích cô ấy, nhưng tại sao vậy chứ, tôi thậm chí cũng không biết cô ấy từ nước nào tới.”

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi.

“A! ?” Squall phản ứng kịp liền mạnh mẽ mẽ quát to một tiếng, ngay sau đó từ trong tai nghe truyền ra các loại thanh âm ngã đổ của chén đĩa, giống như đến ngày tận thế, Squall nhếch nhác hỏi, “Keith, bây giờ anh ở nơi nào?”

“Phòng khám bệnh toàn năng cực kỳ hiệu quả.”

“Đáng chết tôi không biết chỗ đó ở đâu.”

“Chính là chỗ đã cầm máu cho anh.”

“Khi đó tôi đã bất tỉnh.” — —

“John biết.”

“John nào?”

“kế toán.”

“Anh nói Johnson?”

“Có lẽ vậy.”

“Tốt, anh ở yên đó đi, đừng đi đâu cả, tôi lập tức đi qua đón anh.”

Cúp điện thoại, Keith yếu đuối ngồi trên ghế sa lon trong phòng tiếp đãi, cả người mềm nhũn không có hơi sức. Tại sao có thể như vậy, cảm thấy hình như có chút thích cô bác sĩ kia rồi, kết quả càng nghĩ thì càng thấy đúng, càng không có cách nào phủ nhận. Mỗi lần nói chuyện với cô, đều làm cho da anh nổi một lớp da gà, dù đối diện killer hung mãnh nhất, cũng chưa từng có cảm giác kính động này. Còn sắc hơn cả mù tạc, còn cay hơn cả tiêu, người phương Đông đều là sinh vật dũng mãnh như vậy sao?

Anh đắm chìm trong sự phiền loạn vừa thể nghiệm, Lý Lộc bên trong phòng giải phẫu lớn tiếng kêu lên: “Người cao lớn tóc vàng, giúp tôi lấy bình nước tinh khiết sau đài.”

Trước khi Keith lấy lại tinh thần, thân thể đã làm ra hành động, một thùng nước 40 gallons cũng không phải nặng lắm, anh liền đưa vào phòng giải phẫu. Trong phòng vô khuẩn, cái mền màu xanh dương che phần lớn thân thể sản phụ.

Keith theo lời phân phó của Lý Lộc để thùng nước trên đất phòng vô khuẩn. Giương mắt thoáng một cái đã nhìn thấy cái bụng đội lên, vết dao còn mới, Lý Lộc ôm một cái bọc máu dầm dề trong tay.

Keith nghĩ, tôi là người ái mộ cuồng nhiệt của Cưa điện điên cuồng giết người, người xem trung thành của Tên Jack mổ bụng, đầu giường để sẵn CD Hiện trường phanh thây, Predator đại chiến khác phái chỉ là một đĩa đồ ăn; trước kia từng giết chó mổ dê, lấy đạn ra cho bạn bè. . . .

. Nhưng tại sao đầu vẫn còn choáng váng như thế?

Lý Lộc hút tàn dịch trong mũi miệng trẻ nít đi, kèm theo tiếng khóc vang dội của trẻ nít, còn truyền đến một tiếng bịch từ sau lưng. Cô kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện trên đất có hai cơ thể đàn ông sống đang nằm.

Người chồng té xỉu của sản phụ.

Người qua đường giáp té xỉu - Keith.

*** **

Lúc Keith té xỉu, đã đụng ngã một bàn dụng cụ, dao găm rơi xuống đâm vào cánh tay của anh.

Lần đầu Squall thần chí tỉnh táo tiến vào phòng khám bệnh toàn năng, đã nhìn thấy một mặt luống cuống khó được của Keith - người hợp tác của anh. Cho tới bây giờ anh vẫn cười ngửa tới ngửa lui. Keith lo lắng ngủ mê man trên ghế sofa, dưới mắt có vết bầm đen, giống như đứa trẻ đáng thương đang gặp ác mộng đáng sợ.

Lý Lộc coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, cô xử lý sản phụ và đứa bé sơ sinh xong, lập tức băng bó vết thương cho Keith. Trước khi Squall đi, liên tiếp cảm ơn Lý Lộc lần trước đã cứu anh một mạng, hỏi thăm tiền xem bệnh có đủ hay không.

Sắc mặt Lý Lộc âm trầm nói: “Lần trước là lần trước, bạn của anh đã trả giúp anh, lần này phải tính khác. Mặc dù trách nhiệm chủ yếu là do bạn của anh tùy tiện té xỉu, nhưng tùy ý ném loạn dao búa cũng là trách nhiệm của tôi, cho nên lần này không thu tiền xem bệnh. Nhưng tiền băng gạc và thuốc ngoại thương phải thu hồi lại. Anh có thể chọn trả bằng bảo hiểm y tế, nhưng tôi hoan nghênh tiền mặt hơn.”

Vì thay bạn tốt lấy được cảm tình tốt của người chủ phòng khám, Squall thanh toán xong năm dollar.

Trên cổ Squall còn quấn băng gạc, nhưng chuyện Keith luống cuống đã rung động linh hồn của anh, từ lúc thấy bạn tốt được băng bó đàng hoàng, đến lên xe trở về nhà, mãi cho đến Keith tự nhiên thức tỉnh, Squall tỉnh thoảng vẫn lặp lại động tác cười to không dừng được.

“Anh đã thích một cô gái khó trị.” Squall nói, “Nhưng không cần gấp gáp, tôi sẽ giúp anh điều tra cô ấy thích gì.”

Vợ anh - Sofia bưng trái cây và bình cà phê lại, cười hỏi: “Anh có chuyện gì vui vẻ như vậy?”

“Một cô gái!” Squall nói, “Là một cô gái làm cho người ta sợ, Keith của chúng ta rốt cuộc tìm được mùa xuân của anh ấy rồi. Nên coi như là vừa thấy đã yêu.”

“Lãng mạn quá!” Sofia nói, “Năm đó em cũng vừa thấy anh đã yêu.” Cô và Squall lấy được bằng luật sư ở cùng trường đại học, sau khi tốt nghiệp Squall và Keith hợp tác mở công ty, Sofia thì trở thành luật sư, mục tiêu của cô là trở thành quan toà ở tòa án liên bang. Nhưng nghe nói ít nhất còn phải phấn đấu tiếp mười năm, bởi vì quan tòa nhậm chức ở tòa án liên bang phải từ bốn mươi tuổi trở lên.

“Vấn đề là Keith hình như không được đối phương thích,” Squall nói, “Trái lại còn gây thêm phiền toái cho người ta. Em biết không, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy bác sĩ kia, chẳng những rất bất kính la to nói lớn, hơn nữa còn rút súng chìa vào đầu cô ấy.”

“Ấy da da, Keith, tôi biết rõ hoàn cảnh phát triển của anh khác với công dân nước Mỹ bình thường, cho nên quen dùng súng ống giải quyết vấn đề. Nhưng đối đãi một vị nữ sĩ như thế cũng quá thất đức.”

Keith cúi đầu, vẻ mặt xám tro. Anh cực kỳ đưa đám, anh tuyệt đối không muốn giúp qua loa như thế. Bây giờ còn thành trò cười cho thiên hạ.

“Nhóc Keith, trước kia anh không phải rất ”bơ” trường hợp máu thịt bê bết này sao, sao lần này yếu đuối như thế. Thật là vừa đáng yêu vừa đáng thương.”

Keith tức tối đập cái gối vào Squall. Da anh ta trắng nõn, khiến vết đỏ ở cổ vài tai cực kỳ nổi bật lên.

“Mười sát mười sát!” Squall kêu to!

Sofia an ủi nói: “Không sao, Keith đã coi là không tệ. Anh nên đi điều tra xem ghi chép ở khoa phụ sản của các bệnh viện lớn, không có bao nhiêu người chồng đi sinh với vợ mà có thể bình yên vô sự trong lúc vợ sinh. Cho nên, đàn ông thật là vô dụng.”

Keith bị xếp vào “đàn ông vô dụng” không đáp lời, vùi mặt ở trong con chuột Mickey to bên cạnh.

“Nếu như sau đó cô ấy báo cảnh sát, tư cách dùng súng của Keith sẽ bị hủy bỏ.” Squall lại bổ sung.

“Vị bác sĩ kia thật là một bác sĩ tốt bụng, nhưng mà tôi lại không đồng ý cô ấy dùng túng cách làm phạm tội thể này, cô ấy cần phải báo cảnh sát.”

“Sofia, em đừng chọc Keith nữa, anh ấy cũng đã đủ xui xẻo.”

Keith uất ức núp ở một góc ghế sa lon, bên cạnh có mấy con gấu bông, anh đang ôm nài con Bambi khổng lồ.

— Khác nhau mới thú vị! Vợ chồng Squall hứng thú cho ra kết luận.

5. Q.1 - Chương 5: Tắm Đùng Quên Mang Vũ Khí

Thời gian dần đến tháng mười hai, ngay cả Los Angeles ở phương nam cũng bắt đầu lạnh. Khác với phương bắc, ít nhất cây cối nơi này vẫn còn màu xanh lá cây. Xử lý một nhóm chất thuốc thí nghiệm cuối cùng hoàn tất, Lý Lộc lấy tinh thể chất kiểm cai nghiện cuối cùng phong vào trong một ý nghiệm, cảm thấy trọng trách trên đầu vai rất cuộc nhẹ đi.

Quen biết bọn Dương, Z đã năm năm, mục tiêu của bọn họ đều như nhau, chính là ngăn cản khu ma túy gần Mexico khuếch trương. Thủ đoạn hợp pháp cũng tốt, thủ đoạn phi pháp cũng được, chỉ cần có thể đạt tới mục đích đều không tiếc.

Brad làm nghề nhận giết người ở trên toàn cầu, Dương chỉ là một người bán rượu ở quầy bar nhỏ, còn những người khác như Irs, Carl, Dora. . . trong tổ chức, có người là nhân viên giám định ở Wall Street, có người là nhân viên công vụ của chính phủ. Lý Lộc không biết tại sao những người khác tham dự vào tổ chức này, cũng không hứng thú biết, chuyện đó không có bất kỳ ý nghĩa gì với cô.

Có ý nghĩa chính là, thuốc thử Hell Drop nguyên thủy — thứ khiến cô chịu đựng cai nghiện ma túy dài đến một năm, hôm nay đã lấy được tiến triển khá lớn. Brando Akis, chậm rãi đi từ phía sau màn Đa Duy Cổng tới trước đài.

Lý Lộc tỉnh lại, mở mắt là trần nhà màu trắng. Trong khoảng thời gian ngắn cô còn cảm thấy hơi hoảng hốt, rồi sau đó liền bị không khí lạnh lẽo làm cho tỉnh táo hơn. Nhìn sang bệ cửa sổ, bên ngoài đều tối đen, trời vẫn còn chưa sáng. Nhấn tắt đồng hồ báo thức, rời rời giường.

Mấy ngày nay có quá nhiều việc, cả đêm đều không ngủ ngon, ba giờ sáng mới lên giường. Loa vẫn chưa tắt, màn ảnh máy vi tính cũng đang lóe lên, phát ra tin tức online, bình luận viên trên radio đang thông báo thời sự vòng quanh trái đất.

Giọng của Luke oang oang rất có tinh thần, đang nói về ân oán lịch sử của hai gia tộc lớn ở biên giới Mexico: gia tộc Akis và gia tộc Druos. Luke rất hả hê nói, chúng ta nên cảm ơn cái nhìn đặc biệt với thế giới của hai gia tộc trù mị thuốc phiện này, trong trăm năm qua, bọn họ trở mặt thành thù, cho dù nội bộ gia tộc cũng luôn xào xáo. Mà không có dồn toàn bộ tinh lực vào sản xuất ma túy.

Lý Lộc không rảnh để ý tới thanh âm phiền lòng của người chủ trì, mặc vào áo len cao cổ tay vừa màu đen, đến trước tủ sách chọn một chai rượu Bạc Hà, rót ỉnh một ly, ngồi ở trên bệ cửa sổ chờ đợi trời sáng. Tiền vườn của căn nhà nhỏ sáu tầng bị kẹp giữ các căn nhà cao tầng chọc trời quả là khá rẻ, cô ký hợp đồng thuê lâu dài, thuê cả tòa lầu. Sáu tầng trên là hai phòng ngủ và một phòng sách. Cô ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng ngủ chính, không hề muốn nhúc nhích.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên. Lý Lộc tâm phiền ý loạn để ly rượu xuống, lấy điện thoại di động từ trên tủ sách xuống, bấm nghe.

“Chào buổi sáng” bên kia là Dương, “Iris trở lại từ Đa Duy Cổng, chân của anh ấy bị thương rồi, nhưng vẫn mang tin tức về được.”

“Chuyện khi nào, cần tôi giúp một tay không?”

“Khuya ngày hôm trước, chỉ là bị thương ngoài da, thuốc trị ngoại thương em đưa đến lần trước còn rất nhiều, anh ta đã tự xử lý tốt.” Dương nói, “Có một tin tức rất đáng sợ, lát nữa tôi sẽ gửi cho em, em chú ý kiểm tra và nhận.”

“Tôi biết rõ rồi, cảm ơn.” Điện thoại di động bên kia nhanh chóng cúp, chỉ còn lại tiếng tút tút sau khi cúp.

Lý Lộc đi tới trước máy vi tính, hộp thư đã sớm ở trạng thái mở ra. Cô lại ngồi ngẩn người ở trước máy vi tính, chưa được vài phút, rồi cuộc có tập tin mới gửi vào.

Lý Lộc mở ra xem, là một tấm thiệp điện tử chúc mừng sinh nhật vui vẻ, nhạc đệm là một đoạn nhạc vi tính huyền ảo không biết lấy từ nơi nào. . . . Cô nhả mỳ, lấy cái laptop kê bên qua, vận hành một phần mềm ghi âm trong đó, ghi xong lập tức tắt máy để bàn. Đây là laptop Dương đưa đến, tốc độ vận hành không tệ, chỉ chốc lát, tiếng nhạc bị thay thế thành một đoạn mật mã Morse. Sau hai lần phiên dịch, biến thành một đoạn chữ viết như sau:

Brando Akis kết thân với gia tộc Druos, bộ đội vũ trang tư nhân thống nhất hơn tám vạn người.

Hell Drop có được tiến triển to lớn, mùa xuân tới sẽ vào giai đoạn sản xuất, đường dây tiêu thụ cũng đã thông.

—— From Young

Lý Lộc yên lặng xem xong dòng tin, rồi bấm nút tắt máy.

Akis và Druos là hai gia tộc lớn không có ai quản lý được ở biên giới Mexico. Các quốc gia phía chính phủ căn bản không dám công bố thế lực của bọn họ đến tột cùng lớn cỡ nào. Nhưng có chuyện có thể tin chắc, các loại ma túy mới sinh ra hàng năm, 60% xuất thân từ nông trường của hai gia tộc lớn này.

Nói là nông trường, không bằng nói là đất nước. Bọn họ không cần cảnh sát duy trì trị an, không cần chánh phủ tiến hành quản lý xã hội, bọn họ tự có bộ đội vũ trang riêng. May mắn là, bởi vì đấu đá trên phương diện làm ăn, trong trăm năm quá khứ hai nhà Akis và Druos vẫn thù ghét nhau giống như thiên địch, điều này cũng giúp cho Mexico và nước Mỹ bài trừ ma túy tốt hơn.

Mà bây giờ hai nhà lại liên kết với nhau. Điểm chính kết hợp là Brando Akis.

Góc tử sách một tấm hình chụp cả lớp. Trong đó có một giảng sư trẻ tóc đen da trắng. Mái tóc hơi quăn rất dày, che lấp phần lớn trán, sau gọng mắt kiếng màu đen, là con ngươi màu hổ phách.

Cô nuốt một ngụm rượu, khóe miệng nở nụ cười lạnh trào phúng —— con ngươi màu hổ phách? Mấy năm trước Brando lừa cô thật ác, ngay cả trông mắt đều là giả. Brando Akis, cặp trông mắt màu xanh dương đậm giống như chất độc cực mạnh, dù qua cả đời này, cô cũng không thể nào quên.

Điện thoại di động đột nhiên lại vang lên, tâm tình Lý Lộc không được tốt lắm, để ở một bên không để ý đến. Nhưng tiếng cười gian của Dương cứ cất lên liên tục, không sợ làm phiền người khác. Lý Lộc rất là hối tiếc, trước kia người bán rượu chết tiết loay hoay điện thoại di động, cô lại không ngăn cản, cho rằng đây chỉ là thiết bị truyền tin không có gì quan trọng. Nhưng khi chuông điện thoại di động bị thay thế thành thanh âm khiến người ta chán ghét thì chuyện lại khác rồi.

Cô không nhận được bèn bắt máy, bực bội hỏi: “Thế nào?”

“Không có, bởi vì chuyện liên quan đến Brando, cho nên phải xác nhận xem em có bình an vô sự xem hết tin tức không, có nổi đóa lên không?”

“Cám ơn anh quan tâm. Nhưng cho dù tôi nổi đóa tuyệt đối cũng không phải bởi vì Brando, mà bởi vì mấy cuộc điện thoại quấy rầy của anh.”

“A, hoá ra là vậy sao, Brando đáng thương, chuyện cho tới bây giờ cứ nhiên cũng không bằng địa vị của tôi trong lòng em!”

“Nếu như anh nguyện ý thay thế địa vị của hần ta trong lòng tôi, tôi không ngại chọc ra một tổ ong vò vẽ trên người của anh.”

“Cô gái ác độc, không thể để cho tôi tự mình say mê một lát à.” Dương oán giận nói.

Lý Lộc nhẹ nhàng oán trách anh, nói sang chuyện khác: “Thuốc cai nghiện đã làm tốt rồi, khi nào anh tới lấy?”

“Tôi đang giúp Brad chế luyện hệ thống bảo an không chế từ xa, mấy ngày nữa mới đến chỗ em lấy được.”

“Brad, người thờ phụng hệ thống bảo an đó đâu rồi?”

“Bây giờ anh ta đang thử xem kỹ thuật mới. Anh ta thuận tiện giới thiệu cho tôi một người buôn bán vũ khí rất có tín dụng, tôi muốn đi xem kiểu dáng súng ta tự động mới.”

Không có gì để nói nữa, Lý Lộc mới nhớ tới có một chuyện rất quan trọng, vì vậy nói tiếp: “Tôi muốn tắm.”

Bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, Dương mới cố trấn định trả lời: “Tôi biết rõ rồi, em đi tắm đi, không cần báo cáo cả chuyện như vậy.”

“Nhưng khí đốt đã bị ngưng.”

“Lại nữa? ! !” thanh âm của Dương thể hiện ra đã phát điên, “Không phải ngân hàng tự động trả phí sao!”

”Tôi quên nạp tiền vào trong ngân hàng rồi, anh cũng không nên trách tôi, chỉ vì lần trước anh giao thuốc để chế thuốc cai nghiện, tôi mất ăn mất ngủ ngày đêm không ngừng, việc gì khác đều không làm được. Chẳng lẽ anh không cảm thấy thẹn với tôi?”

“Bây giờ em muốn thế nào.”

“Ừ, tôi muốn đến chỗ anh tắm.”

“”

“Không cho đến thì đừng hòng lấy được thành phẩm, hợp chất như đường nên tôi có thể tiêu hủy ngay.”

Cô nói xong, sau đó nghe được trong điện thoại truyền đến thanh âm tổn hơi thừa lời.

“Được rồi, em đến đi.”

“Khóa mật mã mở thế nào?”

Bên kia truyền tới tiếng cấn răng vang dội hơn, cuối cùng Dương vẫn rất dễ dàng tha thứ nói: “Em đến thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ cho phép vào.”

“Cám ơn, anh là tốt nhất!” Lý Lộc vui mừng bưng bưng hôn một cái, cúp điện thoại.

Dương là một người bán rượu om sòm, nhưng pha rượu hết sức chuyên nghiệp, vị giác khứu giác cực kỳ bén nhạy, cho nên cũng cực kỳ không chịu nổi khi người khác tiến vào lãnh địa của anh. Anh ở khu có nhiều tội phạm, cái nhà ba tầng nhỏ này đều là của anh.

Lý Lộc thuận lợi vào cửa, học tính tình du côn của Dương mà huyết sáo. Dương - cái tên âm mưu này, làm cho nhà mình thành như thế giới tương lai, mở cửa đóng cửa, nước nóng nấu cơm, toàn bộ đều điều khiển từ xa.

Lý Lộc không mang đồ dùng tắm rửa gì cả, ý có lệnh thông hành của chủ nhân, đi khắp trong nhà. Điện thoại di động lại vang lên, cô nghe máy, Dương ở bên kia nói: “Không cho lên lầu hai!”

“Tôi không có lên.” Lý Lộc lễ thắng khí hùng nói.

“Đừng cho rằng tôi không biết, bên trong phòng có đặt camera đó.”

Lý Lộc ngẩng đầu nhìn lên, lại thật sự phát hiện camera lỗ kim ở sau bình hoa kế vách tường.

“Thì ra đây là lầu hai.” Lý Lộc trâng tráo nói, “Tôi còn tưởng là lầu một.”

Dương tức giận tới mức cấn răng: “Vậy em nghĩ lúc này vào cửa là tầng mấy?”

“A, tôi nghĩ mình đi vào từ dưới đất.”

“Lý Lộc!”

Lý Lộc chặn lỗ tai, đưa điện thoại ra xa rồi tắt ngay. Khó có thể tin lắm lắm lầu bầu: “Thì ra người đàn ông phiền toái thì có tiếng kêu lấy mạng người.”

Oán trách là oán trách, cô vẫn chấp nhận lui về tầng một, tìm được phòng tắm quen thuộc. Phòng tắm của Dương hết sức xa xỉ, chiếm nửa tầng một, bồn tắm có đường kính hai thước, kiểu xoa bóp mới, ghế sa lon da trâu màu đen, khay trà gỗ đỏ, thậm chí còn bày một cây đàn tranh 20 dây. Rõ ràng là phong cách lắp đặt thiết bị lộn xộn lồi thối của Dương.

Mặc dù tắm chỉ để bảo đảm vệ sinh tinh khiết, nhưng có thể tắm trong bồn tắm lớn, nhất là cái bồn tắm lớn gấp đôi bồn tắm khác, thì cảm giác sẽ tốt hơn nữa. Lý Lộc dùng dịch trừ độc rửa sạch bờ ao trước, phát hiện căn bản không chà ra được gì cả, chứng minh Dương có năng lực làm hang ổ của mình không nhiễm một hạt bụi. Anh không cho người khác đi vào, lại vệ sinh tốt thể, thật không biết lấy đâu ra thời gian xử lý những việc có phạm vi lớn ở nước Mỹ.

Chốt mở đèn ở bên bồn tắm, Lý Lộc cảm thấy rất hợp ý, gơ tay lên tắt hết đèn trong phòng.

Bóng tối.

An tĩnh.

Trong phòng tắm trừ thanh âm nước bập bênh nhẹ nhàng thì không còn động tĩnh khác.

Lý Lộc hoàn thành công việc, lòng không còn việc khác hưởng thụ vui vẻ sống sót sau tai nạn. Những ngày luôn nhắc đến chất cai nghiện vừa qua rõ là tai họa. Lúc cần phải luôn chú ý sự biến hóa của thuốc, khống chế tốc độ phản ứng; hơn nữa những động vật bị làm thí nghiệm, bởi vì cơ thể ghiên phát tác mà làm cho phòng dưới đất đều có thứ chúng bài tiết ra, tốn không ít hơi sức đi quét dọn. Lý Lộc đã sớm quen việc đánh nát răng cửa và nuốt máu. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ Z giao thì mọi chuyện tốt đẹp.

Dương thích dùng dầu ô liu vị muối để tắm, trong bồn tràn đầy mùi hương trẻ trung như có như không. Dần dần, Lý Lộc buông lỏng bắp vai, đầu gối trên bờ ao, tiến vào trong giấc ngủ.

Chuông điện thoại di động tiếng cười gian lại đột ngột vang lên. Trong phòng tắm tối tắm hơi nước lượn lờ, có vẻ cực kỳ thê lương. Cả người Lý Lộc chấn động, bị hù mém té xuống đáy ao, giật mình thức dậy, thấy điện thoại đặt ở bên bờ lóe lên ánh sáng chuông báo thức màu xanh dương.

Chuyện gì gấp gáp như vậy?

Cô sờ điện thoại di động rồi bấm nghe.

“Tôi là Dương.” Bên kia nói.

“Tôi rõ.”

“Em rời đi nơi đó!” thanh âm của Dương khẩn trương, Lý Lộc không thể không chú ý nghe, nghe xem anh có gì cần nói.

“Iris bị người của Brando theo dõi rồi. Anh ta từ Đa Duy Cống trở về trạm thứ nhất chính là đến nhà tôi, bây giờ đã có chiếc xe không rõ thân phận dừng ở ngoài nhà.”

“Anh thấy được từ camera?” Lý Lộc hỏi.

“Đúng vậy, tôi vừa phát hiện. A, đã xuống xe, một, hai. . . . Tổng cộng tám người, cả tài xế. Bọn họ rất coi trọng Iris đó!”

“Iris có thể mang tình báo về từ Đa Duy Cống, quả là có thể khiến bọn họ coi trọng.” Lý Lộc dùng bắp vai kẹp điện thoại di động, từ trong bồn tắm đi ra ngoài, dùng tốc độ cực nhanh lau khô thân thể mặc áo tắm vào.

Dương lại tiếp tục nói: “Phòng dưới đất có lối đi thông phía ngoài. . . . Trời! Bọn họ có năm người coi chừng bên ngoài, ba người tính toán đi vào từ phòng dưới đất, mang súng, phải là. . . .”

Nói tới chỗ này, hình như điện thoại di động bị đoạt đi, ngay sau đó là thanh âm của Brad: “Lý, tôi là Brad, em tốt nhất mau đi ra ngoài, toàn bộ bọn họ đều trang bị súng trường công ty Swiss Arms sản xuất.”

Đối với cái tên mà chuyên gia sát thủ siêu cấp nói, Lý Lộc hoàn toàn tin tưởng, nhưng vẫn có phần không hiểu. Cô nói: “Không cần nói với tôi công ty gì, nói tính năng!”

Brad không chút dừng lại nhanh chóng giải thích: “Tốc độ của đạn khoảng 900m mỗi giây, tầm sát thương khoảng 600m, hơn nữa đạn có thể bắn liên tiếp, đủ biến em thành cái tổ ong 100 lỗ trong vòng 10 giây. Chuẩn xác như đồng hồ Thụy Sĩ.”

Lý Lộc cảm thấy tình thế nghiêm trọng, đi tới trước cửa phòng tắm, từ khe hở rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Hai chiếc xe tải mô hình nhỏ dừng ở bên ngoài nhà. Có mấy người đang suy nghĩ biện pháp để lặn lẽ đi vào từ tầng dưới lòng đất.

“Dương, hệ thống bảo an của anh có thể chống bao lâu?” mặc dù Lý Lộc hỏi như thế, nhưng cũng biết không thể chống được bao lâu.

Dương thuộc về loại hình thô khôn có ba hang, sản nghiệp này của anh không phải rất quan trọng, cho dù có hệ thống bảo vệ, cũng chỉ là đề phòng trộm cướp tự tiện ra vào. Những tên côn đồ cắc kè, nhiều lắm là mua súng lục nhỏ có đường bắn 100m từ tiệm bán súng bên cạnh, so sánh với súng trường do công ty Thụy Sĩ sản xuất, căn bản là sự khác biệt của người tí hon và người khổng lồ.

Dương nhận lấy điện thoại: “Em đi từ lầu ba ra ngoài, nhất định có biện pháp.”

Lý Lộc nhìn lên trên một chốc, phát hiện mặt tường gần tòa nhà nhất cũng ngoài mười mấy thước.

“Mau! Bọn họ đã tiến vào phòng dưới đất rồi.”

“Nhà anh có vũ khí gì không?”

Dương chưa kịp nói chuyện, điện thoại di động đột nhiên bị cúp. Trong điện thoại truyền đến tạp âm ù ù. Lý Lộc cúp máy, biết trong hai chiếc xe tải mô hình nhỏ có tần số chặn khí, sợ rằng dây điện, dây điện thoại đều bị cắt đứt rồi.

Lý Lộc cắt di động xong, tìm kiếm vũ khí có thể sử dụng ở bốn phía.

Là người của Brando tới!

Ngày cuối cùng cô và Brando còn ở chung từng gặp mấy người này, không có một người nào dễ đối phó. Không biết hôm nay có thể gặp gỡ người quen lúc đó không.

Cho đến ngày nay, ma túy tiêm vào vào mạch máu lúc ấy còn thỉnh thoảng lóe ra tần số nguy hiểm, nó đang kêu gọi cô đầu nhập cơn ghiền, dẫn dụ cô tiếp tục tiêm ma túy vào. Tâm tình hưng phấn khó có thể ức chế, hô hấp cũng hơi dồn dập, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi mỏng. Sự khổ sở này, nhất định phải trả lại cho anh ta!

Nếu như có thể có vũ khí gì. . . . Bất luận là Beretta cảnh sát dùng, hay là dao găm của binh lính cũng được, đối phương đang cầm súng trường như quái vật trong tay, ít nhất cô cũng cần vũ khí gì có thể lấy mạng. . . .

Cô đột nhiên phát hiện cây đàn tranh dở dở ương ương nằm trong phòng tắm này. Bởi vì lúc trước vẫn chú ý với trang hoàng dở hơi trong phòng tắm, cho nên không có cảm giác gì đặc biệt với cây đàn tranh này, hôm nay lại nhớ tới, quả thật giống như là vì để cho cây đàn này xuất hiện hợp lý, cho nên mới lắp đặt thiết bị rời rạc trong phòng tắm.

Cũng may, lúc này Lý Lộc không khỏi khâm phục tư tưởng kỳ diệu của Dương. Cô sờ cây đàn lạnh lẽo kia, công cụ này thật là tiện tay.

6. Q.1 - Chương 6: Đàn Tranh Cũng Có Thể Lấy Mạng Người

Phần đuôi đàn tranh thật ra trống không, bên trong bình thường đều đặt móng giả bằng vảy đồi mồi, và dây kim loại dùng để thay thế cho dây đàn. Ở nơi đặt khách quê người này, có lẽ không có mấy người biết sự kỳ quái của cây đàn này.

Trong hộp đàn để dây cung bằng hợp kim ti-tan, các loại hình đều có, nhìn sang giống như xác thực chỉ chuẩn bị để thay thế dây đàn. Sợi mảnh nhất giống dây đàn âm cao, đường kính mới không tới một millimet, thô nhất thì khoảng ba bốn milimét.

Lý Lộc quét mắt một cái, lập tức chọn trúng một sợi mỏng nhất, toàn bộ cộng lại dài đến mười mét. Mặc dù không phải vũ khí giết người thuận tay nhất của Lý Lộc, dù sao vẫn là vũ khí có thể hạ gục người từ xa.

Trước kia Dương quen dùng vật này quấn quanh cổ người khác, ở trong tay anh ta, vật này có thể sánh ngang bằng chủy thủ sắc bén. Còn những cái móng tay giả để khảm đàn ở trong hộp đàn, đã thể hiện được sự biến thái của Dương vô cùng tinh tế, nhìn qua giống như đồ làm từ vảy con đồi mồi, nhưng xác xác thật thật là hợp kim ti-tan, chỉ là bị sơn màu như cái vảy thôi. Thấy cái này, Lý Lộc không khỏi nghĩ đến những người buôn lậu thuốc phiện bị Dương dùng mười ngón tay đâm chết tươi.

*** **

Gallolin lạnh lùng có danh xưng “Hắc Bì Quái (da rất đen)” nhìn chằm chằm căn nhà kỳ dị trước mắt, nhưng hần lại không giác ngộ được mảy da của hần lại như hòa làm một thể với đêm tối, nếu như mỉm cười chào hỏi, tuyệt đối sẽ khiến rất nhiều người bị sợ đến gần chết, cho là không trung có một bộ răng trắng bay đến.

Hần là dân cư ở Đa Duy Cống gần Mexico, gia đình từ đời thứ bảy đã bị bán từ châu Phi đến châu Mỹ. Trải qua hai cuộc hôn nhân trắng - đen (chỉ màu da) trước kia, hần vẫn còn giữ sự đặc biệt rõ ràng của người da đen. Vóc người cường tráng như cái chảo sắt, da trơn sáng giống như than đá.

Ông nội và cha của Gallolin đều cực kỳ yêu thích Đa Duy Cống, mảnh đất này không có bất kỳ một quốc gia nào có thể khống chế, người da đen và người da trắng có địa vị ngang hàng tuyệt đối, khi người da đen ở nước Mỹ vẫn không thể có được chỗ ngồi ở trên xe công cộng thì việc kết hôn giữa người da trắng và đen ở Đa Duy Cống đã sớm thấy nhưng không thể trách rồi.

Gallolin cũng thích cuộc sống như thế.

Ở trong khu vực gần trăm cây số vuông, hai gia tộc lớn Akis và Druos mới thật sự là quốc vương. Nông dân trồng anh túc, phụ trách đường dây tiêu thụ buôn lậu, có lính đánh thuê bảo đảm sự an toàn của nông trang, cũng hưởng thụ thù lao phong phú, cuộc sống không cần sầu lo.

Về phần hai gia tộc lớn, bộ đội vũ trang tư nhân bọn họ khống chế đạt tới tám vạn người, hơn nữa còn có tiền bạc hùng hậu hậu thuẫn để làm phong phú kho quân giới và vũ trang cho từng binh sĩ. Trang bị vũ khí của bọn họ đã có từ trước quân chính phủ tiếp giáp Mexico ít nhất ba mươi năm, hơn nữa còn đạt tới trình độ có thể thay thế.

Trước khi ba mươi lăm tuổi, Gallolin là “người quét đường” của Đa Duy Cống, nhiệm vụ chủ yếu là vì diệt trừ mục tiêu cản trở việc tiêu thụ ma túy, tỷ như nghị viên đưa ra đề án cấm ma túy ở nước nào đó, cảnh sát sắp tra xét tội phạm buôn ma túy. Hôm nay đã có gia đình, hơn nữa còn trở thành cha của hai đứa bé, được gia tộc cho phép, Gallolin cũng thoát khỏi chức vụ người quét đường bên ba chung quanh, trở thành một thành viên trong đội bảo vệ gia tộc bên cạnh Brando.

Lần này, hần nhận được lệnh từ trên, truy xét một người lén xâm nhập Đa Duy Cống lấy được tình báo, rồi cuộc tra đến nơi này.

Trợ thủ của Gallolin an tĩnh đi tới bên cạnh hần, nhỏ giọng nói: “Đa Duy Cống truyền tin.”

Hiện trường tạm thời không có động tĩnh, hần giao việc lại cho trợ thủ, còn mình thì tiến vào xe tải. Clip trong máy vi tính hiện ra hình một người phụ nữ có mái tóc màu xám, Mary Akis, trợ thủ đắc lực của thiếu gia Brando, gần bốn mươi tuổi, nhưng da được bảo dưỡng rất kỹ. Đây là một người phụ nữ có thủ đoạn quả quyết sắc bén, cho dù ở trong lính đánh thuê và bộ đội bảo vệ của gia tộc, cũng có danh hiệu “Cánh tay trái bờ vai phải”.

Akis và Druos là hai dòng họ lớn ở Đa Duy Cống, nghe nói có gần ngàn người có được họ giống nhau, truyền xuống nhiều đời, cũng phân hóa không ít, có người chế luyện dụng cụ thủy tinh, cũng có người trông trọt thu hoạch, dĩ nhiên làm người khác chú ý nhất chính là một vài người có quyền lực nhất ở Đa Duy Cống. Mặc dù ở Âu Mỹ, có truyền thống dùng họ cộng thêm từ tiên sinh để ông, nhưng vì để phân biệt hai gia tộc lớn tại khu vực Đa Duy Cống, liền dùng thành lấy thói quen dùng tên thêm từ ông để gọi.

“Gallolin” liên tiếp nghe được thanh âm thành thực dứt khoát của Mary truyền đến từ tai nghe máy vi tính, “Xử lý việc đó thế nào rồi?”

“Đã truy xét được sào huyệt của bọn họ, đội thứ nhất đang tiến hành dọn dẹp sào huyệt.”

“Rất tốt, thiếu gia Brando rất mong đợi báo cáo của anh, hi vọng anh có thể thành công trong một lần.”

“Tôi sẽ không cô phụ kỳ vọng.”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, còn có một chuyện hi vọng anh có thể làm giùm.”

Gallolin yên lặng nghe, họ Akis cư ngụ ở “Nhà lớn” là cha mẹ cung dưỡng sinh hoạt áo cơm cho họ, chỉ cần bọn họ nói lên yêu cầu, đều là công việc hẳn phải hoàn thành.

Mary mỉm cười nói: “Buông lỏng cả vai, không cần khẩn trương như vậy.”

“Đúng vậy.” Gallolin vẫn khẩn trương. Phía trên ra lệnh là tuyệt đối, không để cho hắc dư âm thư giãn.

Mary nói tiếp: “Việc buôn bán của chúng ta ở nước Mỹ gặp phải phiền toái. Smith có khả năng tiết lộ đường dây tiêu thụ của chúng ta ra ngoài, hi vọng anh có thể làm khả năng giảm bớt về số 0 trước khi mọi chuyện xấu đi.”

“Xin hỏi là vị Smith nào?”

“Smith Akis phụ trách đường dây buôn bán ở phía Đông Bắc nước Mỹ. Hình như hẳn thích vị quan kiểm sát nữ Washington.”

“Tôi biết rõ rồi.”

“Đúng rồi, hẳn còn mời bảo vệ từ công ty S. Q., ngàn vạn lần không được phớt lờ, nếu như cần nhiều người hơn thì cứ nói đứng khách khí. Nhất định phải làm cho thật tốt.”

“S. Q. sao?” Gallolin biết công ty này, vào năm hẳn rửa tay gác kiếm từ chậu vàng thì công ty S. Q. vẫn chỉ là công ty bảo vệ nho nhỏ không có danh tiếng gì. Nhưng mới mấy năm, liền phát triển trở thành võ trang tư nhân có thể trực tiếp tham dự UN quốc tế (lực lượng bảo an LHQ). Nhân số mặc dù không nhiều, nhưng tuyệt đối đều là đàn ông sống sót ra từ trong mưa bom lửa đạn. So với những binh sĩ võ trang xuất thân từ nông dân ở Đa Duy Cống, thì chất lượng chỉ có hơn chứ không có kém.

“Có một người anh phải đặc biệt chú ý một chút.”

“Squall Strato? Tôi sẽ chú ý hẳn ta, dù sao cũng là đối thủ cũ.”

“Không chỉ là hẳn, còn có Keith Williams đối tác mới của họ.” Mary nói xong, trên màn ảnh máy vi tính rất nhanh hiện ra gương mặt của người đàn ông. Anh có tóc vàng mắt xanh, mang giày tây, trên cà vạt màu nâu kẹp một cây kẹm vàng có dấu hiệu S. Q..

Đã từng giao thủ với Squall mấy lần, nhưng Gallolin cũng không biết S. Q. có biến hóa khi nào, hẳn tỏ vẻ ngạc nhiên: “Trong danh sách phía đối tác của S. Q., từ lúc nào đã nhiều hơn một Keith rồi?”

“Keith vẫn luôn chuyên cần làm việc ở quốc gia khác, khoảng năm trước mới chính thức trở lại nước Mỹ định cư. Nếu như anh biết nơi hẳn ta từng đến, thì sẽ biết tại sao tôi đặc biệt dặn dò anh chú ý.”

“Xin nói cho tôi biết. Cho dù ngài im miệng không nói tôi cũng nhất định dùng 100% sự cẩn thận để ứng đối tất cả kẻ địch mới mẻ.”

“Tư liệu trong tay chúng ta biểu hiện, hẳn ít nhất từng đi qua Kashmir, Guatemala, Congo, Iraq. . . , đại đa số đều ở tiền tuyến gần chiến trường nhất.”

“. Lại có thể hoàn toàn chính chỉnh trở về.”

“Đúng vậy, hẳn không bị thương chút nào, rất thành thạo trong những hoàn cảnh nguy hiểm kia.”

“Tôi biết rõ rồi, chuyện bên này vừa xong, tôi lập tức đi chăm sóc ông Smith. Hơn nữa nhất định sẽ cẩn thận vòng qua bảo vệ S. Q..”

“Nhờ anh hết.”

Mary nói dứt lời, liền lạc trong máy vi tính lập tức tắt. Chỉ còn lại hình của Keith Williams ở trên màn hình.

Người trẻ tuổi này có hương mắt nghiêm túc, ánh mắt có hồn, phải là một chiến sĩ rất đa mưu túc trí. Thật lâu chưa gặp được người giống như mình — Gallolin hoàn toàn không hiểu tình trạng vì định luận sai lầm này mà sóng lòng sôi sục.

Gallolin nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vừa vặn cách thời gian bắt đầu hành động năm phút. Vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.

Một loại dự cảm chẳng lành bốc lên ở trong lòng. Tấm hình trên màn hình máy vi tính cũng không hấp dẫn được lực chú ý của Gallolin, hắn đứng dậy nghiêng đầu ra ngoài, chỉ thấy tòa lầu ba tầng vẫn như quái vật chiếm cứ một bầu trời trống rỗng rộng lớn. Trợ thủ thấy hắn ghé đầu ra ngoài, liền quay đầu lại ra dấu tay bình an vô sự.

Nhưng trong sân rất an tĩnh.

Nhưng tất cả lại giống như nghiệm chứng dự cảm bất thường của Gallolin, lúc này ngay cả gió đêm thổi qua cũng yên tĩnh. — đây vốn là nơi xảy ra nhiều chuyện, bắn súng, dùng súng cướp bóc thường xảy ra, hơn nữa trong đêm khuya không người nào đi lại như vậy, thì thỉnh thoảng càng truyền ra tiếng vang kỳ quái.

Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Hay là đang xảy ra chuyện gì! Gallolin tin trực giác của mình, đây là kinh nghiệm quý báu có được sau nhiều năm đấu tranh ở thời khắc sống chết.

Hắn trở lại phòng điều khiển, cầm máy truyền tin lên, nhỏ giọng gọi. Nhưng bên kia máy truyền tin lại không hề có hồi âm gì!

. . . . Không phải như vậy, mặc dù tần số điện thoại di động bị che giấu, nhưng bọn họ sử dụng là tần số truyền tin đặc biệt, không thể không nhận được — trừ phi bọn họ gặp chuyện không may rồi.

Gallolin nắm súng trường lên, nhảy xuống xe. Nói với trợ thủ: “Bắn bom cay!”

“Đây chẳng phải là nút dây động rừng!” Trợ thủ nói. Theo kế hoạch của bọn họ, phương pháp tốt nhất chính là thừa dịp người ta ngủ để đánh hắn trở tay không kịp.

“Làm theo tôi nói!” Cảm giác xấu càng ngày càng lớn mạnh, có một quái thú đang cắn người trong bóng tối.

Sáu viên bom cay liên tiếp bị bắn vào trong nhà từ nhiều phương hướng. Khi quả bom cuối cùng bắn vào trong cửa sổ thủy tinh, cửa sổ sập đất ở gần chiếc xe của Gallolin cùng mô hình đột nhiên bị vật thể không rõ làm vỡ nát, bột thủy tinh vỡ thành hạt châu văng ra dưới áp lực lớn, bắn về phía đám người Gallolin.

“Nằm xuống!” Gallolin lớn tiếng quát, nhưng mà đã chậm, đám trợ thủ bị sự phản kích thành linh xảy ra làm rung động nên phản ứng chậm chạp một giây. Ở trong một giây này, Gallolin ngã sấp trên mặt đất nhờ vào ánh đèn đường chiếu xuống đã thấy được sợi dây bạc từ cửa sổ đen ngòm bắn ra. Cảnh tượng này, giống như dây theo thu hồn bắn ra từ địa ngục, giống như rết độc nguy hiểm đột nhiên xuất hiện từ miệng rắn.

Trợ thủ cứ ngẩn ngơ, trong không khí nhanh chóng có sợi dây xẹt qua cổ của hắn. Gallolin nghe được thanh âm tê lương khi bắp thịt bị xé rách, lúc xẹt qua thịt người, sợi dây kim loại thậm chí còn ma sát ra ánh lửa đỏ vàng.

Máu từ trong cổ phun mạnh ra ngoài, bắn thẳng đến tận bảy thước. Lúc này còn là một người trẻ tuổi sống sờ sờ mà Gallolin đã biết hơn bảy năm, chăm chỉ, dụng công, quen thuộc tính năng của mỗi chủng loại súng ống, hơn nữa còn có kinh nghiệm độc đáo để đối phó thử ống nhắm. Nhưng dù hắn ôm chặt vết thương, vẫn không thể ngăn máu chảy ra, lượng máu lớn bị đôi tay ngăn trở nhỏ xuống, tạo thành vũng máu không ngừng khuếch trương. Sau mấy giây, hắn rút cuộc quỵ rạp xuống trong máu tươi của mình.

Trợ thủ trẻ tuổi căn bản không có biện pháp phát ra bất kỳ tiếng kêu, khi sợi dây giết người xẹt ngang qua cổ hắn, chẳng những phá vỡ mạch máu, cả cổ họng cũng bị cắt đứt hoàn toàn. Trong cổ họng hắn phát ra tiếng hít bất lực, nhanh chóng yếu ớt. Hai tay của hắn cuối cùng không có hơi sức đề vết thương, chảy xuống đến bả vai kịch liệt co quắp.

Gallolin không có cách nào để ý tới sống chết của trợ thủ.

Hắn nhìn thấy người thao túng sợi kim loại tuyến xuất hiện tại trước mặt, đó là một người phụ nữ mặc áo choàng tẩm màu đen, mái tóc màu đậm che lấp cả mặt bên cho đến bả vai. Trên bàn tay cô quấn vải màu trắng, nắm chặt sợi dây dài đến mười mét, từ trong cánh cửa đen nhánh đi ra. Mặc dù lúc này đã làm chuyện tàn nhẫn, nhưng lại không hề dính một giọt máu, màu da trắng nõn được đèn đường chiếu rọi và áo tẩm sợi tơ màu đen làm nổi bật vẻ trong suốt.

Gallolin chưa từng thấy. . . . quái vật như vậy. Không suy nghĩ nhiều, hắn giơ súng trường lên, bật chốt an toàn, ngón trở vững vàng kìm cò súng. Một giây mười phút cũng đủ liều mạng với quái vật này!

Hắn đã từng gặp người thao túng dây kim loại hợp kim ti-tan ty làm vũ khí, tỷ như lão quản gia tóc trắng ở nhà lớn Akis với biệt danh là “Tử Quân Thân”. Nhưng cho dù uy danh cao hơn, lão già kia cũng không có biện pháp dùng sợi kim loại không hề có răng cưa cắt cổ họng người ta, huống chi cự ly vượt qua mười mét. Vậy cần bao nhiêu lực lượng và tốc độ chứ! Chuyện cả đàn ông cũng không thể làm được, quái vật trước mắt này lại làm được.

Đột nhiên giống như thấy sương mù nổi lên trên trời. Gallolin lấy lại tinh thần, người phụ nữ trước mắt cư nhiên không còn ở chỗ cũ, hắn thở nặng nề, bên người đột nhiên bị chất lỏng nóng rực tanh hôi phà tới. Lại có một người bị cắt động mạch và cổ họng.

Đã kích nhanh chóng hữu hiệu, hành động an tĩnh trí mạng, nửa phút ngắn ngủn, ba trợ thủ đã mất mạng dưới tay của cô, mà ba người khác lén vào phòng, nhất định cũng đã đi gặp quỷ rồi.

Sợ hãi bắt đầu bao phủ lòng của Gallolin. Cho tới bây giờ, người phụ nữ kia vẫn không có phát ra bất kỳ tiếng vang nào, áo choàng tẩm sợi tơ màu đen mềm mại rủ xuống, cả tiếng vụn vặt do nếp uốn ma sát nhau cũng không có. Trong không khí, trừ tiếng súng vang và mùi máu tanh khắp nơi ra, không còn gì khác. Cô giống như là một vật không rõ, đột nhiên xuất hiện trong nhiệm vụ của Gallolin, vì vậy vận may của hắn đã hết.

Người da đen cường tráng khôi ngô nhớ tới con trai con gái khéo léo trong nhà, bọn họ, một đứa mới vừa có thể đọc một lượt truyện ba hộp diêm trong cổ tích Grimm, một đứa chỉ mới vừa dứt sữa. Người vợ dịu dàng thiện lương, mỗi lần hắn về nhà đều nhìn thấy cô canh gác ở dưới cây cọ.

Hôm nay ngoài căn nhà đều là máu tanh đầy đất, mùi tanh nồng từ cơ thể con người di động trong không khí.

Lý Lộc hết sức ái ngại, nhẹ nhàng huơ sợi dây kim loại, phía trên trơn bóng không lưu dấu tay, dù đã cắt vỡ cổ của mấy người, cũng không hề dính một giọt máu giống như cô. Cô chỉ cho rằng phía trên bị dính da người nên muốn rửa sạch tang vật mà thôi.

Lý Lộc ngẩng đầu lên, Gallolin liền nhìn thấy người phụ nữ tản ra vẻ hung ác trước mắt lộ ra khuôn mặt, mái tóc đen của cô như hòa tan trong đêm, da càng lộ vẻ lạnh lẽo.

Đạn đã dùng hết, Gallolin hừ một tiếng nhét súng vào bên chân, từ sau hông rút dao găm ra chuẩn bị đánh lộn gần người. Người đàn ông da đen khôi ngô vạch ra dấu chữ thập ở trước ngực.

“Cho dù đã rơi xuống, vẫn muốn van xin chúa trời phù hộ sao?” Lý Lộc ngẩng đầu lên, đêm nay thời tiết không tốt chút nào, mây lơ lửng trên bầu trời xa xăm, ánh đèn đến từ quảng trường phồn hoa xa xa chiếu vào trên tầng mây tạo thành vết lốm đốm mơ hồ.

“Không, chỉ là một nghi thức, phạm là kẻ địch của tao, không ai có thể sống rời đi. Đây là một kiểu khẩn cầu linh hồn bình an thôi.”

Lý Lộc hơi cười.

Gallolin ngơ ngẩn, gương mặt trước mắt này hình như đã gặp ở nơi nào. Người da vàng hắn biết không nhiều lắm, trường hợp thường thấy nhất còn là căn cứ vào thi hành nhiệm vụ mà sinh ra. Người phụ nữ này cũng không thuộc loại hình làm cho người ta thấy rồi không quên được, nhưng giở tay nhắc chân toát ra khí thế hấp dẫn người ta hơn cả dung mạo.

7. Q.1 - Chương 7: Hello Kitty Bay Đầy Trời

Gallolin toàn thân trống rỗng lạnh lẽo, không thể tin nói: “Việc này không thể nào, cô vốn phải chết rồi!”

Lý Lộc nói: “Hiện tại thiếu gia Brando khỏe không?”

Cả người Gallolin run rẩy, không có gì có thể kinh khủng hơn thấy được một vong hồn bò ra từ trong địa ngục. Hắn nhớ nhiều năm trước, vì ghen ghét thiếu gia Brando đang làm việc ở phòng nghiên cứu thuốc tại đại học California về nhà, hắn đã từ Đa Duy Cống tới nước Mỹ.

Đoạn thời gian đó thiếu gia Brando qua lại rất thân với một đệ tử cùng tham gia nghiên cứu, Mary đã nhiều lần khuyên ngài ấy buông tha.

Thiếu gia Brando đã tiêm chất thuốc vào trong cơ thể học sinh kia ở trước mắt hắn. Hắn đề nghị cô học sinh đang giãy giụa, cảm thấy cái cổ mảnh khảnh dưới bàn tay không còn mạch đập.

.

Sợi tơ bạc được ánh đèn đường lúc hoàng hôn chiếu rõ, xẹt qua trước mắt Gallolin, thật trơn tru lưu loát. Trên cổ cảm nhận được lạnh lẽo, cảm xúc rét lạnh kia trong nháy mắt hăm sâu vào da, sau đó trong đầu giống như có một sợi dây cung bị đứt, trước tầm mắt hiện ra màn máu ùn ùn kéo đến, toàn thân co quắp cảm thụ tử vong lại tới.

Nhưng sợi dây màu bạc trắng này thật đẹp.

Hắn không khỏi nhớ đến cá bạc trong đầm sâu, lúc còn trẻ cũng thường bắt cá tôm dưới thác nước ở Đa Duy Cống. Những con cá bạc mảnh khảnh kia khó bắt được nhất, bọn chúng ở sâu trong đáy đầm đen, có lúc đột nhiên nổi lên, không đợi bị người ta bắt đã biến mất ở trong đầm sâu lần nữa. . . .

Biến mất ở trong đầm sâu. . . .

Lý Lộc từ từ cuộn sợi tơ thành từng bông, đèn đường lóe lên, Gallolin mở to hai mắt, bấu chặt cổ của mình, nằm vật xuống mặt đường lạnh lẽo lên, ngâm mình trong một vũng máu lớn.

Đây là một kẻ đồng lõa không đáng kể, cho dù chết cũng sẽ không có nhiều người chú ý. Khi còn sống hắn sát hại bao nhiêu người chỉ có chính hắn biết, mà sau khi chết có bị trời cao báo ứng hay không thì chỉ có chúa trời biết.

*** **

Đèn đường lóe lên, rồi đột nhiên tắt. Nhưng dòng điện vẫn còn một chút, ánh sáng từ từ tối xuống, Lý Lộc nhìn chung quanh, không có sinh vật nào còn sống. Hai chiếc xe tải mô hình nhỏ dừng ở gần góc đường. Cô bước nhanh qua đó, tìm được chiếc điện thoại di động chặn tần số ở trên chiếc xe.

Bốn bề trong buồng xe chứa nhiều loại dụng cụ, một cái máy vi tính trong đó vẫn chưa tắt. Lý Lộc lao đảo đi qua, nhìn thấy một gương mặt hết sức quen thuộc.

“Kashmir, Guatemala, Congo, Iraq. . . .” Cô xem hết những chữ viết kèm theo ở dưới tấm ảnh liền hết ý kiến. “Lại có thể sống được khỏe mạnh, xem ra ông Williams là một con thú quý báu dù đại não phát dục quá cỡ nhưng bản năng hết sức mạnh mẽ.” Cô nghĩ.

Thời gian không cho phép trì hoãn nhiều, cô tìm kiếm bốn phía, thấy một góc máy móc có đặt một bình coca cola lớn đã uống một nửa.

Lý Lộc một tay che ngực bấm lấy một cánh tay, nắm cầm của mình, suy tư một chút. Rồi liền vui mừng cầm lên, mở nắp bình rót hết lên các thiết bị.

Bật bật quẹt cái tách, một tia lửa xẹt qua, bên trong xe tải trở nên mờ mờ. Toàn bộ đều bị chặn mạch, chỉ đáng thương cho Coca Cola. . . . Mặc dù hơi lãng phí, nhưng làm như vậy nhanh chóng hơn.

Lý Lộc mở nắp điện thoại di động ra, tín hiệu rốt cuộc có lại. Lập tức liền có cuộc gọi tới.

“Lý Lộc, bên em hiện tại thế nào? Vũ khí ở. . . .”

“Không cần vũ khí, tự anh không nhìn thấy à.”

Dương oán trách nói: “Camera đều bị phá hư. Xem ra lần sau cài đặt camera, nhất định phải nhớ kỹ tách đường truyền và dây điện ra.” Sau đó tràn đầy lòng tin bổ sung, “Brad vẫn luôn muốn tôi trở về xem, sợ em gặp tai họa. Tôi đã nói rồi, loại người không phải nhân loại như em sao có thể cần chúng tôi trợ giúp.”

“A, vậy sao? Cảm ơn anh tin tưởng tôi, đợi chút.” Lý Lộc ghé đầu ra ngoài, dùng camera di động đảo qua bên ngoài, Dương lập tức im lặng. Tiếng hít thở thật sâu của anh truyền ra qua di động.

“Lý Lộc. . . .” Anh trầm giọng nói, “Em thật là người hành hạ người ta quá mức.”

“Không biết, bọn họ đâu có la lên tiếng nào.”

“Đồ biến thái! Trong phòng, trong phòng hiện tại thế nào, em đừng nói với tôi cũng dính đầy máu thế này!”

“Thật bất hạnh nói cho anh biết, mặc dù anh không cần trở về trợ giúp tôi, nhưng nhất định phải trở về lo liệu với bên cảnh sát. Về phần thoát khỏi cảnh tình nghi là hung thủ thế nào, thì anh tự mình nghĩ biện pháp đi, tôi biết rõ anh có rất nhiều phương pháp.”

“A a a, tôi hận em!”

*** **

Thật là làm cho người ta rất muốn nguyên rửa trời cao! Lý Lộc vô lực nằm ở trên giường bệnh, cô ngã bệnh, tối hôm trước mới vừa tắm xong liền mất sức quá nhiều, kết quả không cẩn thận gặp gió, không thể không nằm ở trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Đêm qua mới vừa trở lại nhà mình liền nhận được điện thoại của Brad, liên tục nói ba lần “Em thật là ác độc” như súng bắn tia, mới nói cho cô biết cảnh sát đã đến tầng ba nhà Dương, thấy được hiện trường đầm đìa máu tươi, bọn họ cảm thấy khiếp sợ không giải thích được, hoàn toàn không có biện pháp phán đoán vũ khí giết người là cái gì.

Dương có bằng chứng hoàn toàn không ở đây, hiện trường lại có để lại một chiếc xe tải và một chiếc xe chỉ huy, vì vậy trận hành hạ đến chết này tạm thời được xem là thể lực xã hội đen xung đột, Dương chỉ là vô tội bị cuốn vào, lúc anh ra ngoài cũng không có cách nào ngăn cản nhóm người này điên cuồng ẩu đả trong nhà mình.

Nghe nói cảnh sát còn thương hại bảo Dương tìm một bác sĩ tâm lý chữa trị chứng sợ hãi, công ty bảo hiểm cũng phái nhân viên đến điều tra, sau khi chụp một đồng hình lớn ở hiện trường, liền vỗ ngực bảo Dương không cần lo lắng, anh chỉ vô tội bị liên lụy, xình huống ngoài ý muốn này cũng ở trong phạm vi mua bảo hiểm của anh, còn ra sức đề cử bảo hiểm toàn diện hơn.

. . . . Người pha rượu kia nhất định rất run rẩy, trời mới biết anh chán ghét những người không rõ ràng tới cửa chào hàng cỡ nào.

So với cảnh tượng của Dương, Lý Lộc gặp xui hơn nhiều. Bắp thịt cô đau nhức, trán nóng lên, cả người ngột ngạt không chảy một giọt mồ hôi nào. Bởi vì tình trạng thật sự không tốt, nên phòng khám bệnh tạm thời dẹp tiệm. Uống mấy viên thuốc xong, ngủ suốt cả một buổi tối, nhiệt độ không giảm ngược lại tăng, Lý Lộc biết cô nên tìm một hộ công chuyên nghiệp tới chăm sóc mấy ngày. Buông lỏng tâm tình mấy ngày mới tốt lên được.

Lý Lộc cũng nghĩ tới việc gọi người bán rượu đến nhờ vả chút. Mặc kệ nói thế nào, đó là người gần chỗ cô ở nhất. Nhưng vừa nghĩ tới buổi tối hôm qua vừa kết oán lớn với Dương, thì vị bác sĩ khoa nam đang mệt mỏi trên giường lập tức bỏ đi ý niệm không thiết thực. Trải qua mấy năm lui tới, lòng trả thù của một người đàn ông đã để lại dấu ấn thật sâu trong trái tim nhỏ bé của Lý Lộc. . . .

Mặc dù Dương xác thực có thể đạt được tiền bảo hiểm không rẻ, nhưng đối với người có dục vọng khổng lồ chế nhà ở mãnh liệt thì làm sao có thể chịu được đây phòng đều là máu của người khác. Anh ta tình nguyện dùng máu của mình thoa khắp vách tường cũng không nguyện thấy một giọt nước mũi của người khác rơi vào thâm của mình.

Huống chi, Lý Lộc nhớ tới căn phòng dưới đất của cô còn cất giấu một chút cặn dư lại sau khi thí nghiệm, tên Dương làm tình báo hoàn toàn là từ người không cách nào ức chế chứng cưỡng ép, ưa lật loạn lộn xộn, nếu để cho anh vào cửa nhà, không biết lúc nào sẽ bị anh ta tiết lộ hết chất thuốc đây.

Đến buổi trưa ngày thứ ba, Lý Lộc mới có tinh thần, mặc vào bộ y phục nặng nhất chống gió, từ cầu thang đẩy ra chiếc xe yêu thích, muốn ra bên ngoài mua chút thuốc, thì tiếng xe hơi quen thuộc từ trong ngõ hẻm truyền đến.

Keith từ trên xe bước xuống, nhìn thấy Lý Lộc bọc kín giống như gấu Koala. Trên mặt cô đỏ ửng, mái tóc thường ngày búi lên xõa ra sau lưng, xinh đẹp hơn bất kỳ lần gặp nào trong quá khứ.

“Chào buổi sáng!” Keith nói, “Đã gây ra thêm phiền toái cho em, tôi đến tặng quà tạ lỗi.”

Lý Lộc suy nghĩ thật lâu, mới nhớ lại dường như có một lần, tên ngu ngốc trước mắt bởi vì nhìn thấy hiện trường sanh kiểu giải phẫu mà té xỉu ở trong phòng giải phẫu.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Lý Lộc nói: “Không cần tặng quà tạ lỗi, anh có thể chở tôi ra ngoài làm chút chuyện không?”

Hai người lên xe lái ra một đầu khác của con hẻm, Keith mới biết chuyện Lý Lộc ngã bệnh. Vị bác sĩ đang là bệnh nhân này ngồi kế ghế tài xế của anh, dáng vẻ thoi thóp một hơi.

Keith hết sức chuyên chú lái xe, nhìn qua hình như đều tập trung hết lực chú ý vào tay lái. Nhưng Lý Lộc dù choáng váng vẫn có thể cảm thấy anh thật ra là đang ngẩn người.

“Đèn đỏ!” Lý Lộc kêu to. Keith đạp lên thắng xe, xe nhanh chóng dừng hẳn ở sau vạch an toàn, Lý Lộc lại xém đụng vào kính chắn gió — xém mà thôi, Keith đã ấn cô trên ghế xe.

“Em không có thắt dây an toàn.” Keith chạy một chiếc xe Ford cũ kỹ, không có trải qua thăng cấp, cho nên dù không thắt dây an toàn cũng sẽ không phát ra tiếng cảnh báo.

Lý Lộc nói: “Thật xin lỗi, có một thời gian không có ngồi xe hơi rồi, nên quên cả thường thức cơ bản, thật xấu hổ.” Vội vàng đi tìm dây an toàn.

Keith than thở, anh rất muốn hỏi cô có phải từ xã hội nguyên thủy tới không. Thừa dịp đèn đỏ, Keith nghiêng người qua, giúp Lý Lộc cài tốt dây an toàn. Cánh tay của anh rất dài, lễ phép mà cẩn thận tránh khỏi cơ thể Lý Lộc, không hề đụng chạm mà vẫn làm xong chuyện.

Lúc trước, Squall thấy anh chưa hiểu rõ chuyện nam nữ, nên thường thường mua tạp chí playboy để giáo dục bước đầu cho anh. Keith cũng không có cảm giác gì, thật không có hứng thú gì với đám phụ nữ trên bìa mặt, một cây súng HK nước Đức cổ xưa đối với anh còn có lực hút hơn Marilyn Monroe nhiều.

Nhưng Lý Lộc không phải HK nước Đức hoặc súng trường thành phố - MP5. Anh mất liếc một cái, vai Lý Lộc chỉ rộng khoảng bốn mươi centimet, vòng eo tuyệt đối cũng không vượt qua 60. Đây là một cô gái tay trái gà không chặt, là một cô gái lớn lên trong hoàn cảnh hòa bình cần bảo vệ và chăm sóc. Thật may nơi này là đất nước tự do và hòa bình, nếu không bằng bỏ vai và thể trọng, ở chỗ như Kashmir, Guatemala ... tuyệt đối sống không nổi.

Nhưng không nghi ngờ chút nào, cô có lực hút cực mạnh với anh, khí thế dọa người đó còn khiến người ta run rẩy hơn súng ngắn của công ty Winches Frost.

Chẳng lẽ đây chính là mị lực của “bác sĩ biến thái” trong truyền thuyết? Keith nghiêm túc suy tư.

Lý Lộc nhìn chằm chằm dây an toàn, cô cảm hận trời buộc như vậy. Trí nhớ đêm trước còn rõ ràng, không khí ngưng đọng, máu và sợi kim loại mang theo gió nhẹ. . . . Cơ thể cũng bởi vì hưng phấn mà run rẩy, tê dại. Cô không muốn bị thứ gì trời buộc.

Cô “căm hận” cái xấu tron con người hơn bất luận người nào trên đời này. Mặc dù biết nhưng không cách nào cự tuyệt. Bởi vì đó là cây cỏ không thể thiếu để kéo dài tánh mạng sống sót. Đối với Brando, và tất cả liên quan đến Brando, cô đều rất căm hận, điều này làm cho cô có thể kháng cự cơn ghiền phát tác, khiến cô khôi phục hành động tự do, rồi cuộc tránh được sự hấp dẫn của ma túy.

Ở trong thời kỳ cai nghiện khá dài, dục vọng khổ sở đến muốn giết người không ngừng tích lũy, biến thành quái vật cắn người. Đây là tâm tình cần thiết để rơi vào thế giới bóng tối. Cô không có tương lai, là người đã giao thiệp với thế giới bóng tối.

Sau khi Lý Lộc mở phòng khám bệnh, cũng từng có mấy người theo đuổi. Nhưng không có một người nào có thể kiên trì đến cuối cùng, bọn họ không được vì lịch sự, sạch sẽ, gia thế trong sạch, tóm lại là không cùng ý kiến thì không cùng làm việc, Lý Lộc lạnh nhạt và giễu cợt ép hết họ đi.

Thứ người như Keith, là người có công việc, sự nghiệp, bạn bè, anh ta có đủ thể diện ở trong cuộc sống. Bọn họ không phải là bạn cùng đường. Nên nhanh chóng né anh ta, để tránh mình bị cuốn vào trong hỗn loạn sắp bộc phát.

Keith cố gắng nói giỡn: “Tôi vốn cho rằng em rất biết chăm sóc mình, kết quả lại gặp một bác sĩ không biết trị bệnh ỉn.”

Lý Lộc ý nghĩa không rõ nhìn chòng chọc anh một hồi, cho đến khi Keith rợn cả tóc gáy mới nói: “Bệnh nhẹ này không cần trị liệu, ngủ mấy ngày là có thể khỏi hẳn. Mua mấy viên Vitamin C liền đủ.”

“Vitamin làm sao đủ!”

Lý Lộc đưa một ngón tay ra lắc lắc: “NONONO, tin tưởng thuốc quá độ không tốt, đây là một sai lầm. Phải tin tưởng sức miễn dịch của con người.”

Vào lúc này đèn đỏ kết thúc, Keith nổ máy xe hơi, tiếp tục chạy đến tiệm thuốc gần đó.

Lý Lộc vẫn tiếp tục nói: “Có người vốn chỉ mắc bệnh lao phổi, loại bệnh này thật ra thì cũng không khó trị, chỉ cần uống đúng thuốc kháng sinh là đủ rồi.”

Lại gặp phải một cây đèn đỏ, nhưng đã sắp chuyển xanh lá, máy chỉ thị giao thông dưới đèn đang tiến hành đếm ngược mấy giây cuối cùng. Keith không thể làm gì khác hơn là dừng lại chờ đợi.

“. . . Nhưng lúc nhỏ bọn họ dùng thuốc tùm lum, bệnh cảm nhẹ cũng muốn dùng nhiều thuốc kháng sinh, khi chân chính bị bệnh nặng, thuốc kháng sinh lại không có tác dụng.”

Keith nhẩn nại nghe lý luận của cô, người khác nhau có bệnh khác nhau, có lẽ tật xấu của cô gái này chính là lúc ngã bệnh sẽ nói nhiều hơn.

Đèn xanh rồi !

Anh nhanh chóng chạy đến đầu đường đối diện. Dừng xe. Xoay người. Đối diện với vị bác sĩ còn đang lăm lăm rồi nắm lấy tay cô.

Vào giờ khắc này, trong óc anh Keith Williams vang lên toàn là lời của Sofia, có liên quan đến vừa gặp đã yêu

Anh nghiêm túc trình trọng nói: “Xin cho anh chăm sóc em cả đời!”

Lý Lộc trừng mắt đến mức sắp rớt ra. Cô cảm thấy mình giống như xuất hiện ảo giác, thấy HELLO KITTY trắng bay múa đầy trời.

“Xin nhất định phải nghiêm túc trả lời anh!” Anh nói.

Tôi hình như nghe được kênh dự báo thời tiết nói về giải phẫu thi thể. . . . Lý Lộc nghĩ.

Keith cho rằng cô bởi vì bị cảm sốt mà không muốn quan tâm người ta, rất thông cảm không có tiếp tục phiền cô, buông hai tay của cô ra, thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt của cô, thỉnh cầu lần nữa: “Xin nhất định phải nghiêm túc suy tính đề nghị của anh.”

Lý Lộc ngồi trên chỗ ngồi trước mềm mại, không nhúc nhích.

Keith tâm thần thấp thỏm, nhưng anh nắm chắc bảy tám phần, bởi vì anh hoàn toàn noi theo kinh nghiệm của người trước.

Nghe nói Sofia và Squall chính là vừa gặp đã yêu, khi Squall cầu hôn Sofia thì anh ta đã chuẩn bị “Nhìn chăm chú thâm tú”, “Giọng nói nghiêm túc”, “Dáng vẻ lịch sự” và “Quà tặng ầm cúng”, cho nên được Sofia

đồng ý ngay. Mới vừa rồi, thái độ của Keith khẳng định hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn, thiếu sót cũng chỉ có “quà tặng âm cúng” thôi. Như vậy, chỉ cần giúp Lý Lộc mua thuốc men, hơn nữa còn tự trả tiền, thì quả là mọi chuyện sẵn sàng rồi.

Keith tràn đầy lòng tin, khoe miệng không khỏi lộ ra mỉm cười say mê cuồng nhiệt, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Đến tiệm thuốc gần đó, anh thấy Lý Lộc đã ngủ, cũng may còn nhớ loại thuốc cần mua, nên rón rén xuống xe đóng cửa đi mua. Động tác của anh trong tiệm thuốc rất nhanh chóng, mua thuốc cần theo châm ngôn ba chữ “mau chuẩn mạnh”, rất nhanh tiện tay cầm mấy hộp thuốc trở lại trong xe. Để tỏ lòng trân quý, trừ Vitamin C Lý Lộc chỉ rõ, cả A D và aspirin anh cũng mua hết.

Không ngờ Lý Lộc đã tỉnh táo nằm trên ghế lái phụ.

“Em đã tỉnh?” Keith hỏi, “Thuốc đã mua xong, em còn cần cái gì không?”

“Về sau anh đừng tới chỗ của tôi nữa.” Lý Lộc nói.

Cô ấy bảo mình đừng đến chỗ cô ấy? Đầu óc của Keith tắt máy.

“Như vậy vừa lãng phí thời giờ của anh, cũng lãng phí thời gian của tôi.” Lý Lộc nói tiếp.

Keith cảm thấy lúc này mình nói muốn chăm sóc Lý Lộc thì rõ ràng cô đã dao động, nhưng bây giờ lại lạnh nhạt cự tuyệt. Trong hỗn loạn anh hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, không biết làm sao liền bỏ hộp thuốc xuống, nắm chặt tay Lý Lộc hỏi: “Có thể nói cho anh biết vì sao không? Nếu như cảm thấy chúng ta không đủ hiểu rõ nhau, tối thiểu phải cho anh một cơ hội!” Anh vốn không phải người thích quần quýt, hiện tại thật sự là hoàn toàn rối loạn chân ngựa.

8. Q.1 - Chương 8: Yêu Tôi Thì Cho Tôi Thiến Anh

Lý Lộc vào trên ghế ngồi, cảm thấy rất là .

Cô không xác định mình đã nghe được cái gì, tại sao đối thoại kinh điển kiểu ngôn tình như thế lại xuất hiện tại Los Angeles, bang California, nước Mỹ. . . . Mà càng kỳ quái hơn chính là, mấy câu nói đó lại làm cô nghe đến mức máu nóng sôi trào, thật rất muốn cầm dao giải phẫu lên cho giống đực trước mắt một hai dao.

Sợ não của người đàn ông này, chắc đã bị cửa kẹp rồi. . . .

Sau nửa phút bị Keith nắm lấy đôi tay hỗn loạn hỏi thăm, Lý Lộc dùng hết toàn lực khắc chế kích động, hết sức lộ vẻ mặt rút tay trở về, rồi sau đó đặt trên đùi quần Keith.

Keith vì xúc cảm này mà động lòng, anh sanh ra ở nước Mỹ, nhưng lại sống kiểu người Afghanistan, anh luôn cho rằng chỉ có người quan hệ hết sức mật thiết mới có thể tiếp xúc khoảng cách gần. Vào thời khắc Lý Lộc đụng chạm anh, anh cho rằng Lý Lộc đã đồng ý.

Lý Lộc vuốt ve đùi quần của anh, miệng đắm đuối đưa tình nói: “Cám ơn tình yêu của anh, tin tưởng chúng ta kết hợp sẽ là một truyền kỳ, tôi nhất định sẽ thiến anh, mà ah cũng nhất định sẽ bị tôi thiến.”

.

Buổi cầu hôn của Keith lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai sinh ra, lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai dập tắt.

Anh tuyệt vọng nhớ lại cô gái này chính là bác sĩ khoa nam, hằng ngày tiếp xúc rất nhiều loại bệnh không tiện nói ra của đàn ông. Đừng nói là vuốt ve bấp đùi cách cái quần, dù là một bộ phận quan trọng, đừng nói là thiến, dù là cắt đứt chỉ sau thuận tiện làm phẫu thuật chuyển giới, cô cũng là cao thủ trong nghề thuận buồm xuôi gió.

Kèm theo ánh mắt không có ý tốt của Lý Lộc và giấy phạt “dùng xe bậy đưa đến hậu quả nghiêm trọng” mà cảnh sát dán lên cửa sổ xe, Keith trở thành vật hy sinh bi thảm, sau lần đầu thổ lộ với phái nữ — ngày đó bởi vì anh dùng xe bậy mà tạo thành hỗn loạn dài đến hơn trăm thước.

Sau đó, vợ chồng Squall cố gắng nhiều lần rút cuộc biết được cảnh ngộ bi thảm mà Keith gặp phải.

“Quá xinh đẹp quá xuất sắc! Cho dù mang bệnh cũng rất kiên quyết” Sofia kích động nói, “Keith, anh nhất định phải triển khai cuộc theo đuổi nhiệt liệt hết!”

Sofia còn nói: “Nhưng thế này quá nhanh, anh mới gặp cô ấy bao nhiêu lần chứ, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề như vậy, khó trách cô ấy sẽ tức giận.”

“Tức giận? Tại sao?” Keith cẩn thận hồi tưởng, mình hẳn không có làm ra chuyện gì hết sức thất lễ.

Sofia không chịu nổi nói: “Không có thần kinh cũng phải có giới hạn, bình thường nói đến hôn nhân nhất định phải trải qua giai đoạn yêu nhau, xem phim, đi dạo Disneyland, nếu phiền toái hơn thì còn phải thử chung sống nhiều năm nữa.”

“Ở Afghanistan, chỉ cần cha mẹ hai bên không có ý kiến, là có thể kết làm một gia đình rồi.” Keith nghiêm túc giải thích, “Xã hội này thật không ổn định, có rất nhiều loại nguy hiểm, nếu như dùng thời gian rảnh rỗi để xem phim, hẹn hò, gọi điện thoại, chẳng phải là dễ dàng dẫn đến rất nhiều chuyện ngoài ý muốn sao!” Ở nơi loạn lạc như Afghanistan, nào có thời gian yêu đương như ở nước Mỹ, ngay cả lên giường cũng phải mau chóng, ai biết lúc nào sẽ có một quả bom đáp xuống trên nóc nhà mình.

“Nơi này là nước Mỹ! Nước Mỹ! Ném những kinh nghiệm ở Afghanistan của anh đi hết đi!” Sofia không chịu nổi, cường điệu lần nữa.

Squall rút cuộc không nhìn được nữa, bèn giúp đỡ vợ giáo dục vị đối tác không quen cuộc sống ở thành phố này: “Nơi này là nước Mỹ, không phải Afghanistan. Những chuyện loạn lạc, nguy hiểm mà anh nói, đều bỏ hết đi, hai năm qua đâu có để cho anh ra ngoài làm việc nữa. Khi nào thì anh mới có thể sửa chữa thói xấu này, làm tôi cứ tưởng anh mắc chứng vọng tưởng bị hãm hại chứ.”

“Squall” Keith kéo cả vật nghiêng qua, đến gần sát mặt của phía đối tác, lộ ra nụ cười lạnh có tính uy hiếp như đám thanh niên không tốt mà mình học được từ trên truyền hình, “Ề hèm, chứng vọng tưởng bị hãm hại, anh đang nói tôi sao?”

Squall đưa một tay đẩy anh ra, khinh thường nói: “Còn tỏ vẻ này, từ tám trăm năm trước đã vô dụng rồi.”

Keith bị đẩy ngã trên mặt đất thật đau.

Squall hả hê nói: “Nhưng thuật cấp cứu của Lý Lộc rất nhanh chóng hữu hiệu, đúng là thứ công ty chúng ta cần. Tính tình cũng đủ cứng, sẽ không bị đám nhóc trong công ty chúng ta khi dễ. Anh xem có thể dùng biện pháp gì dụ dỗ cô ấy vào công ty không, tiền lương tính theo lính đánh thuê cao cấp. Bằng không tìm thời cơ hiến thân đi, xem có thể dùng công phu trên giường của anh để đả động cô ấy không.”

Keith đang muốn đứng dậy từ dưới đất, nghe được câu này lại vô lực ngã ngổ trên mặt đất. Anh há to miệng, ngơ ngác nhìn một đôi vợ chồng diện mạo dữ tợn.

Tư tưởng của bọn họ quá đáng sợ! Keith nghĩ.

*** **

Kỳ nghỉ phép của Keith kết thúc theo sự đả kích của Lý Lộc, ngắn đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cao ốc này là phòng làm việc tổng hợp của các công ty, bởi vì là giờ làm việc, nên nam nữ muôn hình muôn vẻ chen chúc trong thang máy, gió lạnh thỉnh thoảng thổi vào trong theo cửa xoay, một vài người yêu nhau đang ở cạnh nhau, vẻ mặt thân mật.

Sáng sớm, ông Williams kẹp cặp công văn bước vào cửa xoay, anh mang giày tây, đeo mắt kiếng khung vuông gọng vàng, nhìn qua tựa như một người đi làm chân chính. Hơn nữa bởi vì dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của anh, nên nhìn qua giống như là một nhân viên thất bại trong công việc —— nói dựa theo kết quả quan sát chứ không theo nền tảng căn bản.

Một thanh niên đi ngang qua giữa thang máy đột nhiên gọi Keith lại: “Hôm nay anh nghĩ sao mà đi thang máy thế?”

Keith quay đầu lại nhìn, là Lovichi Del đã làm việc chung năm ngoái. Đó là một chàng trai trẻ tuổi đến từ Thụy Điển, thông thạo ngôn ngữ vài quốc gia và có phản ứng bén nhạy, vóc người cân xứng xinh đẹp, thường có hân sĩ thương giới gọi cậu ta làm bảo vệ, cũng vì vậy mà bị những người đồng hành gọi là thể đồ phân bộ ở Los Angeles.

Hình thể xuất sắc của Lovichi hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người. Đôi giày chạy bộ trên chân của Keith cũng hấp dẫn lực chú ý của người khác không thua kém gì anh ta.

“Anh không đi cầu thang sao?” Lovichi hỏi.

Keith than thở, mặc dù cả người anh vô lực, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt ý tốt của người ta: “Được rồi, đi cầu thang tốt hơn.”

Lovichi vui mừng vượt qua đám người, khoác cánh tay của Keith, hai người bọn họ cùng đi chung, đứng ở giữa thang máy với những người khác như hạc đứng trong bầy gà, thoạt nhìn rất là hùng vĩ.

Kế toán Johnson vừa vận cũng tới làm, anh đang kẹp cặp công văn, cũng mang giày Tây, trên chân mang một đôi giày da trâu màu đen chân chính, là một người đi làm chân chính. Anh chào hỏi với mọi người: “Hai người lên trước đi, tôi phải đi thang máy mới được.”

Chỗ của công ty gồm ba tầng lầu cuối của cao ốc này, lầu chót cũng sửa thành bãi đậu máy bay của S.Q.. Khi Keith và Lovichi không hề thay đổi về mặt xuất hiện ở tầng sáu mươi tám thì Johnson cũng vừa đứng đi ra từ thang máy, anh thấy Lovichi thở gấp, còn Keith thì giật cả vạt ra, vui vẻ nói với Lovichi: “Xem, vẫn là luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ dễ dàng hơn.” Lovichi và Johnson nghe được chỉ có thể trợn mắt nhìn thẳng.

Đi ngang qua thang máy và một cánh cửa thủy tinh chống đạn, qua phòng tiếp tân, phòng VIP, thì bên trong chính là chỗ làm việc của thành viên trong S. Q. Một đại sảnh hơn hai trăm mét vuông, đặt gần bốn mươi cái bàn làm việc màu trắng. Nhưng bởi vì người ra nước ngoài làm việc hơi nhiều, nên có rất nhiều cái bàn quanh năm suốt tháng đều không được dùng.

Lovichi đặt ví da lên chỗ ngồi của mình, xong liền xoay người cùng chào hỏi đồng nghiệp lác đác lơ thơ bốn phía. Trên vách tường trắng được dán đầy lịch an bài kế hoạch hành trình của mọi người. Chuyện đầu tiên Lovichi làm chính là đi qua xem nhiệm vụ của mình.

“Keith Keith” anh ta nói, “Lần này tôi với anh được phân chung một tổ, rất có cảm giác an toàn.”

Johnson đang muốn trở về phòng tài vụ của mình, nghe anh nói như vậy, liền bật cười.

“Johnson anh cười cái gì?”

“Cậu đừng mong có cảm giác an toàn.” Tối hôm qua anh kế toán đã đến thăm vợ chồng Squall cho nên biết được cảnh ngộ của Keith, mới nói năng hùng hồn, “Keith của chúng ta đang thất tình, cậu đừng mong anh ấy có trạng thái thần dũng.”

“A!”

“A!”

“Há!”

“Ah!”

Từ bốn phương tám hướng trong đại sảnh truyền đến tiếng ngạc nhiên cảm thán, khi ánh mắt giết người của Keith càn quét qua thì lập tức rút cổ trở về.

“Ô, hôm nay anh Williams thật là đáng sợ. . .” Lovichi ôm cánh tay Johnson nói.

Nhưng anh Williams đáng sợ không để ý tới anh ta, từ trong ngăn kéo của mình lấy ra một lon thức ăn cho chó, mở nắp hộp kim loại ra.

Johnson lớn tiếng nói: “Ngày mai anh và Lovichi cùng đến Washington. Tối hôm nay chuẩn bị xong hành lý, hạng mục công việc cụ thể thì tối xem thông báo dán trên tường.”

Keith để nĩa xuống, cau mày hỏi: “Tại sao là Washington? Số người bên kia không đủ sao?”

“Đủ thì đủ, nhưng mà đối phương chỉ danh anh và Lovichi, không hổ là chiêu bài của chúng ta, ngàn dặm xa xôi yêu cầu các anh qua đó. Bổ sung thêm một câu, hiệp ước phục vụ lần này có giá cả xa xỉ.”

“ Đối phương là ai?”

“Ông chúng nghị viên Smith, gần đây muốn cố gắng bỏ đến tham nghị viên, được không ít người trong Đảng Cộng Hòa ủng hộ.”

“Smith ủng hộ bỏ giới hạn cấm hút thuốc đó à?” Lovichi le lưỡi, “Vị tiên sinh mập mạp, lông tóc ít ỏi đó khiến tôi không dám khen tặng.”

Một đồng nghiệp lớn tuổi hơn bên cạnh nói: “Ông ấy dù sao cũng là khách của chúng ta, bất luận ở trường hợp nào đều phải giữ vững tôn trọng. Huống chi ông ta bị trục đầu cũng không phải do con người không chế được, nói xấu người ta như vậy thì thật thiếu giáo dục.”

“Tôi biết rõ rồi.”

“ Nhưng truyền bá trong phạm vi nhỏ giữa chúng ta thì không sao” người kia cười, “Tôi cũng không thích chủ trương của ông ta, ông ta chỉ ham bán thuốc lá thôi.”

“Được rồi, tôi về nhà trước, chuẩn bị xong liền lên máy bay.” Keith nói, anh đứng lên, trong tay cầm lon đồ hộp không xa không rời, nhét ví da vào chỗ ngồi, liền đi ra ngoài.

“Johnson, anh biết chuyện của Keith không? Anh ta yêu lúc nào?” Lovichi tò mò hỏi.

Kế toán nhún vai nói: “Đối phương là một bác sĩ, ai, đều do anh ta không biết thổ lộ thôi. Lovichi, cậu là cao thủ ở phương diện này, khi đi Washington với anh ấy, có thời gian nhất định phải dạy cho anh ấy những kỹ xảo bắt lấy trái tim phụ nữ đó.”

“Bác sĩ à!” Mọi người lại ồn ào lên.

“Hơn nữa còn là bác sĩ khoa nam.”

“A, tại sao Keith vô năng như vậy! Nếu có thể thành công theo đuổi đến tay, nói không chừng phân bộ Los Angeles có thể có một bác sĩ chuyên chức phục vụ chúng ta rồi.” Bọn họ trăm miệng một lời kêu la, “Del! Trong khoảng thời gian này nhất định phải tiến hành huấn luyện dung mạo đặc biệt cho tiền bối Williams! Cái đôi giày chạy bộ hay giày chơi bóng mãi không sửa đổi kia thật làm cho người ta không chịu nổi.”

“Chỉ khi ở hiện trường anh ấy mới mang giày Tây.” Kế toán bổ sung, “Cậu chỉ cần cố gắng cho anh xem tình yêu giống như hiện trường làm việc là được.”

“Thật là gánh vác trách nhiệm nặng nề!” Đồng chí Lovichi nhún vai nói, “Có rất nhiều thói quen phải đổi. Lúc này mọi người thấy lon đồ hộp anh ấy cầm ra ngoài chứ, lại là thức ăn cho chó, thức ăn cho chó đó! Nhưng anh ấy lại có thói quen vừa đi đường vừa ăn. Hơn nữa mọi người không biết, có lúc anh ấy mặc lễ phục, cái thứ trong túi trước ngực nhìn qua như khăn tay màu trắng nhưng thật ra là khăn giấy, khăn giấy! Còn nữa, trước kia lúc tôi và anh ấy ở cùng chỗ, từng thấy anh ấy một tuần không tắm gội, còn thích ở trần trong ký túc xá mở điều hòa ăn Italy Macaroni với tôi. . . .”

Keith Williams bị đếm đủ bảy tội, các đồng nghiệp nghe mà run rẩy.

Johnson nói: “Được rồi được rồi, Lovichi cũng phải sửa đổi tật xấu lúc nói thì không ngừng miệng được. Tôi nhớ lúc cậu mới tới đầu có thể này, là bởi vì ở cùng các minh tinh phẩm đồ quá nhiều, nên mới học hết thói xấu của họ.”

Lovichi le lưỡi một cái nói: “Không nói thì không nói. Nhưng bộ dáng anh ấy hoảng hốt như thế, ra ngoài làm việc thật không sao chứ? Tôi sợ anh ấy tự đưa mình vào hòng súng của người ta.”

Kế toán nói: “Tôi nhớ trước kia cậu đã làm việc với anh ấy ở hiện trường mà. Người kia một khi đến hiện trường, thì sẽ hoàn toàn khác. Cho nên yên tâm đi, đả kích cỡ nào cũng không thể khiến anh ấy sụp đổ. Bây giờ cậu nên suy nghĩ chuyện của mình cho kỹ — tỹ như làm sao vượt qua chứng tổng hợp Địa Trung Hải[1] của cậu, cho dù ở trước mặt ông Smith cũng phải bảo đảm thái độ hoàn mỹ nhất....”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” những người khác đều nói, “Keith vẫn khiến người ta rất yên tâm, cậu cứ lo làm tốt việc của mình trước đi.”

*** **

Từ Washington trở về đã là chuyện nửa tháng sau. Keith Williams vừa xuống máy bay, liền thở ra một ngụm sương trắng trong lối đi an toàn lạnh lẽo.

Nhiệm vụ rất thuận lợi, mặc dù ông Smith suốt ngày sợ hãi bị ám sát, nhưng đến cuối cùng vẫn không có gì cả xảy ra. Ông Smith cũng dứt khoát buông lỏng, ngắt hợp đồng đắt đỏ với S. Q., ký hiệp nghị với công ty có giá rẻ hơn ở địa phương. Lovichi tạm thời ở lại Newyork, anh ta muốn ở lại đó vượt qua lễ Giáng Sinh màu trắng với người yêu. Đây là nguyện vọng mà ở Los Angeles không cách nào hoàn thành, nơi này không có tuyết rơi.

Keith ngoắc taxi trước cửa sân bay, tài xế là một người thất bím đầy đầu. Tài xế nghĩ rằng anh là du khách từ vùng khác tới, nên cả đường đều giới thiệu phong cảnh ở Los Angeles cho anh, hỏi anh có muốn đến đến Hollywood hay phố người Hoa không, thuận tiện xem những thắng cảnh ở vùng này.

Keith chưa đến chỗ nào cả, nên cũng đồng ý cho hắn lượn quanh.

Trong taxi thật ấm áp, anh cởi áo khoác màu gạo ra đặt lên đầu gối, bên trong chỉ mặc áo sơ mi mỏng màu xám. Ngồi ở trong xe nhìn ra phía ngoài, khắp nơi đều là người chuẩn bị mừng lễ Nô-en. Có nhà thì vài người cùng lái xe ra ngoài, mua hàng hóa; còn có đôi tình nhân hay vợ chồng trẻ tuổi, tay nắm tay dừng chân trước tủ kính bên đường, có lẽ là đang thương lượng nên mua cái gì cho đứa bé; còn có người từ trong cửa hàng xách túi lớn túi nhỏ ra ngoài, nhìn bìa túi, phải là đồng phục ông già Noel và chòm râu — chắc định mình tự mình giả làm ông già Noel trêu chọc con cái vui vẻ?

Keith lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm bạn bè có thể gọi điện thoại thăm hỏi. Lật tới lật lui, cũng chỉ có người trong công ty. Anh ném di động vào bên cạnh, điện thoại di động bắn dấy lại rơi xuống, nằm không nhúc nhích.

Nhàm chán.

Vòng một vòng, tốn trên trăm dollar, Keith rốt cuộc trở lại nhà trọ trước chờ tối. Bỏ va ly xuống, mở tủ lạnh ra chuẩn bị bữa ăn tối, phát hiện bên trong đã sớm trống rỗng.

Anh chống nạnh đứng thẳng, tức giận trừng vào tủ lạnh rỗng tuếch nói: “Hôm nay mọi chuyện đều không thuận lợi.” Lại mặc lại áo khoác xuống lầu, đến siêu thị mua đồ ăn.

Lúc trở lại, anh bắt tri bắt giác lái chiếc Ford cũ vào ngõ hẻm kia. Tấm bảng màu đỏ của phòng khám bệnh toàn năng cực kỳ hiệu quả xuất hiện tại trước mắt thì anh Keith William mới nhận ra mình lại luống cuống trong lúc vô ý thức.

~[1]Chứng tổng hợp Địa Trung Hải: là 1 loại bệnh thiếu máu bẩm sinh, thường lưu hành ở Địa Trung Hải, Trung Đông và Đông Nam Á.

9. Q.1 - Chương 9: Cho Chim Nhỏ Ăn Bánh Mì Phô Mai

Hôm đó phòng khám bệnh không có bệnh nhân nào, trong phòng khám truyền ra dòng nhạc blues thanh thản. Keith tăng thêm can đảm, trước khi xuống xe kiểm tra dáng vẻ của mình, không có gì không tốt, mới lặng lẽ bước vào từng bước. Trong phòng tiếp khách không có ai, phòng chờ khám bệnh cũng không có ai, anh đi vào căn phòng sau cửa kính, phát hiện Lý Lộc nằm ở trên giường chẩn bệnh. Một đầu gối của cô cong lên, một cánh tay che mắt, nhìn qua như một chết.

Không đành lòng gọi cô dậy, nhưng không gọi cô dậy thì lại không dám lộn xộn, vì vậy Keith tìm ghế dựa bên cạnh ngồi xuống.

Âm thanh túi giấy đặt lên bàn làm Lý Lộc thức tỉnh, cô đột nhiên ngồi dậy. Keith bị giật mình, muốn lục tìm súng trong áo để phản kích. Nhưng Lý Lộc chỉ dùng ánh mắt tỉnh táo nhìn Keith, vài phút sau liền khôi phục trạng thái mộng lung. Cô cúi đầu, ánh mắt nghiêng qua ngắm Keith, cơ thể hơi lão đảo muốn ngã. Nhỏ giọng oán trách: “Oh, là anh bánh mì phô mai. . .”

“Hử, anh bánh mì phô mai?” Keith sững sờ lặp lại, anh không biết mình được cho cái nickname này từ lúc nào.

Bởi vì đặt tên cho người ta là một hành động không thân sĩ, không thực nữ, bình thường cũng chỉ có bạn tốt hết sức thân mật hoặc là oan gia không ưa nhau mới có thể làm như vậy. Lý Lộc vậy là thế nào, cô xem bọn họ là bạn hay kẻ thù của nhau?

Mặc kệ đáp án là cái gì, cũng làm cho anh bánh mì phô mai cảm thấy vô cùng kích động.

Sofia nói quá đúng, phụ nữ luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, Lý Lộc một mặt bảo anh đi, mặt khác lại có ấn tượng tốt sâu sắc với anh! (—)

Lý Lộc cúi đầu không lâu liền bắt đầu lắc đầu, cái cổ mảnh khảnh không chịu nổi sức nặng. Sau khi liên tiếp gật đầu lắc đầu, cô từ bỏ nằm lại trên giường, lật người nhích vào tường, chừa lại cái ố cho Keith, rồi ngã đầu ngủ mất.

Keith phần chần tỉnh thần, từ trên ghế đứng lên, ngây người hồi lâu, trên mặt từ từ lộ vẻ hưng phấn ửng. “Được!” Anh cảm thấy mình tràn đầy sức lực, ném hết lễ nghi, khách khí... ra sau ố. Anh xắn ống tay áo khoác lên, cầm túi giấy đựng thức ăn lên, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Lật bảng CLOSED ra rồi kéo tấm chắn xuống, anh phát huy đầy đủ tinh thần của một người thám hiểm, tìm đến tầng ba rồi cuộc phát hiện một phòng bếp có tỷ số sử dụng không cao lắm. Nhưng cũng may, quét dọn hết sức sạch sẽ, nồi chén thau chậu đầy đủ.

Không nói hai lời, lấy tài nấu nước ra bắt đầu làm thức ăn.

Kinh nghiệm ở Afghanistan của Keith có thể nói phong phú. Lúc còn nhỏ anh theo cha mẹ đến Hawaii du lịch, nhưng chuyến bay bị phần tử khủng bố ép buộc đến biên cảnh Afghanistan, từ đó anh phải định cư ở đó. Một người đàn ông mắt đen da vàng họ Sử tên Uy Khắc không rõ quốc tịch nuôi anh lớn, dạy anh rất nhiều chuyện, một chuyện trong đó chính là nấu ra bữa cơm ngon trong tình huống thiếu hụt nguyên liệu.

Sư phụ nói: “Muốn bắt được một người phụ nữ, trước hết phải bắt được dạ dày của người phụ nữ đó.”

Sư phụ còn nói: “Không có gì làm cho tâm trạng người ta vui vẻ hơn thức ăn ngon, bàn tay chế được món ăn ngon có thể so với viên kim cương 2 carat.”

Keith hơi hối tiếc, vừa rồi anh không có tính toán, nên nguyên liệu mua đều là mấy món ăn rẻ tiền mà anh hay ăn. Nội tạng của động vật đều khó bán ra, nên siêu thị đều bán thấp hơn 1/3 giá thịt nạc, hôm nay gan và ruột già nhìn rất tươi, vì vậy đã mua một chút.

Không biết Lý Lộc có ăn nội tạng động vật hay không? Anh cảm thấy tâm thần thấp thỏm. Keith giỏi dừng cảm tiến tới cũng ảo não vươn tay gỡ đầu, hung hăng cào mạnh da đầu của mình một lúc, kết thúc cơn do dự ngán ngủ, rồi quyết định cởi áo khoác ra, kéo tay áo sơ mi lên, rửa sạch dao, bắt đầu bữa tiệc lớn của người kế thừa nhà họ Sử.

Lý Lộc đến nửa đêm mười hai giờ mới tỉnh. Cô nhớ lại mình vẫn chưa đóng cửa phòng khám bệnh cửa đã đi vào ngủ, khó trách ngủ không yên ổn. Cô đưa tay che miệng ngáp dài một cái, ngồi dậy, sau đó nhìn thời gian ở Los Angeles trên đồng hồ treo tường.

Trong phòng khám mờ mờ, đèn đường bên ngoài chiếu vào qua cửa kính trong suốt. Nhưng phòng chờ khám bệnh và phòng tiếp khách đều sáng đèn, ánh sáng mờ hồ chiếu vào phòng từ cửa kính.

Cho đến lúc này, Lý Lộc mới nhớ tới lúc cô ngủ trên đường đích xác là có người tiến vào. Bởi vì không có vẻ uy hiếp, lại làm cho người ta an tâm, nên cô không mấy để ý. Dù sao bình thường đều là như vậy, càng là người thân cận thì mình càng lơi thôi lếch thếch. Mấy người bạn qua lại thân thiết đều hiểu tính tình của cô, cho nên — ném bạn một bên để ngủ cũng không tính là quá lạnh nhạt đâu.

Cô âm thầm gặt đầu, yên tâm thoải mái xuống giường tìm giấy. Kéo cửa ra, ánh đèn màu ấm bên ngoài lập tức sáng rõ khiến mắt hơi hoa. Cô nhắm mắt lại, sau đó nghe thấy trong không khí có mùi thịt bông bênh.

Đến tốt cùng là ai tới, Dương căn bản không hề biết làm đồ ăn chiên nướng Trung Quốc, trong lòng âm u của người bán rượu Dương chỉ có mấy món ăn tây ngọt ngất, bánh ngọt và các loại rượu. Về phần Brad và Iris đang ở gần thành phố thì càng thêm không biết làm gì.

Chuyện lạ, mình có quen a biết nấu ăn sao? Cô không rõ chân tướng vò đầu, đi theo hương thơm lên cầu thang.

Kế tiếp, cô kinh hãi nhìn thấy anh bánh mì phô mai đang sử dụng phòng bếp của mình.

Keith nghe được tiếng vang ở cầu thang, quay đầu lại thấy cô, liền nhiệt tình kêu: “A! Em đã tỉnh, chờ một lát nữa, cháo gan heo sắp xong rồi.”

“Đó là món gì . . .”

“Món này à, oh, là ruột già xào ớt ngọt, cái đó là thịt bò đậu tương —— đáng tiếc thời gian ướp gia vị không đủ, có thể mùi v chưa đủ lắm, nhưng đừng lo, anh đã dùng nước tương, tiêu và cà rốt điều chế thức ăn nước. Chỗ này của em thật tốt, thiết bị phòng cháy cài ở nhà trọ của anh quá nhạy cảm, có lúc sẽ ngộ nhận khói nấu ăn thành hỏa hoạn. Anh cũng không dám chiên nướng thức ăn ở nhà, ừ, hơn nữa dụng cụ của em cũng rất đầy đủ.”

Một khi anh Keith Williams tiến hành các việc sở trường của mình, thì mồm miệng cũng biến thành linh hoạt, cả người phát ra sự tự tin. Lý Lộc cảm thấy mình vừa tỉnh ngủ nên không theo kịp sự biến hóa của tình thế, cô đang bị lép vế.

“Không phải, ý của tôi là, sao anh vào được.”

“Nói đến chuyện này, em cũng quá không cẩn thận. Mặc dù trị an ở Los Angeles nhìn chung rất tốt, nhưng chỗ này không phải xã khu, vẫn còn ở gần khu trị an hỗn loạn, em không sợ bị người ta xông vào nhà à. Nếu lưu manh vào thì sao.”

—— cảm ơn, lưu manh đã chạy hết, tuyệt không thể đến chỗ của tôi giường oai nữa.

Keith vẫn tiếp tục hù dọa cô: “Lưu manh rất đáng sợ! Đến lúc đó em muốn khóc cũng khóc không được.”

—— cảm ơn, bọn họ bị tôi và Dương hù dọa đến mức muốn tiểu cũng không tiểu ra.

“Bọn họ đóng cửa lại, muốn em làm gì thì em phải làm cái đó!”

—— m(—__—)m

.

Thấy Lý Lộc hình như bị dọa sợ, Keith không đành lòng, vỗ vỗ bả vai của cô trấn an: “Đừng sợ, có anh ở đây. Lần sau tới sẽ mang cho em mấy bình xịt hơi cay, anh cũng sẽ dặn bạn anh chăm sóc chỗ này nhiều hơn.”

“Cám, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng. . .”

“A, đã đến thời gian, em quen ăn cơm ở đâu? Trong phòng bếp hay là chỗ khác?” Keith không chú ý tới Lý Lộc có lời muốn nói, quay đầu lại loay hoay nồi cháo. Bỏ hết món ăn đã lành vào microwave hâm nóng.

Lý Lộc cúi đầu buông tha: “Ăn ở chỗ này đi.”

Thức ăn nóng hổi được bày lên bàn, Lý Lộc cũng rửa xong bộ dụng cụ ăn cho Keith. Điều này làm cho Keith hưng phấn khác thường, có thể ở lại cùng ăn! Anh cơ hồ muốn nhảy cẫng hoan hô, nhưng ngại ở trước mặt Lý Lộc nên không dám can rở.

Anh Williams cố ra vẻ trấn định nhận lấy đôi đĩa gỗ đen, giây phút cầm đôi đĩa thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt. Bao nhiêu năm không có sở được đĩa gỗ đen chân chính rồi, trong siêu thị bán đều là đĩa nhựa giá rẻ hoặc đĩa inox, không hề có không khí ăn uống.

Tôi và Lý Lộc quả nhiên có tiếng nói chung! Anh Williams kích động nghĩ, cho nên một chút ngăn trở nhỏ nhoi cũng không coi là gì, vì cuộc sống tương lai tốt đẹp, dù tan xương nát thịt cũng nhất định sẽ lấy khí khái của nam tử hán cầu sự đồng ý của cô!

Lý Lộc ngồi đối diện bàn cơm vẫn sợ hãi, cảm thấy không có lời gì để bình luận về vẻ mặt thay đổi thất thường của Keith. Thật không biết người này đang kích động cái gì, cô thật sự tò mò.

Gần đây bị tên Dương có lòng trả thù nặng đưa rất nhiều nhiệm vụ, chẳng những phải điều chế thuốc trị thương đặc biệt giúp nhân viên làm việc bên ngoài tổ chức, phụ trách giảng dạy một lớp về cách cấp cứu ngắn hạn khi bị nguy hiểm, còn phải nhận lấy một phần công việc từ Iris do bị thương nên tạm ngừng làm việc trong tổ chức. Ngày hôm qua ngồi máy bay đến châu Á, làm xong việc lại chạy về vùng Viễn Đông, mở cửa tiến vào phòng khám bệnh, liền gục trên giường chẩn bệnh bổ sung giấc ngủ.

Không quan tâm anh ta nữa, Lý Lộc nghĩ.

Món ăn trước mặt thật sự hấp dẫn cô, vì vậy ném Keith ở một bên tự mình tìm đồ ăn, cô giờ đưa lên gấp một miếng thịt bò đậu tương. . . .

Bụng Keith Williams thăm thì vang dội, anh rốt cuộc lấy lại tinh thần từ trong kích động hưng phấn. Nhớ tới từ khi mình xuống máy bay vẫn chưa ăn gì, các món ăn trên máy bay đã sớm tiêu sạch. Anh ngượng ngùng tìm ra manh mối, không biết Lý Lộc có nghe được thanh âm quấy phá không văn minh của cái bụng không. Nhưng giương mắt nhìn, chỉ thấy Lý Lộc nâng đũa giữa không trung, trong đôi mắt nổi lên bọt nước.

Hử, đã xảy ra chuyện gì!

Keith kinh ngạc nhảy dựng lên từ trên ghế, run giọng nói: “Lý, Lý Lộc em đừng như vậy, đã xảy ra chuyện gì cứ nói cho anh biết, anh sẽ cố gắng giải quyết.”

Lý Lộc sững sờ nhìn anh, anh nhìn mà trái tim run rẩy, đau đến tột đỉnh, không biết khổ sở cỡ nào mà khiến cô lộ ra vẻ mặt này.

“Đã xảy ra chuyện gì, nếu như dễ dàng thì nhất định phải nói cho anh biết.” Anh thành khẩn nói, vì biểu đạt thành ý, còn bước ra khỏi ghế, nửa ngồi xuống ở bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hai mắt của cô.

“Tôi không cam lòng.” Lý Lộc nói.

“Hử?” Sao lạ vậy?

“Tôi rõ ràng đã mô phỏng chính xác theo cách giải phẫu lá lách để làm, nhưng tại sao không làm tốt bằng anh!”

Hử?

“Mấy thứ ruột heo xào tôi ăn trước kia là gì thế! Món ruột già heo này quả thật là ruột già heo trong ruột già heo, vua ruột già heo!”

Hiện tại biến thành Keith ngăn người tại đó, tiếp tục động tác nửa ngồi cũng không phải, mà đứng lên cũng không phải.

Bình an ăn xong bữa cơm, Lý Lộc lau khô miệng, rồi cô chuyển mắt nhìn thẳng Keith.

Cảm nhận được không khí khang khác, Keith không khỏi cũng buông chén xuống đũa, ngồi nghiêm chỉnh.

“Tài nấu nướng của ngài thật giỏi, tôi cam nguyện chịu thua.” Lý Lộc nói.

“Không, không thể nào. . . .” Keith nói cà lăm, nhưng mà trong nội tâm lại vui mừng tột đỉnh.

“Xin nhất định phải dạy tay nghề của anh cho tôi!”

“A. À? A! ! !”

Keith cảm thấy cánh cửa thiên đường đang rộng mở với anh, câu hỏi đó, chẳng khác gì Lý Lộc đồng ý cho anh sau này có thể theo đuổi mình.

Sư phụ, con yêu ngài! Keith làm dấu chữ thập trước ngực. Sau đó an nói với Lý Lộc: “Vô cùng vinh hạnh, cứ quyết định như vậy, Trung Quốc có câu ngôn ngữ nói ‘ quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy ’, anh nhất định sẽ tuân thủ.”

Thật là có lời, bởi vì “quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy”, cho nên sau này Lý Lộc cũng nhất định ngại ngừng nếu bỏ hiệp nghị, đuổi anh ra khỏi cửa. Sư phụ! Con yêu ngài! Anh cầu nguyện lần nữa.

Từ lòng áy náy đành điểm, Keith bổ sung thêm một câu: “Lần sau anh sẽ làm món ngon hơn cho em!”

Buổi tối này thật sự quá tuyệt đẹp, Keith yêu chết sự luống cuống lúc gần tối của anh, vì bước sai mà tới được đầu. Sau đó tiếp tục đạt được cơ hội đến gần Lý Lộc.

Trước khi đi, anh vẫn còn luyến tiếc. Lý Lộc đưa anh ra khỏi căn hộ sáu tầng, anh quay đầu lại nhìn tòa nhà trong ngõ hẹp, từ trong cửa sổ đang lộ ra ánh sáng ấm áp.

“Phòng bếp thật tốt. . .” Anh khen ngợi.

“Cám ơn.”

“Đã khiến tôi nấu (làm) rất sáng khoái!” Keith vẫn chưa thỏa mãn nói.

Lời nói kỳ dị này bị Lý Lộc nghe được, khiến bước chân cô lảo đảo. Cô không chịu nổi quay đầu lại trừng Keith, anh bánh mì phô mai thành khăn lại dùng ánh mắt vô tội hỏi thăm cô có bình yên không.

Lý Lộc bị quan cảm thấy —— thế giới này đã biến thái.

10. Q.1 - Chương 10: Giấc Mơ Cổ Quái Của Brando

Mùa đông ở Đa Duy Cống không phải rất lạnh, bởi vì vĩ độ thấp, thậm chí còn hơi nóng. Nơi này 4 mùa trong 1 năm đều thích hợp trồng trọt các loại cây công nghiệp, nhất là ma túy và hắc tặc có công hiến quan trọng cho cuộc sống của cư dân. Mảnh đất này có diện tích gần trăm cây số vuông, hai phần Đông Bắc và Tây Nam bị hai dòng họ lớn khống chế. Ở nơi trung tâm của phía Tây Nam, có một tòa nhà bị đám nông phu xưng là “nhà lớn”, quanh nhà có ba vòng bảo vệ, vì đây là nhà tổ của gia tộc Akis.

Trạng thái hôm nay của Brando Akis không tốt, ngủ cỡ nào cũng không ngủ được, nhớ tới còn có một số sổ sách chưa xem nên không nằm ngủ nổi nữa. Số tiền mặt không ngừng chảy vào kia quả thật khiến hắn thấy cũng phiền. Nhưng mà đây là trách nhiệm của người đứng đầu gia tộc, là lực uy hiếp cuối cùng của gia tộc, hắn có trách nhiệm làm tốt trách nhiệm giám sát.

Hắn đứng dậy từ trên giường, nhìn chung quanh phòng ngủ hơn 100 mét vuông này. Quá lớn, làm cho người ta ngủ thế nào đều không an tâm. Hắn đi chân trần trên mặt thảm, chặn móng tơ lụa màu xanh dương đậm từ trên thân thể trượt xuống, kéo dài tới trên đất, da thịt trắng nõn bại lộ trong không khí từng tấc, cho đến mất cả chân.

Sắc trời vẫn chưa sáng, vì mới năm giờ rưỡi, lại là mùa đông, trong vườn hoa phía ngoài cửa sổ vẫn tối sầm, phải dựa vào ánh đèn chiếu sáng. Hắn đi tới trước cửa sổ sát đất, bàn tay đặt trên thủy tinh, lập tức ấn ra một dấu bàn tay rành rành. Nên rời giường rồi, hắn nghĩ. Xoay người đi ra cửa phòng ngủ.

Tiếng mở cửa làm người hầu ở bên cạnh thức tỉnh, cửa lập tức bị mở ra từ bên trong. Ra ngoài là Mary, vì còn là giờ ngủ, nên cô ta mặc quần dài màu đen và áo sơ mi cổ cao bằng lụa màu trắng.

“Thiếu gia Brando, sao ngài lại. . .” Cô ta bắt mắt nói, bắt mắt thì bắt mắt, nhưng vẫn không hề khiếp sợ, có lẽ bởi vì đã thấy nhưng không thể trách. Cô xoay người về phòng của mình, từ phòng thay đồ lấy ra áo ngủ Brando để lại trong phòng cô, ra ngoài phủ thêm cho Brando, cúi nửa người xuống bước chặt dây lưng cho hắn.

Dù từ nhỏ chăm sóc hắn mãi cho đến khi trưởng thành, nhưng đôi mắt thân thể trắng nõn lộ ra trong không khí như trẻ nít của hắn, nhất là không phải bộ phận mà phụ nữ có, Mary vẫn cảm thấy tai nóng lên.

“Cám ơn cô, Mary.” Tuy rằng nói như thế, đáng tiếc Brando không hề có ý hối cải, “Nhưng chả sao cả.”

“Để người ta nhìn thấy dáng vẻ này của ngài không ổn đâu.” Mary dạy dỗ.

“Nhìn thấy lại sờ không tới.” Brando nhỏ giọng lầu bầu, vút Mary vút ở một bên đi xuống cầu thang, “Còn chưa tới thời gian rời giường, cô đi ngủ đi.”

Một khi Brando Akis lên tiếng như vậy, chính là lúc hắn không muốn bị người ta quấy rầy chân chính, Mary lo âu đưa mắt nhìn hắn đi xuống lầu. Bất đắc dĩ trở về phòng, đóng cửa lại.

Cô ngồi trở lại trước bàn trang điểm, nếu thiếu gia Brando đã thức dậy, cô cũng không thể tiếp tục ngủ, cho dù Brando bảo cô tiếp tục nghỉ ngơi, mặc kệ nói thế nào, dù sao đây là chức trách của người hầu. Cô đã không còn trẻ tuổi, không ngoài ý có thể thấy được nếp nhăn ở đuôi mắt trong gương trang điểm.

Mary đang từ từ tiếp nhận sự thực mình già đi. Chỉ có một điều lo lắng duy nhất, mấy năm qua Brando sống không mấy vui mừng. Cậu ấy trẻ tuổi hơn cô, nhưng con người lại luôn cô đơn, tang thương hơn cô rất nhiều, khiến người ta không dám đến gần.

Mấy năm trước, Brando được cô mang về từ nước Mỹ, sau đó liền thay đổi thành như vậy, giống như là động vật ăn thịt đã bị tước đoạt niềm vui thú trong cuộc sống, Brando có tài hoa lại buồn buồn không vui. Thiếu gia Brando khi còn nhỏ rất hoạt bát, từ rất nhỏ đã lập chí hướng làm vinh dự gia tộc, cuộc sống của cậu ấy tựa như đoàn trình diễn nhạc giao hưởng, tràn đầy âm phù màu sắc. Vậy mà hôm nay trưởng thành, chỉ còn dư lại âm điệu mờ ảo của kèn cla-ri-nét, mặc dù cao quý, nhưng đáng tiếc lại đơn điệu.

Hi vọng năng lượng liên kết giữa thiếu gia Brando và tiểu thư Glenn nhà Duross đủ để thay đổi trạng thái bây giờ của cậu ấy. Mary kỳ vọng.

Brando đẩy cửa nhà kính ra, căn nhà kính này nối liền với nhà chính, trải thảm thực vật giữ ặt đất không nhiễm bụi, hắn đi tới bên cạnh đàn piano tam giác trước màn tường thủy tinh trong phòng, chân trần cũng không thấy mặt đất lạnh lẽo.

Sự ẩm ướt và ánh mặt trời không phải người bạn tốt của việc bảo dưỡng piano, nhưng chuyện này không nằm trong phạm vi suy tính của nhà lớn của Akis. Piano trong nhà kính không cần bảo dưỡng, âm sắc biến chất thì đối cái khác. Thương nhân tự do ở Đa Duy Cống hàng năm đều mua về những nhạc cụ nổi tiếng từ bên ngoài.

Brando mở nắp đàn ra, ánh đèn màu xanh trắng ngoài tường thủy tinh chiếu sáng phím đàn trắng đen. Hắn vịn mép nắp đàn, một tay từ từ đánh phím đàn, đàn một bài rất dễ, đến từ một bộ phim điện ảnh đã chiếu trước kia rất lâu, lúc đó hắn vô tình đụng phải một học sinh mới vào học trong rạp phim. Cô ấy mặc đồng phục học sinh đến xem phim, còn hắn thì từng gặp cô mấy lần ở phòng thuốc tê, nghe nói là cô toàn tâm toàn ý muốn học khoa giải phẫu thần kinh.

.

Cửa phía sau bị người ta mở ra, Brando biết Mary đi vào nên tư thế cũng lười đổi.

Mary đem một ít bánh mì sẵn quít và một ly sữa nóng đặt ở trên cây đàn, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài. Trong thời gian không có công việc, bọn họ đã quen yên lặng ở bên nhau, xa lánh người khác khiến Brando cảm thấy thoải mái, hắn có thể có đầy đủ không gian nhớ lại quá khứ đã chết đi.

“Mary!” Brando cúi đầu nhìn phím đàn, đánh lại bài nhạc đơn điệu.

“Ở đây.”

“Chuyện của Gallolin tra xét thế nào rồi?”

“Thật xin lỗi, bây giờ còn chưa có đầu mối. Los Angeles có trở ngại quá lớn, chúng ta không có biện pháp tự hành động.”

“Được rồi, những chuyện khó xử này tôi đều hiểu. Nhưng cô phải biết tiểu đội tám người của chúng ta đều bị diệt, tôi phải biết là ai đang cản trở chúng ta.”

“Vâng” Mary cúi đầu nói.

“Nếu đã không thể không trở lại tiếp tay sản nghiệp của gia tộc, như vậy ít nhất phải làm nó hoàn hảo, tôi hi vọng cô có thể hiểu điểm này.”

“Thật thật xin lỗi, là do tôi vô năng.”

“Được rồi, cô trở về đi.” Brando nói, cũng không quay đầu lại, chưa từng nhìn Mary một cái.

Lúc Mary đẩy cửa, Brando bổ sung thêm một câu: “Thi thể Gallolin bị cảnh sát giữ thì coi như xong, đừng lãng phí quá nhiều công sức vào chuyện này. Chờ đến lúc tìm được hung thủ trả thù tốt hơn. Cho người nhà hẳn nhiều phí an bày một chút.”

Mary lui ra ngoài, hốc mắt hơi nóng. Thật ra thì thi thể Gallolin hoàn toàn có thể lấy về, nhưng thiếu gia Brando lại nói như vậy. Quả nhiên là vậy, những người có liên quan chuyện năm ấy, cuối cùng cũng không được thiếu gia Brando tha thứ, cũng bao gồm chính người hạ lệnh là cậu ấy.

Cô biết thiếu gia Brando hận cô, cũng chỉ căn cứ vào sự nhân từ cuối cùng mà không có làm rõ, để cho cô tiếp tục ở lại bên cạnh.

Nhưng dù bị người mình để ý nhất chán ghét, dù lịch sử tái diễn, cô cũng sẽ làm ra lựa chọn như vậy. Cảnh của thiếu gia Brando bị một đệ tử trói buộc lại, đó là chứng ngại của thiếu gia. Một lần nữa, cô cũng không chút do dự mà phá hủy. Không chút do dự bảo sự tồn tại của học sinh đó cho tộc trưởng, sau đó khiến thiếu gia tự tay trừ bỏ chứng ngại của cậu ấy.

Làm như vậy là lựa chọn tốt nhất đối với thiếu gia. Mary tin chắc một điểm này, sống với Brando lâu như vậy, cô đã coi cậu ấy là chủ nhân, con, bạn bè, người tình của mình, cậu ấy là ý nghĩa quan trọng nhất để cô sống trên đời này. Chỉ cần là chuyện tốt cho thiếu gia, dù bị cấm hận cũng không sao, cô đều sẽ thực hiện đến cùng.

*** **

Lý Lộc quay đầu lại theo bản năng, không có phát hiện bất kỳ sinh vật hoặc vũ khí mang tính nguy hiểm ở sau lưng cô. Có lẽ là thần kinh quá nhạy cảm, cô nghĩ, sau đó lại tiếp tục viết thư hối lỗi. Chuyện hành hạ đến chết xảy ra ở nhà Dương rốt cuộc vẫn phải vận dụng lực lượng của Z. Muốn truyền thông và cảnh sát thỏa hiệp thật ra cũng không khó khăn, chỉ cần phá giải các biện pháp giữ bí mật của bọn họ, khống chế hệ thống trang web của bọn họ, là có thể dùng điều này uy hiếp bọn họ đối làm như không thấy một vài vấn đề nhỏ.

Chuyện coi như đã giải quyết trọn vẹn, sẽ không có ai hỏi tới vết thương của mấy người chết do vũ khí nào tạo thành, lại càng không có ai hoài nghi có liên quan với Lý Lộc. Nhưng việc chiếm dụng thời gian quý giá của Z, Dương đánh chết cũng không nỡ ra khiến Lý Lộc không thể thoát trách nhiệm, cho nên giấy kiểm điểm trừng phạt ít nhất 5000 chữ vì vậy mà ra lò.

Nghe nói Z là “nhà thám hiểm chỗ sơ hở” số một trong giới hacker, chỗ sơ hở đã tìm được từ các lập trình không dưới ngàn cái, chỉ bán tin tức chỗ sơ hở trên 1 website nào đó ở Thụy Sĩ, thì mỗi ngày ít nhất cũng thu được mười mấy vạn Euro. Hacker kinh khủng đó chưa tới nửa ngày đã giải quyết xong cảnh sát, truyền thông và Internet. Đến bây giờ, vẫn không thể thấy được nửa chữ về chuyện đêm đó trên tin tức từ báo chí hay internet.

“Lý, cậu mất hồn.” Trong máy vi tính truyền ra âm thanh điện tử không nam không nữ.

“Ừ, tôi đang tiếp tục type.” Lý Lộc nói qua loa, tiếp tục kiểm thảo.

“Lý, hôm nay sắc mặt của cậu không tệ, gần đây có phải ăn được món gì ngon không?”

“Z! Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng tôi không nổi giận là dễ khi dễ, không cho phép quay lên tôi.”

“Cậu thật hung dữ.” Trên màn ảnh máy vi tính toát ra một hộp thoại, trong khung xuất hiện một người nhỏ màu vàng mang vẻ mặt uất ức.

“Bỏ quyền khống chế máy vi tính của tôi ngay!”

“Biết.”

Một lát sau, thanh âm điện tử của Z lại rất không cam lòng vang lên: “Gần đây luôn diễn ra những cuộc tấn công và phòng thủ trên Internet, trong đầu tràn đầy ký hiệu con số, nhằm chán muốn chết, giao thiệp với em có ý tứ hơn nhiều.”

“Ừ.” Hacker nhằm chán lên tiếng, Lý Lộc làm như không nghe thấy.

“Một thời gian trước, cảnh sát Mexico ở biên cảnh tra được một kho hàng không có ai, nhưng bên trong lại tràn đầy tiền mặt! Bạn tôi nói đây là lần đầu tiên nhiều thấy nhiều tiền mặt trên thế giới chất chung như thế, thật sự là chất đầy một nhà kho lớn.”

“Ừ.” Hacker tiếp tục nhiều chuyện, Lý Lộc làm như không nghe thấy.

“Theo suy đoán phải là thuộc về Đa Duy Cống. Nghe nói Brando chuẩn bị kết hôn với người thừa kế nhà Duross, cậu có cảm tưởng gì? Hiện tại chạy tới cướp cô dâu còn kịp, nói không chừng cậu có thể làm cô dâu giàu nhất trên thế giới!” Giọng điện tử càng nói càng hưng phấn, hình như thấy được ngày mai tốt đẹp.

Rụp một tiếng, con chuột hư —— bị Lý Lộc bóp hư.

“Thật xấu hổ” cô mỉm cười đắm đuối đưa tình với camera, “Tôi thất lễ.”

Hình người nhỏ màu vàng biến thành hình núp ở góc tường trông nấp.

Lý Lộc vẫn còn đang phóng ra mỉm cười vô cùng “ám áp”.

Màn ảnh máy vi tính nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ —— không cần viết kiểm điểm, xóa nợ giữa tôi và em.

Sau đó, bất luận là âm thanh điện tử hay là cửa sổ chat đều biến mất không thấy —— Z biết chuyện lớn không ổn nên hoàn toàn bỏ quyền khống chế máy vi tính.

Lý Lộc âm trầm nhìn chằm chằm màn hình thật lâu, đứng dậy rút điện ra, nhắm mắt làm ngơ. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức, thở dài một cái. Hai ngày nay đồng chí nuôi mình không có tới trình diện, thật đối. . .

11. Q.1 - Chương 11: Người Ở Bang Utah, Tim Lại Ở Los Angeles

Ở phía Tây Nam nước Mĩ, dọc theo bờ biển Thái Bình Dương chính là bang California trải rộng thật dài. Bờ biển nơi này bởi vì gần sa mạc mà không khí khô ráo, mưa đều tập trung ở mùa đông. Hướng đông bắc, cách bang Nevada và Arizona, chính là phần đất khô ráo và cao hơn mặt biển nhất của bang Utah.

Bề mặt đất chỗ đó của bang Utah bị xói mòn rất nhiều, nhất là bây giờ đã bị công viên quốc gia bảo vệ gắn lên mấy khối đá ráp (nham thạch do hỗn hợp cát, đất sét dùng để làm đá mài hoặc vật liệu xây dựng), không ai tin tưởng trong hoàn cảnh tự nhiên ác liệt vậy lại từng có sự sống. Lúc trước, gần ngay chỗ công viên quốc gia đặt khối đá ráp, có người có lòng đã mua một mảnh đất sa mạc hoang vu lớn, xây thành một thị trấn mô hình nhỏ để vận chuyển buôn bán hàng nghề nguy hiểm.

Hiện nay Keith Williams đang trong một kiến trúc cổ xưa trong trấn vô danh ở bang Utah, tường ngoài màu vàng sẫm hết sức tương xứng với khí hậu khô ráp. Anh mặc bộ quần áo rằn ri, võ trang đầy đủ, đang đứng ở phía sau một mặt tường, dùng bút lông nhanh chóng tính toán rồi cầm lên cánh tay mình.

Kết cấu tòa nhà không phức tạp, là một địa hình dễ công khó thủ. Đối mặt một đội nhỏ mười người có thủ đoạn chu đáo, Keith tập trung tinh thần cao độ, bởi vì chỉ cần hơi sai lầm, thì người bị giết chết sẽ là mình.

Biên giới tây nam truyền đến một tiếng ma sát nhỏ nhẹ, anh đặc biệt nhạy cảm với âm thanh ma sát mặt đất của giày quân dụng, cúi đầu nhìn trong tay mình, trừ một cây chủy thủ quân dụng, vũ khí tầm xa trang bị duy nhất cũng chỉ có súng mà cảnh sát dùng —— thứ này tầm bắn ngắn, không có chỗ nào tốt.

Ánh mắt hơi lệch, thấy kẻ địch nằm trên mặt đất mới vừa bị anh giết chết, đầu hắn ta đội mũ vải đen bao kín mặt, từ mũ lộ ra cái miệng mở lớn và đôi mắt chết không nhắm lại, nhìn qua còn kinh khủng hơn cả phần tử kinh khủng, trong tay cầm một cây súng dài chưa kịp bắn.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ là —— vật gì cũng có chỗ dùng, tự chuẩn bị tự xài.

Keith luôn chấp hành điều này, anh cầm súng lục vào cái bao ở đùi, đoạt lấy vũ khí trong tay kẻ địch, hoàn toàn không có bất kỳ xấu hổ, còn lộ ra giọng điệu may mắn bên cạnh người chết: “May mắn không phải là một cây súng hư!”

Người chết ở dưới chân anh đã lên đường đi rồi còn bị cướp đoạt một phen, thật là đáng thương.

Tiếng bước chân từ ba phương hướng tiến tới gần hướng Keith, có thể thấy được người lãnh đạo tổ nhỏ của đối phương là một thợ săn rất có kinh nghiệm, có thể ở trong thời gian ngắn đoán được hành tung con mồi.

Keith khom lưng lườn qua kẽ hở giữa bức tường hẹp, cửa của bãi đỗ xe dưới đất cách không tới ba mươi thước, phía dưới đều là cột đứng, dễ ẩn nấp hơn trên mặt đất. . . .

Ba mươi giây sau, tốp ba người thứ nhất xuất hiện ở cửa bãi đậu xe dưới mặt đất, bọn họ trợ giúp lẫn nhau hết sức hoàn mỹ, tạo thành một đội hình chặt chẽ. Ngay sau đó tốp thứ hai cũng hội hợp với họ, hai tổ người cùng nhau đi vào bãi đậu xe dưới lòng đất.

Những người này có kinh nghiệm thực chiến phong phú, sáu người phối hợp lại là có thể nhìn hết phía sau tất cả cột đứng trong nhà để xe có người hay không. Nhưng Keith đã sớm dự đoán chuyện này, anh căn bản không có núp ở sau cột đứng có thể tùy ý thấy được, mà là ngồi ở trên đỉnh màn phòng cháy trong màn để xe. Tấm màn gấp bằng kim loại này cố định rất tốt, một khi hỏa hoạn xảy ra, liền nhanh chóng rơi xuống cản trở đầu lửa, là địa phương tốt thích hợp che thân. Núp trên màn phòng cháy là một cách làm đánh cược may mắn, một khi trong quân địch có binh sĩ giỏi về tác chiến, sẽ sớm đề phòng uy hiếp đến từ đỉnh đầu.

Keith nhắm mắt lại thầm đếm bước chân của quân địch, trong đầu vẽ ra tấm hình phân bố của quân địch

Mười mét, 9m, 8m

Người gần anh nhất chỉ khoảng 5m.

Ngay vào lúc này, khắp ngõ ngách trong nhà để xe vang lên một tiếng súng. Thanh âm nổ vang dưới mặt đất, không khí đều chấn động. Biến cố ngoài dự đoán khiến kẻ địch chú ý, bọn họ nhanh chóng bọc đánh qua phía bên kia.

Khi bọn họ rút lui, vừa vặn đi qua dưới chân Keith.

Keith núp ở trong góc chết của màn phòng cháy, súng dài trong tay đã sớm bật chốt, dễ dàng tiêu diệt hết sáu người kia.

Sáu cây bút vẽ cầm trên cánh tay anh —— cũng còn ba.

Lúc nhảy xuống, bên chân vừa vặn là một người trẻ tuổi. Người kia bị đạn từ trên bắn trúng, máu đỏ văng đầy mũ che mặt màu đen. Chỗ đôi mắt của mũ che mắt, có thể thấy đôi tròng mắt màu nâu trũng lõm của hắn, vẫn không cam lòng nhìn trần nhà để xe. Cũng không biết tại sao mình chết.

Tai nghe bên tai người trẻ tuổi truyền ra tiếng ô ô, có lẽ là sự náo động bên này truyền vào máy bộ đàm của ba người còn lại, nên có người đang gọi về. Keith bị cái áo túi tác chiến của hắn hấp dẫn (cái áo màu đen ba lỗ có dây túi mà cảnh sát hay mặc đấy), rất nhanh từ hình dáng của những cái túi đoán được đồ cất bên trong.

Sáu người phân công hợp tác rất ăn ý, hai người dùng súng cận chiến, hai người dùng súng trường, còn có hai người dùng shotgun[1]. Vũ khí được trang bị thật làm cho người ta đổ mồ hôi, nếu không phải bởi vì địa hình nhà để xe phức tạp, chỉ sợ lúc này bọn họ đã vận dụng shotgun rồi. Có lẽ là lo lắng đạn chuyên dùng của shotgun sẽ bị cột đứng làm bắn ngược lại, thật đáng thương, nếu không bọn họ sẽ không tham như vậy.

—— rất tốt, bất luận là máy bộ đàm, shotgun, hay gì đều tốt, tiếp tục theo nguyên tắc “Vật gì cũng có chỗ dùng, tự chuẩn bị tự dùng!”

Tròng mắt Keith quay vòng hai cái, một ý kiến hay ra lò, đã có cách dùng chiến lợi phẩm tốt nhất, ba người bên ngoài còn sót lại kia sẽ xong đời.

*** **

Bên ngoài nhà để xe, gần tòa nhà dựng mấy thùng đồ bỏ đi, ba người mặc quần áo rằn ri đang ngồi chồm hổm chờ đợi. Bọn họ đã xác nhận sự thật đồng bạn bị tiêu diệt. Người cột sợi dây màu vàng trên cánh tay phải chính là người phụ trách tiểu đội hành động, hần nhanh chóng đoán được tình thế nghiêm trọng. Chỉ dựa vào ưu thế nhân số thì không cách nào giết chết đối phương.

Hôm nay chiến thuật tốt nhất chính là rút lui trước, mai phục trên đất, chờ đợi đối phương xuất hiện.

Nhưng —— hần ngẩng đầu chung quanh, cửa tòa nhà khép chặt, hành lang mỗi tầng lầu đều trống rỗng, vừa xem là hiểu ngay. Trừ ga ra tầng ngầm, không còn nơi nào có điều kiện ẩn thân tốt. Hần đang muốn chỉ huy hai người cuối cùng thi hành chiến thuật phòng ngự rút lui thì trong nhà để xe đột nhiên phát ra một tiếng nặng nề và tiếng súng bình thường,

Bom cay!

Đội trưởng lập tức kéo mặt nạ phòng độc xuống, hai người khác thấy anh hành động như thế cũng noi theo.

Một quả đạn dược vừa đúng rơi vào phần đất bên chân họ, hơi cay nhanh chóng từ trong tràn ra ngoài, trong không khí rất nhanh hiện đầy khói mù màu trắng —— đây là đạn dược tập hợp chất kích thích nước mắt và khói mù.

Tiểu tổ hành động ba người rất nhanh chóng, rút lui ra phía sau trước khi khói mù bay vào mắt họ. Song khi bọn họ lui đến cửa quẹo tòa nhà, thì đội trưởng phát hiện kẻ địch vẫn không có động tĩnh gì. Bên kia khói mù có tiếng súng vang lên, nhưng không có ai từ trong sương mù lao tới.

Chẳng lẽ đối phương chỉ vì chạy trốn mà sử dụng lựu hơi cay sao? Vậy không phù hợp lẽ thường, một khi bọn họ tổ chức nâng đội hình lại, ưu thế đối phương vừa khiến họ ứng phó không kịp sẽ lập tức quá hạn trở thành phế thải.

Vốn dĩ là mười người thông qua file nén vòng vây để xác định vị trí kẻ địch, mà bây giờ, cục diện ngoài dự đoán khiến cho đội trưởng không thể không suy tính làm sao tìm được vị trí của kẻ địch.

Mặc kệ nói thế nào, đối phương là người đào lỗ đất còn giỏi hơn cả con chuột.

Đội trưởng đang tự hỏi còn chưa cho ra kết luận, thì trong nháy mắt trong đầu đột nhiên trống rỗng, thân thể ngã nhào xuống mặt đất phía trước —— một phát đạn đã bắn ngay giữa ót hần.

Keith tập kích bọn họ từ sau lưng tổ nhỏ ba người. Tốc độ của anh quá nhanh, tấn công ngay lúc kẻ địch thả lỏng trạng thái bảo vệ phần lưng. Bọn họ sẽ không tin tưởng Keith có thể đi ra khỏi nhà để xe trong thời gian ngắn vậy, lại từ một phương hướng khác của tòa nhà đi vòng qua sau lưng bọn họ.

Hai người còn lại vừa muốn phản kích, chủ thủ ở tay trái của Keith đã đặt ở cổ họng một người, súng lục ở tay phải thì đặt trên lồng ngực của người còn lại.

“Còn muốn tiếp tục không?” Keith hỏi.

Không ai trả lời.

“Tiếp tục nữa mấy cậu sẽ chết.” Keith nói tiếp.

“A a a!” Người bị chủ thủ chìa vào kêu to tháo mũ trùm mặt xuống, đó là một người Hungary lớn hơn Keith một chút. Anh ta dùng ngón tay kẹp lại lưỡi dao của Keith, đẩy nguy hiểm ra xa cổ họng mình: “Tôi nhất định không tiếp tục với anh, dao găm của anh không phải súng bắn sơn, tiếp tục nữa chẳng lẽ thật muốn cắt đứt cổ họng tôi sao!”

Người bị súng cảnh sát chìa vào người cũng buông tha ngồi vào trên đất, anh đặt shotgun xuống kế chân rồi dựa vào, từ trong túi của áo bảo vệ móc ra một lon cà phê, khăn trùm đầu cũng không cởi, hết sức buồn bực kéo khóa ra uống.

Người đã “chết” trên đất rồi rít bò dậy, bên cạnh đi tới Keith.

Đội trưởng nói: “Cậu thật ác độc, tới gần vậy còn dám bắn ót tôi, mặc dù bắn ra sơn, nhưng bị anh đánh ngu thì làm thế nào? Tôi về nhà còn phải cùng con tự làm bánh Noel đấy.” Đội trưởng là một người ở phân bộ của Alaska, thời gian huấn luyện hàng năm có khác biệt rất lớn với phân bộ Los Angeles.

“Lễ Noel. . . . Tôi cũng muốn trở về qua lễ Noel. . . .” Keith mất mát nói, trên mặt hoàn toàn không thấy vẻ lòng tin tràn đầy vừa rồi.

Lúc này loa phát tranh trong khu nhà cao văng lên, bên trong truyền ra tiếng ho khan của Squall, bây giờ anh ta đang ở trong phòng quan sát trên nóc tòa nhà, bên cạnh có tiếng ồn ào rất huyền não của những người vây xem cuộc chiến. Squall luôn miệng quát người bên kia an tĩnh, sau đó mới nói với Keith vừa diễn tập xong chiến đấu trong khu vực đường phố: “Số A1528, mọi người rất không hài lòng với biểu hiện của anh.”

Keith không rõ chân tướng nhìn trở về.

“Anh lộ vẻ mặt ngu ngốc nhìn cái loa làm gì, nhìn camera!”

“Oh.” Keith nghe lời chuyển sang ống kính camera được thủy tinh chống đạn bảo vệ trên xà ngang.

“Chúng tôi muốn xem công phu Trung Quốc, công phu Trung Quốc! Không cho qua loa cho xong như vậy!” — đây là ý kiến mà quần chúng phản ánh với tôi, lên đây.”

“” Keith im lặng.

“Bọn họ nghĩ đang quay phim bom tấn Hollywood sao?” Đội trưởng hỏi.

Keith trả lời đàng hoàng: “Tôi không biết.”

Đội viên bị Keith bắn trúng ngay giữa định đầu hỏi anh: “Keith, tiếng súng vang trong bãi đỗ xe dưới mặt đất lúc này là gì?”

“Cái đó là một loại pháo, và một điều thuốc lá châm ngòi.” Keith nói xong liền lấy ra đạo cụ của anh từ cái túi nơi chân.

“Cái này. . . . Đây không phải là vật mà phổ người Hoa dùng khi đón tết sao? Còn bọc lại bằng túi giấy đỏ đỏ.”

“Đúng vậy. Nhãn hiệu này có chất lượng rất tốt, sẽ phát ra tiếng vang mãnh liệt, hơn nữa ở trên không, còn có âm thanh và hiệu quả hồi âm giống súng ngắn.”

“Quá, quá gian trá rồi!”

Keith hả hê vui mừng, tránh ra công kích không cam lòng của đối phương, cất pháo và gói thuốc lá vào trong túi.

Trong loa lại truyền đến giọng nói của Squall: “Keith, Eyrie muốn anh đấu một lần nữa, lần này là đội hai mươi người.”

“Không muốn.” Keith buồn bực.

Bên kia cái loa náo loạn một hội, ngay sau đó biến thành một người khác. Nghe thanh âm là tiên sinh Eyrie - một trong những cộng sự chịu trách nhiệm phụ trách phân bộ Newyork. Anh ta nói: “Cậu còn nhớ rõ ông Smith không, lần trước chỉ rõ muốn cai65 từ Los Angeles chạy đến Washington đảm đương bảo vệ bên cạnh người đấy, mấy thằng nhóc ở phân bộ Newyork chúng tôi không phục lắm. Keith ngoan đi, cho bọn họ xem cái gì gọi là thực lực gà pro!”

“Không muốn, tôi muốn kiện mấy người bắt tôi lao động quá giờ.”

“Cậu ta lao động quá giờ rồi sao?” Eyrie hỏi, thanh âm từ trong cái loa truyền ra, khiến tất cả mọi người nghe thấy.

Squall vội ho một tiếng, nhỏ giọng nói: “Phân bộ chúng tôi đến sớm hai ngày, đều tập huấn theo nội dung thường quy.”

Cái gì là tập huấn theo nội dung thường quy, thì mọi người đều biết. . . . Chính là theo tiêu chuẩn của đội huấn luyện hải quân lục chiến, tỷ như sáng sớm mỗi ngày vác vật nặng chạy 50 cây số, huấn luyện bắn súng suốt hai tiếng dưới mặt trời chói chang, đeo vật nặng lặn qua lặn lại trong hồ bơi suốt hai tiếng.

Hai người bên cạnh phá ra tiếng khở sở khi nhớ lại những chuyện mệt mỏi kia.

Eyrie không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ bằng lợi ích: “Như vậy đi, Keith, cậu chỉ cần đánh nhau với bọn họ một trận, tôi sẽ làm chủ cho cậu về sớm ăn lễ Noel, như thế nào?”

Keith nghe được ánh mắt sáng lên!

Anh không chút do dự gật đầu nói: “Một lời đã định!”

Squall trước máy theo dõi ngựa mặt lên trời thở dài, Eyrie liền hỏi anh: “Anh than thở cái gì.”

“Tôi thật vất vả mới kéo được anh ta tới đã kích lòng tin của đám tay mơ, bây giờ lại bị anh làm rối cả người về.”

“Căn cứ sức quan sát nhạy bén của tôi, tôi cảm thấy dù cậu ta ở lại cũng không nhất định có thể chuyên tâm làm việc.” Eyrie nói.

“Không sao, dù cậu ta không chuyên tâm, cũng sẽ không bị đánh chết.”

Eyrie bèn nhảy tắt cái loa đi, rồi anh at đuổi hết đám người vây xem trong phòng, quay đầu trở lại mới nói với Squall: “Vấn đề không phải cậu ta có thể bị đánh chết hay không, mà là cậu ta có thể vì không yên lòng mà đùa thành thật không, nếu như bị cậu ta chơi tàn thì phiền toái lớn đấy.”

Phiền toái xác thực rất lớn, hơn nữa rất có khả năng xảy ra tình huống này.

Rốt cuộc Squall nhượng bộ theo lý trí: “Tôi đồng ý ý kiến của anh, lễ Giáng Sinh sẽ cho anh ta trở về.”

“Nhưng mà tại sao anh ta như vậy, lúc này vừa đổi đề tài đến lễ Giáng Sinh, thì cả khuôn mặt Keith đều thay đổi. Trước kia anh ta không phải loại người đặc biệt để ý ngày lễ tôn giáo.”

“Phụ nữ là ma quỷ, phụ nữ là ma quỷ.” Squall nói.

[1]Shotgun: hay còn gọi súng bắn đạn hoa cải, súng bắn đạn ghém... tùy vào loại đạn mà nó bắn ra, là loại súng được thiết kế thường dùng để bắn khi tựa vào vai, bắn ra loại đạn là một tập hợp các viên đạn nhỏ như hạt tiêu (chỉ sát thương cao khi dùng ở khoảng cách gần) hay loại đạn đặc và lớn (dùng với khoảng cách xa) đôi khi bên trong có thể là thuốc nổ hay những thứ khác như các chất hóa học... (khi đó nó sẽ gọi là đạn đặc biệt).

12. Q.1 - Chương 12: Tôi Muốn Hắn Ta, Gây Mê Hắn Cho Tôi

Nhà lớn ở Tây Nam Đa Duy Cống.

Brando mặc một cái áo ngủ bằng lông màu vàng lợt, ngồi trên ghế mây trong nhà kính, một tay bưng ly hồng trà, chăm chú xem báo.

Khoảng thời gian trước, một cái nhà kho của gia tộc bị cảnh sát Mexico thanh tra và tịch thu tài sản, mười tỷ dollar bên trong đã bị tịch thu hết. Mặc dù không tạo ra uy hiếp lớn đối với kho bạc của gia tộc, nhưng từ trong đã để lộ ra sơ hở không thể bỏ qua trong sự quản lý.

Hắn dùng tròn một tháng để tìm kiếm ứng cử viên đủ sức đảm nhiệm chức xoay vòng tiền mặt, thuận tiện di dời số tiền mặt đang cất, an bài kết hoạch rửa tiền năm nay, hôm nay mới mới vừa được rảnh rỗi.

Ánh sáng của nắng sớm mùa đông xuyên qua thủy tinh chiếu vào nhà kính, khiến làn da có thể cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp. Brando hài lòng, rất nhiều năm trước, khi hắn còn nhỏ, mơ ước lớn nhất là có thể có một căn nhà kính của riêng mình, có thể ngày ngày phơi nắng ở bên trong; sau đó nuôi một con chó to, cho nó nằm ở bên chân; có một người, có thể nằm ở bên cạnh hắn.

Chuông cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn. Brando đặt tờ báo trên mâm trà bên cạnh, xác nhận cho phép tiến vào trên băng thao tác, người vào là Mary, giao một bản thảo viết không đầu không đuôi cho Brando.

“Đây là cái gì?” Hắn hỏi.

“Thiếu gia còn nhớ rõ một thời gian trước có người bán phương pháp chế luyện thuốc gây ảo giác kiểu mới trên internet không?”

“Nhớ, bọn họ cũng gửi hàng mẫu cho chúng ta mà? Kết quả khảo nghiệm ra sao?”

“Là hàng thật, công thức phân tử không giống thuốc gây ảo giác truyền thống. Bọn họ quả thật tìm được một con đường khác để mở ra cửa chính.”

Brando để chân bắt chéo xuống, vẻ mặt hắn trở nên nặng nề.

“Cái ngài cảm là tin tức giao dịch trên internet của họ, bọn họ chuẩn bị tiến hành giao dịch cách làm tại hiện trường ở Las Vegas.”

“Giao dịch hiện trường? Bọn họ nghiên cứu nhiều nên tự mình cũng trúng độc sao?” Brando rất kinh ngạc, không còn cách làm nào không an toàn bằng giao dịch hiện trường.

“Nghe nói là sợ bị kiểm tra, cho nên yêu cầu giao dịch tiền mặt.”

“Khi nào tiến hành?”

“23h tối nay.”

“Tính nôn nóng một thói quen rất không ưu nhã.” Brando cúi đầu trầm ngâm một lát rồi hỏi, “Bọn họ yêu cầu bao nhiêu tiền?”

“Ranh giới cuối cùng là bốn tỷ, دلار.”

“... Đó là khái niệm gì?”

“Cần một chiếc xe chở tiền, thiếu gia, đối phương yêu cầu phải lái xe đi cùng.”

Brando vô tình cười cười: “Thật là đồ ranh con không hiểu quy củ gì cả, cô gọi bên Las Vegas chuẩn bị một chiếc xe chở tiền trước đi, mặt ngoài không nên quá rêu rao.” Nói xong, hắn đã tiến vào hình thức nhàn nhã sau khi xử lý xong chuyện, cũng không giao phó cái gì nữa, cầm tờ báo lên đọc tiếp.

Mary nhận lệnh cũng không đi vội vã, cô hơi nghi ngờ hỏi, “Nhưng thiếu gia, ngài còn chưa an bài người nào chịu trách nhiệm chuyện này đây?”

Tầm mắt Brando không có rời đi tờ báo: “Tôi phụ trách, mau đi chuẩn bị.”

“Thiếu gia, có thể hỏi một câu, là vì cái gì không? Đột nhiên. . . Ngài không phải không muốn đặt chân đến lãnh thổ nước Mỹ nữa sao.”

“Đột nhiên muốn tham gia lễ Noel một lần mà thôi, đừng nghĩ nhiều.”

“Nhưng. . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết, chỗ nguyên lão đã có di chúc của tôi rồi. Dù tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không có gì ảnh hưởng. Đừng ở chỗ này làm mất thời gian, bỏ qua cuộc giao dịch vào 23h tối nay thì không hay.” Brando cũng để tờ báo xuống đứng lên, “Tôi đi về trước thay quần áo, cô cứ ở đây tiếp. Cô không đi chuẩn bị thì tôi tự đi, tối nay cô cũng không cần đi theo.”

“Vậy sao được, tôi không thể rời khỏi ngài.”

Brando dừng bước lại trong hành lang thông đến phòng ăn, hắn nửa xoay người, lộ bả vai ra ngoài cửa, làm mặt quỷ: “Vậy còn không nhanh lên? Đừng suy nghĩ quá nhiều, mau già lắm. Dù nói thế nào, trong nhà lớn cũng chỉ có cô là tôi tin tưởng nhất.”

Mary đứng ở nơi đó thật lâu, cơ hồ quên phảo đuổi theo làm chuyện thiếu gia phân phó. Tâm trạng như nước mênh mông, vì lời Brando nói trước khi đi.

“Mặc kệ ngài có hận tôi không, dù những lời nói nhiều loạn lòng người này là sự trừng phạt ngài dành cho tôi, tôi cũng sẽ không phản bội ngài.” Mary thề trong lòng.

*** **

Nơi này là một nhà hàng có biểu diễn nghệ thuật đặc sắc ở Las Vegas. Gỗ xây dựng màu râm nắng đậm và màn vải màu đỏ sậm tạo thành màu cơ bản của nhà hàng. Ở giữa có một sân khấu ô hình nhỏ, bốn bề được đặt những cái bàn ăn tròn bằng gỗ tinh xảo.

Lý Lộc ngồi dựa vào một góc tường, ánh đèn chiếu không tới vị trí này. Cô mặc áo khoác màu đen, lộ ra cổ áo sơ mi màu đỏ thẫm. Mái tóc bình thường cột sau ót để tiện cho việc giải phẫu được buông xuống, hơi cong lại rơi vào trên vai và lưng.

Chủ nuôi chậm chạp không có xuất hiện, đã có mấy ngày cô không ăn được thức ăn ngon, bây giờ đang trông mắt nhìn miếng thịt bò nấu tiêu đen, cảm thấy hết sức phần uất. Nói không chừng trong khoảng thời gian cô không có ở đây, Keith đã đến phòng khám bệnh của cô tìm cô, dù sao người kia đã cam kết sẽ dạy cô làm món ruột heo xào ngon.

Cô chỉ muốn nhanh chóng làm xong, rồi trở về phòng khám bệnh của cô.

Trước 10 giờ, Z chặn được một email đến từ một sở nghiên cứu tư nhân ở vùng tây bắc nước Mỹ. Nội dung là bọn họ dùng phương pháp phản ứng hóa học chế tạo ra một loại thuốc gây ảo giác kiểu mới, giá bán ra cao hơn hợp chất đường nhỏ, sẽ tiến hành giao dịch với người mua trong nhà hàng này.

Phần lớn thuốc gây ảo giác truyền thống được chiết xuất từ những thực vật như anh túc hoặc cây gai, tạo ảnh hưởng cho hệ thống thần kinh chính là sinh vật kiếm trong những thực vật này. Việc này rất hạn chế nghiệp phát triển ma túy, vì chỉ cần khống chế diện tích trồng trọt anh túc, là có thể ngăn lại nghiệp tức của ma túy. Cho nên người có lòng đều tìm kiếm làm sao để chế tạo ra thuốc gây ảo giác dựa vào phản ứng hóa học. Một khi đánh vỡ kỹ thuật chiết xuất này, sự tiêu thụ ma túy sẽ phát triển gấp mấy lần.

Loại chuyện như vậy đã có tiền lệ, thí dụ như băng phiến, chất gây ảo giác này hoàn toàn không dựa vào anh túc hay cây gai mà dùng thuốc ê-phơ-đơ-rin trị hen suyễn làm vật liệu, trong thời gian mấy năm gần gần băng phiến đã khai chi tán diệp trên toàn thế giới, bất kỳ một khu nào cũng có thể thông qua phản ứng hóa học lấy được tinh thể băng phiến. Nếu bây giờ cũng thế thì thiên hạ thật sự sẽ đại loạn.

Z chỉ bỏ lại một câu trên màn hình: “Thà giết lầm 1000, không thể bỏ qua ột.”

Dương lại bổ sung rõ ràng: “Không có ai giữ bí mật tốt hơn người chết.”

Cho nên hiện tại, Iris vâng mệnh chạy tới sở nghiên cứu, tiêu hủy tất cả số liệu thí nghiệm. Mà Dương thì đến Las Vegas, phụ trách thanh trừ tất cả người biết chuyện.

“Lý Lộc, không nên dùng khí thế giết người đối đãi thức ăn, thức ăn là vô tội.” Máy bộ đàm vô tuyến bỏ túi truyền ra thanh âm Brad. Lý Lộc đẩy miếng thịt bò tới, nhắc ly rượu bạc hà lên uống một ngụm nhỏ, không đưa ra bình luận.

Brad ẩn thân ở nóc nhà, bây giờ là giai đoạn chuẩn bị nhiệm vụ, anh đang điều chỉnh góc độ cuối cùng cho việc bắn xa. Làm một người tập kích hợp cách, một khi Brad ở vào vị trí ẩn thân thì sẽ y như tảng đá. Bây giờ lại còn nói chuyện với Lý Lộc cũng chỉ vì hôm nay cô có vẻ rất kỳ quái.

23h đêm, khách trong nhà hàng lác đác lơ thơ, trên sân khấu có một thằng hề đang biểu diễn ma thuật chọc cười chẳng ra gì. Lý Lộc xác định quả thật không ai chú ý tới vị trí của cô, mới nhỏ giọng trả lời: “Brad, xin có một chút đạo đức nghề nghiệp, an tĩnh ở đó đừng nói chuyện.”

Brad tận chức tận trách không trả lời.

Dương đang ở quán cà phê ngoài trời chen vào cuộc nói chuyện của họ, anh nói: “Cậu còn chưa biết, gần đây Lý Lộc tìm được một chủ nuôi rất tốt. Đáng tiếc chưa tới hai ngày đã biến mất không thấy.”

“Chủ nuôi?” Đối với Brad mà nói, đây tuyệt đối là một tin tức rung động, lại phát ra một tiếng vang không theo nghề nghiệp lần nữa.

“Tóc màu vàng nhạt, giống như ánh mặt trời sau giữa trưa; trông mắt màu xanh lá, khiến người trù mền hơn cả ngọc lục bảo; hơn nữa nghề nghiệp còn rất hợp với cậu, cậu nhất định cảm thấy rất hứng thú!”

Không cần biết nghề nghiệp của anh, chỉ bằng vào việc anh trở thành ‘ chủ nuôi ’ cũng đã khiến tôi sinh ra hứng thú lớn lao. Brad nghĩ như vậy, sau đó khó được gia nhập câu chuyện: “Xin nói tiếp!”

Lý Lộc lạnh lùng nói: “Anh dám nói tiếp, lần sau tôi đến nhà anh tìm thêm mấy người ‘ không màng sống chết ’.”

Lời này nói bằng tiếng Trung, hết sức máu tanh. Lần trước Lý Lộc gặp tập kích trong nhà anh, trực tiếp đại khai sát giới, còn làm thành như hiện trường tên biến thái dùng cửa điện giết người, Dương thiếu chút nữa phát điên đến chết.

13. Q.1 - Chương 13: Sống Để Giết Anh

Đôi tay Lý Lộc đặt trên mặt bàn, lướt qua đài thức ăn to lớn, theo sát người chạy trốn đi ra ngoài. Thông qua cửa, qua một hành lang không dài, tắc xi chuyên dụng đang đậu ngay trước mắt. Lúc này nhờ đèn đường bên ngoài chiếu sáng, Lý Lộc đã phát hiện có một chiếc xe jeep bốn bánh chạy ra từ bên trái, cô hỏi: “Ngồi xe gì.”

“Xe jeep màu rằn ri.” Bên kia máy bộ đàm trả lời.

“Lại còn dám chạy ngang cửa nhà hàng.”

Brad nói: “Em nhanh lên, bên trong đã chú ý tới vị trí ẩn thân của tôi.”

Vì phối hợp không khí nhà hàng, nên Lý Lộc mặc áo vest, váy đơn giản và giày cao gót. Chiếc xe kia dùng tốc độ chạy trốn chạy qua đây, cô liền chạy ra đường xe, cong người lên làm tư thế chuẩn bị. Khi thấy xe jeep sắp đụng vào cô, thì những người qua đường Giáp chung quanh đều hét rầm lên, về mặt kính ngạc của người đàn ông ở ghế lái cũng cực kỳ rõ ràng. Hắn không hề tính chừa đường sống, càng đạp chân ga.

Mỗi tay Lý Lộc cầm một con dao nhọn. Khi xe jeep sắp đụng vào, cô liền phóng lên nắp xe jeep, dùng sức rất mạnh, khiến gót giày kim loại tạo ra một vết lún sâu trên nắp.

Hai người trong xe chỉ cảm thấy kính trước xe đột nhiên âm u, đèn lớn xe hơi và ánh sáng đèn đường phía trước đều bị cái bóng che lấp, bọn họ còn chưa hết kinh ngạc, ngay sau đó hai thứ sắc bén giống như viên đạn xuyên qua thủy tinh, bắn vào trái tim của họ. Trên cửa sổ xe để lại hai lỗ thủng lớn bằng ngón cái, chung quanh có những vụn vỡ nhỏ mịn như tơ nhện.

Lý Lộc nhảy lên mui xe, rút ra lựu đạn C4 thuận tay ném vào trong buồng lái. Cô thì nhảy xuống trên mặt đường xi măng phía sau xe. Một loạt động tác hoàn thành ngay lập tức, những người đi đường vẫn còn che mắt không dám nhìn thăm kích người bị xe đụng, nhưng người vốn nên bị đụng đầy máu vẫn đứng tại chỗ, xe hơi lại chạy thẳng, đụng phải cây thông noel trang trí bên đường.

Cây thông cao lớn nghiêng qua sụp đổ trên cột buồn bên cạnh, ba giây sau, xe jeep trong đó nổ tung, sóng va chạm thổi tung tan tác các ngọn đèn màu trên cây. Ánh lửa sáng nửa bầu trời, các ngọn đèn màu ảm đạm mất màu.

“Hoàn thành nhiệm vụ, rút lui thôi.” Lý Lộc nói với hai người.

Dương cười khổ nói: “Brad phụ trách lái xe, bên tôi có không ít người, tạm thời không đi được.”

Brad lập tức cuốn gói đi, bảo anh cầm súng dài bắn xa cận chiến với kẻ địch thật là một chuyện khó chịu.

“Không đủ người thật là muốn chết.” Lý Lộc nói.

Tiếng xe cảnh sát vang rõ, nơi sòng bạc trăm mét phía trước cũng có nhân viên bảo vệ đang ngó dáo dác. Tình thế đã không thể kéo dài, vừa vặn có một chiếc xe chuyên dụng của người qua đường Giáp do trốn

tránh hỗn loạn nên từ bên cạnh chạy qua, Lý Lộc sai bước lên trước xe, nắm chặt quả đấm đánh nát kính thủy tinh, lật tay làm lộ ra dao phẫu thuật sắc bén, ép sát cổ họng tài xế.

Chủ xe không nói hai lời, hết sức phối hợp dừng xe.

“Lập tức xuống xe.”

“Được được, đừng giết tôi.” Chủ xe bị nét mặt cực hung ác của Lý Lộc hù dọa, mở cửa xe gơ hai tay lên cao rồi lao ra.

Động cơ chưa tắt, Lý Lộc quay lại chuẩn bị tiếp ứng, trong miệng còn nói với máy bộ đàm: “Dương, tôi lập tức tới ngay.”

Nào biết Dương bên kia lại đột nhiên hết sức lo lắng nói: “Lý, em dừng lại, Brad tới trợ giúp!”

Brad cũng nói: “Tôi đã đến bãi đậu xe, Lý Lộc ở lại nơi đó chờ chúng tôi hoặc là tự đi trước.”

Đôi tay Lý Lộc giữ chặt tay lái, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Không phải hai người đều bị kẻ địch kềm chặt, cho nên mới bảo cô trốn một mình chứ. Trải qua một hồi như vậy, gần đây đã không còn người rồi rãnh dăm can đảm lưu lại, mặt đường sạch sẽ trống trải khiến cô có thể nhấn ga chạy tới.

Ở Las Vegas mà cũng có thể tạo ra chiến đấu trên đường phố như kiểu xã hội đen ở New York, thật là đủ khoa trương. Một chiếc xe tải nhỏ chặn đường xe của Lý Lộc. Hai người đàn ông vạm vỡ dùng sườn xe che chắn để tiến hành công kích toàn diện. Chiếc xe Lý Lộc đang ngồi lúc này hoàn toàn khác với chiếc xe Bentley màu đen có loại hình phòng ngự khoa trương của Dương, dù sao chỉ là hàng dỏm lấy được từ người qua đường Giáp, nên cả thủy tinh chống đạn cũng không thể chuẩn bị. Đối mặt mấy nòng súng đen như mực, Lý Lộc không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bỏ xe ra ngoài.

Nhảy cách ghế lái chưa tới hai giây, cái xe nhỏ màu vàng bơ đã thay đổi thành vật phế thải y hệt tổ ong. Lý Lộc im lặng phát hiện hai người phòng thủ ấy thật là khoa trương xa xỉ, thậm chí súng máy cũng mang tới. Súng máy là khái niệm gì à, súng máy chính là vũ khí biến thái mỗi phút có thể bắn liên tục ra hơn 700 viên đạn.

Hai người đàn ông vạm vỡ thấy Lý Lộc từ trong xe ra ngoài, nòng súng máy cũng bắn càn quét qua. Nhưng góc độ di động hòng súng trong thời gian ngắn căn bản không theo kịp tốc độ của Lý Lộc, tốc độ gần như cá chạch trượt đi, Lý Lộc nghiêng người ngã xuống, thể xông nhanh chóng khiến cô trượt vào sàn xe tải mà không bị trở ngại chút nào.

Hai người đàn ông vạm vỡ trở mắt nhìn mục tiêu biến mất khỏi hòng súng máy, bọn họ nhìn nhau, lần đầu tiên nhìn thấy loại tốc độ này —— là loài người, không phải cá chạch, dị hình hay gì khác.

“Làm thế nào?” Một người trong đó hỏi.

“Bắn, ngăn người cái gì, đổi phương hướng hòng súng!” Một người khác sau khi sửng sốt ngăn ngui liền quay ổ sung 180 độ, tinh chuẩn nhắm ngay Lý Lộc lần nữa, cô đã từ một phương hướng khác của xe tải trượt ra, gia tốc chạy đến chiến trường cách ba mươi thước phía trước.

Vậy mà sàn xe tải nhỏ đột nhiên chấn động nhẹ một chút, ngay sau đó từ dưới lên, một ánh lửa mãnh liệt đã nổ tung chiếc xe, cho đến một khắc trước khi chết bọn họ mới nhớ tới quy tắc thứ 318 của Quy tắc lái xe của lính đánh thuê Đa Duy Cống : Phát hiện có người trườn qua sàn xe, nhất định phải cách xa chiếc xe, cho đến khi xác định bình xăng gần đó không có bị cài đặt bom nổ theo giờ.

Dương rụt cổ vào một góc, mảnh đất ở dưới ánh đèn mờ mờ, Lý Lộc mơ hồ nhìn thấy trong ngực anh ta đang ôm một tên xui xẻo, trên người tên đó mặc chống đạn, thành bao cát đỡ đạn của anh. Thỉnh thoảng có đạn bay về phía bộ vị bại lộ bên ngoài của Dương, nhưng cũng bị anh kịp thời lấy đồng chí lá chắn thịt ngăn trở. Người muốn đến gần anh đều bị sợi dây tơ xoắn đứt cổ. Không thấy được Brad ở đâu.

Lý Lộc từ trong túi lấy ra bom mô hình nhỏ C4 cuối cùng. Tuy chỉ lớn như cái bật lửa, nhưng uy lực cũng không phải đùa giỡn. Dương có thể chống đỡ lâu như vậy, có lẽ là bởi vì đối phương muốn giữ lại người sống. Cô hất tay thấy một quả bom tới dưới sàn xe của một chiếc xe ven đường, vừa vận cầm vào kẻ hở giữa ống dẫn dầu và ổ trục, mấy người đang ở sau xe không ngừng nổ súng, phát hiện vật thể không rõ bị vút vào

sàn xe. Phản ứng của bọn họ cực kỳ nhạy cảm, lập tức né ra tứ tán. Bọn họ trốn chạy được, nhưng mảnh vụn từ bom nổ ra lại khiến người gần đó bị tan tác.

Lý Lộc không để ý, kêu Dương, bảo anh đi mau.

Dương vứt bỏ lá chắn thịt, người đàn ông thật đáng thương bị đạn bắn liên tiếp làm cho khổ không thể tả, cho dù mặc áo chống đạn nên đạn không xuyên qua người, nhưng lực xung kích khiến người không thể khinh thường, nghe nói mỗi lần bị thương thì tương đương với bị xe nhỏ đụng một lần, tiên sinh lá chắn thịt có lẽ đã gãy vài cái xương sườn.

Anh nhặt hai cây súng lục trên đất lên vừa bắn vừa rút lui vào xe, vội vàng muốn dẫn Lý Lộc rời khỏi nơi này.

“Tôi cứu anh một lần, trở về miễn cho tôi một tháng tiền bo.” Lý Lộc nói.

“Tiền bo để nói sau, đi trước quan trọng hơn.”

“Hẹp hòi!” Lý Lộc làm mặt quỷ.

Brad đứng lúc chen vào nói: “Hai người hãy đến sòng bạc bên đây hội họp, có xe tải và một chiếc xe hài cốt nhỏ ngăn ở giữa đường, tôi không qua được.”

Lúc này quân địch xông xao lên, bọn họ đã chỉnh tốt đội hình.

“Tôi cản ở phía sau, anh đi trước đi.” Lý Lộc nói.

“Em đi trước đi!” Dương Kiên trì.

Lý Lộc, đây không phải là trường hợp có thể cho anh đẩy tôi nhường, cô vươn một tay đẩy anh ra, mình thì quay người trở về xung phong liều chết, nói với mấy bộ đàm: “Nơi này không phải chỗ người có đại não phát triển nên lẫn lộn. Tốc độ của tôi nhanh hơn anh, dễ dàng thoát thân hơn.”

Ở lại cũng chỉ có thể trở thành gánh nặng, Dương chỉ đành phải mượn sự che chở của cây cối ở góc đường, tránh né đạn lạc thỉnh thoảng bay tới sau lưng đi qua hội họp với Brad. Giống như lời Lý Lộc, cô có đủ tốc độ để thoát thân an toàn. Mặc dù vẫn hơi lo lắng và không đành lòng, Dương và Brad đều cho là sẽ không có chuyện gì. Đột nhiên trong mấy bộ đàm truyền đến thanh âm điện tử của Z.

“Lý, cách xa quán cà phê! . . . Không được, cậu đừng qua. . . .”

Dương và Brad sửng sốt, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khiến Z giao phó như vậy.

Z không có nói tiếp, Lý Lộc cũng mất thanh âm.

Ở cự ly ngoài ba mươi thước, tiếng súng đã dừng lại. Tiếng xe cảnh sát càng ngày càng gần. Z hình như đang sửa lại suy nghĩ, cô nói: “Các anh đi trước đi.”

Brad nghe lời lái xe, Dương hỏi: “Lý Lộc đâu?”

“Trở lại hăng nói.”

“Lý Lộc đâu?”

“Không thể trả lời.”

“. . . . Em gạt người. Máy theo dõi ở cả con phố này đều bị em khống chế, không thể nào không thấy được xảy ra chuyện gì.”

“Hai anh trở lại, ở đó chỉ biết cản trở, em sẽ phụ trách dẫn cô ấy ra ngoài.” Z rút cuộc nói thế.

*** **

Brando đứng ở cửa quán cà phê, bên cạnh có rất nhiều người che lá chắn chống đạn cho hắn. Thế này thật ra cũng không an toàn, vừa rồi cả bom C4 mà kẻ địch cũng dùng, lá chắn hữu hiệu đối với đạn bắn ra, lại không thể ngăn cản sóng xung kích vì bom nổ.

Nhưng nếu Brando không quan tâm vấn đề an toàn, cũng không tới phiên bọn lính đánh thuê này buộc chặt hắn rời xa chiến trường. Người phụ trách lính đánh thuê chẳng qua cảm thấy người chủ này dường như khó chăm sóc, nếu như anh ta có thể ngoan ngoãn phối hợp công việc của bọn họ, vậy thì trên căn bản chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Nhưng mà nếu lấy tiền làm việc, thì liền không thể làm gì khác hơn là làm việc theo sự tùy hứng của ông chủ.

Mới vừa rồi người đàn ông trẻ tuổi sử dụng dây tơ rời đi khiến Brando cảm thấy không thú vị, hiện tại đổi thành một người phụ nữ mặc váy tây núp sau xe bắn lên. Không có gì đặc biệt, từ đầu tới đuôi chỉ mượn sự che chở và súng ống để không đến gần người khác.

Hắn nói: “Tùy tiện giết chết đi, bảo tổ 2 cảnh sát lại, nổ tung mấy chiếc xe của bọn họ cũng không sao, chúng ta chuẩn bị một chút đã.”

Người phụ nữ đang bắn súng không ngừng bị bức lui đến gần cửa quán cà phê, Brando liếc nhìn nơi cách bên phải mình mười mét, đó là một chiếc xe nước Đức bọn họ ngồi tới.

Muốn phá vòng vây? Không thú vị.

Hắn có chút hào hứng ngồi xuống trên ghế mây ở sảnh ngoài trời, tự có cặp dưới bụng cà phê nóng hồi lên.

Brando đẩy cà phê tới: “Cảm ơn, rất dễ không ngủ được, cho tôi sữa nóng là được rồi.”

Một người phụ nữ lén lút đã đi tới bên cạnh, Brando cảm thấy thuần túy là tôm tép nhai nhép thôi. Hình thể nhỏ yếu của cô ta chính là một vật hy sinh trong thế giới đàn ông. . . . Lúc đang đợi sữa nóng, một tay Brando chống cằm, tay trái thì nhàm chán gõ gõ mặt bàn, mặc kệ như thế nào, hắn không có hứng thú xem tiếp.

“Giết cô ta.” Brando nói.

Hắn không ngờ chân chính ratay rồi thì, người phụ nữ kia lại khó giết thế, xuyên qua bồn hoa và tường ngăn, mượn bóng tối ban đêm ẩn dấu thân hình.

Mấy lần lắc mình, cô rút cuộc đã đến bên cạnh hắn, chỉ cần xông phá tầng lá chắn chống đạn, là có thể dồn hắn vào chỗ chết.

Quán cà phê ngoài trời có hơn mười cái bàn có thấp đèn, ánh sáng như dạ minh châu, ánh đèn chiếu sáng người đối diện, đây là cự ly cả hai có thể nhìn thấy nhau.

Thật, đến gần như vậy, là cự ly có thể thấy được lẫn nhau.

Lý Lộc từng sốt một chốc, mà Brando cũng không có bất kỳ cử động nào. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đại não Lý Lộc trống rỗng, giống như gặp gỡ người đi đường đột nhiên lao ra trên đường cao tốc. Mà Brando cũng làm đổ lỵ cà phê nóng bên tay nhưng hắn lại không cảm thấy nóng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Lý Lộc biết cô như vậy là không đúng, tần số nguy hiểm kêu to ở trong đầu, ngăn người trước mặt kẻ địch là hành vi ngu xuẩn, là một sai lầm trí mạng trong bất kỳ sổ tay hướng dẫn nào. Không thể dừng lại động tác, không thể bại lộ mình trong phạm vi hỏa lực của kẻ địch, không cho phép để tâm trạng làm chủ suy nghĩ của mình.

Cô đứng ở nơi đó gơ súng lên, đối diện trái tim của Brando.

“Dừng. . . .” Brando nhỏ giọng nói, anh bị biến cố bất thành linh này làm sợ đến không biết như thế nào cho phải, không phải bởi vì súng trong tay Lý Lộc, mà bởi vì bản thân Lý Lộc. Ánh mắt tựa như đang ngừng ở trên người Lý Lộc, anh đột nhiên từ bên bàn đứng lên, hô ngừng với người phía sau Lý Lộc.

Nhưng không còn kịp nữa, trong lúc nhất thời ánh lửa từ ba chỗ bắn ra, trong đêm tối lóe ra hỏa lực sáng màu đỏ. Ba tiếng súng vang lên liên tục, cơ hồ nghe không ra.

Đạn mà Lý Lộc bắn về phía Brando bị lá chắn trước mặt hắn đỡ lại, nhưng hai viên đạn bắn về phía cô thì lại chính xác từ sau xuyên tới trước. Brando thấy ngực phải và bụng của cô bị mở ra hai lỗ máu.

Lý Lộc cắn răng lắc lư rồi gục xuống đất, dòng máu nhỏ chảy xuống từ khoeo miệng. Sát ý không thuộc về cô tràn ngập bốn phía trở nên rõ ràng. Chiến đấu chính là như vậy, khi bản thân tràn đầy đấu chí, sẽ không để ý người khác có khí thế mãnh liệt hay không. Nhưng một khi xẹp xuống, những tâm trạng xấu liền như sức nước khổng lồ, có thể ép người tới hít thở không thông.

Lý trí và máu cùng nhau chạy mất, tốc độ rất nhanh. Chuyện duy nhất cô nhớ chính là tức giận và buồn bực, cô phạm vào sai lầm trí mạng.

Hi vọng Dương dừng vì vậy mà tức giận.

Hi vọng còn có mạng sống nữa.

Còn nữa, hy vọng có thể ăn một bữa ruột heo già xào. Người tuổi trẻ kia nói anh ta yêu cô, thật là một tên quái nhân, từ ngày đầu tiên quen biết đã cảm thấy anh rất quái lạ. Anh không có nhận ra cô, gặp lại ở Los Angeles mới xem như chân chính biết nhau, chỉ mới qua mấy tuần, gặp mặt cũng chỉ hai ba lần. Vừa quen mắt “Lý”, vừa nói thích “Lý Lộc”, thật là một tên quái nhân.

Còn nữa, ruột heo già xào của anh ta thật có tài nghệ.

Trong tai nghe truyền đến tin tức đơn độc của Z, lo lắng bảo cô chịu đựng, nhưng cô cũng không có tâm tình trả lời.

Có lẽ qua 4-5 phút, một đôi giày da đen xuất hiện tại trước mắt, giọng nói của Brando vang lên trên đỉnh đầu, anh đang hỏi cô đến tột cùng là ai?

Cháu ngoan mau quên, bà là bà của cháu. . . . Lý Lộc muốn trả lời như vậy, đáng tiếc không có hơi sức nói chuyện, máu chảy rất nhiều, triệu chứng mất máu như cơn nghiện phát tác bắt đầu hiện ra. Nhưng cũng không khổ sở như khi đó, chỉ hơi lạnh, không khống chế được thân thể run rẩy, chỉ như thế mà thôi.

Đạo đức tốt đẹp hai mươi mấy năm đều mất hết hiệu lực ở trước mặt người này, cô chỉ muốn lột da ăn thịt hắn.

— Để tôi ngủ một giấc ngon, nếu như vẫn chưa chết được, tôi sẽ tiếp tục chơi với anh.

— Tất cả mọi chuyện đều có giá cao, chỉ vì mơ ước của anh mà phá hủy cả cuộc sống của tôi, cho nên tôi muốn trở thành kẻ địch ngăn cản ước mơ của anh cả đời. Con người và cái mạng của tôi, cả đời này đều sống vì anh, vì đứng đối lập với anh mà sống.

Brando ngồi xổm xuống ở bên người cô, kéo cô vào trong ngực ôm ở trên đầu gối, kêu phải cấp cứu giữ người sống. Những thứ này lại đã không còn liên quan với cô, Lý Lộc ới máu trước vạt áo của Brando, hài lòng nhìn thấy sắc mặt hắn bởi vì tức giận mà càng trở nên tái nhợt.

Cô an tâm phun ra một hơi thật dài, cũng không quản Brando điên cuồng gào thét, không để ý hắn liên tục tát vào mặt mình, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Suy nghĩ cuối cùng, dừng lại ở nơi tràn đầy màu xanh tại Venezuela.

Nơi đó đã từng có một người trẻ tuổi, cõi lòng đầy mong đợi, tâm thần thấp thỏm hỏi: “Cậu là GAY sao?”

Anh thậm chí không biết rõ giới tính của cô.

Thật là một tên ngu ngốc không có thuốc nào cứu được nữa, nhưng ruột heo già làm ăn thật ngon.

Nếu như có thể.

Ngoại truyện 1

Kể từ sau khi trở thành đầu bếp ngự dụng của Lý Lộc, mỗi ngày Keith đều tan sở đúng giờ, vọt vào siêu thị mua nguyên liệu rồi đến phòng khám bệnh trình diện đúng hạn. Nấu cơm là niềm vui thú của anh, gặp Lý Lộc cũng là niềm vui thú của anh, làm chuyện thú vị như vậy thì tất nhiên phải gấp gấp rồi.

Hôm nay công việc của Lý Lộc đặc biệt bận rộn, 20h tối vẫn còn ngâm mình ở trong phòng khám, từng bệnh nhân chờ bên ngoài lần lượt bị gọi vào.

Sắc trời bên ngoài đen thui.

Keith từ trên lầu chạy xuống sáu bảy lần, cũng không nhìn thấy Lý Lộc từ bên trong đi ra. Anh càng buồn bực hơn, trễ như thế còn chưa ăn cơm, là một việc rất có hại cho dạ dày. Đến tột cùng là những bệnh nhân nào không có mất thể, không biết thương cảm cho sự khổ cực của một bác sĩ.

Anh rửa tay sạch sẽ trong phòng tiếp đại, thấy trên ghế dài đợi khám bệnh không còn bao nhiêu bệnh nhân rồi, một hơi nghẹn trong lòng mới buông lỏng xuống. Hôm nay không thể để cho Lý Lộc đón thêm khách nữa, sau khi quyết định như vậy, Keith liền đi đóng cửa. Muốn về phòng bếp thì phải đi ngang qua phòng khám, đây là phòng đối diện phòng giải phẫu, nhưng nhỏ hơn phòng giải phẫu rất nhiều.

Bên trong truyền đến thanh âm kỳ quái, là tiếng rên rĩ?

Keith nhảy cảm dừng lại. Anh không thể nào không biết rốt cuộc là thanh âm gì, đó là tiếng thở dốc trầm thấp nhẩn nại khi đàn ông đắm chìm trong dục vọng thì mới phát ra.

Anh nhin không được, bắt đầu xoay nắm cửa. . . .

Cảnh trước mắt khiến anh khiếp sợ!

“Hai người đang làm gì!” Keith rống to.

Lý Lộc nghiêng đầu lại cười như không cười, liếc anh một cái, lại đưa ánh mắt chuyên chú về phía người đang nằm trên bàn mổ. Nửa người dưới của chàng trai xa lạ đó trần trụi, ngượng ngùng để ánh mắt của cô bao phủ. Keith liếc qua, liền phát hiện vẻ mặt của chàng trai kia là dạng “Muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào” mà sư phụ đã miêu tả.

Lý Lộc nói với chàng trai: “Lúc cậu vào tôi đã dặn phải khóa chặt cửa mà.”

Chàng trai không biết làm sao gạt đầu, nửa người dưới của cậu còn ở trong không khí, hết sức ngượng ngùng.

“Cho nên hiện tại anh ta xông vào thấy bộ dáng này của cậu, trách nhiệm do cậu mà không phải do tôi đâu.”

“Là do em sơ sót, nhưng có thể xin anh ấy đi ra ngoài trước không?” Chàng trai ngượng ngùng hỏi.

Tay Lý Lộc còn phủ ở trên vị trí hết sức quan trọng ở nửa người dưới của chàng trai, tuyệt không cảm giác tay mình ở sai chỗ.

Keith chỉ cảm thấy đầu óc có một dòng khí nóng chạy qua, xung đột đông tây, không để anh an bình. Anh cơ hồ bị tức lách miệng: “Tại sao bảo tôi đi ra ngoài? Tôi là đầu bếp của cô ấy, cậu là ai!”

Chàng trai bị sợ đến run run.

Lý Lộc không nhin được nói: “Đầu tiên, Keith, có thể xin ngài rời đi trước hay không, đừng làm trở ngại công việc của tôi; tiếp theo, anh thật không có lễ phép khi đứng ở chỗ này, đã xâm phạm đến quyền riêng tư của người bệnh.”

“Người bệnh? Công việc?”

“Cắt bao quy đầu, dù chỉ là tiểu phẫu, nhưng vẫn mời đi ra ngoài trước.” Lý Lộc nói.

“ ”

Từ trong phòng đi ra, mặt chàng trai không có chút máu, đi bộ cũng rất kỳ cục, đi từng bước một ra cửa vào trong bóng tối. Chung quanh đây là khu của dân nghèo, thỉnh thoảng truyền ra một tiếng súng vang, ban đêm ở Los Angeles chính là như vậy, một mặt là cuộc sống về đêm ngợp trong vàng son của các ngôi sao lớn, một mặt khác là quảng trường bạo lực. Nhưng bất luận như thế nào, ít nhất không có phần tử gây chuyện nào đến phòng khám bệnh toàn năng này.

Keith vẫn ngồi trên ghế dài đợi khám bệnh, trong đầu anh hỗn loạn, cảm thấy lúng túng cực kỳ. Lý Lộc leng keng thu thập một chút mới đi ra ngoài, cô cởi bao tay cao su ra, nhét vào trong sọt rác phòng bên cạnh.

“Lúc này anh rất kích động” Lý Lộc nói, “Chỉ là một tiểu phẫu, anh không thể bắt tôi trình diễn ‘đánh trâu cách núi’, không đụng chỗ đó của cậu ta thì làm sao cắt?”

“Tự cậu ta có thể đỡ!” Keith thở ra nói, có vẻ tức giận.

“Bệnh viện nào cho bệnh nhân tự đỡ bộ máy của mình để tiếp thu giải phẫu.”

“”

“Anh vẫn chưa trả lời tôi đấy, không đụng chỗ của cậu ta thì làm sao cắt? Anh muốn tôi dùng miệng cắn à?”

“ Không phải.” ()

“Còn có chuyện gì muốn phản bác không?”

“Thật xin lỗi, là anh quá kích động.”

“Anh không phải quá kích động, anh thật không biết thương thức.” Nói tới chỗ này, Lý Lộc ngừng lại, cô cau mày suy tư, khẽ kêu một tiếng “A”, giống như nghĩ tới điều gì.

“Thế nào?” Không biết từ nguyên nhân gì, Keith từ vẻ mặt của Lý Lộc nhìn thấu một chút đầu mối, anh bắt đầu cảm thấy mồ hôi lạnh thấm ra từ phía sau lưng, lạnh lẽo và hoảng sợ.

“Không phải, tôi nghĩ đến, anh lại không biết những chuyện này, chẳng lẽ bởi vì anh căn bản chưa từng cắt?”

Keith sững sốt, mặt trắng xanh đỏ —— đáng đời người da trắng như anh có màu da trắng nõn, không có màu đen vàng để cản trở màu đỏ, màu sắc trên mặt đều lộ rõ —— nhưng anh vẫn cương cứng người, đánh chết cũng không thừa nhận.

“Xem ra quả thật là như vậy, không được... Keith, suy tính từ vệ sinh, tôi đề nghị anh cắt bỏ mới tốt. Tôi sẽ không thu tiền giải phẫu của anh, xem như là thù lao làm bếp. Yên tâm, tôi ra tay rất lưu loát, mấy phút là giải quyết, xa gần đều nổi tiếng.”

“Không, không cần.” Keith cảm thấy mình giống như cừu non bị động vật ăn thịt to lớn theo dõi.

“Nên nhanh chóng cắt đi, hình dáng sẽ trở nên rất đẹp, sắc màu sẽ trở nên sạch sẽ hơn nhiều, hơn nữa còn đề cao độ miễn cảm, khiến anh sung sướng hơn hơn.”

Cái gì mà hình dáng, cái gì mà sắc màu, cái gì mà sung sướng? Tại sao lời mà cô gái này nói ra anh lại nghe không hiểu?

Lý Lộc thân thiết chụp lên bả vai anh, tiếp theo nắm áo anh, muốn kéo vào phòng: “Đi đi đi đi, rất nhanh.”

“Không, không cần.” Keith suy yếu nói.

“Có cái gì không cần” Lý Lộc cười vui sướng, “Thật vất vả mới tìm được chuyện có thể báo đáp một ngày ba bữa của anh, anh phải hưởng thụ thật tốt.”

Nhưng tại sao trên mặt em lại lóe ra vẻ hưởng thụ chói lọi? Cái chuông trong lòng Keith rung mạnh.

Căn phòng gần ngay trước mắt, anh ra sức đẩy Lý Lộc, dùng tốc độ nhanh nhất đó giờ để nói: “Trong công ty còn có chuyện, anh đi trước, ngủ ngon ngày mai gặp!” Nói xong, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét lao ra phòng khám bệnh, cứ như trốn chạy.

14. Q.2 - Chương 1: Bạn Học Kỵ Bình Nhẹ

Trong mấy ngày lễ Noel, Keith bị Squall khổng chế chặt chẽ, chương trình trong ngày được an bài rất kín. An bài gần nhất là nhét ội đội viên một ba lô một bầu nước, bỏ lại họ đơn độc ở khu đá ráp, để bọn họ tự động tìm về căn cứ.

Huấn luyện như thế thường thường kèm theo nguy hiểm, nghe nói năm ngoái trong khi huấn luyện chống khô hạ thì đã có người ăn lầm thực vật thuộc họ Ma Hoàng ở khu sa mạc, nên bị hưng phấn quá độ, nếu như không phải hệ thống định vị trên người vận hành bình thường, nếu như không phải do tổng bộ kịp thời tìm được cậu ta, có lẽ người kia đã huơ tay múa chân nhảy vào khe vực mà không biết.

Khi bố trí cuộc huấn luyện vui vẻ này, Keith phát huy đầy đủ những gì đã học 20 năm qua, lấy nước kiềm ăn mọi việc đều thuận lợi, bò cạp và xương rồng dọc sa mạc bị anh ăn đến khóc không ra nước mắt, đồng chí Keith hóa thân thành chàng trai sa mạc phá huy bản lĩnh suốt cả đường, chỉ bằng một cây kim thép mà có thể làm ra lan bàn, trong ba ngày đã trở về căn cứ.

Keith lại không vui vẻ lắm, mơ hồ cảm thấy ở nơi nào đó anh không biết, có một số chuyện đang xảy ra. Cái loại cảm giác hoàn toàn không có biện pháp nắm trong tay thật không tốt, vì vậy anh giống như một con sói bị đầu độc, ngồi trên ghế dài ở hành lang trong căn cứ trung tâm tổng chỉ huy, trên người phát ra hơi thở chán ghét, khiến người người đi lối khác, tránh khỏi dẫn lửa thiêu thân.

Eyrie đi qua bên cạnh anh, cũng không khỏi bị khí thế trên người anh thương tổn, kéo Squall qua một bên hỏi: “Anh ta lại đang nổi điên cái gì?”

Keith từ nước ngoài trở về, vẫn hợp tác cùng Squall, Squall tất nhiên quen thuộc tập tính của Keith hơn những người khác. Nhưng mà anh cũng chỉ có thể hết sức không xác định nói: “Có lẽ là nhiệt độ ngày đêm ở khu đá ráp chênh lệch quá lớn nên mắc chứng khu vực động kinh.”

“Khu vực động kinh, sao tôi chưa từng nghe loại bệnh này?”

“Thành thật mà nói, tôi cũng không biết.” Squall buông tay.

Khi nói chuyện, điện thoại hành động đột nhiên vang lên, đây là tần số mà Squall, Keith và Eyrie có thể nghe chung. Bọn họ đều là đối tác của S. Q..

Ánh mắt lạnh lẽo của Keith quét tới, Squall cam chịu cười, nói với Eyrie: “Xem, quả nhiên là bị động kinh, bình thường anh ta sẽ không như vậy.”

Eyrie rút điện thoại hành động ra từ trên vai, là tần số đến từ trung tâm theo dõi, đối phương nói: “Có người ở ngoài trần muốn tiến vào, chỉ có một mình, còn mang theo khẩu súng.”

“Súng gì?”

“Chắc là súng bắn tỉa, trước mắt không cách nào phân biệt hình hào. Nghe nói là người của Pandora”

Squall và Eyrie kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt, ngay cả Keith cách đó không xa cũng tạm thời thu trạng thái không bình thường lại, đứng lên.

Cho đến ngày nay, các nơi trên thế giới đều cơ hồ không ai không biết sự tích về chiếc hộp Pandora. Pandora có nghĩa là “kể truyền bá tất cả tai nạn”, Pandora - một cô gái loài người mở ra chiếc hộp cấm kỵ, khiến tai họa truyền ra khắp thế giới.

Bọn họ bước một bước dài cả mét đi đến bãi đậu xe, trên đường, Eyrie thở dài nói: “Thật không rõ bọn họ vì sao lại muốn đặt cái tên chọc người như thế.”

Lúc đi lên xe jeep, Keith trả lời: “Bọn họ xứng với cái tên này.”

Có lúc, S. Q. cũng sẽ theo yêu cầu của tổ chức chánh phủ giúp họ xác định địa điểm thanh trừ thế lực buôn lậu thuốc phiện ở một vài khu vực, nghiệp vụ của bọn họ vào trường hợp này thì giống với tổ chức Pandora, vì vậy cũng tiến hành tác chiến có tính chất hợp tác. Cho nên Keith biết tổ chức này.

Xe chạy nhanh ra gara, tiến vào sa mạc rồi, thì đuôi xe liền giương lên sắc lẹm.

Eyrie nghe Keith có vẻ rất là tán thưởng Pandora, vì vậy liền hỏi: “Keith và Squall đều đã hợp tác với họ rồi chắc.”

Squall tràn đầy cảm xúc nói: “Nhân vật phụ trách hành động ở tiền tuyến của tổ chức kia luôn duy trì từ 20 đến 26 người, nghe nói đều từng là binh sĩ tác chiến hoặc nhân vật tình báo truyền thuyết. Tôi từng hợp tác với một người tên Brad, khoảng cách bắn tỉa của anh ta bây giờ nhớ lại vẫn là một ác mộng, khoảng

cách 1km luôn là khoảng cách luyện tập của anh ta, hoàn toàn nắm chắc cự ly. Về phần Keith. . . . Anh từng hợp tác với ai?”

“Iris.” Anh nói, “Chúng tôi quen biết khi xác định địa điểm lén tiêu diệt tổ chức ma túy ở Golden Crescent, cũng đã cùng nhau tham gia cuộc huấn luyện của trường học kỵ binh nhẹ ở Venezuela. . . . Còn có hai người, một người trong đó tên Lý, một người thì không nhớ rõ tên gì.”

“Trường học kỵ binh nhẹ. . . .” Eyrie lộ ra vẻ mặt thăm không nở nín .

“Thế nào, anh cũng từng tham gia?” Keith hỏi.

“Đừng nhắc tới chuyện cũ đau lòng kia nữa, tổ nhỏ 20 người đều bị đánh lén. Keith cậu nói tiếp, lần đó Iris và cậu đã xảy ra chuyện gì.”

Trường học kỵ binh nhẹ tồn tại ở bên trong rừng mưa nhiệt đới Venezuela, nghe nói có phương pháp huấn luyện tàn khốc nhất trên thế giới. Hàng năm tiến hành huấn luyện binh chủng đặc biệt cũng lấy quốc gia làm đơn vị tạo thành tổ nhỏ tham gia thi đấu tổng kết sau khi huấn luyện. Bởi vì hoàn cảnh ác liệt và sử dụng trang bị nổ chân chính, hàng năm đều có thương vong thực chất. Mặc dù như thế, trường học kỵ binh nhẹ vẫn là mơ ước của lính đặc biệt ở các quốc gia thế giới, có tên đẹp là “Olympic lính đặc biệt”.

Keith nói: “Tôi là người tham gia tranh tài không có quốc tịch, số người ở tổ nhỏ đến dự thi từ nước Mỹ, Italy, Nga đều đạt trên ba mươi người. Năm đó người không có quốc tịch tổng cộng. . . .” Anh ngửa mặt lên trời nhìn một cái, cuối cùng nói, “Khoảng mười một mười hai người, vì vậy đều ở chung với nhau.”

Nói tới chỗ này, xe lái ra khỏi ngoài trấn. Trong bối cảnh màu nâu đỏ, một chiếc xe jeep màu đen dừng ở dưới bóng một tảng đá cách đó không xa, một người đàn ông đeo kính đen dựa vào cửa xe, anh ta mặc áo màu sa mạc, trên mặt cũng thoa sơn, đang đốt điếu thuốc ngậm trong miệng.

Thấy bọn Keith xuống xe tới đây, anh ta liền bỏ bật lửa vào túi áo, chào hỏi từ xa.

Dù là cách cặp kính mát, bọn Squall cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén dò xét rọi vào trên người mình, đó là một loại ánh mắt không có nhiệt độ bởi vì quanh năm ẩn núp ám sát mà hình thành.

“Keith?” Người kia có vẻ ngạc nhiên, tắt thuốc bỏ vào túi, bước nhanh đi.

Keith nghe thanh âm đó, không do dự mà ngênh đón, lớn tiếng kêu lên: “Iris!”

Squall thở ra một hơi, nhỏ giọng nói với Eyrie: “Xem ra thật đúng là người của Pandora, bọn họ chắc chắn không có chuyện tốt.”

“Há há, là tôi.” Iris gỡ kính mát xuống, nhét vào túi, lộ ra con ngươi màu xanh dương nhạt. Mái tóc màu nâu sẫm của anh dài tới vai, buộc lại. Nếu như không phải trên mặt quét sơn, thì anh ta sẽ hoàn toàn không giống như một người từng tham dự trường học kỵ binh nhẹ, mà ngược lại giống như sụp đổ mất một đời.

Iris và Keith rất lâu mới gặp lại, bèn ôm nhau một cái kiểu đàn ông. Sau khi buông ra, ánh mắt sáng quắc của Iris quét nhìn ba người: “Nơi này ai quyết định được?”

“Ai cũng có thể, làm ăn là nhận hết.” Squall nói.

Iris móc máy cd ra từ trong túi tiền đưa cho Squall: “Đây là tài liệu lương mà Z cung cấp, nếu như hoàn thành nhiệm vụ, bọn chúng sẽ trở thành sản nghiệp dưới tên S. Q.”

“Z luôn luôn không keo kiệt về tiền tài.” Squall mỉm cười nhận lấy máy cd, “Nói đi, tôi muốn xem cấp bậc nguy hiểm của nhiệm vụ này.”

“Chúng tôi có một thành viên bị thất thủ rồi, trước mắt ở Las Vegas. Nếu như không nắm chặt hành động rất có thể sẽ bị chuyển dời đến nước ngoài. Cho nên muốn thỉnh cầu các vị trợ giúp.”

“Người của Pandora, thất thủ?” Squall trầm ngâm, “Theo tôi được biết, người của Pandora đều từng là người nổi bật trong binh sĩ, vậy xem ra đây là một nhiệm vụ có xác suất thương vong rất cao.”

“Đúng vậy, đối phương là gia tộc Akis ở Đa Duy Công.”

Squall không lên tiếng.

“Chúng tôi chỉ cần tổ nhỏ hai bốn người trợ giúp, chỉ phụ trách che chở bên ngoài. Xin mau sớm quyết định, chúng tôi hi vọng tối hôm nay có thể thành hàng.” Iris nói.

Anh lại chuyển hướng tới Keith, van xin: “Thật ra thì cũng không phải là nhiệm vụ hết sức gian nan, người ta dù sao cũng là ngàn dặm xa xôi chạy đến Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ của chúng ta, không mang nhiều lính đánh thuê kinh khủng đâu. Nếu như không phải trước mắt người của chúng tôi đều phải ra ngoài, thì cũng có thể tự giải quyết. Huống chi người bị thất thủ Keith cũng biết, coi như là ột nhân tình thôi. Hơn nữa tiền thù lao của Z cũng rất phong phú, nếu như nhiệm vụ hoàn thành, phân bộ ở đường Madd tại Los Angeles của các anh, không cần chỉ ở trong 3 tầng nữa, từ tầng 50 trở lên đều sẽ tính cho S.Q.”

Squall sợ hãi than: “Đây thật là món tiền lớn.”

“Z luôn luôn chịu quảng tiền ở trên người chúng tôi.” Iris tự hào nói.

Keith lại bắt được một câu trong đoạn đối thoại vừa rồi của anh ta: “Cậu nói tôi cũng biết?”

“Đúng vậy, với lại, chúng ta thật ra đều từng hợp tác ở trường học kỵ binh nhẹ.”

“Đến tốt cùng là ai?”

“Chính là vị bác sĩ theo bộ đội của chúng ta, Doc. Lee.” Iris thở dài nói, “Không biết anh còn ấn tượng không, chính là người có dáng vẻ cực kỳ giống nạn dân từ châu Phi chạy đến.”

Trong đại não Keith lập tức ánh xạ ra một hình ảnh y hệt loài người, tim bị thít chặt lại. Lý thất thủ rồi hả? Đây chính là một người đã trải qua huấn luyện của trường học kỵ binh nhẹ mà vẫn bình an vô sự như anh. Đây chính là người anh thích lần đầu tiên trong đời. . . .

*** **

Hiệu suất làm việc của cấp dưới của Brand đủ cao, trong vòng nửa tiếng đã đưa Lý Lộc về hang ổ tiến hành cấp cứu. Bởi vì bị bắn, nên không mất sức lấy đạn ra lắm. Khó giải quyết chính là dạ dày cô bị bắn thủng, vị chua chảy ra từ lỗ thủng, tổ chức ổ bụng tổn thương rất lớn.

Anh vẫn đứng trong phòng, cách một căn phòng vô khuẩn, nhìn bác sĩ rạch vết thương ra cho cô, chữa trị túi dạ dày, rửa sạch ổ bụng, sau đó vá lại.

Lý Lộc thay đổi rất nhiều, cơ hồ khiến Brando không nhận ra được. Cao hơn một chút, bèn chắc hơn chút, giống như là một nụ hoa ốm nhom ốm nhách làm bộ đáng thương lấy được chút chất dinh dưỡng mà dịu dàng nở ra. Nhưng cô vẫn là Lý Lộc khi ngủ thì khóe miệng sẽ lộ nụ cười. Tổn thương trước kia không có để lại dấu ở trên người cô, ít nhất trong mộng cô không có bị thương tổn, điều này làm cho Brando cảm thấy an tâm.

Các bác sĩ lục tục đi ra ngoài, các loại dụng cụ đo lường còn gắn ở trên người cô, nhịp tim thấp hơn người thường 45 tới 56, huyết áp cũng hơi thấp.

Brando kéo cái ghế, ngồi xuống ở chỗ gần Lý Lộc nhất trong phòng vô khuẩn, chuyên chú quan sát cô. Hiệu quả của thuốc tê sau mấy giờ sẽ biến mất, nhưng bác sĩ nói cô vẫn chưa thể tỉnh. Bị thương rất nghiêm trọng, mất máu lại nhiều, ít nhất phải quan sát ba bốn ngày mới có thể xác định có vượt qua giai đoạn nguy hiểm hay không.

Giống như sống lại, Brando cầm bàn tay có đeo màng mỏng cao phân tử trong suốt, vuốt ve gương mặt của cô cách một mét. Cô đang cau mày, khóe miệng thì nhếch lên vui vẻ. Mang theo giọng điệu giễu cợt trước sau như một, nhìn qua lại có vẻ vui vẻ. Đã bị thương thành như vậy, còn có tâm trạng vui vẻ à?

Liều thuốc tê bình thường có tác dụng không lớn với Lý Lộc, trong lúc giải phẫu cô nhiều lần cảm thấy kim loại không có sự sống đang lục lọi trong người mình. Giống như một câu nói, người hút độc sẽ không hút thuốc, bởi vì hút mùi vị nồng đậm đó rồi, sẽ không cảm thấy lá cây thuốc lá có thể đã nghiền nữa. Brando đã từng dùng chất thuốc thí nghiệm nguyên thủy ở trên người cô, nên thuốc tê bình thường chính là lá cây thuốc lá không thể nào kích thích cô, không có mùi vị gì cả.

Lý Lộc chóng mặt, mất máu khiến cơ thể suy yếu, thần trí hỗn loạn. Cô biết có lẽ hình ảnh không ngừng mở rộng trước mắt không phải thực tế, mà là quá khứ đã qua trước kia.

*** **

Venezuela là một quốc gia khiến tất cả những người đặt chân đến đó đều nhớ sâu sắc, ở trong quốc gia lấy khí hậu rừng mưa nhiệt đới làm chủ này, diện tích che phủ của rừng rậm đạt tới hơn một nửa.

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Lý Lộc đặt chân đến Venezuela, nhưng không phải ngắm cảnh du lịch, cô bị Dương và Iris giải đến nơi này, nghe nói là muốn tham gia một khóa huấn luyện chọn lựa của “trường học kỳ binh nhẹ”.

Trước khi đi, Z dùng âm thanh điện tử đặc biệt tiến hành trò chuyện với cô, lời thề son sắt xưng “Tuyệt đối sẽ không cho cậu chết”, giải thích thêm “Đây chỉ là một huấn luyện nho nhỏ mà thôi”, còn cường điệu “Năm ngoái Carl và Brad trong tổ chức hợp thành đội đã đạt được thành tích thứ hai, cho nên năm nay mới cho tổ chức không quốc tịch thêm mấy danh sách huấn luyện ngoài định mức”, cuối cùng yêu cầu cô cần phải “nắm chặt cơ hội học tập khó được lần này”.

Quả thật là xạo, nếu như chỉ là cuộc huấn luyện nhỏ nhoi, còn cần phân phối danh sách sao?

Nếu như là cuộc huấn luyện nhỏ, tổ chức Pandora sẽ cứng nhắc quy định thành viên nhất định phải tham gia hơn nữa còn phải kiên trì đến giai đoạn cuối cùng à?

Lý Lộc trời sanh cẩn thận chặt chẽ bèn lên net tìm tòi danh từ “trường học kỳ binh nhẹ”, mấy báo cáo biên ra đều là về cuộc huấn luyện này nhẹ nhàng đơn giản cỡ nào. Sau ba giây cô bị giật mình, bèn bấm ra mấy website ở cuối danh sách tìm được, lại thấy bên trong nói hoàn toàn khác biệt, tuyên bố huấn luyện này khó đến mức người gặp người chết, tỉ lệ đào thải là 50% tới 80%....

Vì vậy lúc ấy Lý Lộc hoa lệ lệ bị Z đánh gục. Thì ra đồng chí Z - người điên Internet ý vào tài cao gan lớn, vì lừa gạt cô cam tâm huấn luyện tổ, nên hack các website giới thiệu về kỳ binh nhẹ trên thế giới, sửa hết nội dung tập luyện lại. Vì vậy kết quả tìm kiếm trang đầu đều là ca múa mừng cảnh thái bình, mà tìm đến trang cuối — chính là chân tướng bị chôn vùi sau cảnh giả — lại là tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Thật vất vả đến ngày bị Brad và Carl áp tải lên máy bay trực thăng hai quạt. Dương ôm Brad không buông tay, kêu la vang dậy trời đất, tại sao, tôi đã tham gia một lần rồi, tại sao còn phải đi theo hai tay mơ trải qua cuộc sống địa ngục lần nữa chứ!

Brad dùng một cước lạnh lùng gọn gàng linh hoạt đập gấu Koala dính vào trên người của anh vào cabin, Carl thì cười nói: “Bởi vì năm trước anh dự thi chưa đến ải cuối đã bị ‘đánh gục’ rồi.”

Iris thì để mặc mái tóc rối bởi núp ở một góc trong khoang máy bay trực thăng để ngủ. Anh cũng là thành viên gần đây Pandora chọn trúng. Đầu là vị trí súng bắn tỉa, nhưng tính tình hoàn toàn khác với Brad thuộc phái hành động, không phải loại rất để ý hình tượng cá nhân.

Thảm nhất trong tổ ba người là Lý Lộc, bởi vì kỳ cai nghiện dài, lại bị cái gọi là “huấn luyện khôi phục” của Z khống chế khổ không thể tả, hiện tại cả người đều vàng vọt đen đúa da bọc xương, làm cho Dương từng vì cô mà rống to với Z: “Cô làm em gái phấn trắng ra vậy không phải khiến em ấy muốn chết sao!”

Lý Lộc bị danh hiệu “em gái phấn trắng” đập trúng mạnh mẽ mẽ, ánh sáng trong mắt chớp lóe lên muốn nổi lửa.

Hình CG (Computer Graphic) đại biểu của Z yêu mị thêm tà mị thêm mị hoặc cười một tiếng, ngay sau đó khống chế tấm bảng truyền đến điện giật ngàn Vôn, chấn Dương thành một vật hy sinh, trong phòng điều khiển quanh quần thanh âm điện tử RP hợp thành: “Tuyển thủ chạy cự ly dài của Keynia có ai không phải là đáng về đó? Người ta không phải vẫn chạy trốn được à? Quản lý tốt cái miệng của anh đi rồi nói.”

Kẹp ở giữa Lý Lộc và Z yêu ghét rõ ràng, Dương chính là một vật hy sinh đáng thương.

Máy bay trực thăng hai quạt cập bến bên một bờ hồ vô danh tại rừng mưa nhiệt đới Venezuela, xung quanh hồ, đã phân phối đủ lều theo biên chế quốc gia. Tiếng máy bay trực thăng khiến không ít người từ trong lều trại chui ra xem náo nhiệt.

Keith và chiến hữu Afghanistan của anh đang nhau báo tên, bởi vì hành vi cá nhân, nên bị về lại tổ không quốc tịch. Tổ chuẩn bị mới vừa đến kho hàng chuyên chở lều và trang bị binh sĩ phân phối cho họ, cho nên bọn họ bị gạt ại ở bên hồ.

Một người đàn ông da trắng cao hơn hai mét bên cạnh chép miệng nói: “Đây là tổ huấn luyện của quốc gia nào, khoa trương như vậy, chơi đến mấy bay trực thăng hai quạt.”

Keith còn chưa lên tiếng, người bên trong đã xuống.

Trước nhất là Dương, anh hiển nhiên là bị đá xuống, té vào trong nước bằng tư thế khó coi. Chuyện này không thể trách người khác, anh chần chừ chậm chạp chấm mút lau chùi Lý Lộc mấy giờ, không có bị người ta đập thẳng từ trên mây xuống đã rất là may mắn. Chẳng qua nếu như muốn Dương tự thừa nhận thì anh nhất định sẽ khinh thường phản kích: “Ai mà thềm chấm mút một miếng sườn.” Hiện tại thì tốt rồi, đạt tới mục đích, khiến anh hôn hồ nước chỉ là hạnh động tự vệ.

Nào biết bốn phía quanh bờ hồ lập tức truyền ra tiếng kêu kinh hoảng.

Dương từ trong hồ giùng giàng nổi lên, vượt nước và bùn trên mặt đi. Chung quanh anh xẹt qua mấy đường nước, cá sấu sống ở gần bờ lập tức tụ về phía anh.

Trong hồ có cá sấu!

“Iris!” Dương ngẩng đầu kêu, “Bao súng da cá sấu của tôi đều nhờ cậu!”

Không khí đã đạt đến độ khẩn trương nhất, anh lại còn nói giỡn nửa thật nửa giả. Hai con cá sấu đen Caiman đang tiến gần tới nơi cách anh ba thước, một khi bị kẹp lại, thì khó có thể chạy trốn.

Mấy người nước khác đều có vũ khí trong tay, chiều dài của súng bắn tỉa và súng dài đều trong một thước, mọi người đều lấy được từ vali trang bị, mà nếu như dùng súng lục bên người, thì lại e sợ độ chặt chẽ không đủ sẽ ngộ thương người. Nếu muốn xuống nước đấu với cá sấu, thì kẻ rút nước đang ở trong hồ, căn bản là nước ở xa không giải được cái khát ở gần, trong lúc nhất thời tất cả hoảng loạn, cực kỳ nguy hiểm.

Súng bắn tỉa của Keith cũng chưa lắp ráp, may mắn súng tiểu liên còn ở đây, bên cạnh chính là một cây cọ cao to, anh dùng tay và chân trèo lên, hai chân ép chặt cây khô quay ngược xuống. Cái góc độ này thấy được rõ ràng, phương vị thích hợp, anh nâng súng tiểu liên lên bắn một phát, bắt đầu thanh trừ chướng ngại.

Cách anh hai thước, là một lính đặc biệt Italy đang bô bô kêu to với anh, bảo anh cẩn thận đừng ngộ thương người khác.

Phát thứ nhất bắn trúng cái ót cá sấu, nó lặn lộn ở trong nước, vẫn giãy giụa một hồi. Keith mới nhớ lại loại động vật máu lạnh này có trình độ tiến hóa hơi thấp, trung khu thần kinh hầu hết tập trung ở xương sống, chỉ bắn trúng vào não bộ thì không đủ để lấy mạng. Keith cẩn rằng một cái, không thể làm gì khác hơn là bắn mấy phát nữa, một chuỗi đạn trúng vào cột sống con cá sấu đen Caiman dài ba thước.

Dùng súng tiểu liên tạo ra độ bắn súng chặt chẽ, dùng tư thế xoay ngược tạo ra tiêu chuẩn vị trí hiệu quả, quả thực là có bản lĩnh.

15. Q.2 - Chương 2: Ai Đụng Vào Bữa Ăn Sáng Của Tôi

Phàm là đồng chí quen biết Keith, đều không thể không giơ ngón tay cái lên thừa nhận anh là một người vô cùng mạnh mẽ. Nhưng mà bây giờ bọn họ đang ở trong rừng mưa nhiệt đới tại Venezuela, ở hiện trường huấn luyện của trường học kỵ binh nhẹ năm nay, người mạnh mẽ không chỉ có mình anh.

Từ trên máy bay trực thăng hai cánh quạt có một người đàn ông tóc màu nâu sẫm ăn mặc dơ dáy đi xuống. Anh ta đứng trên nấc thang bước xuống, trên vai vác một cây súng tiểu liên MP5, bắn từng phát súng vào đầu bốn con cá sấu đang vây quanh Dương. Bởi vì sử dụng đạn nổ đặc chế, mỗi phát súng đều khiến óc văng khắp nơi, làm mặt hồ bắn đục không chịu nổi.

Người thường thì xem náo nhiệt, nhưng người tinh thông thì xem cách thức. Các chiến sĩ từ những quốc gia phải tới ở bốn phía đều đã trải qua trăm trận chiến, phần lớn đều nhận ra vũ trí trong tay anh ta thích hợp sử dụng chiến đấu trên đường phố ở trong vòng trăm mét.

Bất luận là súng ngắn của Keith, hay là súng tiểu liên MP5 trong tay Iris, độ chặt chẽ đều kém hơn súng trường một bậc, nhất là khi cá sấu lặn xuống nước, còn phải tính toán tốt cự ly ánh sáng khúc xạ. Vậy mà hai người kia lại cứ như ăn một bữa cơm bình thường, không tốn chút thời gian đã bức lui hết nguy cơ trước mắt.

Mọi người mới bàn luận xôn xao lan truyền ra chuyện về hai người mạnh mẽ này, thuận tiện hỏi thăm xem bọn họ đến từ nước nào.

Iris nhét súng tiểu liên vào sau lưng: “Có thể còn có con cá sấu nào chưa giết, tôi đi trước.” Nói xong rút ra một con dao găm Damascus (thủ đô của Syria), khiêng túi hành lý không thấm nước xuống nước.

Phi công của máy bay trực thăng quay đầu lại, chép miệng nói với Lý Lộ: “Lúc này đã nhắc nhở cô là ở đây có cá sấu rồi, không sợ giết chết người à?”

Lý Lộ than thở nhìn hai vị trong nước bên ngoài, ở nơi như Pandora mà có người yếu kém sao? Yếu ớt nhiều bệnh cũng sẽ không bại bởi cá sấu đâu. Hơn nữa tên Dương biến thái này dùng vũ khí cực kỳ máu tanh, một sợi dây đàn hợp kim hai mặt đều răng cưa, nếu quấn vào cổ cá sấu rồi kéo, dù da thịt thô cỡ nào cũng không bằng anh dùng sức xoắn một phát.

Hai mắt cô đảo ra ngoài, cái gì cũng không nói, trong miệng ngậm một con dao tù binh(1), đeo túi của mình lên lưng rồi nhảy xuống nước.

Phi công nhìn thấy con dao kia liền cảm thấy cả người rét run, ở chung với người của Pandora đã lâu, có một số việc đã theo gió truyền vào tai. Con dao tù binh của Lý Lộ cũng có lịch sử chiến đấu, anh không dám ở chung với mấy người hung ác này nữa, kéo cần điều khiển bay thẳng đi.

Vì vậy ngày hôm đó, tổ không quốc tịch tụ tập được hai người mạnh mẽ mà nhiều người nhìn trừng trừng — Keith Williams và Iris.

Mấy người còn lại cũng làm người ta mở rộng tầm mắt.

Đứng mũi chịu sào đúng là Dương, anh chủ yếu phụ trách thu góp tình báo hiện trường ở trong Pandora, vừa đúng có thể hỗ trợ lẫn nhau với Z. Vì thỏa mãn nhu cầu công việc, cho nên đã luyện được bản lĩnh cải trang vô cùng tốt. Nghe nói có một lần anh thi hành xong nhiệm vụ chưa bỏ lớp hóa trang đã về nhà, mẹ ghê của anh sững sốt không nhận ra ai, cho là người của công ty nào tới cửa chào hàng, dùng thân thể chặn cửa không cho vào.

Lần này anh ăn mặc thật hào hoa phong nhã, trên lỗ mũi còn đeo cái kính, da vô cùng mịn màng như chưa từng phơi nắng, làm cho người ta không khỏi hoài nghi lần huấn luyện này là so sự chịu đựng lực của thể năng, hay là so vẻ đẹp khi quay đầu mỉm cười.

Người cuối cùng đi lên là Lý Lộ.

Nếu như nói Dương chỉ khiến 0.8 nam tử hán đại trượng phu không ưa, như vậy cô vừa lên bờ, thì các đồng chí hữu nghị từ các quốc gia bốn phía đều sững sờ. Thì ra một năm cai nghiện và hai tháng huấn luyện khôi phục đã chơi cô thành người không ra người quý không ra quý, trở nên gầy trơ xương, còn vàng như người khô bọc sấp.

Cô từ trên bờ bò dậy, trong quần áo có vẻ trống rỗng. Cởi áo khoác xuống vắn nước thì cũng không lo lắng có người sẽ dùng ánh mắt ăn đậu hũ của cô — sau cái áo chống đạn màu đen chỉ lộ ra mấy cái xương sườn.

Chỉ có một chữ “Thảm”. Thứ người như thế tới huấn luyện, thuần túy là tìm chết thôi.

Trước khi mặt trời lặn, tổ không quốc tịch này rốt cuộc gom đủ mười hai người, lều cũng kịp thời phân phát.

Các binh sĩ từ Mỹ Ý Pháp phái tới thỉnh thoảng đều dùng ánh mắt quái dị quét nhìn lều mà nhóm không quốc tịch tụ tập — người ra ra vào vào từ bên trong quá kỳ quái, thật là quỷ dị.

Chỉ thấy sau một lát có người cao lớn tóc vàng ra ngoài, không hề phòng bị chào hỏi “hàng xóm”, một lát đào gừng một lát mượn đường, xem ở đây không giống căn cứ dã chiến trong rừng, mà giống như là chỗ mấy bà thím mua thức ăn.

Một lát lại có một người vóc dáng trung bình yếu đuối ra ngoài, ngồi ở bên hồ gần người, ném cánh hoa hồng, cánh hoa cúc đại vào trong nước (quỷ mới biết những cánh hoa này là từ đâu tới), thỉnh thoảng ngâm nga một ca khúc mà người ta nghe không hiểu.

Ngay sau đó có một người thấp bé đầy xương sườn đi ra, kéo cái tên nho nhỏ kia vào lều, trong miệng còn nói cái gì mà “Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài”.

Trình độ quỷ dị của tổ này, ở ngày đầu tiên của cuộc huấn luyện đã khiến người ta há hốc.

*** **

Keith là một người có lòng nhiệt tình trời sanh, “Ông ba phải” chính là từ để chỉ loại người như anh. Ban đêm ngày thứ nhất, anh giúp Dương” nấu canh gừng, giúp “Lý” thu y phục, cùng nhau bảo dưỡng súng ống với Iris, rất nhanh liền thoải mái vui vẻ sáp nhập vào nhóm không quốc tịch.

Lần này nhiệm vụ Lý Lộc bị phân phối là bác sĩ bộ đội, mặc dù là công việc có hàm lượng kỹ thuật rất cao, nhưng cuộc huấn luyện của trường học kỳ binh nhẹ không để ý bạn chuyên ngành nào, nơi này chỉ có cạnh tranh tập thể. Không tranh hơn người khác, hoặc tự trở về nước, hoặc trực tiếp chết ở chỗ này. Cho nên bác sĩ bộ đội cũng phải ra sức. Phương thức cạnh tranh cũng chỉ có hai loại: huấn luyện ma quỷ, chiến đấu sống chết.

Cả đêm Lý Lộc đều núp trong một góc lều, tâm trạng của cô thật không tốt, thời tiết nóng ẩm khiến cho lòng người phiền não, người xa lạ hoạt động ở bốn phía càng làm cho cô không vui. Thỉnh thoảng có người dùng ánh mắt hoặc tò mò hoặc thương hại hoặc khinh miệt nhìn về góc của cô, người cùng trận doanh có lẽ coi cô như chướng ngại vật.

Nhưng ý nghĩa của cuộc sống là chịu đựng, vô luận là người thành công cỡ nào, đều phải chịu đựng những tâm trạng phong phú mà cuộc sống mang tới. Đối với cô mà nói, sinh hoạt cá nhân đã không còn niềm vui thú gì, chỉ còn lại một mục tiêu cấm rỗi trong tim.

Về người đàn ông đã cướp đi tình cảm, tình yêu, thậm chí còn có cuộc sống cá nhân của cô, một ngày nào đó cô muốn đứng trước mặt của hắn, nói cho hắn biết, con đường của hắn là sai, hủy diệt hy vọng của người khác, cuối cùng sẽ nghiền nát hủy diệt của mình.

Dương biết cô cũng chỉ mới một năm, nhưng cực kỳ hiểu rõ tập tính của cô gái này. Anh là người quen lác lác theo gió, lúc vui vẻ thì hăng hái, không vui thì khoe mẽ. Bị nét mặt lạnh lùng của Lý Lộc dọa cho nơm nớp lo sợ, mau chóng ngồi nhích ra xa, tránh cho dẫn lửa thiêu thân.

Iris và Keith giống nhau, đều say mê công việc súng ống, thành một đôi quen thuộc tự nhiên.

Keith cẩn thận lại gần Iris: “Anh chàng gầy teo đó rốt cuộc có lai lịch gì? Quanh người tản ra vẻ ngông cuồng, giống như rất đáng sợ?”

— xin tha thứ cho bạn học phô mai bánh bao chưa từng gặp được bao nhiêu người phụ nữ trong hai mươi mấy năm cuộc đời, phụ nữ ở Afghanistan bình thường đều quần đầu quần cổ. Trên thế giới có một loại người được gọi là “mù đường”, còn bạn học Keith thì là điển hình của người “mù phụ nữ”.

Vốn là việc hiểu lầm giới tính chỉ một người phạm sai lầm cũng đã đủ, vậy mà thái quá chính là, tất cả mọi người căn cứ vào ấn tượng đầu tiên và phán đoán thông thường đều cho rằng Lý là một phái nam chân chân chính chính — trường học kỳ binh nhẹ không có quy định chỉ có học viên phái nam mới vào huấn luyện được, nhưng không có quốc gia nào sai phái nữ học viên đến cản trở trong cuộc cạnh tranh của lính đặc biệt, nhà trường càng sẽ không đặc biệt nói rõ giới tính của thành viên trong tổ, vì vậy hiểu lầm đã ăn sâu bén rễ.

Về phần Iris, cũng tương đối tục tũn ở phương diện cuộc sống, anh nhận được thông báo huấn luyện theo tổ mới biết có một người tên Lý sẽ đồng hành với anh, đều là một trong những người Pandora tuyển được đợt sau.

Vì vậy dưới tác dụng của ấn tượng mạnh mẽ đầu tiên và phán đoán thông thường, Iris cũng nhiều chuyện tới sát bên tai Keith, trả lời: “Tôi cũng chỉ mới quen cậu ta, gọi là Lý, anh không có việc gì chớ trêu chọc người kia. Nghe nói cậu ta còn là một kẻ nghiện, lúc điên cuồng có thể tự bẻ gãy cánh tay mình.”

Keith hít vào khí lạnh, không dám tin kẻ nghiện cũng có thể tham gia huấn luyện chọn lựa của trường học kỵ binh nhẹ. Nhưng quét mắt nhìn thân hình Lý Lộc một vòng, anh không thừa nhận cũng không được, đó chính là thẩm trạng mà chỉ người bị trúng độc nặng mới có.

— ma túy đáng sợ, một chàng trai tốt đẹp đã bị hủy, hi vọng ngày mai cậu ta sẽ không chết phải quá thảm. Đồng chí Keith từ bị nghĩ như thế.

*** **

Ngày đầu tiên cuộc huấn luyện chính thức bắt đầu, mọi người đều thức tỉnh khi tiếng nổ mạnh phát ra gần doanh trại. Keith lật người lên đồng thời hoàn thành việc dùng cộng sự che người, rút súng, nằm quỳ xuống.

Iris im lặng nhìn anh, bởi vì hình thể Iris đủ cao lớn, nên Keith tự nhiên xem anh là thứ che chắn tự nhiên.

Keith nháy nháy đôi mắt tèm nhem hai cái, tỉnh táo, ngưng ngừng nói xin lỗi với người cộng sự che chắn - Iris, ánh mắt lướt qua anh ta, rơi vào một góc lều, trong lúc vô tình thấy Lý đang ngồi ôm súng.

Đã có người gấp gấp vén rèm lên xông ra ngoài, ánh mặt trời mờ mịt chiếu sáng hình dáng của Lý, Keith nhìn mà ngẩn ngơ. “Chàng trai” gầy teo đáng thương đó nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi, xương cốt hoàn toàn rúc lại, bắp thịt cũng không nảy nở, rõ ràng cho thấy trở mã vẫn không tốt. Cậu ta cắt tóc ngắn sát tai, hơi ố vàng lại khô khốc, bộ dạng rất không có dinh dưỡng.

Keith sinh trưởng trong hoàn cảnh mà đàn ông thì phải mạnh mẽ, nếu không không cách nào sống sót. Chàng trai như vậy mà ở Afghanistan thì chỉ có thể khiêng vũ khí, tác dụng của bọn họ là vật hy sinh xông vào trận chiến.

Trường học kỵ binh nhẹ có vài giáo quan phụ trách, vì có thể trao đổi tốt với học viên từ các quốc gia, lần huấn luyện này đặc biệt yêu cầu học viên phải biết tiếng Anh và tiếng Pháp. Nhưng không yêu cầu tiêu chuẩn thính lực hết sức cao siêu, bởi vì khẩu hiệu trong một ngày luôn là “vượt đồng 50 cây số”, “đeo đồ nặng bơi 5km”, “đánh lén cự ly từ 500m - 800m”.

Khẩu hiệu rời giường sáng ngày đầu tiên là tiếng nổ mạnh, câu thăm hỏi buổi sáng ngày đầu tiên là: “Muốn ăn sáng không? Xin hoàn thành vượt đồng 50 cây số, đeo nặng hai mươi cân trước.”

Iris nhao nhao muốn thử, hai mươi cân đối với anh mà nói không phải là việc gì khó.

Một áo tác chiến chống đạn đủ mạnh ít nhất phải nặng 10kg, cộng thêm bình nước, súng bắn tỉa, súng trường, súng tiểu liên, súng lục, Iris chuẩn bị đồ đạc đầy đủ thì sức nặng là khoảng 50kg.

Về phần 50 cây số, đó không phải là món ăn gia đình mà lính đặc biệt tập mãi thành thói quen sao?

Keith lo lắng liếc trộm Lý, thấy “Anh” đang đeo túi nặng đựng chì 20kg vào trên lưng, huấn luyện viên còn đang kêu: “Các vị đừng có cầu mong may mắn, ở điểm cuối sẽ có người kiểm lại sức nặng trong túi đựng chì.”

Lý Lộc đang ở trong một buổi sáng sớm tỉnh táo kích động, cảm thấy có ánh mắt quái dị quan sát mình, liền nhìn về.

Keith sợ hết hồn, ngưng ngừng dời ánh mắt. Chàng trai kia quá gầy, khiến mắt có vẻ quá to, con ngươi đen thui đen thui càng thêm khiếp người. Đây là lần đầu Keith cảm thấy có chuyện hấp dẫn sự chú ý của mình khác vật lộn súng ống đạn dược.

Con đường để chạy vượt đồng 50 cây số cũng có phương hướng tiêu chí, dọc đường đã sắp xếp sẵn vài điểm cung cấp nước, để tránh học viên mất nước té xỉu. Cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện tình huống tách đội, có thể thấy được các quốc gia phái ra đều là những người được tuyển chọn kỹ chịu đựng được sự điều khiển.

Lý Lộc vốn có thể chạy mau, nhưng thấy Dương giả bộ yếu đuối đến nghiện, vì vậy cười lạnh như yêu nghiệt, cũng theo anh.

Từ tinh thần đồng bạn, Iris cũng thụt ra sau chăm sóc Dương và Lý. Còn Keith, là do lòng từ bi quấy phá, cộng thêm sự hưng phấn khi vừa quen được bạn tốt, nên anh cũng rơi ra sau cả đoàn, cùng chạy tới với Iris.

Dọc theo đường đi, mặc dù Keith không đến nỗi liên tiếp quay đầu lại, nhưng đã đặt không ít lực chú ý ra sau lưng, cũng may hai người cuối cùng chậm thì chậm, nhưng kiên trì được cả đường. Càng ra ngoài dự liệu là Lý - người bị Iris nói là kẻ nghiện, đã độc lập hoàn thành tất cả lộ trình.

Trong rừng mưa nhiệt đới, tán cây đã che đầy ánh sáng hết sức kỹ càng. Mặt trời lên ới từ từ lộ ra ánh sáng mờ mờ. Sau bốn giờ đường dài vượt đồng, Keith, Iris, Lý Lộc, Dương, cơ hồ đều cùng tới điểm cuối.

— ghênh đón bọn họ là huấn luyện viên và ánh mắt thương hại của những học viên huấn luyện khác.

Huấn luyện viên nói: “Mặc dù cảm thấy hết sức tiếc nuối, nhưng rất đáng tiếc, bữa ăn sáng của các vị đã không còn.” Trên mặt hần trần ngập nộ cười ghê tởm, hần ngồi máy bay trực thăng từ trong rừng đến điểm cuối, hoàn toàn không thấy mệt mỏi.

Mà những học viên lên đường cùng bọn họ, đều tỏ dáng vẻ cơm nước no nê.

Keith bèn nhảy nghe thấy được mùi cơm chín thấp thoáng trong không khí. Lý Lộc bắt đầu đánh Dương: “Cho anh giả bộ, tôi cho anh giả bộ!”

Huấn luyện viên nói tiếp: “Về sau các vị đều phải quen với quy tắc ăn cơm này, chỉ có người hoàn thành quy định huấn luyện mới có thể ăn cơm, thức ăn để lại ở điểm cuối huấn luyện, tới trước được trước. Dĩ nhiên, vì bảo đảm huấn luyện cường độ cao ngày sau tiến hành thuận lợi, chúng tôi khích lệ mọi người ăn cả phần của những người khác.”

Dương tròn tròn mắt, trước kia chưa từng nghe nói quy tắc này, dù sao anh cũng tiếp nhận huấn luyện lần hai, mặc dù lần này dùng tên và hình tượng khác, nhưng anh thật sự đảm bảo đủ lượng cơm ăn ở những năm huấn luyện trước.

“Báo cáo huấn luyện viên” Dương không thể tin nói, “Tôi nghe nói trước kia không có quy định như vậy, huấn luyện chọn lựa của trường học kỳ bình nhẹ không phải luôn lấy công bằng cạnh tranh để nổi tiếng sao? Tất cả mọi người ăn no thì mới có thể thi đấu công bằng.”

Huấn luyện viên cơ hồ hả hê nói: “Chính việc ăn cơm đã là một loại cạnh tranh, thông qua cạnh tranh lấy được thức ăn, đây mới là trạng thái công bằng cuối cùng.”

Keith gật đầu liên tục: “Nói đúng, rất có đạo lý.”

Iris và Dương tròn to hai mắt, hết sức không hiểu việc anh phản bội — chẳng lẽ anh không tức giận sao? Chẳng lẽ anh không nên giơ chân sao? Huấn luyện viên không có nói rõ trước quy tắc này, căn bản là lừa dối người ta!

Keith nghe hiểu lời nói thâm của Dương, nhưng anh vẫn đứng trên lập trường của huấn luyện viên để nói: “Nhưng trên chiến trường luôn có ngàn vạn biến hóa, có ai đặt ra quy tắc trước rồi mới độ sức sống chết với anh? Chưa dốc hết toàn lực là lỗi của tôi, nếu như tôi tới điểm cuối trước, ít nhất có thể giúp các bạn cướp được một chút thức ăn.”

Nghe đến đó, Lý Lộc cũng vỗ trán không nói, ánh mắt của Dương và cô chạm vào nhau, đều âm thầm hỏi thăm lẫn nhau — anh thánh mẫu này phiêu lưu tới từ hành tinh thánh mẫu nào vậy?

Huấn luyện viên cười gượng, hần cũng bị nhân phẩm của Keith làm sợ đến ngây người, cũng không tiện hã hê tiếp. Nhìn đồng hồ một chút, rồi nói với tất cả học viên: “Nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ một tiếng, sau đó bắt đầu huấn luyện buổi trưa.” Suy nghĩ một lát, từ sự phức tạp cuối cùng mà nói với Keith, “Nếu như mấy người có thể lấy được thức ăn gì thì mau lấy đi, lượng huấn luyện cả ngày không phải trò đùa đâu.” Nói là nói như vậy, ngưng lần này bọn họ ra ngoài trừ đeo túi chì ngang hông, thì không hề mang theo vũ khí khác. Không có súng ống dao găm, muốn săn đuổi ở trong rừng rậm là chuyện khó khăn đường nào.

Nhưng Keith lại móc ra một cuộn dây câu cá từ trong túi, không nói nhảm nhiều lời, liền đi vào trong khu rừng tối tăm, biến mất ở dưới bóng lá dương xỉ to lớn.

Các học viên bắt đầu đi lại chung quanh, buông lỏng tứ chi, chuẩn bị vì sắp tiến hành huấn luyện.

Lý Lộc vừa từ trong túi Dương móc ra hai cái bao tay và một sợi dây răng cưa, vừa nói: “Cho anh giả bộ, cho anh ba xạo, cơm cũng không được ăn.”

Dương lộ vẻ mặt đau khổ nói: “Tôi đi nhặt củi nổi lửa, ngài hãy bỏ qua cho tôi đi.”

Đang khi nói chuyện, một người da trắng cao hơn hai mét như một “tháp lớn màu trắng” đi tới sau lưng Dương khinh bỉ: “Đông Á bệnh phụ[2], bản lãnh không có thì đừng tới nơi này cản trở.” Sau đó lại nhổ một ngụm vào hướng Keith biến mất, “Thật làm tôi thất vọng.”

Đó là người thuộc về lẽ không quốc tịch, bởi vì tứ chi phát triển, cổ tam giác da thịt mạnh mẽ, buổi tối ngày đầu tiên liền vinh dự lấy được danh hiệu tinh tinh trắng.

Đông Á bệnh phụ. . . . Rất lâu chưa nghe từ ngữ lịch sử lâu đời này rồi, Dương cảm động đến cơ hồ khóc lóc nức nở. Bởi vì, tinh tinh trắng cả gan này đã thành công hấp dẫn lực chú ý của Lý Lộc. Iris xúc động thật lâu, rất muốn nhiều chuyện châm chọc đồng chí tinh tinh trắng, chẳng lẽ hẳn ta không phát hiện bọn họ chạy vượt đồng xong thì mặt vẫn không đổi sắc sao?

Dương xem xét nụ cười bất chính làm cho người ta rợn cả tóc gáy của Lý Lộc trong khoảng cách gần lần nữa.

“Tôi, tôi đi trước nhặt củi.” Dương nhượng bộ lui binh đúng lúc.

~~(1) Dao tù binh: còn gọi là dao găm Tam Lăng, thân dao hình góc cạnh, ba mặt rãnh máu, là dùng để xử tử người chưa chết khi dọn dẹp chiến trường, cho nên được gọi dao tù binh.

[2]Đông Á bệnh phụ: người bệnh Đông Á, mang đầy ý nghĩa chế nhạo lẫn khiêu khích các võ sĩ người Hoa khiến họ cảm thấy rất nhục nhã. Người hóa giải câu này là Hoắc Nguyên Giáp.

16. Q.2 - Chương 3: Bữa Ăn Thịnh Soạn Trong Rừng

Nơi này có một vấn đề.

Khi sát thủ gặp phải hộ vệ, khi phần tử khủng bố gặp phải lính đặc biệt, ai có thể thắng?

Tổ chức Pandora nói cho cùng cũng chỉ là một tổ chức võ trang tư nhân, trình độ rất cao, phương thức hành vi của bọn họ càng giống như sát thủ, càng giống như phần tử khủng bố. Bọn họ nhằm vào tất cả sát thủ nhân viên có liên quan đến việc buôn lậu thuốc phiện, đồng thời cũng nhằm vào các khu có phần tử khủng bố như Tam Giác Vàng, Golden Crescent và Đa Duy Cống.

Hôm nay đứng trong đội ngũ huấn luyện của trường học kỵ binh nhẹ, bọn Lý Lộc phải đối mặt là lính đặc biệt các quốc gia khác cử tới, bọn họ đều cường tráng mạnh mẽ, kinh nghiệm trong thực chiến tích lũy phong phú; bọn họ lấy quốc gia làm lá chắn, được hưởng trước trang bị và thiết bị huấn luyện, có người còn công bố “2000 lần giả chiến bất bại”. Pandora chỉ là một lực lượng võ trang tư nhân nhỏ bé trong dân gian núp trong góc của lực lượng chính quy.

Đối mặt sự khinh bỉ của tinh tinh trắng, bất luận là binh lính nước Mĩ hay là Italy đều bày ra thái độ việc không liên quan đến mình, ánh mắt sòng sảng xem tình thế phát triển.

Dương yếu đuối buồn bã nói: “Tôi nên đi kiếm củi.”

Lý Lộc gật đầu nói: “Tôi đi bắt mấy con mèo.” Nói xong cũng chui vào trong rừng theo hướng của Keith.

Tinh tinh trắng bị gạt qua một bên, không ai để ý hẳn. Người khác cảm thấy hình như gân xanh của hắn nổi lên rồi.

Dương đẩy mắt kiếng một cái, lịch sự đi đến một cái cây to bằng hai người ôm, anh móc một cuộn dây hợp kim từ trong túi ra, rồi ném lên một cái cành cách mười mét.

Nhưng lúc này, anh vẫn còn rất tấn chức giả trang yếu đuối, nói với tinh tinh trắng: “Thật xấu hổ, làm phiền ngài nhường một chút.”

Tên đầu to ngậy ngốc xê chân, hẳn hoàn toàn nhìn đến trọn tròn mắt. Sợi hợp kim mỏng dài, muốn quăng nó lên độ cao hơn ba tầng lầu, cần tốc độ, kỹ xảo và lực lượng hoàn mỹ kết hợp nhau. Nhưng tên mắt kính trước mắt chỉ tùy tiện thì đã đến được độ cao kia. Mấy vị ở đây đều là người trong nghề, nhất thời tức cười.

Dương níu lại sợi hợp kim đang rung động, bám vào cây khô trèo lên, chưa bao lâu đã lên tới tán cây. Cây này thật cao lớn, nếu như anh đoán đúng, thì phải lên tới 30~40m. Người phía dưới trở nên nhỏ như Volkswagen Beetle, đều đang ngửa đầu ngắm nhìn, có lẽ đang đổ mồ hôi hột giùm anh.

Rốt cuộc có thể phơi ánh mặt trời, anh nhìn bốn phía, các tán cây bao trùm khắp nơi. Thật ra ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, nhưng bị những thứ cây cao lớn này che lại, nên dưới mặt đất chỉ có thể nhìn thấy tia sáng thưa thớt, trừ một vài thực vật không thích ánh sáng, cơ hồ không có một ngọn cỏ.

Anh vẫn không quên nhiệm vụ của mình, trong vòng năm phút phải lấy được bó củi đầy. Mặt đất âm u ẩm ướt, muốn tìm được củi khô thích hợp, chỉ có thể đến chỗ cao. Không ngoài dự đoán, trên độ cao ba mươi thước, thực vật ký sinh và thực vật dây leo quấn đầy những tán cây, phía trên chồng chất đầy cành cây gãy và lá khô, bị ánh mặt trời phơi rất khô ráo.

Dương cởi áo ngoài, gom đầy cành lá vào trong, mới theo sợi hợp kim đi xuống.

Tinh tinh trắng ngậy ngốc ở đó, những học viên khác cũng im lặng. Đã từng thấy người có thể leo cao, đã từng thấy người có thể leo cao nhanh chóng, nhưng chưa từng thấy người yếu đuối còn có thể bò cao. Huấn luyện viên ngồi ở dưới ghi chép chi tiết quá trình huấn luyện, ở chỗ của Dương liền ghi một câu “Trong ngoài khác nhau”.

Dĩ nhiên, người mạnh mẽ không chỉ một.

Iris không biết quanh đi quẩn lại ở đâu, đã hái được mấy quả lớn trở về.

Keith và Dương gần như hoàn thành bằng nhau, rất nhanh đều trở về đến chỗ tập hợp. Trong tay anh cầm một chuỗi chim, đại khái có 5-6 con. Đó là một loại chim có đầu và phần lưng màu xanh dương, nhưng phần giữa cánh và lông đuôi hiện lên màu đỏ, dài cỡ hai bàn tay. Đang ở mùa sinh sôi nảy nở, nên khi chim trống múa cầu ái nhất định sẽ khiến lông đuôi phần chân giống như ngọn lửa. Nhưng hiện tại bọn họ đều bị Keith trói chân lại.

Iris huýt gió kêu lên: “Nhìn qua rất đẹp.” So sánh, thì quả sáu góc trong tay anh có vẻ hết sức bình thường không xuất chúng, nhất là vỏ ngoài tông màu nâu càng làm cho người ta rất không thích.

“Hơn nữa mùi vị không tồi.” Keith bổ sung.

Huấn luyện viên ngồi ngoài quan sát bọn họ đột nhiên nói: “Đây là chim đuôi đỏ châu Mỹ, là động vật quốc gia bảo vệ.”

Keith quay đầu đi, trông mắt anh lá tròng to, chớp chớp hết sức không hiểu, sau đó hỏi: “Huấn luyện viên, đây là huấn luyện thực chiến phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ở trong thực chiến, chẳng lẽ còn phải kiểm chứng xem có phải động vật bảo vệ hay không rồi mới ăn à?”

“” Đây là một cái cơ rất tốt, ít nhất là một lý do vô cùng đầy đủ trong tình cảnh hôm nay. Huấn luyện viên bị nghẹn, chuyển mắt qua hướng khác, làm như không nhìn thấy.

Dương nhóm lửa, Keith một tay một đôi chim nhỏ, tiến hành công cuộc giết chết không đau đớn, trét bùn lên lớp lông rồi ném vào trong lửa. Anh nhìn đồng hồ một cái rồi nói: “Nướng mười phút là đủ, chúng ta còn hơn 20 phút để ăn.” Thời gian đầy đủ, nhưng hình như thiếu người, Keith quét mắt một vòng, chú ý tới một lùm cây dương xỉ lùn đang đùn đưa, ngay sau đó Lý Lộc chui ra.

Cô xách theo hai con thỏ hoang xuất hiện tại trước mắt mọi người. Tình cảnh này làm tinh tinh trắng giật mình. Đầu thỏ đã không còn, giống như bị cái gì sắc bén cắt đứt, da lông dính máu đầm đề.

Cô đi tới bên cạnh đồng lửa, nhú nhú mày, chỉ cái khối bùn hỏi: “Đây là cái gì?”

Keith nói: “Chim nhỏ.”

“Tôi không ăn thịt chim.” Lý Lộc nói, “Nhưng anh có thể ăn thỏ của tôi.”

Keith xụ mặt xuống, thật ra thì anh rất có lòng tin với kỹ thuật nấu nướng của mình, đó là lòng tin của anh dành cho sư phụ.

Dương ở bên cạnh cười gượng há há, bị Lý Lộc trừng mắt liếc. Dương run run, anh nhỏ giọng oán trách: “Thật là một người không đáng yêu.”

Iris chỉ hai con vật chết dính đầy máu hỏi: “Đó là cái gì?”

“Thỏ.” Lý Lộc vô tội trả lời.

“Tôi biết rõ bọn họ là thỏ, nhưng tại sao như vậy? Đầu đâu?”

Lý Lộc rất đau đầu trả lời: “Bọn chúng chạy trốn phải quá nhanh, vì để tránh phiền toái, liền lấy đầu bọn chúng xuống trước.”

“Lấy?”

“Ừ.” Lý Lộc vung tay lên, một cái bóng mà tầm mắt gần như không kịp bắt lấy xẹt qua, tạo ra vài tiếng vang nhỏ, ngay sau đó một nhánh cây to bằng cánh tay rớt xuống, nện ở giữa Lý Lộc và Iris. Cô chịu trách nhiệm ôm lấy nhánh cây, cuốn sợi hợp kim hai mặt đều có răng cưa lại, đưa qua cho Dương: “Cái này cũng có thể đốt.”

Người hao tổn tâm trí biến thành Dương, anh gạt đầu loạn xạ, để nhánh cây qua một bên không đề cập tới.

Iris nạo mấy cành cây, đưa hai cái cho Lý Lộc, còn lại đều dùng để xuyên qua mấy quả anh vừa mang về. Còn nói: “Thịt chim, thịt thỏ, còn có quả bánh mì khỉ lông dày, thật là bữa ăn dã ngoại dinh dưỡng phong phú.” Anh rất có kỹ thuật đặt quả bánh mì khỉ lông dày lên ngọn lửa thiêu nướng, chỉ chốc lát sau, vỏ ngoài đã bị thiêu thành than đen, bên trong truyền ra tiếng nứt nổ chằng chịt, thịt quả màu trắng lộ ra, trong không khí tỏa ra mùi thơm như bánh mì nướng. Loại người thường thường thi hành nhiệm vụ ở chỗ sâu trong rừng rậm giống Iris, loại thực vật nào có thể ăn vào, loại thực vật nào có thể giết địch, anh rõ ràng hơn cả.

Lý Lộc nhìn hai cây gỗ xiên trong tay, gãi gãi đầu, rất dứt khoát ném chúng vào trong lửa. Nhất thời, bốc lên một làn khói đen, Dương bị sặc đến chảy nước mắt, anh vội hô: “Người không có kiến thức này, đây là nhánh cây mới, không thể lấy làm củi đốt.”

Iris cũng bị sấm đánh: “Đó là để cậu xiên thỏ nướng.”

“Thỏ còn cần xiên à?” Lý Lộc hỏi, ngay sau đó cô liền làm ra một cử động khiến các nhân sĩ tham dự huấn luyện từ các quốc gia cúi đầu rạp xuống đất, cô vút hai con thỏ vào trong lửa luôn.

Tiếng xèo xèo vang lớn, sau làn khói đen, trong rừng rậm toát ra mùi hôi da lông bị đốt trụi.

Keith Williams lớn như vậy, cũng là lần đầu thấy được phương thức xử lý thô bạo như thế. Anh vốn cảm thấy chàng trai khô gầy này thật đáng thương, bây giờ bị thủ pháp chà đạp thức ăn kia làm giận sôi lên.

Lý Lộc lại chỉ gơ cánh tay lên, thấy lớp da bị màu làm đỏ tươi, giống như rất không vui vẻ, sau đó liền vô cùng tự nhiên liếm từng miếng từng miếng.

Nét mặt Lý Lộc nghiêm túc, động tác cũng cẩn thận tỉ mỉ, ngoài ý muốn lại làm cho người đứng xem cảm thấy người liếm rất hào hứng bùng bùng và còn thích thú.

Tên khô gầy đó tuyệt đối không phải loài người bình thường — cảm nhận như thế nên các học viên liền rời rít cách xa khu vực cuồng loạn.

Lý Lộc vừa ngẩng đầu, liền thấy tinh tinh trắng đăm đăm nhìn mình lom lom, hành vi bất chính cười một tiếng: “Mùi vị không tệ, anh cũng muốn ăn?” Nói xong quơ quơ cánh tay dính đầy máu và mỡ của mình.

Tinh tinh trắng xem thường không dứt.

Lý Lộc lại hỏi: “Không phải anh thèm nhỏ dãi mấy con thỏ của tôi chứ.” Nói xong liền cầm cây gậy đâm đâm đồng than trong đồng lửa.

Tinh tinh trắng co rúm lại vào một góc.

Trong lúc đó Dương lại lục lọi đồng củi lần nữa, mới có thể xử lý tất cả thức ăn thỏa đáng.

Ngay tại lúc Keith vạch nắm bùn ra, Iris nhanh tay nhanh chân chia quả bánh mì đã nướng chín, Lý Lộc vớt ra thổi nướng than của cô xong thì huấn luyện viên đột nhiên đứng lên, thổi còi tập hợp.

Dương đẩy mắt kiếng một cái, giơ tay kêu: “Báo cáo!”

“Nói.”

“Báo cáo huấn luyện viên, ngài nói thời gian nghỉ ngơi là 40’, hiện tại chưa đến nửa giờ.”

Huấn luyện viên bước đi thông thả đến trước mặt anh, cười lạnh hai tiếng he he: “Chẳng lẽ ở trong thực chiến, kẻ địch nhất định sẽ tiến công theo như thời gian dự định sao?”

“ ”

“Trả lời!”

“Báo cáo huấn luyện viên, sẽ không!”

“Kẹp chặt cái miệng của cậu đi, nội dung huấn luyện tiếp theo là bơi ngược dòng 4km. Dọc đường nước có khả năng sẽ xuất hiện loài động vật có răng và sống được cả dưới nước lẫn trên đất, mỗi người đem theo một cây dao găm, sức nặng khoảng 10kg.”

Tổ nhỏ không quốc tịch gồm bốn người về sau chưa được ăn nên cầm theo bữa sáng, đi theo sau đoàn người dùng tốc độ hành quân gấp gấp đi qua cánh rừng đến một con sông. Cây đước ở bên dòng sông rắc rối khó gỡ, nước giữa dòng sông thì sâu hơn bốn thước.

Dọc theo đường đi Keith đã lột ra khối cầu bùn, mùi thịt tỏa ra bốn phía. Lý Lộc do dự liên tục, vì mùi thơm hấp dẫn, rốt cuộc bỏ đi niềm tin không ăn thịt chim.

Trước khi xuống nước, bữa tiệc lớn gồm quả bánh mì khỉ lông dày và thịt chim nướng bị mọi người ăn xuống bụng như hổ đói. Lý Lộc hài lòng chép miệng, một khắc trước khi xuống nước, còn nghĩ đến hai quả cầu than kia (con thỏ), rất tích cực hỏi thăm: “Ai muốn ăn?”

Không chỉ Dương, Iris, ba vị người trong cuộc, ngay cả mấy người từ quốc gia khác đến xem việc không liên quan đến mình cũng đều dùng ánh mắt như nhìn người hành tinh khác để nhìn chằm chằm cô, đến cuối cùng, người không có kiến thức như Lý Lộc cũng rút cuộc từ bỏ, treo hai quả cầu ngang hông nói: “Cũng tốt, ăn nhiều một lúc không tốt cho cơ thể, xem như trà chiều đi.”

Đây không phải là vấn đề no bụng hay không. . . . Mọi người phát điên.

Mọi người ở đây hoặc nhiều hoặc ít đều là chuyên gia nấu nướng dã ngoại. Bỏ qua kỹ thuật nấu nướng không nói, nếu như cần thiết, dù là thỏ, côn trùng, rắn, phàm là thứ có thể cung cấp prô-tê-in, mỡ, đường, thậm chí chỉ là thức ăn dưỡng khí, dù lạ hay quen, bọn họ đều có thể cho vào miệng. Nhưng điều kiện trước nhất là, những thứ đó là thức ăn có thể ăn, mà không phải là than đen như bùn.

*** **

Bởi vì biết quy tắc, dù là bẩm sinh cường hãn mạnh mẽ như Keith và Iris, hay là do rèn luyện quá độ như Dương, tất cả đều hăng hái tiến vào dòng chảy xiết, vọt vào trước mười người lên bờ. Chỉ tiếc huấn luyện viên đến sớm hơn lại ý vị sâu xa báo cho bọn họ: “Mặt trời còn chưa xuống, đến đích cũng không nhất định sẽ có thức ăn, cho nên mời các vị đối mặt một đêm chờ đợi bữa ăn sáng ngày mai.”

Dương cảm thấy hồng mắt, việc này thật vượt quá bình thường. Trong trí nhớ huấn luyện ma quỷ xác thực rất ma quỷ, nhưng quyết không đến nỗi tới trình độ đùa người.

Bị giáo quan khi dễ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đợi đến đội ngũ tập hợp, đợi đến khi bị bắt chạy về doanh, đợi đến cửa doanh đóng lại.

Hai quả cầu than treo ngang hông Lý Lộc rốt cuộc thực hiện ý nguyện của Lý Lộc dành cho chúng, trở thành trà chiều ngày đó của bốn người. Lột ra vỏ ngoài cháy sạch nám đen, bên trong còn có một chút máu chưa chưng khô, bốn người liền hô may mắn, bầm thây xé xác ăn đến tận cùng cũng không còn.

Sự thật chứng minh đồng chí Keith xác thực có nhiều thành phần thánh mẫu. Giờ khắc này anh phải thừa nhận từ trong lòng Lý thật có tiềm chất nấu nướng, cho dù thiêu thổ thành than đen, cũng có thể thiêu đến xương ngon như vậy — anh căn bản không có chú ý tới người rồi rãnh chung quanh thấy mà khổ sở không nói nổi.

Huấn luyện ngày đầu tiên chỉ là tìm hiểu rõ, cường độ ước chừng là tiêu chuẩn cơ bản của tất cả bộ đội đặc chủng hàng năm. Nhưng tổ nhỏ bốn người gồm người yếu ớt của Lý Lộc lại có thể còn sống không bị thương chút nào, khiến tổ không quốc tịch mừng rỡ.

Bị ánh mắt nóng bỏng vô cùng của tinh tinh trắng càn quét, Lý Lộc khai ân bẻ một ít than đen cho hắn, còn vô cùng tốt bụng nhét vào miệng đối phương. Keith ngồi ở bên cạnh nhìn mà trong lòng cảm khái chảy đầy lệ, trước kia không nhìn ra tâm địa tiểu tử này thiện lương chí công vô tư thế, cảm thấy như đã sụp mất một đời, thì ra do mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhìn bề ngoài không nhìn bản chất, nên phạt nên phạt xấu hổ xấu hổ — bản chất thánh mẫu của Keith lại tăng cấp.

Tinh tinh trắng bị dính than đen đầy cằm, trong lòng bị thương nghiêm trọng, dùng ngôn ngữ không người nào có thể hiểu lắm lắm: “Đông Á Bệnh Phụ dã man. . .”

Chuyện này khiến tất cả người không quốc tịch vừa sợ vừa , nó đã trình diễn một chân lý đầy đủ: trân ái sinh mạng, cách xa sinh vật ngoài hành tinh.

*** **

Sau khi náo nhiệt thì ban đêm khôi phục yên tĩnh, mọi người ngủ say trong mộng đẹp, tích lũy thể lực vì nhiệm vụ huấn luyện nghiêm nghị hơn vào ngày hôm sau.

Keith và Iris ngủ cạnh nhau, không gian có hạn, tay chân hai người không khỏi chạm vào nhau. Bên kia của anh là Lý và Dương. Cũng không biết lý do vì sao, Keith thật không dám đến gần Lý, tình nguyện rúc vào một chỗ với Iris cao lớn.

Tiếng hít thở nhỏ vang lên liên tiếp, Keith rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Trạng thái an ổn này không có kéo dài thời gian lâu. Ước chừng hai giờ sáng, mọi người đang ngủ sâu, Keith Williams cảnh giác mở mắt ra.

Đối diện là một đôi mắt sáng rõ, đen kịt thật to, tròn trắng mắt lóe lên ở trong ánh sáng nhạt. Keith bị sợ giật mình, tiện tay từ dưới gối rút ra một cây dao găm, tất cả đều chỉ tốn 0.3 giây, nhưng động tác vẫn rất nhẹ nhàng, không đến nỗi làm người khác thức tỉnh.

Lý Lộc cũng bị sợ giật mình, vội vàng đưa tay kéo anh — hoa văn trắng đen trên vật liệu thép Damascus trở nên hết sức mờ lung trong đêm, cô biết đồ chơi kia sắc bén cỡ nào, có thể sánh ngang dao tù binh cô mang tới.

“Tình huống thế nào?” Keith rĩ tai hỏi thăm. Thật ra thì anh đã cảm thấy động tĩnh không hề tầm thường bên ngoài lều.

Lý Lộc ra mấy dấu tay ở trong ánh sáng mờ nhạt.

Keith buông lỏng bắp thịt, tạo ra tiếng hít thở nhỏ dài, khiến người ngoài cho rằng vẫn còn ngủ sâu.

Ở trong thời gian có hạn, Lý Lộc nhất định phải đánh thức Dương, Keith nhất định phải đánh thức Iris, hơn nữa còn không thể để cho hai người bọn họ thức tỉnh, đánh thức quá mạnh sẽ khiến người khác chú ý, tiến tới công kích trước. Lý Lộc nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay Dương, điều này có thể làm cho người

ta chậm rãi bình tĩnh tỉnh táo, đây là kiến thức mà bác sĩ hoặc y tá đã học qua khóa trình hộ lý đều biết. Ngoài dự đoán là, Keith cũng sử dụng phương pháp này, chẳng lẽ anh ta trừ cấp cứu ra, còn phải học khóa trình chăm sóc? Lý Lộc cảm thấy rất kỳ quái, binh sĩ tác chiến bình thường chỉ cần biết làm sao nhanh chóng cầm máu, làm sạch vết thương, chưa từng thấy ai còn phải học tập làm sao đánh thức người khác.

Ấn nút, sau đó tấn công, đây là hành động hình thức tuần hoàn của người săn thú.

Từ khe hở của da và lông, đều có thể cảm thấy sự nặng nề và áp lực trong không khí. Nhưng Iris và Dương vẫn chưa có tỉnh lại. Thời gian đã gấp gáp, Keith vỗ vỗ cánh tay Lý, bò dậy. Trong thời gian này không có phát ra một chút tiếng vang. Hình thể của anh thon dài cao lớn, hành động giữa đêm khuya không hề có tiếng động giống như mèo hoang.

Cái cửa lều đổ diện bốn người đột nhiên hé mở, một đoàn vật cứng bị ném vào.

Chính là mình mô hình nhỏ!

Keith xoay người lại tiện tay kéo Lý lên, dao cứng trong tay đâm về trước, kéo một đường từ trên xuống, mở ra một lỗ to cao ngang người, rồi nhào người ra ngoài, ngay sau đó, bên trong vang lên tiếng nổ mạnh.

17. Q.2 - Chương 4: Phụ Nữ Là Ma Quỷ

Đối thoại A của chim nhỏ và bánh bao

Keith: em nghĩ thế nào mà lại ném con thỏ vào lửa thiêu?

Lý Lộc: đây là phương pháp tôi diễn dịch ra từ nguyên lý nướng chín thức ăn của lò nướng điện.

Keith: nguyên lý lò nướng điện?

Lý Lộc: đầu tiên phải có một nguồn nhiệt,

Sau đó bỏ thức ăn vào trong nguồn nhiệt đó,

Chờ đợi một lát,

Sau đó nó liền chín.

Keith:

Từ lúc kẹp người dưới nách cho đến khi làm rách lều nhảy ra, cả quá trình không quá hai giây, cảm giác duy nhất của Keith chính là cần tay, giống như gấp phải một khối sừng.

Nghênh đón bọn họ là mấy họng súng đen ngòm, Keith nhất thời khản trương. Lúc ở Afghanistan trận chiến nào cũng đã gặp, còn từng bị hơn trăm người vây đánh tổ nhỏ mười mấy người của họ, hoặc là tình huống phải dùng pháo đất và súng trường chiến đấu với đạn đồng và súng máy của kẻ địch. Nhưng khi đó, bên cạnh anh đều là mấy anh em tin được, đều là ở máu tươi thập cửu nhất sinh ra tới, bọn họ biết bảo vệ sinh mệnh mình như thế nào.

Hiện tại thế nào? Anh không biết Lý có năng lực bảo vệ mình hay không, anh không biết Lý có thể tránh thoát đạn lạc hay không, có thể tìm được góc chết tránh khỏi trung tâm hỏa lực hay không.

Nháy mắt Lý Lộc đẩy Keith ra, lấy dao tù binh ra.

Đó là một thanh dao sắc bén có bôi một lớp chặn ánh sáng, trong đêm tối hành động hoàn toàn không thấy phản quang, vượt gió chém người hoàn toàn không có tiếng. Cô nhảy qua một bên, đâm xuống cổ họng một người trong đó. Mũi dao chọc vào trên cổ của người đó, thanh âm trầm muộn vang lên, nhưng không có

đâm vào, cổ họng của người nọ đã được bọc giáp cứng. Trong lòng Lý Lộc biết không được, liền bắn ngược về lùi lại mấy bước.

Keith chỉ sững sờ một chốc, ngay sau đó liền hành động. Anh thiếu chút nữa quên mất, người sử dụng dao tù binh không có ai là mặt hàng dễ đối phó.

Trong trí nhớ của Keith, sư phụ cũng thường loay hoay biểu diễn tương tự, đó là một loại dao có ba cạnh gai, phối với súng trường kiểu 53, nghe nói đều là vật mà quê sư phụ sản xuất. Bởi vì đã được xử lý nhiệt độ đặc biệt, bản thân lưỡi lê đã mang theo độc tố, sau khi bị đâm khó có thể cầm máu, sẽ chảy máu không ngừng.

Lý cầm trong tay chính là dao ba cạnh gai biến hình, rãnh sâu hơn và lưỡi đưa ra, mặt cắt được làm thành hình chữ đinh (). Keith đã thấy trên danh sách binh khí. Nhìn thấy cái tăng màu đen kia, là có thể liên tưởng đến phía trên đã ngưng kết bao nhiêu máu của người chết rồi.

Con dao này rất âm. Có một cách nói gọi là “Người cũng như dao”, từ vũ khí một người sử dụng là có thể nhìn ra cá tính của người đó. Dao găm của binh sĩ có rất nhiều loại, dao lính dù, dao lặn nước, dao đánh lộn, dao cứu sống, dao chém hổ. . . . Lý lại cố tình chọn loại binh khí lạnh lùng nhất. Hoàn toàn chuẩn bị để giết người.

Trong lòng Keith dâng lên một loại cảm giác khác thường. Sư phụ đã từng nói với anh, người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường, có lẽ miếng sườn này mà giết người thì càng không nương tay hơn những người khác.

— người này là một chiến hữu có thể tin, anh nghĩ.

Tiếng nổ mạnh vang liên tục sau lưng, trong lều dấy lên ánh lửa, người ở bên trong sống chết chưa biết. . .

. . .

*** **

Keith tỉnh táo lại, cảm thấy tình trạng của mình rất hồng bét. Hai tay anh bị trói ngược ở sau lưng, chân cũng bị khóa bằng xích sắt, mặc dù không bị trói chết, nhưng cự ly hoạt động của hai chân không hơn 30cm, muốn chạy cũng không chạy được.

Tình huống trước mắt không rõ, bốn phía mờ tối, Keith cảm thấy bên cạnh chỉ có tiếng hít thở của một người, anh cẩn thận quan sát tình hình chung quanh từng li từng tí. Sau đó phát hiện mình đang ở trong một căn phòng gạch đá, bốn bề phong bế, chỉ có một lỗ nhỏ thông gió hóng mát. Anh giống như một con giun đang cong lưng, cố gắng lật người, sau đó thấy Lý mở hai mắt thật to nhìn chằm chằm anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi.

“Bọn họ dùng hơi ngạt.”

“Oh. . . .” Keith từ từ nhớ lại tình hình lúc đó, trong cổ họng còn có cảm giác lửa đốt.

Anh lại hỏi: “Bạn làm sao vậy?”

“Lo cho chính anh trước đi!” Lý Lộc nói, “Bờ vai của anh bị thương hơi nặng.”

“Thật sao?” Keith giật giật cánh tay, ngay sau đó cười lên, “Cũng may, chưa bị phế.”

“”

“Bạn có ý kiến gì sao?” Keith hỏi. Đánh bắt ngờ vậy quá không tầm thường rồi.

Lý Lộc nói: “Sau khi trở về doanh trại, trong nước uống cung cấp đã bỏ thuốc ngủ, tất cả mọi người đều ngủ mê man, chúng ta là ngoài kế hoạch của bọn họ. Đây là huấn luyện kiểu gì, chưa từng nghe Dương nói về hơi ngạt.”

“Cho nên Iris và Dương đều không tỉnh?”

“Ừ.”

Keith trầm mặc, anh hồi tưởng chuyện đã xảy ra trước khi bị trói tới đây. Sau đó anh cảm thấy đối bụng.

“Hiện tại qua bao lâu?” Anh hỏi.

Lý Lộc lắc đầu.

Keith nhìn ra phía ngoài từ trong lỗ thông khí, sắc trời còn tối, anh đánh giá xong rồi nói: “Đã không còn là ngày hôm đó. Có thể là ngày thứ ba.”

“?”

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy đói à?” Keith hỏi.

Lý Lộc ngượng ngùng cười cười: “Tôi không quá nhạy cảm với cơn đói.”

Keith cảm thấy theo trực giác, nếu đôi tay miếng sườn này được tự do, thì sẽ vò đầu. Khoảng cách gần như thế, mặc dù ánh sáng không đầy đủ, nhưng đối với Keith thì đã đầy đủ để thấy rõ người đối diện. Anh nhìn thấy mái tóc ngắn của miếng sườn vẫn rất dịu ngoan áp vào tai, phía trên dính một ít bụi và cỏ vụn, khiến trong lòng anh có cảm giác kỳ lạ, rất muốn giúp miếng sườn sửa sang đầu tóc. Nguyên vọng thật tốt, có thể thể hiện tình cảm đồng chí. Nhưng thực tế lại rất tàn khốc, bọn họ đều bị trói rất là chặt.

Vì vậy lại lặng yên.

Anh và Lý không phải rất quen, trừ một bữa cơm chung ra, hình như cũng chưa có đề tài gì để nói.

Trong khoảng thời gian này, sắc trời dần dần sáng, từ lỗ thông khí lộ ra ánh sáng màu xanh nhạt. Anh đang nghĩ nên đi ra ngoài như thế nào, nhưng bốn phía đều là còng tay sắt không thể mở ra, cửa khép chặt, không có đường ra.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong phòng giam, Keith nghe ừng da quân dụng phát ra âm thanh trên mặt đường đá, tiếp đó cánh cửa khóa chặt bị mở ra, mấy người tiến vào có thân phận không rõ. Bọn họ mặc đồ rằn ri, toàn thân trang bị tiêu chuẩn. Trước nhất là một người râu quai nón, hạ lệnh mang hai người ra ngoài.

Ánh nắng màu da cam xuyên qua rừng mưa, chiếu xéo trên mảnh đất trống không lớn lắm.

Keith không để lại dấu vết nhìn quanh hai bên, phát hiện thì ra nơi đây là một nông trang hoàn toàn bị rừng mưa nhiệt đới vây quanh, đây là một địa phương nhỏ khoảng bốn mươi năm mươi mẫu nhờ đốt rừng trồng trọt mà ra.

Trong nông trang có đàn ông và phụ nữ, cũng có đứa trẻ và người già, bọn họ đều biểu hiện vẻ thờ ơ với Keith và Lý Lộc, ánh mắt nhìn về phía bọn họ đều lộ vẻ không bình tĩnh như “A, tại sao lại tới”.

Hai người bị đưa đến một sân nhỏ cách đó không xa. Râu quai nón đẩy cửa phòng ra, lập tức có một mùi máu tanh xông vào mũi, râu quai nón cười khan há há, một cước đá văng ra đồng chướng ngại trên đất, dùng tiếng Anh cứng rắn nói: “Hay là hai vị đi vào ngồi nghỉ trước rồi hãy nói.”

Keith và Lý Lộc đều thấy rõ, một đồng da thịt đầm đìa máu tươi dần lộ ra, phía trên dính đầy bụi đất cỏ rơm, chính là tinh tinh trắng hai ngày trước còn vui vẻ bị Lý Lộc trét than vào mặt.

Đây không phải là diễn tập, diễn tập huấn luyện nghiêm khắc hơn cũng sẽ không đến mức cắt đầu người ra làm bóng đá.

Lý Lộc nghiêm túc ngẩng đầu lên.

Bọn họ đứng trong một căn phòng xây bằng đất lớn cỡ phòng học, trên đất nhuộm đầy vết máu. Đối diện bọn họ khoảng sáu mét có, có một người phụ nữ ngồi ở trên bệ cửa sổ.

Người da vàng, rất cao, cũng rất bèn chắc.

Cô ta mặc một bộ đồ ngủ màu đen thui, y phục kia lớn hơn thân thể của cô ta gấp ba bốn lần, nên giắt thùng thình trên người. Tức cười như lấy trộm y phục của người khác để mặc.

Keith và Lý Lộc lại cười không nổi. Trên người cô ta tỏa ra khí thể không giống họ. Cô ta đang hút thuốc, hút từng chút từng chút, lông mày rồi rậm cùng nhau, dáng tay cầm thuốc như cầm súng, ánh mắt kia rất giống đang nhìn chăm chăm con mồi.

Người phụ nữ âm trầm nói: “Trong hai người có một người cùng giống người với tôi. Người Nhật Bản à? Hay người Đài Loan? Người Hongkong? Hoặc là người Đại Lục?”

Lý Lộc nói: “Có quan hệ với cô sao?” Cô vừa dứt lời, bên trong liền có một người đàn ông cơ bắp vạm vỡ đi ra, hẳn ta cũng có hàm râu quai nón, nhưng còn cao hơn tên dẫn họ đi vào nửa cái đầu, cánh tay to cỡ bắp đùi của Keith.

Hắn ta tung ra một quyền, sức lực này rất mạnh. Giống như đột nhiên bị một chiếc xe bọc thép đâm vào bên tai, đầu Lý Lộc bị đánh nghiêng một bên. Keith đưa phần hông ra, dùng thân thể ngăn giữa người đàn ông đó và Lý Lộc, nhưng vẫn muộn, Lý Lộc rũ đầu, thân thể hơi lay động, có thể bị chấn thương sọ não nhẹ.

Tức giận nhanh chóng thiêu đốt ở trong lòng, Keith lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, tánh mạng của bọn họ là lợi thế của đối phương, để mặc cho tâm tình trở nên gay gắt không có bất kỳ trợ giúp đối với tình cảnh của bọn họ hôm nay.

Người phụ nữ cười hì hì, phun mấy vòng khói ra ngoài: “Được rồi, tôi không nói nhảm nhiều, mấy người có thể gọi tôi là Phát Khải. Vốn muốn diễn tiết mục xa quê gặp bạn cũ, nhưng xem ra là không có biện pháp rồi.”

“Cô muốn nói gì?” Keith hỏi.

“Nghe nói đến ‘ ứng non sa mạc ’ chưa?” Phát Khải hỏi.

Keith nghiêm nhiên đã biết đến, gặp đồng hành.

Ứng non sa mạc là một tổ chức võ trang không thuộc chính phủ, tích cực ở các khu Kashmir, Afghanistan, Trung Đông. Bọn họ có hành tung quỷ bí, vì vậy có danh hiệu “bộ đội U Linh” trong giới đồng nghiệp.

Keith nói: “Tôi biết rõ, nhưng chưa từng nghe ‘ bộ đội U Linh ’ cũng đến châu Nam Mỹ.”

“Không, không có thay đổi.” Phát Khải vút điều thuốc đã hút một nửa lên mặt đất, dùng chân đạp tắt, đi thong thả từng bước một đến trước mặt Keith. Cô ta cao khoảng 1m7, được xem là độ cao khả quan trong những người da vàng, nhưng lại chỉ cao hơn vai của Keith một chút.

Phát Khải từ từ ngồi chồm hổm xuống, dùng góc độ từ dưới đi lên ngẩng nhìn Keith, liên tiếp than thở lắc đầu: “Vóc người thật tốt.” Vừa nói, vừa đưa ngón tay đến giữa hai chân Keith, “Cư nhiên không chen vào lọt, chân thật thẳng, bộ xương cũng rất tốt.”

Cô ta vuốt ve, lại luôn miệng than thở: “Ừ, bắp thịt cũng rất căng thẳng.”

Keith lạnh lùng cúi đầu nhìn người phụ nữ vô liêm sỉ này, Lý Lộc đầu tiên thì kinh ngạc, sau đó khẽ gạt đầu, đồng ý cách nói của Phát Khải — thân thể của Keith khiến cô rất có dục vọng đặt ở trên bàn massage bốn.

Phát Khải thở dài một tiếng, đứng lên: “Tôi rất hài lòng về anh, lần này tới đây chủ yếu là muốn thu nạp mấy người tư chất tốt, như thế nào, có hứng thú gia nhập với chúng tôi không?”

Keith do dự chốc lát: “Kéo người nhập bọn, phải có chút thành ý.”

“Thành ý đương nhiên là có, chính là mạng của anh.” Phát Khải nói, cô ta gần sát bả vai Keith, ngửi mùi từ trên người anh, sau đó lại than thở, “Mùi vị rất thanh khiết, là một người sạch sẽ, tôi cực kỳ hài lòng với anh.”

Lý Lộc đứng ở bên cạnh, thấy bộ dáng phách lối phóng đảng của người đàn ông này, trong lòng có một sự phiền muộn không nói rõ được đang nổi lên, cô xem cảm giác mặt trái này là do việc đôi phong bại tục và trưởng ngại bộ mặt thành phố.

“Tôi đồng ý. Cho nên xin thả tôi ra ngay.”

Phát Khải cười ha ha: “Chuyện này không thể được, anh xem, nếu như anh muốn vào nhóm, cũng phải tổ một chút thành ý chứ?” Cô ta lưu luyến vuốt ve gò má của Keith, vẻ mặt kia rất là trầm mê, quả thật như đang thưởng thức đồ chơi quý giá mình trưng bày. Cuối cùng cô ta còn “thu” một chút trên cổ anh.

Chỉ số sát khí trong không khí nháy mắt tăng vọt, Phát Khải cũng không thể không tập trung lực chú ý đến trên người Lý Lộc.

Cô ta đột nhiên tiến tới bên tai Lý Lộc, dùng tiếng Trung nói: “Không nhìn ra cậu là Gay. . . .”

Sắc mặt Lý Lộc lạnh lẽo, nửa hí mắt tỏ vẻ nguy hiểm nhìn cô.

Phát Khải vỗ tay cười to, sau đó chỉ vào Lý Lộc rồi nói với Keith: “Người này quá yếu, ưng non sa mạc không cần thứ này, giết tiểu tử này đi.”

“Tôi cũng thấy hắn ta không thuận mắt, nhưng cô phải thả tôi ra trước, không lẽ cô muốn tôi cắn chết hắn ta?”

Phát Khải chuyên chú nhìn thẳng anh, muốn tìm ra sơ hở gì từ trên mặt anh, Keith cũng không sợ hãi chút nào mặc cho cô tìm tòi nghiên cứu. Phát Khải cuối cùng buông tay: “Được rồi, anh đã nói muốn giết cậu ta. . . .”

Lúc nói đến chữ “cậu”, Phát Khải bỗng nhiên thò tay giữ bả vai Lý Lộc, một đầu gối đụng vào hạ bộ của cô, hơi sức vô cùng lớn, khiến đầu xương đau nhức, Lý Lộc lập tức khom lưng té xuống.

Mặc dù không gian hoạt động của khớp xương có hạn, Keith vẫn xông về phía Phát Khải trước mặt, nhào mạnh tới trên người cô ta, ngăn cản cái chân thứ hai của cô ta. Bộ vị Phát Khải đá trúng lúc này là điểm yếu trí mạng của một người đàn ông. Nhìn theo thể chân thứ hai, Keith cũng biết cô ta vẫn sẽ không lưu tình. Anh không nói lời nào, hốc mắt đã ửng đỏ, quật cường mím chặt đôi môi chặn cái chân làm bộ đá của Phát Khải lại.

Lực phòng ngự của một người lớn hay nhỏ, có quan hệ rất quan trọng với bắp thịt của bản thân. Lớp mỡ dày và bắp thịt dày dặn, có thể bảo vệ xương cốt không bị thương tổn. Ở trong mắt Keith, người đầy xương sườn như Lý hoàn toàn không có sức phòng ngự, anh tin tưởng mình tùy tiện đá một cước cũng có thể đá gãy mấy cái xương sườn của Lý.

Phát Khải ngăn người, chột đẩy Keith ra, đập một cước vào đầu gối anh, ngay sau đó là bụng và ngực sườn. Cô ta mặc ủng quân nhân cứng, dây cộm nặng nề bèn chắc, có đầy đủ lực tổn thương đối với thân thể con người. Bắp thịt của Keith căng thẳng, đối kháng trận đánh đâm liên tiếp không ngừng như mưa rào.

Keith nhẫn nại, nghĩ thầm phụ nữ thật không phải thứ tốt, khó trách sự phụ của anh nhượng bộ lui binh.

Phát Khải dừng chân lại, cúi người nâng Lý Lộc lên, lớn tiếng quát mắng: “Vì thứ như vậy, đáng giá không? Hai người khiến tôi rất tức giận.”

“Vậy thì thật là xin lỗi” Keith nói giễu cợt, mặc dù hơi yếu, nhưng vẫn còn tinh thần.

“Tôi ấy người một cơ hội, chỉ cần giết đối phương, thì mình mới có thể sống sót, nếu không mọi người chỉ có con đường chết.”

Keith nhắm mắt lại hất mặt, không để ý tới lời Phát Khải nói nữa.

“Cậu thì sao?” Phát Khải nhìn về phía người trong tay cô ta.

Lý Lộc liếc mắt, hất mặt cũng không để ý cô ta.

“Rất tốt, hai người đã không có giá trị lợi dụng, vậy thì chờ đi.” Phát Khải ném Lý Lộc ở một bên, chỉ huy mấy tên thủ hạ, “Người đàn ông này còn hơi sức phản kháng, đánh cho tôi, đánh tới khi anh ta không thể động mới thôi.”

Tiếp theo, những cú đánh vào đầu và mặt càng khiến người ta khó có thể chịu được liên tiếp rơi xuống, một lớp sóng vượt qua một lớp sóng như không hề có khoảng cách.

Khô cạn, đói bụng, cộng thêm cách xử phạt về thể xác không nhân đạo, Keith từ từ mơ hồ trong sự nhẫn nại và đau đớn, cũng không có hơi sức duy trì tư thế co rúc bảo vệ bụng không bị thương tổn. Không biết là một cước của ai đá vào bên cạnh hốc mắt anh, nếu như lệch một hai phân nữa, con mắt này đã toi rồi.

Keith nhớ tới mẹ của anh. Trong ký ức của anh phái nữ dịu dàng duy nhất chính là bà, nhớ lại lồng ngực mềm mại của bà, nghe bài nhạc thiếu nhi hơi lệch nhịp nhưng rất dịu dàng, tóc thật dài xoa trên bờ vai, sau khi tắm có mùi thơm ngát của cỏ bạc hà.

Anh quật cường hơi nhếch môi không phát ra âm thanh, sau đó liền mất đi ý thức.

Lại qua thật lâu, Keith bắt được một chút xúc giác mềm mại ở trong bóng tối. Anh cảm thấy có người đang cho anh uống nước.

Từ từ mắt mở ra một đường, thấy gương mặt gần trong gang tấc. Mặt tím tím xanh xanh sưng không chịu nổi, một vết máu quanh co từ trán đến cằm.

“Lý?” Anh chậm rãi hỏi.

Lý Lộc ngồi dậy, cô nuốt nước trong miệng xuống, sau đó nói: “Qua nửa ngày hôm sau rồi, bây giờ là buổi chiều. Tin tức tốt là bọn họ rót nước cung ứng nước cho chúng ta rồi, tin tức xấu là không có thức ăn, hơn nữa bị trời chặt hơn.”

Keith đã không cảm thấy đói, có lẽ là bởi vì đã đói cực hạn, có lẽ chỉ là bởi vì vết thương đau đớn che mất cảm giác đói bụng.

“Tôi còn muốn uống nước.”

Lý Lộc khó xử nhìn bát nước một cái: “Bây giờ anh cảm thấy như thế nào? Cử động được không?”

Keith cười khổ nói: “Tôi nghĩ chắc xương sườn gãy rồi.”

“Vậy anh đừng động.” Nói xong, Lý Lộc lại lách ra cửa, hoạt động đến bên cạnh tô nước từng chút từng chút giống như một con côn trùng xanh xám, ngậm một ngụm nước, sau đó trở lại cho anh uống

. Thật sự là trời chặt hơn lúc đầu nhiều.

Lại ngồi dậy lần nữa, Lý Lộc quần bách nói: “Thật ngại quá, để anh uống nước miếng của tôi.”

“Không sao, hôm nay nếu đổi thành cậu là tôi, thì cũng phải uống nước miếng của tôi.”

“ ”

“Cám ơn cậu, tinh thần của tôi tốt hơn nhiều.”

“Còn cần không?”

“Còn cần một chút.”

Lý Lộc lại cố gắng lách qua cạnh cửa “Mức nước” một lần nữa.

Keith nhìn không được, bật cười ha ha, vừa cười vừa run, khiến vết thương bị đụng đau đớn.

18. Q.2 - Chương 5: Chuyện Giam Cầm

Áp lực có thể khiến một người đột nhiên bị thác loạn tinh thần khi trạng thái xuống cực hạn, tình huống bây giờ của Keith cũng rất phù hợp ca bệnh mà Lý Lộc đã thấy trong sách. Dù sao cô cũng không nhận ra tình cảnh bây giờ còn có chỗ nào khiến người ta bật cười.

Cô vừa gia tăng tốc độ lách qua cửa, vừa nghĩ thầm, địa phương quỷ quái này nhốt người ta đến độ bệnh thần kinh rồi.

Keith lại đột nhiên nói ở sau lưng cô: “Bộ dạng này của cậu, thật giống một côn trùng xanh xám.”

Lý Lộc nhất thời dừng ở nửa đường.

Keith lại tiếp tục yếu ớt nói: “Khi tôi ở Afghanistan có một hàng xóm, bà xã của anh ta thường dùng chăn bông trời anh ta lại, anh ta hoạt động giống y như trạng thái của cậu.”

Lý Lộc giãy dựa mấy cái, dùng bả vai đệm lên dùng sức, dùng trạng thái cơn trùng xoay đầu về, dùng nét mặt tổn hơi thừa lời uy hiếp lại: “Nếu như không phải nể tình anh đã bị đòn, bây giờ đã là vong hồn dưới rường tôi rồi.”

Keith le lưỡi một cái, không dám nói nhảm nữa, anh còn phải dựa vào hơi thở của người khác.

Một lát sau, Keith vẫn không có nhìn được nói: “Vì sao bọn họ không có giết chúng ta? Chuyện này không phù hợp lẽ thường.”

“Rất phù hợp lẽ thường, bọn họ đang đợi máy bay trực thăng tới.”

“Máy bay trực thăng?”

“Bộ phận của chúng ta có thể bán rất nhiều tiền, nghe nói thân của tôi và anh đã được định giá rồi. Giá khởi đầu ở chợ đen của mỗi quả thận là 10 vạn dollard, bọn họ ít nhất có thể kiếm bốn mươi vạn. Dĩ nhiên, giác mạc khăng định cũng sẽ không lãng phí, tỷ lệ phù hợp của tim thì hơi thấp, nhưng tôi tin tưởng bọn họ cũng có biện pháp ra tay. Xem ra tính tình của chúng ta tốt vẫn rất có ích lợi, có lẽ con tinh tinh trắng nóng nảy kia làm chuyện gì phạm vào điều bọn họ kiêng kỵ, nếu không cũng sẽ không bị cắt đầu vứt xác như vậy.”

“... Tôi nên nói cái gì, trong trường hợp này có phải nên oán trách tại sao không tính theo bảng Anh hay không?”

“Chúng ta tốt nhất im lặng trước, tôi phải hút nước rồi, không rảnh nói chuyện với anh.”

Keith nhếch ra há hốc mồm, nửa ngày mới nhớ tới là mình yêu cầu Lý giúp anh “Mức nước”. Vì vậy nhắm mắt lại chuyên tâm cảm thụ tình trạng của mình. Toàn thân không có một chỗ nào lạnh lặn, nhưng ít ra không có thương tổn nội tạng, chỗ nghiêm trọng nhất chính là xương sườn có thể gãy rồi.

Âm thanh ồn ào lại truyền đến bên tai, sau đó nhiệt độ đập vào mặt, Keith mở mắt ra, cả tầm mắt đều bị sườn mặt của ai đó chiếm cứ.

Nhận dưỡng khí từ miệng một người đàn ông, cũng không phải chuyện rất gian nan.

Trong kiếp sống chiến đấu ở đất hoang mười mấy năm qua của Keith, anh từng thấy rất nhiều đàn ông khinh thường chạm miệng với người đồng tính, những người đó đều là tay ngang, là tay mơ chưa từng trải qua chiến hỏa. Sự phụ nói bọn họ đều từ xã hội hòa bình đâm đầu thẳng vào khu vực chiến tranh thiếu náo. Cho đến khi gặp phải khoảnh khắc sống chết, hoặc xút lấy không khí dưới đáy nước, hoặc tiếp nhận sự hô hấp của bác sĩ tại chiến trường, bọn họ rất cuộc vẫn phải thỏa hiệp. Keith không hiểu “tôn nghiêm phái nam” mà những người đó nói là từ đâu đến, khi phải chọn lựa giữa sống hay chết, tất cả ý tưởng vô vị khác đều là dư thừa và lãng phí năng lượng.

Nhưng xúc cảm lại không tồi chút này.

Lý đã bị đánh, trên mặt bầm tím từng mảng, bởi vì cự ly rất gần, ở trong vòng tiêu cự của tầm mắt lại mơ hồ không thấy rõ. Làn da ấm áp an ủi lẫn nhau, phần môi bị nước thấm vào rất là nhẵn mềm. Dòng nước giống như cam lộ đủ để làm dịu linh hồn một người, huống chi trong đó còn có hương vị nhàn nhạt của máu, đó là một mùi mới mẻ, tràn đầy sức sống.

Keith có một ý tưởng mà ngay cả chính anh cũng cảm thấy không thiết thực: tại sao có người không thể tiếp nhận sự tiếp xúc đến từ đồng tính?

“Uống đủ rồi?”

Keith lấy lại tinh thần, phát hiện một ngụm nước đã uống cạn sạch. Khóe miệng Lý còn có ấn ký ướt ướt, Keith nuốt nước miếng một cái, hầu kết run run, phát giác cảm giác khô cạn càng sâu nặng hơn. Ngay sau đó anh bị ảo tưởng của mình làm kinh sợ, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích.

“Muốn hay là không muốn?” Thanh âm rất gần gũi, bên tai chấn động thật sự như nghe tiếng trống. Thanh âm có chút trầm thấp, có lẽ cổ họng đã bị thương khi bị đánh.

Keith vội vàng nói: “Không cần, đừng!” Anh cự tuyệt rất gấp, cơ hồ làm mình sặc. Anh biết rồi, biết vì sao nhiều người đàn ông cự tuyệt đồng tính đến gần rồi, bởi vì bọn họ sợ mình yêu người có cấu tạo thân thể giống mình. — đây là hành động rất không kinh tế.

Sư phụ Keith đã từng giảng dạy kinh điển về hành động sinh sôi nảy nở của nhân loại, xem tất cả hành động dẫn phát thân thể con người dậy sóng thuộc về mục đích cuối cùng là sinh sôi nảy nở.

Ông ấy nói với cậu bé Keith, tinh lực của con người có hạn.

Cậu bé Keith ngồi ở trên xe bọc thép, vừa luyện tập tháo ra cây súng số 56, vừa nghiêm túc gặt đầu.

Sư phụ đại nhân còn nói, cuộc đời của con người có một phần ba là dùng để ngủ, một phần ba là để học tập và dưỡng lão, thời gian chân chính có thể sử dụng hữu hiệu chỉ còn lại một phần ba.

Cậu bé Keith dùng lông cừu lau vết bẩn trên súng.

Sư phụ nói tiếp, cho nên một phần ba thời gian này phải dùng để làm chuyện có ý nghĩa, dù là chuyện gì đều phải có ý nghĩa! Cho nên nếu như sau này con muốn tìm bạn gái, nhất định phải tìm người dễ dàng sống được, làm một lần thắng năm lần, mang một thai thắng năm thai.

Làm một lần thắng năm lần;

Mang một thai thắng năm thai. . . .

Keith bị sét đánh: mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cứ nhiên lại có cảm giác động dục với một miếng sườn. Chưa nói vấn đề giới tính, dù Lý là một người khác phái, cũng không phù hợp tiêu chuẩn “Dễ sinh nuôi” của sư phụ.

Đây là hành động không kinh tế, hành động không kinh tế là không chính xác.

Keith hỗn loạn.

Trong không khí tràn ra sự tự kiểm thảo và mùi vị kỳ dị như đưa đám.

Lý Lộc thấy Keith chìm vào trong tâm tình mê mê khó hiểu, nghĩ thầm người này quả nhiên đã không chịu nổi áp lực sắp bị tinh thần phân liệt rồi, vì lý do an toàn, mình nên trốn qua một bên.

Một tiếng, hai tiếng. . . . Thời gian đang thông thả trôi qua. Keith cố gắng nhẫn nại, cuối cùng rốt cuộc không nhịn được, anh nghiêng đầu nhờ Lý giúp đỡ: “Tôi muốn đi tiểu một chút.”

“ ”

Lý Lộc nhìn trời, mạng nhện treo trên xà nhà rất đẹp mắt, có thể hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô.

“Tôi lấy cái bô tới giúp anh.” Cô còn có thể trả lời thế nào? Cô chỉ có thể trả lời như vậy.

Dưới tình cảnh toàn thân bị trói, cầm cái bô cũng là một việc có kỹ thuật rất khó khăn, nhưng Lý Lộc vẫn làm được — tất nhiên là dùng kiểu bô kì dị đặc biệt của côn trùng xanh xám.

Keith kiên nhẫn nhờ vả: “Giúp tôi một chút.”

“Giúp? Anh muốn tôi giúp thế nào?”

“Tôi không kéo khóa quần xuống được.”

Vừa bắt đầu Lý Lộc vẫn không thể hiểu khóa kéo mở không ra có quan hệ gì với cô, sau đó cô nghĩ tới một khả năng — tướng mạo và trang phục của cô rất có tính quyến rũ, cho nên tới bây giờ Keith còn chẳng phân biệt được cô là sống hay mái.

Thật là nghiệp chướng.

Nên làm cái gì? Nói ra chân tướng sự thật? Nhưng đời người có ba việc gấp, Keith không thể nào bởi vì hiểu rõ Lý Lộc là “cô” mà không phải “anh” thì có thể không cần đại tiểu tiện. Cuối cùng chuyện phát triển cũng chỉ có hai con đường: con đường một, là phải giúp; con đường hai, không giúp, Keith tiểu trong quần.

Chẳng có ích gì, Lý Lộc chấp nhận.

Cô nghĩ, Phát Khải trói bọn họ thành bánh chưng, nói không chừng cũng có lòng trêu bọn họ.

Nếu như có một người bị nạn xin bạn trợ giúp anh ta cởi quần xuống, như vậy từ tình hữu nghị cách mạng quốc tế, giúp một lần cũng không sao.

Từ lý do kể trên, Lý Lộc không có cự tuyệt, quay lưng đi, lục lọi giúp anh kéo quần — khi bạn không nhìn thấy tay của mình, bạn sẽ rất khó biết tay của bạn đang làm chuyện gì, vì vậy vốn là một chuyện rất đơn giản, tình trạng lại liên tiếp xảy ra.

Cô cố gắng nâng hai cánh tay ra sau lưng, lay động thăm dò trên dưới, Keith thì chỉ thị: “Đi lên. . . . Không phải, không phải tuyệt đối là trên vị trí đó.”

“Anh nói là nhích lên trên đầu?”

“Ừ. . . . Quá cao rồi, bây giờ cậu đang sờ xương sườn của tôi. . . . Hơn nữa còn là cái cây bị gãy.”

“. Thật xin lỗi.” Lý Lộc ngoan ngoãn nói xin lỗi.

“Không sao, cậu tiếp tục theo chỗ dò mò xuống, đúng, còn kém 10 cm, bây giờ là bụng rồi. . . . Sao tốc độ chậm lại rồi?”

“Xác định phạm vi đại khái, tôi muốn tiến hành thao tác tinh tế, bảo đảm một lần là đến nơi.”

Khoảng cách gần như thế, hơi thở của Keith phất lên cổ Lý Lộc. Anh phát hiện chất tóc của miếng sườn này vô cùng tốt, ít nhất là chất tóc tự nhiên rất tốt, chân tóc rất nhỏ cũng rất dày, sờ lên nhất định rất mềm mại. Nhìn qua có vẻ khô, là bởi vì nguyên nhân dinh dưỡng không đầy đủ thôi.

Sau đó Lý Lộc rút cuộc sờ tới khóa kéo, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Thật ra lúc chọn môn được để học ở đại học, cô cũng đã tham gia mấy khóa trình tiểu phẫu y học lâm sàng, đã thấy qua không ít đàn ông trần truồng rồi. Nhưng bây giờ không giống, hiện tại cô đối mặt là một người sống sờ sờ, còn là người quen, hơn nữa đối phương lại tin tưởng cô không hề phòng chút nào.

Da mặt dù dày, nhưng vẫn biết liêm sỉ và thấy áy náy mà.

Cô cởi nút quần của người khác ra, trong lòng đang nguyên rửa thế giới thác loạn thần kinh này. Đối lại trước kia, cô tuyệt đối không ngờ lần đầu tiên mình kéo khóa quần ra giúp người khác phải lại là ở trong hoàn cảnh không có tình thú này, còn là vì nguyên nhân không cách nào từ chối được.

Nắm lấy khóa kéo kéo xuống, rất thuận lợi.

Cô giống như hoàn thành cuộc giải phẫu mô hình nhỏ lần đầu tiên, trên trán cũng toát ra mồ hôi, tâm tình buông lỏng thu tay lại, nhích qua bên cạnh.

Keith gấp gáp nói: “Ai, sao cậu lại đi, bỏ tôi ở đây không trên không dưới, quá không nhân đạo rồi.”

Lý Lộc cứng đờ dừng lại động tác ngoạ nguẩy ra bên ngoài, cứng đờ hỏi: “Không trên không dưới? Không phải tôi giúp anh kéo khóa xuống rồi sao?”

“Đúng là kéo xuống rồi, nhưng ít nhất cậu phải giúp tôi móc ra. . . . Sau đó giúp tôi tiếp tục, nhắm ngay miệng bỏ. . . .” Keith yêu cầu như chuyện đương nhiên. Trước kia anh mò mẫm lẫn lộn ở chiến trường, đã chăm sóc không ít chiến hữu bị thương không thể tự lo liệu, giúp bọn họ xi ỵ xi tiểu, làm quen tay hơn cha mẹ ruột, vì vậy cho tới bây giờ, anh đều cho rằng chuyện như vậy đối với bất kỳ người nào mà nói đều là dễ dàng.

Lý Lộc trở mình, vùi mặt dưới mặt đất, ẩn nhẫn tâm tình không ngừng phát điên, dưới đất phát lên từng tiếng ô ô nhỏ.

“Cậu làm sao vậy, bị đau chỗ nào? Ai, cậu đừng có buồn bực không nói lời nào, có chuyện gì cậu cứ nói. . . .”

Đây là đau khổ, Đường Tam Tạng đến tây thiên thỉnh kinh còn phải trải qua chín chín tám mươi một khó khăn, huống chi là người có ba việc gấp?

Phút chốc nghe chất lỏng rưới vào trong bô từng giọt, Lý Lộc cảm thấy mình giống như đã già đi mấy tuổi. Cố tình cái tên không biết chữ “chết” viết như thế nào vẫn còn ở phía sau lưng: “Cậu này khẩn trương làm gì, đứng rồi, cậu có mắc hay không, có cần tôi giúp cậu không?”

“Không cần.” Cô trả lời như đinh chém sắt.

“Không cần khách sáo với tôi, chuyện thế này tôi làm quen rồi, bảo đảm làm tốt hơn cậu.”

“Cám ơn, tôi thừa nhận anh làm rất tốt, loại chuyện này không cần chứng minh cho tôi xem.”

Thật vất vả mới giúp anh nhét đồ trở về xong, Keith còn gọi lên: “Giúp tôi nhét vào giữa hai chân đi, mới nhét vào một chút à, nếu không lát nữa kéo lên kẹp trúng nó thì là chuyện mạng người đó.”

“ ”

Sau đó, Keith sáng khoái rồi, anh cực kỳ cảm khái nói: “Rất lâu rồi tôi chưa có cảm giác này, con người muốn thỏa mãn thật ra rất dễ dàng, có một miếng cơm ăn, có một miếng nước uống, có chỗ để đi ngoài — cảm giác hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy.”

Lý Lộc rất ám ức, cô chấp hai tay ở sau lưng, mười ngón tay hiện lên trạng thái không thể cong người.

Kẹo mè xừng. Kẹo mè xừng. Kẹo mè xừng.

Trong óc có thứ gì đó bay múa, đó là kẹo mè xừng hình dáng lạ xường màu hồng vừa thô vừa to còn rất có co dãn.

Keith thư thái liền bắt đầu động não phương pháp làm sao ra ngoài, anh đột nhiên nhớ lại một chuyện vô cùng quan trọng, thần kinh nhất thời khẩn trương: “Có phải cậu bị đá hư hay không?”

“Hả?”

Trên trán Keith toát ra mồ hôi, gấp đến độ mồm miệng không rõ: “Chỗ đó của cậu bị đá nặng thế, không phải xảy ra vấn đề gì chứ, nếu không sao đến giờ còn chưa mắc tiểu, vấn đề thật rất nghiêm trọng.”

“Dừng lại ý nghĩ lung tung của anh đi.” Lý Lộc nói, “Tự tôi đã giải quyết xong, vấn đề gì cũng không có, đề tài này không được nhắc nữa!”

Keith sửng sốt một lát, sau đó chú ý tới quần của Lý là loại không dùng dây nịt, thật đúng là không cần người khác trợ giúp.

Miếng sườn rất không vui, Keith rất bối rối, đến tột cùng là tại sao vậy chứ?

Vấn đề này vô cùng quỷ nhiễu dòng suy tư làm sao bỏ chạy của anh, trăm mối vẫn không có cách giải.

*** **

Thời gian gấp gáp, bọn họ không biết kể địch lúc nào sẽ tập trung lực chú ý lên người bọn họ lần nữa. Không khí ngột ngạt thường thường bị nhanh chóng trừ khử trong tình cảnh khẩn trương.

Lý Lộc lộn người, thấy Keith khép chặt mắt, trong hốc mắt sâu, có thể nhìn thấy con ngươi ở dưới mí mắt có chút rung rung. Anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, nghĩ rất tập trung.

“A, anh nghĩ xong làm sao chạy chưa?” Lý Lộc tiến tới bên tai anh hỏi.

Keith nghiêng mặt sang bên, hơi thở hòa với hơi thở của Lý Lộc, gần trong gang tấc.

“Đầu tiên phải mở còng tay ra mới được. Trải qua chuyện lần này, tôi mới biết mình có rất nhiều thiếu sót, sau khi rời khỏi đây nhất định phải học một số thuật thoát thân với thầy ma thuật.”

“Vậy bây giờ cũng chưa có biện pháp?”

“Không phải bọn họ muốn lấy cơ quan nội tạng mới sao? Không thể đưa chúng ta lên bàn mổ cột lại được, bộ dáng này không có biện pháp nằm ngang.”

“Bọn họ có thể dùng thuốc mê.”

“Tôi có thể chịu đựng thuốc mê trong một chốc.”

“Ý của cậu là có thể kéo thời gian?”

“Đúng vậy.”

“Quá nguy hiểm, căn bản là phương pháp được ăn cả ngã về không.”

“Bây giờ chúng ta không có lợi thế.” Keith nói.

Vì vậy đều không nói.

Keith an tĩnh nằm, chợt nhảy lên rồi lặn mạnh qua. Động tác này quá mạnh, khiến Lý Lộc sợ hết hồn, vội vàng hỏi: “Sao, có chỗ nào bị thương sao?”

Trong không gian chỉ có hai người, vang lên tiếng kêu xèo xèo.

Keith hơi nghiêng đầu một chút, lộ ra nụ cười vui thích: “Kiếm được bữa ăn tối của chúng ta rồi.” Anh lặn lộn nửa vòng, mặt ở dưới lưng hướng lên, Lý Lộc nhìn thấy hai tay bị còng của anh đang nắm một con chuột to trong rừng mưa, con chuột đáng thương kia đã bị nắm chặt cổ và thân thể, tay chân ngắn nhỏ mập mạp giãy giụa động đậy lung tung.

Ngón tay Keith dùng sức, bóp chết con vật đang la hoảng ì xèo kia.

“Cậu cầm nó giúp tôi, dù sao hiện tại nó cũng không thể cắn cậu.” Keith nói.

“Anh chuẩn bị làm sao?”

“Xử lý da lông, sau đó sẽ thành lương thực của chúng ta.”

Lý Lộc biết anh sẽ làm thế, gặp phải tình huống cực hạn đối bụng khô cạn, không có đồ gì là không thể vào miệng.

Cô nắm chặt con vật mới chết ở trong tay, cảm thấy Keith đang gần sát sau lưng, ngay sau đó tay cô cảm giác kéo căng, một lực lượng rất mạnh đang xé rách da lông con chuột.

Mặc dù phối hợp như vậy là lần đầu tiên, nhưng tất cả mọi người rất ăn ý.

Lý Lộc không phải người thấy chuột là thét chói tai, có lẽ đã từng như thế, nhưng đó là trước khi cô lên cấp 3. Kể từ khi lặn qua lộn lại nghiên cứu quan sát chuột trắng nhỏ trong phòng thí nghiệm thuốc, rồi tiêm vào rồi lại quan sát, chứng sợ hãi con vật này không uống thuốc cũng liền tự khỏi. Nếu như tình huống cho phép, thật ra cô rất thích sạch sẽ. Nhưng không thể phủ nhận là cô hiểu thực tế tàn khốc hơn bất luận ai, nếu mà bị bắt buộc, thứ gì bẩn thỉu cũng có thể nuốt xuống —— chỉ cần có thể cung cấp đường, khí, đường, mỡ, protein hoặc muối bắt buộc.

Xử lý da lông là một việc khó đối phó, Keith chủ động gánh chịu. Mặt của anh dán sát cổ tay của Lý Lộc, sau đó chú ý tới cổ tay này rất là mảnh khảnh. Trong lòng lại nghĩ chuyện đầu đầu, khó trách giống miếng sườn, một chút thịt cũng không có. Người như vậy dù bị đặt trước mặt dân tộc ăn thịt người thì cũng không ai để ý. Nhưng đôi tay này đích xác là một đôi tay chiến sĩ.

Mới vừa tiếp xúc, Keith bèn nhảy cảm thấy tay Lý Lộc đầy kén, giống như tay mình, chính là do cầm súng cầm dao găm nhiều mà ra.

Có chuyện để nghĩ cho phân tâm, thì công việc cũng làm nhanh hơn, cuối cùng đã xử lý sạch sẽ một con chuột, trước khi xé xác ăn, Keith không nhịn được dùng răng cắn cắn dây thừng bằng gân bò đang buộc chặt tay Lý Lộc.

Cổ tay Lý Lộc cảm thấy nhột, trong lòng bàn tay cô đang nắm thức ăn ướt nhẹp, hơi thở của Keith phun trên cổ tay cô, cảm giác hết sức phức tạp mâu thuẫn.

Thở một chút, Keith buông tha nói: “Quá cứng rồi.”

“Đừng thử, ăn trước đi. Anh trước, cho tôi một phần ba dư lại là được.”

Keith buồn buồn không vui nhìn chằm chằm con chuột rừng đã bị trừ sạch da lông, ý tưởng lóe lên trong đầu, nghĩ đến một phương pháp.

“Há, tốt rồi, tôi đã nghĩ ra một biện pháp tốt, có lẽ chúng ta không cần chờ đám bác sĩ ngu ngốc kia tới cửa, là có thể tự đi ra ngoài.”

19. Q.2 - Chương 6: Khắp Người Con Chuột Đều Là Bảo Vật

Keith phát huy trọn vẹn thiên phú xử lý thực ăn và kinh nghiệm phong phú của anh, dùng răng dọn dẹp da lông.

Lý Lộc đối mặt với tường đá xám cũ kỹ, trong tay duy trì tư thế nắm chặt, để Keith cắn nuốt. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, quá gần sát, giống như anh cắn không phải con chuột rừng đã chết, mà là cổ tay của cô; giống như quanh quẩn trong mũi hồng phải mùi máu của thức ăn, mà là máu tươi từ cổ tay cô chảy ra, chính cô biến thành món ăn sau lưng.

Lý Lộc trầm mặc cắn môi, để mặc cảm xúc thành linh xảy ra.

Tâm tình kỳ quái, dao động kỳ quái. Cô không nên như vậy, lòng của cô nên tràn đầy tử vong, căm hận, và bóng tối.

Là tử vong khiến cô lột xác, là căm hận khiến cô sinh tồn, là bóng tối thúc cô hành động tự do.

Hơi thở của Keith hòa lẫn trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, trong không gian an tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng xé rách da thịt. . . .

Anh xử lý da lông và bỏ đi xương cốt rất tự nhiên và thuần thục, giống như từ khi chép bài đã bắt đầu học tập hơn nữa còn không ngừng thực tế.

Ăn tươi nuốt sống, bắt chuột làm thức ăn, những chuyện này với người bình thường, đủ khiến cho lý trí hồng mất, khiến người ta buồn bực ghê tởm nôn mửa, ba tháng không biết vị thịt.

Keith là một chiến sĩ, bên cạnh anh có không khí đặc biệt, đã làm mấy chuyện mà nhiều người cảm thấy không chịu được rất tự nhiên, lại còn xem như chuyện đương nhiên. Sự mạnh mẽ đó và lòng tin cộng quyết tâm không lúc nào dao động, khiến anh có thể sống sót trong những tình cảnh khắc nghiệt, nhân tiện khiến cho người chung quanh anh cũng có thể đón nhận tình cảnh gian nan, sau đó tràn đầy dũng khí nghênh đón chiến dịch lần sau.

Hai người đối tư thế, Lý Lộc thấy da lông bị ném bỏ ở một bên, miếng thịt trần truồng đỏ tươi đặt ở trước mắt cô, bàn tay cứng rắn của Keith nắm lại. Cắn từng miếng từng miếng, cổ họng bị chất lỏng sền sệt ướt át, mùi tanh trở nên không còn nồng đậm, nhưng dục vọng khát máu lại tràn lan.

Trong không gian này chỉ có hai người, cô và Keith. Trước lần huấn luyện chọn lựa này, bọn họ ở hai nơi khác nhau trên địa cầu, tiến hành cuộc chiến của riêng mình, bọn họ đều không biết nhau, sinh mạng không hề kết nối. Bây giờ lại bị nhốt chung, khiến cho cô thấy một loại người hoàn toàn khác mình —— một người tràn đầy hy vọng trong hành động.

“Em ăn đủ rồi.” Cô nói.

Sau đó thấy Keith lộn xoay người lại, bọn họ nằm mặt đối mặt, Keith đang mỉm cười: “Ăn thôi mà cũng phiền toái thế, phải nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh này mới tốt.”

Anh bị trói rất chặt, chỉ có thể di động biên độ nhỏ; anh cũng bị đánh rất thâm, xương gò má còn sưng lên cao cao; miệng anh đầy máu, gương mặt có màu sơn đỏ mới; nhưng anh tràn đầy lòng tin, đôi mắt màu xanh lục đậm rực rỡ lóe ánh chói lọi.

Lý Lộc khô cạn nuốt xuống một miếng thịt cuối cùng trong miệng, dục vọng khát máu thiêu đốt ở trong người.

.

Keith xé rách từng bấp thịt nhai nuốt xuống, cuối cùng cạo ra một hàng xương sườn sạch sẽ.

Anh lật người sờ tới cánh tay Lý Lộc, lại tìm được xương của con chuột, bẻ xuống hai cái xương dài nhỏ, đó là thứ anh cần nhất. Ổ khóa đang ở chỗ cổ tay, cố gắng lộn ngón tay, điều khiển hai cây xương mảnh xâm nhập ổ khóa. Một cây dùng để định vị, một cây dùng để mở khóa, lục lọi dò xét mấy cái, cảm thấy xương cốt bên kia truyền về chấn động nhẹ nhàng.

“Rốt cuộc mở ra.” Keith thở ra một hơi, ngay sau đó ba chân bốn cẳng mở trói buộc trên người mình ra sạch sẽ.

“Cái này gọi là cái gì, hả?” Lý Lộc nói, “Thật nên lập tấm mộ cho con động vật nhỏ này, thật là một hòn đá hạ hai con chim.”

“Không chỉ thế” Keith vui mừng nói, anh duỗi người ra duỗi lưng một cái, ngực sườn chợt đau xót, mới nhớ tới xương sườn mình bị gãy, cười gượng mấy tiếng nói tiếp, “Tác dụng rất nhiều.”

Nói xong giờ cái đầu chuột còn dư lại lên, nắm lấy cầm nó, bóp cái miệng ra cho Lý Lộc xem như đang chơi đùa: “Cậu thấy đây là gì? Cái kèm miệng nhọn tự nhiên! Lúc tôi còn nhỏ thường lấy nó làm vật thể cái kèm.”

Keith chơi vui vẻ, Lý Lộc nhìn mà im lặng.

Keith tự do, xương cốt dần ra. Sau đó đi vòng qua sau lưng Lý Lộc, vừa đưa răng chuột lại gần dây thừng gân bò, vừa nói: “Lực lượng quai hàm trên dưới của người bình thường mạnh hơn cổ tay, đám người chúng ta thì ngược lại, vì đã luyện sức tay rất nhiều, nhưng luyện sức răng thì rất ít. Cho nên lúc này mới không cắn đứt được sợi dây của cậu, nhưng bây giờ dùng cái này thì có thể từ từ kẹp nó đứt ra.”

“Quá chậm, anh chỉ cần làm đứt một miếng nhỏ trên sợi dây cho tôi là được.” Lý Lộc nói.

Keith theo lời kẹp ra một vết nứt.

Lý Lộc còn nói: “Như vậy là có thể dùng sức rồi, anh tránh ra chút.”

Chờ Keith không hiểu chuyển gì đứng qua bên cạnh, cô liền đứng dậy, đôi tay cầm chặt gân bò kéo ra ngoài.

Keith thấy Lý cúi đầu, bả vai căng chặt, cơ thể nhỏ gầy đến mức không giống chiến sĩ co quắp rất nhẹ, rung động này hết sức yếu ớt, nhưng trong không khí như có sự khẩn trương, áp lực vô hình đang tăng lớn. Anh đang lo lắng trung không hiểu nghĩ đến hôn mê núi lửa nhiệt năng nổi lên.

Lực lượng đạt tới cực hạn, một tiếng păng vang lên ở trong không gian nhốt hai người, làm rung động màng nhĩ, Keith rụt lại cổ, nhìn lại thì thấy Lý đang cầm một sợi dây gân bò trong tay, thở dài ra.

Chuyện này căn bản không phải người. . . . Ít nhất không phải một miếng sườn có thể làm ra được.

Keith còn đang ngẩn người, Lý Lộc đã đứng lên, đi tới trước mặt anh nói: “Ngồi yên đi, tôi xem vết thương cho anh.”

“A, a, tốt. . . .” Anh ngẩng đầu lên, thấy Lý đang ngẩng đầu quan sát chung quanh phòng, quét mắt một vòng lại trở về trên người anh, cười khổ nói: “Không có thứ gì có thể dùng để trị thương, hay là mau chóng ra ngoài cho thỏa đáng.”

Keith ngây ngốc gật đầu.

Từ lỗ thông khí có tia sáng càng ngày càng mờ chiếu vào.

Lúc ở Afghanistan, rất nhiều nơi không có điện lực, chiến phục kích và chiến tảo ngộ (gặp là đánh) là chuyện thường xảy ra. Đội du kích của Keith và sự phụ không có dụng cụ hỗ trợ nhìn ban đêm, đi bên ngoài vào ban đêm hầu như đều bằng lực nhìn bóng tối của mình.

Cho nên hoàn cảnh như vậy không gây cản trở gì cho anh dò tìm đồ vật.

Từ trong cổ áo rần rì của Lý lộ ra một mảng da thịt, bởi vì rất gầy, cho nên có vẻ dài, da và thịt đều rất mỏng, hình dáng của xương từ dưới lòi ra, hiện ra hình dáng hầu kết nho nhỏ.

Anh lớn lên trong đám đàn ông, là một đám nam tử hán cao lớn thô kệch nuôi anh lớn lên. Anh cảm thấy Lý này có vẻ gầy hơn đàn ông bình thường, dù so hình dáng với thím Mạc Lý An thì cũng tinh xảo hơn

nhiều — nhân tiện nói một câu, thám Mạc Lý An là quái nhân mạnh mẽ phụ trách cầm pháo phản kích trong đội du kích, mấy người phụ nữ trong đội du kích còn hùng tráng hơn cả đàn ông.

Anh cảm thấy đây cũng là một cô thể tương đối có lực hấp dẫn, dễ dàng khiến anh mê muội.

Lý Lộc ngồi xuống, giúp anh cởi y phục ra, nhìn thấy sườn ngực anh có một chỗ sưng, liền nhăn mày lại, nghiêm túc nhẹ nhàng dò xét. Cũng may không có triệu chứng hôm ngực, cũng không có triệu chứng khó thở, chỉ đơn thuần là gãy xương mà thôi.

Không hiểu sao Keith cảm thấy hô hấp dồn dập, một đôi tay không thuộc về mình nhẹ nhàng xoa nắn trước ngực mình, làm cho lòng người nhột nhột. Anh khó chịu nghiêng đầu qua, đôi tay giấu ra sau lưng, nắm chặt lại, khẽ thở nói: “Cách tôi xa một chút.”

“Rất đau?” Lý Lộc hỏi.

Keith cắn môi dưới, nhắm chặt hai mắt nói: “Vậy là không đúng.”

“Hả?”

Keith cúi đầu, bả vai đang run rẩy. Lý Lộc cũng gấp, xem ra thật sự là rất đau, phải nhanh chóng dẫn người đi ra ngoài trị liệu. Nghĩ như vậy, cô vỗ vai Keith an ủi, hòa nhã nói: “Anh chờ tôi một lát, tôi sẽ trở lại ngay.”

Keith ngơ ngác nhìn cái đầu chuột to bên cạnh, đôi mắt nhỏ sáng lóng lánh tròn vo của con rất vô tội ngó anh.

Lý Lộc ném dây gân bò lên xà nhà phía trên. Từ trên nóc cở tranh đào ra một cái lỗ rồi nhìn ra ngoài, lúc này là gần buổi tối, ánh sáng bên ngoài đã rất tối tăm, các phòng nhỏ xa gần trong thôn đều có ngọn đèn dầu sáng lên, ánh sáng yếu ớt, trong rừng mưa nhiệt đới vòng ngoài truyền đến tiếng rít gào của động vật hoang dã.

Nhẹ nhôm chui ra khỏi cái lỗ, ẩn núp trên nóc nhà lá.

Bên ngoài thôn có hai cái lầu gác, lính trinh sát đứng ở phía trên tuần tra, tầm mắt thông suốt bốn phương. Nhưng chuyện này không tạo ra được bất kỳ uy hiếp nào cho cơ thể đang ẩn núp của Lý Lộc, cô từ sườn dốc nhẹ nhàng lăn xuống, bắt được một cái đuôi cở trên mái hiên, hai chân lộ ra, tiếp theo không tiếng động rơi xuống đất.

Phía dưới là một chuồng ngựa, nhưng cửa chuồng ngựa lại không có cài chốt. Mượn ròng rọc kéo nước của giếng nước trong thôn, và thước già cố gắng để ẩn núp, cô rất nhanh tìm được một căn nhà bỏ trống. Đèn không có sáng, cũng không có ai, cô lên vào nhà, tìm kiếm công cụ có thể giúp cô và Keith chạy trốn.

Cũng trong lúc đó, trong xe chỉ huy của trung tâm thi kiểm tra tạm thời.

Phát Khải và Angela - Thượng tá phụ trách công việc huấn luyện chọn lựa lần này đứng chung. Cùng mặc đồ rằn ri ngụy trang và đội berets, nhưng quân hàm thì khác nhau, một là dấu hiệu của lính đánh thuê Sa Mạc Ứng Non, một người khác là huy chương trường học kỳ binh nhẹ.

Angela cười nói: “Không ngờ lần này chỉ còn ít người ở lại thế.”

Phát Khải kẹp một miếng thuốc xì gà chưa có châm nói: “Người ta luôn nói mùi vị xì gà Cuba thơm, nhưng tôi thấy không có gì đặc biệt.”

Angela còn nói: “Từ buổi tối đánh bắt ngừng chỉ có 83% ‘còn sống’, sau tra hỏi không có phản bội đồng bạn là 91%, thành quả lần này cũng không tồi. . . .”

Phát Khải tiếp tục nói lảng qua chuyện khác: “Nghe nói hiện tại có một loại thuốc lá, nhìn qua có hình dáng như thuốc lá, nhưng ngửi lại có mùi thơm của xì gà, hình như tên là. . . . ‘Hắc Ma’? ‘Lục Yêu’?”

“. . . . Đáng tiếc trong này lại có 35% số người bị thương dưới chân của bên cô không thể tiếp tục huấn luyện nữa.” Angela lắc đầu thở dài, “Mặc dù tỷ số tử vong hàng năm ở trường học kỳ binh nhẹ đều trong khoảng 10% - 20%, nhưng tôi vẫn hi vọng không có quá nhiều lực chiến đấu tiêu hao trước cuộc huấn luyện.”

“Angela, cô sai rồi. Đây là một phần rất quan trọng. . . . Phải làm sao tránh khỏi tổn thương nghiêm trọng khi bị kẻ địch bạo hành cũng là một môn học vẫn rất quan trọng.” Phất Khải kẹp thuốc lá trên lỗ tai, chỉnh lên hình ảnh từ một camera.

Nhìn bằng camera chuyên dụng cho quan sát trong ban đêm cũng không thể thấy rõ, nhưng Angela vẫn lập tức chú ý tới một người trẻ tuổi đang vẽ mặt trong góc. Hình thể của anh cao lớn nhưng không tráng kiện, tứ chi rất dài, là loại hình có lực hành động nhanh nhẹn và năng lượng tiềm ẩn to lớn.

Trên màn ảnh màu xanh nâu không thấy rõ các loại sắc thái, nhưng thấy được anh ta đang nhắm mắt ngồi không nhúc nhích.

“Keith Williams, người của đội du kích dân gian Afghanistan, năm trước được công ty S. Q. nhìn trúng.” Phất Khải nói, “Tôi đánh anh ta không hề xuống tay lưu tình, vốn dự tính anh ta có thể gây mất mấy cây xương sườn hoặc xương đùi, ít nhất cũng sẽ có xương bị gãy, hoặc là bị thương nặng ở ngực, nhưng mà anh ta vẫn còn khỏe ghê.”

“Gãy xương, ngực bị thương. . . . Cô thật ác độc.”

Đại động mạch thường xuyên vây quanh xương cốt, bị gãy xương thì sẽ có xác suất rất lớn dẫn đến mạch máu vỡ ra tạo thành xuất huyết.

Về chứng tràn khí ngực thì càng không cần phải nói, một khi lồng ngực xuất hiện vết thương xuyên qua, không khí bên ngoài sẽ chảy vào lồng ngực, dưới tình hình hơi nghiêm trọng, phổi sẽ không cách nào thuận lợi khuếch trương. Nếu như không kịp thời cấp cứu, rất dễ dàng thay đổi thành hít thở không thông mà chết.

“Cô thật sự đánh người ta đến chết.” Angela đang nói, đột nhiên chứng kiến thấy màn ảnh phụt tắt.

“.” Phất Khải lại kéo thuốc lá trên lỗ tai xuống, đặt trước mũi ngửi ngửi.

“Chuyện gì xảy ra? Dụng cụ hư rồi sao?”

“Thật là một tên lợi hại.” Phất Khải nói, “Anh ta phát hiện máy theo dõi rồi, mới vừa nối nguồn điện không tới hai phút thôi mà, thật là một người có trực giác siêu cường.”

“Cô định làm thế nào?”

“Không thể để cho người của chúng ta trực tiếp đánh nhau với bọn họ.” Phất Khải nói, “Lần này tôi mang tới đều là chiến sĩ tuyển hai, không đủ cho bọn họ đánh.”

“Người tuyển đầu lại bị đoàn trưởng nhà cô mang đi thao luyện à? Hay có nhiệm vụ gì?”

“Không thể nói, không thể nói.”

Lý Lộc đi vào từ đường cũ, trong ngực ôm chiến lợi phẩm do đầu trộm đuôi cướp có được, dưới nách còn đang kẹp một quyển tạp chí, đang muốn từ trên xà nhà leo xuống, liền nhìn thấy Keith đứng lên ngăn đầu nói với cô: “Chúng ta đi ra ngoài thôi, đã bị người ta phát hiện, nơi này có máy theo dõi.”

Bị người ta phát hiện? Cô quan sát bốn phía một chút, phát hiện một kẻ gạch nơi nóc nhà bị miếng da chuột vừa lột ra dán chắc rồi.

Thịt chuột ăn sạch sẽ, xương dùng để mở khóa, đầu chuột làm kèm miếng nhon, da chuột dùng để dán ống kính. . . .

“Đây là gì, một con chuột nhiều cách dùng?” Cô hỏi.

Keith lắc đầu mà nói: “Là tôi lơ là sơ suất rồi, trước đó không có kiểm tra.”

Kiểm tra? Dùng tư thế của con sâu kiểm tra? Lý Lộc liếc mắt nhìn trời, ném dây gân bò cho anh: “Leo lên được không?”

Keith chống tay thử một chút, phát giác chỉ có cánh tay bên trái còn có thể nâng lên bình thường, phía bên phải vừa động liền biết gãy xương. Lý Lộc vội vàng nói tiếp: “Anh đừng ráng sức, cột chặt mình đi, tôi đưa anh lên.” Keith nửa tin nửa ngờ cột lại phần hông của mình, sau đó thấy được hơi sức của người không thể

nhìn bề ngoài như Lý. (chú ý, lúc cấp cứu xin chớ dùng buộc nút vào eo hay sườn eo, dễ dàng tạo thành máu tắc nghẽn hoặc hít thở không thông, là động tác nguy hiểm, người chưa thành niên xin đừng tùy tiện ném thử)

Ở trong thôn, bầu trời trống trải, chung quanh bị tán cây to lớn dầm mưa bao phủ hoàn toàn. Bầu trời màu xanh dương đậm khiến bọn họ có thể thấy rõ, hành động tự do, nhưng nếu như tiến vào mưa dầm, thì sẽ tối gần như đưa tay không thấy được năm ngón.

Keith và Lý Lộc đi tiếp trong bóng ma của mấy căn nhà nông thôn, quan sát hai tòa lầu gác, may mắn bọn họ đều dồn phần lớn lực chú ý ra ngoài thôn trang. Trong thôn trang có vài chỗ treo camera để tiến hành theo dõi, phần lớn đều bôi màu nguy trang, hoặc là đập lưới nguy trang lên, nhưng Keith luôn có thể phát hiện máy theo dõi trước một bước, ngay sau đó đi lối khác. Mặc dù kẻ địch có thể căn cứ nơi camera bị phá hư để xác định vị trí của bọn họ, nhưng bọn họ cũng có thể bày trận giả. Nói đơn giản, kẻ địch có nhiều điểm mù hơn, thì bọn họ có thể tự do hoạt động rồi.

Có lúc Lý Lộc ngại phiền toái, cậy vào chính mình không có bị tổn thương đủ để ảnh hưởng hành động, mỗi lần đều trực tiếp sử dụng dây thừng gân bò để cúi đầu xuống thăm dò.

Keith cảm thấy chơi thật vui, làm ra ngôn ngữ bằng tay kiểu “một người giữ nhiều vị trí” mà quân NATO thường dùng, vừa chỉ chỉ dây thừng gân bò, vừa cười nhạo cô cũng là “Một vật dùng nhiều lần, vật gì cũng có chỗ dùng”.

Bọn họ không cần dính dấp nâng đỡ nhau, bằng vào hai chân của mình chạy ra khỏi thôn trang trong rừng mưa, chưa tới 5 phút đã vượt qua một km đường núi, đến một sườn dốc, bọn họ rút cuộc tìm một chỗ ngủ lấy hơi. Keith tựa vào một gốc cây lớn bốn người ôm. Cây đại thụ này quá lớn, chất gỗ ở giữa đã bị trùng ăn rỗng, chỉ còn lại vỏ cây vẫn còn ở đứng sừng sững.

Có lẽ bởi vì côn trùng đục, vỏ cây cũng bị bệnh, cành lá trở nên lơ lửng, khiến ánh sáng có thể chiếu xuống. Ánh sáng yếu, nhất là ánh sáng yếu tự nhiên, sẽ không làm người khác chú ý nguồn sáng, đối với hai người cần nghỉ ngơi gấp để hồi phục là rất cần thiết,

Lý Lộc từ trong lòng ngực móc ra một con dao găm ném cho Keith nói: “Không tìm được dao găm của chúng ta, nhưng có cái này đủ để thay thế.”

Keith nắm chặt con dao cứu sinh, chuôi dao nguy trang lốm đốm, vỏ dao làm từ da trâu. Cảm giác không tệ, Keith nhớ ở chuôi dao hình như có la bàn, rất hữu dụng trong khu rừng mưa quanh năm không thấy mặt trời này. Anh mượn trời sáng đưa mắt lại gần chuôi dao để phân biệt hướng của la bàn.

“Không cần nhìn” Lý Lộc còn nói, “La bàn đã bị hư, tìm được nhiều đồ như vậy đủ lao lực, phải lật đến mấy căn nhà.”

Cô tiếp tục lục lọi tìm kiếm, leng keng leng keng lại đảo ra ngoài không ít đồ. Keith nửa sờ nửa nhìn rồi nhận ra có bản đồ rách nát, bình nước suối nhỏ, cái bật lửa, ngọn đèn nhỏ LED, nước đuổi muỗi, còn có một cuốn tạp chí vốn không biết nội dung gì.

“Tạp chí dùng để làm cái gì?” Keith đến gần sau khi xác nhận chung quanh không ai ẩn núp, dùng đồ rời che chuôi đèn LED, cẩn thận mở chốt lên.

—— là một quyển tạp chí play boy có bìa đủ màu.

Lý Lộc còn đang bận phun nước đuổi muỗi cho hai người, Keith lại run run nhìn người phụ nữ ngực to trên bìa: “Cậu mang cái này ra ngoài làm cái gì?”

Lý Lộc liếc anh một cái: “Nghĩ sai rồi, cái này dùng băng bó cho anh.”

“Băng bó?”

“Còn không cởi quần áo, ngay ngực làm cái gì.”

20. Q.2 - Chương 7: Tình Yêu Đầu Tiên Vỡ Tan Như Bông Tuyết

Bất đắc dĩ cởi áo ra sạch sẽ, Lý Lộc mở chuôi dao cứu sinh ra, bên trong có lắp thuốc trị ngoại thương, còn có mấy miếng thuốc ký ninh[1] để chống bệnh sốt rét. Cô bôi thuốc lên trên phần xương sườn đang sưng lên, xé áo của Keith ra, làm thành vải quần băng.

Cuốn sách “play boy” kia có tác dụng rất lớn, bởi vì là bản in bằng giấy da, độ cứng vừa đủ, cuộn thành nửa hình tròn thì vừa vặn có hình dáng của nửa mặt xương sườn, giữ chức bảo vệ cơ thể tránh khỏi chấn động.

Dây thừng gân bò cũng hoàn thành sứ mạng cuối cùng của nó, cuốn quần phía bên ngoài, có độ co giãn vừa phải, lại rất bền bỉ, cột chặt cuốn play boy vào người Keith.

Keith không có cảm thấy khổ sở chút nào, lúc còn bé anh ở đội du kích toàn đàn ông thô lỗ, một khi cần xử lý vết thương, đều là mấy người xuống tay không biết nặng nhẹ giúp anh xử lý, làm tới làm lui, làm cho anh đã chết lặng với đau đớn cũng, có lúc thậm chí còn cảm thấy, thay vì để cho bọn họ trị liệu, không bằng để vết thương hành hạ còn thoải mái hơn.

Sức lực của tay Lý vừa phải, khiến anh rất thoải mái, buồn ngủ. Tay Lý rất lạnh, sờ vào da tựa như bị ướp lạnh.

Keith cảm thấy rất thoải mái rất ưa thích, đây là một cảm giác thích rất đột nhiên cũng rất kỳ quái, hoàn toàn khác với cảm giác thích sự phụ hay thích chiến hữu.

Đây là một cảm giác hy vọng có thể tiếp xúc sâu hơn, hi vọng càng thân mật càng hiểu rõ hơn, hi vọng cậu ấy đối xử với mình như mình đối xử với cậu ấy, thật khác bất kỳ loại tình cảm nào.

Có lẽ đây là một hành động rất không kinh tế? Dù không có đời sau, nhưng chỉ cần hai người ở chung vui vẻ là rất tốt rồi.

Ở chung với Lý, nhất định sẽ rất có tiếng nói chung. Đúng rồi, Lý chỉ luôn yêu thích dao tù binh, khẳng định cũng là người say mê binh khí, nói không chừng cũng đặc biệt yêu thích các loại súng cũ. Nếu như hai người sống chung dưới một mái nhà, mỗi ngày về đến nhà, anh có thể ngồi trên cái ghế sa lon do xe tải cải trang, Lý thì ngồi trên cái giường do tủ súng máy cải trang, hai người ngồi đối diện nhau ở nơi của lính bảo an chăm sóc binh khí của mình —— cuộc sống như thế nhất định rất có ý tứ.

Nếu như ở chung với Lý, thật ra thì cũng có thể nhận nuôi một đứa bé giống như sư phụ. Lúc không nhậm chức, có thể dẫn bọn họ ra chơi trò chiến tranh. Nếu như nuôi bốn đứa bé, vừa đúng có thể làm thành một tổ hành động nhỏ; nuôi tám đứa bé tốt nhất, có thể chơi chiến tranh đối kháng. . . .

Bất tri bất giác, Keith từ thái độ suy ngẫm bình thường chuyển qua tới không gian xa lạ mịt mờ.

Lúc này Lý Lộc cầm ngọn đèn LED nhỏ xoay đầu về phía bản đồ nghiên cứu, dùng sức lắc la bàn ở chuôi dao cứu sinh, nhưng cây kim đó lại không hề động đậy, cứ như đã chết. Cô liền vén tờ nylon lên, thấy quả nhiên cây kim chỉ bị cong lên dính vào giấy dán nên chết.

Keith đột nhiên nâng người lên, nắm chặt lấy bả vai Lý, xoay người qua trước mặt mình. Cử động đột nhiên này khiến Lý Lộc không hiểu, không biết anh bị gì.

Keith hít thật sâu, rồi thở ra, rồi lại hít, rồi lại thở. . . .

Anh đang lấy dũng khí, thổi phồng chính mình lên, con kiến cũng có thể biến thành con voi. Mình cảm thấy mình có thể làm, thì dù chuyện không thể cũng biến thành có thể.

Lý Lộc nhìn không được, cười to lên, cười ra tiếng mới biết chuyện không ổn, che miệng của mình thở gấp gấp, nghiêm mặt. Như vậy cũng không hay, rất dễ dàng bại lộ vị trí. Cô phải cảnh cáo Keith đừng hay làm ra những cử động khiến người ta bật cười.

“Cậu cười cái gì, tôi buồn cười thế sao?”

Ở trong ánh sáng xanh y hệt đom đóm của chuôi đèn LED, diện mạo Keith căng thẳng, có vẻ hơi bệnh thần kinh.

Lý Lộc lắc đầu nói: “Tiếng hít thở vừa rồi của anh, giống y như sản phụ.”

Tiếng hít thở của anh, giống y như sản phụ. . . .

Có ý gì?

Tim Keith hụt một nhịp, cảm thấy quyết tâm mình vừa tạo ra đã rơi tán loạn như tuyết.

Đúng rồi, có lẽ Lý đã có vợ, còn có con nữa. . . . Sao anh lại ngây thơ như vậy, thế giới này làm sao mà muốn cái gì là được cái đó chứ? Thế gian này làm sao có thể được vừa lòng người thế?

“. . . . Làm sao cậu biết? Cậu đã có vợ, còn từng vào phòng sinh?” Anh hỏi, thấp thỏm trong lòng, chỉ chờ Lý nói ra.

“Không có, không có vợ!” Lý Lộc vội vàng khoát tay — cô gặp quỷ đương nhiên không thể nào có vợ, trừ phi biến thành lesbian. Nhân tiện nói một câu, đây cũng không phải có thành kiến gì với Les, dù sao dù là bách hợp (les), cô cũng tuyệt đối ở vị trí công. . . . [Tiểu Cuồng Cuồng chú thích: nữ đồng tính, danh từ tiếng Anh chuyên dùng là Lesbian, viết tắt là LES, dịch ra là Lôi Ti Biên, Lôi Ti, từ đồng nghĩa là Bách Hợp.]

Lời nói kéo xa.

Keith thở phào nhẹ nhõm cả vùng đất.

Sư phụ dùng thời gian mười năm càu nhàu bên cạnh lỗ tai anh — cuộc sống của mình mình nên nắm chắc, ngàn vạn đừng bỏ qua người phụ nữ mình thích.

Mặc dù Lý không phải phụ nữ, nhưng đích xác là loại hình anh nhìn thấy liền rất thích.

Keith cảm thấy mình là một người rất chung tình, chỉ cần Lý đồng ý ở bên anh, thì anh sẽ đối xử tốt với cậu ấy, chăm sóc cho cậu ấy, sẽ giao hết số tiền thu nhập cho cậu ấy, ăn uống đồ cậu ấy làm. Chỉ cần lúc mình bị thương, cậu ấy sẽ tỉ mỉ cẩn thận chăm sóc anh như bây giờ, thì tất cả đều đáng giá, bởi vì anh yêu chết cảm giác thế này, trước kia bị thương ngã bệnh, sư phụ cũng không có tốt với anh như thế.

Anh là một người đàn ông lớn lên trong hoàn cảnh tự nhiên, anh là một con cừu non tiếp nhận giáo dục tự nhiên từ con người, anh không biết nói chuyện yêu đương cũng có chiến thuật quanh co, đồng thời thậm chí còn mất chứng mù nghiêm trọng trong phương diện phán đoán giới tính.

Các nhân tố kể trên đưa tới một kết quả tất nhiên, đồng chí Keith rất ngu rất ngây thơ.

Kế tiếp anh chỉ hỏi một vấn đề mà thôi.

Anh hỏi: “Cậu là GAY à?”

Anh, thật, chỉ là, hỏi, một vấn đề này mà thôi. [Tiểu Cuồng Cuồng chú thích: nam đồng tính là GAY, từ gần nghĩa BOY LOVE, gọi tắt BL.]

Lý Lộc nhanh chóng quét mắt nhìn anh một cái, thật không hiểu được vấn đề hoàn toàn không hợp tình thế trước mắt này, nhưng vẫn rất có trách nhiệm trả lời thành thực chắc chắn: “Không, tôi không phải GAY, hơn nữa cả đời cũng sẽ không trở thành GAY.”

Thật sao? Quả nhiên là như vậy à?

Lời sư phụ nói quả nhiên là có đạo lý, không chỉ vì vấn đề kinh tế hay không kinh tế, còn có nguyên nhân quan trọng hơn — có lẽ, có thể, hoặc là, đây mới thật là tình yêu cấm kỵ mà người đời không dung tha.

Keith cảm thấy toàn thân xốc đi, đột nhiên bị rút hơi sức, anh vô lực tới gần sườn đất sau lưng, hoàn toàn không để ý đồng bùn ướt át dính khắp người.

Lý Lộc nhìn thấy bộ dáng này của anh, cũng không đoán ra được sao vừa rồi người này còn cười khúc khích mà giờ đã mặt xám mày tro, không thể làm gì khác hơn là bổ sung giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tôi với không có thành kiến GAY và LES, thật ra thì một người muốn yêu thích ai cũng được, người khác không thể xen vào, đó là tự do. Nhưng nếu muốn tôi trở thành GAY, thì đó là một cơ sở không thực tế hơn cả đầm rồng hang hổ.”

“Cám ơn cậu, không cần an ủi tôi” Keith cầm tay Lý Lộc, “Cũng thế thôi, đối với tôi cũng thế thôi. . .”

Dù cậu có kỳ thị đồng tính luyến ái hay không, chỉ cần chính bản thân cậu không tham dự, thì đối với tôi mà nói, kết quả cũng giống nhau thôi.

Keith cảm thấy rất khổ sở, anh lớn như vậy cá nhân, còn không có thích qua người nào. Lần đầu xuất chiến lại là kết quả ra quân chưa thắng trận đã chết, hơn nữa còn không phải vì mình không tốt, mà bởi vì đối phương từ trên bản chất đã bác bỏ cơ hội hai người có thể yêu nhau.

Nên làm cái gì?

Anh hoàn toàn rối loạn, Lý trợn to hai mắt, rất là nghi hoặc quan sát sự biến hóa của sắc mặt anh. Ánh mắt kia rất là quan tâm, nhưng càng bị nhìn chăm chú như vậy, Keith càng cảm thấy tạo hóa trêu người, cuộc sống vô vọng.

Cuối cùng anh buông tay Lý Lộc ra, cẩn thận hỏi thăm: “Tôi có thể ôm cậu một cái không? Chỉ một. . .”
Tạm thời coi như là vì đặt dấu chấm cho cuộc tình đơn phương còn chưa nói ra miệng.

Lý Lộc lo lắng sờ sờ trên trán anh, có dấu hiệu phát sốt. Ngã bệnh trong rừng mưa nhiệt đới rất nguy hiểm, nhất là còn chưa biết nguyên nhân phát sốt là gì. Nếu như bởi vì xương sườn gãy mà khiến bị sốt, thì còn tốt, dù sao cũng là phản ứng bình thường trong phạm vi cơ thể con người tự điều chỉnh chữa trị; nhưng nếu như nguyên nhân gây ra là do con chuột rừng mới vừa bị ăn sống nuốt tươi, thì rất nghiêm trọng rồi, nếu như xấu số, có thể là do vi khuẩn trong con chuột lây nhiễm. Trước mắt trừ mấy miếng ký ninh ra thì không còn thuốc kháng sinh khác, nhất định phải tìm được căn cứ trong vòng hai ngày.

Cô đưa ra hai cánh tay, kéo Keith dựa vào, nhỏ giọng nói: “Rất khó chịu, lát nữa chúng ta mới xuất phát.”

Keith lặng lẽ dùng trán cọ cổ Lý Lộc, máu tươi lưu động, trái tim nhảy lên, đang đánh trống reo hò ở bên lỗ tai anh, đây là thanh âm của người anh yêu thích, anh đang cảm nhận nhiệt độ trái tim của người đó, nhưng người kia không thích anh, hơn nữa còn không biết tâm tình của anh.

Trong khoảng thời gian này, hai người đều không nói chuyện, Lý Lộc ôm Keith để cho anh nghỉ ngơi, mình thì loay hoay chất thuốc trong chuôi dao cứu sinh. Keith an tĩnh dựa vào, theo động tác của Lý, mình cũng đứng đưa theo. Nhưng động tác nhỏ nhẹ này làm người ta thấy an tâm, có chút tương tự với cái nôi đầu tiên trong trí nhớ của con người. Anh cảm thấy mình vô cùng an bình, đồng thời cũng biết đây chỉ là ảo giác của anh.

Lý Lộc mở nắp bình nước suối nhỏ, từ trong chuôi dao lấy ra một viên thuốc ký ninh, thấy Keith còn ăn và ôm chặt không thả, cam chịu nói: “Ngẩng đầu lên, tôi cho anh uống thuốc.”

Keith ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, ốm đau khiến anh cảm thấy suy yếu, nóng sốt khiến mắt anh ươn ướt, quan trọng nhất là, tình yêu đơn phương chưa có bắt đầu đã tuyên bố chấm dứt khiến lòng anh đau như cắt.

Về mặt như đứa bé, dù không có nhân tính, cũng không thể cự tuyệt ánh mắt như thế.

Người này có một đặc chất kỳ quái, ở chung với anh lâu ngày, thì tinh thần căng thẳng cỡ nào cũng tỉnh táo lại.

Khi Lý Lộc vừa mới đến trường học kỳ bình nhẹ, trong đầu đều trống không, cái gì cũng không muốn, chỉ biết là bình đến tướng chặn, kiên trì qua lần huấn luyện này là có thể được Pandora công nhận. Chỉ biết là sự công nhận này hết sức quan trọng với cô, việc này tương tự với cô có thể nhắm vào Brando thậm chí cả khu vũ khí Đa Duy Cống.

Trước khi ở bên người này, cuộc sống là hình ảnh xám trắng không có sắc thái, tương lai chỉ có một con đường thẳng tắp, trạm cuối con đường chính là một ma quỷ tóc đen mắt xanh. Mà tiếp tục đi nữa thì sẽ chết mất, đều không ở trong phạm vi suy nghĩ.

Đây chính là số mệnh của cô, không cần cảm thụ vui vẻ, cũng không có bất kỳ khổ sở. Tất cả đều hủy diệt vào lúc Brando phản bội sự tin tưởng của cô.

Nhưng rất kỳ quái, hiện tại cô cảm nhận được không khí hỗn tạp mùn và vị ô zôn của khu rừng, tế bào đều đang hô hấp; dòng khí phát qua da khiến linh hồn đều rung động.

Kinh nghiệm mấy ngày qua, khiến thù hận căm hận dây dưa ở trong linh hồn, khiến những tình cảm mặt trái, trí nhớ lạnh lẽo như chất vô cơ đều thối lui như thủy triều rút đi. Dần dần chỉ còn lại trí nhớ rất không rõ ràng giống như kiếp trước.

So với quá khứ, cuộc sống hiện tại mới vui vẻ.

Đây là độc dược, làm cho người ta đắm chìm.

Bởi vì có độc, cho nên cuối cùng nhất định phải cách xa.

Bởi vì làm cho người ta vui vẻ, cho nên có thể cho phép tạm thời đắm chìm.

Chỉ là tạm thời.

Lý Lộc chậm lại động tác, đưa viên thuốc tới bên miệng anh, hướng dẫn: “A ——”

“A ——” Keith theo nói, há mồm đón lấy viên thuốc đưa tới.

Chờ anh phát giác mình làm chuyện gì, liền bật ngồi dậy như trứng tôm.

Lý Lộc mỉm cười nhìn anh, nói: “Rất lâu chưa gặp người nào có thể ‘a ——’ với tôi.”

Mặt Keith đỏ lên, còn không ngừng lan tràn ra cổ. Thật may đây là ban đêm, ánh đèn LED vẫn hiện lên ánh xanh trắng, không đến nỗi thấy được màu sắc trên mặt anh, nếu không thật không biết nên đối mặt Lý như thế nào.

“Ai ai, tôi nói anh xấu hổ cái gì. . . . Được rồi, không chơi với anh nữa, chúng ta hãy cứu xem làm sao đi ra khỏi địa phương quỷ quái này.”

Lý Lộc đưa bản đồ và đèn LED cho Keith, nói: “Năng lực định vị của tôi không phải rất mạnh, dễ dàng lạc đường, anh tới xem làm sao đi ra ngoài.”

Lựa chọn của cô cực kỳ chính xác, đối với người thường tiến hành dã chiến ở trong khu vực mà nói, không có gì quan trọng hơn năng lực định vị và năng lực kiếm ăn. Mà Keith hoàn toàn là người giàu kinh nghiệm ở phương diện này, khi các chàng trai khác còn đang hốt hởi vì nắm được tay của cô gái xinh đẹp, anh đã có thể một mình hoàn thành huấn luyện cầu sinh dài năm ngày trong sa mạc; trong khi các chàng trai khác đều rầu rĩ chọn mùi hương nào để ngăn mùi mồ hôi và có mùi đàn ông thì anh đã là dân pro trong 10 người đứng top về số lần sống sót sau khi tham chiến.

Mà hiện tại nhiệm vụ chính là thứ Keith cần còn không được, anh cần phải làm một vài chuyện để dời đi lực chú ý, bất cứ chuyện gì cũng có thể, chỉ cần vận động, là có thể không chú ý Lý nữa, có thể nhanh chóng làm lạnh phần tình cảm đáng buồn này.

Anh chuyên chú định vị trên địa đồ, sau đó bắt đầu tìm kiếm con đường trở về. Vào buổi tối mà bọn họ bị bắt giữ, có lẽ có rất nhiều đồng chí gặp nạn, một khi Venezuela và các quốc gia quân đội biết được sự kiện lần này, sẽ phái ra đội ngũ cứu viện. Dù Sa Mạc Ưng Non có chiến tích huy hoàng hơn, nhưng cũng chỉ là võ trang dân gian, bọn họ sẽ hết sức phủi sạch quan hệ với chuyện này, không dám lộ diện trước quân đội của các quốc gia.

Cho nên trở về là an toàn nhất, nơi đó nhất định sẽ có viện binh cứu chữa.

Trong lúc này, Lý Lộc lại suy tính một chuyện khác.

Nếu như nói định vị và cầu sinh là bản năng của loại người như Keith, như vậy suy tư và âm mưu chính là sở trường của loại người như Lý Lộc và Dương.

Cô đang nhớ lại tất cả những gì nghe thấy đêm đó, toàn quá trình đều lộ ra vẻ quỷ dị.

Huấn luyện là chuyện rất nghiêm túc, quyết không đến nỗi bỏ thuốc ngủ vào trong nước người ta uống, huống chi còn bỏ thuốc quy mô lớn.

Bom nổ được quăng vào lều cũng không có uy lực quá mạnh, hơn nữa đối mặt với dao găm cô lấy ra, những người Sa Mạc Ứng Non đó lại không lập tức nổ súng đánh gục, mà lại sử dụng khí độc không gây chết người.

Giam cô và Keith chung một chỗ, thật lâu cũng không ai đến quấy rầy.

Cả đường đi ra thôn trang cũng không ai ngăn trở.

Sa Mạc Ứng Non, Phất Khải, thi thể tỉnh tỉnh trắng. . . .

Có lẽ đây cũng là nội dung trong cuộc huấn luyện, nếu như suy đoán này là thật, không biết ở tại vòng này có bao nhiêu người té ngựa. Nhưng nếu như suy đoán này là thật. . . . Không nghi ngờ chút nào, Lý Lộc tin tưởng hơn một nửa người đến huấn luyện sẽ không bỏ qua người ra đề.

Làm cho người ta lâm vào tuyệt cảnh, khiến người ta chọn lựa sát hại đồng bạn hay là chết chung, làm cho người ta vừa chịu được đau đớn vừa tìm kiếm bỏ chạy phương pháp. Dù là trên sinh lý hành hạ hay là trên tâm lý, thì đều gặp phải thủ đoạn sắc bén ở trong cửa ải này, đầy đủ phô bày ra sự hèn hạ vô sỉ của người ra đề.

“Nhớ cho kĩ, lập tức có thể lên đường.” Keith tắt đèn, trả bản đồ lại cho Lý Lộc, giữ dao cứu sinh trong tay mình, “Đi bộ nhanh cũng cần nửa ngày, nói không chừng còn có truy kích, xin nhất định phải theo tốc độ của tôi.”

Trong tất cả loại hình rừng rậm trên thế giới, rừng mưa nhiệt đới đại biểu tàn khốc và cạnh tranh, ở chỗ này, thực vật thấp lùn không cách nào đạt được ánh mặt trời, nhưng thực vật dây leo lại có thể thông qua ký sinh đạt được chất dinh dưỡng bọn họ cần. Bọn chúng trèo quanh lá cây, lan tràn bốn phía, mở rộng lên trên, sau khi cầm chân ký chủ, đã tạo thành mạng lưới chắc chắn rộng ruột, tiếp tục đứng nghiêm ở chỗ cũ.

Loài rắn thích leo trèo ở trên những căn nhà cao tầng phức tạp này.

Keith giao vị trí cần tiêu hao thể lực nhất ình, một đường vượt mọi chông gai, tránh né kẻ dắt khe đá đột nhiên xuất hiện.

Ước chừng trời vừa rạng sáng, hai người lần lượt cảm thấy tay chân run rẩy, cũng không phải là bởi vì đói bụng. — đói bụng chỉ là khó khăn nhỏ có thể nhịn, bọn họ có thể dựa vào tiêu hao đường, mỡ, lòng trắng trứng trong cơ thể để chịu đựng đói bụng. Cho nên có lúc sau một cuộc huấn luyện đói bụng cực hạn, một người có thể gầy chừng mười cân.

Lý Lộc kêu ngừng, chính là tín hiệu nguy hiểm, bọn họ đều thiếu muối. Khí hậu trong rừng mưa ươn ướt ẩm áp, y phục của hai người từ trong ra ngoài đều ướt đầm, mồ hôi còn đang không ngừng chảy mất.

Mặc dù đích đến đã không xa, nhưng mà đèn đỏ cảnh cáo đã sáng lên lại không thể không hấp dẫn chú ý của bọn họ — thiếu hụt muối sẽ khiến chất điện phân rối loạn, dễ dàng chết trong rừng, bây giờ chỉ một nhọc không còn chút sức lực nào, tay chân run rẩy, có lẽ sau một khắc bấp thập sẽ co rút, không cách nào nhúc nhích.

[1]Thuốc ký ninh: còn gọi là Quinin, là thuốc đặc biệt để chống sốt cao đột ngột và nhất là sốt rét, là vật cần thiết ở khu nhiệt đới. Thuốc được mài thành từ vỏ cây canhkina.

21. Q.2 - Chương 8: Tôi Yêu Cậu

Ban đêm, có loài vượn di động ở trên ngọn cây, bọn họ kết đội thành quần vào trong hang đá liếm láp muối ngưng đọng trên tảng đá. Keith và Lý Lộc đi theo phương hướng của những con vượn. Sau đó phát hiện trên đường đi có một ít động vật có vú cũng đang hội tụ về cùng một hướng.

“Cẩn thận chút, bởi vì rất nhiều động vật ăn cỏ và động vật ăn tạp tới đây lấy muối, cho nên cũng sẽ có một số động vật ăn thịt to lớn tới.” Keith nói.

Anh không thường thi hành nhiệm vụ tại loại địa phương này, nhưng năng lực học tập về phương diện cầu sinh ở dã ngoại rất cao. Anh biết những địa phương nào nguy hiểm, và đi đến đâu thì có thứ mà bọn họ cần. Anh tựa như bản đồ hướng dẫn trời sinh, chỉ dẫn người đang ở trong rừng rậm tìm kiếm phương hướng.

Trên đường gặp phải một vài mèo rừng báo rừng núp trong mấy bụi dây leo rậm rạp, hình thể bọn chúng không lớn nhưng rất thông minh, am hiểu sâu đạo cạnh tranh trong rừng, tỷ như bọn họ lựa chọn con mồi cũng rất có phương pháp, tuyệt đối không đi tìm những con mồi mạnh mẽ hơn họ. Cho nên Keith và Lý Lộc cũng không bị bọn chúng quấy rầy.

Bọn họ thay phiên nhìn gió, người còn lại thì quỳ trên mặt đất giống như động vật ăn cỏ, liếm ăn viên muối ngừng kết trên tảng đá. Nước suối chỉ có một bình nhỏ, lúc này Keith uống thuốc chỉ dùng một ngụm nhỏ, hiện tại vừa đúng có thể giúp cho họ dễ dàng nuốt xuống những viên muối này.

Keith đứng ở sau lưng Lý Lộc, bọn họ nhìn hướng ngược lại, có thể quan sát 360 độ. Phối hợp như vậy rất tốt, sẽ không để cho động vật ăn thịt có cơ hội lợi dụng.

Bọn họ đều là chiến sĩ, hiểu rõ lúc nào thì có thể buông lỏng, lúc nào thì nên hết sức.

Bọn họ hành động trong đêm khuya vừa an tĩnh vừa nhanh chóng. Đi tiếp với nhau rất ăn ý, giống như đã phối hợp nhiều năm, hô hấp có tiết tấu, hành động bước đi gần như nhất trí.

Keith cảm thấy anh rất may mắn, được sư phụ nuôi dạy, còn sống được sau rất nhiều chiến dịch, sau đó quen một người như vậy.

Lý đã bọc lại quyển tạp chí dày bảo vệ xương sườn của anh, giúp nó không bị đụng tổn thương.

Lý đi theo phía sau anh. Có rất ít người có thể theo kịp tốc độ của anh, nhưng Keith không cần quay đầu lại cũng biết Lý có sự kiên cường không triển lộ ra ngoài, cậu ấy sẽ không tụt lại phía sau.

Bọn họ hít thở giống như cùng sống, giống như chiến hữu càng giống như người tình.

Nhưng, khi trời dần hừng sáng, các loại ảo tưởng đều bị xua đi. Chỉ là xua vẫn không tan, trên lý trí biết nên tránh lui, nên tôn trọng giới tính mà Lý muốn, nhưng tình cảm lại đang thúc giục anh trực tiếp lên!

Sau lần huấn luyện chọn lựa này, hai người khẳng định sẽ phải tách ra.

Nghe khẩu âm của Lý, chắc là người từ nước Mỹ tới. Về sau muốn gặp mặt sẽ khó khăn, trên cái thế giới này không biết có bao nhiêu bạn bè quan hệ mật thiết, nhưng sau khi bị xa cách hai nơi thì không thể gặp mặt nữa, cô đơn tới già.

Vĩnh biệt thế sao? Keith cảm thấy không cam lòng.

Trái lo phải nghĩ, vẫn không cam tâm, Keith quyết định cố gắng một lần cuối cùng.

“Lý, mặc dù hỏi như thế rất không thích hợp, nhưng nếu cậu cảm thấy có thể trả lời, tôi vẫn hy vọng biết được cậu từ đâu tới.”

Lý Lộc hơi ngẩn đầu lên, sau đó mỉm cười trong bóng đêm: “Nước Mỹ, bang California.”

Đáp án này thật ra không tính là lời thật, nhưng ít nhất cũng không tính là nói láo. Lý Lộc đã từng là sinh viên ở đại học bang California —— đó là chuyện của một năm trước. Ở trong một năm nay, cô đã rời khỏi trường học, trở thành người không nhà để về, không có chỗ ở cố định, từ Tanzania di chuyển đến New Orleans, lại từ New Orleans di chuyển đến Kentucky.

Nếu quả thật phải nói địa chỉ, thật ra thì căn bản không có biện pháp cho ra đáp án xác thực. Brando và độc phẩm đã hoàn toàn phá hủy cuộc sống của cô.

Keith không biết chuyện xưa sau lưng Lý, anh chỉ thấy được một chút xiu hi vọng mặt ngoài. Một trong các ông chủ của S. Q. Squall Strato đã từng tự mình đến tìm anh, mời anh cùng đến Los Angeles phụ trách việc làm ăn ở bang California. Lúc đó anh không có đồng ý, mặc dù đã thoát khỏi đội du kích, tiến vào S. Q., nhưng vẫn luôn phụ trách công việc huấn luyện lính đánh thuê ở chiến khu.

Nếu như là bang California, có lẽ còn có thể gặp mặt.

Có lẽ vẫn có hi vọng, Keith nghĩ, Lý phủ nhận mình là GAY, nhưng hôm nay không phải, ngày mai thì sao? Ngày mốt thì sao? Con người luôn thay đổi, tại sao có thể bởi vì hiện trạng mà đành chỉ theo đuổi?

Anh nắm chặt dao cứu sinh, quyết định này khiến thể lực của anh tăng nhiều, suốt đường vượt mọi chông gai dũng mãnh vô cùng.

*** **

Sắc trời rớt cuộc sáng choang, bầu trời không có áng mây nào cả, tựa như đắm chìm trong ánh xanh. Ánh mặt trời chói mắt từ phía đông chiếu nghiêng vào, xuyên qua tầng tầng tán cây, chỉ còn lại một chút ánh sáng chiếu tới mặt đất.

Keith ngừng lại, anh nghe tiếng dòng sông chảy qua. Không xa chính là lối vào nơi đóng quân, nơi đó còn có âm thanh máy xe và máy ca nô.

Anh xoay người, Lý đứng ở sau lưng anh không tới ba thước, cũng hơi thở dốc như anh, nhìn qua mặc dù còn khỏe, nhưng cũng chỉ là nhìn qua còn khỏe giống anh thôi, mệt mỏi đã xâm nhập đến cốt tủy rồi. Bây giờ còn chưa phải trường hợp có thể an tâm hoàn toàn, cho nên ai cũng sẽ không ngã xuống. Nếu mà bắt buộc, bọn họ cũng có thể chống đỡ đến ý thức cực đoan, sinh mạng tuyệt cảnh.

Trên mặt Lý có rất nhiều bùn đất, Keith biết mình cũng giống vậy, trải nghiệm giành muối ăn với bọn khỉ đêm qua khiến bọn họ cũng thành như con khỉ đất.

Lý đón lấy ánh mặt trời, Keith quay lưng về phía mặt trời, bọn họ bèn nhìn nhau cười.

Keith bước nhanh đi lên phía trước, cho Lý Lộ một cái ôm kiểu đàn ông. Một người gần hai thước ôm một người khoảng 1m6 vào trong tay, tạo ra hiệu quả hoàn toàn bao phủ.

Lý Lộ bị anh làm cho thở không nổi, nhưng mà trong nội tâm lại buông lỏng, ở chung với anh rất an toàn. Tại sao lại cảm thấy như vậy đây? Bởi vì anh có phần giống con chó lớn Husky mà Brad nuôi, nếu tức giận thì sẽ hung dữ ngay, sẽ không tạo âm mưu sau lưng hại người — Lý Lộ không hiền hậu nghĩ như vậy.

Sóng lòng Keith sôi sục, về việc bên bờ đối diện của con sông bên cạnh rốt cuộc là kẻ địch đang chờ đợi bọn họ hay là viện quân đang đóng bên đó, đã thành chuyện của kiếp sau.

Hiện tại! Lập tức! Giờ phút này! Trong mắt của anh chỉ có Lý, và tương lai của mình!

Mặt trời mọc, không khí bắt đầu tích cực lưu động, lo lắng, sợ, tự ti, đủ loại tâm tình tiêu cực và bóng tối đêm qua đều bị đuổi tản ra.

Khi trái tim đánh trống reo hò, dũng khí trải rộng khắp người.

Lên đi!

Sư phụ đã nói với anh: không vòng vèo, không trốn tránh, đây mới là phương thức mà con sinh tồn.

Âm thanh của mình đang tự nhủ: nói cho cậu ấy biết mình thương cậu ấy, giao số mạng vào tay cậu ấy, chờ đợi câu trả lời của cậu ấy.

Đúng, đây mới là phương thức sinh tồn của tôi, dũng cảm, không trốn tránh, dũng cảm tiến tới.

Keith từ từ buông Lý ra, hai tay anh nắm bả vai Lý, cúi đầu nhìn vào hai tròng mắt đen ướt kia.

“Tôi yêu cậu, nếu như có thể, xin tiếp nhận tình yêu của tôi, ở bên tôi.”

Anh lại tiếp tục nói: “Ở Afghanistan mặc dù không cho phép hai người đàn ông sống chung. Nhưng không sao, tôi sẽ dời về nước Mỹ. Xin tin tưởng tôi, tôi có năng lực khiến cho cậu hạnh phúc.”

.

Sau khi trầm mặc, Lý Lộ bừng tỉnh hiểu ra.

Khó trách lúc này Keith đột ngột hỏi cô có phải “GAY” hay không, bởi vì bản thân Keith chính là một “GAY”.

Anh nói “Tôi yêu cậu”, anh cho rằng cô là đàn ông, sau đó tiến hành thổ lộ với một “người đàn ông” trong tưởng tượng. Cuối cùng, đây chính là một cuộc thổ lộ tình yêu sai lầm.

“Thật xin lỗi!” cô nắm cái tay đặt trên vai cô của Keith, lấy chúng nó xuống, “Tôi không thể tiếp nhận tình yêu của anh.”

Keith dừng lại, ánh mắt nóng bỏng ngưng ở trong hốc mắt, sau đó nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Lý Lộc nói tiếp: “Không phải bởi vì anh không tốt, anh rất tốt, là một người khiến người ta rất thích. Vấn đề là tôi không phải GAY, cả đời cũng không thể trở thành GAY, hơn nữa cũng sẽ không yêu một người GAY.”

“Bởi vì tín ngưỡng sao? Cậu là tín đồ Thiên Chúa giáo sao?” Keith cảm thấy bị ai.

“Không, không phải tín ngưỡng, mà là một vấn đề còn quan trọng hơn tín ngưỡng.” Cô nói.

Tín ngưỡng sẽ không thay đổi giới tính của cô, tín ngưỡng sẽ không ban cho cô một cây gậy và hai viên tròn, cho nên căn bản không dùng được. Muốn cô trở thành GAY, chỉ có thể cầu trợ phẫu thuật chuyển giới của y học hiện đại ngày càng hoàn thiện mà thôi.

Thứ còn quan trọng hơn tín ngưỡng, Keith không tưởng tượng ra được. Nhưng đó là tín niệm hết sức quan trọng, kiên định đến mức khiến Lý Nhất đời không thể nào tiếp nhận anh.

Vậy là đủ rồi, như vậy đủ khiến anh chết tâm.

Keith cúi đầu, cầm dán chặt lồng ngực của mình, nắm chặt dao cứu sinh, giống như muốn bóp gãy, Lý Lộc nhìn mà không cách nào không lo lắng cho anh.

“Keith.”

Keith chợt ngẩng đầu, anh từ từ lùi lại một bước, mím môi, lắc đầu một cái, sau đó khôi phục trấn định. Anh nói: “Không sao, tôi không sao. Cậu không cần lo lắng cho tôi, tôi chỉ có chút mất mát thôi, chỉ chốc lát nữa là tốt rồi, thật.”

Trong mắt của anh đã ánh lên nước mắt, chỉ là không rơi xuống.

Dây dưa Lý, khấn cầu Lý, khiến cậu ấy ở bên mình? Không, như vậy sẽ khiến Lý rất khó chịu, sống chung do được đồng tình không thể khiến người ta vui vẻ, sự tin tưởng thường sẽ bị ép buộc phá hủy. Bọn họ phải là quan hệ vai kẻ vai tác chiến, mà không phải cái loại dựa vào cầu xin mới có thể duy trì quan hệ.

Keith cảm thấy trong đầu mình trống rỗng, trong lỗ tai chỉ nghe được âm thanh lưu động của máu, sau đó anh không nghĩ được gì nữa, chỉ có một âm thanh đang nói, ít nhất để tôi nhớ được đã từng yêu một người thế này, mặc dù thời gian không tới một ngày.

Đột nhiên, anh xông lên phía trước ôm lấy Lý lần nữa, bàn tay giữ lấy ót cô, dễ dàng khiến cô ngẩng đầu lên. Sau đó hiển nộ hôn đầu của mình lên.

Áp sát vào cùng nhau, không có những động tác khác. Đôi môi hai người đều rất khô, dán vào nhau cảm nhận được cực kỳ rõ ràng. Khí hậu ướt át trong rừng mưa, cũng không thể hóa giải tình trạng mất nước rất nhiều của họ.

Lý Lộc ngây ra mặc cho anh ôm, không nhúc nhích, cho đến khi Keith lưu luyến buông cô ra.

Cô cảm thấy vào thời điểm này không biết nên nói cái gì cho phải, rõ ràng là Keith cứng rắn nhào lên, nhưng cảm thấy giống như là cô khi dễ anh.

Kết quả Keith làm ra một cử động khiến Lý Lộc càng thêm ngần ngại việc xuống tay đánh anh, anh đưa con dao tới: “Thật xin lỗi, tôi biết rõ hành động lúc này rất tệ, nhưng vẫn nhịn không được. Một người làm việc một người gánh, tôi nên chịu trách nhiệm cho hành động của mình, cho nên nếu như cậu cảm thấy rất tức giận, xin mời dùng con dao này đâm tôi. Đừng lo lắng, tôi sẽ nói là kẻ địch gây ra, hoàn toàn không liên quan tới cậu.”

Lý Lộc nhận lấy con dao, chuyên chú vuốt ve, sau đó nói: “Keith, anh có ý gì chứ, anh cho rằng như vậy là có thể giải quyết chuyện sao? Lấy dao lại đi. Tôi sẽ xem như không có xảy ra gì cả, nhưng anh tốt nhất đừng đến gần tôi nữa, nếu như việc ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra, tôi không thể bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì.”

Keith đứng ở nơi đó, không chịu nhận dao găm, anh tình nguyện bị đâm mấy dao, cũng không nguyện ý nghênh đón kết quả xử trí như vậy, nghe ý của Lý, là ngay cả bạn bè cũng không làm được rồi.

“Ngăn người cái gì, lấy lại!” Lý Lộc đột nhiên hung tợn ném con dao vào người Keith, sau đó rơi xuống đất cách một tiếng.

Ánh mắt của Keith sáng lên nhìn Lý Lộc, cuối cùng rốt cuộc chịu không nổi đau khổ trong lòng, nhặt con dao lên, xoay người liền đi về phía lều trại, vừa đi vừa dùng ống tay áo lau nước mắt.

Không sao, dù thế nào đi nữa trước mặt anh không có ai, cho nên sẽ không có người thấy thấy anh khóc rất mất mặt.

Hơn nữa ánh mặt trời còn rất chói mắt, chảy xuống một hai giọt nước mắt cũng là bình thường.

Lý Lộc lặng lẽ nhìn anh rời đi, cảm thấy trong lòng có một góc ẩn giấu mơ hồ đau.

Xử trí như vậy là tốt nhất, bọn họ dù sao không phải bạn đường, không có mục tiêu chung. Tương lai của Keith vẫn còn rất sáng, bằng năng lực của anh có thể làm đến lính đánh thuê số một, nếu như vận số không tệ, ít nhất có thể sống cuộc sống xa xỉ mà người bình thường không cách nào tưởng tượng. Nhưng cô lại là một người chỉ có một mục tiêu duy nhất, sẽ không vì thù lao và hưởng thụ mà dừng bước lại.

Đúng, Keith rất tốt, nhưng tôi đã bị nhuộm đen. Cô nghĩ.

Keith ngừng lại bên cạnh một gốc cây to trong rừng mưa, nhìn thẳng về, chờ đợi Lý Lộc đuổi theo.

Lý Lộc từ từ lắc đầu: “Từ đây chúng ta mỗi người đi một ngã đi.”

*** **

“Đội trưởng, lại có học viên xảy ra xung đột với người của chúng ta, kể từ khi bọn họ trở lại liền không xảy ra chuyện tốt.” Tinh tinh trắng đứng ngoài xe chỉ huy báo cáo với Phát Khái đang dựa vào ghế ngồi ngủ bên trong.

Phát Khái đẩy berets ra, từ trong xe nhảy xuống, thấy tinh tinh trắng đen mặt đứng ở trước mặt mình, không khỏi cười: “Thế nào, tiểu quỷ, học được bài sắc mặt với tôi?”

Tinh tinh trắng bày ra gương mặt khổ qua: “Có thể không bày sắc mặt ư, bọn họ vừa trở về đã la lên, thật giống như tôi vừa bò từ trong phần mộ ra, bây giờ đã có người gọi tôi ‘ người chết ’ rồi.”

Phát Khái cười gượng ha ha: “Xem ra tinh thần cậu bị thương không nhỏ rồi, như vậy đi, lần huấn luyện này thầy Jielifu đặc biệt chế luyện tượng sáp cho cậu. Sau này đến tổ hậu cần lấy đi.”

Tinh tinh trắng nhớ tới cái đầu sáp giống mình y như đúc, trái tim liền dựng lên: “Cầm đi tiêu hủy đi. ”

“Lớn như vậy còn sợ? Trước kia cậu đã làm gì, núp ở hậu phương sinh con?”

“Ai, đội trưởng, tôi nhìn mặt của mình liền cảm thấy ghê tởm, nếu ngài cho tôi một tượng sáp mỹ nữ, dù là mổ bụng phân thân tôi cũng yêu.”

“Hừ, cậu cứ ở đó hao tổn thời gian với tôi đi, tôi đi xem hai người vừa trở về.” Phát Khái mới vừa nói như vậy, máy bộ đàm đeo trên vai đã truyền tới tần số cầu cứu.

“Đội trưởng, nơi này là tổ săn thú số ba, tình huống không thể khống chế.”

“Báo cáo tình huống.” Phát Khái vừa nói, vừa ngoắc dẫn tinh tinh trắng đến chỗ của tổ săn thú số ba.

“Một học viên.”

Nói tới chỗ này còn chưa nói tiếp, một âm thanh đánh mạnh truyền tới, tiếp theo đó là âm thanh rơi mạnh.

“Đồ dê con mắc dịch , chỉ một học viên cũng không giải quyết được.” Phát Khái bóp nhẹ máy bộ đàm trên bả vai, đeo ống nghe lên, chỉ thị những người bố phòng ở các phương hướng khác không thể nói lỏng, gia tăng tốc độ đi đến khu số ba.

Mới đi mấy bước, trong tai nghe truyền ra tín hiệu cầu cứu, âm thanh gấp rút đến từ nhân viên truyền tin ở tổ săn thú số một: “Liệp Ưng số 1 gặp tập kích, vị trí 3078, thỉnh cầu cứu viện.”

“Đôi phương mấy người?”

“Một.”

“Đừng nói với tôi người kia cầm súng máy loại nặng.”

“. Anh ta chỉ giữ người của chúng ta.”

Phất Khải ngửa mặt lên trời thở dài, dù kẻ địch giữ vũ khí hạng nặng cỡ nào cũng không có tính uy hiếp bằng “giữ người của chúng ta”.

Bốn bề bốc cháy, bể dầu sứt trán, vụ làm ăn này thật là khó thực hiện. Phất Khải quyết định quay về nhất định phải trao đổi rõ với đoàn trưởng, sau này tiếp nhận nhiệm vụ như vậy ít nhất phải để cho cô mang theo mấy cán bộ, nếu không chỉ mình cô thì không chú ý được hết.

*** **

Keith ý vào một con dao cứu sinh mà đánh nhau với người cản đường. Lợi dụng địa thế đặc biệt phức tạp trong rừng rậm để đánh bất phân thắng bại với hai đối chiến đấu nhỏ. Anh hành động nhanh chóng bước chân không tiếng động, cạy vào mình chỉ một mình, động tác không chút nào nương tay.

Bây giờ Lý đi tới đâu, có gặp gỡ phục kích hay không. . . . Anh vẫn rất quan tâm vấn đề này, mặc dù Lý đã nói với anh “Mỗi người đi một ngã”.

Thật ra thì mai phục như vậy anh có thể thấy được, muốn đi vòng qua cũng rất đơn giản.

Keith nói với mình từng lần, mình cố ý bại lộ hành tung không phải vì ai cả, tôi thật ra chỉ muốn phát tiết một chút buồn bực trong lòng, căn bản không muốn dời đi trọng tâm của họ, càng không phải vì giúp Lý dễ dàng vượt qua kiểm tra. Lý rất mạnh, không cần tôi chăm sóc. Anh quật cường mím môi, hành động không nói tiếng nào.

Đạn của những người đó không phải đạn thật, mà là đạn thuốc mê.

Điều này làm cho Keith rất tối tăm, cảm thấy mình bị xem thành động vật hoang dã dễ săn giết.

Hóa bị ai thành bạo lực, giúp cho anh tác chiến anh dũng, phấn đấu quên mình. Khiến tiểu đội đang đối kháng với anh liên tiếp kêu khổ, bị hành tung đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất quý báu, và cùi trở lên gỏi không chút nào nương tay của anh làm cho khổ không thể tả.

Lý đã đi, tóm lại Lý không xem anh là bạn.

Keith từ từ tìm về sự bình tĩnh trong lúc đối kháng, bởi vì lúc nghênh chiến phải giữ vững đầu óc tỉnh táo đã trở thành bản năng cao hơn tất cả.

Không có gì ghê gớm lắm, Keith! Anh tự nhủ: xem đi, không phải mình vẫn còn sống tốt, hành động thuận lợi, không có bất kỳ tác dụng phụ nào sao.

Anh trầm mặc chửi mình, trong lúc tiến hành độ sức đã tự đánh thức mình.

Người ta rõ ràng không muốn, vẫn còn quyết chống nhào tới hôn, là sao chứ? Như vậy có gì khác biệt với tội phạm sao? Mi thật yếu sức, Keith, mi thật là quá kém, khó trách người tốt như Lý không muốn để ý đến mi.

Nói không chừng Lý còn muốn để lại nụ hôn đầu cho vợ của mình, lại bị mi làm mất rồi. Keith, khó trách người ta chán ghét mi, tên dân đen, ngu ngốc này, đáng đời mi không có người yêu.

22. Q.2 - Chương 9: Dương Hưng Hân Ra Đời

Vào năm Lý Lộc tham gia huấn luyện, trường học kỵ binh nhẹ đã xuất hiện mấy người mạnh mẽ lưu truyền đời sau.

Keith Williams chỉ dựa vào một con dao mà có thể áp chế sự vây bắt của hai đội hành động nhỏ, chuyện này thật sự có một không hai trong lịch sử huấn luyện.

Lấy cảnh ngộ chiến (hai bên đối địch gặp nhau nên xảy ra chiến đấu) CS làm ví dụ, cách đánh vũ nhục lớn nhất là lấy chủ thủ đầu một mình với AK74 của kẻ địch, chú ý, là AK74 mà không phải AK47 đã lạc hậu. Dùng bình khí lạnh lòng cắt đầu kẻ địch, tuyệt đối có tính thưởng thức hơn dùng đạn bắn bể đầu nhiều lắm, đây cũng là cách để cao thủ khoe khoang kỹ thuật ẩn nấp và di động cao siêu trước mặt tay mơ.

Keith chẳng những dùng dao đầu với súng, hơn nữa còn lấy một địch nhiều. Anh xuống tay gọn gàng linh hoạt, nhưng cũng không phải máu lạnh vô tình, mỗi một chiêu đều hữu hiệu ngăn lại hành động của đội nhỏ, cho bọn họ mấy đòn nghiêm trọng tuy không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng tuyệt đối đủ khiến bọn họ tiêu mất năng lực hành động. Dù mặc áo chống đạn tác chiến, các đội viên hành động cũng không cách nào tránh khỏi vận rủi gãy xương hoặc trật khớp, có một vị nghiêm trọng nhất bị gãy xương hông mà phải chán nản rời sân huấn luyện, cái tên “Cơn Ác Mộng Trong Rừng Rậm” Keith lấy được năm đó cũng là do sự việc này mà ra.

Nghe nói lúc thượng tá Angela phụ trách huấn luyện chọn lựa và đội trưởng Phát Khải kiểm tra hiện trường chiến đấu đã làm ra lời bình như sau:

“?”

“!”

“ ”

—— im lặng, đại biểu lời khen cao nhất.

Sau đó, đội trưởng Phát Khải thân thiết an ủi đội viên bị thương, cô đi tới trước giường bệnh của đội viên bị thương, ân cần tra xét thương thế của bọn họ.

Cô tán thưởng nói: “Biểu hiện của các cậu rất anh dũng, tôi đại diện đoàn trưởng La Nặc Nặc Á của Sa Mạc Ứng Non tới an ủi các cậu, hi vọng các cậu an tâm dưỡng thương, sớm ngày trọng chấn hùng phong.”

Đội viên bị thương nghe xong quả thực là cảm kích đến mức nước mắt chảy thành sông, bọn họ nắm thật chặt tay của đại mỹ nữ Phát Khải, khóc không thành tiếng nói: “Là chúng tôi học nghệ không tinh, khiến đoàn trưởng và đội trưởng phí tâm.”

Đội trưởng Phát Khải thiết tha nắm lại tay của họ, nói: “Sự kiện lần này, đoàn trưởng sẽ phụ trách cho các cậu, tổ chức sẽ phụ trách cho các cậu, chúng tôi đã xin đủ tiền bồi thường tổn hại cơ thể, phí dinh dưỡng, phí ngộ công (phí bồi thường trong lúc có thể làm việc), phí giao thông, phí chữa trị từ bên tổ chức. Các cậu cứ nhất định an tâm dưỡng thương!”

Trong cuộc nói chuyện kế tiếp, đồng chí đội trưởng Phát Khải của Sa Mạc Ứng Non - đội được trường học kỵ binh nhẹ Venezuela chọn hợp tác trong lần huấn luyện này, chỉ ra: chuyện không may mắn liên tục xảy ra chủ yếu là do bên tổ chức vận tác sai lầm, trước khi huấn luyện bên tổ chức không thể thông báo với phe ta đầy đủ tình huống đặc biệt của một số học viên biến thái trong lần huấn luyện này, nên đã tạo thành tổn thất không đáng có của phe ta, việc này hoàn toàn bại lộ tội lỗi ngập trời của đơn vị hợp chủ đối với đơn vị hợp tác chúng ta. Tai họa vô tình! Gắn bó như môi với răng! Đơn vị hợp tác chúng ta chỉ có thể càng đoàn kết chặt chẽ hơn, lấy đoàn trưởng La Nặc Nặc Á làm trụ cột trung ương đoàn, mới có thể lấy được thù lao cao hơn từ trong tay của người chủ xấu xa.

Các đội viên khóc lóc nức nở. Đây là một lần đại hội thắng lợi, một đại hội chưa từng có, đội trưởng Phát Khải đã dùng nhân cách mị lực đặc biệt bắt sống trái tim của những người trẻ tuổi.

Mà đội trưởng Phát Khải thì về lại xe chỉ huy, đối mặt Thượng tá Angela đại biểu cho phía chủ thì cảm kích vạn phần nói: “Công việc trong lần huấn luyện chọn lựa này giúp đám người ở tuyến hai của chúng tôi thu hoạch khá nhiều, khiến cho bọn họ biết rõ đối diện tình thế nghiêm trọng, nhờ vào sự phát triển của khoa học và thái độ đối mặt tương lai thì có thể xảy ra bất kỳ chuyện gì.”

Thượng tá Angela gật đầu liên tục, khen ngợi đội trưởng Phát Khải là một vị đội trưởng tốt tận chức, cô còn bày tỏ sự vui mừng và cảm kích từ đáy lòng vì trong giai đoạn giữa sơ cấp của lần huấn luyện này chưa

từng có nhân viên nào tử vong.

Đội trưởng Phất Khải và thượng tá Angela bắt tay chặt chẽ, đưa mắt thâm tình nhìn nhau, ý vị sâu xa nói: “Lần này đội viên phe tôi có mười chín người bị thương, phí vận chuyển của máy bay trực thăng, phí cấp cứu, phí chữa bệnh, phí dinh dưỡng, phí chăm sóc, phí ngọc công, tôi đều sẽ thông qua công ty kế toán có thể tin để xét duyệt, sau đó sẽ báo cho cô trả, xin nhanh chóng xử lý.”

Thượng tá Angela trở mặt im lặng.

Sự thật chứng minh tình cách mạng quốc tế hơn phân nửa xây dựng trên tiền bạc. Mà đội trưởng Phất Khải thật là một vị đội trưởng tốt tận chức phụ trách phân đoàn lính đánh thuê, là một lãnh đạo tuyệt đối có thể tin tưởng ở mặt tiền bạc.

Nói tóm lại, các đội viên tuyệt thứ hai của Sa Mạc Ứng Non trải qua trận bạo lực của Keith và Dương, lòng tự ái bị thương tổn nghiêm trọng, chuyện này trở thành một sự khuất nhục không thể quên trong sự nghiệp của họ, trở thành động lực tuyệt đối khiến bọn họ dũng cảm tiến tới liều chết đặc huấn trong những cuộc huấn luyện ngày sau.

Mà lần này, Dương cugn4 đã tạo ra một sự kiện hoa lệ trong lần huấn luyện.

*** **

Khi Keith đại chiến các chiến sĩ tuyển thứ hai, Lý Lộc vòng qua nơi đóng quân của Sa Mạc Ứng Non, trở lại chỗ ở. Sau đó cô nhìn thấy nơi đóng quân đã dọn dẹp quét dọn tốt, nhưng sắc mặt các học viên đều không tốt, bầu trời nơi đóng quân quanh quẩn một loại oán khí giết người —— lấy Dương làm trung tâm tản ra chung quanh.

Các học viên phân tán đều tập trung trở lại.

Suy đoán của Lý Lộc là chính xác, việc bọn họ gặp nạn cũng là một mắc xích trong kỳ huấn luyện.

Số người bị đào thải không ít, cô đứng ở phía ngoài đoàn người, tùy tiện liếc nhìn một vòng cũng biết ít đi không ít người. Không biết là chân chánh tử vong hay là bởi vì mất đi tư cách tiếp tục huấn luyện mà bị đưa đi trước.

Mấy cái lều bị nổ hỏng đã được thay thế, mấy thùng vật phẩm thường ngày, thuốc men và thức ăn chất đống ngoài lề. Chỉ không thấy trên người các học viên có mang theo vũ khí thôi.

Lý Lộc nghĩ tới đó, vòng vào nơi đóng quân thấy vài binh lính. Đó chắc là người của trường học kỵ binh nhẹ, phụ trách đoạt lại vũ khí bọn họ mang về, để tránh cho học viên sau khi chạy trốn thoát nạn bởi vì tâm trạng không yên mà làm ra chuyện tổn thương gì.

Vấn đề là bọn họ nhìn lầm đối tượng rồi. Vũ khí tên Dương kia thường dùng, cho tới bây giờ đều là kỳ dị đến khiến người ta không thể giải thích hợp lý. Hiện tại anh đứng trước một cây bách cao, một tay bóp cổ của một lính đánh thuê.

Bộ dáng của anh cũng rất thâm thẳm, một tròng mắt kiếng không biết rớt ở đâu, sưng mặt sưng mũi, quần áo rằn ri bị rách toét tả.

Các học viên ở đây không cách nào bản chất kinh người chiết xạ ra trong biểu tượng thâm thẳm đang thấy trước mắt.

Dương một tay bóp cổ người lính đánh thuê kia, trên năm ngón tay của anh gắn một bộ móng tay dài màu đen, bên bĩ có lực. Chỉ cần anh nguyện ý, cổ họng của tên lính này lúc nào cũng có thể bị chọc thủng năm lỗ máu.

Các học viên ở đây đều im lặng không lên tiếng, trên lý trí bọn họ cũng biết những lính đánh thuê này chỉ thực hiện nhiệm vụ, mới không thể không tra hỏi bọn họ để huấn luyện, nhưng về tình cảm đều rất muốn anh mắt kiếng mới nhìn qua rất thâm thẳm xui xẻo này có thể đánh bọn kia.

Lý Lộc đứng bên ngoài, rất dễ dàng lấy thân phận của người thứ ba quan sát tình huống toàn trường. Cô nghe có âm thanh rất nhỏ đến gần Dương. Theo âm thanh tìm kiếm sau lưng các học viên vậy xem, nhìn

thấy có ba nhân viên đội hành động đến trợ giúp. Bọn họ có trang bị súng, sắp xếp theo chiến thuật đội từ tập trung về hướng mười hai độ sau lưng Dương.

Dương không biến sắc, ngón tay không buông, vẫn không chế con tin.

Nhân viên trợ giúp chạy đến vội vã khoa tay múa chân ra dấu tay an bài phân công chiến thuật. Dương mở miệng lạnh lùng nói với mấy người đứng sau: “Không cần trốn trốn tránh tránh, vô dụng với tôi.”

Anh đang tức giận, chẳng những là tức giận, hơn nữa còn là hết sức tức giận.

Lý Lộc có thể cảm thấy, nếu như có sự tức giận thực chất từ trong âm thanh không có nhiệt độ của Dương lan tràn ra.

Z đã từng nói, Dương là tốt nhất. Một phần nguyên nhân rất lớn trong đó là do anh luôn không tiết lộ tâm trạng thật của mình trước mặt những người xa lạ, chỉ cần anh không muốn để người ta biết, thì thật sự không có ai có thể nhìn ra được ý tưởng chân chính của anh.

Anh thích giả bộ nhu nhược nhả nhặn, cũng thích làm ra vẻ hết sức lịch sự, anh có thể thành thạo giả làm nhiều loại người, cũng có thể biến thành người qua đường Ất Bính không làm người khác chú ý ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, điều này cũng giúp ích cho công việc tình báo của anh.

Anh có thể vừa dịu dàng mỉm cười với kẻ địch, vừa dùng ngón tay kéo ra nội tạng của bọn họ; anh có thể trò chuyện thật vui với bạn bè quen biết nhiều năm, nhưng vụng trộm lại bỏ độc được lấy mạng vào trong ly cà phê của bọn họ — nếu cần thiết.

Nhưng hiện tại, Dương đang dùng sự phẫn nộ ra từ nội tâm của anh để uy hiếp lính đánh thuê trước mắt, biểu diễn tâm trạng đen tối chân thật của anh ra ọi người xem. Bởi vì bình thường đã quen ẩn giấu tâm trạng vào chỗ sâu tối tăm trong lòng, cho nên một khi bộc phát, sẽ làm cho người ta bị áp lực không cách nào thở dốc.

Đội viên cứu viện bị lời nói của anh uy hiếp, toàn bộ đều dùng trạng thái tùy thời bắn ra đạn để nhắm vào Dương. Một người nói: “Buông anh ta xuống, nếu không chúng tôi có thể lấy tội danh dùng bạo lực uy hiếp nhân viên làm việc để giết chết anh.”

Dương từ từ quay đầu trở lại, nhìn về phía người cầm súng lục đứng sau anh năm thước. Cách đó mười mét, còn có hai nhân viên cứu viện, bọn họ đều dùng súng máy và súng trường.

Ở trong khoảng cách mười mét, đạn có thể bắn chính xác vào mục tiêu, tất cả học viên ở đây đều len lén đổ đầy mồ hôi giùm anh mất kiên.

Dương chỉ khinh miệt liếc ba người phía sau một cái, sau đó lui một bước, chuẩn bị co lại sau lưng con tin.

“Không được nhúc nhích, cử động nữa tôi liền nổ súng!” Người cầm súng lục trầm giọng quát lên. Biểu hiện không tệ, ít nhất anh ta rất tỉnh táo.

Dương không để ý chút nào, bóp cổ con tin xoay qua hướng khác, ẩn mình hoàn toàn sau lưng của con tin.

“Vậy anh cứ thử xem đi.” Anh nói.

Súng máy và súng trường cách mười mét thấy thế, liền tản ra hai bên trái phải, muốn tránh qua những góc chết do cơ thể con tin che chắn.

Dương đột nhiên chuyển động, một tay anh thao túng một sợi kim loại răng cưa, phóng về vị trí cầm súng của người cách mình 5 thước. Dây đàn là vũ khí tiện tay nhất của anh, Z từng cho anh một lời đánh giá — bên trong tám thước không có một ngọn cỏ, năm thước là phạm vi công kích tuyệt đối hữu hiệu của anh.

Sợi cưa chỉ xoẹt qua một bóng sáng trong không khí, sợi cưa mềm liền móc lấy súng lục kéo trở lại.

Đây là một trong các súng lục hệ Beretta[1], tước hiệu là “Bách phu trường”. Nó chủ yếu được trang bị cho cảnh sát, sử dụng loại đạn có tốc độ bằng nửa vận tốc âm thanh (khoảng 170 m/s), loại đạn này uy lực nhỏ, lực xuyên thấu yếu, xạ trình hết sức có hạn — đây là ưu điểm lớn nhất của nó, thích hợp sử dụng ở nơi có nhiều người.

Lý Lộc vừa nhìn thấy mục tiêu của Dương là cây súng lục này, liền biết anh có thể phát huy không chút kiêng kỵ.

Anh hất tay cởi dây cửa ra, trở tay hai cái, nhanh chóng bắn ra hai viên đạn, trước sau bắn trúng tay cầm của súng trường và súng máy tự động.

Dù đạn chỉ có tốc độ bằng nửa vận tốc ánh sáng, nhưng trực tiếp thừa nhận lực tấn công ở bên trong mười mét cũng tương đương với bị một chiếc xe hơi mô hình nhỏ chạy với tốc độ 40 cây số đụng phải. Bắp thịt của hai người lính đánh thuê này dĩ nhiên không cách nào so với xe hơi mô hình nhỏ, súng ống bị chấn rời khỏi tay rơi xuống.

“Hiện tại không được nhúc nhích.” Dương lạnh giọng nói, sát khí dồi dào. Vì vậy ba người đều không ai cử động nữa.

Anh còn nói: “Đứng ở một bên đi, đá súng ống trên đất qua đây.” Ba người chỉ có thể làm theo.

Ba phần mười các học viên tham dự huấn luyện đều sinh ra một ý nghĩ: “Tệ, thật tệ!” Còn lại bảy phần mười thì nghĩ: “Không phải bọn chúng tệ, mà là mắt kiếng quá mạnh mẽ.”

Lý Lộc chưa từng thấy Dương tức giận đến trình độ này. Cô biết mức độ chiến đấu của Dương, vừa rồi tuyệt đối là trạng thái phát huy vượt xa người thường. Dương đã tức giận đến trình độ sắp đánh mất lý trí, lực chiến đấu sẽ tăng lên trên diện rộng. Đây là một tần số nguy hiểm, ai biết bước kế tiếp anh có làm ra chuyện gì mất lý trí không?

Cô đứng ở bên ngoài vòng người, đại não cấp tốc vận hành, đang suy nghĩ có cần đoạt một bộ trang bị tần số vệ tinh về không, bắt lấy tần số của Z, bảo Z bình ổn lửa giận của Dương.

Lúc này Dương lại nói: “Kêu sếp của các anh đến đây.”

“Sếp đang xử lý vụ tranh cãi bên kia, hiện tại không có thời gian tới đây.” Người bị đoạt lấy súng ngắn nói.

“Thật sao? Vậy rất tốt.” Ngón tay Dương dùng sức, trên cái cổ đang bị anh bóp lập tức rỉ ra chút máu, rỉ ra trên làn da mà năm đầu ngón tay của Dương hăm sâu, theo bắp thịt quanh co mạch lạc chảy xuống.

Dương nói: “Sếp các anh có tới hay không thật ra cũng không sao, tôi chỉ muốn thấy đồng bạn tôi còn sống trở về. Có bất kỳ ai chết, thì các anh cứ chờ lấy mạng đền mạng.”

“Đồng bạn” “Còn sống trở về”? Lý Lộc đẩy ra mấy người cao lớn ngăn trước mặt mình, cố gắng chui ra ngoài.

Lúc Dương tức giận thì lực bức hiếp rất mạnh, khiến cho năm thước chung quanh không ai có thể đứng thẳng, giống như ở nơi trống trải có một tuyến cảnh giới dựng thẳng, biểu thị “Người rồi rãnh miễn vào”. Một khi Lý Lộc đi qua “tuyến cảnh giới” trên thực tế không hề tồn tại, sẽ hoàn toàn bại lộ tại trong phạm vi tầm mắt của tất cả mọi người.

“Dương, Iris đâu? Không phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?” Cô hỏi.

Tim Dương đập mạnh và loạn nhịp từng sột chốc lát, uy hiếp mấy người kia: “Ai cũng không cho cử động nữa, động một cái tôi liền nổ súng.”

Ánh mắt của anh nghiêm túc, ánh mắt kinh người bắn ra từ cái mắt kiếng bị bể một tròng, ai cũng không hề hoài nghi anh thật sự có can đảm giết chết một hai người.

Anh buông tay đang bóp cổ người khác ra, vẫy vẫy với Lý Lộc: “Tới đây, cho tôi xem chút.”

Lúc tâm tình Dương rất ít, nói cách khác, một khi xuất hiện tình huống như thế, tốt nhất ai cũng không nên không vâng lời anh. Lý Lộc lập tức đi tới trước mặt anh: “Tôi không sao.”

Dương vừa chú ý mấy người bị anh khống chế, vừa quan sát cô, thở phào nhẹ nhõm: “Có vẻ không có việc gì, chỉ hơi thâm chút.”

“Anh cũng không khá hơn chút nào.”

“A, là cái này à? Mắt kiếng xác thực cần đổi cái khác rồi.” Dương nở một nụ cười “yên tâm” với cô. Khi nụ cười này lộ ra, khí ép căng thẳng trong không khí cũng từ từ tiêu tán.

Lý Lộc hỏi lần nữa: “Iris đâu? Anh ấy đã xảy ra chuyện sao?”

“Cậu ta, cậu ta và tôi cùng nhau trốn ra khỏi, hiện tại thì không biết đang ngồi chồm hổm trên cành cây nào canh chừng, súng bắn tĩa của cậu ta khẳng định đang nhắm ngay nơi này.” Dương nói.

Lý Lộc ngừng đầu tìm kiếm khắp nơi.

“Đừng, theo như phong cách của cậu ta, bình thường đều núp ở cự ly ngoài 700m.” Dương nói.

—— tại sao người dùng súng bắn tĩa khiến người ta sợ hơn súng đột kích, cũng là bởi vì bọn họ luôn núp ở ngoài tầm sát thương của súng trường để giết người. Bọn họ có thể đưa tiền người từ xa, dù bạn nổi trận lôi đình thì cũng chỉ ngoài tầm tay.

“Sao lại biến thành như vậy?” Lý Lộc hỏi, ánh mắt quét qua mấy lính đánh thuê. Trên mặt bọn họ lộ ra vẻ khúat nhục, bị học viên cầm cảnh dụng Beretta chỉ vào, hơn nữa còn bị hạ trước mặt mọi người không phải là chuyện đáng giá kiêu ngạo. Tuyệt đối là sự kiện thê thảm tổn hại cơ thể và tinh thần.

Dương chẳng hề để ý đưa ánh mắt về phía đồng lá khô kế bên, Lý Lộc nhìn theo, phát hiện trong đồng bùn dày có một món vũ khí sáng loáng lạnh lùng chìm trong đó, chính là dao tù binh cô thường dùng.

“Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Dương hừ lạnh nói: “Có một tên ngu ngốc cầm nó vuốt vuốt, tôi hỏi hắn ta lấy từ đâu tới, hắn ta lại nói lột xuống từ trên người của một người chết.”

Lý Lộc bình tĩnh hiểu ra.

“Em là do tôi dẫn ra ngoài, nếu bị chết rồi, bảo tôi làm sao giao phó với!” Dương oán trách sờ đầu mình, “Lần sau tuyệt đối không bao giờ nhận chuyện xấu thế này, phí sức lại chẳng có kết quả tốt, phí sức lại phí tâm.”

Mặt Lý Lộc lộ vẻ , còn tưởng rằng anh tốt cỡ nào, thì ra là qua loa cho xong.

Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắp thịt căng thẳng từ từ buông lỏng, đường cong cứng rắn của bắp vai trở nên mềm mại. Anh tự tay sờ sờ đầu Lý Lộc, xoa mái tóc rối bời của cô rối hơn.

Lý Lộc bất mãn nói: “Trên móng tay của anh còn dính máu người khác, đừng chà loạn tóc tôi.”

Dương hả hê cười một tiếng: “Tóc em còn bẩn hơn tay tôi.”

Đến lúc này, anh đâu còn gì đáng giận, tay phải buông lỏng, Beretta xoay nửa vòng trên ngón trỏ, cầm ngược lại trả về cho chủ.

Đối với học viên có lực sát thương hơn nữa đã làm ra chuyện ác như Dương, phương thức xử trí bình thường là mang đi cách ly để tiến hành dạy bảo. Tổ hành động dùng họng súng chỉ vào anh, yêu cầu anh giơ hai tay lên cao tới đầu, Dương cũng không để ý chút nào mà làm theo.

Lý Lộc nhăn mày, cô không chịu được đồng bạn bị đối xử như vậy. Dương lại ngăn cô lại trước khi cô hành động, dùng tiếng Trung nói: “Không sao, tôi sẽ không có chuyện gì.”

“Tôi không cho là như vậy.” Lý dùng ngôn ngữ giống vậy nhanh chóng trao đổi với anh.

“Em yên tâm, dù bọn họ muốn làm gì tôi, thì ta cũng không phải người sẽ mặc cho người ta lấn ép.” Dương nháy nháy mắt, còn nói, “Trên người tôi còn có vài cuộn dây چرا đầu rồi, vũ khí kỳ kỳ quái quái cũng không ít, bọn họ nhận không ra.”

“Vậy anh cần tôi làm gì?”

“Cái gì cũng không cần. Em đừng sanh sự nhiều, chờ tôi trở về.” Dương nói xong liền bị mang đi.

~[1]Beretta: là loại súng ngắn bán tự động tiêu chuẩn được sản xuất tại Ý, công ti Fabbrica d'Armi Pietro Beretta, có tới 5000 phiên bản khác nhau với các cỡ đạn. Hiện nay được sử dụng trong quân đội Ý, Pháp, Hoa Kỳ và một số quân đội các nước khác. Ở dưới là hình cây súng trong truyện nói.

[2]Bách Phu Trưởng: là nghề nghiệp quan quân trong quân đoàn La Mã, bình thường phụ trách huấn luyện, thời chiến phụ trách chỉ huy.

23. Q.2 - Chương 10: Tiếng Xấu Của Dương Đã Sớm Vang Dội

Dương bị áp giải vào trong xe tra hỏi, còn Phát Khải đang ở trong xe chính nói chuyện với mấy thành viên tuyến hai.

Phát Khải không ngừng lắc đầu, cô cảm thấy rất nhức đầu, cô cảm thấy thối đời bạc bẽo lòng người đối thay. Trước không nói điều khác, đám người tuyến hai cô mang đến đều có tiêu chuẩn nhất định. Nhất là mấy người đụng phải Dương.

Trong tay đối phương không có súng, trong tay mình có súng —— đó đương nhiên là chiếm cứ địa hình có lợi, đánh xa làm chủ, cô lớn như vậy còn chưa gặp người thiếu nảo ngây ngốc chạy đến trong khoảng cách công kích của đối phương. Thật ngốc, không đấu lại người ta, đám người bỏ súng xuống còn dùng súng chỉ vào đầu đối phương áp tải tới đây. Đây coi là cái gì, điển hình toàn là bên ngoài mạnh bên trong yếu.

Mấy đội viên đứng ở trước người của cô nhìn đại đội trưởng Phát Khải, đang dùng tốc độ ánh sáng mà lắc đầu, rồi rít rủ đầu thấp hơn.

Hiển nhiên cô cũng không có kiên nhẫn, phát phát tay nói: “Thôi, trở về sẽ bảo đoàn trưởng dẫn các cậu rèn luyện lại.”

“A! Bảo đoàn trưởng.”

Nếu như nói Phát Khải chỉ là có lúc sẽ trên ghẹo, làm vài động tác ác ma, như vậy đoàn trưởng La Nặc Nặc Á chính là satan trong satan.

Bọn họ há to miệng, cơ hồ muốn té xỉu.

Dương rốt cuộc không có bị phân xử gì.

Phía chính phủ của trường học kỳ bình nhẹ giải thích chuyện này như sau: nhân viên làm việc có liên quan không có chú ý tới tâm trạng của học viên dưới tình cảnh đặc biệt, cố ý tiến hành ngôn ngữ khiêu khích, cho nên phải chịu trách nhiệm chủ yếu trong chuyện này, học viên có thể miễn xử phạt. Sau đó không lâu, phía chính phủ lại phê chuẩn một tài liệu liên quan: một nhân viên làm việc là làm việc tạm thời.

Sau hai ngày Dương được thả ra một cách khách sáo. Anh bị nhốt hai ngày, đã tắm rửa, đã rửa mặt, thay một cái kính gọng phẳng vàng khác, vết bầm ở khóe mắt tiêu mất không ít, anh leo ra khỏi xe bọc thép dùng làm phòng tạm giam thì tinh thần toả sáng, so với đáng vẻ lờ mờ khi bị nhốt vào thì cứ như hai người, quả thật giống như là đi vào nghỉ phép.

Thượng tá Angela và Phát Khải cùng nhau ở trong xe chỉ huy nhìn Dương. Thượng tá Angela chỉ vào màn ảnh nói: “Đúng là anh ta, anh ta lại trở lại.”

“Lại?”

“Năm trước anh ta từng huấn luyện một lần, đáng tiếc ở ải thứ hai đếm ngược thì bị ‘đánh gục’ rồi. Năm nay hình tượng lại trở nên rất lợi hại, tôi lại nhất thời không có nhận ra anh ta, thật là thất sách.”

Phát Khải rất nhạy cảm đối với những đồng nghiệp cạnh tranh, có dụng ý khác hỏi: “Nghe cô nói thế, hình như anh ta rất lợi hại, sao lại bị bắn chết chứ?”

“Anh ta. . .” Angela Thượng tá chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Phần lớn thời gian anh ta rất lười biếng, năm trước chính là trùng hợp bị bắn chết trong lúc lười biếng.”

Thi hành nhiệm vụ, sống chết trước mắt, cũng dùng thái độ lười biếng đối đãi. . . . Đội trưởng Phất Khải liên tiếp vô đầu không đưa ra bình luận, đoàn trưởng đại nhân La Nặc Nặc Á nhà cô hình như cũng có cái tính này.

Thượng tá Angela kết thúc than ngắn thở dài, lấy ra một xấp tư liệu đã chỉnh lý, đặt ở trên bàn điều khiển nói: “Được rồi, kỳ đầu của cuộc huấn luyện chọn lựa đến đây kết thúc, hiện tại nên tiến hành thi đua đợt cuối giữa các quốc gia rồi.”

Đội trưởng Phất Khải tiến tới nhìn, những tư liệu kia ghi lại biểu hiện cụ thể ở từng giai đoạn của những người chưa bị đào thải, còn kèm theo tài liệu hình ảnh quay được từ camera.

Angela nói: “Chọn lựa đã kết thúc, tiếp theo là thi đua bằng súng thật đạn thật, hơi không cẩn thận sẽ chết. Cho nên công việc trước đó vô cùng quan trọng, chúng ta phải căn cứ biểu hiện của mỗi người bọn họ để tiến hành phân công hợp thành đội.”

Nghiên cứu gần nửa ngày sau.

Đội trưởng Phất Khải nói: “Tên Dương đó. . . để cho anh ta đóng giả làm con tin đi.”

Thượng tá Angela không chút do dự: “Anh hùng có cùng cách nhìn!”

Không thể để một nhân vật biến thái tùy thời có thể biến thành sát thủ dùng súng thật đạn thật chiến đấu với người khác.

Đội trưởng Phất Khải còn nói: “Lý này. . . Để cho cô ấy ở hậu phương làm việc bác sĩ đi.”

“Anh hùng có cùng cách nhìn!”

Gần đỏ thì đỏ, gần mực thì đen, người ở chung với Dương không thể nào là người xuống tay lưu tình.

“Súng bắn tĩa Iris thì an bài vị trí thế nào?” Phất Khải nửa nghi ngờ hỏi thăm.

“Tạm thời. . . . Năm nay đổi toàn bộ đạn bắn tĩa thành nước sơn thôi.” Người này đoán chừng cũng là người không chữa đường sống.

“Như vậy Keith Williams. . . .”

Thượng tá Angela không chút nghĩ ngợi: “Tổ không quốc tịch tổ dù sao cũng phải có vài người xông lên phía trước đột kích thủ đúng chứ, là anh ta.”

Keith tiên sinh được nhận định chắc chắn là người phúc hậu nhất trong tổ không quốc tịch —— thật ra thì so với những người khác, anh ta tuyệt không phúc hậu, nhưng nếu so sánh với đám người của Dương, tự nhiên liền rơi hạ phong ở phương diện này, chính là vị tướng quân rút ra được từ trong đám.

Vì vậy ở đợt huấn luyện cuối, nội dung thi đua quan sự hàng năm được quy định thành “Diễn tập giải cứu con tin”, do nhà trường tuyển đội ngũ diễn phần tử khủng bố và đội ngũ diễn bộ đội đặc chủng ra để tiến hành đối kháng. Từ trong các đội viên “Bộ đội đặc chủng” lại rút ra một người làm con tin.

Mà bởi vì năm nay đồng thời xuất hiện mấy học viên có lực sát thương mạnh mẽ, vì ngăn ngừa tình huống thoát ra khỏi khống chế, toàn bộ hành trình đều sử dụng nước sơn bắn, hủy bỏ quy tắc có thể sử dụng đạn thật ở trong khu vực.

Chín người còn lại ở tổ quốc tịch tiến hành đối kháng với tổ mười tám người Italy. Từ con số mà xem, Italy chiếm cứ ưu thế tự nhiên. Nhưng thực tế thường khiến đa số người im lặng, ở trong thực chiến, nhất là chiến tranh vũ khí thật sự, nhân số chiếm ưu thế không hề đại biểu việc được nữ thần chiến thắng ưu ái.

Ở trong cuộc chiến dịch không thể chết này, ba người đến từ Pandora từ mục đích này kia không thể cho ai biết, bị phía chính phủ xen thành cua đồng nhét vào góc không người biết.

Đầu tiên là Dương, trong mười lăm ngày cuối cùng của cuộc huấn luyện, anh vẫn luôn sống đàng hoàng trong căn nhà đen nhỏ, đúng như anh mong muốn thành công đóng vai một con tin đáng thương văn nhả

nhu nhược — từ sự “tôn trọng” dành cho anh, bên phía chính phủ còn trang bị cho anh một máy vi tính có thể lên mạng, còn là phiên bản máy cá nhân gắn phần mềm trò chơi. Mỗi ngày còn có món ăn nguội kiểu tây phương và cà phê Columbia chiêu đãi.

Nói về Lý Lộc, cô ngồi chễm chệ trong cái lều đơn giản ở hậu phương không có việc gì làm suốt nửa tháng, trong lúc đó đã thành công đả kích mấy nhóm phần tử khủng bố tập kích lều. Theo những người khóc lóc nức nở được thả ra từ lều Lý Lộc nói, lều của Lý đã trở thành ác mộng cả đời bọn họ. Bọn họ vĩnh viễn cũng không quên được trong ánh đèn LED trắng toát chiếu sáng, có một miếng sườn diện mạo ủ dột cầm trong tay ống kim 200CC, cười âm hiểm tiến gần từng bước về phía họ.

Ở trong này không thể không nhắc tới Iris.

Căn cứ phía chính phủ an bài, anh vốn phải ở phía sau, bảo vệ sự an toàn của doanh trại từ khoảng cách xa. Nhưng Lý Lộc bảo anh không cần xen vào việc của người khác, đến tiền tuyến tham dự nhiệm vụ giải cứu con tin, đánh nhanh thắng nhanh. Iris vốn do dự, nhưng một chuyện bất hạnh xảy ra, mấy kẻ địch nguy trang thành người của trại lên vào lều Lý Lộc.

Phát hiện ra cái bẫy che mắt, Iris vội vàng vọt ra khỏi vị trí ẩn núp nguy trang của mình, nhưng khi tiến vào lều Lý Lộc, anh nhìn thấy lại là mấy đại nam nhân ngổn ngang nằm dưới đất, Lý Lộc cầm một ống tiêm lớn trong tay, mới vừa đứng lên.

“Cậu đang làm cái gì?” Lúc đó anh lập tức hỏi.

“Tiêm vào thuốc mê, để cho bọn họ ngủ một giấc đến khi diễn tập kết thúc là tốt nhất.”

Iris thấy không có chuyện, xoay người liền đi ra ngoài. Mới vừa bước ra hai bước, nhớ tới một chuyện, anh rợn cả tóc gáy dừng lại, quay đầu trở lại nhìn chằm chằm người tinh táo duy nhất sau lưng: “Tôi nhớ không được phân phối thuốc mê mà.”

“Đúng, ngay cả thuốc có công hiệu giảm đau cũng rất keo kiệt, nhiều nhất chỉ có Aspirin.”

“Vậy cậu từ đâu lấy được thuốc mê tiêm vào cho bọn họ?”

“Chuyện này, tôi cần cảm ơn rừng mưa nhiệt đới, có rất nhiều nguyên vật liệu” Lý không quan tâm nói, “Tối ngày hôm qua tôi dùng nồi nấu thức ăn hầm ra được, không ngờ được hiệu thật tốt.”

Vào giờ khắc này, Iris biết Lý Lộc sẽ không có vấn đề, có anh trợ giúp ở sau hay không cũng thế.

Iris bỏ qua vị trí phòng ngự phía sau, rồi đi theo sau tổ cứu viện, trong tầm sát thương 1km, chỉ cần đi vào chỗ ngấm của anh, thì không ai có thể chạy thoát số mạng bắn đầu bắn ngực. sự chủ động tiến công của anh đã chi viện mạnh mẽ cho Keith và mấy đội viên hành động cứu viện.

Khi Keith một người một ngựa đá văng ra cửa phòng nhỏ đen, Dương đang đánh nửa chết nửa sống với ma nữ tóc đen ở cửa ải cuối cùng của Final Fantasy X. Bị tập âm thanh linh vang lên từ cửa ảnh hưởng, tay đang cầm chuột bấm liên tục của anh run lên, GF (công pháp) không được bấm ra, nữ ma đầu tạo ra một cơn gió mạnh cán quét, vai nam chính trong màn hình liền lộ ra một nét mặt thê lương đẹp đẽ, tay nhỏ đặt trên ngực làm ra vẻ hộc máu, chậm rãi ngã xuống trên mặt đất.

Nhạc nền thê lương vang lên, dòng chữ GAME OVER tiếng Anh tỏ rõ cuộc sống thoải mái nửa tháng qua của Dương đã kết thúc.

Keith một tay ôm súng, một tay vuốt vết thương ở ngực, trên mặt thoa đầy sơn nguy trang. Dương không nhìn ra vẻ mặt của anh, có khổ sở hay không, có mệt mỏi hay không, hoàn toàn không nhìn ra, giờ khắc này đứng cạnh cửa chờ anh là một chiến sĩ, trên người trần đầy mùi cứng rắn và máu.

Dương có thể tưởng tượng mười lăm ngày qua gian nan cỡ nào, điều tra và phản điều tra, truy tung và phản truy tung, đề phòng đánh lén định vị tìm kiếm mục tiêu, tất cả sự vụ bình thường ở trong rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm nặng nề càng thêm trở nên khó khăn. Nhất là hành động lần này hoàn toàn không có cung cấp thức ăn và uống nước, bọn họ phải bằng năng lực bản thân cầu sinh ở trong rừng mưa.

Keith và anh rõ ràng là loại hình khác nhau, trong lòng Dương có rất nhiều cảm giác. Nếu như sau này trở thành kẻ địch, như vậy Keith nhất định là kẻ địch khó giải quyết nhất của anh, kẻ địch có tâm chí kiên nghị,

sẽ không bị ngôn ngữ của anh nhiễu loạn; kẻ địch này đã nhận định mục tiêu thì sẽ không thỏa hiệp, hơn nữa còn có mức độ chiến đấu cao siêu.

Anh đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, uống một ngụm cà phê cuối cùng trong ly, đẩy ghế ra đứng dậy. Đón lấy ánh mặt trời nói với Keith: “Xem ra chúng ta là phe thắng lợi.”

“Ừ.”

Keith chỉ trả lời một một chữ độc nhất.

*** **

Ngày tập huấn chung kết, Keith được quân Hắc Ưng S. Q. phái tới dùng máy bay đón đi.

Đoàn người của Dương và Lý Lộc thì đang chờ đợi máy bay của Pandora đến, bởi vì phải điều vận một xe bọc thép từ Tây Nam Venezuela trở về tổng bộ, nên máy bay chuyển vận trùng hợp ngang qua rừng mưa nhiệt đới ở Đông Nam bộ, ước chừng ngày mai mới đến phi trường gần đây. Bọn họ chỉ cần đón xe chạy tới phi trường vào đêm đó, thời gian không hề xung đột.

Thừa dịp lúc này hiếm khi được ở không, Iris lại chạy đến chỗ đội trưởng Phát Khải muốn gọi điện thoại liên lạc đoàn trưởng, Dương và Lý Lộc hiếm khi có lúc rảnh rỗi, nên đi tản bộ dọc theo bờ sông.

Lý Lộc vừa đi vừa đá cục đá, có vẻ nhàm chán.

Dương tò mò hỏi cô: “Em định làm như thế nào? Về chuyện của Keith.”

Lý Lộc dừng bước lại: “Về chuyện của Keith gì chứ?”

Dương cũng dừng bước lại, mặt đối mặt với cô, lắc đầu nói: “Mọi chuyện trên thế giới này, chỉ cần đã từng xảy ra, thì nhất định sẽ để lại dấu vết. Công việc của tôi chính là thông qua những dấu vết này để suy đoán diện mạo của bọn họ.”

“Anh muốn nói gì?”

“Keith là một người tốt, em có thể cho anh ấy cơ hội.” Dương nói.

Lý Lộc kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh có ý gì, tôi và anh ấy không có quan hệ gì.”

“Mặc dù em và anh ta không cùng nhau về lẽ, nhưng phương thức băng bó trên người anh ta tôi nhận ra được. Phương pháp cột dây, vật thay thế y liệu được vận dụng linh hoạt. . . . Chớ quên tôi cũng đã từng nhờ em chăm sóc, ít nhiều vẫn nhận được một ít phong cách của em.”

Lý Lộc giận tái mặt: “Lúc bị bắt, thật sự tôi và anh ấy từng ở chung, nhưng thế thì sao chứ.”

“Thôi, em không muốn nhận cũng được, nhưng như vậy thật sự tốt sao? Có lúc cuộc sống cũng cần một chút niềm vui thú.”

“.”

Hai người tiếp tục trầm mặc đi về phía trước, bởi vì đều có tâm sự riêng, nên đều không nói chuyện.

Trời chiều dần dần đến gần chân trời, dọc theo bờ sông có thể thấy chỗ rất xa, trên tán cây ở rừng mưa nhiệt đới màu đỏ tím và xanh lá. Thời gian còn dư lại không nhiều lắm, bọn họ phải đi vòng vèo đường cũ.

Dương và Lý Lộc ngừng lại, đứng ở bên cạnh một gốc cây đước cao lớn.

Loại cây này có bộ rễ vô cùng rậm rạp, hơn nữa sẽ không ngừng từ cây khô và rễ phụ treo trên nhánh cây để cắm vào trong nước. Ngày tháng lâu dài, nó sẽ biến thành một gốc cây cành lá rậm rạp chẳng chịt, bầy cá bơi lội qua lại giữa các nhánh rễ cắm sâu trong nước của nó. Nó có thể đứng sừng sững ở trong nước không ngã, không cần phải lo lắng sẽ bị chết đuối, nó vốn có thể ngăn cản mưa gió nước lũ mạnh mẽ.

Khó được có nửa ngày rảnh rỗi, một khi rời đi rừng mưa này, trở lại thế giới ồn ào bạo lực, tội phạm, âm mưu và phản bội đó, thì chỉ có thể bận rộn bốn ba, không biết lúc nào có thể dừng lại liếc mắt nhìn sự thay đổi của bầu trời hay đám mây.

Dương nói: “Xem ra dù thế nào em cũng muốn gia nhập chúng tôi.”

“Nếu như không quyết định, tôi đến đây làm gì, tìm tai vạ?”

“Em biết điều này có nghĩa gì không, tại sao tổ chức này được đặt tên là Pandora, tại sao nhất định phải tham gia huấn luyện của trường học kỳ binh nhẹ.”

Pandora mở ra chính là —— mở ra cơn ác mộng, tuyệt vọng, cấm kỵ. Bọn họ theo đuổi sự nghiệp các xa cuộc sống của người thường, tiến vào tổ chức này, đại biểu dù đạp hư cấm kỵ cũng tuyệt không dừng bước, dù dính vào máu tươi của người vô tội cũng nhất định phải đạt tới mục đích cuối cùng. Nhưng khi hủy diệt người khác thì cũng đồng thời hủy diệt cuộc sống của mình, bọn họ là người chỉ có một tương lai, chỉ biết đi tới mục tiêu của mình.

Lý Lộc nói: “Tôi hiểu cả, cho nên về sau xin đừng nói đến chuyện của tôi và Keith nữa. Cuộc đời của tôi không cần niềm vui thú cũng có thể tiếp tục nữa, thêm một người ngược lại sẽ khiến tôi bị quấy nhiễu.”

“Anh ấy không giống người khiến người ta thấy bị quấy nhiễu.”

“Không phải vấn đề của anh ấy, là chính tôi không có nắm chắc.” Lý Lộc nói, “Tôi không có thói quen suy tính vì sự an toàn của người khác, cho nên một mình thì dễ dàng hành động hơn.”

“Nếu như đối phương là một thành phần tri thức đi làm, tôi thật sự sẽ kiên quyết phản đối. Nhưng Keith rất mạnh, nếu như là anh ta, thì rất thích hợp.”

“Nhưng Đa Duy Cống cũng rất mạnh. Dương, chuyện này tới đây là hết, anh nên biết trong lòng tôi hiện chứa cái gì, không cần một người đàn ông tới khiến tôi trở nên mềm yếu. Nếu như mà tôi đủ mạnh mẽ, có thể xác định mình tuyệt đối sẽ không dao động, xác định có thể bảo đảm người bên cạnh được an toàn, thì nhiều người thân bạn bè sẽ là một chuyện rất tốt. Nhưng hiện tại không được, hiện tại tôi thấy rất may mắn vì mình chỉ có một mình trên đời. Anh thì sao? Chẳng lẽ anh không nghĩ như vậy sao?”

Dương không gạt đầu cũng không lắc đầu, anh không tỏ vẻ gì.

Anh chỉ nhìn Lý Lộc thật gần dưới ánh trời chiều, muốn cô tìm ra một chút dấu vết từ trên mặt.

Không khí này khiến người ta rất khẩn trương, Lý Lộc cảm thấy rất khốn hoặc, nhú lông mày: “Người cái này là nét mặt gì, giống như một người cha của cô con gái không lấy được chồng, còn là loại ở cổ đại xã hội phong kiến.... Anh đột nhiên quan tâm tới chuyện phương diện này, có phải có mưu đồ gì hay không?”

Dương đứng thẳng không động, ngực yếu ớt phập phồng, Lý Lộc cũng cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của anh dời đến phía sau đỉnh đầu của mình.

“Đứng vững” anh dùng hình môi nói. Ngay sau đó ra tay như điện, rồi sải bước lên, bắt lấy thứ gì đó sau lưng cô, ném ra ngoài xa.

Lý Lộc nghiêng đầu nhìn thấy một thứ màu xanh lá cây bị quật bay vào con sông xa xa, không khỏi hét lớn: “Trúc Diệp Thanh! Thịt rắn loại này ăn ngon lắm, sao anh nói bỏ liền bỏ, tôi đã nửa năm chưa ăn thịt rắn ngon thế rồi!”

Bởi vì phải bắt lấy rắn độc sau lưng Lý Lộc, Dương chống tay trên vai cô duy trì thăng bằng của mình. Hai người bây giờ còn dựa vào nhau, nghe thấy Lý Lộc nói ra lời như con buôn, khiến anh cảm thấy vô cùng bất lực.

Anh khóc không ra nước mắt nói: “Em xác định thật muốn gia nhập chúng tôi?”

“Đúng vậy.” Lý Lộc nói.

Dương nhìn trời, im lặng nghẹn ngào: “Đầu tiên chúc mừng em thông qua cửa ải khảo nghiệm cuối cùng, Z và các nguyên lão đều rất hài lòng biểu hiện của em.”

“Cho nên?”

“Cho nên ngay sau đó sẽ phải than thở bất hạnh của tôi.”

“?”

“Tôi phụ trách liên lạc trong nhóm, về sau thường phải hợp tác với nhau. A, sao tôi bất hạnh thế, phải làm việc với một người có thẩm mỹ và tình thú hoàn toàn khác!” Dương than thở buông Lý Lộc ra, thuận tiện lau sạch cái tay vừa bắt con rắn lên đỉnh đầu cô.

“Này! Tôi đã nói rõ đừng chà tay bẩn của anh vào tóc tôi.”

“Tôi cũng đã nói tóc của em còn dơ hơn tay tôi. . .”

Ngoại truyện 2: Gặp lại ghen hờn nhìn trần trời

Người biết Keith Williams đều sẽ cảm thấy anh là một người danh giá, đã đọc không ít sách, đã được giáo dục ở trường đại học tốt nhất, giờ tay nhắc chân rất có khí độ —— dưới tình huống không nhìn cách phối hợp y phục của anh, trên 80% người có thể có ảo giác như thế.

Lúc Lý Lộc bị một nòng súng lạnh băng đặt giữa ót, thì đang nghiên cứu một quyển y học về sinh lý phái nam, về chuyện làm sao kéo dài hiệu quả. Cô ở đây cũng không coi là quá lâu, cây vào mình trẻ tuổi, cả ngày lẫn đêm đều gặm sách, cộng thêm tự mở phòng khám bệnh nên có thể thấy rất nhiều bệnh lệ lâm sàng thực tế, vì vậy có bước tiến dài ở phương diện kỹ thuật khoa nam.

Lúc cô bị nòng súng kê vào đầu thì có hơi kinh ngạc, kể từ khi chuyển nhà đến trong con hẻm này đã bị tiểu côn đồ và tên côn đồ cắc kè xung quanh quấy rầy, kể từ sau khi Dương lôi kéo cô làm lớn, thế lực đen tối lân cận đều biết phòng khám bệnh toàn năng có một bác sĩ nữ biến thái, vì bác sĩ nữ có thể tiến hành hành động thiên bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, nên đều bị sợ đến tè ra quần, không dám đến chỗ cô luôn lên nhảy xuống nữa.

Có mấy người dám dùng nòng súng chĩa về phía cô.

Lý Lộc nhìn chằm chằm hình bộ vị giải phẫu của một người đàn ông nào đó trên trang sách, làm sao dạy dỗ anh ta một phen đây? Khiến người đáng thương không biết tình huống này sợ đến tè ra quần sao?!

Nhưng khi ngẩng đầu lên, trong nháy mắt cô lập tức cảm thấy, là mình rất muốn tè ra quần. Người tới là một vị bạn cũ đã rất lâu không gặp, tên. . . Tên là gì? Bánh bao hay là sữa tươi...?

“Cô cử động một cái tôi liền bắn chết cô!” Anh bánh bao hung tợn nói, “Cô mè nheo nữa xem! Gọi bác sĩ của cô ra đây!”

Xem ra là hoàn toàn không có nhận ra cô là ai. Thật rất giống phong cách làm việc của anh, ở phương diện nào đó thì có cảm giác thứ sáu vượt qua người thường, nhưng ở một vài phương diện khác thì lại chậm lụt hơn tất cả mọi người. Thượng Đế rất là công bằng, khi ngài trao cho người này thiên phú về phương diện đó thì cũng sẽ tước đoạt một sở trường khác của người đó.

Lý Lộc vô cùng cảm ơn sự dạy dỗ của Dương, khiến mình trong vòng nửa năm nhanh chóng nắm giữ được tuyệt chiêu tên là mặt than, theo Dương nói, bất luận gặp phải tra hỏi cỡ nào, chỉ cần em vẫn giữ vững mặt than, dù là Holmes từ trong tiểu thuyết bò ra ngoài, cũng không thể suy đoán ra ý tưởng trong lòng em.

Cô duy trì mặt than buông bàn tay đã sờ tới súng lục dưới bàn ra, đen mặt đứng lên, rồi vẫn đen đến khi hoàn thành phẫu thuật cho bạn của anh.

Người rất nhanh đi, người bị thương được tiến hành xử lý khẩn cấp xong phải lập tức đưa đến bệnh viện lớn tiếp tục trị liệu, chỉ để lại một cái giường đầy máu tươi, hiện trường bữa bãi khắp nơi, giống như hiện trường phạm tội.

Anh ấy tên Keith, rốt cuộc nghĩ ra rồi. Nhiều năm đã qua, vốn cho là có thể quên hoàn toàn.

Lý Lộc xoa sống mũi, tựa vào trên tường kính mờ nghỉ ngơi chốc lát, cảm cây chổi lên quét bông vải cảm máu vứt trên mặt đất vào đồ hốt rác. Như vậy tốt nhất, làm xong chuyện liền rời đi, hai người mặc dù ở cùng trong một thành phố, nhưng cuộc sống sẽ không còn có liên hệ gì.

Nhưng mấy cặp mắt màu xanh đậm rực rỡ vẫn một mực chớp chớp trong đầu, một lát là Brando nhìn gần trong sương mù, một lát là ánh mắt mong đợi của Keith.

Cư nhiên quên sạch sẽ hơn cả cô, tâm trạng của Lý Lộc trở nên rất tệ, rất muốn tìm người tới đánh một trận.

Mấy ngày đó, phàm là tên côn đồ cắc kè đi ngang qua phòng khám bệnh toàn năng thì đều không thể lặn rời khỏi ngõ hẻm.

*** **

Sau đó, Keith lại tới phòng khám bệnh tìm cô, trong tay cầm hoa hồng màu đỏ có ý nghĩa đặc biệt.

Lý Lộc muốn phun máu.

Hoa hồng rất đẹp, Lý Lộc rất kinh sợ. Đây là tình trạng gì, anh nhận ra cô rồi, nên muốn tiến hành cầu yêu lần hai, sau bốn năm không hề có tin tức gì sao?

Nhưng chuyện càng làm cho cô im lặng là Keith không biết hoa hồng đỏ là hoa cầu yêu, khi một người đàn ông tặng nó ột người phụ nữ chưa lập gia đình, thì có nghĩa đang cầu người ta tán thành tình yêu của mình — chuyện như vậy Keith hoàn toàn không biết, anh chỉ giống như một tờ giấy trắng, người khác nói cho anh biết nữ nhân đều thích loại hoa này, anh liền thật sự mua hoa này về tặng ọi người.

Lý Lộc hơi tức giận, không phải, là rất nghiêm trọng. Hại cô bị sợ như thế, thì ra là tặng hoa không phải có ý đặc biệt gì khác, mà là cảm ơn cô đã cứu chữa Squall, một cuộc sợ bóng sợ gió, một cuộc sợ bóng sợ gió.

Không thể có dính líu gì đến người đàn ông này, vừa nhìn thấy đôi tròng mắt xanh vô tội kia, Lý Lộc đột nhiên cảm thấy rất có cảm giác tội ác, giống như anh bị cô khi dễ không thành người, giống như cô là mẹ ghẻ có danh xấu rền vang thế giới trong truyện công chúa Bạch Tuyết.

“Tôi nói thẳng với anh, tôi là thị dân nhỏ, không muốn chọc phiền toái gì, càng không muốn có quan hệ với xã hội đen. Cho nên chuyện này cứ kết liễu như vậy, ừ, bye bye.” Lý Lộc thở hỗn hển nói xong, sáng khoái vung tay lên, đập xe đập nhanh chóng rời đi.

— Thủ tục mẹ ghẻ Dương thị điều thứ nhất: khi dễ người ta, nhất định phải mặt không đỏ tim không đập, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, để lại bóng lưng phóng khoáng của mình cho người bị hại. Điều thứ hai: gặp phải người mình từng khi dễ trước kia, nhất định phải mặt không đỏ tim không đập, làm bộ như không biết, nhanh chóng bỏ mặc quan hệ thoát khỏi hiện trường, để bóng lưng vô tội của mình lại cho bị người hại.

Một buổi tối, Lý Lộc nhận được điện thoại của Dương.

Bên kia điện thoại, Dương ý vị sâu xa nói cho cô biết: “Trong quán bar của tôi có một khách hàng lâu năm nhắc tới em.”

“Chuyện này liên quan gì tới tôi.” Cô nói.

“Tin tưởng em sẽ cảm thấy hết sức hứng thú với anh ta, Keith Williams, một trong đối tác của S. Q..”

“ . . .khách hàng ‘lâu năm’?”

“Há há” Dương cười không tim không phổi, “Thế nào, tức giận? Là em tự nói không có hứng thú với công việc của tôi, cho nên tôi mới không có nói cho em biết. Nhưng mà hôm nay anh ta vừa nhắc tới tên của em thì tôi liền lập tức kéo báo động cho em rồi, như thế nào, tôi rất nghĩa khí phải không?”

“Anh biết anh ta ở Los Angeles từ lúc nào?”

“Luôn biết.” Dương nói.

“Anh rất giỏi, Dương.” Lý Lộc không thêm uy hiếp đã cúp điện thoại rồi.

Dương ngẩn người với cái điện thoại, nghĩ thầm cô thật sự rất tức giận, anh thở dài một tiếng, rồi cúp điện thoại.

Sau đó chuyện tình không dứt, Keith lại đi tìm Lý Lộc.

Lúc đó cô đang đỡ đẻ ột thai phụ, hai vợ chồng này đúng là vợ chồng tình thâm, nữ nằm ở trên giường thương xót gọi, nam ở bên cạnh xoay quanh, khiến Lý Lộc bối rối đen mặt, nếu được phép thì rất muốn vung một dao chém chết người đàn ông kia.

Nhưng chuyện không có chỉ có hơn, người đàn ông đã ngắt đi trước một khắc bà xã anh vỡ nước ối.

Lý Lộc muốn ngửa mặt lên trời thở dài, đã gặp người thấy máu choáng, nhưng chưa từng thấy ai gặp nước ối thì ngất. Tình hình vỡ nước ối cũng không khác mấy so với đi tiểu, như vậy cũng có thể ngất, về sau có phải đi toilet thì lớn nhỏ đều hôn mê không?! Đàn ông rên đòi rất vô dụng, lý luận kinh điển của Z quả nhiên rất có đạo lý.

Thiếu một người đàn ông quấy rầy, vốn nên yên tĩnh rất nhiều, không ngờ sản phụ này lại kêu gào như đòi mạng: “Cứu cứu chồng tôi, cứu cứu chồng tôi. . .”

Thật là muốn trực tiếp làm cho cô ta hôn mê luôn, Lý Lộc cắn răng cố nén kích động bạo lực. Lúc cô sắp hỏng mắt, thì Keith vọt vào.

Bị tiếng bước chân quấy nhiễu, Lý Lộc quay đầu nhìn xem là ai dám can đảm đi vào phòng cô vào lúc này. Liền nhìn thấy Keith giống như đã bị sợ ngu. Thật là, mắt không chế.

Từ lâu, việc làm của Keith luôn khiến cô có kích động dữ dội, vào lúc đó cô chỉ có thể thôi miên mình từng lần một: “Tôi là mặt than, tôi không biết người này.”

Loại tâm tình này thật ra thì cũng không kỳ quái, cứ lấy đứa bé mà nói, nếu như bên cạnh chúng có một người bạn rất thân đang từng từng, làm ra một số hành động quái dị chọc người ta để mắt, như vậy bọn họ sẽ không thể làm gì khác hơn mà cầu nhau: “Tôi không biết cậu ta, tôi không liên quan gì cậu ta, mấy người muốn xem thì đi xem cậu ta, đừng đến xem chúng tôi.”

Tâm tình lúc này của Lý Lộc, ít nhiều cũng tương tự với cảm giác “tôi không biết tên biến thái này”.

Lý Lộc xử lý xong cho sản phụ, thay quần áo sạch, mới quay trở lại bên cạnh Keith. Lúc anh bị hình ảnh của lối sanh mổ dọa ngất thì dùng ngã lăn hộp đựng dụng cụ giải phẫu, cánh tay bị dao găm ghim một vết thương. Cô cúi đầu nhìn người đàn ông đang an tĩnh ngủ mê mang trên đất, võ trán không nói.

Bình tĩnh một lát, cô liền vác anh lên trên ghế sa lon, áo choàng ngắn màu trắng dính máu của anh, trong lòng tràn đầy sự cam chịu không biết nên kể lại thế nào.

Vẫn là gặp được, dù hai người đã thay đổi rất nhiều, nhưng có chuyện luôn không thể thay đổi, giống như chuyện băng bó vết thương cho anh đã là lần thứ hai rồi.

Lý Lộc vẫn do dự, cô đã mạnh hơn trước kia nhiều, đều là do cô một mực cố gắng. Nhưng cho tới bây giờ cô vẫn còn do dự, bởi vì không có nắm chắc có thể bảo vệ bạn bè bên cạnh an toàn, cho nên luôn là một thân một mình. Cô không cần có thêm một người khiến cô quan tâm trong cuộc sống của mình.

*** **

Chỉ cần ở chung với Lý Lộc, Keith sẽ cảm thấy có một loại lực hút không rõ đang dẫn dụ mình. Lý Lộc chỉ là một bác sĩ trẻ, mở một phòng khám bệnh khoa nam, nhận trị liệu các loại ngoại thương, chỉ như thế mà thôi, nhưng anh lại cảm thấy trên người cô có hương vị rất quen thuộc, luôn hấp dẫn anh.

Cơ thể sẽ bối vì hưng phấn mà run rẩy, tê dại, đây là một loại ngưng tụ thân cùng tâm khát vọng, cảm giác rất quen thuộc. Điều này làm cho anh nhớ tới Lý — người đã chia tay với anh ở trong rừng. Lý có ý chí kiên định lại còn mạnh mẽ, anh không thể không tôn trọng ý chí của cậu ta, cả gặp lại cũng không thể nói, đã chán nản rồi đi.

Những năm qua, mặt mũi của người kia thỉnh thoảng sẽ hiện lên ngay trước mắt, sau đó lại biến mất không thấy.

Lý Lộc và Lý có phần hơi giống. Nhưng việc này cũng không kỳ quái, các đồng nghiệp của Keith ở S. Q cũng thường thường oán trách gương mặt người phương Đông đặc biệt không rõ ràng, dáng dấp của bọn họ quá giống, rất khó phân lẫn nhau.

Hơn nữa rất nhiều người phương Đông cũng tên “Lý”, Keith ở nước Mĩ cũng đã thấy tiệm ăn nhanh “Mr. Lee”, buôn bán cơ hồ sánh ngang MacDonald. Cũng đã thấy kem đánh răng “Ms. Lee” v.v...

Một trận so tài bóng bàn đã bỏ đi tất cả hoài nghi của anh với Lý Lộc.

Keith rất ít xem tiết mục thể dục, bởi vì những người thi đấu thể thao thể dục kia không có gì đáng giá tự hào trước những người được huấn luyện như anh, người sống trong hòa bình và người sống trong chiến

tranh, hoàn cảnh tự nhiên và huấn luyện lâu dài rất chênh lệch. So sánh ngôi sao thể dục và chiến sĩ ở đường cùng, quả thật chính là so sánh gia súc và gà rừng. Gà nuôi dù rèn luyện thế nào, cũng vẫn là gà nuôi, dù chạy trốn trong lồng gà nhanh hơn, thì vào rừng cây cũng chỉ có tốc độ đó thôi. Nhưng bóng bàn thì cũng khá hay, cho nên Keith thỉnh thoảng sẽ liếc mắt xem bóng bàn.

Lúc đó anh ở trong nhà Squall trải qua một đêm vui vẻ với vợ chồng Strato, cùng nhau quan sát cuộc so tài bóng bàn tứ kết cặp đôi nam do Trung Quốc đấu với Thụy Điển.

Keith tinh mắt phát hiện sau lưng của hai đội viên dự thi người Trung Quốc đều có ký tự LI NING (xin chú ý quan sát, sau lưng cầu thủ Âu Mỹ có rất ít người có tên nhà tài trợ) liền kéo Squall hỏi thăm xem LI NING là sao.

Squall khẽ liếc mắt, trả lời: “Anh ngốc thật, bọn họ có thể là anh em, ở trong giới thể thao có rất nhiều anh em, tỷ như anh em DeBoer Hà Lan, anh em Keane Ireland, anh em Haier nước Đức. . . . Đáng đánh, lên! Cho nên bọn họ có khả năng là anh em LI NING!”

Tranh tài đôi nam kết thúc, kế tiếp là cuộc so tài tứ kết của đôi nữ. Đội Trung Quốc. . . . sau lưng hai vị nữ cầu thủ vẫn treo chữ LI NING (#Ami: thật ra Li Ning là tên của một công ty thể thao nổi tiếng ở TQ).

Keith không vui: “Anh đừng có nói Trung Quốc phái ra anh em và chị em LI NING tới dự thi, hơn nữa cũng đều vào so tài tứ kết nhé.”

Sofia mỉm cười nói: “Có thể là như vậy, chữ in trên quần áo của vận động viên chơi bóng có thể là họ, những cầu thủ Trung Quốc này đều là họ LI NING, tựa như rất nhiều cầu thủ Hàn Quốc đều là họ Park, rất nhiều cầu thủ Nhật Bản đều họ Điền, rất nhiều cầu thủ Premier League Man U giải ngoại hạng Anh đều là họ Sharp”

Keith bưng tỉnh hiểu ra, thì ra Lý Lộc và Lý chẳng qua là trùng hợp cùng họ.

Lúc này, phu nhân Strato - nữ sĩ Sofia không hiền hậu lại bổ sung một câu: “Theo tôi được biết, dòng họ trên lưng những cầu thủ này, dùng ngôn ngữ của chúng ta đọc thì chính là ‘Lee’.”

Squall gật đầu nói: “Xem ra ‘Lee’ là quốc tính (họ đại diện quốc gia) Trung Quốc, tựa như Kim là quốc tính của Triều Tiên. . . .”

Keith nghe được gật đầu liên tục, còn hết sức cảm kích nói: “Các vị thật hiểu văn hóa Trung Quốc, trước kia sự phụ không có nói với tôi nhiều như vậy.”

Hai vợ chồng ở một bên cười trộm. Sai lầm thông thường về họ này cũng sẽ không ảnh hưởng công việc của Keith. Đối với trò đùa không có ảnh hưởng lớn này, bọn họ rất thích thỉnh thoảng tạo ra. — bọn họ cũng không biết sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn với cảm tưởng về tình yêu của Keith.

. T_T

*** **

Trong cuộc đời con người, hơn phân nửa thời gian là dùng trạng thái bình thường đối mặt cuộc sống mỗi ngày. Nếu như bạn không may mắn gặp phải một người không bình thường, như vậy thì đừng mong duy trì trạng thái bình thường, bởi vì người không ở trạng thái bình thường sẽ đảo loạn kế hoạch của bạn, người đó sẽ triển lộ thể giới kì dị cho bạn xem, khiến bạn thời thời khắc khắc ở bên bờ biên giới của sự sụp đổ.

Lý Lộc cảm thấy hôm nay cô nhất định đã xuất hiện triệu chứng hỏng tinh thần, mới nghe được nội dung không thể tưởng tượng nổi.

Trước tiên là nói về chuyện hôm qua, khí than nhà cô lại bị cắt đứt. Ở trong trạng thái bình thường, Lý Lộc là một người tương đối thích sạch sẽ, hưởng chi mỗi ngày đều nhận một số tiểu phẫu, cho nên tắm đã thành chuyện quan trọng mỗi ngày. Lúc ấy thời tiết đã hơi rét lạnh, tắm nước lạnh thật ra thì cũng không phải không thể, nhưng. . . . Lý Lộc cảm thấy vẫn không muốn uất ức mình ở phương diện này, nên bấm số điện thoại của Dương.

Sau khi cô “Cầu khẩn” mọi cách, Dương rút cuộc thả cô đến nhà anh tắm. Thuận tiện nói một tiếng, đó là một phòng tắm cực kỳ thoải mái cực kỳ sạch sẽ khiến cô thêm nhỏ dãi, Dương có thường thức vô cùng mỹ

diệu ở phương diện cuộc sống. Nếu hưởng thụ rồi, thì phải làm một vài chuyện bồi thường. Từ tốt bụng, Lý Lộc thuận tiện giúp anh dọn dẹp mấy con ruồi từ Đa Duy Cống theo tới. Cô vốn đã dùng phương pháp rất nhân đạo để tiến hành xử trí, nhưng quay đầu nhìn lại, máu tươi bữa bãi đầy đất, khiến Dương đang ở chỗ khác giận đến phát điên tại chỗ.

Có lẽ do oán niệm của Dương quá sâu nặng, cho tới sáng sớm ngày hôm sau, Lý Lộc liền cảm thấy mình giống như cảm mạo nóng sốt rồi.

Cô cảm thấy đây nhất định là báo ứng, nếu như không phải cô nhuộm máu tường trắng ở nhà Dương, cũng sẽ không bị điện thoại của Dương quấy rầy cả đêm; nếu như không phải trong lòng thấy có lỗi, cô có thể trực tiếp tắt máy ngủ ngay; nếu như không phải nghĩ ngợi không đủ, cô chắc chắn sẽ không ngã bệnh; nếu như không phải hôm nay cô ngã bệnh, cũng không cần ra cửa mua thuốc mà gặp phải Keith, còn nhất thời hồ đồ đi nhờ xe anh ta.

Đây là chuyện đáng sợ dường nào, trong một chiếc xe con chỉ có hai người bọn họ, đây là một không gian di động bịt kín, Keith muốn làm gì cô thì cũng sẽ không có người ngoài để ý tới.

Thật ra thì Lý Lộc cũng không sợ Keith sẽ làm gì cô, cô chỉ thấy bộ dáng đang muốn nói lại thôi của Keith mà cảm thấy kinh sợ từng bước.

Anh ấy đang nghĩ cái gì? Anh ấy không nhận ra mình chứ, chuyện phiên toái như thế sẽ không xảy ra trên người mình chứ. Đúng rồi, mấy năm qua mình đã biến hóa rất lớn, vượt qua cuộc sống bình thường, thể trọng tăng lên mười mấy kí lô, màu da cũng sáng rất nhiều, anh nhất định nhận không ra. Quan trọng nhất là, bây giờ mình là bác sĩ, một bác sĩ nhỏ đây trong xã hội, anh không thể nào liên hệ tới.

Lý Lộc ôm may mắn trong lòng, thuyết phục mình.

Trong lúc này, Keith vừa lái xe vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của cô từng li từng tí, anh nhìn chăm chăm tay lái ngăn người, thật ra thì khóe mắt vẫn lượn lờ trên người Lý Lộc, nhưng thứ nhìn thấy vẫn luôn là vẻ mặt không chút thay đổi.

24. Q.2 - Chương 11: Đầu Đuôi Của Hai Lần Cầu Hôn

Trong óc của Keith đều là lời nói của Sofia, vừa gặp đã yêu. . . . Anh rút cuộc làm ra quyết định, quyết định này cũng không khó, anh chỉ muốn xác định mình thích Lý Lộc mà thôi.

Cô là một cô gái có thể yêu được, chiều cao khoảng chừng 1m6, vai rộng cỡ 39 centi mét, vòng eo cũng không đến 60. Thật không giống anh, đây là một cô gái sống ở trong hoàn cảnh hòa bình cần được bảo vệ.

Cô gái như vậy lại có thể khiến anh nhớ tới chiến hữu tên Lý vào bốn năm trước, đồng thời cũng làm cho anh có thể quên được tâm trạng mê mang vào lúc đó. Bởi vì hiện tại anh cảm thấy tâm trạng rất là thấp thỏm, giống như tình yêu đầu mà tiểu thuyết và phim ảnh hình dung.

Anh nhanh chóng đạp chân ga, dừng xe ở bên cạnh bức tường đối diện, xoay người nhìn vị bác sĩ đang nhỏ giọng nói đầu đầu bên cạnh, nâng tay của cô, nghiêm túc lại trịnh trọng nói: “Để anh chăm sóc em cả đời đi!”

Lý Lộc hoàn toàn sững sờ ở chỗ ngồi, thậm chí quên rút tay trở về. Cô nghĩ, mình thật sự bệnh nặng quá rồi, cứ nhiên nghe được chuyện hoang đường buồn cười thế này.

Keith còn nói: “Xin nhất định phải nghiêm túc trả lời tôi!”

Mình cứ như nghe được đài tin tức khí tượng đang nói về giải phẫu thi thể, nghe đồng chí Kim Jong Il (chủ tịch Bắc Hàn) nói về nước Mỹ tự do. Lý Lộc nghĩ.

Trong xe trầm mặc cả đường, cho đến khi Keith giúp cô mua thuốc về.

“Về sau anh đừng đến chỗ tôi nữa.” Cô nói.

Keith hiển nhiên sửng sốt, sau đó hỏi: “Tại sao?”

Tại sao? Lại còn hỏi tại sao.

Lý Lộc tựa vào trên ghế ngồi, cảm thấy rất là , đến nay cô vẫn rất không xác định mình rốt cuộc gặp tình trạng gì.

Đây là sao chứ, Keith không phải GAY sao?

Cô nhớ Keith đích xác là một GAY. Bốn năm trước, Keith đã từng thổ lộ tình yêu với một vị chiến hữu anh cho là nam, còn lập lại xác định đối phương có thể tiếp nhận GAY hay không, khi đó Lý Lộc đã biết anh là một GAY.

Vấn đề ở chỗ nào? Chẳng lẽ lần này Keith cho rằng cô thật ra là một gay?

“Như vậy vừa lãng phí thời giờ của anh, cũng là lãng phí thời gian của tôi.” Cô rất mệt mỏi rất uyển chuyển nói.

Keith nhét hộp thuốc vào trên xe, nắm chặt tay của cô: “Có thể nói cho anh biết vì sao không? Nếu như giữa chúng ta không đủ hiểu rõ lẫn nhau, tối thiểu phải cho anh một cơ hội!”

Không, Lý Lộc rất tỉnh táo nghĩ, tôi đã đủ hiểu bản chất của anh rồi, vấn đề là anh hình như không hiểu rõ tình trạng lắm.

Lý Lộc mù mờ ngỡ ngàng nghĩ đến có một từ gọi là “Xăng pha nhớt”, ý tứ đúng là, thứ này có thể chen vào thứ kia, lại có thể bị thứ khác nữa chen vào. Sau đó cô nghĩ đến một khả năng, Keith có lẽ chính là “Xăng pha nhớt” trong truyền thuyết.

Sao thế này, tôi là ổ điện vạn năm, anh là xăng pha nhớt, phía sau còn có một người là phích cắm một chiều? Đây là quan hệ lộn xộn lung tung gì chứ, tuyệt đối không thể tán thành quan hệ như vậy!

Lý Lộc càng nghĩ càng thấy nhiệt huyết sôi trào, thật muốn nắm dao giải phẫu lên cho tên ngu ngốc này hai đao.

Đầu nhất định là bị cửa kẹp, người đàn ông này. . . .

Cô dùng hết toàn lực khắc chế kích động, hết sức dùng mặt than Dương thị để tay trên đáy quần Keith, vuốt ve nơi đó, cảm thấy bắp thịt căng thẳng, dầm đuối đưa tình nói: “Cám ơn tình yêu của anh, tin tưởng chúng ta kết hợp sẽ là một truyền kỳ, tôi nhất định sẽ thiến anh, mà ah cũng nhất định sẽ bị tôi thiến.”

Ngay lúc đó vẻ mặt của Keith là gì chứ? Khiếp sợ, tuyệt vọng, bi thương? Tóm lại lại thành công khiến Lý Lộc cảm thấy mình khi dễ anh dữ dội.

Lý Lộc vốn cho rằng chuyện sẽ kết thúc ở đây, vậy mà lịch sử phát triển lần nữa vượt ra khỏi phạm vi không chế của cô, cô triệt triệt để để thấy được cái gì gọi là bất khuất, cái gì gọi là kiên nhẫn — Keith xuất hiện ở phòng khám bệnh của lần nữa. Lúc ấy cô mới giải quyết xong một nhiệm vụ làm người ta xem chết, mệt rã rời trực tiếp nằm sấp ngủ mất ở trên giường bệnh, nên không kịp ngăn cản Keith “quấy rối” phòng bếp của cô.

Mà sau khi ăn món ruột già heo Keith làm, cô cư nhiên cảm nhận được rung động phát ra từ trong đáy lòng.

Lý Lộc bị quan cảm tấy — thế giới này đã biến thái.

*** **

Trong giấc ngủ say Lý Lộc thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt không thể làm gì.

Đó là dáng vẻ Brando chưa từng thấy, trong ký ức của hắn, cô chính là một học sinh rất trẻ tuổi, có lý tưởng cũng có sáng ý, dựa vào bản lãnh của mình, nhanh chóng đứng vững bước chân trong phòng nghiên cứu mà hắn chủ trì.

Trong ký ức của hắn khi Lý Lộc ở cùng với hắn, thì luôn thảo luận về tiến triển của thí nghiệm, nhưng cô đều sẽ vui mừng. Thật ra thì Lý Lộc là một người hết sức dễ dàng thỏa mãn, cô chưa từng muốn gì cả, ở bên hắn đã cảm thấy rất vui vẻ.

Bây giờ là đêm khuya, trời vừa rạng sáng. Trên đường phố hiếm có xe hơi qua lại, hướng chi cửa sổ sát đất làm từ thủy tinh chống đạn, thật ra thì cũng không thể nghe được tạp âm gì.

Brando ngáp một cái, lại qua một ngày, người trên giường còn chưa tỉnh. Cô an tĩnh nằm ở nơi đó, trên người cảm các ống dẫn có chức năng khác nhau, dịch dinh dưỡng không ngừng chảy vào trong cơ thể cô, phế vật lại bị dẫn ra khỏi cơ thể cô. Mỗi 20' sẽ có y tá đến giúp cô lật người, phòng ngừa sinh ra hoại tử. Vì phòng ngừa chấn động đến vết thương, công việc này thường thường cần hai người phối hợp mật thiết.

Thật ra thì Brando cũng không muốn những người khác tích tụ đến Lý Lộc. Nhưng lại sợ năng lực của mình chưa đủ, thương tổn tới vết thương của cô, vì vậy chỉ có thể trợ mắt mà giao chuyện cho người khác.

Cô giống như một hạt mầm, chưa kịp nảy mầm đã chia tay. Trải qua năm năm ủ bệnh, hôm nay mới cảm thấy khỏe mạnh trong tim hắn, ngoan cường mà vững vàng ghim vào mỗi một phần mỗi một tấc trong tim hắn.

Xem ra hôm nay cô vẫn muốn ngủ, Brando lưu luyến nhìn một lần cuối cùng, cẩn thận đi ra ngoài. Mặc dù biết âm thanh lớn hơn nữa cũng sẽ không quấy nhiễu giấc ngủ của cô, nhưng động tác đóng cửa vẫn cực kỳ êm ái.

Kể từ khi chuyển dời đến cao ốc tám tầng ở ngoại ô thành phố Las Vegas này, Brando cảm thấy an tâm hơn nhiều. Đây là một trong những trụ sở bị mật mà họ an bài ở nước Mỹ. Lý Lộc và hắn tạm thời ở tầng bảy, lầu cuối cùng và tầng một đều là nhân viên an ninh, chữa bệnh, chăm sóc, và phòng nghiên cứu chất thuốc thì đều ở tầng năm và sáu.

Ở chỗ này, Lý Lộc có thể có được điều trị hộ lý không thua gì bệnh viện lớn. Hai viên đạn đã bắn thủng bụng cô, bác sĩ nói đạn xuyên thép cũng không khó xử lý, nghiêm trọng là bọn chúng bắn thủng hệ tiêu hóa. Một viên đạn đâm lủng dạ dày, một viên khác bắn vào ruột non, dịch dạ dày và dịch ruột non chảy vào ổ bụng đã tạo chất ăn mòn và cảm nhiễm khó xử lý.

Rất cuộc khó xử lý cỡ nào, Brando cũng không rõ ràng lắm, nhưng dịch dạ dày tương đương với axit clohydric thì hắn rất rõ ràng, trình độ mềm mại của cơ quan tổ chức trong ổ bụng anh cũng rõ ràng, cho nên tất nhiên phải bỏ ra một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục. Về phần có thể khôi phục lại trình độ gì cũng rất khó nói, vì để lành lại tốt hơn, hệ tiêu hóa sẽ bị chặn lại một thời gian ngắn.

Tâm trạng Brando không tốt đi thang máy về lại tầng hai.

Hắn mặc tây trang đơn giản màu vàng nhạt, một tay cầm ở trong túi quần, đứng ở bên ngoài cánh cửa đại sảnh đầy cộm nặng nề. Đây là hai cái cửa đúc bằng đồng, không có hoa văn ngoài định mức, đầy cộm nặng nề hơn nữa bên trong, đứng ở bên cạnh là có thể cảm nhận được lịch sử nặng nề của gia tộc Akis.

Vì lý do an toàn, trong hành lang luôn thấp sáng rực.

Mỗi tay của hắn đẩy ra một cánh cửa, ánh đèn sáng hơn trong đại sảnh hội nghị dần dần theo khe hở rơi vào mặt hắn. Trừ người trực ban ra, tất cả lính đánh thuê và võ trang tư nhân đã từng tham dự đêm đó đều tập hợp ở chỗ này. Tắm rửa sạch sẽ, mặc vào các loại quần áo thoải mái hoặc tây trang.

Bọn họ đều an tĩnh ngồi tại chỗ, chuyện an bài chỗ ngồi không cần Brando quan tâm, tự có người làm rất tốt.

Bọn họ không chớp mắt nhìn chăm chú hắn, nhìn chăm chú vào người có địa vị cao quý vô cùng ở Akis thậm chí còn ở cả Đa Duy Cống, chờ đợi hắn nói chuyện.

Brando chống một tay trên bàn hội nghị, dò xét một vòng, sau đó hỏi: “Hai phát đó là ai bắn, báo tôi biết xem.”

Một người đàn ông chừng 30 tuổi đứng lên, mặc áo màu của đoàn lính đánh thuê. Hắn ta nói: “Là tôi.”

Brando thu tay lại từ trên bàn, nâng người đứng lên, từ từ bước đi thong thả đến trước mặt người đàn ông đó, nhìn thẳng vào mắt hắn ta không hề nháy một cái. Lính đánh thuê này bị nhìn đến gần như thấp thỏm, không nhin được muốn né tránh ánh mắt.

Brando đứng ở trước mặt hắn ta, mặc dù so sánh thì thấp hơn hắn ta nửa cái đầu, lượng bắp thịt càng thêm không thể sánh bằng, nhưng loại áp lực đó làm cho người ta không thể bỏ qua, bởi vì không thể nào bỏ qua. Người ở chỗ này đều đang không phục, mấy ngày nay bọn họ thấy được thiếu gia Brando quan tâm người hiện tại đang nằm ở tầng bảy cỡ nào.

“Nhìn dáng vẻ của anh, có gì muốn nói với tôi sao?”

Lính đánh thuê nói: “Tôi không cho rằng hai phát này có gì không đúng, cô ta là kẻ địch của ngài, tôi chỉ thực hiện nghĩa vụ.”

Brando không lên tiếng, quay lưng đi nhìn trần nhà, tất cả mọi người đang đợi anh. Người đàn ông thuộc gia tộc Akis này từ trước tới nay là người giỏi nhất ở phương diện chế thuốc và nghiên cứu thần kinh học, người đàn ông một tay kết hợp gia tộc Akis và gia tộc Duross này đáng để bọn họ tôn trọng. Bởi vì bọn họ là tay, mà hắn thì là não.

“Anh không có gì không đúng.” Brando xoay người trở về, trên mặt hiện nụ cười, “Anh làm rất khá, tôi thậm chí nên khen ngợi anh.”

Người đàn ông kia hiển nhiên cảm thấy không thể tin được, vẻ mặt đã trải qua huấn luyện mà cố gắng giữ vững trấn định, không nhin được tiết lộ ra mấy phần hoảng hốt.

“Nếu như anh sử dụng đạn bình thường, cô ấy nhất định phải chết.” Brando nói, “Anh chỉ dùng đạn xuyên thép mà thôi.”

Mọi người đều là người trong nghề, vừa nghe cũng biết là chuyện gì.

Đêm đó bọn họ chủ yếu sử dụng súng ống AK74, đó là một loại có xạ tốc siêu cao uy lực cực lớn nhanh chóng đột nhiên, nếu như sử dụng bình thường đầu đạn có khối lượng thường, khi gặp phải lực cản trở của cơ thể sẽ sinh ra sự quay cuồng mạnh, cơ thể bị bắn sẽ có vết thương bắn xuyên to như pháo nổ.

Nhưng đạn xuyên thép có sức nặng đủ, đầu đạn cũng rất cứng rắn, còn chưa kịp quay cuồng đã bắn ra thân thể, ngược lại làm cho người ta một con đường sống. Nhưng ở trong cuộc chiến với người, thì đạn xuyên thép quả thật có rất ít công dụng. So với dùng đạn chì đồng bình thường, thì đạn xuyên thép sử dụng hợp kim thép hoặc hợp kim vonfram, giá cả xa xỉ, bình thường chỉ sử dụng khi đối kháng với xe bọc thép.

Lý Lộc thật ra thì, rất, rất là mạng lớn.

Người đàn ông kia cũng có vẻ ngượng ngùng, ngượng ngùng nói: “Lúc ấy tình huống quá gấp, tôi vừa thấy cô ta chạy về phía ngài liền nổ súng, quên đổi thành đạn Dumdum[1].”

“Không, anh làm rất khá, lát nữa sẽ cho anh thêm một tháng tiền thuê.”

“Dạ! Sếp.”

Brando kêu giải tán, nhìn bọn họ đi ra khỏi phòng họp.

Sau đó, hắn mở ra một cái cửa từ kệ sách, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đi ra.

Người này xương gầy lờn chớm, sống mũi thật cao, hốc mắt có vẻ càng hãm sâu đáng sợ, ông ta mặc áo chống đạn, cánh tay mặc áo sơ mi trắng có đeo bản lề để móc khóa màu trắng. Nhìn thấy Brando, hết sức cung kính, nửa cúi đầu, khẽ vái một cái.

“Thiếu gia Brando.”

“Nhớ người vừa rồi chưa?”

“Nhớ.”

“Cho hắn ta nửa năm hưởng thụ cuộc sống thật tốt, tưởng thưởng mười vạn đô-la để hắn ta mang cho người nhà.”

“Vâng”

“Nửa năm sau, trong vòng một năm, tùy tiện tìm thời gian xử lý hẩn ta.”

“Vâng”

Quản gia nói xong, lui trở về, ông không có hỏi thăm Brando vì sao làm vậy, chức trách của ông chính là nghe theo, và tiến hành nhắc nhở khi cần. Chẳng qua chỉ là một người lính đánh thuê, còn chưa tới trình độ đủ để coi trọng.

Brando kéo rèm che cửa sổ dày cộm nặng nề ra, ánh trăng bên ngoài chiếu vào. Rèm cửa sổ rơi xuống, hẩn ngồi ở trên bệ cửa sổ, ánh đèn trong phòng họp bị ngăn cản hết, ở trong ánh trăng này, giống như trở lại trong ngực người kia, hơi lạnh lẽo nhưng rất thoải mái an tĩnh, không có người khác quấy rầy.

Hẩn thưởng cho người lính đánh thuê kia, bởi vì hẩn ta dùng sai đạn, cô không có mất mạng.

Hẩn trừng phạt tên lính đánh thuê kia, bởi vì hẩn ta đã nổ súng, hẩn không thể tha thứ chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt, mỗi lần nhớ tới đều như có một cây gai đâm vào tim. Cây gai kia luôn sôi trào ở trong trí nhớ, không được an bình.

Hẩn căn bản không nhớ tên người lính đánh thuê đó, vì không cần thiết phải nhớ một người lính thuê bằng tiền. Ở trong quốc gia Akis xây dựng, bọn họ cũng chỉ cần giúp đỡ nhau sống sót thôi, hẩn tiêu tiền đổi mạng, bọn họ lấy mạng đổi tiền, tất cả đều có một cái giá của nó.

Nhưng phải dựa vào cái gì giữ lại Lý Lộc đây, trao đổi đồng giá giữa họ phải dựa vào cái gì để thực hiện? Ai có thể cho hẩn một đáp án?

*** **

Iris và Keith rốt cuộc đã đến nhà trọ Dương ở tạm tại Las Vegas. Hai người tự lái xe từ đường cao tốc tới, suốt đường long đong mệt mỏi, diện mạo của Keith càng thêm ngụi lạnh, cả người phát ra sát ý, Iris cảm thấy mình quả thật sắp gở sét.

Anh và Keith mặc áo gió cùng màu, súng bắn tỉa của Iris giấu ở trong hộp đàn vi-ô-lông-xen, công cụ của Keith cũng giấu ở trong hộp đàn. Hai người giống như là một tổ hợp diễn tấu âm nhạc.

Từ bãi đậu xe dưới đất đi lên, nhân viên trong nhà trọ nhìn thấy bọn họ lập tức tiến lên đón, muốn xách hành lý giùm họ.

Iris đưa tay ngăn trở, anh mỉm cười nói: “Không cần, mấy thứ này để tôi tự xách yên tâm hơn.” —— tao nhả lễ độ, có thể nói là điển phạm của thân sĩ phong độ.

Iris cao lớn chân dài, hộp đàn vi-ô-lông-xen bị anh đeo sau lưng giống như đang vác súng, có vẻ hết sức nhẹ nhõm. Áo gió màu nâu sẫm bao chặt lấy vóc người xuất chúng, vòng trên mở ra ba cái nút áo, lộ ra áo len cao cổ màu đen, eo hơi bó sát.

Nghe nói khi mỗi người qua lại với bạn đều giữ một khoảng cách an toàn trong lòng, mà khi đối mặt nhân vật xuất chúng thì khoảng cách an toàn này càng dài ra, giống như mị lực của bọn họ chính là một loại độc tố truyền khắp trong không khí, sẽ xâm nhiễm vào phạm vi khống chế của bản thân.

Người phục vụ không tự chủ được nuốt khô ngụm nước miếng, từ bỏ việc ân cần phục vụ, lễ phép dẫn hai người vào giữa thang máy.

Dương ở lầu gần tầng chót, tiến có thể công lui có thể thủ, vị trí hay lắm. Chuông cửa vừa vang, hai người ngoan ngoan đứng cách ra một bước, để người bên trong có thể nhìn rõ qua mắt mèo. Cũng không lâu lắm, cửa mở ra rồi, Dương mang vớ lông dê vớ đứng ở trên sàn nhà bằng gỗ cạnh cửa. Đã vệ sinh cá nhân rất tốt, nhưng sắc mặt hơi kém.

Ánh mắt của anh dừng lại mấy giây ở trên mặt Keith trước, sau đó quét qua Iris, rồi mới lui ra hai bước cho bọn họ đi vào.

Iris thân thiện vỗ bả vai anh nói: “Mới bao lâu không gặp đã tiến bộ nhiều như vậy, có thể cho phép người ngoài vào hang ổ của anh rồi, không sợ chúng tôi làm bẩn?”

Dương xoa sống mũi, có phần mệt mỏi: “Đây là nhà thuê, chưa tính là hang ổ của tôi.”

Mặt lạnh âm trầm của Keith dần dần thay đổi, anh kinh ngạc nhìn Dương.

“Hiện tại tâm trạng của tôi vô cùng không tốt.” Dương không vui nói, “Anh tốt nhất đừng phóng sát khí ra khắp địa bàn của tôi, tôi sẽ không nhận được mà ra tay.”

“Hình như tôi biết anh?”

Dương không để ý tới anh nữa, nói với Iris: “Máng áo khoác trong phòng chứa quần áo, đừng mang vào.”

Iris là một người phóng khoáng cầu an, anh vừa cởi áo, vừa nói với Keith: “Anh đang giỡn à, anh ta chính là Dương đó, là người bị bắt làm con tin ở trường học kỳ binh nhẹ, cuối cùng là do anh cứu ra. Còn nữa, lần đó thật khiến chúng tôi ca tụng, đều nói là anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Iris!”

“Được được, tôi không nói nữa được chưa? Nói anh là mỹ nhân, cũng không phải nói anh là dã thú, gấp gấp cái gì.”

Keith nửa tin nửa ngờ, cảm thấy bỏ sót cái gì. Anh đặc biệt hết sức không miễn cảm đối với gương mặt người phương Đông, nhưng vẫn có thể cảm thấy trừ lần đó ra đã tiếp xúc ở đâu đó nữa.

“Anh có phải từng làm người pha rượu trong một quán rượu ở Los Angeles gần đây không?” Anh hỏi.

Iris nói: “Đúng vậy, thì ra mấy năm qua các anh cũng đã từng tiếp xúc.”

“Iris, cậu đừng nhúng tay vào chuyện phụ trách quan hệ xã hội ngoại giao, rất dễ dàng nói ra những điều không nên nói.” Dương nói.

“Ah? Có sao? Miệng của tôi rất nghiêm, năm đó ở trường học kỳ binh nhẹ anh cũng ở bên tôi mà, những hình phạt mạnh mẽ phục vụ cũng không thể khiến tôi mở miệng.” Iris biện giải ỉn, nhưng nhìn qua cũng chẳng hề để ý, Dương đồng ý quan điểm của anh cũng tốt, không đồng ý cũng được.

~[1]Đạn Dumdum: Dumdum là tên nhà máy sản xuất vũ khí của Anh ở Ấn Độ lần đầu tiên sản xuất ra loại đạn này, đầu đạn này sau khi đi vào cơ thể mới phát nổ, làm bị thương nặng. Công ước quốc tế cấm sử dụng

25. Q.2 - Chương 12: Phát Hiện Sự Thật Kinh Dị

Keith hơi trở mắt, có một số việc cảm thấy hết sức có gì không đúng. Trên người của Dương có sát khí rất dày, đến gần bên cạnh anh ta liền có thể cảm nhận được dòng khí rối loạn và lực uy hiếp, nhưng người pha rượu trong quán rượu kia, rõ ràng là ôn hòa vô hại.

Anh đặc biệt rất không nhạy cảm với gương mặt người phương Đông, vì vậy chỉ có thể nhận ra dựa trên phân biệt “toàn bộ” của người đó — thân hình, ngữ điệu, mùi, không khí v.v... Ở trong tuyệt đại đa số trường hợp, đây là phương pháp trắc tuyệt hữu hiệu, có thể nhanh chóng phán định và phân biệt nhân vật.

“Không đúng, người pha rượu Dương và Dương ở trường học kỳ binh nhẹ rất không giống nhau. . . . Ah. . . .”

Iris vỗ một cái vào trên bả vai anh nói: “Dương của chúng tôi rất am hiểu ngục trang, tất cả chi tiết trên người đều có thể lừa gạt được người rất thân với anh ta.”

Dương cúi mắt kiếng xuống, xoa chân mày nói: “. . . . Cho nên nói đúng là, Iris, cậu thường vô ý thức tiết lộ chuyện ra, căn bản là trong óc thiếu sợi dây.”

Trái tim Keith xoay chuyển, bảy quẹo tám rẽ cũng không biết mình đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chẳng qua là cảm thấy hình như có một số việc đang kết nối vào nhau. Lý bị bắt, sau đó Dương xuất hiện, hơn nữa Dương còn là người pha rượu trong một quán rượu, mà lại là quán anh thường đến. Có một số thứ vẫn bị anh coi thường, bây giờ đang mạnh mẽ thoát ra, dần dần nổi lên.

Dương dẫn hai người đi vào, thông qua một hành lang dài hơn ba mét mới vừa tới phòng khách.

Một vị bạn cũ đang ngồi trên tấm thảm thêu hoa Thổ Nhĩ Kỳ ở giữa phòng khách. Người phụ nữ cao gầy ấy đã thay áo rằn ri, mặc tây trang tím đậm, áo sơ mi tơ lụa màu trắng càng lộ vẻ cao gầy, tóc đen thui búi thành búi tóc.

— Phất Khải ngồi ở chỗ đó tràn đầy vị phụ nữ. Cô ngẩng đầu nhìn bọn họ, hoàn toàn không có sự vui mừng khi xa cách gặp lại, lạnh nhạt nói: “Tôi đeo hộp đàn công-bat, các anh lại đeo hộp đàn vi-ô-lông-xen và đàn vi-ô-lông, người ta chắc chắn sẽ xem chúng ta là dàn nhạc cổ điển.”

Iris vì trang bị lấp rập súng bắn tĩa mà dùng một hộp đàn vi-ô-lông-xen. Đàn công-bat còn lớn hơn đàn vi-ô-lông-xen nhiều, rút cuộc mang cái gì theo mà phải dùng đàn công-bat. Ánh mắt của anh liền bắt đầu bay chung quanh, Phất Khải cười: “Biệt hiệu tay cầm pháo chống tăng và pháo đạn.”

“Cô khiêng tới được?”

“Đúng vậy.”

“... Nữ king kong đáng sợ.”

Phất Khải cười ha ha, rất là hài lòng. Cô hả hê nhất là khi người khác nói cô không giống phụ nữ, từ bà đàn ông dùng ở trên người cô lại là từ ca ngợi khiến cô kiêu ngạo.

Cô cười vài tiếng đột nhiên ngừng lại, quay đầu trở lại nhìn hành lang sau lưng cô, khiến Keith và Iris cũng nhìn theo, sau đó liền nhìn thấy trong hành lang âm u thông đến phòng ngủ, có một bóng người từ từ loé ra.

Nói là bóng người còn đỡ, thật ra thì lời miêu tả chân chính phải là bóng quỷ mới đúng.

“Nó” lảo đảo đi ra, đến trên tủ quây tìm kiếm một phen, rồi rót một ly nước cà chua nhiệt độ bình thường, uống một hớp, sau đó hai tay nâng ly thủy tinh chân cao đi vào phòng ngủ.

Iris cầm đầu kêu thảm một tiếng: “Sao cô cũng tới! Phải cần cô đích thân đến hiện trường, nhất định là những nhiệm vụ cấp AAA đáng chết.”

“Nó” chậm rãi dừng lại, xộc xệch quay đầu lại, Keith kinh ngạc phát hiện thứ này không hề có mặt. Không phải là không có mặt, mà mặt của “Nó” bị mái tóc rối thật dài che lại, chỉ lộ ra một cái cằm vẫn còn ở trong phạm vi được ánh đèn chiếu xạ.

“Nó” lại uống một hớp nước cà chua, có vẻ không yên lòng, một dòng nước màu đỏ thấm quanh co chảy xuống từ khóe miệng.

Đột nhiên sau đó nói chuyện: “Bộ xương xinh đẹp. . .”

Keith cảm thấy tầm mắt núp sau mái tóc rối bời của “nó” đang nghiêng nhìn loạn trên người mình, cuối cùng còn cười hờ hờ, trong nháy mắt ừng ực uống sạch ly nước cà chua, ngay sau đó quay người lại, tiếp tục con đường đến phòng ngủ của “nó”.

“Đó. . . Là vật gì?” Keith hỏi, trong thiên nhiên rộng lớn hiển nhiên không cách nào sản xuất ra giống kỳ dị như thế.

Iris vội ho một tiếng nói: “Mặc kệ cô ta, cô ta là khách từ sao Diêm Vương tới.”

“Nó” tiếp tục bay trở về phòng ngủ chính, lúc sắp đóng cửa phòng ngủ, phòng sách bên cạnh lại truyền ra một tiếng nổ mạnh. Làm mỗi người giật nảy mình. “Nó” giống như bị điện giật, nhanh chóng biến dị thành vật hung ác, đá một cước vào cửa phòng sách, găm hết lên: “Nếu anh dám gọi ra máy nước dập lửa, làm hư máy vi tính của lão tử, lão tử sẽ phế bỏ anh tại chỗ! Dùng gậy điện đánh sói tiêu diệt XX của anh ngay tại chỗ. . .”

Trong phòng sách im lặng không lên tiếng, bình chữa lửa tự động cũng không bị gọi ra, “Nó” ngáp một cái, khôi phục trạng thái chán chường, trở lại bên trong phòng ngủ chính.

Iris hỏi: “Như vậy không sao à? Bên trong hình như xảy ra nổ tung.”

Phát Khải phát tay một cái nói: “Không sao không sao, hôm nay đã là lần thứ ba rồi.”

Đang nói, cửa phòng sách mở ra rồi, Brad ho khan ra ngoài hóng mát, anh mặc tạp dề màu hồng trên người, trên mặt bị dính màu đen tùm lùm, buồn bực nói: “Tên kia nói chuyện quá độc ác, tại sao chung quanh tôi không có mấy người bình thường?” Anh ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Dương đang hung tợn nhìn mình chằm chằm, ho khan một tiếng rồi đứng thẳng người, bày ra vẻ mặt than, đường đường chánh chánh đi trở về phòng sách.

Trên trán Dương đã có mấy sợi gân xanh nổi lên, vẫn là Phát Khải hiểu rõ ý người nói: “Không phải bàn bạc xong thì anh sẽ dọn đi sao, dù sao không phải sản nghiệp của anh, đau lòng cái gì.”

Tay phải của Dương nâng khuỷu tay trái, tay trái che hai mắt của mình, làm ra một tư thái không đành lòng tận mắt chứng kiến.

“Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không thương lượng xem cứu người như thế nào trước à.” Keith hỏi

Dương nói: “Bây giờ chúng ta đang xâm nhập internet hoạch định thành phố để lấy bản đồ cấu tạo toà nhà của đối phương, sau đó nếu như có thời gian, còn phải khống chế chức năng tự động thông minh trong kiến trúc của đối phương, cướp lấy quyền khống chế theo dõi thiết bị.” Dừng một chút, ngay sau đó hừ lạnh nói, “Tôi cảnh cáo anh lần nữa, đừng ném loạn sát khí ở trước mặt tôi, bây giờ tình trạng của tôi rất không ổn định.”

Phát Khải nói: “Chúng tôi đang liên lạc với cảnh sát, để bọn họ tận lực mắt nhắm mắt mở.”

Iris hỏi: “Bọn họ sẽ đồng ý sao?”

“Không có chánh phủ nước nào sẽ vui vẻ trực tiếp đụng độ với một gia tộc có hơn tám vạn lính đánh thuê, cho nên đối với hành động của chúng ta chỉ có thể âm thầm hiệp trợ.”

“Cũng là Sa Mạc Ứng Non của cô giỏi giao thiệp với chánh phủ, chứ độc hành hiệp như tôi, thì quá không lành nghề rồi.”

Dương thở ra một hơi, sắc mặt hòa hoãn một chút: “Thời gian cấp bách, mọi người ngồi xuống trước, tôi phân công nhiệm vụ của hành động cứu viện.”

Ánh mắt Iris vẫn bay về phía phòng ngủ: “Cô ấy không ra tham gia hội nghị?”

“Cô ấy phụ trách ủng hộ kỹ thuật, bây giờ còn có mấy phần kỹ thuật xuất hiện vấn đề chưa xử lý tốt, cậu đừng đến phiền cô ấy.”

“Vậy Brad đâu?” Iris lại nhìn về phòng sách.

“Bây giờ anh ta đang điều chế một số đạn dược cần cho chiến đấu, đợi lát nữa đến phần anh ta rồi kêu. Chúng ta ngồi xuống trước.”

Dương an bài mọi người đến ngồi trên tấm thảm nhung dài giữa phòng: “Trước tiên là nói về nội dung nhiệm vụ lần này, là vì giải cứu một thành viên của chúng ta. Cho nên mời các vị tới là bởi vì các vị đều biết cô ấy.” Anh mở thiếu bị chiếu hình ở chân tường lên, trên mặt tường màu trắng cho thấy một mặt ngoài của kiến trúc nào đó, giải thích: “Đây là chỗ hiện tại của cô ấy, một căn cứ bí mật của Akis Đa Duy Cống ở Las Vegas. Bởi vì sau lưng có vài nghị viên ủng hộ, nên không có bị cảnh sát theo dõi. Nhưng nghe nói bên trong có lực công kích mạnh không thua gì hỏa lực của hai chiếc xe tăng, thiết kế phòng ngự cũng hạng nhất. Nhiệm vụ lần này của chúng ta là cứu người, không hy vọng xuất hiện bất kỳ thương vong, binh sĩ trọng chất lượng không trọng số lượng, vì vậy mới mời hai vị tham dự lần hành động cứu viện này.”

Ánh mắt của Phát Khải và Keith vẫn nhìn chằm chằm vào trong toà nhà, muốn thông qua bản vẽ thiết kế mặt ngoài tới phỏng đoán cấu tạo nội bộ. Sở trường của họ là cận chiến, địa hình như thế nào, nên vận dụng làm sao mới hữu hiệu, là pháp bảo khắc chế địch để thắng lợi. Mà Iris thì nghiêm túc nhớ mỗi cửa sổ và góc có thể bắn đạn xuyên vào.

Dương biết tới ý nghĩ của bọn họ, vì vậy nói: “Z đang lấy bản đồ cấu tạo nội bộ và phân bố điện, tin tưởng không lâu là có thể được. Về phần Iris, chiến trường của cậu là ở bên ngoài, đánh lén người và xe gần toà nhà, chặn bọn họ tăng viện.”

“Bọn họ dùng thủy tinh chống đạn sao?” Iris hỏi.

“Đúng, thủy tinh chống đạn dày 3cm.”

Iris gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Phát Khải nói: “Dù bắn thủng, cũng sẽ sinh ra khoảng cách sai lệch nhất định.”

“Chỉ cần bắn lên ở cự ly trong vòng 200m thì sẽ không sao.” Iris trả lời, “Tôi chuẩn bị sử dụng đạn xuyên thép, một phát liền có thể bể đầu.”

Dương nói tiếp: “Phát Khải và người của cô ấy thiết lập vòng cách ly phía bên ngoài, ngăn cản cảnh sát tham gia. Bọn họ sẽ cho chúng ta đầy đủ thời gian hành động, nhưng để bọn họ dễ bàn giao với phía trên, chúng ta phải phối hợp bọn họ giả vờ giả vịt, làm càng lớn càng tốt, sau đó đẩy cho căn cứ tổ chức là được.”

Phát Khải gật đầu nói: “Yên tâm giao cho chúng tôi, chiến pháp đẩy trách nhiệm này Sa Mạc Ứng Non sở trường nhất.”

Khi những vấn đề chiến thuật từ từ được xác nhận giải quyết, một dấu chấm hỏi càng lúc càng lớn toát ra ở trong đại não Keith. Anh cảm thấy rất kỳ quái, bọn họ đang nói giải cứu con tin, bọn họ đang bàn về Lý. Nhưng sao bọn họ lại nói đến “cô”. Đây là chuyện gì xảy ra?

Anh ngồi xuống như tên hòa thượng lùn hao thước với tay sờ không đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì).

Kể từ khi nghe nói Lý bị gia tộc Akis tù binh, Keith liền đắm chìm trong tâm tình không rõ, cả người liên tục ra loại khí cự tuyệt loài người đến gần, muốn công kích bất kỳ một người nào muốn tới gần anh. Nhưng hiện tại, không phải nghi ngờ và nóng nảy, mà thay vào đó là một loại tình trạng phiền não không cách nào nắm chặt.

Dương kéo Brad đang cầm cọc trong phòng sách ra ngoài: “Cậu có chừng có mực một chút, đến phần cậu rồi, cậu ngồi đằng hoàng nghe cho tôi.”

“Đạn Dumdum của tôi. . .” Brad không vui nói.

Dương cười lạnh móc một bó dây kim loại răng cưa ra, liếm khoé miệng một cái, tràn đầy hương vị máu tanh. Brad lập tức ngồi yên, mùi khói thuốc súng trên người làm Iris bị choáng ngã xuống, khiến Phát Khải bực bội đến mức chửi mẹ nó.

Dương lại nói: “Bây giờ là phần của tôi, Brad, và Keith. Ba người chúng tôi phụ trách tiến vào tòa nhà cứu người, tôi nhiều loạn tâm mất, Brad trợ giúp hỏa lực sau lưng, Keith chủ yếu phải tìm nhân vật mục tiêu.”

Keith giơ tay.

Dương dừng lại hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Đúng, tôi có một cái vấn đề, người cần cứu viện không phải một mà là mấy người lận sau?”

Dương nhíu lông mày: “Cái gì mấy người.”

“ ‘ Cô ’ là ai ?” Không hỏi rõ ràng vấn đề này thủy chung không thể an tâm nên Keith phải hỏi.

“ ”

Phát Khải nói như đương nhiên: “Cô không phải chỉ Lý, thì còn có thể chỉ ai?”

“Nhưng, Lý nên là ‘ cậu ’ chứ. . . ”

Dương và Iris, cùng với Phát Khải thật là cảm thấy mình gặp được kẻ ngu. Ánh mắt kia cũng xác thực khiến Keith cảm thấy mình có lẽ thật là một kẻ ngu.

Dương dùng bàn tay che mắt, rất mệt mỏi nói: “Có lẽ tôi không nên kêu anh tới tham gia hành động lần này. . . ”

Iris nói: “Có lẽ chúng ta không nên tập trung ánh mắt ở vấn đề Lý rốt cuộc ‘ cậu ’ hay là ‘ cô ’, việc cấp bách là mau sớm triển khai hành động cứu viện.”

Phát Khải lập tức phản đối: “Không phân rõ mục tiêu nhân vật rốt cuộc là nam hay nữ, thì làm sao triển khai cứu viện? Tùy tiện cứu một con heo ra ngoài sau đó nói đầu kia heo là Lý?”

Keith càng lúc càng lo lắng trong lòng.

Dương rốt cuộc làm tổng kết cuối cùng: “Lý từ đầu đã là nữ, chẳng lẽ anh tuyệt không biết?”

Trong óc Keith nổ oanh một tiếng.

Thấy nét mặt căn bản là rợn cả tóc gáy của Keith, Iris săn sóc mà khéo hiểu lòng người giải thích giúp anh: “Khả năng này cũng không phải không có, lúc tôi mới vừa thấy Lý, cô ấy từ trên xuống dưới không có một chỗ nào giống con gái, khí thế kia cũng rất hung hãn, nhìn nhầm cũng là chuyện rất có thể.”

Trong óc Keith đảo trôi nổi ra cảnh tượng mấy năm trước.

Anh hỏi: “Cậu là gay à?”

Lý trả lời: “Không, tôi không phải GAY, hơn nữa cả đời cũng sẽ không trở thành GAY”

Anh hỏi: “Tôi thích cậu, có thể tiếp nhận không?”

Lý trả lời: “Tôi không phải GAY, cũng sẽ không yêu nhau với một gay.”

Thật là thành thực đến mức khiến người ta không thể trả lời.

Anh chột vồ một cái vào bàn thấp bên cạnh, tiếng vang ầm ầm sánh ngang tiếng nổ mạnh khi Brad tính sai phản ứng chất thuốc. Mấy người chuyên nghiệp lập tức bày ra tư thế phòng ngự, ngay sau đó bọn họ liền chú ý tới căn bản không có nguy hiểm gì, chỉ là người kia đang nổi điên thôi —— bọn họ kinh ngạc thấy Keith nhắm chặt hai mắt, trong miệng lầm bầm không biết đang nói thầm cái gì.

Iris cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Này, anh đang nổi điên gì thế?”

Dương theo phản xạ nghĩ đến thành ngữ “chiếc lá che mắt”, “bịt tay trộm chuông”, bật thốt lên: “Dù nhắm mắt lại cũng vô ích, Lý vốn chính là nữ. Iris lúc đầu cũng không nhìn ra, sau này thì tất cả mọi người đều biết rồi.”

Phát Khải nhỏ giọng khuyên: “Đừng đả kích người ta như thế, tôi dám đánh cược, người này nổi điên lên không phải chúng ta có thể đối phó.”

Phát Khải căn bản lo lắng dư thừa, Keith căn bản không nghe được lời khuyên đàm phán hoà bình của họ.

Trong óc quá loạn, đến mức Keith không nghe được câu mấu chốt “Lý vốn chính là nữ” kia.

Trong óc tựa như sắp nổ tung, tràn đầy rất nhiều ký ức. Về quá khứ, về Lý, về các giác quan anh dành cho Lý. Đại não bị chiến đấu và huấn luyện hằng năm lấp đầy đã không đủ dùng rồi, ý tưởng và ký ức quá nhiều khiến anh phiền lòng nóng nảy.

Anh bắt đầu nghiêm nghị trách cứ mình. Sự phụ đã từng nói, quên đi quá khứ ngày của hôm qua không giữ được. Giữa anh và Lý đã không thể cứu vãn quá khứ, hiện tại đang tiếc hận cái gì? Trong sự phát triển của lịch sử chưa từng có cách nói “nếu như”, chỉ có sự thật không thể nào nghịch chuyển được. Anh không có cố gắng tìm tòi đến cùng, cho nên không có tư cách quay đầu lại.

Hôm nay anh đã thích Lý Lộc, thực tế chứng minh anh cũng không phải là GAY. Tình cảm anh dành cho Lý Lộc phải trung thành, không nên còn nhớ đến tình cảm với Lý; anh phải làm một người đàn ông thẳng thắn vô tư, không nên còn cất giấu một phần tình cảm khác ở trong lòng.

Nghĩ đến Lý Lộc, trong lòng thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Đó là một người hấp dẫn anh đến mức không còn như chính mình. Nhiệm vụ lần này kết thúc, nhất định phải chấm dứt hoàn toàn chuyện của Lý, toàn tâm toàn ý tốt với Lý Lộc. Anh nói khẽ với mình: “Chờ trở về nhất định phải xin lỗi Lý Lộc, thành tâm sám hối.”

“Anh không sao chứ?” Iris cẩn thận hỏi.

Keith rất cố gắng, cũng có tâm lý rất tốt, rốt cuộc cũng thành công ức chế sự hỗn loạn trong đại não, tạm thời khống chế mình không rối rắm với đoạn tình cảm thác loạn kia nữa.

Anh ngẩng đầu lên, mở mắt ra. Ánh đèn trong phòng hơi chói mắt, diện mạo của mấy người trước mắt hơi vụn vẹo, Keith cảm thấy tình trạng bây giờ của mình cực kỳ kém.

Áp lực trong không gian giảm nhiều, Phát Khải và Iris mới thả lỏng trở lại vị trí đang ngồi lúc nãy.

Dương nói: “Anh đã không sao rồi, như vậy chúng ta tiến hành phần cuối. Hiện tại phải nhận dạng con tin, bảo đảm một khi nhìn thấy liền có thể mang cô ấy đến khu an toàn.”

Ngón tay anh nhấn lên cái remote một cái, một tấm tình chụp cả người của một người trẻ tuổi được chiếu lên tường.

Cô mặc một áo choàng ngắn màu trắng, rất giống một y tá nhỏ từ bệnh viện nào đó đi ra. Cô đang an tĩnh đứng ở bên cạnh hình cây kem, nghiêng dựa vào một hòm thư màu xám tro, một tay cầm ở trong túi, hai mắt rất không vui lòng nhìn chằm chằm mấy ảnh, góc độ tầm mắt hơi nghiêng, quả thật giống như là ở coi rẻ người.

Phát Khải nói: “A, hiện tại Lý được nuôi không tệ, hoàn toàn không nhìn ra kiểu nạn dân lúc trước nữa.”

Dương rất tự hào gật đầu.

.....

Iris lo lắng đẩy đẩy Keith, lớn tiếng hỏi: “Keith, sao anh khóc? Anh khóc cái gì hả? Có gì phải khóc? A, anh nói chuyện đi!”

26. Q.3 - Chương 1: Đêm Trước Cuộc Đột Kích

Lý Lộc là Pandora do chính tay Dương Nhất mang vào, anh ta tận mắt nhìn cô từ từ khôi phục, cũng từ từ sinh ra một loại tâm tình chưa từng có, giống như cô là đứa bé anh tự tay nuôi lớn. Hoặc giống như cha con ruột thịt.

Một người cha bị một tên đàn ông khác cướp mất con gái, có phải cũng có cảm giác bức bối mà không đành lòng ngăn cản như anh không. Trước mắt cứ để mọi chuyện ổn định như vậy đã, nhưng nếu như người đàn ông này làm những chuyện không tốt thì anh cũng không thể bảo đảm mình có tiến hành cuộc trả thù tàn khốc nhất hay không.

Cửa phòng ngủ bỗng mở toang, Z từ trong đi ra, trên người thoang thoang một mùi hương kỳ lạ. Trong tay cô cầm theo một cái hộp đĩa cd, bước vào giữa đại sảnh nói: “Hiện tại mọi người có thể bắt đầu hành động rồi.” Cô rút CD từ trong hộp ra đưa cho Dương: “Đây là bản đồ chi tiết cách bố trí tất cả các khu vực trong tòa nhà. Nghiên cứu cẩn thận đi, tôi muốn đi ngủ bù, trước khi mọi người xuất phát nhớ đánh thức tôi.”

Dương nhét CD vào trong đầu đĩa, Z ngã xuống ghế sa lon sát tường, trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái mơ màng.

Iris nói: “Này, muốn ngủ phải đi vào phòng ngủ chứ.”

Đáng tiếc người nằm trên ghế salon biết đồng đội đang ở cạnh cạnh mình, rất yên tâm nên đã nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, trừ khi bị điện giật, nếu không chắc là sẽ không dễ tỉnh lại.

Brad nói: “Cô ấy sợ chúng ta đi quên gọi cô ấy nên mới cố ý nằm ngủ ở nơi dễ thấy.”

Phát Khải hỏi: “Cô ấy cũng đi cùng chúng ta? Đùa à, người này ra tiền tuyến chỉ có làm vật hy sinh thôi.”

“Anh nói đúng, cô ấy đi chỉ có thể làm vật hy sinh, cho nên đành phải núp sau lưng chúng ta làm chuyện xấu.” Iris hả hê.

Lúc này đầu máy chiếu hình ảnh trong đĩa CD lên, sau khi sắp xếp tổng thể, trên tường thể hiện một khu biệt thự với những tòa nhà lập thể ba chiều.

Dương ấn phím, tiến hành lựa chọn, vì vậy những biểu đồ đường ống nước, đường dây điện, đường thông gió được xuất ra từ bản đồ chính.

“Lúc chúng ta hành động sẽ có kỹ thuật ở sau lưng hỗ trợ, nhưng tình hình tại hiện trường không phải chỉ do con người khống chế, tốt nhất mọi người ráng ghi nhớ vị trí của các camera. Ngoài ra, trong biệt thự còn thiết lập hệ thống cảm ứng hồng ngoại, từ khu vực bên ngoài tiến vào sẽ bị công kích tự động. Chúng ta sẽ ghi nhớ địa hình và phân chia nhiệm vụ trong một giờ, nghỉ ngơi năm giờ, sau đó sẽ lên đường.”

Keith phản đối: “Sáu giờ quá lâu.”

Dương thờ ơ mở những tư liệu khác trong đĩa CD, tùy ý bác bỏ ý kiến phản đối của Keith: “Keith, biểu hiện này của anh được gọi là nóng nảy. Đối với hành động, nhất là hành động cần sự phối hợp giữa các thành viên trong tổ là vô cùng nguy hiểm, nếu như anh không thể khiến cái đầu mình thanh tỉnh một chút, chúng tôi sẽ lập tức đá anh ra khỏi nhiệm vụ.”

Keith mím môi thật chặt khiến đôi môi bị ép ra những vết màu trắng nhạt. Anh ta hít thở sâu mấy lần, từ dưới đất đứng lên, nói: “Anh nói đúng, tôi cần phải tỉnh táo lại.” Nói xong anh ta đi vào phòng rửa tay, không bao lâu sau, bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

“Lý là đồng đội của anh, sao thấy anh chẳng nôn nóng gì cả vậy?” Phát Khải hỏi.

Dương không để ý tới cô, ánh mắt vẫn di động trên mặt tường. Phát Khải nhìn mặt bên của Dương, cảm thấy con người máy kia không giống một phần của con người, mà giống như một loại máy dò xét nào đó.

Cuối cùng, Phát Khải buông tay: “Tùy mọi người thôi, dù sao tôi cũng không gấp.”

Brad cũng đứng lên, lôi kéo Iris nói: “Miệng rộng, đi làm đạn với tôi.”

“Làm đạn gì?”

“Làm loại đạn còn ác liệt hơn cả đạn Dumdum, tôi sẽ gọi nó là đạn Dumdum Siêu Xayda*.”

(*Dumdum là tên nhà máy sản xuất vũ khí của Anh ở Ấn Độ lần đầu tiên sản xuất ra loại đạn này, đầu đạn này sau khi đi vào cơ thể mới phát nổ, làm nạn nhân bị thương nặng. Công ước quốc tế đã cấm sử dụng.

Siêu Xayda là một trạng thái của người hành tinh Xayda trong bộ truyện tranh Dragon balls. Ở trạng thái đó sức mạnh của họ vượt xa bình thường, như một siêu nhân.)

Iris hít sâu: “Anh điên rồi, bản thân đạn Dumdum đã bị quốc tế cho là phi nhân đạo cấm bắn, anh còn đòi làm loại kinh khủng hơn? Hơn nữa lại còn nói ở trước mặt người ngoài?”

Phát Khải thờ ơ trả lời: “Không quan trọng, tôi cũng dùng loại kinh khủng hơn.”

Iris nhìn trời.

Bị những loại đạn nguy hiểm đó bắn trúng, tình huống may mắn nhất là trực tiếp xuyên qua, như vậy cũng chẳng cần giải phẫu lấy đạn ra; mà thảm nhất chính là đạn ở lại trong cơ thể. Có vài loại đạn tốc độ cao có thể thay đổi hình dạng. Sau khi bắn vào thân thể con người sẽ biến dạng, vặn xoắn trong cơ thể, tạo thành tổn thương ác liệt mà bên ngoài không thể nhìn ra.

Trong đó làm cho người ta căm giận nhất là đạn Dumdum, một khi bị nó bắn trúng thì không bao giờ xuyên qua cơ thể. Đầu đạn sẽ biến thành mười mấy thậm chí mấy chục miếng nhỏ cắm sâu vào cơ thể, không cách nào loại bỏ hết. Nói cách khác, nếu như bị nó bắn trúng bộ phận trên thân thể thì gần như không có khả năng sống sót.

Phát Khải lại còn dùng loại đạn còn nguy hiểm hơn cả đạn Dumdum. Đây tội danh mà Hình Cảnh Quốc Tế sẽ nhúng tay truy xét còn Phát Khải là loại người hội nghị Geneva ra sức khiển trách.

Phát Khải nói: “Có sao đâu, mọi người đối phó với ma túy, dùng loại vũ khí gì cũng là nhẹ cả.”

Dương đột nhiên quay đầu lại nói: “Tốt nhất là để cho bọn họ muốn sống cũng không được muốn chết cũng không yên.” Nói xong lại nhanh chóng cố nhớ sơ đồ kiến trúc.

Iris nhắm mắt thở dài: “Anh nói đúng, phải khiến bọn chúng muốn sống cũng không được muốn chết cũng không yên.”

Brad vỗ vỗ bả vai Iris: “Đi thôi, tôi đang nghĩ nên cho thuốc nổ hay thuốc độc vào đầu đạn thì tốt hơn đây.”

“Ừ.” Iris gạt đầu, nhắc chiếc đàn cello trên vali lên, đi theo Brad vào thư phòng.

Lúc này Keith từ trong phòng rửa tay đi ra ngoài, trên mặt trên đầu anh ta đều là nước, vẻ mặt lạnh lùng đến dọa người, toàn thân phát ra hơi thở người lạ chớ tới gần. Khi đi ngang qua bên cạnh Dương thì khóe mắt Keith không hề liếc nhìn Dương, dường như anh ta rất bất mãn với hành động của Dương. Căn cứ vào phẩm chất nghề nghiệp, Keith sẽ phối hợp tốt với tất cả tổ viên, nhưng về cảm xúc cá nhân thì anh không muốn chú ý tới người này nữa, để tránh thêm dầu vào lửa.

“Tôi thấy hình như anh rất bất mãn về tôi?” Dương hỏi, giọng điệu rất khiêu khích.

“Đúng vậy. Tôi cảm thấy anh sắp xếp thời gian không hợp lý.” Keith dừng bước lại, cũng không quay đầu nhìn Dương.

“Muốn đánh nhau phải không? Người đó bị bắt khiến anh mất kiên nhẫn như vậy sao?”

Keith xoay người, kinh ngạc nhìn Dương đang ngồi dưới đất ngược lên nhìn mình, sau đó cẩn thận hỏi: “Anh biết chuyện tôi và. ở Los Angeles?”

Dương nhếch môi cười lạnh.

Hai tay Keith luống cuống mấy mấy giây, anh cố gắng đè tất cả tức giận và bất bình trong lòng xuống, trở về góc tường bắt đầu chỉnh đốn vũ khí của mình.

“Anh rất tốt, đáng để tôi tin tưởng.” Dương đột nhiên nói, “Dù gặp phải chuyện gì cũng có thể khống chế tâm tình của mình, không vì tức giận mà choáng váng đầu óc, hi vọng trong lúc làm nhiệm vụ cũng có thể như vậy.”

Keith ngạc nhiên “A” lên một tiếng.

Dương lắc đầu cười: “Mới vừa rồi chỉ là thử thách sự chịu đựng của anh thôi. Chuẩn bị sẵn sàng đi, thời gian vừa đến lập tức xuất phát, tuyệt đối sẽ không rầy rà đâu.”

Hai một giờ tối

Ba chiếc xe việt dã màu xanh lá cây đi qua cổng, bọn họ có mật mã thông hành cao cấp nhất do Đa Duy Cống cung cấp. Sau khi xuyên qua sân cỏ gần một trăm mét, chiếc xe dừng trước tòa nhà tám tầng. Ban đêm ở vùng ngoại thành Las Vegas rất yên tĩnh, tiếng mở khóa xe vang lên vô cùng rõ ràng.

Hai bảo vệ mặc sắc phục bước ra, đứng ngoài cửa chiếc xe việt dã ở giữa. Cửa xe bật mở, một đôi chân thon dài mang tất chân màu đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Đó là một đôi chân đầy sức sống, cân xứng, khớp xương rất nhỏ, mà bắp đùi lại ẩn chứa bắp thịt rắn chắc, biểu hiện vẻ đẹp cơ học hoàn mỹ của cơ thể con người.

Mary từ trên xe bước xuống, tóc của cô được búi gọn ra sau, bóng mượt tỏa sáng dán sát vào da đầu. Gần đây cô mới nhuộm tóc, bây giờ là màu nâu đậm, rất hợp với chiếc váy liền kiểu quân đội của cô.

Mật mã thông hành đám nguyên lão gia tộc Akis ban cho giúp cô dễ dàng xâm nhập vào nơi này. Chỉ là như vậy hiển nhiên vẫn còn chưa đủ, Mary tiến vào giữa thang máy, lập tức cho người đi xử lý phòng kiểm soát ở tầng hạ. Bất kể thế nào, nếu lát nữa để Brando thấy chuyện cô sắp làm, tất cả mọi người sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ.

Bảng thông báo trên thang máy lần lượt hiển thị số tầng, đến tầng bảy, cửa mở ra, canh giữ bên ngoài chính là quản gia Silva Guozhi ở nhà chính tộc Akis. Ông ta vẫn mang bộ mặt như người chết, người mới trung niên mà tóc đã bạc trắng, hoàn toàn không còn dấu vết của màu vàng nhạt lúc còn trẻ.

“Đã lâu không gặp.” Mary nói. Cô cũng không thấy ngạc nhiên lắm, dù sao chủ nhân chỗ này vẫn là anh ta. Căn cứ theo biểu hiện của thiếu gia Brando mấy năm này dù anh ta đích thân canh giữ ở đây 24/24 cũng

không có gì kỳ quái. Mary bật cười trào phúng, chỉ là khả năng này không thể xảy ra, thân là chủ nhân gia tộc Akis làm sao dư dả thời gian để hao phí vào đây?

“Đây không phải là quán gia Silva Guozhi của nhà chính à, rất vinh hạnh được gặp ngài ở nơi đất khách quê người này.”

Quán gia Silva khẽ khom người: “Thiếu gia cần dặn, cứ tưởng ngài còn đang chờ ở nhà chính.”

“Vậy sao? Các nguyên lão cho rằng thiếu gia ở Mỹ quá lâu, thúc giục mấy lần cũng không thấy trở lại, vì vậy mới bảo tôi tới xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Mời ngài vào tầng tầng 7 sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.” Silva nhàn nhạt nói.

“Ngài cũng nên biết mức độ khổng lồ của nguyên lão đối với nhà chính.” Mary lấy ra một tập văn kiện đưa cho Silva,

Silva xem qua, rồi mỉm cười nói: “Xem ra các nguyên lão rất quan tâm tới những sai lầm xốc nổi của người trẻ tuổi. Dù thế nào đi nữa, thiếu gia Brando có trưởng thành cũng bị ước thúc bởi đủ loại trói buộc, dù sao đây cũng không phải là gia tộc của một mình thiếu gia.”

Quán gia năm mươi tuổi này không giống với Mary. Mary đã nhìn thiếu gia Brando lớn lên, trong lòng cô thiếu gia quan trọng hơn cả gia tộc. Mà Quán gia này lại tận mắt chứng kiến sự phát triển của gia tộc, thiếu gia Brando chỉ là một nhân tố sinh ra từ gia tộc. Từ lúc mười mấy tuổi, quán gia Silva đã có danh hiệu tử thần, làm việc tàn khốc ác độc, không giống như Mary, mọi chuyện đều lấy Brando làm trung tâm.

Quán gia trước nay vẫn luôn giữ thái độ đúng mực.

“Bên trong chính là lý do khiến thiếu gia Brando ở lại đây?” Mary hỏi.

“Ngài nói rất đúng. Nếu ngài muốn thăm bệnh thì nên đi nhanh nhanh một chút, mười phút nữa sẽ có y tá tới giúp cô ta trở mình. Đúng rồi, bên trong có hai người coi chừng, là quán quân và á quân của đội lính đánh thuê năm nay.”

“Hai vị đầu bảng à, làm cho người ta mong đợi quá.” Mary liếm môi, vẻ mặt rất khát máu.

Silva khom người thi lễ, nhường đường cho Mary cùng người cô mang đến đi lên tầng bảy. Mà chính ông thì vẫn canh giữ ở cửa thang máy như cũ.

Trong hành lang có hai Lính Đánh Thuê đang canh chừng, vì muốn tăng cường thể lực của thiếu gia Brando, Mary cũng ở trong đội ngũ Lính Đánh Thuê vài năm nên rất rành nhược điểm của đám người kia. Nói lý với bọn họ chỉ vô ích, hoặc là cầm súng nói chuyện, hoặc là lấy tiền làm việc với bọn họ.

Hai người này có vẻ là người tài giỏi trong đội ngũ Lính Đánh Thuê, khéo miệng Mary khẽ nhếch, đi thẳng một đường về hướng bọn họ. Bước chân của cô phiêu diêu khác thường, rất giống cách đi khoa trương của người mẫu, kết hợp với bộ váy quân phục trên người cô khiến hai người canh giữ cảm thấy thật khó hiểu — ả đàn bà lẳng lơ này đến đây biểu diễn thời trang sao?

“Ngài Silva bảo tôi tới đây xem xét tình hình.” Mary nói.

“Cô đứng lại đó, ” Một trong hai Lính Đánh Thuê trả lời, giơ cao súng trong tay, “Thiếu gia đã dặn không để cho bất kỳ người nào không có giấy thông hành được đi qua. Bao gồm cả cô, tiểu thư Mary ạ.”

“Thiếu gia đã cho tôi giấy phép thông hành, nếu không cậu cho rằng với thực lực của tôi có thể không sút mẻ gì mà thông qua cửa ải của quán gia Silva sao? Huống chi bên phòng quan sát cũng không truyền đến thông báo cảnh cáo xâm nhập.”

Lính Đánh Thuê nửa tin nửa ngờ, lời cô ấy nói là sự thật. Phòng quan sát và ngài Silva cũng không phát lời cảnh báo, có lẽ Mary đã thật sự lấy được giấy thông hành.

Trong lúc đôi co, Mary vẫn không ngừng đi tới, cô nói: “Để tôi cho các cậu xem văn kiện do thiếu gia tự tay viết.”

Bọn họ càng bối rối hơn, chỉ một phút do dự này đã đủ để quyết định thắng thua. Khi Mary móc từ trong người ra khẩu súng ngắn đường kính 75 mm, bọn họ biết mình đã mất cơ hội xoay chuyển tình thế. Mary nổi

danh là người phụ nữ khó đối phó, hiện tại phạm vi hoạt động của cô chủ yếu ở bên cạnh người cầm quyền, nhưng bọn họ cũng từng nghe đồn cô đã trải qua khóa huấn luyện lính đánh thuê. Tốc độ và sự chuẩn xác khi dùng súng ở cự ly ngắn của cô thực sự không ai sánh bằng.

Tâm tình Mary rất không tốt, cô nói với người đi cùng: “Trời lại ném qua một bên đi. Xem ra chỉ có bắp thịt là không được rồi, trở về tôi phải bảo đội lính đánh thuê đi rèn luyện thêm trí não.”

*** **

Mary đứng trước giường bệnh, thủ hạ sau lưng giúp cô mở đèn, vì vậy cô trông thấy người đang yên lặng nằm trên giường. Mấy năm trôi qua, cô ấy vẫn mang dáng vẻ học sinh như ngày nào. Mary vuốt ve khóe mắt của mình, nơi đó đã hằn dấu vết thời gian.

Vốn cho rằng người này đã xuống địa ngục, nhưng mới qua ít năm đã xuất hiện lại rồi, Mary cảm thấy lo lắng. Cô cảm giác chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng lớn lao đến Brando. Đứa bé kia càng ngày càng lớn, đến bây giờ cô đã không thể khống chế cậu ta nữa. Nhưng quyết tâm bảo vệ cậu an toàn vẫn kiên định như cũ.

“Mary, nên xử lý thế nào?” Một người đàn ông buộc tóc đuôi ngựa đứng sau gọi cô.

Hắn là thủ hạ Mary mang từ từ Đa Duy Cống đến, tên thật đã bỏ, chỉ gọi là John. John phụ trách phát triển mảng thuốc men, bởi vì am hiểu thí nghiệm trên thân thể con người, nên trong Đa Duy Cống hắn được phong tặng danh hiệu “Bác sĩ John”. So với cái tên John tục tĩu này, bản thân hắn thích được xưng là bác sĩ hơn.

“Trước tiên lấy mẫu máu đã.” Mary ra lệnh.

“Chỉ lấy mẫu máu thôi sao? Đây là mẫu vật quý giá cỡ nào, nghe nói cô ta từng bị tiêm thuốc Hell Drop nguyên thủy, là mẫu vật quý giá duy nhất còn sống.”

“Anh cho rằng với năng lực của anh, có thể cướp người từ trong tay thiếu gia ư?”

“.....” Người đàn ông tóc đuôi ngựa lộ ra biểu tình hết sức tức giận, cuối cùng vẫn nghiêm chỉnh lời dụng cụ lấy máu ra.

Ông tiêm lấy máu rất to, lớn bằng cây tăm, đầu kim cực kỳ sắc bén, không hề trở ngại đâm thẳng vào tĩnh mạch của Lý Lộc.

Hắn ta nhanh chóng lấy đầy túi máu 400CC. Hắn nghĩ nghĩ, lại lấy ra một cái túi không tiếp tục lấy.

“Anh định lấy 800CC?” Mary nói, “Nếu cô ta mất mạng anh cũng chờ bị thiếu gia nghiền xương thành tro đi.”

Bác sĩ John không để ý tới Mary, tiếp tục trợ giúp bệnh nhân cứng đờ không cảm giác vận động, bình tĩnh chờ đợi túi máu được rót đầy. Trên hành lang đột nhiên truyền đến giày của y tá giẫm trên sàn nhà, lúc này Bác sĩ mới nói: “Người giúp cô ta trở mình tới rồi, làm sao đây?”

Mary cau mày, cầm súng trên tay đi ra ngoài.

“Đúng là một người phụ nữ ác độc, nhưng mình rất thích.” Bác sĩ John sờ sờ cằm, túi máu thứ hai cũng đổ đầy rồi. Hắn lấy ra túi máu không thứ ba, do dự trong chốc lát.

Trên người bệnh nhân treo đầy ống truyền dịch và các dụng cụ đo đạc, trên màn ảnh điện tử biểu hiện tim đang đập nhanh hơn, huyết áp hạ xuống rất thấp. Bác sĩ John cuối cùng quyết định buông tha, trân trọng bỏ hai túi máu vào hộp giữ nhiệt, lại từ trong đó lấy ra hai túi máu đã chuẩn bị trước, treo trên kệ truyền dịch để bổ sung lượng máu hao hụt cho Lý Lộc.

Lúc Mary trở lại, trên người không dính tí máu nào, hơn nữa mới vừa rồi cũng không có tiếng ồn gì, hiển nhiên cô không có giết người diệt khẩu. Bác sĩ John cảm thấy rất kinh ngạc.

Mary biết tên biến thái này đang suy nghĩ gì, không nhịn được nói: “Súng có hai tác dụng, thứ nhất, người cầm súng sẽ đàm phán với những người khác; thứ hai, nói chuyện không được thì dùng nó bắn người. Mới vừa rồi tôi chỉ áp dụng điều thứ nhất.” Mary xoay cây súng lục trên ngón tay mấy vòng, nhắm ngay người trên giường. Rất muốn bóp cò súng, chỉ là còn chưa đến lúc. Cô không khỏi tức giận cất súng đi.

Bác sĩ John lấy dao giải phẫu ra, lấy một ít lông trên người Lý Lộc, trên mắt cá chân còn lấy một ít da thịt làm mẫu vật. Hắn ta cố sức cắt thật mỏng, nhưng vết thương dù sao cũng là vết thương. Bởi vì mất máu quá nhiều, chất lỏng rỉ ra chỉ là dịch thể vàng nhạt trong suốt, không biết phải mất bao lâu mới có thể khép lại.

Hắn tiện tay dán ba miếng băng cá nhân lên, sau đó liền cẩn thận từng li từng tí nâng niu mẫu vật trên tay, kẹp nó vào một mảnh thủy tinh, nhỏ thuốc nuôi cấy lên, bỏ chung vào thùng dữ nhiệt.

“Mỗi lần nhìn anh làm vậy tôi đều thấy anh thật biến thái.” Mary than thở.

“Da, máu, lông mọc trên thân thể, những thứ này đều là bé yêu của tôi.” Bác sĩ John trả lời.

“Anh xuống xe chờ tôi trước đi.”

“Không phải tìm Quán gia sắp xếp phòng nghỉ sao?”

“Anh định ở chỗ này bao lâu, tính đi nghỉ phép à? Tôi sẽ đi tìm thiếu gia ngay bây giờ, trước khi trời sáng phải cùng rời khỏi đây.” Mary nói với hai người hộ vệ giữ cửa, “Mang cô ta lên xe.” Chỉ cần có cô ta ở đây, không sợ Brando không đi cùng bọn họ.

27. Q.3 - Chương 2: Đêm Ác Ma Lộng Hành

Đêm tối là lúc tội ác hoành hành.

Từ lúc được đưa từ phòng giải phẫu ra ngoài, Lý Lộc nhanh chóng tỉnh lại. Sau đó cô cảm nhận được sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh mình—— Brando Akis.

Chuyện đến nước này thì còn gì để nói? Nói chuyện với hắn cũng là một loại sỉ nhục. Giai đoạn khinh bỉ Brando đã qua, nên Lý Lộc muốn đặt dấu chấm hết ối nhân duyên này.

Thật ra thì từ lúc bắt đầu tỉnh lại cô đã cảm thấy đói bụng, sau đó thậm chí nguyên rửa số mạng xui xẻo của mình. Tự làm tự chịu, dĩ nhiên cô biết hệ tiêu hoá của mình bị đạn xuyên qua, thời gian sắp tới không thể ăn uống gì, để tránh vết thương bị nhiễm trùng.

Kể từ khi trải qua lễ rửa tội của thứ ma túy chết người kia, đầu óc và hệ thần kinh của cô có khả năng kháng thuốc rất tốt, đại đa số thuốc mê thuốc giảm đau chỉ có tác dụng có hạn. Sau khi hiệu quả của thuốc mê tan đi, hệ thống thần kinh sẽ nhanh chóng chân thành đáp trả những tổn thương trên thân thể. Nhưng vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Đã trải qua những khổ sở nhường đó thì không có gì không thể nhẫn nại nữa.

Cô có thể khống chế thân thể của mình một cách hoàn hảo, mềm mại, vô lực, ngay cả các y tá tới giúp cô lật người cũng không nhận ra ý thức cô đã thanh tỉnh.

Mỗi ngày đa số thời gian Brando không ở bên cạnh cô, nhưng vẫn sẽ thường xuyên tới thăm cô như cũ. Lý Lộc cảm thấy dạ dày mình đang co rút đau đớn.

Hoàn cảnh nơi này rất tốt, không khí mát mẻ ánh nắng mặt trời đầy đủ, khi mặt trời mọc cũng có thể nhận thấy rõ ràng. Mỗi sáng sớm, ánh mặt trời sẽ từ cửa sổ phía Đông chiếu vào, buổi sáng 9:00, y tá hoặc Brando sẽ đến khép cửa chớp lại đúng lúc.

Hoàn cảnh tốt thì có ích lợi gì? Có người đàn ông kia ở bên cạnh vòng tới vòng lui cũng đủ khiến cô đau bụng rồi! Huống chi vẫn chưa thể ăn cơm!

Lý Lộc sắp phát điên, theo cơn đói bụng càng lúc càng dữ dội, cô cảm thấy gân xanh trên trán mình cũng co giật theo, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên bùng nổ. Đúng là gần như phát điên rồi, cô nghĩ.

Lý Lộc bắt đầu hoài niệm rượu, trái cây và mấy món ăn nguội của Dương, vì nghĩ đến Dương, cũng nhân tiện nghĩ đến Z.

Không thể nghi ngờ, Z là người nói chuyện hợp với cô nhất trong Pandora, họ liên lạc với nhau cũng không nhiều. Nhưng mỗi lần làm nhiệm vụ, Z rõ ràng là người trợ giúp hậu cần đáng tin nhất, còn cô là chiến sĩ tiền tuyến dũng cảm nhất.

Bất cứ lúc nào, cô gái kỳ quái đó cũng có thể giữ vững trạng thái tinh thần vui vẻ như đang giải trí, lấy thái độ chơi đùa tham dự bất kỳ công việc gì.

Z đã từng nói, gặp phải chuyện xui xẻo thì phải nghĩ tới chuyện vui, cứ gặp một chuyện xui xẻo thì lại nghĩ tới một chuyện vui, nếu không chỉ tổ thua thiệt.

Dương lúc ấy cũng ở đây, đến bây giờ cái tên chết tiệt đó vẫn còn chưa hiểu vì sao không vui vẻ thì sẽ chịu thiệt thòi, anh ta không biết không thể nói lý với Logic của phụ nữ. Nhất là với loại sinh vật ngoài hành tinh như Z thì Logic cũng không hẳn là logic nữa.

Khi Lý Lộc bắt đầu tán thành quan điểm này của Z, cô biết mình đã cách sinh vật ngoài hành tinh chẳng bao xa nữa.

Brando lại tới, cô có thể cảm nhận được. Đối với những người để lại ấn tượng sâu sắc trong sinh mệnh của mình, cô có sự nhạy cảm quá mức. Hẳn đứng bên cửa sổ, nhìn mặt trời mới mọc, bóng lưng có vẻ cô đơn lạ thường.

Hơi thở của hắn gần kề đến thế.

Lý Lộc nhớ tới con chó Ivan Petrovich Pavlov kia. Trạng thái của cô hiện giờ cũng cùng một dạng với con chó ham ăn đó rồi. Trong ba năm ở phòng thí nghiệm, Brando từng là sư phụ, là thần tượng cao quý trong suy nghĩ của cô. Trong học viện không có vị giáo sư nào có thể giảng bài đặc sắc như hắn, cũng không có nghiên cứu sinh nào có thủ pháp thí nghiệm gọn gàng hơn hắn. Bọn họ ở cạnh nhau, ngoại trừ cùng nghiên cứu, hắn còn dốc hết kiến thức của mình truyền thụ cho cô.

Trong đại học, thư viện, sân cỏ, phòng thí nghiệm, khắp nơi đều có dấu vết về khoảng thời gian bọn họ bên nhau, về kỷ ức những tháng ngày tràn đầy mơ ước và tự tin đó.

Nếu như không có tất cả những chuyện đã xảy ra, đến bây giờ, có thể cô vẫn còn ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu thuốc men, có lẽ sẽ vì thức trắng đêm viết luận văn mà phải đeo kiếng cận, cũng sẽ có một chút danh tiếng trong giới học thuật.

Chính người này đã cho cô mộng tưởng và niềm vui, rồi lại tự tay tước đoạt tất cả.

Lý Lộc rất trầm tĩnh, đoạn thời gian sau khi cắt cơn bắt đầu tiến vào thời kỳ dưỡng bệnh, ngày ngày cô vẫn bị Dương Thành trói trên chiếc giường kim loại. Nên cô có thừa thời gian nghĩ thông suốt rất nhiều việc.

Không có học vị, không sao, với tay nghề này, một tờ văn bằng chỉ là chuyện vặt.

Không có mơ ước, cô có thể thay đổi ước mơ. Thượng Đế chưa từng quy định cuộc đời chỉ được có một mơ ước.

Không có Brando.

Lột xác từ trận tai nạn kia, có lẽ cô đã thực sự biến thành ác ma

Bởi vì bị hủy diệt, chỉ còn hai bàn tay trắng, nên không còn sợ đau đớn nữa.

Sở dĩ con người muốn dụ dỗ người khác chỉ vì sợ đau mà thôi. Biết sự đau đớn khi bị thương, biết vết thương lòng khó có thể khép lại, cho nên mới không thể trở thành kẻ gây thương tổn cho người khác.

Như vậy nếu như trở nên tê liệt, liệu có trở thành ác ma hay không? Thỉnh thoảng, Lý Lộc sẽ khẳng định đáp án này. Để kết thúc mối quan hệ dây dưa với Brando, biến thành ma quỷ thì có gì phải ngại ngùng?

“Cô đã mơ thanh toán, tại sao không nhào tới đi?” Một giọng nói đang hô hào dưới đáy lòng cô, “Nhìn đi, kẻ thù mà cô ngày nhớ đêm mong đang đứng ở cửa sổ, nhào tới ôm lấy hắn, cùng hắn nhảy xuống lầu đi, chết chung với hắn đi — đó không phải là mơ ước cuối cùng của cuộc đời cô sao!”

Lý Lộc mở choàng mắt, sắc trời cũng đã tối, Brando đã sớm không thấy tung tích đâu. Cô cảm thấy người mình ràn rụa mồ hôi, giọng nói đầu độc trong đầu đã tan thành mây khói, giống như chỉ là một giấc mộng.

Thế nhưng giọng nói đó không phải là mộng, mà là tiếng lòng chân thật của cô.

Cô lại không hoàn thành nguyện vọng của mình, lại bỏ qua thời cơ tốt như vậy?

“Rốt cuộc cô đang do dự điều gì?”

Một hồi lâu sau, Lý Lộc mới khẽ thì thầm với bản thân. Trong căn phòng u tối này, mắt điện tử màu đỏ sáng lập lờ, nhưng không sao, cô vẫn an tĩnh ngủ ở trên giường, bình tĩnh cảm thụ sự tồn tại của cơ thể mình, thành thực đối thoại với bản thân.

Cha Lý Lộc đã từng là người cha tốt, ông nói cho cô biết, một ngày quân tử phải tự vấn ba lần. Càng vào những lúc do dự càng phải cẩn thận suy tư hành động việc làm của mình, thẳng thắn đối diện với bản thân, sau đó chọn ra phương án hợp lý nhất. Sau khi lựa chọn thì tuyệt đối không hối hận. Ông đã từng là người cha rất tốt.

Không chớp lấy cơ hội ngàn năm có một đó nhảy lầu cùng Brando, là vì sợ hãi cái chết sao? Thế giới này còn gì để cô lưu luyến đây?

Một góc nào đó trong trái tim dâng lên sự khó chịu mơ hồ, lỗ mũi chua xót. Lý Lộc nhắm mắt lại, thất bại thở dài.

“Được rồi, tôi nhận thua.” Cô nói với lòng mình, “Không suy nghĩ nữa, tạm thời cứ sống sót đã. Vì người như vậy buông tha sinh mạng thì chẳng đáng tí nào.”

Sau khi quyết định, tâm tình tốt lên rất nhiều. Nhiệm vụ trước mắt chủ yếu là làm thế nào để giết chết Brando mà vẫn giữ được cái mạng nhỏ của mình, như vậy đầu tiên phải cẩn thận tính toán làm sao thoát khỏi tòa nhà đáng chết này thôi.

Lý Lộc cảm thấy thất bại, chắc Pandora đã bắt đầu tổ chức cứu viện rồi, có lẽ Z sẽ tự mình trợ giúp từ hậu phương. Đột nhiên từ nhân viên cứu viện trở thành người được cứu giúp thật đúng là không dễ chịu. Trở về nhất định sẽ bị Dương cười nhạo đến chết.

Khi cô đang tính toán đường đi nước bước chạy trốn, trong hành lang truyền đến tiếng đối thoại. Ngay sau đó, Mary xuất hiện.

Hiện tại, rốt cuộc Lý Lộc hiện cũng biết trở thành chuột bạch thí nghiệm có cảm giác như thế nào. Khi bị tiêm ma túy tốc độ rất nhanh nên không cảm thấy như vậy.

Cái tên bác sĩ chết tiệt nên rút xuống Địa ngục đó lại rút 800cc máu của còi! Đúng là người dễ tiện ắt vô địch, rút máu còn chưa đủ, còn dám nạo một mảnh da trên mắt cá chân cô?

Giả bộ ngủ mấy ngày nay, vốn đã kìm nén đến phát điên; Brando còn lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, khiến cô sâu sắc cảm nhận được cảm giác “Thấy được mà không ăn được”; kế tiếp Mary xuất hiện; mang theo một tên đồng hành rút máu cắt thịt, biến Lý Lộc thành tư liệu sống để làm thí nghiệm. Sau tất cả mọi chuyện mà cô không phát tác ngay tại chỗ đều nhờ cả vào thành tích rèn luyện trước đây.

[22: 00PM]

Sau lễ Giáng Sinh trắng, nước Mỹ chân chính bước vào mùa lạnh, buổi tối thời tiết như vậy mà mai phục trong rừng cây cũng không phải chuyện thoải mái gì, nhưng lại khiến Keith cảm thấy được giải thoát.

Bọn họ đột nhập vào từ tường vây có trang bị lưới điện, trong quá khứ loại chuyện như vậy phải dựa vào kinh nghiệm phong phú và hành động nhanh chóng. Mà lần hành động này được Z đứng sau trợ giúp, vì vậy Keith đã được tận mắt chứng kiến phong cách làm việc của Pandora. Trước đó, Z đã thả một loại virus vào hệ thống điều khiển tường vây, một con “ngựa gỗ” chứa chương trình xâm nhập hệ thống được cô tỉ mỉ biên soạn. Hiện tại hệ thống đã là đứa trẻ ngoan nghe lời Z răm rắp. Vì vậy trong thời gian nửa phút ngắn ngủi mà bọn họ leo tường, lưới điện đã bị tắt.

Lý Lộc chính là Lý, Lý Lộc là một thành viên của Pandora. Mà bây giờ, Keith đang ở trong đó, cảm nhận công tác hằng ngày của cô.

Keith ngửa đầu ngắm tòa nhà có tám tầng trước mặt, nghe nói bên trong chứa gần trăm tên lính đánh thuê, còn có kho vũ khí hết sức chuyên nghiệp. Nhưng quan trọng nhất là, Lý Lộc đang ở bên trong. Cô là Lý,

cũng là Lý Lộc, cô mang những diện mạo khác nhau xuất hiện trong đời anh. Keith muốn bắt lấy cô thật chặt. Đây không phải là chuyện cần nghĩ trong đầu đã đủ, nó đòi hỏi anh phải hành động.

Dương đứng trong bụi cỏ trước Keith năm mét. Khu vườn này trồng thực vật chịu rét, cho dù bị lớp tuyết trắng phau bao trùm, thậm chí và những loại cây cao thấp không đồng đều vẫn rậm rạp xanh rì như cũ.

Máy truyền tin truyền đến giọng nói của Z: “Không thể tắt hệ thống cảm ứng tia hồng ngoại và vũ khí phòng vệ tự động, mọi người tự nghĩ cách đi. Đừng lo lắng, cứ tận tình mà hủy diệt bọn chúng.”

Lời chưa nói được một nửa, Dương đã cảm thấy sau lưng không xa có chấn động nhẹ nhẹ, kinh nghiệm nói cho anh biết, đó là tiếng đạn xuyên qua ống hãm thanh. Ngay sau đó, chung quanh có tiếng đồ vật đổ rào rào xuống đất.

“ Tôi đã chặt đứt liên lạc với máy chủ, bọn chúng sẽ không phát hiện có người xâm nhập.”

Dương Hoàn nhìn quanh một vòng, phát hiện hệ thống súng công kích tự động cảm ứng hồng ngoại đã bị hủy. Anh quay đầu lại nhìn, thấy Keith bỏ súng xuống thay bằng đạn, thấy Dương nhìn mình liền gạt đầu ra hiệu với anh.

“ Nhưng trước tiên mọi người phải tìm được chỗ ở của bọn họ, nghe nói tòa nhà được bố trí bởi chuyên gia bảo an, được sắp xếp rất bí mật.” lúc này Z mới lên tiếng.

Dương cười khổ nói: “ALL CLEAR.”

“ Tốc độ của mọi người thật không tệ, lòng tin của tôi lại tăng lên.” Z trả lời.

Keith nói vào máy bộ đàm: “Không cần ngạc nhiên, đây là hạng mục do S. Q. phụ trách, năm ngoái vừa mới làm xong, tiền thuê cũng không rẻ đâu.”

“Tại sao anh không nói sớm?”

“Tôi đến đây mới phát hiện, vì hạng mục này không do tôi phụ trách trực tiếp. Tóm Tóm lại là phong cách thiết kế tôi rất quen thuộc.”

“Xem ra chúng ta đã tìm đúng người rồi.” Trong máy truyền tin vang lên giọng nói của Phát Khải, cô không khỏi lo âu, “Nhưng bị phá dễ dàng thế có gây tiếng xấu cho công ty của anh không?”

“Chúng tôi sẽ công bố người phụ trách thiết kế bảo an là nhân viên tạm thời.” Keith nghiêm trang nói.

“ Ai dạy anh mấy cái trò này?” Phát Khải hỏi.

“Sư phụ tôi.”

“Tôi cực lực hoài nghi sư phụ anh đến từ cùng một nước với tôi.”

“Vậy sao? Chẳng lẽ ‘ nhân viên tạm thời ’ là một loại ám hiệu để nhận nhau à?” Iris chen miệng hỏi.

“Hành động phải giữ yên lặng.” Brad nhắc nhở.

“Không sao đâu, nói nhỏ vậy mà, hơn nữa nếu có người đến gần, ta tuyệt đối có thể phát hiện.”

” Trả đạn đặc chế lại cho tôi.” Brad gầm lên.

“Tôi ngoan ngoãn câm miệng đây, được chưa?” Iris ảo não.

Keith nhin hết nổi, hỏi: “Khi nào thì bắt đầu?”

Dương cười thầm, cũng không lo lắng hành động sắp sửa bắt đầu sau ít phút nữa, anh tin chắc rằng họ có thể thành công. Gương mặt đột nhiên lạnh lạnh, một hạt tuyết rơi xuống, anh nhìn chăm chăm vào tòa nhà đang giam hãm người bạn của mình, cười lạnh nói: “Tuyết rơi rồi.”

Vừa mới bắt đầu chỉ có vài cụm tuyết lẻ tẻ, rơi xuống người bọn họ liền biến thành băng vụn. Nhưng chỉ một hai phút sau, tuyết ào ào ập đến như một cơn bão. Tiếng tuyết rơi xuống đất không ngừng vang vọng.

“Thật là một buổi tối thuận lợi, tiếng súng hãm thanh sẽ được che giấu đi rất nhiều.” Brad nói.

Phát Khải đáp: “Chúng ta sẽ làm lớn chuyện, có tuyết rơi hay không cũng không sao.”

Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời đỏ như lửa. Tuyết đọng dưới đất và mây bay trên trời đều phản chiếu ánh đèn neon trong thành phố, bọn họ ở trong bóng tối nhưng cũng không hoàn toàn bị chôn vùi bởi bóng đêm u ám.

“Theo đồng hồ, bây giờ là 22: 05, hai phút nữa bắt đầu hành động.” Dương nói.

Cũng vào lúc đó, trong tòa nhà không có ai phát hiện sự khác thường bên ngoài. Bác sĩ John đợi không nổi nữa, hắn không biết Mary tính làm gì mà đi xuống lâu như vậy vẫn chưa về.

Hắn đi tới đi lui trong hành lang, sớm biết phải đợi lâu như vậy, hắn đã không nóng lòng lấy máu và mẫu vật rồi, dù sao những thứ này phải nuôi dưỡng trên cơ thể sống mới yên tâm được.

Tính toán thời gian, một túi máu sắp truyền xong, hắn đi trở về phòng bệnh, thấy hai hộ vệ vẫn làm tròn chức trách chờ ở đó.

“Hai người đi ra ngoài một chút.” Hắn nói.

” Tiểu thư Mary bảo chúng tôi canh ở đây, trước khi mang cô ta đi.”

“Tôi biết rồi, nhưng Mary bảo hai người canh giữ ở tầng bảy, không phải dặn hai anh nhất định phải đứng ở trong gian phòng này.”

Hai hộ vệ liếc nhau, nghe lời lui ra ngoài. Trong Đa Duy Cống, địa vị của nhân viên nghiên cứu hơn xa những người khác. Chỉ cần không mâu thuẫn với mệnh lệnh cũ, hộ vệ sẽ tôn trọng ý kiến của nhân viên nghiên cứu.

Một túi 400cc sắp truyền hết, Bác sĩ John nảy ra ý xấu. Hắn quyết định rút thêm một túi máu nhỏ nữa, không cần nhiều lắm, hắn chỉ muốn hàng mẫu tươi mới nhất thôi.

“Cục cưng à, ” hắn lấy dụng cụ rút máu ra lần nữa, thân mật cúi người áp vào bên tai Lý Lộc, “Tôi lấy thêm 200 cc nữa nhé, không nhiều lắm đâu.”

Cơ thể mẹ của mẫu vật thí nghiệm đang nằm trên giường bệnh, không nói cũng không động đậy. Bác sĩ John thích vật phẩm như vậy, mặc người chém giết lại không hề có nửa câu oán hận, có thân thể xinh đẹp của con người, đồng thời cũng có chức năng sinh ra mẫu vật thí nghiệm.

“Em thật đáng yêu.” Hắn không nhịn được liếm liếm vành tai vật phẩm. Đối với hàng mẫu quý giá, hắn hoàn toàn không có sức chống cự, Bác sĩ John cảm nhận được sự hấp dẫn không cưỡng nổi này. Tựa như mỗi lần hắn đến gần kho chứa hàng mẫu dưới tầng hầm nhà hắn, hắn lại càng muốn gần sát hơn để cảm nhận sự hấp dẫn lạnh như băng đó.

Vì vậy hắn đến gần, yêu thương liếm cắn xương quai xanh lộ ra trên cổ áo bệnh nhân.

Bác sĩ John say đắm dán chặt trên làn da lạnh như băng của bệnh nhân, cảm thấy vô cùng thoải mái an tâm. Lúc hắn đang lâng lâng bỗng nhiên cảm thấy trên cổ như bị muỗi chích, ngứa ngứa khó chịu. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy dưới đèn huỳnh quang, một đôi mắt lập lòe sắc xanh đang nhìn hắn chằm chằm.

Đó là một đôi mắt màu đen, với con ngươi đen nhánh nhưng lại phát ra sắc xanh khát máu. Bác sĩ John giật mình nhảy dựng lên, khó chịu như trái tim bị nắm chặt, giống như đang đối mặt với một con sói đói khát lạc bầy.

“Mày nhúc nhích, tao đâm xuống ngay.” Lý Lộc nhỏ giọng nói. Cô rút cuộc cũng bị chọc giận rồi, khi cô vẫn còn đang do dự nên bỏ chạy ngay bây giờ hay chờ lên xe rồi mới áp dụng kế hoạch chạy trốn, Bác sĩ John đã lựa chọn thay cô, “Chúng ta cùng nghề, chắc mày cũng biết tao mà đâm cây kim này xuống sẽ có hiệu quả gì. Đúng rồi, còn phải cảm ơn mày đã rút máu bằng kim tiêm, món đồ chơi này đủ sắc bén.”

Bác sĩ John chỉ chăm chăm lấy mẫu, hắn đang hả hê, chỉ để ý túi máu, không chú ý đến Lý Lộc đã lấy ra vài thứ thích hợp làm vũ khí từ trong hộp dụng cụ hắn để bên giường

Biến hóa đột nhiên xuất hiện này khiến hắn ứng phó không kịp. John rất yêu thích thí nghiệm, nhưng tuyệt đối không thích giao thiệp với vật thí nghiệm đột nhiên tỉnh lại.

Hắn âm thầm hít một hơi, chuẩn bị hét to, tìm cứu viện.

Lý Lộc không cho hẳn cơ hội này, kim tiêm đổi hướng, cắm thẳng vào cổ họng bác sĩ John, ngón tay dùng sức, thể như chẻ tre mở ra một vết thương rộng cỡ ba ngón tay, cắt đứt dây thanh của hẳn.

Ghi chú:

(Con chó của Ivan Petrovich Pavlov là một thí nghiệm về phản xạ có điều kiện. Nếu như mỗi lần cho chó ăn đều rung chuông thì dù không nhìn thấy thức ăn mà chỉ nghe tiếng chuông, chó cũng sẽ chảy nước miếng.)

28. Q.3 - Chương 3: Quy Tắc Số Một Trong Đạo Chạy Trốn

Cảnh giới tối cao của bác sĩ ngoại khoa lâm sàng chính là “Giải phẫu không chảy máu”. Một bác sĩ giàu kinh nghiệm phải quen thuộc mạng lưới mạch máu trong thân thể con người, mặc dù Lý Lộc không phải người giỏi nhất, nhưng ít nhiều gì cũng được cho là bác sĩ lâm sàng có kinh nghiệm phong phú hiếm thấy. Vị trí cô đâm kim rất đặc biệt, tránh được các động mạch lớn nhỏ, chỉ phá vỡ mao mạch. Bác sĩ John cũng không ra nhiều máu, hẳn phát hiện mình không có cách nào phát ra âm thanh, mà lượng máu chảy vẫn rất ít. Cổ hẳn bị cắt đứt, một chút máu chảy vào khí quản khiến hẳn sặc đến cơ hô thở không ra hơi.

Bị tấn công mới chịu ra sức giãy giụa, bác sĩ John đưa tay về hướng tủ đầu giường, muốn tạo ra âm thanh đủ lớn để hộ vệ bên ngoài chú ý tới, ngực đột nhiên lại đau đớn mãnh liệt, giống như có một quả bom nhỏ nổ tung trong lồng ngực, là do Lý Lộc tung cước đá vào ngực hẳn.

Về mặt Lý Lộc lạnh lùng, trên mặt đầy sát khí. Cô nhanh chóng ngồi dậy, lôi bác sĩ John ném ra ngoài cửa sổ. Cánh cửa này vốn được lắp đặt thủy tinh chống đạn, nhưng vì thông gió để thở nên cửa sổ mở xuống phía dưới, vừa đủ ột người chui qua.

Bác sĩ John trở mắt nhìn cảnh vật chung quanh đang nhanh chóng biến đổi, hẳn chỉ có thể cố gắng bắt được một vài vật nhô ra bên ngoài để giảm bớt tốc độ rơi xuống. Muốn lớn tiếng kêu cứu nhưng cổ họng lại chỉ có thể phát ra tiếng ồ ồ.

Lý Lộc rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Cô vốn không muốn vội vàng chạy trốn như thế, trong tòa nhà này giăng đầy mắt điện tử, không thích hợp hành động. Huống chi cô cũng không thể không thừa nhận, trạng thái cô bây giờ cũng không tốt cho lắm.

Cô nhìn quả cầu thủy tinh màu đen trong góc tường trên trần nhà, bên trong lấp lóe ánh đèn đỏ cho thấy vẫn còn đang trong trạng thái làm việc. Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không sẽ chẳng còn cách nào thoát khỏi đây.

John để lại hai cái thùng, một là thùng dụng cụ, một là hộp giữ nhiệt. Hiện tại hộp giữ nhiệt bị mật mã khóa, đáng ăn mừng là thùng dụng cụ còn mở, cô chọn trong đó vài món dụng cụ phẫu thuật có thể làm vũ khí và cầm theo cái gối, nhắc chân bước ra ngoài

Ngoài cửa, trong hành lang có hai hộ vệ, Lý Lộc từ bên trong đi ra, trên mặt là nụ cười thân thiện.

Trung Quốc có câu không gờ tay đánh người đang cười, câu này rất có lý. Hai hộ vệ thường thấy những tràng diện sinh tử, từng gặp những kẻ vừa khóc vừa chửi bới bọn họ, cũng thường xuyên đối mặt những kẻ mặt oán hận cầm súng trong tay, chính là chưa từng thấy ai thân thiện như thể xa quê gặp bạn cũ thế này. Bọn họ nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì, đánh mất cơ hội phản ứng chính xác.

Hai con dao giải phẫu bắn thẳng vào cổ của bọn họ, đâm vào thật sâu. Lưỡi dao cắt vào giữa cột sống đốt xương thứ sáu, thứ bảy, từ sau cổ bọn họ xuyên ra ngoài. Muốn người sống phải dừng tay cầm miệng trong nháy mắt thì phương thức chính là thế này, chặt đứt liên lạc giữa đại não và thân thể, sạch sẽ, gọn gàng.

Bọn họ không chết ngay, chỉ mềm yếu ngã vào tường, mất đi tất cả sức lực, từ từ tuột xuống đất. Đôi mắt bọn họ trợn to, sợ hãi đến cực điểm. Bởi vì không cảm thấy thân thể đau đớn, cũng không cách nào điều

hiển tứ chi hoạt động, sự tồn tại của thân thể biến thành hư vô, tan rã như khói bụi. Ngoại trừ phần đầu vẫn còn sống, vẫn có thể suy tư, những bộ phận khác đã biến thành vật chết không còn thuộc về bọn chúng.

Đối với sự khổ sở của bọn chúng, Lý Lộc cũng không cảm thấy áy náy. Trừng phạt đúng tội thôi, trước mặt những người từng bị ma túy hành hạ, bọn chúng không có vinh hạnh được đặc xá.

Cô lột cầu vai và thắt lưng của bọn chúng, trên đó có một khẩu tiểu liên và một khẩu súng ngắn. Chức năng khác nhau rất xa nhưng vừa vặn có thể phối hợp với nhau.

Một trong hai người mới vừa hút thuốc, cô tìm được cái bật lửa trong túi hân.

“Cả Las Vegas đều cấm khói, các người không biết à?” Cô rất thích rắc muối lên vết thương của người khác, “Nhờ tao giúp mà bỏ được thói quen hút thuốc rồi nhé, chúc mừng.” Tuy nói là chúc mừng, nhưng từng lời thốt ra đều hung ác, đầy sát khí.

Lúc này bọn chúng còn uống cola, cola đã đổ hết, cô nhặt vỏ lon bỏ vào túi.

Lúc đứng lên, Lý Lộc bắn hai phát liên tục vào hai con mắt điện tử. Dùng gối làm ống hãm thanh rất tốt, tiếc là chỉ có một cái không được hoàn mỹ.

Từ khi đi ra khỏi phòng bệnh đến tước đoạt năng lực hành động của hai người kia, lấy vũ khí của bọn họ đến phá hủy hai mắt điện tử, cả quá trình chỉ vùn vụt hai mươi giây.

Quy tắc số một trong đạo chạy trốn Dương dạy đó là nhanh chóng và không gây tiếng động. Dọc theo hành lang, Lý Lộc phá hủy mắt điện tử gần dọc đường. Làm như vậy ít ra khi sẽ rút lui không sẽ có ai phát hiện.

Nhưng cô không thể không dừng lại, vì cuối hành lang dẫn đến thang máy có một người trung niên tóc bạc chờ sẵn ở đó. Hai tay ông ta mang bao tay trắng tinh, tay phải đặt lên ngực trái lễ phép cúi chào, nói: “Vết thương của ngài còn chưa khỏi hẳn, xin ngài trở về.”

Cặp bao tay kia khiến Lý Lộc ngừng lại. Trên nó quấn những sợi kim loại, đó là thứ quen mắt đến cỡ nào.

“Tôi muốn tìm Brando.” Cô nói.

“Như vậy xin ngài trở về giường bệnh, thiếu gia Brando sẽ tới ngay.”

Lời còn chưa dứt, Lý Lộc đã rút súng, súng ngắn bắn ra ba phát đạn đều bị ông ta né. Quỹ tích đạn và sóng trùng kích làm lớp áo khoác màu đen rách toạc, lộ ra áo sơ mi trắng tinh bên trong. Lý Lộc chỉ cảm thấy trên ngón tay căng thẳng, không được phép suy nghĩ nhiều, hòng súng khê nghiêng, tiếp tục bóp cò. Nhưng vì hòng súng bị kiềm giữ, cả ba phát đạn đều bắn lên vách tường thủy tinh.

Thủy tinh chống đạn có dày hơn nữa cũng khó mà ngăn cản xạ kích tầm gần như vậy. Lớp thủy tinh trong suốt lập tức nứt vỡ, hiện lên những hoa văn hình mạng nhện.

Ngón tay phải chịu một lực không thể hình dung, người đàn ông tóc bạc kia điều khiển sợi kim loại, vững vàng quấn trên khẩu súng tiểu liên. Cô đành phải vứt bỏ súng, món vũ khí nặng bốn kg liền giống như thoát khỏi sức hút của trái đất, thoải mái bay ra năm mét, rơi vào tay của người đàn ông tóc bạc.

“Mời ngài trở về” Silva còn chưa nói hết, đã trở mắt nhìn Lý Lộc tựa vào tường, dùng khẩu súng lục còn lại đập nát tấm thủy tinh, lật người nhảy xuống.

Silva nhào tới, cúi đầu nhìn xuống, linh cảm bén nhạy cảm giác được nguy hiểm đang tới gần. Ông ta vội vàng nghiêng đầu, quanh huyết Thái Dương cảm nhận được không khí chấn động kịch liệt, giống như có một cơn gió giết người đang ồa tới. Rõ ràng động tác tránh né chỉ cần chậm lại nửa giây, thì bây giờ ông ta đã là người chết. Máu nóng chảy rần rần trong lồng ngực Silva, sự khát máu đã được kích phát.

Lý Lộc dùng một tay đu lên giàn giáo kim loại ngoài tầng sáu, thu súng lại, bắn liên tiếp ba phát đạn vào mặt kính. Sau đó một cước đạp mở, cô trượt vào hành lang bên trong tầng sáu.

Silva nhìn cô biến mất trước mặt mình, ngay sau đó tầng sáu liên tục vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Silva lấy lại bình tĩnh, nói máy với phòng làm việc của Brando. Nhưng chỉ có tiếng ồn ào náo động truyền tới. Ông ta nhanh chóng chuyển qua phòng quan sát tầng hai, đó là trung tâm chỉ huy của cả tòa nhà, kiên cố gần bằng kho bạc nhà nước. Hiện tại, cửa lớn đang đóng chặt, dù Silva nhập mật mã thông hành

thế nào cũng không thể tiến vào. Silva ý thức được có chuyện không ổn, ông ta không biết trong thời gian này, hệ thống theo dõi đã bị người khác nắm trong lòng bàn tay.

“Mary!” Silva nghiêng răng nghiêng lợi. Trực giác cho rằng người do Mary mang tới đã chiếm cứ phòng quan sát. Vậy mà lần này, suy đoán của ông ta lại sai, ông ta không nghĩ tới có sự xâm nhập từ bên ngoài. Con đường xâm nhập không phải con đường tồn tại trên thực tế mà là con đường xâm nhập qua mạng Internet.

Cũng không trách Silva được, hệ thống bảo an vốn sử dụng mạng nội bộ để khống chế, cũng không cùng kết nối với máy tính bên ngoài. Theo lý mà nói, mạng Internet từ bên ngoài căn bản không có cách nào xâm nhập vào hệ thống này. Ông ta không biết cảnh giới tối cao của hacker, nói cho cùng, máy vi tính sinh ra đủ loại lệnh đều dựa vào độ mạnh yếu và biến hóa theo tiết tấu của dòng điện. Z không cần kết nối với mạng bên ngoài, cô chỉ cần khống chế sự biến hóa của dòng điện là có thể mở toang cánh cửa đột nhập.

Trong tòa nhà tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, trong màn đêm mịt mù càng thêm đáng sợ.

Dương và Keith liếc mắt nhìn nhau, thời gian vừa đến, bọn họ không biết căn cứ tình hình nhưng vẫn bắt đầu đột nhập vào tòa nhà như cũ.

Trong máy bộ đàm truyền ra tiếng Z : “Lý Lộc ra tay rồi. Lại còn khỏe như vâm, đúng là không phải người.”

“Thấy rõ không? Cô ấy ở đâu?” Dương hỏi.

“Ừ, hiện tại cả phòng quan sát đều nằm dưới sự khống chế của tôi, nhìn thấy chuyện trong đó rất rõ ràng. Nhưng hiện tại có một vấn đề lớn, cô ấy vừa hành động vừa phá hủy mất điện tử, có rất nhiều chỗ tôi còn chưa kịp thấy đã thành màn hình đen rồi.”

“Tôi chỉ cần biết phương vị đại khái.”

“Từ lâu bẫy nhảy đến lâu sáu rồi. Mới vừa rồi mọi người có nhìn thấy không. A, mấy anh không nhìn thấy được, cô ấy nhảy từ sau lầu xuống. Xem ra tôi không giúp được các anh bao nhiêu rồi, nhân viên tổ đột nhập tự giải quyết cho ổn thỏa nhé. Theo cách hành động của cô ấy, mất điện tử nhất định sẽ bị phá hủy sạch sẽ.”

Tiếng súng đột ngột vang lên không chỉ cảnh tỉnh người của Pandora, Brando dùng sức đẩy Mary đang chắn trước mặt mình ra. Đưa tay định mở cửa.

Mary từ phía sau lưng ôm lấy hần: “Ngài không thể đi ra ngoài.”

“Buông ra.” Brando nói.

“Không.”

Brando nhìn chằm chằm điện thoại liên lạc nội bộ nằm cạnh cửa, cho đến bây giờ vẫn chưa có một cuộc điện thoại nào, hần cười lạnh: “Nhìn đi, phòng quan sát cũng bị người của cô chiếm lĩnh luôn.”

“Thiếu gia, tôi tuyệt đối không có suy nghĩ gian dối gì.”

“Tôi biết cô không có ‘suy nghĩ’ gì khác, cô tới đây chỉ để trì hoãn thời gian, hả? Để cho người của các người xuống tay với cô ấy? Có thể tôi đã từng làm thế, nhưng tuyệt đối không để cho các người làm loạn dưới mí mắt tôi.”

Mary cảm thấy khó chịu, chữ “các người” từ trong miệng Brando thốt ra giống như giữa hai người bọn họ đã không tồn tại sự tin tưởng nào nữa.

Brando dùng sức đẩy Mary ra, ngón tay đã kéo khóa cửa. Mary lại chồm tới nhấn lên, cánh cửa vừa mới mở ra một chút đã đóng sầm lại.

“Mary!” Hần kêu to.

“Rất xin lỗi, thiếu gia, bảo vệ ngài là nhiệm vụ quan trọng nhất của tôi. Hơn nữa tôi cũng có thể bảo đảm người tôi mang tới tuyệt đối sẽ không gây mâu thuẫn trước.” Mary kiên định nói.

Cô tin chắc có thể ngăn cản Brando ra khỏi căn phòng này, mặc dù bản thân cô cũng cảm thấy ngạc nhiên với tình hình càng ngày càng nghiêm trọng hỗn loạn bên ngoài. Cô cũng muốn đi ra ngoài dò xét xem có gì xảy ra, nhưng đầu tiên vẫn phải bảo đảm Brando không thể hành động thiếu suy nghĩ. Từ nhỏ Brando đã được bảo vệ rất cẩn thận. Mary đi theo anh ta đã nhiều năm, biết tất cả mọi chuyện về Brando. Hẳn có sở trường độc đáo về chế thuốc, nhưng đối mặt với xung đột thực tế thì chỉ có thể làm vật hy sinh nhỏ nhoi.

Trong khi bọn họ đang giằng co, tình thế đã không cho Brando do dự nữa. Cả tòa nhà đột nhiên chấn động, ngay sau đó liền nghe được tiếng nổ, chỉ không biết nơi nào đã xảy ra chuyện.

Brando ngẩng đầu nhìn chăm chú về hướng âm thanh truyền đến, ánh mắt sắc bén, giống như có thể xuyên qua trần nhà lên thẳng tầng trên cùng. Hắn quay đầu nhìn chằm chằm Mary: “Trên lầu bị cháy sao?”

Không cần Mary trả lời, chính hắn đã tin chắc phán đoán này. Thiết bị dập lửa trên lầu đang phun nước, Lý Lộc vẫn còn nằm ở tầng bảy, cô ấy rất nguy hiểm.

Không cần dài dòng với Mary nữa, dù cô ta là người đã nhìn hắn lớn lên.

Brando buông tay ra, không cố gắng kéo cửa nữa. Hắn buông tha tựa vào người Mary sau lưng nói: “Cô nói đúng, bên ngoài rất nguy hiểm, tôi ở lại đây tốt hơn.”

Mary vui mừng: “Ngài.”

Không đợi Mary nói xong, trên cánh tay đột nhiên đau xót, bị một cây kim lạnh như băng châm vào. Miệng cô ta há hốc không kịp khép lại, cả người cứng đờ té xuống đất.

” Hợp chất Morphine. Hiệu quả không tệ.” Brando nói. Hắn cũng không thèm xác nhận Mary có còn sống hay không, nắm chắc hai khẩu súng tìm được trên người Mary, kéo cửa xông ra ngoài.

*** **

Lý Lộc cũng không biết đồng đội của cô đang ở ngay cạnh mình. Hy vọng là một thứ rất tuyệt vời, nó có thể để giúp người ta không tuyệt vọng trong những hoàn cảnh ngặt nghèo nhất, cho nên cô tin tưởng các đồng đội sẽ không bỏ rơi cô. Nhưng mỗi thành viên Pandora đều biết hi vọng không phải từ trên trời rơi xuống, được cứu viện chỉ là một loại may mắn như trúng số độc đắc. Gặp phải tình huống nguy hiểm thì thứ đáng tin cậy nhất vẫn luôn là quả đấm của mình.

Vết thương trên bụng bắt đầu đau nhức, động tác nhảy từ tầng bảy xuống đã làm toạc vết thương vừa phẫu thuật không lâu. Không phải cô không biết tình trạng của mình, chỉ là không thể không làm như vậy. Người đàn ông tóc bạc đó rất nguy hiểm, lúc đến gần hắn cô luôn cảm nhận được tính hiệu cảnh báo phát ra từ đại não. Cô tôn trọng trực giác được trui rèn qua những chiến dịch lớn nhỏ, ít nhất vào thời điểm hiện tại, cô sẽ không xung đột chính diện với nhân vật nguy hiểm đó.

Còn cách mặt đất bốn tầng, đôi tay nắm chặt một khẩu súng không biết tên tựa vào sau cây cột. Đạn không ngừng bắn vào cây cột sau lưng cô, có người đang gọi “Nộp vũ khí đầu hàng mau, nếu không giết không tha” .

Tâm tình của cô rất tệ, đầu hơi choáng váng, ánh đèn trong hành lang làm cô hoa mắt. Mới vừa rồi bị Bác sĩ John rút đi 800cc máu, mặc dù đã truyền về được một nửa, nhưng hôm nay vết thương bị hở, máu lại bắt đầu chảy ra, tác dụng phụ nhanh chóng lộ rõ.

Cô mở hộp đạn, bên trong chỉ còn năm viên. Trên đường đi cô cũng đổi súng nhiều lần nhưng rốt cuộc cũng hết đạn.

Kẻ địch đang đến gần, cô vòng tay bắn ra sau một phát. Một tiếng kêu đau vang lên. Cô dùng hết sức lực phóng tới hành lang trước mặt. Hai dãy phòng hai bên liên tục lướt qua tầm mắt, đột nhiên cô chú ý tới một căn phòng in ấn, sao chụp tài liệu.

Viên đạn thứ hai dùng để mở khóa cửa, cô chui vào. Những làn đạn vẫn gào thét bên tai, đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

Trong phòng sao chụp chứa đầy tài liệu, còn có mấy cái bàn làm việc. Lý Lộc không kịp suy nghĩ nhiều, đẩy một cái bàn dài 1. 5m×1m chặn cửa phòng, bật đèn kiểm tra toàn bộ, tìm kiếm món đồ cô cần. Món đồ này cũng không quý hiếm gì, lúc cô vẫn còn ở đại học từng nghe một vị tiên bối nói về phòng in ẩn, cô biết chắc chắn sẽ tìm được vì phàm là phòng in ẩn đều có trang bị nó. Quả nhiên không bao lâu sau cô tìm được trong tủ sắt nguyên một hộp than phần chuyên dụng*.

(*Than phần: dùng trong công nghệ in laser và copy. Tuy có tên gọi như vậy nhưng thành phần chính không phải là than mà là nhựa cây và chất kết dính.)

Kẻ địch đã đuổi đến ngoài cửa phòng, dùng sức đập cửa, tiếng đập cửa liên tục vang lên, bàn làm việc chặn cửa cũng dần giãn ra. Động tĩnh lớn như vậy, có lẽ sẽ đưa gã đàn ông tóc bạc kia tới. Nhưng không cần lo lắng, Lý Lộc chỉ ước sao hắn ở trong đám người Bị dụ tới.

Cửa sổ cũng là thủy tinh chống đạn, chỉ có thể đẩy từ trong ra ngoài, vì lý do an toàn cũng không mở được quá rộng.

Lý Lộc tìm được cuộn băng dán trong suốt rộng cỡ bàn tay, khi đang lẩn trốn dùng vật này đúng là cực kỳ tiện lợi, sánh ngang vải xé từ rèm cửa sổ hoặc là ga giường. Cô dùng băng dán quấn mấy lớp trên ròng rọc và chân trụ ghế làm việc, băng dán và cái ghế sẽ biến thành cái móc hình móng ưng dùng khi leo trèo.

Khi tổ bốn người lập thành một nhóm hành động mở được cửa phòng in ẩn thì bên trong tối đen như mực, trong không khí trộn lẫn một mùi vị kỳ quái. Mùi rất quen thuộc, nhưng không thể gọi tên được, căn bản không thể nghĩ ra đó là thứ gì. Bọn họ vội vàng kéo mặt nạ phòng độc hoạt tính lên.

Một thành viên của đội hành động cúi người ngồi chồm hổm xuống, duỗi dài nòng súng ẩn chốt mở bóng đèn. Từ chốt mở vang lên tiếng rắc rắc hơi nhỏ, ánh đèn cũng không sáng lên như bọn họ dự đoán.

Bọn họ là Lính Đánh Thuê kinh nghiệm phong phú, cũng thường phá hỏng thiết bị phát sáng để tiến hành kế hoạch tác chiến ẩn nấp. Rất dễ nhận thấy, trong căn phòng đã bày sẵn bẫy, nhất là cái mùi quen thuộc này, khiến bọn họ cảm thấy quỷ dị không nói nên lời.

Từ lúc bắt đầu hỗn loạn đến nay, không có cấp trên ra lệnh, bọn họ chỉ tuân theo chức trách tiến hành phòng vệ. Thậm chí ngay cả đáng dấp kẻ địch như thế nào bọn họ cũng không thấy rõ. Phòng quan sát cũng không truyền chỉ thị như thường lệ, bọn họ biết, phiền toái lớn rồi.

Đội trưởng giơ tay ra hiệu, ba người còn lại yên lặng gật đầu, cùng nhau giơ súng lên. Cánh tay đội trưởng nâng giữa không trung quả quyết hạ xuống, đây là một tín hiệu, bọn họ đồng thời siết cò súng.

Ngọn lửa từ nòng súng phun ra chiếu sáng không gian u tối, tầm nhìn cực kỳ hạn chế, giống như được bao phủ bởi một đám mây đen đậm đặc. Rốt cuộc đội trưởng cũng biết mùi hương kỳ quái này đến từ đâu, phản ứng đầu tiên của hắn là gọi đội viên bỏ chạy, đáng tiếc đã muộn mất rồi. Cụm mây đen sẫm kia đã bị lửa bén vào, trong nháy mắt khiến dòng khí lưu nổ tung, tạo thành một vòng xoáy nóng rực, mặt nạ thủy tinh phòng độc bị nổ nát bầy. Đội trưởng nhắm chặt hai mắt lại, chỉ cảm thấy khuôn mặt bị miếng thủy tinh và lửa xé toạc, thân thể bị một áp lực cực mạnh đánh thẳng vào, vì vậy trước mắt tối xầm, bất tỉnh không biết nhân sự.

29. Q.3 - Chương 4: Tôi Muốn Biến Cô Thành Tiêu Bản

Chỉ cần không bị cắt đứt, băng dán trong suốt có thể chịu được một trọng lượng rất nặng. Lý Lộc men theo băng dán trèo từ tầng bốn xuống tầng ba.

Đối diện lớp kính là một gian phòng tương tự phòng nghỉ, ánh đèn vẫn sáng, chăn đệm trên giường cũng xốc xếch. Có thể đoán được người bên trong vì nghe được tiếng súng đã vội vàng đi ra ngoài gia nhập cuộc chiến. Hai tay cô nắm chặt khung cửa sổ bằng hợp kim nhôm, an tĩnh chờ đợi thời cơ đến.

Lý Lộc không lãng phí quá nhiều thời gian, tăng bốn nhanh chóng truyền đến tiếng súng bắn liên tục. Cô quả quyết siết cò súng, ba viên đạn tạo thành những vết nứt trên bề mặt thủy tinh. Lực giật lại sau khi bắn khiến cô suýt ngã ra ngoài, nhưng cũng may, băng dán đủ chắc.

Tiếp theo là tiếng nổ mạnh chấn động cả tòa nhà, cô tung một cước đập vỡ cửa kính, nhân lúc băng dán chưa bị cháy nhảy vào. Chỉ khoảng nửa giây sau, chiếc ghế quần bằng dính chống đỡ sức nặng của Lý Lộc bị vụ nổ hất tung ra khỏi phòng copy, rơi xuống lầu cùng với mảnh kính bể.

Nhưng vào được căn phòng nghỉ nằm ở tầng ba này cũng không có nghĩa là đã an toàn. Đèn treo trên trần vỡ nát tan tành. Lý Lộc chỉ có thể thấp người đứng trong góc tường bên cạnh tủ đầu giường, tiện tay rút một cái gối bảo vệ đầu.

— Lý Lộc không có bao nhiêu vũ khí, trên đường đều tìm kiếm vật có thể sát thương. Phòng copy là một nơi tuyệt diệu, nó ẩn chứa những nguy hiểm khó lường còn thường bị một số người coi thường.

Cô chỉ sử dụng than phấn trong máy copy và máy in laser. Cũng phá bỏ hệ thống chiếu sáng nguy tạo một căn phòng đầy bầy rập.

Trong không gian nhỏ hẹp, nếu như không khí đầy những hạt than phấn li ti thì rất nguy hiểm, bởi vì khi nó nổ tung không thua gì Bomb Plastic (Bom chứa chất nổ làm từ chất dẻo), mà mức độ dễ cháy thì không thua gì trạm xăng dầu. Nhưng đáng tiếc chính là đội lính đánh thuê Đa Duy Cống có lẽ không liệt điều này vào sổ tay học tập của tân binh, dù sao chiến trường chính quy của bọn chúng cũng là trong rừng sâu núi thẳm, ở đâu chui tra một phòng in tài liệu cho bọn chúng học tập loại hình tác chiến mới?

Thiết bị báo cháy cảm ứng vụ nổ, nước bắt đầu phụt ra trên lầu, có thể nghe thấy rất rõ.

Tiếng phun nước trên lầu khiến Lý Lộc thở phào nhẹ nhõm. Nhiệm vụ trước mắt là phải chạy trốn, càng bí mật càng tốt, từ tầng bảy đến tầng ba đã gặp quá nhiều người, tiêu hao rất nhiều tinh lực. Đoạn đường còn lại, cô cần phải cẩn thận hơn.

Cái bật lửa tìm được lúc rời khỏi tầng bảy đã có đất dụng võ, Cô đứng trên bàn làm việc, đốt thiết bị báo cháy tự động. Hai giây sau, tầng ba cũng bắt đầu phun nước.

Hai tầng liên tục xảy ra “Hoả hoạn”, mức độ cháy thăng cấp. Cả tòa lầu bắt đầu phát cảnh cáo: “Cửa sập chống cháy tầng ba tầng bốn sắp hạ xuống. Xin tất cả nhân viên ở tầng ba, tầng bốn nhanh chóng rút lui. Cầu thang thoát hiểm vẫn thông, xin nhân viên trên lầu nhanh chóng rút lui.”

Điều kiện để sập cửa phòng cháy rốt cuộc đã thỏa mãn, Lý Lộc mong chờ chính là hiệu quả này! Trong hành lang vang lên tiếng rung ầm ầm, chốt mở cửa cuốn được khởi động, từ gần tới xa liên tiếp có tiếng cửa phòng cháy hạ xuống đất.

Hiện tại, cả khu vực tầng ba và tầng bốn đều bị cách ly, mà tầm mắt của mọi người vẫn còn bị vụ nổ ở tầng bốn hấp dẫn, cô có đủ thời gian để thoát khỏi tòa nhà này.

Một tay Lý Lộc đè chặt trên miệng vết thương, cố gắng ngăn cản vết thương tiếp tục toạc ra. Nhưng máu đã nhuộm đỏ áo cô, từng giọt từng giọt chảy xuống cho đến khi bộ áo quần bệnh nhân ướt đẫm máu. Để chạy trốn phải trả một cái giá tương ứng. Khi vận động kịch liệt chỉ có thể bỏ qua tình trạng của thân thể thôi. Vào những lúc cần thiết, bất cứ ai trong Pandora cũng đều có thể nhẫn tâm với bản thân mình như vậy.

Mở cửa phòng nghỉ ra, đối diện cũng có một gian phòng, cửa đang khóa. Có một điều nhất định phải tuân theo đó là bắt đầu từ bây giờ, không thể để cho người khác nghe được tiếng súng. Cô cần một thiết bị cách âm. Vỏ lon Cola rốt cuộc cũng hữu dụng, cô thăm may mắn vì bản thân có thói quen chuẩn bị trước.

Khi không có trang bị cách âm, bọn họ thường phải sử dụng các dụng cụ có sẵn tại chỗ. Brad đã dạy bí quyết này cho cô — gối là một lựa chọn không tệ, đồ hộp cũng là ống âm thanh dễ mang theo. Dĩ nhiên, nếu như có thêm một chút chất kết dính, hiệu quả trừ âm sẽ tốt hơn nữa.

Lý Lộc trở lại phòng nghỉ ban đầu, trong phòng tắm tìm được một bình sáp vuốt tóc. Xem ra người ở phòng này có sở thích sửa soạn. Thật ra thì kem cạo râu cũng được nhưng sáp vuốt tóc có thể tạo ra hiệu quả tốt hơn. Cô đổ sáp vào lon cola, nòng súng cắm vào trong chất dẻo sền sệt này.

Lúc đạn bắn ra không phát ra tiếng vang lớn cho lắm, đạn xuyên qua lớp keo đặc dính và hai tầng lon kim loại, mặc dù tốc độ chậm lại xuống rất nhiều, vẫn có thể phá hủy ổ khóa hoàn toàn như cũ.

Căn phòng này ở sau lầu, khi tất cả mọi người chú ý tới vụ nổ ở căn phòng đằng trước thì trong một thời gian ngắn, phía sau liền trở thành điểm mù.

Không ngờ gian phòng này là một nhà ở tập thể, để những người đàn ông độc thân thỉnh thoảng có thể nấu ăn. Lý Lộc nhìn căn phòng tràn ngập dụng cụ, cô nghĩ thầm: vật gì cũng có chỗ dùng.

Muốn yên lặng đi ra ngoài đã là chuyện bất khả thi, nếu không thể lẳng lặng chuồn, vậy thì dứt khoát đại náo một cuộc, thừa dịp lộn xộn cũng dễ đục nước béo cò hơn.

Đoạn hành lang ngắn giữa hai phòng bị cửa sập chặn lại, tạo thành một không gian khép kín. Tình huống này rất giống trò trốn tìm, bạn trốn ở đây, cho dù người khác biết rõ mười mươi cũng không cách nào đi vào bắt người. Tự động lại cảm thấy như được trở lại những ngày thơ bé.

Mấy ngày nay bị nằm chết dí trên giường đến phát điên rồi, cô muốn cho bọn họ biết mùi thần dược, tiền thần khó. Lý Lộc quyết định, phải chơi một cuộc trốn tìm kinh thiên động địa, không đùa chết bọn họ thì không chịu ngừng.

Quay lại nhà ở tập thể gom một số đồ về chuẩn bị, đó là mấy cuộn dây điện, còn có sáo vuốt tóc, bình xịt sát trùng và bình xịt phòng. Cô trực tiếp vứt mấy bình sáo vuốt tóc, bình xịt sát trùng và bình xịt phòng vào lò nung. Những bình kim loại này đúng là chất nổ có thể dễ dàng tìm được ở nhà. Dù là mùa đông hay mùa hạ, chỉ cần có nguồn nhiệt là có thể khiến chúng nổ tung. Trực tiếp ném vào trong lò lửa nhiều nhất cũng chỉ khiến lon nổ, lực sát thương không lớn lắm, nhưng lò nung thì khác, tin rằng chừng này cũng đủ cho lò nung nổ bùng bùng.

Lý Lộc không có nhiều thời gian để do dự, cô mở cửa sổ từ bên trong, đẩy khung cửa sổ ra, để cuộn dây xuống, nắm chặt dây điện trượt xuống.

(Chú thích: bình thường nguyên lý nổ tung của vật dễ cháy dễ nổ là: Trong không gian hẹp + trong khoảng thời gian vô cùng ngắn + nhanh chóng sinh ra một lượng khí lớn = nổ tung. —— nếu như không có điều kiện không gian hẹp thì cùng lắm cũng chỉ cháy thôi.)

Trong gia tộc Akis, lực chiến đấu của Brando là thấp nhất. Nhưng cũng không đại biểu hẳn là thư sinh trói gà không chặt. Hẳn rành rẽ tất cả loại thuốc điều chế từ anh túc, hẳn có thể sử dụng vô cùng thuần thục, những loại thuốc kia như đứa trẻ mặc hẳn không chế.

Tạm thời Mary sẽ không tỉnh lại, Brando đã sử dụng là loại thuốc được gọi là M99, chiết xuất từ nha phiến. Nó và morphine cùng tồn tại trong nha phiến, thu hoạch bằng cách chiết xuất. Công hiệu của loại thuốc mê này hơn xa độc tính gây nghiện, tinh khiết gấp vạn lần morphine. Nghe nói sau khi chiến tranh thế giới lần thứ hai kết thúc không lâu, có một thành viên trong phòng thí nghiệm không cẩn thận dùng cây đũa thủy tinh dính chút M99 khuấy ấm trà, ngày đó tất cả những người uống trà đều ngủ mê mết. Mà nếu như tiếp xúc với máu, chỉ một liều M99 đã đủ giết chết một người trưởng thành.

Hắn ra cửa không xa đã phát hiện không ít con đường bị tắc, không kịp suy nghĩ nhiều liền xông thẳng trên lầu. Trên đường liên tục gặp lính đánh thuê đang lao xuống.

” Bệnh nhân trên tầng bảy đâu?” Hắn lớn tiếng hỏi. Giờ phút này, trong tòa nhà tràn ngập tiếng nổ mạnh và tiếng cửa sập liên tục hạ xuống.

Những người chạm mặt lắc đầu, muốn kéo hắn rời khỏi hiện trường. Phòng quan sát hoàn toàn tê liệt, bọn họ mất đi “Mắt”, không biết bên trong tòa nhà đang xảy ra chuyện gì.

”Có người xâm nhập, mắt điện tử bị hủy hư hơn phân nửa rồi!” Một người hô to bên tai Brando.

Brando kiên định lắc đầu, hắn dùng súng chỉ vào bất kỳ kẻ nào định lôi hắn đi. Từ tầng ba trở lên đều phun nước, khói khàn khàn mới đi tới tầng bảy, hơi nước vẫn mịt mù che lấp tầm nhìn. Áp lực nước rất lớn khiến trông mắt người ta đau nhức, giống như Ngày Tận Thế.

Trên mặt đất có mấy người nằm ngổn ngang, nhưng đây không phải là người hắn quan tâm. Brando chạy thẳng tới phòng bệnh. Sau hắn đó nhìn thấy giường bệnh bị ngâm trong nước, rồng tuếch.

Không có vết máu. . . . Thân thể Brando như bị rút đi tất cả hơi sức, muốn khụy xuống. Không biết là vì an tâm hay là khẩn trương, hắn nhìn thấy một tin tức tốt — Lý Lộc không có chuyện gì, một tin tức xấu — Cô ấy không có ở đây.

Dù sao hắn vẫn không thể nghỉ ngơi, khát vọng tăng vọt trong lòng thúc giục hắn đi tìm. Đã rất lâu rồi hắn không mất đôi mắt nói chuyện với cô, cô là học sinh, cũng là đồng hành, đồng thời là người thừa kế học thức của hắn.

*** **

“Đúng là một trận giết chóc đẫm máu.” Iris lầm bầm với máy truyền tin. Cậu ra nằm bên sườn núi nhỏ cách tòa nhà chừng ba trăm mét, đã vượt qua khu vườn bên ngoài. Mặc dù đang cầu nhàu nhưng xuống tay không hề lưu tình, bắn xuyên thủy tinh chống đạn rồi bắn chết một loạt Lính Đánh Thuê.

“Câm miệng, siêng năng làm việc đi.” Z nói, “Mới vừa rồi cậu đi đâu?”

“Có hai nhân vật nguy hiểm đến gần, tôi phải giải quyết chúng xong mới an tâm làm việc được.”

“Trong Pandora cậu là người đáng lo nhất đấy.” Dương nói, “Z, chúng tôi đã đến tầng hai, vẫn chưa gặp Lý Lộc.”

“Tôi có thể thấy cậu và Keith, mất điện tử tầng hai không bị phá hư, cô ấy vẫn chưa xuống tầng hai.”

Iris uất ức nói: “Tôi bắt đắc dĩ mới rời khỏi vị trí mà. Chẳng lẽ mấy người muốn nhìn tôi phơi xác ngoài đường sao?”

Bên kia, Phát Khải khẩn cấp gọi: “Xe cảnh sát đã tới gần, vị trí K-4 bắt đầu chuẩn bị động thủ.”

“Chúc may mắn.” Z nói.

“Ai ôi, còn có máy bay trực thăng nữa!” Phát Khải hưng phấn.

“Chơi được không?” Iris hỏi, “Để máy bay trực thăng đi vào cũng không sao, nếu như cô muốn tôi bắn cho nó rớt luôn.”

“NO NO NO, cảnh sát là công dân tốt, không thể tùy ý thương tổn được.” Phát Khải không đồng ý, giọng nói rất sống động, mọi người có thể tưởng tượng được biểu tình vừa nói vừa lắc đầu của cô.

“Vậy các cô dự định làm thế nào?”

Phát Khải không trả lời cậu ta, từ phương vị K-4 truyền đến tiếng súng máy hạng nặng đang càn quét.

“Này này, hỏa lực súng máy của máy bay trực thăng rất mạnh, mọi người không lo lắng gì sao?”

Một lát sau, Phát Khải trả lời: “Máy bay trực thăng đã bị buộc phải lui về, hắc hắc. Súng máy của xe tải không thường tí nào nha, mỗi phút bắn liên tục bảy trăm tới một ngàn phát đạn, có thể vẽ thành lồng giam xung quanh phi cơ luôn đó.”

Tiếng súng máy cũng thu hút sự chú ý của Lý Lộc, cô đang treo mình phía sau tầng ba, nhìn ra xa cũng không thấy được gì. Cô nghĩ tới một khả năng, người của Pandora đã đến.

Brad nằm trong đồng tuyết, cách tòa nhà mục tiêu hơn nửa cây số. Trang bị của anh ta nặng nề hơn Iris rất nhiều. Cho nên trong khi hành động bình thường Brad sẽ không di chuyển, làm sao để che giấu bản thân trở thành một vấn đề rất nghiêm trọng. Anh ta mặc bộ đồ ngủ trang Gillette, trên người phủ một lớp ni lông thật dày, hình dáng thân thể hoàn toàn bị xóa nhòa, giống như một đồng cỏ đại khô héo bị vùi trong đồng tuyết.

Iris vẫn còn ở bên kia không ngừng liến thoắng oán trách thời tiết quá lạnh, Brad càng trầm mặc khác thường, tập trung bắn vào tòa nhà, tiêu diệt bất kỳ kẻ có sức chiến đấu nào mà anh ta đang nhìn thấy.

Khẩu súng bắn tỉa của công ty Beretta này có tầm sát thương đạt tới 1. 5 cây số, được người nâng cấp súng ống nổi danh Vincent điều chỉnh thêm, thay ống nhắm có hiệu quả cao hơn. Sử dụng kết hợp với đạn đặc chế, hiện tại khẩu súng bắn tỉa siêu cấp này đã có thể đạt tới cự ly hai cây số.

Cho nên núp cách mục tiêu nửa cây số, căn bản không thể bắn trật. Trên thực tế, thủy tinh chống đạn có dày cỡ nào trước khẩu súng bắn tia “tia chớp” này đều giống như tờ giấy mỏng.

Cự ly quá xa, vật thể nhìn thấy trong kính ngắm vẫn rất rõ ràng, đáng tiếc là phạm vi bao phủ quá nhỏ. Brad di động họng súng, tìm kiếm những kẻ có thể chiến đấu còn sót lại để tiến hành đánh lén.

Brad nhìn thấy một cửa sổ bị đẩy ra, lập tức khóa mục tiêu kia. Vậy mà anh nhìn thấy cái gì? Brad dụi mắt, nhìn vào ống ngắm lần nữa, vẫn là đáp án cũ. Anh lập tức mở máy truyền tin, nói: “Cô ấy đi ra rồi.”

“Ai?”

“Là Lý Lộc. Cô ấy đang ở tòa nhà phía bắc, từ tầng ba đến giữa tầng hai. Cô ấy đi ra rồi.”

Chỉ cần là nơi có người thì chẳng sợ không tìm được công cụ, từ tầng ba xuống tới mặt đất vẫn còn một khoảng cách, Lý Lộc dựa vào máy vi tính vừa tìm được. Cô lo lắng cho vết sẹo phẫu thuật trên bụng, không dám quá ẩu tả với thân thể của mình, khi leo xuống luôn cố gắng tìm nơi mượn lực, không dám nhảy trực tiếp.

May mà một chiếc máy vi tính đủ để thả một người từ lầu ba xuống lầu một, từ màn hình và CPU lấy được hai sợi dây nguồn, dây truyền dữ liệu, cùng với một con chuột, có thể tạo thành một đoạn dây vô cùng chắc chắn.

Giây phút cô rơi xuống đất, đùi mềm đến cơ hồ không thể chống đỡ nổi trọng lượng của mình. Nhưng cô có lý do tin tưởng đồng đội đang cách mình không xa, Bây giờ nhiệm vụ chính của cô là tìm cách để bọn họ phát hiện ra mình. Xóc lại tinh thần, cô đứng lên lần nữa, phát hiện vạt áo bộ đồ bệnh nhân đã bão hòa, máu bắt đầu rơi xuống nền đất.

Hít sâu một hơi, dốc hết sức chuẩn bị bắt đầu đoạn lộ trình chạy trốn cuối cùng. Cô nghĩ mình biết đại khái những đồng đội sẽ trốn ở đâu. Sau đó cô cảm nhận được tại khúc quanh của tòa nhà có người đang đến gần.

Thật sự chỉ là cảm thấy, bởi vì người kia bước đi gần như không phát ra tiếng động. Cô cảnh giác dán chặt vào chân tường, một tay cầm súng lục, một tay khác kẹp ba con dao phẫu thuật. Một người, hẳn không có vấn đề gì, cô bắt đầu tính toán thực lực của đối phương.

Người đó rút cuộc cũng vòng qua khúc quanh, xuất hiện trước mặt Lý Lộc, anh ta cũng áp sát chân tường hành động, sau đó hai người nhìn thấy sự đề phòng trong mắt nhau.

“Keith?” Lý Lộc trợn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn người đàn ông vừa đến, lùi lại nửa bước. Mặt cô lúc xanh lúc trắng, lộ rõ sự mềm yếu ẩn sau vẻ mạnh mẽ bên ngoài.

Keith không phát hiện tâm tình lúng túng như bị bắt quả tang của Lý Lộc, vội vàng vọt tới trước mặt cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó tầm mắt ngừng lại ở vết thương đang chảy máu. Anh ta cũng không chần chừ quá lâu: “Trở về rồi hãy nói, chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Tiếng nói rất nhỏ, giống như đang thầm thì với bản thân.

Lý Lộc còn chưa kịp phản đối đã bị anh ta bế lên.

“Vì đề cao hiệu suất làm việc để đạt mục đích, nếu để tôi tự đi, tốc độ sẽ nhanh hơn.”

“Cô im miệng trước đi, có ý kiến gì thì về nhà hăng phát biểu.” Keith nói, anh ta đang tức giận, bấp thịp căng cứng lại.

“Không cho đi!” Trên lầu truyền tới tiếng hô dữ dội. Lý Lộc biết đó là ai, nhưng trước mắt cô không có tâm tình để ý tới hắn, nếu như còn chút hơi sức, có lẽ cô sẽ không chút do dự tiêu diệt hắn. Keith cũng không rảnh để ý tới người trên lầu, hiện tại có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh ta sải bước phóng về hướng khu rừng bên ngoài.

Brando giơ súng lên, đạn rơi phía trước Keith năm mét, hắn nằm trên bệ cửa sổ tầng bảy, kêu to thêm lần nữa: “Tôi bảo cô dừng lại! Cô có nghe thấy không!” Cả người hắn run rẩy, tức đến sắp nổi điên, không thể chịu được sự thật Lý Lộc vừa tỉnh lại đã rời khỏi hắn. Cũng không thể chịu được sự thật có người muốn dẫn cô đi.

“Muốn sống thì dừng lại cho tôi.” Hấn nói, “Nếu không tôi sẽ ngâm cô trong rượu cần làm tiêu bản.”

Keith cảm thấy cơn tức giận ngùn ngụt bốc lên, đây không phải là hiện tượng tốt, tức giận sẽ khiến người ra đánh mất lý trí. Cho nên sự phụ luôn ưu ái anh có thể là vì tính khí anh rất tốt, ít khi nổi giận.

“Brad, cậu ở đâu? Giết hấn đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại chạy nhanh về hướng bìa rừng.

“Hiểu rồi.” Brad trả lời đơn giản.

Quản gia Silva nghe giọng Brando lập tức chạy xuống tầng bảy liền nhìn thấy cảnh Brando như đang phát điên bắn liên tục xuống dưới lầu.

” Thiếu gia Brando.” Quản gia không kịp suy nghĩ nhiều, bỏ nhào về hướng hấn, chỉ trong gang tấc, cũng không biết từ nơi nào, một viên đạn lướt qua, bắn vào trên vách tường sau lưng, vang lên tiếng nổ mạnh hơi yếu. Sau đó vách tường nứt vỡ, tan thành bột phấn. —— đó là một viên đạn đã qua cải tạo.

Nước trong hệ thống dập lửa càng không ngừng rơi xuống, nước lạnh như băng nhưng không có cách nào khiến người đang điên cuồng tỉnh táo lại. Mắt Brando đỏ ngầu, con ngươi màu xanh ngọc bích hằn lên tia máu, hấn đẩy quản gia ra, tiếp tục tìm Lý Lộc.

30. Q.3 - Chương 5: Hoàng Hôn Yên Tĩnh

Silva túm lấy cổ hấn, hai chân ép tới, đè chặt Brando dưới người mình, dùng sức ấn hấn ngã xuống đất.

Brando vẫn không cam lòng kêu to: “Cô sẽ phải hối hận, tôi sẽ biến cô thành tiêu bản! Biến cô thành tiêu bản!”

“Xin ngài bình tĩnh.” Silva nói.

“Không, tôi điên rồi, tôi không muốn tỉnh táo!” Hấn kêu.

Silva thở dài, dùng cán súng đánh vào sau ót Brando, sau khi xác định hấn đã thật sự mất ý thức mới thả hấn ra, đứng lên.

Ông ta đi tới cửa sổ, phát hiện dưới lầu đã không còn ai. Tuyệt đang lẳng lặng rơi, từ phương xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ mạnh, tiếng còi cảnh sát vẫn bị chặn lại ở nơi nào đó.

Quản gia Silva như đang lơ đãng hơi nghiêng đầu qua, sau đó một viên đạn xẹt qua cách ông ta nửa thước, bắn vào bức tường sau lưng. Silva nhìn về hướng viên đạn vừa bắn đến, ánh mắt định vị ở một chỗ cách đó hơn nửa cây số. Ông ta thoải mái tránh được cả hai viên đạn.

“Nếu như trong tay tao có súng bắn tia, người chết là mày.” Silva dùng khẩu hình nói. Đường như cảm nhận được lời khiêu chiến của ông ta, cuộc tấn công ngừng lại, không còn bắn lên nữa.

Tốc độ bắn hơn tám trăm mét một giây mà người đàn ông tóc bạc này vẫn có thể tránh được. Con người Brad co lại, buông cò súng ra, mắt rời khỏi kính nhắm.

“Dương, về thôi, ” Brad nói, “Lý đã trở lại.”

Cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ, quản gia Silva nhìn xuống dưới, sau đó ông ta nhìn thấy một người trẻ tuổi đứng ở dưới lầu, ngửa đầu lên nhìn mình. Người đó mặc một bộ đồ ngủ trang màu đất tuyết, vẫn có vẻ cao dong dỏng như cũ, màu tóc đen nhánh, trong đôi mắt chớp động những tia sáng đỏ người.

Có Lính Đánh Thuê lao ra, nhắm vào người trẻ tuổi đứng dưới lầu kia, hô to bảo hấn đầu hàng. Hấn không tránh né, trong đêm tuyết không có gió, tóc của hấn lại đột nhiên nhẹ nhàng tung bay, sau đó những tên Lính Đánh Thuê kêu thảm ngã gục xuống, sau lưng hấn đột nhiên có đạn bay tới, không biết từ hướng nào.

Silva nói: “Mày đứng ở đó làm gì, chờ bị tao giết sao?”

Dương nói: “Một ngày nào đó tôi sẽ vượt qua ông.”

“Tao chờ ngày đó.” Silva giơ súng lục lên, bóp cò súng. Dương cũng không quay đầu lại, lắc mình tiến vào rừng cây.

Silva cúi đầu nhìn tay mình, một tay còn quấn sợi kim loại, bên kia nắm khẩu súng lục mới đoạt của Brando. Ông ta không nói gì, xoay người lại khiêng Brando lên, chỉ huy nhân viên trong tòa nhà nhanh chóng rút lui.

*** **

Carl đã không còn trẻ, anh ta vốn nên trở thành một người đàn ông ba mươi tuổi trăm ổn thành công. Chỉ là hoàn cảnh sinh tồn khác biệt đã tạo nên tính tình nóng nảy đặc trưng của anh ta. Có câu ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, Carl cũng có những người bạn rất hợp ý, một trong số đó là thành viên của Pandora, Lý Lộc.

Một người học y, một người chế thuốc, sự liên quan về mặt học thuật khiến hai người càng thêm thân thiết. Kể từ khi Lý Lộc một mình mở phòng khám nam khoa, càng thường xuyên tiến hành nghiên cứu học thuật. Bọn họ cũng coi như những người cạnh tranh trong nghề, chỉ là một người ở bang New York, một người ở California, có muốn cạnh tranh cũng khó.

Một tuần trước, Carl nhận được tin triệu hồi. Nửa năm sống lang bạt bên ngoài khiến anh ta đen hơn rất nhiều, làn da trắng bệch sánh ngang Vampire đã có thể nhìn thấy sắc máu, trên mặt còn nổi mấy đốm mẩn ngứa, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến khí thế dạy dỗ người khác của anh ta. Khi trở lại bệnh viện tư nhân của mình ở bang New York, Carl nhìn thấy Lý Lộc gầy gò trong phòng bệnh đặc biệt. Những chuyện đã xảy ra anh ta đã đọc trong tin nhắn, không cần lắm lời.

Anh già trung niên nhiệt huyết vén ga giường lên, bắt đầu lớn tiếng trách cứ: “Ai băng bó đây? Băng thành như vậy vết thương làm sao lành hả?”

Iris lau mồ hôi: “Nếu không băng bó anh không sợ vết thương sẽ nhiễm trùng ư?”

Carl quay đầu lại trừng Lý Lộc hồn nhiên chẳng biết gì — đương sự vẫn còn vô tư ngủ ngon lành — nghiêng đầu sang chỗ khác hung dữ khiển trách: “Cô ấy là ai? Cô ấy là loại người nào chẳng lẽ cậu không biết? Cô ấy vốn không phải người!” Vừa nói vừa cời lớp băng. Còn giải thích: “Băng dày thế này, bên trong sẽ bị ẩm. Người ngoài hành tinh giống cô ấy, nếu như không băng lại thì loại vết thương này nửa ngày đã lành rồi.”

Lột hết lớp băng ra ngắm nghía, lại bắt đầu chỉ trích vết mổ quá lớn, lãng phí tài nguyên mà hiệu suất lại thấp, rốt cuộc là do tên lang băm nào ra tay. Loại lang băm này làm việc khẳng định rất ẩu tả, không biết có bỏ quên dụng cụ phẫu thuật trong ổ bụng bệnh nhân không lấy ra không.

Iris lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ hỏi: “VẬY ngài có muốn mổ bụng ra kiểm tra lại không?”

Carl lạnh lùng nhìn Iris chằm chằm, tấm trong ánh mắt đó Iris run lấy bầy, chỉ sợ hấn hứng lên liền lấy mình làm thí nghiệm giải phẫu trên cơ thể sống, cuối cùng Carl chỉ nói: “Mổ cái gì mà mổ, không biết chụp ảnh à? Thiếu não!”

Iris bị đả kích sâu sắc, chán nản lết ra ngoài.

Trêu ghẹo đã đời, Carl ra khỏi phòng bệnh, thấy Dương đã đến đang ngồi ở hàng ghế màu xanh dương trên hành lang.

Iris đứng ngồi không yên bên cạnh Dương — phạm những thành viên Pandora từng được Carl “Chăm sóc”, ở trước mặt Carl bình thường sẽ thấp hơn nửa cái đầu.

“Ngài khỏe chứ.” Dương nói, “Cô ấy thế nào rồi?”

“Hồi phục không tệ, về nhà tịnh dưỡng một năm nửa năm là khỏi thôi.”

“... Ngài đang nói mát tôi đấy à?”

“Cứ xem là thế đi.” Carl nói, “Lần này Lý biến thành như vậy, xem ra tôi cũng không thể trở về Congo ngay được rồi.”

Iris khóc thầm, đừng mà, tôi không muốn tên ma quỷ này đâu, tôi muốn Lý tới an ủi tâm hồn tổn thương của tôi!

Keith đột nhiên quyết định từ California dời đến bang New York, điều này khiến người phụ trách phân bộ New York là Eyrie hết sức vui vẻ, sắp xếp từ công việc đến chỗ ở đều vô cùng ổn thỏa.

Squall và Eyrie giúp đỡ như thế khiến Keith cảm thấy rất vui, nhưng vấn đề vẫn tồn tại, anh nên lấy lý do gì đem Lý Lộc về nhà mình ở đây? Ngoài dự đoán là, người của Pandora không hề do dự giao người đến tận tay anh. Dạo này Dương có vẻ tâm sự nặng nề, không tự mình đưa Lý Lộc tới đây, chỉ bảo Iris giúp Carl mang người tới. Carl mặt mũi nghiêm trọng nói: “Tôi nghe nói anh có tài nấu nướng, nhất định phải trông nom chuyện ăn uống của cô ấy cho thật tốt.”

Iris lộ vẻ xem thường, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh chỉ muốn tiết kiệm tiền cơm thay cô ấy thôi.”

Carl trừng mắt, Iris mắt hồ rưng rưng, im lặng nhìn trời.

Trước khi đi, Iris lưu luyến đưa mắt nhìn Lý Lộc vẫn còn đang ngủ khò, đau buồn nói: “Cô nhất định phải nhanh chóng khôi phục hoàn toàn, nhất định! Thượng Đế phù hộ cô!”

Keith cảm động sâu sắc vì tình đồng đội của bọn họ, nhưng Iris bổ sung một câu cuối cùng: “Tôi không muốn cái tên đàn ông trung niên nóng nảy đó xem vết thương giúp đâu, tôi muốn Lý chăm sóc cơ!” Rồi cẩn thận đi từng bước xuống lầu.

Cuối cùng cũng tiến bước Iris lăm nhăm, Keith đứng ở cửa trước thở phào nhẹ nhõm.

Gian phòng này cuối cùng chỉ còn lại hai người là anh và Lý Lộc.

Không gian lặng im, tất cả đều trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng tim đập cũng chậm lại. Keith đứng bên cạnh tủ giày nhìn về hướng cửa chính ngơ ngẩn hồi lâu, thở ra một hơi. Cầm chổi lên bắt đầu quét dọn vệ sinh. Gian phòng này do Eyrie chọn lựa, có hai tầng, diện tích ước chừng nửa mẫu, vách tường màu vàng nhạt, nền gạch trắng tinh đến soi rõ bóng người, khiến anh không quen cho lắm. Lý Lộc vào ở trước, anh đi chợ mấy lần, mua về một đồng hoa cỏ ngập tràn sắc xanh đặt ở đại sảnh và trong phòng, mới có cảm giác thôn quê yên bình.

Keith quen làm tạp vụ, làm việc nhà cũng lưu loát như làm nhiệm vụ. Khi ở ký túc anh không chú ý phương diện vệ sinh cá nhân cho lắm, nhưng cũng không có nghĩa là anh không biết làm. Trên thực tế, thỉnh thoảng Keith cũng tiếp nhận “Công việc” phục vụ ở quán ăn, nhà trọ, nên vô cùng thuần thục với mấy chuyện này. Chỉ là mỗi khi làm bất cứ chuyện gì anh đều cân nhắc lợi hại trước, khi Keith cảm giác thân thể mình rất khỏe mạnh, không cần giữ vệ sinh cũng không mắc bệnh thì sẽ không lãng phí tinh lực cho việc nhà. Vì vậy thường bị Tiểu Hồng và Vichy ở Los Angeles xem như thiên địch. Anh nhanh chóng quét dọn phòng sạch sẽ. Tưới nước cho hoa cỏ, súng ống cũng bảo dưỡng qua một lượt.

Không có việc gì làm, Keith bắt đầu cảm thấy tay chân luống cuống, không biết làm gì cho hết thời gian.

Lý Lộc ngủ trên lầu, vào mùa đông, lầu lấy đủ ánh sáng cũng tương đối ấm áp. Keith thông thả đi dưới lầu thật lâu, khăn trương chà sát tay, rót cuộc mới lấy hết dũng khí đi lên gặp người ta.

Màn che cửa sổ áp mái mấp máy, ánh sáng trong phòng mờ tối khiến người ta uể oải. Bây giờ đã là buổi chiều, xem chừng ánh mặt trời không thể chiếu đến giường Lý Lộc được nữa, Keith mới kéo màn ra. Cửa sổ áp mái bị hai tầng kiếng thủy tinh bịt lại, lộ ra bầu trời bao la xanh biếc không một gợn mây, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào lớp sàn gỗ đặc biệt, trong phòng trở nên sáng ngời.

Keith cũng không quên thả một ít thực vật ở đây, mới vừa xối nước nên những phiến lá có vẻ xanh biếc tươi mơn mẩn.

Trong ánh sáng thế này, dường như khuôn mặt Lý Lộc cũng có thêm chút sắc máu. Lông mày cô giãn ra, cả khuôn mặt có vẻ cực kỳ buông lỏng. Keith ngồi xuống bên giường từ lúc nào chẳng rõ, nghiêng người cúi đầu nhìn cô.

Lý Lộc ngủ như tượng gỗ, không hề nhúc nhích động đậy. Lúc này, dĩ nhiên Keith nhớ tới những chuyện từng trải qua trong khu rừng rậm ở Venezuela. Trông cô khỏe mạnh hơn trước đây nhiều. Nhưng đó là khi so sánh với mấy năm trước, nếu như so sánh với vài tuần trước lại kém hơn rất nhiều.

Bất kể thế nào đi nữa, Keith cảm thấy thỏa mãn, bên ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời rực rỡ, thời tiết mùa đông mà lại có ngày nắng đẹp như thế. Anh ta cảm thấy nếu chạm tay vào mặt Lý Lộc nhất định sẽ rất tuyệt. Trông mịn màng mềm mại, cơ hồ không nhìn thấy lỗ chân lông.

Đựng một cái đi, trong lòng anh ta tự nổi giận với chính bản thân mình, thừa dịp không có ai ở đây, chỉ đựng một cái thôi sẽ không bị phát hiện đâu. Anh dừng lại suy nghĩ, rồi như phát điên ôm lấy đầu mình dùng sức lắc —— Keith! Cậu đang nghĩ gì vậy!

Loại bỏ tạp niệm, Keith nhanh chóng tỉnh táo lại. Đúng, nếu như chỉ đựng một cái thì về mặt đạo đức cũng sẽ không bị ai khiển trách cả.

Sau đó anh ta liền lớn gan dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc gương mặt Lý Lộc. Có xúc cảm ấm áp của da và bắp thịt, không còn cảm giác cứng rắn của xương nữa rồi, thật tốt quá!

Keith không nhịn được lại chạm mấy cái, cẩn thận thăm dò, rốt cuộc xác định Lý Lộc vẫn không tỉnh. Lá gan từ từ lớn dần, bắt đầu tiếp xúc rộng hơn. Rốt cuộc cả bàn tay áp lên trên gương mặt Lý Lộc, yên lặng cảm thụ sự ấm áp của sinh vật sống trên người cô.

Cự ly hơi quá xa, vì vậy anh ta đứng bên giường, mặt của Lý Lộc gần ngay trước mắt. Vì để cô ngủ thoải mái, lúc gần đi Carl đã giúp cô gấp gọn tóc trên gối đầu. Hiện tại, những thứ sợi tóc lạnh như băng kia liền xõa tung trên ra giường, rơi xuống mép giường. Keith cảm thấy trái tim mình đang nhảy bùm bụp, anh ta chưa từng chạm vào tóc Lý Lộc, chất tóc rất khác với người Âu châu, từ chân tóc tới ngọn đều thẳng tắp, nhưng không phải tóc quá cứng nên mới được như vậy.

Keith nhẹ nhàng nhẹ nhàng mân mê, cầm những lọn tóc lạnh băng trong lòng bàn tay có một loại cảm giác ngứa ngứa kỳ lạ, sau đó trong lòng cũng ngứa ngáy khó gãi. Len lén liếc mắt nhìn Lý Lộc —— không sao, cô ấy còn ngủ, anh vẫn rất an toàn.

Cảm giác làm chuyện xấu cực kỳ khẩn trương, Keith tin rằng lần đầu tiên anh tham gia hành động tập kích doanh trại địch cũng không kích thích đến vậy. Chỉ là thiên thời địa lợi nhân hòa, lòng anh tràn ngập niềm vui sướng, dứt khoát ngồi bệt xuống đất, đầu tựa vào bên gối Lý Lộc, nắm tóc của cô vuốt vuốt, thỉnh thoảng chọc má Lý Lộc, nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: “Ai. Lúc nào thì mới tỉnh đây!”

Ánh sáng xuyên qua cửa dần dần chệch đi, trên lầu bóng cây ngày càng dày đặc. Keith ngáp một cái, mí mắt càng ngày càng nặng nề, sau đó cứ nắm tóc Lý Lộc ngủ thiếp đi.

Cho đến khi ánh sáng trong phòng bắt đầu tối dần, Keith bị tiếng chuông cửa đánh thức. Anh ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện đã đến giờ cơm tối.

Người đến là Eyrie người phụ trách phân bộ New York. Cậu ta mang tới cho Keith một chiếc xe việt dã. Eyrie tựa vào cửa trước, một tay xách theo chìa khóa xe, đưa nó tới tay Keith, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ quái sau đó mỉm cười hỏi: “Có muốn ra ngoài cùng đi ăn tối không?”

Keith luôn có trực giác cực nhạy đối với những tình trạng khác thường, anh ta cũng lập tức cảm thấy đối phương dường như không có ý tốt với mình, vội vàng nói: “Cám ơn, nhưng không cần đâu. Tôi muốn đến siêu thị gần đây mua một ít gạo nấu nồi cháo.”

Eyrie nhếch mày: “Anh tự mình nấu cơm?”

“Xem như thế đi, nhưng không thường xuyên lắm.”

Eyrie rướn cổ lên nhìn quanh đại sảnh, phát hiện bên trong được dọn dẹp sạch sẽ, sự nghi ngờ trong lòng lại càng mãnh liệt.

“Chính anh dọn dẹp?” Cậu ta hỏi.

“Đúng vậy.” Keith đáp

Eyrie lăm bằm lầu bầu: “Chẳng lẽ tin tình báo sai, tôi vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp đón một tên ngốc không biết lo liệu. . . .”

“Cậu nói gì?”

“Không có gì.” Eyrie hất tóc trên trán ra sau tai, nở một nụ cười vô cùng thành ý hữu nghị, “Tôi biết gần đây có một siêu thị giá cả hết sức ưu đãi, mỗi ngày đều có đồ ăn giá cực thấp, nhưng số lượng có hạn, có muốn đi coi với tôi không?”

Keith nghi ngờ nhìn chòng chọc cậu ta một hồi lâu, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị đó. Sự phụ tùng nói tiết kiệm tiền là một đức tính tốt đẹp, sự phụ còn nói, trả giá không tích cực thì thần kinh có vấn đề.

“Cậu cảm phiền chờ một chút, tôi đi chuẩn bị ít đồ.” Keith nói, trong lòng âm thầm quyết định mang theo vài khẩu súng để ngừa ngộ nhỡ.

*** **

Lý Lộc hoàn toàn bị đờ đẫn. Cô phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh rất xa lạ. Thần trí chỉ hơi mờ mờ trong một giây sau khi vừa mở mắt ra, ngay sau đó liền khôi phục sự tỉnh táo thường thấy. Cảm giác đầu tiên là bên cạnh có một loại bình khí tỏa khí lạnh thấu xương, rất gần, cách huyết Thái Dương cô không tới hai mét, rất nguy hiểm!

Cô lập tức lật người, lúc rơi xuống đất không một tiếng động, yên lặng giống như mèo, tứ chi nhẹ nhàng hạ xuống sàn nhà bằng gỗ, thân thể dẹt thấp, lấy đệm giường che chắn thân hình của mình. Ngay sau đó bắt đầu suy tư nên làm thế nào để đối phó kẻ địch gần trong gang tấc.

Cô cẩn thận núp dưới đáy giường quan sát hoàn cảnh trong phòng, có lẽ là lúc bình minh hoặc chạng vạng tối. Chỉ thấy thực vật dày đặc, đồ dùng đơn giản, nhưng không có ai. Hồi lâu sau, không thấy động tĩnh gì, cũng chẳng có tiếng động nào.

Lý Lộc hơi yên tâm, cẩn thận ngẩng đầu, sau đó thấy trên tủ đầu giường bày một thanh đoản đao màu đen hai lưỡi.

Sợ bóng sợ gió một lúc. Cô đứng lên, vượt qua giường cầm thanh đao lên vuốt vuốt, đây là một thanh binh khí lạnh* Damascus, thép của Damascus rất đặc biệt, những đường vân được chế luyện tinh xảo như nước xoáy. Mặc dù thế, vẫn không có cách nào che giấu chiến khí kiên cường phát ra từ thanh đao này.

(*Vũ khí lạnh: là loại vũ khí cận chiến, không dùng nhiệt năng của thuốc nổ hay hỏa dược để khởi động hệ thống.)

Hình như hơi quen mắt? Sau khi dùng thanh đao kia cắt hai mẫu móng tay, Lý Lộc âm thầm gật đầu, cho độ sắc bén điểm tối đa. Cô định đặt nó trở về chỗ cũ thì chú ý tới một mảnh giấy được chèn ở dưới, trên giấy có viết chữ.

“Tôi đi ra ngoài mua gạo, sẽ mau chóng trở lại. Nếu như cô đã tỉnh, có hộp đựng cháo ở trong tủ đầu giường, máy đun nóng đã cắm điện, tự mình hâm lại uống.” Lý Lộc đọc xong, thả tờ giấy lại trên tủ đầu giường. Bên cạnh còn có mấy quyển sách nhỏ, cầm lên lật xem, là sách về cấu tạo phòng ốc, sổ ghi số điện thoại cứu viện khẩn cấp, sách hướng dẫn sử dụng thiết bị bảo an, vân vân. Người này muốn giúp cô nhanh chóng nắm giữ hoàn cảnh, không biết là ai để đây, có thể nhận ra người đó làm việc rất cẩn thận, rất chu đáo, quan trọng nhất là, người kia hiểu rõ sau khi cô tỉnh lại sẽ muốn xác định sự an toàn đầu tiên.

Lý Lộc để những thứ đó xuống, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trước khi mình ngủ. Cô từ trên lầu nhảy xuống, người cuối cùng thấy là Keith và Dương, cảm giác lúng túng lúc ấy khiến cô muốn nôn ra máu, Keith hẳn đã biết, từ trước đến giờ. . . .

Rất dễ nhận thấy chủ nhân của gian phòng là một người cùng nghề, nhìn bút tích lại không giống như là Dương. Lý Lộc đang lắc lắc đầu mình, không, Cô không muốn gặp Keith vào lúc này, bối rối tới cỡ nào. Cô bị đả kích, cô không muốn tên ngu ngốc Keith kia biết cô mở phòng khám nam khoa thật ra cũng có “Công lao” nhất định của anh ta.

Buồn bực nửa ngày, cơn đói bụng giúp cô ngừng bần khoăn. Dạ dày bị bỏ xó lâu như vậy, chỉ dựa vào dịch dinh dưỡng để sống, Lý Lộc có loại cảm giác, nếu như không thể tìm được đồ ăn ngon, cô sẽ khiêng tên lửa

ra đường đánh cướp.

Kéo tủ đầu giường ra, thấy trong tủ có cái hộp đựng cháo yến mạch và một hộp bí đỏ hầm. Mấy ngày nay miệng cô nhạt như nước ốc rồi. Dù lý trí biết mình đã lâu không ăn cơm, nên dạ dày trống không từ từ thích ứng, nhưng ý thức vẫn tìm kiếm kích thích vị giác như cũ.

31. Q.3 - Chương 6: Hiểu Nhau

Lý Lộc nhảy xuống giường lần nữa, chuẩn bị đi tìm tủ lạnh. Trong tủ lạnh mới có đồ ăn dành cho người trưởng thành, mấy thứ cháo loãng này là để cho trẻ nít ăn. Cô lập tức nhận thấy bộ phận nào đó trên thân thể có cảm giác rất quái dị. Tử tín hiệu thần kinh truyền đến, cô nhìn xuống ống quần, thấy một ống nhựa trong suốt lộ ra dưới ống quần, nối vào một túi nhựa hình vuông.

Lý Lộc lập tức đổ mồ hôi lạnh, đây là ống dẫn niệu và túi chứa nước tiểu, cô đã ngủ bao lâu mới phải dùng thứ này. Thật ra thì ở chỗ Brando cô cũng đã tự mình xử lý mấy cá dây dợ ống túi gắn vào thân thể. Nhưng như vậy thì sao? Trước mặt Brando, không cần thiết phải giữ liêm sỉ tôn nghiêm, có ai đi nói lý với dã thú chứ? Nhưng nếu là Keith thì khác. Hy vọng đây là việc làm của Carl, người ta dầu gì cũng là một bác sĩ, làm những chuyện này cũng không kỳ quái cho lắm, nếu không thì cũng xin là Dương, dù thể nào đi nữa mấy năm anh ta cũng thấy nhiều rồi.

Cô rất thuần thực giúp mình tháo những thứ đó ra, mở cửa phòng, sau đó đứng trên bậc thang quan sát cầu tạo cả phòng. Vì vậy cô xác định, đây nhất định không phải chỗ ở của quái nhân y học Carl hoặc Dương. Hai người kia không thể nào sắp xếp nhà mình tinh tươm như trường quay phim thể này được, khiếu thẩm mỹ của bọn họ cũng không cho phép bọn họ làm như vậy.

Lý Lộc từ trên cầu thang đi xuống, vừa đi vừa đếm, cách mỗi hai bậc thang lại bày hai bồn cây, tiến vào đại sảnh, trái phải trước sau đều là bồn hoa cao nửa người đến cao ngang người.

“Thiếu chút nữa là tưởng vào lộn Công viên kỷ Jura rồi.” Lý Lộc đổ mồ hôi.

Cô chần chờ trong chốc lát, xuyên qua bồn hoa nặng nề, tìm được phòng bếp.

Kéo tủ lạnh ra, thấy bên trong không có gì có thể ăn liền, lại nhìn thấy một hộp lòng heo tươi mua ở siêu thị. Cô gần như lập tức xác định đây là địa bàn của Keith, đại não lập tức đơ, trong lúc cô ngủ say rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ lúc nào người của Pandora quan hệ tốt với Keith như vậy, vút cô ở chỗ này mà không lo lắng gì sao? Chẳng lẽ bọn họ không có tí lòng thương hại nào?

*** **

Khi Keith lái chiếc xe việt dã về nhà đã khoảng tám giờ tối. Trên đường đi lòng như lửa đốt, chỉ sợ Lý Lộc tỉnh dậy rồi, nhấn ga xông vào trong sân dừng xe lại, phát hiện trong nhà vẫn tối đen không có ánh đèn mới thở phào nhẹ nhõm. Vậy là anh vẫn còn chút thời gian để chuẩn bị thức ăn. Không đến nỗi khiến người bị thương vừa tỉnh phải chịu đói.

Nhưng khi Keith mở cửa đi vào, lập tức phủ định những suy nghĩ nhàn nhã kia.

Trong nhà nhất định đã bị trộm, toàn bộ hoa cỏ anh đặt trong sảnh đều không cánh mà bay, hơn nữa trong không khí tràn ngập một loại mùi quỷ dị, Keith hoài nghi là loại bom kiểu mới nào đó. Anh ta lập tức nhét bao lớn bao nhỏ nhét vào cửa trước, đứng sau tủ giày móc súng lục đường kính rộng HK của Đức mới mua ra, lặng yên không một tiếng động lấp thêm ống hầm thanh.

Lúc ấy Lý Lộc đang sắp xếp những chậu cây nhiều tới đòi mạng sau vườn, đầu tiên cô nghe thấy tiếng xe hơi lái vào sân, thầm nghĩ có thể là chủ nhà trở lại. Cô cũng không có hứng thú đi ra ngoài nghênh đón, vì vậy tiếp tục xếp mười mấy bồn cây vào chân tường sau vườn.

Nhưng không lâu sau, ở trong phòng truyền đến tiếng kéo chốt bảo hiểm.

Lý Lộc ngừng tay, đứng dậy. Cô giảm thấp nhịp thở xuống, tay phải đưa ra sau lưng, rút ra thanh đoản đao hai lưỡi mà chủ phòng để lại cho cô.

Dù ai vào đây thì kéo chốt bảo hiểm trong phòng cũng không phải là hành động người tốt hay làm. Người bình thường không nghe được tiếng vang hơi nhỏ này, nhưng đối với Lý Lộc mà nói, nếu như không muốn cô cảm nhận được nguy hiểm sắp đến thì tốt nhất hãy làm loại động tác chuẩn bị đó ở cự ly cách cô hơn một trăm mét.

Lý Lộc lặng lẽ đến gần cửa sau, ngồi chồm hóm trên mặt đất, duỗi dài cánh tay mở khóa cửa sau, thấp người nhảy vào. Trong phòng tối đen nhưng cũng không cần lo lắng, cô đã nhớ rõ cấu tạo của căn nhà, hơn nữa cũng nhìn thấy lỗ mờ trong bóng tối.

Nguy hiểm gần trong gang tấc, Lý Lộc có thể cảm nhận được người đó là một tay lão luyện, bởi vì cô không có cách nào xác định đối phương đang ẩn úp tại vị trí nào. Rất khó để gặp được chuyên gia như vậy tại Mỹ, xứng với bốn chữ thân kinh bách chiến, đối phương rất giỏi giấu giếm hơi thở của mình.

Lý Lộc nhớ tới khi sư tử săn thú, loại động vật ăn thịt hùng mạnh đó cũng nín thở trầm ngâm núp trong bụi cỏ, cho đến khi con mồi chỉ còn cách mấy mét, mới đột nhiên phát động tập kích. Dù đã trải qua quá trình chọn lọc tự nhiên nhưng động vật ăn cỏ bén nhạy hơn nữa cũng khó thoát khỏi móng vuốt của những kẻ săn mồi.

Trái tim bắt đầu đập cuồng loạn, Lý Lộc quên cả cơn đói, cô cảm thấy hưng phấn, máu đang sôi trào vì gặp được kẻ địch hiểm có.

Đợi chút, kẻ địch?

Lý Lộc dừng bước, cô đứng dưới bậc thang trong góc phòng ngẫm nghĩ.

Đó thật sự là kẻ địch sao? Hay cô chỉ bị ám ảnh bởi chứng vọng tưởng bị hại?

Cùng lúc đó, Keith cũng im lặng suy tư. Trong phòng thực sự có trộm à? Trộm cắp bình thường sẽ không giỏi đến mức có thể qua mặt hệ thống an ninh do chuyên gia của phân bộ New York thiết kế. Trộm cắp bình thường cũng không khiến anh có cảm giác dựng tóc gáy như thế này.

Keith giơ súng lên, nhắm vào cánh cửa cách đó mười mét, một phát đạn bắn vào hộp thịt hầm tương đương trong túi giấy.

Mùi thơm đặc trưng của thịt hầm nhanh chóng lan tỏa khắp phòng.

Lý Lộc nghe tiếng súng hầm thanh vang lên, đây là ý gì? Phát súng kia đối phương bắn vào đâu! Ngay sau đó cô ngửi được mùi thơm của thức ăn thoang thoảng trong không khí.

Carl đã từng đánh giá Lý Lộc “Không phải là người”, sự thật chứng minh anh ta đã sai lầm, có một loại tình huống, Lý Lộc chẳng khác gì người bình thường — khi cô đói bụng.

Mùi nước tương, chao, thịt hầm trộn lẫn với nhau kích phát cảm giác thèm ăn, trước khi cô kịp khống chế, trong dạ dày đã truyền ra tiếng ục ục.

Keith thở phào nhẹ nhõm, anh đã nhìn thấy Lý Lộc. Thở ra một hơi thật dài, đứng lên mở đèn.

Lý Lộc đứng sững sờ trong góc cầu thang, ánh đèn khiến cô cảm thấy khó chịu, nâng một cánh tay lên chắn sáng. Keith đi tới trước mặt cô, bóng lưng anh cao lớn che khuất ánh đèn.

“Đói bụng hả?” Keith hỏi.

Lý Lộc đứng đó, cánh tay buông thõng, trong tay còn nắm đoản đao. Cô suy tư hai giây, thẳng thắn trả lời: “Tôi đói bụng.”

Keith sờ sờ đầu cô, nói: “Đến ghé sa lon nằm một chút đi, tôi đi làm cơm ngay.”

Lý Lộc vẫn ngồi dưới đất không nhúc nhích.

“Sao vậy, vết thương tét ra hả?” Keith ngồi chồm hóm xuống, quan tâm hỏi.

“Không, để tôi ngồi đây một lát.”

“Tôi pha cho cô một ly chocolate nóng nhé?”

“Không cần đâu, anh đi nấu cơm đi, tôi chờ anh.” Lý Lộc nói, cô cuộn hai chân lại, ôm đầu gối, vùi đầu vào trong cánh tay.

Keith nhìn cô một lúc, cuối cùng không lên tiếng chỉ xoa xoa đầu cô, đứng lên rời đi. Mấy giây sau lại vòng về thả một cái đệm xuống đây: “Cô ngồi lên trên này.” Sau đó mới đi lấy mớ đồ vừa mang về.

Lý Lộc ngồi trên nệm lót, nghiêng đầu nhìn anh ta đứng trong bếp mở túi ra sắp xếp lại.

“Tôi muốn ăn lòng heo xào lăn.” Cô nói.

“Món đó quá dầu mỡ, không nên ăn.” Keith nhanh chóng vo gạo nấu cháo, đồng thời kiên định bác bỏ đề nghị của Lý Lộc. Ít nhất ở phương diện thức ăn, anh ta là đại ca, nói ăn thịt trâu thì không ai dám ăn thịt bò.

“Vậy tôi muốn ăn thịt hầm.”

“Nếu như cô không sợ trúng độc chì thì được, tôi chỉ mua một lon thịt hầm, mới vừa bị bắn hỏng mất rồi.” Keith bắt đầu nhét đồ vào tủ lạnh.

Lý Lộc trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Không phải anh dùng đầu đạn bọc đồng à?”

“Băng đạn này đầu chì. Hướng chỉ dù đầu đạn có bọc đồng, trong tâm cũng đổ chì, phần đuôi đầu đạn lại không tít miệng, chì chảy ra cũng sẽ làm ô nhiễm thức ăn thôi.”

“Anh bắn đạn chì chẳng lẽ không sợ dễ hỏng nòng súng sao?”

Keith dừng động tác lại, ngơ ngác hỏi: “Hả?”

”Nhiệt độ nóng chảy của chì vào khoảng ba trăm độ, lúc phóng ra ngoài rất dễ bị hòa tan.

“Tôi biết mà.”

Lý Lộc vỗ trán: “Cho nên rãnh trên nòng súng sẽ bị lấp đầy. Không còn rãnh, đạn phóng ra ngoài sao chính xác được!”

“A, thì ra là thế!” Tay phải Keith dấm lên tay trái, bưng tỉnh hiểu ra.

“Thật không biết trước đây làm sao mà anh sống được.” Lý Lộc nhúc nhúc nói.

Keith đang sắp xếp đồ trong tủ lạnh, đột nhiên phát hiện lòng heo mua buổi sáng đã biến mất. Anh ngạc nhiên tìm cả buổi, cuối cùng phát hiện thức ăn thừa nằm trong thùng rác — một dúm chất hữu cơ bị cháy thành than đen.

Anh run giọng hỏi vọng về hướng bậc thang trong đại sảnh: “Lòng heo trong tủ lạnh đâu rồi?”

“A, tôi thật sự đói bụng đến không chịu nổi nên tự nấu ăn rồi.”

“Ăn xong rồi sao?” Tay chân Keith run lẩy bẩy.

“Ăn không hết nên đổ đi. Sao vậy, tôi ăn hết tám phần mười rồi, đâu có lãng phí.”

“. Là lỗi của tôi, tôi không nên để cô ở nhà một mình mà không có gì ăn.” Keith khổ sở nói, “Trước kia làm sao mà cô sống được nhỉ!”

Ngoại truyện : Cuộc gặp vô tình của Dương và Lý

Dương từ trong siêu thị đi ra ngoài, anh mua một thùng mì gói lớn, còn có một số đồ hộp thịt, nước trái cây tươi trong siêu thị.

Z mới từ nhà anh rời đi, giống như cá diếc sang sông. Tất cả thức ăn trong tủ lạnh đều bị ăn sạch, cả thực phẩm hết hạn cũng không ngoại lệ. Trải qua giám định, Z tuyệt đối là một sinh vật ngoài hành tinh, hệ tiêu hoá có thể chứa vạn vật, miễn dịch với tất cả loại hình thức ăn gây ngộ độc.

Thời điểm Z tới hai tay trống trơn, lúc trở về lại mang theo phần cứng của laptop — thật ra thì mấy bộ phận không thực tế đó cực độ không tốt, dùng lời nói mà Dương và Z đều có thể hiểu, chính là thêu hoa

trên túi rơm. Z nói: “Kỹ thuật của hacker cao hay thấp hoàn toàn không hề liên quan đến phần cứng của máy vi tính.” Ngụ ý, Otaku (trạch nữ) cho dù dùng 2 cái processor cũng không thể nào đi vào lầu năm góc hóng gió. Trong vòng hai tuần ở chỗ Dương, Z tra ra mấy chỗ sơ hở của phần mềm thông dụng, rồi đăng ký bán trên một website Thụy Sĩ, tính riêng tiền bán số liệu chỗ sơ hở đã hơn 3 triệu Euro.

Mấy năm này, Dương và Z lui tới quá mức, ở dưới sự ảnh hưởng của cô, Dương cũng bắt đầu thỉnh thoảng đến liên minh Hacker đi dạo.

Đây là một thế giới rất sâu, người thường thường nghĩ hacker cách mình rất xa, lại không biết đám người hành nghề đặc biệt này lại rất gần tất cả mọi người — chỉ cần bạn lên mạng, thì bọn họ đang ở bên cạnh bạn.

Mỗi nghề đều có quy tắc ngầm của mình, hacker cũng như thế. Bọn họ là người hành nghề tự do, không cần đi làm đúng hạn, tự nhiên tùy thời đều có thể làm việc theo ý mình, hơn nữa còn là đám người thu nhập cao. So với “Kẻ phát minh” phần mềm Trojan, “người lây bệnh” tung virus và phần mềm Trojan, “Người săn đuổi” vô trùng thịt gà, đám người tự do này chính là tồn tại trong truyền thuyết.

Loại người này có kỹ thuật siêu cao và kiến thức lập trình cực kỳ phong phú, bọn họ cơ hồ hòa làm một thể với ngôn ngữ máy vi tính, mỗi người đều có thể tra ra chỗ sơ hở trong lập trình software. Bọn họ chỉ là tìm kiếm chỗ sơ hở rồi bán ra, không có công kích trực tiếp bất kỳ máy vi tính của ai, cho nên cũng không phạm pháp.

Bọn họ được gọi là “Nhà thám hiểm” thế giới internet, bọn họ ở trong đỉnh kim tự tháp của hacker, chẳng những hacker khác phải mua những số liệu sơ hở bọn họ tìm ra, người tạo ra software đó cũng tìm kiếm sự giúp đỡ của họ.

Z chính là nhân vật đỉnh cao trong đám “Nhà thám hiểm” này. Nhưng trong cuộc sống hiện thực, nhân vật đỉnh cao này lại là một kẻ hủy diệt tử lạnh, tiêu hóa vạn năng, thật là con ma ban đêm, du hồn đêm khuya trong hành lang. . . . Tóm lại, Dương cảm thấy anh không thể nào chịu đựng được việc sống chung dưới một mái nhà của cô.

Anh từ từ đi, hồi tưởng trong nhà còn có chỗ nào cần dọn dẹp. Xét thấy ngày hôm qua Z mới vừa hưởng dụng phòng tắm của anh, Dương quyết định sau khi về nhà lập tức tiến hành thanh khiết tất cả mọi chỗ trong phòng tắm.

Đoán theo nhân phẩm một năm tắm 52 lần của Z, độ dày của lớp bụi ngày hôm qua cô tắm ra chắc chắn hơn 2mm, để bảo đảm an tâm, Dương quyết định lần đầu thanh khiết tuyệt đối phải dùng a-xít clo-hy-đric.

Anh nhớ từ nơi này quẹo trái vào một hẻm nhỏ thì có một tiệm bán thuốc hóa học độc quyền, vì vậy không chút do dự đi vào.

Ngõ hẻm rất sâu còn thu hẹp, mới vừa mưa, trên đất có rất nhiều bùn lầy.

Los Angeles nằm ở vùng biển Tây Nam nước Mĩ, thường thường bị dòng không khí ẩm ướt ảnh hưởng nên u ám mưa rơi liên miên. May mắn vệ sinh đường phố làm rất tốt, phần lớn nước trên đường phố đều trong suốt, nhưng hẻm này lại ở khu nghèo khó, mặt đất lồi lõm, trên mặt đường xi măng vỡ đã đọng không ít bụi bặm, một khi trời mưa liền thay đổi thành lầy lội.

Dương không sợ bẩn, anh chỉ không chịu nổi nhà của mình bị ô nhiễm mà thôi, Z xưng anh là “Người mắc phải chứng thích sạch sẽ”, “Đàn ông yêu nhà điển hình”. Thành viên khác trong Pandora đều gọi khen Z là tài hoa, danh hiệu này nói rõ bản chất phi thường.

Hẻm nhỏ quanh co tĩnh mịch, một đoạn đường rất dài đều không có người, Dương cúi đầu từ từ đi, không hề nóng nảy. Cho đến khi anh nhìn thấy người nằm vật xuống trên đất.

Anh dừng bước.

Một người phương Đông nằm nghiêng ở trên mặt đường xi măng, tóc lững bị người ta xoa rất loạn, mái tóc dính đầy bùn cát, áo choàng ngắn màu trắng giống như pho mát bị mốc, dính nhiều vết dơ bẩn.

Có lẽ là phụ nữ, anh lạnh lùng nhìn xuống người bên chân, trong lòng nghĩ.

Dương không phải một nhà từ thiện, anh chỉ là một người trẻ tuổi có đạo đức ở dưới tiêu chuẩn của xã hội. Nếu như vô tình gặp người bệnh sắp chết, nhiều nhất chỉ gọi tổng hợp tuyến hồng ngoại 911 hoặc phân lưu tuyến hồng ngoại 311. Báo cáo hết địa điểm, đa số tình huống đều có tai như điếc với những phương pháp cấp cứu mà nhân viên y tế chỉ dẫn ở đầu bên kia. Phong cách vắt giò ngồi xem làm như việc không liên quan mình thể hiện rất rõ ràng trên người anh.

— cô gái này giống như chết rồi, ngực không thấy phập phồng, trên mặt dính đầy bụi bặm. Dương ngồi chồm hổm xuống, ôm túi giấy siêu thị ở trước ngực, đưa ra một cái tay đầm đìa mồ hôi của cô.

Lạnh giống như tảng băng. Hơn nữa, thật bẩn.

Anh thu tay lại, nhìn chút bụi dính ở đầu ngón tay mình, quyết định cứ để cô ta nằm lại đây. Dù sao chết cũng đã chết rồi, anh nên nhanh chóng rút lui, ở lại bên cạnh một thi thể chờ đợi cảnh sát tìm tới rồi hỏi han theo pháp luật là một chuyện rất ngu.

Dương đang muốn đi, điện thoại di động trong túi vang lên. Móc ra xem, là Z điện tới.

“Hey, có biện pháp lấy được giác mạc không? Nhóm máu A.” Z nói.

“. . . . Cô có thể hỏi xin bệnh viện.”

“Không còn kịp nữa, có rất nhiều người xếp hàng, hiện tại xin không biết đợi đến lúc nào.”

“Ai cần gấp vậy?”

“La Nặc Nặc Á, bạn của tôi, một lính đánh thuê.”

“A, lính đánh thuê à, khó trách gấp gấp như vậy, việc này phiền toái.”

“Làm thế nào?”

Dương ngồi xổm xuống lần nữa, đưa một cái tay ra banh mắt thi thể kia lên, phát hiện tròng mắt của nó khuếch trương, giác mạc trong suốt không vẩn đục.

“Z à, cô có ở cạnh máy vi tính không?”

“Ở đây.”

“Tra xem bao lâu sau khi chết thì giác mạc mới vẩn đục?”

Hai giây sau — “Một đến hai giờ.”

“Tra tiếp thời gian bảo đảm chất lượng của giác mạc.”

Lập tức trả lời — “Trong vòng sáu tiếng giờ xuống, trong hai mươi bốn giờ phải thay.”

“Bên cạnh tôi có một thi thể rất mới mẻ, còn ở trong thời gian bảo đảm chất lượng. Hình dáng có thể phù hợp yêu cầu của cô, có muốn tôi mang về không?”

“A, mặc kệ như thế nào, anh mang về đi rồi nói. Tôi lên chợ đen xem hai ngày nay có giác mạc thích hợp được bán ra không.”

Dương kéo người chết lên, để nó ngồi dưới đất, tựa vào trong cánh tay mình.

Bình thường mà nói, người hơi có lòng đồng tình đều sẽ dùng từ anh hoặc cô để chỉ người đã chết, nhưng Dương chia rất rõ ràng. Chết chính là chết rồi, không có mạng sống cũng không có linh hồn. Dù gặp phải cảnh ngộ nào cũng sẽ không phản kháng, chỉ là món đồ chơi lạnh lẽo.

Anh thói quen xếp thi thể vào loại “Nó”. HE và SHE cũng không thể dùng ở trên vật lạnh lẽo không hề linh hồn.

Anh có một tình cảm triu mến đặc biệt với thi thể.

Trên người nó ướt hết, xem ra là đã dầm mưa suốt.

Cái áo choàng ngắn dính đầy bùn đất này quá gây chú ý, anh bèn cởi áo khoác cộc tay của mình xuống, đắp lên bên ngoài nó, sau đó xoay người vác lên vai. Dương một tay ôm túi mua hàng từ siêu thị, một tay dắt

cánh tay lạnh lẽo của nó, một đường đi chậm về kho hàng mình thuê, trên đường gặp phải mấy người nhìn Dương, thì anh đều dùng lý do người bạn bị ngã bệnh thành công lừa gạt qua.

Cửa mở ra, Dương lập tức biết trong nhà mình có người đến, quả nhiên, Z từ trong phòng bếp lung lay ra ngoài. Tóc của cô luôn rối loạn, mặc quần dài vải rách màu vàng, trong tay ôm máy vi tính mini mới sắm: “Tôi đang muốn gọi cho anh để báo không cần phiền toái gì, trên chợ đen vừa đúng bán ra giác mạc mới, tôi đã điều tra tài liệu của người chết khi còn sống, không có mắc bệnh gì, rất đáng tin. Giá tiền cũng tương đối thích hợp, bạn của tôi đã trả tiền trước rồi.”

Dương cởi giày ra để trước cửa, thay dép trong nhà rồi mới đi vào, vọt thẳng vào phòng tắm, thả người trong bồn nước xuống cái tủ tắm đúng, mới nâng người lên nói: “Cô có thời gian đi hack kho tài liệu bệnh nhân, lại không thời gian cho tôi biết một tiếng? Hiện tại tôi mang nó trở lại rồi cô bảo làm sao hả.”

Anh khá là bất bẽ với thiết bị lắp đặt trong nhà, phòng tắm giữ được cực kỳ khô ráo chính tề, tủ tắm kiểu đứng bị ngăn trở ở trong kính mờ ẩm ướt, bên ngoài tủ tắm là một tấm thảm thêu hoa, nhưng hôm nay đã bị giọt nước từ trên thi thể chảy xuống làm dơ.

Dương không muốn thấy một màn thảm không nở nhìn này, bởi vì ý nghĩa này anh lại muốn vệ sinh lại lần nữa, vì vậy dắt Z rời khỏi phòng tắm.

Z mới nói: “Ai mang về thì người đó chịu trách nhiệm.”

Dương hung tợn trừng cô một hồi lâu không thể nói.

“Vừa đúng thời gian trước tôi xem được ba bước xử lý thi thể trên một website, hình như trước hết là cần axit rồi đến cái gì đó, tóm lại là chất thuốc hóa học có thể hòa tan cả người, một chút cặn bã đều không còn.”

“Sau đó thì sao? Sau đó rót dung dịch từ cơ thể xương cốt lông tóc kia tan ra vào bồn cầu nhà tôi, rồi chảy ra từ cống thoát nước nhà tôi?”

“ ”

“Tôi cho cô biết, tôi tình nguyện thoa máu của tôi khắp vách tường, cũng không nguyện ý để ột giọt nước mũi của người khác dính nhà sàn nhà tôi, huống chi là thứ ghê tởm thế này.”

“Vậy bây giờ anh cũng mang ‘ nó ’ vào rồi, anh nói nên làm sao bây giờ.” Z rất không đạo đức nói.

Bọn họ đều là một loại người, có đạo đức ở dưới tiêu chuẩn của xã hội, cũng không biết là ai lây bệnh cho ai, hoặc là cùng lây bệnh cho nhau.

Hai người đang nói chuyện, phòng tắm bên kia đột nhiên truyền đến tiếng vang huyền ảo. Bất luận là Dương hay là Z đều ngậm miệng lại, cẩn thận lắng nghe.

Z hỏi: “Nhà anh có chuột?”

“Không thể nào. Dù là con gián vạn năm không chết cũng không thể có.”

“ Vậy là âm thanh gì? Có vật gì ở đó hả?”

“ ”

Hai người liếc nhau một cái, sau lưng phát rét.

“Anh xác định ‘ nó ’ mà anh mang về đã chết rồi sao?”

“Cô cho rằng tôi nhìn nhầm sao?”

Không thể nào, Z biết Dương là hạng người gì, nghiêm cẩn nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ. Anh cũng thường thường giao thiệp với người chết, còn là một chuyên gia chế tạo người chết, không thể nào nhận lầm.

Căn cứ vào văn hóa của đất nước, hai người bọn họ đoán được một khả năng, cả người liền tê dại.

Dương nhe răng trợn mắt nói: “Như vậy là. . . Xác chết vùng dậy? ! !”

Khả năng này không phải không có, Dương không tin, cho dù tin cũng là tin Ma Giáo, tỷ như Thái Dương thần giáo.... Đối với mấy vụ án xác chết vùng dãy hiểm gặp, anh cảm thấy không sợ mà là hưng phấn. Anh không thể nào cảm thấy sợ, nếu như bạn ngày ngày đối mặt với loại hình du hồn nửa đêm không phải con người của Z, như vậy cho dù Hắc Sơn Lão Yêu sống lại cũng không thể cảm thấy đáng sợ.

Về phần Z - người chuyên bay tới bay lui trong nhà thì không cần phải nói rồi. Cô rất quan tâm nói: “Đi qua xem chuyện gì đây.”

“Không ngờ trừ ngôn ngữ máy vi tính ra, trên thế giới còn có chuyện khiến cô hứng thú.”

*** **

Thích nhất là một mình sống ở trong không gian thuộc về mình, ghét nhất là người khác tùy ý chà đạp không gian của mình — thói quen của Dương làm cho người ta vừa xem hiểu ngay, anh bao lại địa bàn của mình, nếu đồng ý thì người khác có thể tùy ý tiến vào, nếu ghét ai thì dù người đó không màng sống chết cũng chỉ có thể quanh quẩn ở cửa nhà anh.

Anh trải qua cuộc sống như con sói, chỉ là bên cạnh không có bầy sói, anh là một con sói sống một mình.

Anh chưa được bất cứ thứ đồ bỏ nào ở trong nhà mình, nhưng điều kiện trước nhất phải là chính anh mang vào hoặc tự chế tạo. Thi thể không có mạng sống, thì xem như một món đồ bỏ to lớn, nhưng nếu như thi thể vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn, hơn nữa đột nhiên sống lại, vậy thì biến thành người sống sờ sờ mà Dương không thể chịu nổi — huống chi hiện trạng thê thảm trước mắt của thi thể này, khiến anh liếc nhìn liền sinh lòng chán ghét.

“Ghét” là từ ngữ thỏa đáng nhất để hình dung tâm trạng của anh lúc đó.

Thi thể đã chết này sống lại, nó biến thành “cô”. Sự thật này khiến Dương dâng lên ác cảm từ trong đáy lòng. Người hoàn toàn không quen biết kia đang tựa vào trên tấm kính mờ của tủ tắm đứng, sắc mặt tái xanh khó coi, trên da hỗn tạp chất lỏng không biết là mưa hay là mồ hôi.

Thật là bẩn thỉu, thật muốn mau chóng ném ra ngoài. Dương nghĩ.

Anh mới vừa cúi người xuống muốn bắt nó lại, ngay sau đó liền phát hiện cô đang hơi co quắp, chất lỏng màu đỏ ngòm nhàn nhạt từ khoe miệng chảy xuống. Cơ hồ chỉ là chuyện trong mấy giây, cô bắt đầu co quắp mãnh liệt, kịch liệt đến Dương cho rằng cô sẽ cắn đứt đầu lưỡi mình trong lúc co quắp. Anh vẫn duy trì tư thế cúi người, không thể động đậy. Trơ mắt thấy mồ hôi lạnh của cô không ngừng rỉ ra da, giống như da biến thành màng mỏng không có lực cản trở, không cách nào giam cầm cơ thể người bên trong.

Z hô lớn: “Giữ chặt cô ta, đây là chứng thiếu thuốc.”

Anh đứng ngẩn ngơ mấy giây, chợt nặng nề ngã xuống, cái trán cúi xuống bên cạnh tủ tắm đứng, phát ra tiếng vang trầm nặng. Z há to miệng, dù là hệ thống phòng ngự của máy vi tính mình bị công phá cũng không có kinh ngạc thế này. Cô cứ trơ mắt nhìn Dương đánh mất tất cả hơi sức, thân thể giống như bị rút sạch xương sống, theo bồn tắm trượt chân xuống, nằm ở trên mặt thảm phòng tắm.

Z bị sợ nhảy lên, nhưng mà trước khi cô kịp phản ứng, Dương lại đột nhiên có phản ứng. Anh giống như là bị điện giật, cả người co quắp chấn động, tiếp đó mở mắt. Lòng tơ của thảm dính vào mắt, khô ráo mềm mại, kho hàng này vốn được anh sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, chỗ mà lúc trước vốn bị nhận định là không thể cho người ở, giờ lại giống như là gia đình thoải mái.

Nhưng chỗ này căn bản không có gia đình, nơi này chỉ có một người ở — chính anh.

Hai tay anh chống đất, từ từ đứng lên.

“Anh làm sao vậy?” Z hỏi.

Dương lắc đầu, chán ghét liếc người trong bồn tắm, lại cảm hận chuyển tầm mắt: “Giúp tôi ném cô ta đi ra ngoài.”

“Ném tới nơi nào?”

“Cửa sau đi ra ngoài quẹo phải 20m có một đồng rác.”

Nghe nói người té xỉu còn nặng nề hơn người tỉnh táo, bởi vì bọn họ mất đi ý thức, sẽ không phối hợp hành động của người khác, cho nên khiêng một người té xỉu lên phải hao phí gấp đôi hơi sức. Nhưng nếu như đối mặt là một người còn chết chìm giữa giụa, hơi sức tiêu hao sẽ càng gấp ba bình thường, bởi vì người chết chìm giữa giụa, càng là liều chết giữa giụa.

Z cảm khái thời gian mình ngồi ở trước máy vi tính quá lâu, nên bây giờ thật không muốn vì một con nghiện mà tiêu phí hơi sức, chỉ là cô vẫn làm theo lời Dương, cô xem được tâm tình của anh cực độ không tốt, tội gì vì một người xa lạ phá hư cách mạng hữu nghị giữa bọn họ.

Cả buổi tối Dương đều không có ngủ, trước mắt anh nhấp nhô cảnh tượng khó có thể quên được, thay nhau ra sân tựa như đèn kéo quân. Đây là một bộ phim, một bi kịch gia đình còn hơn cả phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ. Bị lừa gạt khổ sở không chịu nổi, xao động lo lắng khi bị vứt bỏ, ở buổi tối hôm ấy đều đây đưa anh.

Buồn khổ đến cực điểm, anh cũng muốn thử dùng loài hoa anh túc cấm kỵ để ngăn lại ký ức của mình, dùng mơ mộng ảo cảnh thay thế trí nhớ khổ sở. Chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, anh sẽ không biến thành hành động, trước khi bị ma túy ô nhiễm, anh sẽ kết thúc tánh mạng của mình trước.

Anh cảm hận chán ghét tất cả thứ có liên quan với ma túy, hai mươi bốn người trong Pandora đều là như vậy. Bọn họ giữ mình trong sạch, dầu có chết cũng sẽ không dính vào vật phẩm tội ác này.

Chuyện xưa của Dương thật ra thì rất đơn giản, anh và người mẹ tóc đen sinh sống cùng nhau. Anh bị bạn học trong trường học vây xem, bị nói thành là “ông già nhỏ”, bởi vì anh từ nhỏ đã có màu tóc gần như bạc trắng, rõ ràng là mắt đen như người phương Đông, lại mang theo màu tóc của người phương Tây.

Mẹ lại rất vui mừng, nói đây là kỷ niệm mà cha để lại cho anh. Hôm nay hồi tưởng lại, Dương chỉ dùng cái từ “mềm yếu” chỉ phái nữ để khái quát.

Sau đó bọn họ di cư đến nước Mỹ, mẹ dẫn anh đến sum họp với cha.

.....

Dương không ngủ được, anh từ trên giường bò dậy, kéo cửa phòng ngủ ra, phát hiện trong phòng khách đều tối. Z đã rời đi rồi, có lẽ là đi kiểm tra gác mạc mua được từ chợ đen.

Anh nghe được tiếng tim đập của mình, nghe được tiếng xe hơi gào thét mà qua trên đường phố xa xa, nhưng không nghe được âm thanh người sống.

Cuộc sống thật yên tĩnh.

Khi đèn treo bật lên, liền thấy được thiết kế huy hoàng giống như của một gia đình vô cùng giàu, song khi màn đêm buông xuống, chốt mở kéo lên, tất cả cảnh tượng đều chìm vào bóng tối, vì vậy chỉ có thể nghe được âm thanh của mình.

Chốt mở bị đè xuống vang lên một tiếng nhỏ.

Dương nhắm lại hai mắt, rất nhanh thích ứng độ sáng này, nơi này trừ anh ra không còn ai khác. Không có cha, không có mẹ, chỉ có một mình anh. Ngoại truyện 4: Cuộc gặp vô tình của Dương và Lý

Từng góc ngách trong phòng nháy mắt sáng ngời, anh cũng được chiếu rọi rất thoải mái. Nếu như anh có thể nhìn thấy gương, nhất định sẽ đập vỡ gương, trên mặt anh là vẻ mềm yếu mà mình quyết không muốn thấy, căn bản là mặt không còn chút máu.

Hay là quét dọn vệ sinh trước đi. Anh luôn nghĩ đến việc nhà mình từng bị kẻ nghiện thuốc dính vào, cảm giác dơ bẩn giống như mỡ chảy ra đó, thời thời khắc khắc làm lòng anh rối rắm, cảm giác đó như là bị vật bẩn dính chặt, sẽ kéo anh vào sự tuyệt vọng không cách nào khống chế.

Anh dùng sức lau bằng miếng chùi chén, quỳ gối bên ngoài bồn tắm, hai tay mang bao tay, để tránh ỉnh bị ô nhiễm.

Ban đêm đã qua, sáng sớm rồi cuộc lại tới. Bầu trời màu xanh xám từ khe hở giữa các tòa nhà lộ ra, bắt đầu chậm rãi mở rộng từ phía đông.

Dương xách theo túi rác từ cửa sau ra ngoài, đi tới đồng rác thì mới nhớ có người bị ném ở chỗ này.

Đường phố còn mờ tối, ở trong ngõ tắt có bốn bóng đèn nhỏ chiếu sáng, anh nhìn thấy một người vùi lấp sâu ở trong mui mấy túi rác to như cái gối.

Bộ dáng của cô nhếch nhác cực kỳ, trên đầu trên mặt đều ướt nhẹp, không biết là nước đục từ trong túi rác tiết ra, hay là nước mắt nước mũi của cô. Loài người được xưng là loài người, là bởi vì bọn họ có tôn nghiêm hơn động vật. Nhưng cái tên trên mặt đất này đã không còn như con người, mà trở nên giống như cái trắng mặn bị bỏ nhiều năm, bẩn thỉu và mốc meo.

“Có nghe được lời nói của tôi không?” Anh hỏi.

Người bên trong đồng rác không có phản ứng, chỉ đang kéo dài hơi tàn rùng mình.

Dương đá cô một cước: “Đừng giả bộ chết, cơn ghiền không thể kéo lâu như vậy.”

Vẫn không để ý tới.

Anh không phải một người kiên nhẫn, nhất là đối mặt kẻ nghiện thuốc. Anh giẫm một cước ở trên xương đùi cô, khẽ dùng sức, lại dùng sức, lại dùng sức. . . . Từ đầu đến cuối không được để ý tới.

Rắc một tiếng, chấn động cứng rần từ lòng bàn chân truyền đến. Dương mạnh mẽ thức tỉnh, trong lúc anh không chú ý, cơ nhiên đã đạp nứt xương đùi cô rồi.

Cúi mắt nhìn xuống, mượn sắc trời hơi sáng lên, liền thấy sắc mặt người kia xanh trắng đến đáng sợ. Hôm qua chỉ là tái nhợt, nhưng bây giờ còn nổi lên màu xám tro, sắc màu giống như tro bị đóng thành băng.

Anh vẫn không được bất kỳ sự đáp lại nào, loại cảm giác này khiến anh phiền não, giống như mình thành bụi bặm trong suốt không là gì, không được người ta đặt trong mắt.

Chuyện này rất đáng sợ, không có gì đáng sợ hơn một kẻ nghiện thuốc, hơn nữa kẻ nghiện thuốc này còn không sợ anh.

Ở trong lòng Dương, người hít thuốc phiện giống như lửa mạnh trong rừng núi, bạn biết nó đáng sợ, bạn muốn né tránh sự tổn thương của nó, nhưng bạn không cách nào khống chế phạm vi của nó. Anh có thể dựa vào việc tổn thương kẻ nghiện thuốc để ỉnh tràn đầy dũng khí, dù là dũng khí giả dối mặt ngoài cũng tốt.

Dũng khí tựa như một khí cầu, khi anh dùng lời nói dối lừa gạt mình, thì khí cầu sẽ càng lúc càng lớn, thành một con vật khổng lồ khiến người xem hoảng sợ.

Chỉ khi nào anh phát hiện mình không cách nào tổn thương bọn họ, thì khí cầu được bạo lực thổi phồng đó liền bị một châm đâm thủng, trừ ám ảnh không thể thoát khỏi, thì không còn gì khác còn dư lại.

*** **

Trời vừa sáng, Dương lại đứng ở trước đồng rác lần nữa, nơi xa có xe đổ rác chạy tới đây chuyên chở rác thải tích lũy cả buổi tối. Cô gái này lại đang ngủ, không cách nào nói chuyện, không cách nào hành động.

“Cô rất khổ sở sao?”

Không trả lời.

“Vậy tại sao cô không chết đi?” Anh hỏi, mang theo ác ý.

Vẫn không trả lời.

Dương mất kiên trì, anh kéo người không nói chuyện trong đồng rác, kéo về kho hàng ở dưới lòng đất trong nhà. Đường từ sân tới cửa có rất nhiều cục đá, cô bị đặt trên mặt đất, da tiếp xúc đến góc nhọn của mặt đất, dần dần bị mài ra từng vết máu, từ bậc thang vào cửa đến căn phòng dưới đất, máu kéo ra một đường.

Dương không có chú ý tới, nếu như chú ý tới anh nhất định sẽ phát điên. Nhưng vào thời khắc này, anh chỉ muốn nhét cô vào bóng tối mà không ai thấy được.

Cô ta cơ nhiên không chết, cũng không có tự tìm chết. Là vì cái gì chứ?

Dương ném cô trong góc tối, mình thì tìm xó góc khác xui lơ trợt ngồi xuống. Nếu như anh biết ngày hôm qua đi ra ngoài sẽ gặp phải đồ chơi này, như vậy dù đánh chết anh cũng sẽ không đi vào cái ngõ đó. Chỉ một buổi tối ngắn ngủi, cảnh tượng đã bị cố ý quên lãng thật lâu lại nổi trên mặt nước như ác mộng.

. Mẹ dẫn anh ra nước ngoài định cư, là vì sống chung với cha của anh.

Cha quả nhiên giống mẹ miêu tả, có mái tóc cùng màu với anh, mềm mại mịn, màu trắng vàng nhàn nhạt, lóng lánh ánh vàng trắng dưới ánh mặt trời.

Cha biết được rất nhiều thứ, đã dẫn bọn họ đến công viên quốc gia xem suối phi, đi Disney xem phim không gian ba chiều, đi đến bờ biển, đi đến sa mạc. Có một lần mẹ gặp chút phiền toái, cha đã chặn ngang cánh tay trước mặt đám côn đồ, dây cửa màu bạc liền cắt đứt cổ họng của họ.

Cha biết làm sữa hai lớp (double-layer milk custard) cho anh bổ sung canxi, biết làm nước gừng ẹ ăm người.

Đoạn thời gian đó thật giống như truyện cổ tích xinh đẹp nhất. . . . Một gia đình hoàn chỉnh, một nhà ba người nho nhỏ, bọn họ hạnh phúc sống chung với nhau.

Dương rót một ly nước, từ từ dứt cô uống vào.

Quá trình này rất gian nan, người bị độc phẩm phé bỏ cơ hồ không có năng lực tự chủ, nuốt vài hớp sẽ bị sặc trong khí quản một lần. Nhưng cô vẫn đang cố gắng nuốt, giống như ly nước kia là một đốm lửa, mà cô là một con thiêu thân.

Anh ôm người từ căn phòng dưới đất trở về mặt đất, trở lại phòng ngủ của anh. Cô làm dơ phòng của anh, từ phòng dưới đất đến phòng khách, từ phòng tắm đến phòng ngủ.

“Nếu khổ sở như vậy, tại sao không chết đi?” Anh lại hỏi, thật nghi ngờ.

Thời gian trôi qua từng ngày, Dương trừ phải làm việc duy trì cuộc sống của mình, còn phải phân tâm chăm sóc phé nhân không có năng lực tự chủ. Mỗi ngày anh đều nhìn cô khổ sở giãy giụa, co rúc ở góc tường phòng ngủ; mỗi ngày anh đều cho ăn cho uống, vệ sinh sạch sẽ.

Trước mắt đang xảy ra một kỳ tích, đây là chứng thiếu thuốc không hề gián đoạn. Ở trong ký ức của anh, không có loại ma túy nào có thể sinh ra lực phá hoại đáng sợ như vậy.

Trong đại não có một bộ phận có thể tạo ra vật chất làm cho người ta vui thích, tác dụng của ma túy tương tự với vật chất đó, thậm chí mạnh hơn. Nghiện, chính là khi hút ma túy tới trình độ nhất định, đại não sẽ cam chịu không cung cấp thêm vật chất làm người ta vui thích nữa, vì vậy cắt đứt hợp chất.

Cho nên người nghiện rời khỏi ma túy thì tương đương với mất đi vui vẻ.

Nhưng dù nghiện thể nào, cũng sẽ không có ai xuất hiện cơn nghiện phát tác không ngừng thể này. Nhu cầu của thân thể con người đối với vật chất vui vẻ là rất có hạn, không thể nào luôn luôn cần.

Có lẽ là do ma túy này quá lợi hại, chẳng những lừa gạt đại não, nói với đại não không cần tạo ra vật chất vui vẻ nữa, hơn nữa còn mạnh mẽ phá hư đại não, khiến nó khẩn cầu ma túy vô hạn độ, chỉ cần không thể thỏa mãn, liền luôn luôn ở trong địa ngục.

Tâm tình đang thay đổi, Dương rõ ràng biết mình muốn cái gì, anh chỉ muốn một kỳ tích. Anh muốn thấy được sự cố gắng của cô.

*** **

Nhiệm vụ gần đây nhất của Dương xảy ra lỗi, Z vội vàng bổ sung. Cô rất lo lắng tình trạng của Dương, Dương trước kia chưa từng phạm sai lầm, gian nan nhiệm vụ hơn anh cũng độc lập hoàn thành ọi người xem.

Lần này anh cứ nhiên không giết được một người, chuyện này giống như là một sinh viên hạng nhất môn Calculus, lúc được hỏi $1 + 1$ bằng mấy thì trả lời là 11, là sai lầm vô cùng hiếm, quả thật giống như là không yên lòng.

Dương cúp điện thoại, rất không kiên nhẫn vì sự dài dòng của Z. Anh đá ra giày da, tùy tiện mang đôi dép trở lại phòng ngủ. Giường lớn Simmons đã bị đổi hết, đổi thành một cái giường hai tầng bằng kim loại mới sẫm, tầng dưới là cô gái bị trói bằng dây nịt, tầng trên thì là địa bàn của anh.

Gần đây cảm thấy rất mệt mỏi, nên anh ngủ rất nhanh.

. . . . Máu lây dính chân, giống như một ao đầm vô biên, anh không có biện pháp đi ra ngoài. Chỉ có thể nhìn mình bị bao phủ từng chút. . . .

Gia đình cổ tích vỡ tan trong một ngày.

Người đàn ông kia ở chung với mẹ, biến bà thành động vật thí nghiệm. Người đàn ông kia rời đi, ma túy bị ngừng cung cấp, mẹ rốt cuộc biết trong nước gừng ông ta nấu ỉnh uống mỗi ngày chứa thứ gì.

Tiền dành dụm chỉ đủ mua ma túy trong hai tháng, sau đó bà quyết định cai nghiện.

Mẹ trói Dương lại trong một góc dưới hầm — bọn họ cũng chỉ có thể ở trong căn phòng dưới đất.

Mẹ dùng nylon dán cái miệng của anh, thỉnh cầu anh tha thứ sự thô bạo tạm thời này, vuốt đầu của anh muốn anh ngoan ngoãn xem ti vi. Sau đó bà cố gắng khiêng một cái tivi 16 inches đến bên chân anh, mở ra, bên trong đang chiếu hoạt hình Chuột Mickey và Vịt Donald.

Mẹ đã đóng chặt cửa sổ, đưa tay còng mình vào song sắt cửa sổ của căn phòng dưới đất.

Sau đó màn đêm buông xuống.

Điên cuồng khổ sở kéo dài mấy giờ, thật sự đúng theo mặt chữ hình dung — quả là điên cuồng.

Bà mất đi lý trí, không thể suy tư, bà cuồng loạn muốn tránh thoát sự trói buộc của còng tay, đi tìm chất thuốc có thể giải trừ khổ sở. Bà đã quên cái chìa khóa bị bà để ở dưới chân giường, chỉ nhìn thấy một cái kéo đặt ở chỗ có thể đụng tay đến. Sự cố chấp càng mãnh liệt hơn cố chấp, bà vươn lên cây kéo, cố gắng muốn cắt đứt cánh tay của mình, muốn thoát khỏi còng tay.

Anh buồn bực kêu thảm thiết, muốn cảnh báo.

Nhưng thực tế quá tàn khốc, bọn họ ở trong một căn phòng dưới đất của căn nhà cũ ở khu dân nghèo, sẽ không có cảnh sát tới ngăn cản tiếng ồn quá to, các bạn hàng xóm cũng không để ý, mà chỉ lo vui vẻ, chỉ có một người đi ngang qua đá cửa một cú, không vui nói: “Đánh đứa bé đừng đánh quá dữ.”

Dương liều mạng làm ra tiếng vang, hi vọng người kia có thể xông tới nhìn chút, cứu anh, cứu mẹ của anh. Nhưng vô dụng, người kia lầm bầm lầu bầu đi mất.

Máu từ vết rách mà cây kéo khắc ra phun lên cao, từng giọt rơi tí tách, trên đất tích đầy máu sền sệt. . .

Mấy năm về sau, Dương mới biết chỉ cắt một vết nơi cổ tay cũng sẽ không chết, huyết áp hạ thấp đến trình độ nhất định, mạch máu sẽ co rúc lại, ngăn cản máu tiếp tục chảy. Mẹ anh chết bởi mất máu quá nhiều dẫn tới cơn sốc, chủ yếu bởi vì bà đã cắt rất rất nhiều vết trên cổ tay mình, rất nhiều rất nhiều vết.

Cho đến khi chết bà cũng không có ngừng cắt cánh tay mình. Cây kéo rất cùn, bà chỉ cắt đứt được xương cổ tay, xương trụ cánh tay vẫn còn.

Bà mất đi lý trí, quên cái chìa khóa gần ở bên người, quên mất đau đớn trên người, quên con trai của bà đang nhìn.

Bà chỉ đang tìm kiếm giải thoát, dù là ma túy cũng tốt, tử vong cũng tốt, chỉ cần có thể từ thoát khỏi sự khổ sở này là được rồi.

*** **

Dương giữa đêm khuya khoắt trợn to hai mắt, bị cơn ác mộng thức tỉnh chỉ là chuyện trong nháy mắt, lúc này, ký ức trong mộng giống như cưỡi ngựa xem hoa trùng điệp không dứt, thoáng một cái mấy năm.

Anh ngồi dậy trong bóng tối, hô hấp rất thông thả, nhưng trên trán đều là mồ hôi lạnh. Động tác nhảy xuống giường vẫn rất lưu loát, nhưng chân đã mềm. Anh đi vào toilet, muốn tắm một trận, mồ hôi loang lổ

trên người khiến anh cảm thấy thật không tốt, kích thích anh nhớ lại cảnh tượng máu chảy đầy người mẹ hôm đó.

Lúc này rất an tĩnh, điều này khiến anh chú ý, Dương dừng lại.

Anh nghĩ về một người có thể đã dùng loại ma túy không bình thường, cho nên phản ứng cũng khác biệt, dù hôn mê cũng rất không yên ổn, cơ thể hoặc giãy giụa hoặc co quắp, tóm lại chưa có lúc ngừng nghỉ.

Nhưng bây giờ lại an tĩnh.

Dương vội vàng mở đèn trên tường lên, thấy người đó vẫn còn bị trói. Dương thở ra một hơi, tiếp đó rất buồn bực vò đầu, cô trốn hay không liên quan canh cái rầm, khẩn trương cái gì?

“Làm phiền anh, xin cho tôi một ly nước.” Trong không gian vang lên một âm thanh không thuộc về anh.

Dương nghi ngờ nháy mắt mấy cái, cuối cùng cố định tầm mắt ở tầng dưới giường. Vì phòng ngừa nảy sinh hoại tử, dây nịt cũng không cột quá chặt, có đầy đủ không gian cho cô lật người, nhưng đôi tay lại bị còng tay còng chặt. Trải qua ba tháng giày vò, hoại tử không có nảy sinh, người đã trở nên gầy trơ xương.

Đúng là cô đang nói chuyện, âm thanh đứt quãng, hơn nữa rất khó nghe. Gương mặt đã hoàn toàn không nhìn ra diện mạo ngày đó, da cũng thành màu tro tàn, lớp da mỏng dính vào đầu, phô bày hình dáng xương cốt rõ ràng, không khá hơn xác ướp khô bao nhiêu.

Dương lại cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, từ cơn ác mộng lúc nhỏ chuyển đến cơn ác mộng giả tưởng, xác ướp đang nói chuyện trước mặt anh. Anh gật đầu liên tục, nói: “Cô chờ một chút!”

“Phải là nước muối ấm.” Người trên giường còn nói, động tác hất cằm của cô rất cứng rắn, khiến Dương cảm thấy xương cốt của cô cũng đang vang dội lách cách.

“Tốt.” Dương quên sạch mong muối đi tắm của mình, vội vàng tìm cái ly rót nước, xông về phòng ngủ.

Thấy không dựa vào sự giúp đỡ của anh hơi nhấp mấy cái miệng nhỏ liền ra hiệu ngừng, sau đó nói: “Làm phiền anh lấy túi đi tiểu giùm.”

“A. . .” Dương mới nhớ tới cô nằm trên giường hồi lâu, căn bản dựa vào dịch dinh dưỡng duy trì, căn bản sẽ không thiếu nước, sao câu nói đầu tiên lại là muốn uống nước? Hơn nữa còn bảo một người đàn ông như anh giúp cô lấy túi tiểu, cô không cảm thấy xấu hổ sao? Dù là tình thế vội vã bị bó tay, ít nhất cũng không nên nói lạnh nhạt như thế chứ.

“Cô rất khát?” Anh không nhịn được hỏi.

Cô từ từ nói: “Dạ dày trống quá lâu, phải uống chút muối mới thích ứng.”

Dương cảm thấy cô càng thêm giống cây khô rồi, bất luận là muốn nước, hay là lời nói vừa rồi, cô cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Tại sao cô hít thuốc phiện?” Dương hỏi.

Cô gái hơi lật người, anh cư nhiên cảm thấy cô đang trừng anh. Thật là một kẻ nghiện thuốc cả gan làm loạn, chẳng lẽ cô không biết “Đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu” sao?

“Anh có thể gọi tôi là Lý, nhưng tốt nhất không nên hỏi tôi chuyện hít thuốc phiện.” Cô nói.

Thời tiết trở nên lạnh, lại từ từ ảm đạm, từng tở lịch được gỡ xuống. Khổ sở còn đang tiếp tục, trạng thái tinh thần của cô gái lại càng ngày càng tốt.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ, Dương bị thương trở về. Xương quai xanh ở vai phải bị thủng một lỗ to, máu chảy không ngừng. Vì phòng ngừa bị người ta truy ra tung tích, anh dùng túi ny lon chận chặt vết thương, máu rót ngược vào lồng ngực, áp bức phổi, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Dùng sức mở cửa, dùng hết hơi sức gọi điện thoại cho Brad, nhưng còn chưa kịp bấm nút gọi, anh đã lọt vào hôn mê. Lần này có lẽ sẽ chết. Anh có một cảm giác rất dễ dàng được giải thoát. . . .

“Nơi này là nơi nào?” Dương mạnh mẽ thức tỉnh, sau đó cảm thấy cả người đầy mồ hôi lạnh, lồng ngực bên phải rất đau, toàn thân nóng rực, vẫn còn sốt nhẹ. Anh nhớ lại việc mình bị thương, bị dòng máu chảy ngược vào lồng ngực áp bức hít thở không thông, bởi vì mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Anh quan sát không gian không thuộc về mình, có lẽ bởi vì cảm giác xa lạ này khiến anh cho dù ở trong hôn mê cũng bị giật mình tỉnh lại.

Nơi này là nhà Brad, nhưng anh nhớ điện thoại vẫn chưa gọi. . . . Vết thương đã được xử lý, băng bó rất chắc.

Brad vội vã vào phòng ngủ: “Cậu nằm xuống, không muốn miệng vết thương nứt ra thì nằm yên không được động cho tôi.”

“Sao tôi lại đến được nhà cậu?”

“Vị khách trong nhà cậu gọi điện thoại, là anh ta xử lý khẩn cấp cho cậu.” Brad đẩy ngã Dương, “Sau đó Carl giải phẫu cho cậu, bây giờ là ngày thứ ba sau khi phẫu thuật.”

“Khách trọ? Anh? Tôi không có khách trọ. Trong phòng chỉ có một người đàn ông là tôi.”

“Ah? Thế cái tên có bộ dáng như nạn dân là ai? Mặc cái áo sơ mi trắng rộng, giống như là trộm y phục người khác để mặc.”

“ ”

Dương không để ý sự ngăn cản của Brad, cố ý để bảo anh dẫn mình về nhà. Anh không biết vì sao sao tâm tình của mình vội vã như vậy, tại sao muốn nhìn thấy kỳ tích trong suy nghĩ như thế.

Anh suy yếu tựa vào trên người Brad, tìm kiếm cái chìa khóa mở cửa. Lý chỉ mặc một cái áo sơ mi của anh — cô cũng chỉ có thể tìm y phục để mặc từ tủ quần áo của anh — không mặc quần đi từ phòng sách vào toilet. Trong tay cô cầm một hộp sữa tươi lấy từ tủ lạnh ra, miệng thình lăm ổng hút.

Giống như bộ xương đang đi lại. Dương nghĩ. Việc này rất khác thường, người hơn nửa năm không có xuống đất không thông qua trị liệu thì không thể nào tùy ý hành động, hơn nữa cô còn bị trôi ở trên giường .

Lý nhả ổng hút, lộ ra một mỉm cười y hệt xương cốt: “Vì thoát khỏi những dây nịt kia, tôi đã phá hủy giường của anh, nhưng đó là vì giúp anh gọi điện thoại tìm người, tôi không phải phụ trách bồi thường. . . . Thân thể của tôi hình như hơi kỳ quái, thức ăn trong cái tủ lạnh to hai cửa của anh bị tôi dùng hết rồi, tôi sẽ trả tiền ăn cho anh.”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ tiếp, chợt nói một câu không dính đáp gì: “Anh về rồi.”

Dương ngây ngốc ngẩn người.

“Ừ, tôi đã trở về.” Anh trả lời.

Lý nâng hộp sữa bò vẩy vẩy bọt họ, tiếp tục đi vào toilet.

Mà Dương thì từ từ trượt xuống ngồi dưới đất, anh ôm đầu của mình, che mắt, cúi đầu cười. Từ Los Angeles chuyển tới Newyork, có rất nhiều chuyện Keith cần phải thích ứng, một trong đó là muốn tìm được một siêu thị quen, bảo đảm mỗi ngày đều có đồ ăn tươi ngon. Một chuyện khác chính là — xây dựng mối quan hệ tốt với đồng nghiệp mới.

Tám giờ, Keith xác định Lý Lộc còn đang ngủ, hai loại súng khác nhau cũng đặt ở chỗ cô có thể đụng tay đến, mới an tâm ra khỏi nhà.

Buổi sáng 9:00, Keith đến phân bộ S. Q. ở New York.

Khác với phân bộ Los Angeles, phân bộ Newyork là một tòa nhà độc lập, được xây dựng cách xa bờ biển, bởi vì gần ngoại ô nên giao thông nhanh và tiện lợi hơn, ít nhất rất hiếm khi phải chịu nỗi khổ giao thông ách tắc. Keith đậu xe ở bãi đậu xe lộ thiên, ngẩng đầu nhìn tòa nhà mười mấy tầng theo tông màu xám trước mắt, trong lòng nghĩ khi về nhà đi ngang qua siêu thị phải mua nhiều rau và cá một chút, dù sao ăn nhiều nội tạng động vật cũng không tốt.

Hôm nay phải bắt đầu công việc mới rồi, anh phụ trách chuẩn bị thức ăn cho hai người, trách nhiệm trọng đại, nhất định phải thật tốt mới được.

Dudley kéo lá thép trên mảnh cửa xuống, nhìn người đàn ông đang đứng trong bãi đỗ xe. Eyrie trùng hợp đi ngang qua, bị Dudley túm được.

“Gì vậy?” Eyrie hỏi.

“BOSS, đây chính là người mới tới trình diện hôm nay mà sếp nói đó à? Trông chả giống người mới tí nào.”

Eyrie vỗ vai Dudley: “Cậu chưa xem tài liệu tôi đưa sao? Anh ta từ nhỏ đã sống trong mưa bom bão đạn. Nếu coi anh ta là người mới thì người trong tòa nhà này phải chui vào tã lót hết.”

Dudley chất lưỡi: “Thiệt hay giả vậy! Đây là nhân vật có cấp bậc chuyên gia trong ngành chúng ta sao.”

Eyrie lắc đầu, bỏ lại Dudley quay trở lại bàn làm việc, bắt đầu quét dọn làm vệ sinh.

“A, anh ta đang nhìn về hướng chúng ta. Ánh mắt thâm trầm quá, trong ánh mắt sâu thẳm thẳm đó nhất định cất giấu trí khôn sánh ngang Aristotle!”

“Chẳng lẽ những nhân tài được tiến cử từ trường đại học phải quái quái một chút? Hay cậu học nhiều quá nên hỏng não rồi.”

“A! Anh ấy đang cúi đầu xuống, đang suy tư kìa, có khí chất làm sao! Nhất định anh ấy đang về ý nghĩa của sự sống và cái chết. những đề tài thâm trầm như thế.”

“Dudley, mau tới dọn dẹp mở giấy tờ của cậu đi, hôm nay muốn duyệt xong tiền thuê của một nhóm SP vừa nhận nhiệm vụ, làm không tốt sẽ bị đám dưới lầu lột da ăn thịt luôn đó.”

Phân bộ New York có một truyền thống đó là mỗi khi gặp phải người mới trong nghề sẽ sắp xếp một “Hội hoan nghênh”. Bang New York có tác phong thoải mái chọn ngày không bằng gặp ngày nên Keith đến nhận chức lại nhận được đãi ngộ kỳ chút cũng không có gì lạ.

Quả thật giống như một trò chơi qua hăm. Đầu tiên là nhân việc phục vụ sau cửa tự động, ngay sau đó tiểu thư xinh đẹp ngồi sau bàn tiếp tân ở đại sảnh, ông chú ngồi trên giàn dáo sửa đèn.

Dudley vừa nhập số liệu vào bảng vừa quan sát động tĩnh dưới lầu qua màn hình.

Anh ta liên tiếp than thở: “Thật may là đã bỏ mấy thứ chuẩn bị hồi sáng, thật may là kính bảo vệ đủ chắc chắn, thật may là đã đảm bảo hôm nay mọi người đều dùng đạn giấy.”

Màn hình máy tính đột nhiên tối sầm, Dudley sững sờ.

Eyrie vỗ trán, giống như vừa nhớ ra: “A, cúp điện rồi! Tôi quên nói ọi người anh ta là chuyên gia cúp điện. Chẳng những cắt đứt dây điện chính, hình như đường dây phụ cũng bị hạ độc thủ rồi.”

Dudley xanh cả mặt, gân xanh trên trán trên trán người trẻ tuổi nhất phân bộ New York giật giật: “Số liệu của tôi không có bản lưu!”

“Ai da ai da, ” Eyrie đổ thêm dầu vào lửa, “Trong phòng làm việc của tôi sao mọc ra một ông Tu La* thế này.”

(* A Tu La: Thần chiến tranh của người Ấn.)

Dudley siết chặt quả đấm khê run rẩy, từ từ ngẩng đầu, rắc một tiếng bẻ gãy bút máy trong tay. Cậu ta hung tợn nói: “Anh ta tên gì? Keith? Bắt lấy anh ta, tôi nhất định phải cho anh ta biết ba ngày ba đêm ngồi trước máy chính xử lý số liệu là công việc như thế nào!”

Trên vách tường thủy tinh đột nhiên vang lên tiếng rõ, Tu La Dudley hung tợn nhìn sang, Eyrie vô tội buông tay, dùng ánh mắt ra hiệu về hướng cửa sổ.

Keith đang đứng giữa không trung bên ngoài vách tường thủy tinh vẫy tay chào hỏi Eyrie.

“Không thể nào, đây rõ ràng là lầu mười tám mà!” Dudley ôm đầu kêu to.

“Đồ ngốc, anh ta đuổi mấy người lau kính, chiếm dụng giàn giáo dùng để lau kính đó.” Eyrie nói.

Chỉ thấy Keith tự nhiên như ở nhà, ôn hòa mà dùng cán súng đập bốn cái lỗ bốn góc tường thủy tinh, Dudley kêu thảm thiết: “Dừng tay, anh có biết nhân công đắt đỏ cỡ nào không! Mua thủy tinh về còn phải mời người đến lắp, khoản chi này anh có chịu không!”

Keith làm mặt quỷ, khê cười, khi Dudley cho rằng anh ta sẽ xuống tay lưu tình thì Keith nâng chân lên đập ngay chính giữa tấm kính. Vì vậy tấm thủy tinh công nghiệp bị đập bốn góc oanh liệt rơi xuống, ầm một tiếng đổ vào trong phòng làm việc.

Giàn giáo lau thủy tinh vì động tác này mà dao động mãnh liệt, giống như xích đu giữa không trung. Nhưng là Keith đứng được rất vững, giống như dưới chân có giác hút. Giàn giáo đu đưa ra xa rồi lại gần, khi cự ly được thu hẹp, Keith bắt được khung cửa bằng kim loại, nhảy tọt vào phòng.

Anh ta đập khẩu súng trong tay lên bàn làm việc của Eyrie, nói: “Thu quân đi, trò chơi kết thúc rồi.”

Eyrie bật cười ha ha: “Thế nào, tình huống chưa bao giờ có chứ.”

Keith nói: “Khó trách Squall nói phân bộ New York là nơi tập trung những phần tử quá khích, khó trách đường Vichy không thích đến NewYork làm nhiệm vụ.”

“Anh nói vậy làm tôi đau lòng quá.”

“Ở New York nút áo quý lắm hả? Tôi mới đi nửa vòng dưới đó, nút áo trên áo khoác đã bị giạt mất một nửa rồi.”

“ Anh bị cướp ở tầng nào?”

“Phía Đông tầng hai, vì vậy tôi mới dứt khoát đi ‘ thang máy ’ lên.” Keith chỉ chỉ giàn giáo ngoài cửa sổ.

Eyrie không biến sắc cho qua vấn đề này, làm sao anh ta có thể nói thẳng với Keith, nói rằng đám nam nữ ở phía Đông tầng kia rất yêu thích những cơ thể hoàn mỹ. Làm sao anh ta có thể để Keith biết, chỉ cần anh ta lên tầng đó sẽ rất dễ bị người ta dụ xxx, thuốc mê rồi xxx linh tinh.

“Mỗi lần có người mới đến đều náo nhiệt như vậy sau?”

“Làm vậy là để giúp anh mau chóng hiểu được điểm mạnh cũng như điểm yếu của mọi người trong thời gian ngắn, dù sao về mặt công việc họ cũng là đồng đội của anh.”

Keith nói như đinh đóng cột: “Trong vòng nửa năm tới tôi sẽ không nhận nhiệm vụ ở ngoài, chỉ phụ trách bang huấn luyện người mới.”

Eyrie thở dài: “Được rồi, xem ra sức hút của cuộc sống gia đình đối với anh càng lúc càng mãnh liệt. Chỉ là mấy tên nhóc ở đội cơ động rất mong đợi anh đến, nếu biết anh không nhận nhiệm vụ bên ngoài nữa, nói không chừng sẽ bạo loạn.”

“Tôi sẽ giúp anh tiến hành trấn áp.” Keith rầu rĩ nói, “Nhưng đội cơ động không dễ đối phó, làm ơn nói cho tôi biết vị trí của kho vũ khí.”

“ Có thể nói vị trí kho vũ khí cho anh biết, nhưng trấn áp thì không cần. ”

Từ đầu đến cuối Dudley vẫn không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Keith, cậu ta hoàn toàn bị biểu hiện của nhân vật tinh anh có ” ánh mắt sâu sắc” , ” suy tư thâm trầm ” này hấp dẫn, cho dù Keith mới vừa phá hỏng tường thủy tinh, tăng thêm một khoản không chi cho công ty cũng không thành vấn đề.

32. Q.3 - Chương 7: Dora

Lý Lộc hơi nghiêng người liền đụng phải một vật kim loại lạnh như băng. Cô nằm một lát, sau đó bò dậy ngồi trên giường, cúi đầu nhìn hai cây súng đặt bên chân mình. Khi nhận ra hai món vũ khí nhẹ nhàng này dù về phương diện chất lượng hay giá tiền đều rất khả quan thù cô gãi gãi đầu, nhún vai than thở.

Không cần hỏi cũng biết hai khẩu súng nhất định là do Keith để lại đây để cô phòng thân. Vấn đề là nơi này không phải là căn cứ dã chiến, cũng không phải là khu xã hội đen tụ họp. Trại an xung quanh vẫn còn rất tốt, có ai ở nhà mà vác theo khẩu Desert Eagle không, Bách phu trưởng cũng dư dụng rồi? Desert Eagle có thể tạo ra vết thương lớn bằng cái bát, trong chiến đấu, tác dụng lớn nhất của loại súng biến thái tuyệt đỉnh này chính là oanh tạc nhà cửa!

Lý Lộc hoài nghi Keith đã bị ám ảnh bởi chứng vọng tưởng bị hại, cho nên bất cứ lúc nào cũng vũ khí có hỏa lực mạnh nhất.

Cả trong lẫn ngoài gian phòng đều rất yên tĩnh, Lý Lộc từ trên lầu nhìn xuống, quét một vòng khắp sân cũng không nhìn thấy Keith.

Ngày hôm qua nghe anh ta nói sẽ đi làm, xem ra quả nhiên là “Đi làm” rồi. Vừa nghĩ tới người đàn ông kia lại sống một cuộc sống quy củ như vậy, Lý Lộc đã cảm thấy quái lạ giống như mới nhìn thấy người sao Hỏa rao bán kem và bánh quế tại gian hàng đồ ngọt của MacDonald, kỳ lạ đến khó diễn tả.

Đi lại một lúc, tinh thần cũng khá hơn nhiều so với lúc vừa rời giường. Mặc dù vết thương còn đau, nhưng đã không còn cảm giác nhức buốt không chịu nổi lúc trước.

Trong lúc không để ý lại đi vào phòng bếp, trên tủ lạnh hai cửa dán một tờ giấy, đại ý là trong nồi áp suất trong có bữa ăn sáng, hâm nóng lên là ăn được ngay. Kéo cửa tủ lạnh ra, bên trong đã lấp đầy thực phẩm tươi ngon, còn có một ít đồ ăn vặt như bắp rang bằng lò vi sóng. Tất cả túi đựng thực phẩm đều có dán nhãn màu sắc rực rỡ, trên gói bắp rang viết “Khó tiêu, xin đừng ăn, sau chủ nhật hãy sử dụng”, trên thịt sườn ghi rõ “Thịt tươi, xin đừng ăn, đợi tôi về sẽ chế biến”

Lý Lộc cảm giác trên trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cô đang hoa mắt hay trở lại vườn tre đây? Có người trưởng thành nào cần “được” ăn cần dọn đồ cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn như vậy sao.

Sau hai phút nhìn cái tủ lạnh cảnh tỉnh vấn đề nhân phẩm của mình, Lý Lộc cung kính đóng cửa lại, sau đó mở nồi áp suất ra, phát hiện bên trong là cháo hải sản còn bốc hơi nóng, nhiệt độ vừa đủ.

Vì vậy Lý Lộc thất bại ử rử chống tay trên bệ bếp, cô xác định chắc chắn một bộ phận nào đó trong não Keith có cấu tạo tương đối kỳ dị. Làm việc nhà quá hoàn mỹ, quả thật không thể bắt bẻ điểm nào!

Cứ tiếp tục như vậy không được rồi.., cô nghĩ, cuộc sống như thế chẳng phải là “gái bao” trong truyền thuyết ư?

Mặc dù bị cảm giác được bao nuôi cũng không tệ, nhưng ít nhiều vẫn cảm thấy tôn nghiêm nghề nghiệp bị giẫm đạp.

Lý Lộc vén lên áo ngủ lên nhìn vết thương được băng bó rất cẩn thận, vuốt ve một lát rồi gật đầu lẩm bẩm: “Hồi phục cũng không tệ, vậy chương trình ngày hôm nay cứ quyết định như vậy đi, ra ngoài tìm việc làm thôi.”

— Ngài Keith Williams tràn đầy lòng tin muốn nuôi Lý Lộc thật tốt, ít nhất phải đến khi vết thương của cô khỏi hẳn cắt chỉ bóc vảy. Đáng tiếc trộm ngoài để tránh, giặc trong khó phòng, dù anh đã đảm bảo hệ thống an ninh thật hoàn mỹ, cũng tiện tay trang bị vũ khí phòng thân cho Lý Lộc, nhưng Lý Lộc lại coi như không có việc gì chạy ra khỏi nhà, nói cho oai là “Tìm việc làm”. Cũng không biết nếu Keith biết được, có thương tâm đến ói máu tại chỗ hay không.

Đáng tiếc hôm nay anh ta không có ở nhà, cho nên không có cách nào ngăn cản Lý Lộc chộn rộn chuẩn đi.

Lý Lộc tìm được một bộ đồ tây hơi nhỏ trong tủ treo quần áo của Keith, hơi sửa sang một tí coi như miễn cưỡng có thể mặc ra cửa, vì vậy đóng sầm cửa lại, đi tìm người quen nhờ vả kiếm việc làm.

*** **

Giờ phút này, phòng làm việc của bác sĩ Carl đang vô cùng hỗn loạn. Sau khi Carl lấy được bằng bác sĩ đã vay vốn mở một phòng mạch chỉ có hai buồng. Nhờ ơn chính sách tư hữu hóa Y tế của nước Mỹ, trong vòng năm năm hành nghề anh ta cũng đã tích góp được một số vốn tương đối dồi dào, chẳng những trả sạch tiền vay, còn dư tiền để biến phòng khám hai buồng thành một bệnh viện tư đầy đủ trang thiết bị.

Người đàn ông trung niên có danh hiệu “Bác sĩ ngoại khoa hung dữ” như Carl không phải lúc nào cũng kích động. Có thể nói, tính khí nóng nảy chỉ là một lớp bảo vệ do anh ta tự tạo ra, chỉ là nguy trang mà thôi, cũng không phải bản tính.

Giống như tình cảnh hôm nay, bác sĩ Carl nhẹ nhàng nâng ly cà phê lên, từ từ thưởng thức từng ngụm. Vì vậy nhân viên công vụ quốc gia đồng chí Dora ngồi đối diện liền rõ ràng nhìn thấy Carl dùng hai ngón tay dịu dàng nâng cốc, mà ba ngón tay còn lại thì đang cong lên thành hình búp lan rất quái dị.

Dora giống như vừa bị sét đánh, da gà toàn thân nổi hết lên, run giọng nói: “Carl, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, cầm thứ gì cũng không nên nhếch ba ngón tay này lên! Như vậy trông anh “ái” ghê lắm!”

Carl nhếch mày, tiếp tục giữ vững tư thái thưởng thức mùi thơm của cà phê, ngoảnh mặt làm ngơ với sự khiêu khích của Dora.

Nóng nảy cũng phải có nguyên tắc nóng nảy. Làm một người dó kiến thức, khi đối mặt với những kẻ mềm yếu thì nóng nảy có thể trở thành công cụ để chèn ép khi dễ, không ngừng lấn át đối phương, cũng cố lãnh thổ; mà khi đối mặt với những người mưu kế sâu xa thì phải che giấu sự nóng nảy của mình thật kỹ, tìm cách khơi lửa giận hừng hực trong lòng đối phương lên thì có thể nhân lúc đối phương sơ ý để tấn công, đặt được lợi ích tối ưu nhất.

“Tôi chỉ muốn xác nhận xem, có phải Lý Lộc đến New York hay không?” Dora “thiết tha” hỏi.

Cô hỏi tôi cũng vô ích, tôi không biết gì cả.”

“Anh không thể không biết, tôi tưởng Lý Lộc ở Los Angeles, gọi điện thoại đến phòng khám kết quả là tìm không được. Tôi đã tra tất cả những chỗ có thể tra rồi, dù là người ghi danh đóng thuế, bảo hiểm quốc dân, thậm chí là sở hữu bất động sản cũng hoàn toàn không tồn tại.”

“Có thể làm đến mức độ này, nhất định là Z là, cô có thể đi hỏi cô ấy.”

“Không tìm được.”

“Vậy cô có đến tìm tôi cũng thế thôi, ” Carl điềm tĩnh nói, “Lý Lộc không phải do tôi giấu đi, cũng không ở chỗ tôi.”

Khi Carl quyết định giấu giếm. Dora là một hạng người gì thì tổ chức quá rõ ràng.

Cô thật ra chỉ là một nhân viên công vụ nho nhỏ, cái kiểu bưng trà rót nước ấy.., Nhưng trong tòa nhà hình ngũ giác này, rất nhiều người kiên quyết không để ý đến chức vụ của cô, rất tin Dora có tài năng chính trị. Sau từng đợt âm mưu chính trị, Dora vẫn yên ổn ở thế trung lập, dù là phái bảo thủ hay phái cấp tiến, đều coi cô gái không có danh tiếng gì này là người phe mình.

Cô có thể nói một kẻ âm hiểm hoàn mỹ âm hiểm nhà, một tên khốn kiếp vứt bỏ liêm sỉ để điều khiển lòng người, Cô rất được mọi người ngoại trừ tổ chức Pandora kính yêu. Nhưng trong tổ chức, tính thù dai và bao che có thể nói là kinh khủng của cô khiến người ta phải chùn bước.

Nếu để cô biết được tình trạng hiện nay Lý Lộc, chắc chắn Dora sẽ rơi vào trạng thái mất lý trí, cô sẽ hăm dọa báo thù, cho dù vận dụng quan hệ để lấy được mật mã quân sự bắn mấy quả tên lửa ra khỏi nước Mỹ cũng là chuyện rất có khả năng. Carl tin chắc rằng nhất định phải che giấu tất cả tin tức khỏi lỗ tai của Dora.

Thế nhưng có một ngày, bàn tính của anh ta đánh sai rồi.

Tiếng chuông điện thoại trong phòng làm việc reo lên, Dora tự giác tạm thời im lặng. Carl cầm ống nghe lên. Trong loa nhanh chóng truyền đến giọng nam trầm ổn của tiếp tân: “Viện trưởng, có một vị khách muốn gặp ngài, cô nói không có hẹn trước, nhưng là người quen của ngài, tên là Lý Lộc.”

Chưa để điện thoại xuống, trên ghế sa lon bên cạnh bàn trà đã đối diện vang lên tiếng cười âm hiểm khiến người ta rợn cả tóc gáy.

“Tôi nghe thấy rồi, rất rõ ràng.” Dora nói, tiến cười âm hiểm sắc bén lạnh lẽo, sự hưng phấn và dục vọng lại có thể biểu hiện rất tinh tế trong tiếng cười, phải nói là rất đặc sắc.

Đánh hơi được mùi nguy Carl vội vàng hướng nói vào ông nghe: “Bảo cô ấy biến đi ngay lập tức!” Lời cảnh cáo mới nói được một nửa, một ngón tay thon dài đã kiên định xuất hiện trước mắt anh ta, gọn gàng linh hoạt nhấn nút tắt điện thoại.

Carl ngẩng đầu lên, cô gái cao gầy xinh đẹp đứng trước bàn làm việc, cô khinh bỉ nhìn anh ta.

Từ ghế sa lon đến bàn làm việc ở giữa là bàn trà, cách xa nhau năm mét. Vội đôi chân dài của Cô, hai bước là có thể tới trước bàn làm việc cắt ngang cuộc điện thoại.

“Anh thua rồi, tôi nhất định phải gặp Lý Lộc.” Dora nói.

Vào giờ phút này, Lý Lộc bị chặn trước bàn tiếp tân, cảm thấy tình thế đang phát triển theo chiều hướng không giải thích được. Cô đến tìm công việc, ví khách khí mới làm theo trình tự, mà không phải trực tiếp vọt vào phòng làm việc của viện trưởng, kết quả là vừa mới đứng trong đại sảnh đã bị chủ nhà đuổi tại chỗ.

Dù là tình cảnh hay bầu không khí, đều vô cùng lúng túng. Câu “bảo cô ấy biến đi ngay lập tức ” Carl hô lên kia, rõ ràng đã bị tất cả mọi người trong bán kính mười mét nghe thấy hết. Sự trật tự hoàn mỹ trong đại sảnh tiếp tân đã hoàn toàn bị phá vỡ bởi giọng nói hào sảng của ngài viện trưởng.

Lúc này, nhân viên tiếp tân đứng sau bàn lễ tân, cảm thấy mồ hôi lạnh đổ đầm đìa. Gương mặt anh ta cứng ngắc, bản năng cảm nhận được mình sắp gặp nguy hiểm đến tánh mạng, toàn thân người phụ nữ trước mắt này tỏa ra hơi thở sắc bén, giống như một kiếm thủ lão luyện nhiều năm, mọi cử động đều nhắm vào chỗ trí mạng.

Lý Lộc cười cười, thu hồi ánh mắt giết người chuyên dụng để uy hiếp phần tử khủng bố, ôn hòa nói: “Nếu như anh không ngại, tôi hi vọng có thể một mình đến phòng làm việc của viện trưởng.”

Một thanh danh đao nên thường xuyên được đặt trong trạng thái chiến tranh, bất cứ lúc nào cũng không quên bảo dưỡng mài dũa mới có thể khiến lưỡi đao giữ vững độ sắc bén. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn cần một công việc. Cuộc sống hòa bình sẽ khiến tinh thần lười biếng, phản ứng chậm lại, coi thường nguy cơ gần ngay trước mắt, Lý Lộc cần sống trong tình cảnh khẩn cấp để, giữ vững khả năng quan sát và xúc giác bén nhạy.

Lý Lộc vì công việc mới mà không từ thủ đoạn, cô khiêm tốn, yên lặng gõ cửa phòng làm việc của viện trưởng.

Cửa mở ra, cô sững sờ đứng ngoài cửa. Khi thấy Dora mừng rỡ đến thì cô thật sự Carl muốn tốt cho cô, vì tìm muốn tìm một công việc và cô phải trả một cái giá vô cùng thảm thiết.

*** **

Đó là đã chuyện xảy ra nhiều năm trước. Dora vừa gia nhập tổ chức không lâu, dù về công việc nhân viên công vụ ngoài sang hay điệp viên tình báo trong tối, sự từng trải của cô đều không sâu, tất cả đều phải từ từ tích lũy. Lần đầu quen biết với Lý Lộc là trong một lần liên lạc tình báo.

Cuộc sống xã hội dưới sự điều khiển của luật pháp rất nề nếp và chuẩn mực, ngay nhưng trên luật pháp vẫn còn những thế lực đang lặng lẽ đấu đá. Có người nói, trung tâm quyền lực một nước chính là nơi cạnh tranh lợi ích của các tập đoàn. Sau khi nhìn thấu tất cả, Dora chán ghét tất cả đàn ông, cô chán ghét những chính khách ở ngoài một đảng bên trong một nẻo kia. Nói cho cùng, cô cũng là một kẻ khó chịu hận đời thôi.

Một ngày kia, Z gửi tin trong vòng ba mươi phút sẽ có người đến trao đổi tình báo với cô. Trao đổi tình báo như vậy trong tổ chức là chuyện rất bình thường. Điểm không tầm thường duy nhất chính là, người đến liên lạc với cô lần này là một người mới.

Dora cất máy truyền tin, mỉm cười đối mặt với người khách ngồi cạnh. Cô đang nói chuyện với một tay cung cấp vũ khí trong quán bar, đối phương nhìn qua ăn bận có vẻ thỏa đáng, là một quý ông trung niên, trên thực tế lão ta cũng đã bắt đầu thử dò xét ranh giới cuối cùng của Dora. Rốt cuộc, bàn tay của hắn đã bò lên bắp đùi Dora.

Lúc ấy chức vị của cô còn thấp, quay ngài Smith đây không phải đối tượng cô có thể động vào, hắn rất có thể lực trong Thượng Nghị Viện, nghe nói hiện Tổng Thống đương nhiệm có thể thắng cử cũng có một

khoản đầu tư chính trị không hề nhỏ của hắn. Mặc dù Dora quyết định nhẫn nhịn, nhưng lại không có cách nào kiềm được cảm giác chán đời càng ngày càng mãnh liệt trong lòng.

Ngoại trừ tình cảnh khiến cô chán ghét trước mắt, cô vẫn còn lo lắng vì một chuyện không thể dự đoán trước. Người mới đến liên lạc với cô tại sao vẫn chưa xuất hiện? Có thể thuận lợi ẩn giấu hành tung không để vị khách này phát hiện không? Dù loại việc phiền lòng khiến tâm tình tích tụ suốt nhiều ngày của Dora rơi xuống đáy cống, bất cứ lúc nào cũng có cơ hội bộc phát.

Bàn tay của quý ông kia lại tiến thêm một bước xâm nhập, đã từ bắp đùi của cô gần như muốn vuốt ve luôn cái hông của cô rồi. Dora cảm thấy không thể nhịn được nữa, rốt cuộc quyết định lấy cớ vào phòng rửa tay trang điểm lại để thoát khỏi loại quỷ rầy phiền nhiễu này.

Cô mới vừa hành động, đột nhiên nhìn thấy một nam sinh châu Á đi tới, nam sinh tóc ngắn này rất gầy yếu, cầm trong tay một ly thủy tinh đổ đầy nước suối, đứng trước sofa. Quý ngài Smith nhất định đã nhận ra không khí bất thường, dừng tay lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Trên mặt nam sinh là vẻ cứng nhắc lạnh như băng, cậu ta giơ tay lên, cả ly thủy suối hất lên đầu ngài Smith, từng giọt tí tách đổ lên mặt hắn. Bảo vệ di theo hung dữ vọt đến, bắt lấy cánh tay còn ngừng giữa không trung của cậu ta, đè cậu xuống sàn nhà.

Nam sinh Châu Á ửng sức ngẩng đầu lên, ngọn đèn trang trí trên bàn chiếu rõ gương mặt cậu, đó là một loại vẻ mặt không sợ hãi, hết sức khinh bỉ. Cậu chăm chú nhìn Dora, khinh miệt nói: “Cô bỏ tôi, chỉ vì bác già trung niên bụng đầy mỡ này sao?”

Dora sững sờ ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chú vào mặt nam sinh kia thật lâu.

Quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi! Cô nghĩ thầm.

Lớn đến từng tuổi này, đây là nam sinh tức giận đẹp trai nhất cô từng gặp. Động tác hất nước lên đầu lão già lúc này không chịu tan đi cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Ngài Smith nhận lấy khăn lông bảo vệ đưa tới. Hắn là một quý ông, biết phải bảo vệ hình tượng hoàn mỹ trước công chúng như thế nào. Hắn phất phất tay, ra hiệu cho bọn cận vệ thả nam sinh trời gà không chặt kia ra. Sau đó nói với Dora: “Không hổ là tiểu thư Dora, quả nhiên rất nhiều người theo đuổi.”

Dora lấy lại tinh thần, lúc này bày ra vẻ mặt lúng túng, vô cùng ân hận nói: “Thành thật xin lỗi, chuyện riêng của tôi lại gây ám ảnh cho ngài, xem ra tôi cần phải nói chuyện nghiêm túc với anh bạn nhỏ kia rồi.”

“Vậy à?” Ngài Smith không yên tâm liếc nhìn thanh niên kia, “Nếu cô gặp phiền toái, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi.”

“Cám ơn ngài rộng rãi bỏ qua, nhưng tôi nghĩ giữ tôi và cậu ta chỉ thiếu một cuộc trao đổi rõ ràng thôi.” Dora nói.

Ngài Smith dù có máu dê cũng bị một ly nước lạnh đập tắt lửa dục bừng bừng rồi. Huống chi hắn còn phải mau mau tắm rửa, thay quần áo. Sau khi liên tục xác nhận sự an toàn của Dora, ngài Smith và cận vệ rút lui như thủy triều.

Dora đưa nam sinh vào phòng bao.

Nam sinh bé nhỏ còn chưa bộc lộ đặc trưng giới tính lần thứ hai đã dễ dàng đạt được hảo cảm của cô. Hơn nữa nam sinh này mới cao đến bắp vai Dora, trông có vẻ ôm rất thoải mái. Hơn nữa, tâm tình khó chịu của cô đều được gã trung niên dê xồm kia gánh vác hết rồi.

Đây chính là người mới của tổ chức sao? Khi cô còn đang đầu đầu phiền não vì vấn đề làm sao để liên lạc mà không gây sự chú ý thì đối phương đã cho ra một đáp án hoàn toàn ngược lại, tùy tiện dùng phương thức làm người khác chú ý ra sân, hơn nữa còn không đưa tới sự hoài nghi nào.

Nam sinh kia nhanh nhẹn xác nhận tình trạng an toàn trong phòng bao, thậm chí còn móc dụng cụ kiểm tra ra đo xem có máy theo dõi không. Trong lúc đó, Dora ngồi trên ghế sofa quan sát nhất cử nhất động của cậu ta. Cô cảm thấy cậu nhóc châu Á này thật là quá hợp khẩu vị của cô, chiếc áo khoác càng làm cho

cậu trông mảnh khảnh gầy yếu, giống như phục vụ trong quán bar, khó trách khi cậu cầm nước suối đến gần Smith cũng không khiến bọn cậu vệ cảnh giác.

Sau khi chuyển giao tin tức xong xuôi, Dora khác xác nhận ba sự thật, đầu tiên, nam sinh này tên là Lý Lộc; tiếp theo, nam sinh bé bỏng có cùng giới tính với cô; cuối cùng, cậu ta đã trưởng thành nhiều năm rồi.

.

*** **

Lý Lộc mới vừa lui về sau nửa bước, đã bị Dora kéo vào lòng, hung hăng xoa nắn khắp người như gấu Teddy.

Cô bị Dora làm cho thở không nổi, trong tổ chức ai cô cũng không sợ, chỉ sợ bà chị thích ôm này, riêng là chiều cao chênh lệch đã đủ khiến cô buồn bực vì hít thở không thông trong bộ ngực vĩ đại đàn hồi của đối phương.

“Buông cô ấy ra!” Carl đứng sau bàn vội vàng hô lên.

Dora dừng tay lại, ngay sau đó cô liền phát hiện sắc mặt Lý Lộc quả thật không tốt.

“Rốt cuộc là vì sao, ai khi dễ em thành như vậy? Nói cho chị biết, chị sẽ giúp người em hành hạ những kẻ đó!” Dora vừa nói, vừa không ngừng xoa mái tóc đã rất dài của Lý Lộc.

Tác giả có lời muốn nói: Desert Eagle nổi danh bởi độ chuẩn xác đến mức biến thái. Đã từng có một xạ thủ sử dụng Desert Eagle, 20 giây bắn một phát hết tám băng đạn, ở cự ly hơn mười lăm ngựa, bắn kính những viên đạn bắn ra chỉ xê xích vỏn vẹn năm centimet. Súng lục không giống với súng nhắm, có thể đạt tới loại trình độ này đúng là biến thái trong biến thái.

Thứ hai là uy lực viên đạn rất kinh người, tốc độ viên đạn bắn ra của súng lục truyền thống chỉ bằng một nửa tốc độ âm thanh, mà Desert Eagle lại bắn đạn với tốc độ siêu âm, là khẩu súng lục duy nhất có thể bắn đạn thủng tường.

Nếu như trang bị đầu đạn bằng đặc biệt thì uy lực càng thêm kinh người, đạn bình thường có đầu nhọn, nhưng đạn đầu bằng sau khi bắn trúng thân thể con người sẽ thay đổi hình dạng, bắt đầu phình to ra, đồng thời bởi vì quán tính và lực cản hỗ trợ lẫn nhau, đầu đạn trong cơ thể người sẽ di động, tạo thành vết thương quy mô lớn, tức là trước mặt vết thương chỉ to bằng quả bóng bàn thì sau lưng vết thương sẽ to bằng cái tì.

33. Q.3 - Chương 8: Yêu Quái Bạch Tuộc Tám Chân Chiếm Giường

Carl nện cây bút máy cầm trên tay vào ót Dora, mắng: “Buông cô ấy ra, đừng có làm rách vết thương.”

“Vết thương?” Dora nghi ngờ buông Lý Lộc ra, phát hiện không chỉ Lý mà những bộ phận khác lộ ra bên ngoài đều tái nhợt, không thấy sắc máu.

“Chuyện gì thế này?” Toàn thân Dora run rẩy, hỏi, “Mới ít lâu không gặp, làm sao lại biến thành như vậy!”

“Dưới quần áo có thêm hai vết đạn, không biến thành thi thể coi như đã may mắn rồi.”

“Carl!” Lý Lộc kháng nghị với Carl, nhưng lời cảnh cáo này đã chậm một bước, Dora cả kinh thất sắc bắt đầu muốn lột quần áo cô ra.

“Còn bộ quần áo này là sai? Đồ nam? Tại sao lại có đồ nam, hơn nữa lại còn hơi rộng!” Dora gần như hét lên. Mới vừa cô chỉ chú ý tới người, không chú ý tới bộ quần áo khác thường.

Không mặc đồ nam còn có thể mặc cái gì ra ngoài! Keith còn chưa tỉ mỉ đến mức giúp cô chuẩn bị một bộ quần áo để đi ra ngoài. Không, điều này cũng có thể là âm mưu của Keith, ngay cả thức ăn trong tủ lạnh cũng dán nhãn chú ý lên thì không thể nào không nghĩ tới việc chuẩn bị quần áo. Có thể anh ta dứt khoát có ý không chuẩn bị quần áo để cô không thể đi ra ngoài. Thì ra thỉnh thoảng Keith cũng thực hiện gian kế gạt người ta.

Lý Lộc không thể nhịn được nữa nhấc chân lên, quật Dora ngã lên ghế salon da màu đen, nói: “Tôi đến là muốn giải quyết vấn đề công việc tạm thời, chứ không phải chứng minh trình tiết của mình.”

“Tôi nhớ được Z đã cho bằng bác sĩ của cô bốc hơi, bằng mới tới rồi sao? Còn bằng lái ... Chứng minh thân phận đâu? Danh sách nộp thuế đâu?” Carl nói, “Trước khi làm xong thủ tục, cô ngoan ngoãn về nhà dưỡng bệnh đi.”

“Đừng có đổi chủ đề. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chuyện lớn như vậy mà không có ai nói cho tôi.”

Lý Lộc thở dài, cố gắng trấn an cảm xúc của Dora: “Chuyện không có gì lớn cả, công việc chị mới quan trọng. Kỳ nghỉ giáng sinh cũng gần kết thúc rồi, ngày mai chị cũng nên quay về làm việc đi.”

“ Brando, là Brando chứ gì! Trừ hần ra còn có ai có thể để khiến em lúng túng như vậy!”

Lý Lộc ôm đầu: “Thì ra cả thiên hạ đều biết tình sử lộn xộn của tôi rồi.”

Dora nghiêng răng nghiêng lợi nói: “B..ran...do? ? ? ”

Tâm tình kích động của Dora bị những chuyện khác thu hút, Lý Lộc thở dài một hơi. Dù như thế nào đi nữa, trong một thời gian nữa, Đa Duy Cống có thể sẽ gặp phải khá nhiều phiền toái. Công lực bám dính của Dora cũng đủ làm cho người ta chùn bước.

*** **

Trên đường tuyết vẫn không ngừng rơi, những bông tuyết màu trắng giống như lông ngỗng rơi lả tả trên đường phố, tạo thành một tầng thật dày bên ngoài cửa hàng. Thật ra thì kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh vẫn còn chưa qua, đa số chủ quán đều đóng cửa đẹp tiệm, người qua lại trên đường phố cũng không nhiều. Cảnh tượng lạnh lẽo này sắp sửa duy trì đến khi ngày nghỉ tên Nguyên Đán kết thúc mới thôi.

Hít không khí lạnh như băng vào phổi làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, Keith không lái xe về nhà, anh chậm rãi đi bộ trên đường phố. Vừa đi vừa nghĩ, Lý Lộc ở nhà sẽ làm gì đây? Có hay ngoan ngoãn nằm ngủ không? Mặc dù rất muốn mau mau trở về để nhìn thấy Cô, nhưng trong lòng lại âm thầm thấp thỏm, tình cảm này khiến anh chần chừ. Anh rất ít khi trải qua cảm giác chần chừ như vậy, nó khiến anh chùn bước.

Keith cảm thấy mê mang. Trong thành phố hòa bình này, mỗi người mà anh tiếp xúc, mỗi người đi đường lướt qua đều có gia đình của mình. Bọn họ nắm tay nhau, nụ cười hạnh phúc dâng đầy trên mặt.

Thế giới như vậy xa xôi với anh đến cỡ nào. Anh và những người sống trong thành phố này không giống nhau, có quá khứ bất đồng, cuộc sống từng trải qua cũng rất khác.

Nhìn những người bình thường khác, có lúc anh sẽ cảm thấy phiền muộn. Những người đó đều có một gia đình vững chắc, liên hệ máu mủ đã buộc lại họ lại với nhau thật chặt, dù phải cách xa, cũng sẽ nhớ đến nhau, cuối cùng cũng trở lại nơi cũ để gặp nhau để ở bên nhau.

Nhưng là anh và Lý Lộc lại chẳng có mối quan hệ nào cũng không có, bạn bè của Lý Lộc chỉ cần tùy ý gọi một cú điện thoại là có thể kêu cô đi. Sau đó thì sao? Rất khó trở lại nữa, dù sao bọn họ cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ là những người ở chung rất bình thường. Cuộc sống đơn thuần, bình yên vui vẻ vẫn chưa đủ, Keith mãnh liệt cảm thấy cần phải có thứ gì đó để làm vững chắc mối quan hệ này.

Đi ngang qua siêu thị, Keith vào mua rau tươi, đây là một phần không thể thiếu trong sinh hoạt hàng ngày của anh ta. Sắp xếp mỗi ngày ăn cái gì, tính toán cần dùng bao nhiêu tiền mới có thể giữ vững sự nhay cảm trong suy nghĩ của anh.

Kết quả bởi vì phát hiện có rất nhiều hàng mới về, trong lúc lơ đãng đã mua đầy hai túi lớn. Nhân viên tính tiền thấy anh mua nhiều như thế liền hỏi thăm có cần giúp một tay hay không. Keith lễ phép khéo léo từ chối, mỗi tay một túi lớn vẫn ung dung như thường.

Đó là chuyện đương nhiên, khi anh còn ở tuổi thiếu niên thường xuyên tiến hành di chuyển hoặc tác chiến nghiêm khắc khi mang vác đồ vật nặng, nội miêng kim loại chống đạn che lưng và phòng hộ cột sống đã hơn mười ký, một khẩu tiểu liên tối thiểu cũng mười cân. Ngoài ra còn lưng phải đeo hai loại súng lục khác

nhau, băng đạn và lựu đạn không cùng loại, thiết bị truyền thông tin, nước, thức ăn thậm chí còn thuốc men. Tổng kết ước chừng năm ký, chừng ấy cũng tương đương với thể trọng của anh ta lúc ấy.

Năm tháng đó đã cách hôm nay rất xa, Keith cũng đã rời xa vùng đất Afghanistan đầy đá vàng xám đỏ, đi lại trên đường cái phủ đầy tuyết trong thành phố New York, chung quanh không có tiếng súng ồn ào, nhưng vì công việc, cái chết và sự uy hiếp bất ngờ vẫn rình rập kề bên như cũ.

Keith đi từ từ ước chừng hai giờ, trở về nhà, đường phố và cả đô thị hoàn toàn bị bão tuyết bao trùm. Chín giờ rưỡi tối mùa đông, sắc trời lẽ ra đã tối mù nhưng nhờ có lớp tuyết mà vẫn có vẻ sáng ngời như cũ.

Keith nhìn thấy có người dựa vào tường đứng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn tuyết rơi không ngừng bay xuống, thở ra một hơi. Hơi thở vừa thoát ra khỏi miệng liền biến thành sương mù màu trắng.

Lý Lộc cũng chú ý tới Keith, lẩy cùi chỏ chống người, rời khỏi vách tường đứng thẳng dậy.

“Thật nhức đầu, ” Lý Lộc nói, “Biện pháp bảo an làm tốt quá, nếu muốn vào nhà nhất định phải phá hỏng không ít thiết bị, cho nên dứt khoát chờ anh trở về.”

Lý Lộc bị Dora ép mang mũ có nút cài, lớp lông màu trắng bọc trên đầu, che hơn nửa đầu tóc, trông thật đáng yêu. Cô đứng trong tuyết, chung quanh yên tĩnh, Keith nhận ra bọn họ chưa bao giờ ở bên nhau như thế này.

Qua mấy giây Keith mới phát hiện quần áo Lý Lộc mặc trên người trông rất quen mắt, đi tới mới nhận ra đó là bộ quần áo Eyrie mua ỉnh, vì nó quá nhỏ, mặc một lần liền bỏ qua một bên không để ý tới. Một chỗ nào đó trong lòng anh ta đột nhiên nổ tung.

Lý Lộc cũng không biết trong lòng Keith đang suy nghĩ gì, nhưng dùng đầu gối cũng có thể đoán được tâm trí anh ta lại phiêu du phương nào rồi. Vì vậy tiến lên túm lấy cánh tay Keith, kéo tới trước cửa, ra lệnh: “Mở cửa.”

Sức tay thật mạnh, Keith cảm động nghĩ, giọng điệu ra lệnh cũng thật lưu loát. Rõ ràng đang ở khu biệt thự tại thành phố New York lại giống như vừa trở lại tuyến đầu của chiến trường.

Đồ trong tay Keith đột nhiên bị kéo đi. Trong lòng anh biết không ổn, cuộc sống hòa bình vừa đến không bao lâu lại có kẻ dám ngang nhiên đoạt súng trong tay anh. Anh ta không thềm chớp mắt nhắc chân lên quét ngang, động tác mới vừa bắt đầu đã biết không là ổn — trong tay anh ở đâu ra súng, chỉ có túi mua hàng của siêu thị. Nhưng anh trải qua nhiều năm lăn lộn ở bên bờ sinh tử, một khi bắt đầu phản kích thì không thể rút lại, đến khi muốn thu lực đã quá trễ. Lý Lộc càng không ngờ tới Keith sẽ nhạy cảm như thế. Chỉ kịp thấy một cước cực kỳ uy lực quét tới, vội vàng ôm túi giấy ngã xuống tránh cú đá kia.

Một trận sóng gió nho nhỏ vừa qua, hai người vẫn còn sợ hãi đứng ngoài cửa nhìn nhau, trong tay mỗi người ôm một túi giấy. Ban đêm, bảy quạ đen bay qua bầu trời New York, có mấy con quạ ngóc nghếch kêu quàng quạc rơi xuống.

Phải hình dung tình huống hôm nay như thế nào? Nếu như mới vừa rồi đứng bên cạnh Keith là một bà già tám mươi tuổi thì chắc đã chết rồi. Lý Lộc lau mồ hôi, không biết có thấy may mắn vì anh ta gặp được mình không.

“Thương thế của cô như thế nào rồi!” Keith hoàn toàn bị bản thân hù sợ. Cho dù có bà lão tám mươi tuổi đứng cạnh cũng không sao, anh cho rằng Lý Lộc bây giờ còn yếu ớt hơn cả bà già tám mươi.

Lý Lộc nhanh chóng trả lời: “Hoàn — toàn không có vấn đề.”

“Có thể để tôi nhìn một chút không? Vết thương rách ra hả?”

“. Anh đang khiêu chiến khả năng y học của tôi hử, nếu muốn quyết đấu thì xin mời xông tới đây.”

Keith lo lắng nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt kia giống như muốn cắt nát quần áo của Lý Lộc. Lý Lộc bị nhòm đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, làm bộ muốn đá: “Có gì muốn nói nhảm thì chờ mở cửa đi vào rồi hẵng nói!”

Rất cuộc Keith cũng móc ra bộ điều khiển ra, nơm nớp lo sợ mở cửa chính, đưa Lý Lộc vào. Đối với trận sóng gió nho nhỏ kia, hai người đều ăn ý tránh đi.

Bầu không khí rất lúng túng, Keith đang nghĩ nên làm thế nào nói sang chuyện khác. Khi Lý Lộc giúp anh ta một tay sắp xếp lại tủ lạnh, anh ta chợt nghĩ đến một vấn đề rất thường thức bị anh ta lãnh quên đã lâu.

“Hình như cô không quan quần áo thường ngày tới, ngày mai tôi đi ra ngoài mua cho cô một ít nhé, cô muốn loại quần áo gì?”

“Hả, ” Lý Lộc thò đầu từ trong tủ lạnh ra, suy nghĩ một chút, khẳng khái trả lời, ” Đồ ngủ trang của Hải quân Lục Binh, đồ ngủ trang mặc trong rừng, mặc trong sa mạc, mấy bộ ngủ trang của lính dù. Một bộ đồ hành động màu đen, tấm che lưng tác chiến, bao da phòng hộ cột sống, áo chống đạn tơ nhện, bộ áo chống đạn Long Giáp bằng hợp kim ti-tan và sứ, tất cả đều lấy số nhỏ.”

Lý Lộc đọc một bộ, sắc mặt của Keith liền sa sút thêm một phần. Đến cuối cùng, Lý Lộc cũng phát hiện làn da phơi nắng đen thui của anh ta ửng đỏ vì tức giận. Cô bình tĩnh, nâng người lên, vô cùng ngượng ngùng nói: “Tôi biết mấy thứ đó rất quý, áo chống đạn Long Giáp hình như có giá tới mười ngàn Dollar, nhưng anh không phải cần phải lo lắng, tôi sẽ viết giấy vay nợ. Tạm thời thẻ của tôi bị người ta làm cho ‘bóc hơi’ rồi, chờ thẻ tín dụng mới đến tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Tôi không có ý đó. Chẳng lẽ trừ những thứ đó ra, không có thứ gì. . . . khác, không cần thứ gì khác sao?”

Lý Lộc nghĩ tới nghĩ lui, vỗ đầu một cái: “Sao tôi lại quên mất ! Tôi cũng cần một hộp băng vệ sinh, hôm trước mua trên mạng bỏ lại ở Los Angeles rồi, lâu như vậy rồi chắc chu kỳ sinh lý cũng gần đến. Hộp lớn nhé, cái loại mua một lần có thể dùng nửa năm đó, giá tiền cũng phải chằng chút. Cũng cần vài hộp tampon, nhét lúc làm nhiệm vụ anh toàn hơn dung miếng bông. — ai, không có quần áo muốn ra ngoài mua đồ cũng khó. Mới vừa rồi khi tôi đi bệnh viện còn bị nhân viên tiếp tân coi là đứa nhóc nào trộm quần áo người khác mặc, ánh mắt bọn họ nhìn tôi thật là.”

Keith chảy nước mắt, hô hào trong lòng: tôi muốn hỏi quần áo bình thường, cô muốn mua loại quần áo bình thường nào!

Lý Lộc cảm thấy không khí tối nay vô cùng kỳ quái. Thật ra thì đây không phải lần đầu tiên cô cảm nhận được bầu không khí như vậy. Không biết rốt cuộc cô đã nói sai hoặc làm sai chuyện gì mà cả buổi tối mỗi khi Keith thấy Cô thời điểm, trên mặt luôn hiện lên biểu tình mất tự nhiên.

Cô nhớ mình rất hiếm khi làm sai chuyện gì, hôm nay nghĩ đến, hồi xưa cô bình thường cỡ nào chứ! Chỉ là kể từ khi bị tiêm loại ma túy chưa nghiệm chứng nào đó vào liền biến thành như vậy. Người trong Pandora cũng tặng cho cô một biệt hiệu, gọi là “Vua chán ngắt” . Dương không biết cô trước kia cũng phát biểu hai câu kinh điển tổng kết — dù là người bình thường đến cỡ nào, nếu như đầu vô nước cũng sẽ trở nên không bình thường; nếu như trong óc chẳng những bị vô nước mà còn là thuốc độc, thì sẽ biến thành người ngoài hành tinh luôn.

Lý Lộc đã quen với chuyện này, có sao đâu? Dù sao không bình thường cũng không phải là lỗi của cô, muốn trách thì trách mũi thuốc phiện đó đi.

Lần qua lần lại hơn nửa ngày, dù là Lý Lộc, cũng rất là mệt mỏi. Lúc nằm dài trên giường chưa kịp nghĩ gì đã thiếp đi. Z đã cho tất cả tài liệu cá nhân của cô bóc hơi mà vẫn chưa cấp thân phận mới cho cô, mục đích chủ yếu là muốn để cô sống yên ổn ở nhà, đã vậy thì cô ngoan ngoãn ở nhà lười biếng mấy ngày cũng không phải vấn đề lớn lao gì.

Nhưng buổi tối nay nhất định không thể thuận buồm xuôi gió bình yên mà ngủ.

Miệng vết thương ngứa muốn chết, lần qua lần lại vẫn không ngủ được. Ban ngày cô đưa cho Carl xem, anh kết luận đang trong quá trình khép lại, hơn nữa hết sức sợ hãi than thở vì tốc độ phục hồi của cô. Lý Lộc không sợ bị thương không sợ ngã bệnh, chỉ sợ khoảng thời gian vết thương khép lại kia, ngứa đến khiến người ta không muốn sống nữa.

Sau đó, khi cô thật sự không ngủ được, sắp nổi điên, một chuyện tuyệt đối tổn hại đến danh dự của cô đã xảy ra.

Cửa phòng lặng yên không một tiếng động mở ra, Lý Lộc kinh hãi bật dậy. Cô không nghe thấy cầu thanh bằng gỗ phát ra bất kỳ tiếng động nào, làm sao cửa mở ra được? Cô cảnh giác đưa tay xuống dưới gối đầu,

cầm Desert Eagle Keith chuẩn bị cho cô sa.

Ngay sau đó Lý Lộc thấy rõ ràng ai đi vào, thì ra là Keith. Vậy là mấy lần trước kia khi anh ta đi lên lầu đã dũng mãnh để nói cho cô biết trước là mình sắp đi lên thôi. Thật là một hành động sẵn sàng chu đáo, rõ ràng có rất nhiều chỗ đã xem nhẹ bỏ qua, lại cẩn thận cẩn thận chú ý gấp mười hai vạn lần những việc người bình thường không để ý.

Lý Lộc buông lỏng thần kinh, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Keith đứng ở trước giường cô, vẫn còn mê mang, ước chừng mười giây sau mới phản ứng được, trả lời: “Bây giờ là sáu giờ ba mươi lăm phút.”

“Hả?” Trả lời kiểu gì vậy? Lý Lộc cố gắng nhìn sang đồng hồ treo tường bên kia, đúng là lúc trời rạng sáng.

“Tôi hỏi anh vì sao lại đến đây, là đã xảy ra chuyện gì sao?” Cô tự động bỏ qua câu trả lời không có Logic của đối phương, lập lại vấn đề lúc này.

Lại qua một lúc lâu sau Keith mới trả lời: “Thì ra không có len lén bỏ đi, thật tốt quá.” Tốc độ nói chuyện rất chậm chạp, vẻ mặt ngơ ngác, hơn nữa vẫn là hỏi một đằng đáp một nẻo, cho tới khi Lý Lộc suýt cho rằng anh ta là người mất trí mới từ bệnh viện tâm thần trốn ra.

Keith và cô nhìn nhau gần nửa phút, thân thể đột nhiên mềm nhũn, nửa người trên ngã oạch xuống giường Lý Lộc, dường như rất mệt mỏi chậm chạp nhích nửa người dưới lên.

Bị loại hành động quái dị này dọa đến nhất thời không cách nào thực hiện phản ứng chính xác, Lý Lộc kinh sợ đến nỗi quên cả lui về phía sau, rốt cuộc là sao, đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô hoàn toàn theo không kịp tốc độ tiến triển?

Sau đó cô nhìn thấy trong tay Keith còn nắm một khẩu súng lục, không thấy rõ là loại gì. Động tác của Keith hoàn toàn như phim quay chậm, hoặc là động vật nhuyển thể, khuôn mặt anh ta úp xuống, một nửa nằm sấp trên giường, tay trái lục lọi dưới gối, cuối cùng cũng nhét súng của mình vào, rồi lặng yên luôn.

“Này!” Lý Lộc nói, “Anh làm gì đấy?”

.

“Đứng lên, về phòng của mình đi!” Cô kéo bả vai Keith muốn thức anh ta dậy.

Keith nhanh chóng kéo khẩu súng dưới gối đầu ra, khi sắp chĩa lên trán Lý Lộc thì dừng động tác lại, lầm bầm lầu bầu nói: “Là cô à.” Nói xong thì thả vũ khí giết người lại dưới gối, một cánh tay túm lấy Lý Lộc, đè cô xuống giường.

Da đầu Lý Lộc tê dại, đây rõ ràng là động thủ trên đầu thái tử, nhỡ rằng trong miệng cộp mả!

“Keith, anh thật sự muốn trở thành thái giám à?” Cô hỏi.

Keith không có phản ứng, hơi thở nhẹ nhàng, giống như đã ngủ say.

“.”

Lý Lộc nhìn trời, cô nghĩ tới một khả năng, mới vừa rồi. Mới vừa rồi chẳng lẽ Keith mộng du? Mộng du mò đến chỗ cô, tiến hành mấy câu ông nói gà bà nói vịt, sau đó cứ như vậy cả gan làm loạn coi cô thành gối ôm?

Keith lo lắng giây giây như bạch tuộc tám chân bò lên.

“Này, anh tránh ra tí đi!” Lý Lộc sắp không nhịn được nữa rồi.

Lúc này Keith lại bất động, mặt chôn bên cổ cô, lẩm bẩm không biết nói gì, liền hoàn toàn biến thành cục thịt không có phản ứng.

Lý Lộc do dự lại do dự, nhần nhin lại nhần nhin, cô cảm thấy sự hấp dẫn mãnh liệt, từ ba khẩu súng dưới gối. Hai khẩu Desert Eagle Keith cấp cho cô, một khẩu không biết loại gì Keith mới vừa mang tới. Cho anh ta biết thế nào là lễ độ đi, nhưng là trong lòng lại đang mâu thuẫn mãnh liệt. Giết chết anh ta rồi lấy

ai nuôi cô? Lý Lộc dám bảo đảm trong phương viên tám trăm dặm không tìm được người nào có tay nghề giống như Keith.

“Anh đứng lên đi ” Lý Lộc nói, “Coi như tôi van anh.”

Nhưng vẫn bị Keith dùng tư thế đầu vật kiểu Mỹ đè trên giường, không thể động đậy.

34. Q.3 - Chương 9: Đây Là Ký Ức Xấu Hổ Tới Cỡ Nào

Lý Lộc thật sự mệt chết đi được, mấy ngày vận động liên tục đã vượt quá mức chịu đựng của thân thể, tinh lực trong tế bào dậm cũng bị ép khô đến chẳng còn chút hơi sức nào. Tên Keith đầu heo này, làm sao lại nặng như vậy! Cô chỉ còn nước nằm cứng đờ trên giường, chen chúc tìm đường sống trong khe hở giữa Keith và cái giường.

Kỳ lạ kìa vết thương sau trận náo loạn này cũng hết ngứa. Trong đêm đông, tuyết vẫn còn tuôn rơi ngoài cửa sổ, vậy mà chẳng hề cảm thấy lạnh. Mái tóc mềm mại của Keith quét lên mặt, cảm giác rất kỳ quái.

Thật là vô cùng, vô cùng quái dị. Lý Lộc mở to hai mắt nhìn trần nhà chằm chằm, nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm một hồi liền ngủ lúc nào không biết.

*** **

Keith ngủ một giấc rất say, không chỉ như thế, anh có còn có một giấc mơ rất đẹp rất thực tế.

Loại cảm giác đó rất chân thật, anh và Lý Lộc kẻ vai chiến đấu, chiếm lĩnh trận địa, lấy khí thế của một kẻ làm quan cả họ được nhờ chặn kẻ địch bên ngoài một sơn cốc phía Nam Afghanistan. Sau khi chiến đấu xong, anh và Lý Lộc tạm biệt nhau, một mình trở về lều, ôm khẩu súng mình quý nhất ngủ. Đó là một khẩu súng ngắn kinh điển tịch thu được trong một chiến dịch trước đây không lâu, ôm trong lòng cảm giác rất thỏa mãn, tựa như ôm Lý Lộc, hết sức an tâm và hạnh phúc.

Đã lâu rồi anh ta không ngủ say như vậy, ngay cả bản năng cũng cảm thấy loại trạng thái này quá nguy hiểm. Vậy mà biết rõ như thế, thân thể từ trên xuống dưới lại không thể động đậy.

Keith giống như là một gốc cây khô đã lâu, đang hấp thu dưỡng khí, cho đến khi dưỡng khí bão hòa không thể hấp thụ nữa thì tự nhiên Keith sẽ tỉnh lại.

Trong phòng nửa sáng nửa tối, nhưng cũng không phải trong lều, cũng không phải trong sơn động âm u. Keith nhanh chóng nhớ ra anh đã không ở Afghanistan, anh đang ở nước Mỹ, New York, trong nhà mới của mình.

Trên người ẩm áp đến chẳng muốn nhúc nhích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đầu tiên Keith phát hiện một sự thật —rèm che cửa sổ sẫm màu xanh sẫm này, cửa chớp sát mái này, trần nhà bằng gỗ này— rõ ràng cho thấy anh ta đang ở trong căn phòng mình tỉ mỉ bài trí cho Lý Lộc.

Sau đó, anh nhận ra và không tin nổi vì tư thế hiện tại của mình.

Anh ta đang nằm trên giường với tư thế giang tay giang chân, đùi phải dường như còn gác lên cái gì đó. Thở giật giật chân, cảm giác dưới đầu gối có cái gì đó ẩm áp, rất cản người, hình như là sinh vật sống. . . .

Keith nghi ngờ nghiêng đầu qua phải 90 độ, gần như đụng phải một khuôn mặt không có cảm xúc gì. . . .

“Á á á á á! —” Keith cao giọng kêu thảm thiết.

Anh ba chân bốn cẳng rời khỏi thân thể Lý Lộc, trong lúc luống cuống tay chân vô ý ngã lăn xuống giường, lộn vài vòng dưới sàn nhà bằng gỗ. Sàn nhà lạnh như băng cũng không giúp gì được cho suy nghĩ hỗn loạn của anh, Keith vội vàng bò dậy, nhìn lên nhìn xuống đánh giá quần áo của mình.

Cũng may, thật là quá may mắn! Áo ngủ quần ngủ đều mặc nghiêm chỉnh. Hơn nữa đại khái bởi vì ngủ được quá sâu nên phản ứng sinh lý lúc sáng sớm vẫn chưa xuất hiện.

Lý Lộc thoát ly biển khổ, bò dậy ngồi ở trên giường, nắn nắn khớp xương bị đè dưới bắp đùi. Cô ôm cánh tay, nói: “Nhìn thấy có người ngủ bên cạnh mình, dưới tình huống bình thường phản ứng đầu tiên là rút súng, anh lăn xuống giường làm cái gì!”

— Nhưng tình huống này cũng không bình thường! Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, Keith cũng không dám trực tiếp diễn tả ra ngoài. Anh lo sợ nhìn chung quanh tìm kiếm đường lui, cuối cùng vẫn bị không khí nặng nề bức bách phải nhìn thẳng vào Lý Lộc, “Tôi không biết, thật mà, nhìn trời thôi.”

“Anh có mộng du không?” Lý Lộc nhếch mày, đây là một vấn đề nghiêm trọng, có lẽ về sau cô phải khóa chặt cửa mới có thể an tâm ngủ. Hơn nữa làm sao người đàn ông sống được từ trước đến giờ, còn có bằng lý lịch huy hoàng như thế.

Keith nói: “Hình như có, nhưng không thường xuyên.”

“Anh cần phải làm vài trị liệu nhất định, làm loại công việc như chúng ta thì mộng du là một chứng bệnh trí mạng.”

Keith vô cùng ngưỡng ngừng nói: “Trước kia khi còn ở Đội Du Kích, đội trưởng n lại rất hi vọng tôi bị nhiều thêm mấy lần.”

Lý Lộc không thể không đối đưa ra nghi vấn về hiện tượng quái dị này.

Keith trả lời: trong đội tôi đã từng mộng du hai lần, lần đầu tiên hình như đã dẹp luôn doanh trại địch, lần thứ hai hình như đã cho nổ cả kho vũ khí của địch. Tóm lại lúc thanh tỉnh thì thấy các đồng đội đang hoan hô ăn mừng, mà trên người thì nhiều thêm vài vết thương không giải thích được.”

“ Tôi thấy mình như đang nghe chuyện nghìn lẻ một đêm.”

“Tôi cũng hoài nghi đội trưởng đùa tôi, nhưng là sự phụ cũng không nói gì.” Keith im lặng tự hỏi. Anh ta đột nhiên giật mình nhớ ra tình trạng trước mắt vẫn chưa được cải thiện, anh ta lại ngang nhiên ngủ trên giường Lý Lộc một buổi tối, còn dùng tư thế khó chịu như vậy đè lên người cô. Keith từng bước từng bước lui về phía sau, khi đến cạnh cửa thì lấy hết dũng khí nói: “Tôi đi ra ngoài, có một số việc.”

Cũng còn chờ Lý Lộc đồng ý đã lấy tốc độ nhanh nhất từ lúc chào đời tới nay mở cửa vọt ra. Lý Lộc dám cam đoan, một loạt động tác này Keith tuyệt đối là dùng tới học vấn trọn đời, là kết tinh của phương pháp chạy trốn suốt mấy chục năm nay!

“Vậy là sao?” Lý Lộc lăm bằm lầu bầu, “Tôi đáng sợ như vậy à, có phải kiểm điểm nhân phẩm của mình một chút không?”

Ngay sau đó, cô nhớ tới một vấn đề thực tế.

Biểu tình thần thái của Keith mới vừa rồi như vậy, từ khi anh ta hần lặn xuống đến lùi về phía sau rồi vội vàng chuồn đi, nhòm thế nào cũng thấy như người bị ép ngủ một đêm là anh ta.

Rõ ràng người phạm sai lầm là Keith, coi như là mộng du không có cách nào điều khiển hành động, nhưng người chủ động bò lên giường rõ ràng chính là Keith! Tại sao anh ta lại bày ra cái kiểu như gái chưa chồng vị người ta xâm phạm thế? Làm như là Lý Lộc nửa đêm đi tấn công anh ta, mà không phải anh ta tự mò tới quần lấy cô.

Đó là phản ứng gì, chuyện gì vậy chứ?

Tâm tình Lý Lộc âm trầm tới cực điểm, có cảm giác khó chịu như bị mắc xương cá nhỏ không ra.

Mà Keith chạy vào nhà vệ sinh thì hoàn toàn khủng hoảng, anh thật sự không còn mặt mũi nào đối mặt với Lý Lộc rồi. Thôi cứ rửa mặt trước đi, rửa mặt sạch rồi đến công ty bắt đầu công việc, công việc có thể giúp người ta quên rất nhiều chuyện, công việc là người bạn tốt nhất của đàn ông!

Keith cầm dao cạo râu lên cạo râu ỳnh.

Cạo cạo một hồi lại dần dần ngừng tay.

—tình huống như hôm nay, thật sự đáng để cho anh khủng hoảng đến mức này sao? Ở sâu trong trí nhớ dường như có một chuyện quan trọng gì đó đang lẫn trốn, tình huống như vậy mới thật sự khiến người ta thấy khủng hoảng. Đó là sự thật bị anh cố ý bỏ qua.

Keith chăm chú nhìn gương mặt của mình trong gương, nhưng suy nghĩ đã nhanh chóng bị trí nhớ chiếm cứ.

Trí nhớ, ký ức.

Anh dùng thái độ nghiêm túc như đang làm nhiệm vụ loại bỏ từng hình ảnh trong trí nhớ, từng cảnh từng cảnh chạy qua, hình ảnh dừng lại ở khu rừng sâu tại Venezuela.

Đã từng có một lần, anh và Lý Lộc thật sự kề vai chiến đấu, chỉ là không thuận buồm xuôi gió như trong giấc mơ. Hai người bọn họ bị nhốt chung, bị trói và đánh đập. Tay chân Keith cũng bị khóa chặt, cả người không thể động đậy.

Sau đó. Sau đó. Đã xảy ra chuyện gì?

Mặt Keith hoàn toàn tái nhợt, làn da vừa mới cạo râu xong lại từ từ ửng đỏ. Anh hoài nghi mình có thể bị vỡ mạch máu não vì máu dồn lên mặt.

Keith hoàn toàn nhớ ra rồi!

Khi đó anh thỉnh cầu “Lý” kéo khóa quần mình xuống, lấy một bộ phận nào đó ra, giúp anh đi tiểu ssau đó nhét về, kéo khóa quần lên.

“A a a ! !” Trong nhà vệ sinh lầu dưới lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó tiếng rơi vỡ của vật gì đó.

Lý Lộc đang định xuống giường giặt mình lảo đảo đến suýt ngã xuống.

“La hét âm ỉ, rồi cuộc anh mắc chứng gì vậy!” Cô không chịu nổi hét to.

Lý Lộc lao xuống lầu, theo tiếng động chạy vào nhà vệ sinh lầu dưới, thấy Keith đang động đầu vào kính thủy tinh, tấm gương vỡ ra tạo thành hoa văn hình mạng nhện.

Đồ rửa mặt bị lật tung, bình bình lọ lọ, muốn thu dọn phải mất chút công sức.

Lý Lộc càng thêm kinh hãi, vội vàng kéo Keith lại, nhìn thấy trên trán anh ta bị thủy tinh ghim chi chít.

Cô đau lòng lắc lắc bả vai Keith: “Anh có biết mình đang làm gì không! Anh có biết trên người có thêm một điểm đặc biệt sẽ khiến sau này hành động khó khăn tới mức nào hay không nhiều.”

Keith giơ tay lên, dùng cả cẳng tay che khuôn mặt, nói: “Để tôi ở một mình đi, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“ ”

Lý Lộc dừng lay, từ từ buông tay ra. Cô nghe thấy gì, Keith nói không muốn nhìn đến cô, thế giới này hỗn loạn mất rồi.

Keith lướt qua bên cạnh cô, cả quá trình nữa không liếc Lý Lộc lấy một cái.

Lý Lộc bị bỏ lại trong phòng rửa tay, hoàn toàn không hiểu tại sao tình thế lại phát triển đến tình cảnh như thế. — chẳng lẽ là tối hôm qua mình đã làm chuyện gì với anh ta? Cô cố gắng nhớ lại các chi tiết trong buổi tối, không có cách nào xác định mình có làm ra hành động vô nhân đạo nào không.

Lý Lộc chạy theo, thấy Keith tìm được điện thoại trong phòng khách, rồi vội vã vọt vào phòng mình, đóng sầm cửa phòng lại trước khi cô đuổi kịp.

Đúng là ghen hợm mà! Lý Lộc tự nhủ, phải dịu dàng phải dịu dàng, nói không chừng người làm sai là mình. Chuẩn bị tâm lý xong xuôi cô mới lễ phép gõ nhẹ cửa phòng, hỏi: “Keith, đã xảy ra chuyện gì vậy? Trước tiên mở cửa cho tôi vào, giúp anh xử lý vết thương đã.”

Trong phòng rất lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Lý Lộc kiên nhẫn đứng ngoài cửa. Cô biết Keith có thể nhận thấy cô chưa rời khỏi.

“Keith?” Cô lại gõ cửa.

“Để tôi ở một mình.” Giọng nói của Keith xuyên qua cánh cửa, có vẻ buồn.

“Anh đang tức giận?”

“. Không có.”

“Anh do dự, rõ ràng đang tức giận.”

“Không có.”

“Anh tức cái gì? Tôi làm gì sai sao?”

“. Cô không làm gì cả, để tôi yên lặng một lát, cầu xin cô đấy.”

“Tôi muốn vào, anh muốn yên lặng một mình cũng được, để tôi xem trán của anh đã.”

“Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“Tại sao?”

Bên trong không có hồi âm nữa.

Lý Lộc giận tái mặt, không nói lời nào. Cô tin chắc mình không có làm việc gì sai, không cần phải chịu đựng tính khí của Keith. Vì vậy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, đợi Keith mở cửa.

Cả gian phòng như bị ép dưới luồng áp suất thấp, không ai nói lời nào. Chuông cửa đột nhiên vang lên, vào lúc này tiếng nhạc chuông bỗng dừng rất chói tai.

Keith vẫn Lý Lộc còn giằng co, ước chừng năm phút đồng hồ trôi qua, chuông cửa vẫn kiên nhẫn diễn tấu tiếng nhạc đáng yêu như cũ. Mười phút trôi qua vẫn không chịu dừng lại.

Lý Lộc không thể nhịn được nữa, xông lên lầu cầu lấy khẩu Desert Eagle vòng lại trước phòng Keith.

Cô cúi kính nói: “Anh ra ngoài đi, nói rõ ràng xem có chuyện gì.”

“Tôi đã nói là không có chuyện gì!” Keith buồn bực đáp.

“Vậy anh mở cửa đi.”

“. Không.”

Xác định Keith cũng không đứng bên cạnh cửa, Lý Lộc nhanh chóng kéo chốt bảo hiểm ra, bằng bằng hai phát bắn xuyên khóa cửa, cô giơ chân lên định đá văng cửa ra, cánh cửa lại bị mở ra, một tay Keith giơ chiếc áo Long Giáp chống đạn chặn ở trước người, một tay khác lôi kéo tay nắm cửa. Trán của anh ta đã được xử lý đơn giản, vết máu đã được lau, vết thương cũng ngừng chảy máu. Nhưng là sắc mặt Keith rất kém, tâm tình vô cùng không tốt, Lý Lộc vừa liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Tôi sẽ bồi thường phí làm hư cửa.” Cô nói, “Nhưng anh phải nói rõ đã xảy ra chuyện gì.”

“Cô có biết làm vậy rất nguy hiểm hay không! Ngộ nhỡ lạc đạn thì làm thế nào!” Keith nói, hung tợn nhìn chằm chằm khẩu súng Lý Lộc nắm trong tay, ngay sau đó thả áo chống đạn rơi xuống đất, đoạt lấy khẩu súng.

“.”

“Thật may là cô dùng gấu này. Bắn lẻ cửa có kim loại, nếu dùng súng bình thường bắn, đạn sẽ dội trở về. Thật may là cô dùng khẩu này này.” Dùng Desert Eagle bắn xuyên qua bắn lẻ kim loại dày 1cm giống như dùng dao đục đá đâm cục gôm, ít nhất không cần phải lo bị lạc đạn.

Lý Lộc làm mặt lạnh hỏi: “Không phải anh không muốn nhìn thấy tôi sao?”

Keith thả khẩu súng vào tủ âm tường, kéo Lý Lộc vào, cả quá trình, Lý Lộc cũng không có chống cự.

So với trên lầu, phòng của Keith lớn hơn rất nhiều, nhưng giường anh ta lại làm theo kiểu lính thủy đánh bộ... Khoang thuyền ngủ chật hẹp, nằm mặt bị kim loại bao quanh, một mặt mở rộng.

Keith ngồi xuống trên lớp ga giường trắng tinh, ngửa đầu nhìn Lý Lộc, hỏi: “Vết thương cảm thấy như thế nào?”

“Cái gì?”

“Phản lực của khẩu súng rất lớn, không thể nào không có việc gì.”

Lý Lộc cau mày cảm nhận, quả thật hơi đau đau. Phản lực của khẩu súng này không phải biến thái bình thường, mới vừa rồi quá kích động nên không cảm thấy gì.

“A, người đừng có đổi chủ đề, trả lời câu hỏi của tôi.”

Keith ôm đầu một lát, lại ngồi thẳng người. Anh nói: “Tôi chỉ nhớ tới. Chuyện lúc trước.”

Lý Lộc càng không bắt kịp suy nghĩ của anh. Nhớ tới chuyện trước kia? Không phải anh ta đã sớm biết “Lý” chính là “Lý Lộc” rồi sao?

Keith đứng bật dậy khiến Lý Lộc sợ đến lui về phía sau hai bước. Nào biết Keith chỉ hít sâu một hơi, sau đó cúi người 90 độ nói: “Khi đó tôi để cô giúp tôi cái đó, thành thật xin lỗi cô, xin cô tha thứ cho sự ngu ngốc của tôi.”

“À?” Lý Lộc nháy mắt mấy cái, không theo kịp sự phát triển tình thế.

Keith cúi đầu khom lưng, căn bản không ngóc đầu lên được, cổ của anh ta đỏ ửng, chuyện xấu hổ này lại bắt anh nói ra miệng?

Lý Lộc không phải quá dằn, rốt cuộc vẫn phản ứng kịp, biết anh ta đang nói tới lần giúp anh ta đi tiểu kia.

Cô há to miệng, ngăn người tại chỗ.

Biết trả lời thế nào đây?

—— Không sao, chăm sóc nhu cầu sinh lý của anh là vinh hạnh của tôi?

—— Thành thật xin lỗi vì khi đó không tôi không dứt khoát cự tuyệt yêu cầu của anh?

“Thì ra là chuyện này, ” Cô cười xấu hổ, nhìn trời, bắt đầu suy nghĩ, “A, thật ra thì cũng không quan trọng. Trước kia nhìn biểu đồ sinh lý đã thấy nhiều, cũng sờ cái kia của người chết rất nhiều lần, cũng đã nhiều lần làm giải phẫu, không quan trọng.” Lý Lộc cảm giác hình như mình nói ngược. Dưới loại này tình huống, Keith không biết gì cả mới là kẻ vô tội, mà mình cái gì cũng biết nhưng vẫn lựa chọn lặng im, sau đó trợ giúp Keith đi tiểu mới là con dê già chân chính.

Nói như vậy, Keith đã bị ngang nhiên sàm sỡ?

Bất giác Lý Lộc nảy sinh cảm giác xấu hổ và tội lỗi đầy mình: “Người phải nói xin lỗi là tôi mới đúng. Khi đó không nói cho anh biết, thành thật xin lỗi.”

“Không, là lỗi của tôi.” Keith lắc đầu nói, “Là năng lực tôi chưa đủ, không thể phát hiện giới tính của cô mới phạm vào sai lầm nghiêm trọng như thế.”

Lý Lộc phiền não, không nói hai lời vỗ lấy Keith, một tay đẩy anh ta ngồi xuống giường: “Nam tử hán đại trượng phu, lề mề cái gì.” Chính cô cũng cảm thấy lúng túng, lại cả vú lấp miệng em trách tội Keith. Chỉ là đầu gì cô vẫn còn chút lương tâm, sau khi trách mắng cũng cảm thấy mình quá vô lý. Thở dài: “Một vấn đề nhỏ thôi mà, không có gì phải rối rắm, anh coi như là bị chó cắn thì không phải là được rồi sao?”

“À?” Keith ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đỏ bừng bừng, lại bị câu nói sau cùng của Lý Lộc khiến cho ghen hờn.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không phải, còn không đạt tới trình độ bị chó cắn.” Keith nói, “Tay của cô không có mạnh như vậy, lực đạo vừa đúng.”

Lý Lộc: “.”

Keith lại thất bại cúi đầu không dám nhìn cô.

Bầu không khí khiến hai người khó chịu, trong lúc yên lặng, bên tai vẫn truyền đến tiếng chuông âm ỉ. Lý Lộc mới nhớ tới chuông cửa đã vang lên từ sớm tới giờ, vậy mà cô và Keith cũng không để ý tới, thậm chí gần như không nghe thấy.

“Để tôi đi xem ai tới mà có nghị lực như vậy.” Lý Lộc nói. Cô cố gắng trấn định bước từng bước về hướng phòng khách.

Gần đến cửa, Keith đột nhiên hỏi một câu.

“Cô ở Los Angeles, tại sao lại muốn làm bác sĩ nam khoa?”

Cạch một tiếng, Lý Lộc đụng đầu vào trên ván cửa.

Keith cũng được xem là một chủ nhà làm hết trách nhiệm, vẫn chưa ý thức được rốt cuộc mình đã làm cái gì, chỉ hỏi một vấn đề đơn giản đã báo thù được cho cánh cửa bị Lý Lộc hư làm hư.

35. Q.3 - Chương 10: Khách Không Mời Mà Đến

Lý Lộc đụng đầu vào khung cửa, cảnh tượng quá này kỳ lạ. Người như Lý Lộc vậy, ai biết cô đều chưa từng thấy cô luống cuống như thế. Keith dĩ nhiên cũng chưa, nên anh ta vội vàng xông tới xem có chuyện gì. Khi Keith đứng lên muốn tới đỡ Lý Lộc thì cô thối lui nửa bước vững vàng trên gót chân mình.

Keith lo lắng hỏi cô có sao không, anh ta đã ném vấn đề vừa hỏi ra sau ót quên sạch sành sanh.

Lý Lộc nhìn đau xoa trán, nhỏ giọng nói: “Không sao, ai cũng sẽ có ngày bị khung cửa đập vào đầu.” Cô lắc lắc đầu tiếp tục đi ra ngoài, dường như bị đụng choáng váng, mấy bước đầu vẫn còn lảo đảo. Keith rất lo lắng, lại không dám chắc cô lại xem có bị gì không.

Keith theo sát sau lưng Lý Lộc đi tới tr, trong thời gian này, chuông cửa vẫn còn ở kiên nhẫn ước màn hình giám thị trong phòng khác. Hai người nhìn thấy một gương mặt vụn vụn, khuôn mặt kỳ quái này hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ không gian trên màn ảnh.

Lý Lộc trầm mặc một hồi, sau đó mở hệ thống truyền tin giữa trong và ngoài nhà lên.

“Anh biết người này không?” Cô cố ý hỏi Keith như thế để tên ngoài cửa kia có thể nghe được.

Bản mặt to vụn vụn kia càng cố ý sát gần, bị thấu kính wide bẻ cong thành hình dạng quỷ dị hơn nữa.

Keith dò xét cẩn thận, trả lời: “Biết, hẳn là Iris.”

“Anh nhìn lầm rồi, Iris làm sao có gương mặt đần độn như thế?” Nói xong, Lý Lộc tắt hệ thống truyền tin trong ngoài. Cô ngồi lên ghế sa lon, một tay đỡ trán, vẫn nhìn chăm chăm vào màn ảnh, chỉ là không biết đang suy nghĩ cái gì.

Keith cũng không để ý tới người bị chặn ngoài cửa. So với suy tính vấn đề Iris, anh càng muốn kéo tay Lý Lộc ra xem một chút, khổ nỗi hai người chưa thân thiết tới mức đi làm chuyện mà hình như chỉ có người yêu mới có thể làm này. Nhắc mới nhớ, việc bọn họ vượt qua bước yêu đương, trực tiếp tiến vào giai đoạn ở chung đã từng khiến anh ngạc nhiên tới cỡ nào.

Thế nhưng Keith lại thấy vô cùng thất bại, lúc nào thì họ mới có thể chân chính “yêu đương bình thường”? Theo vợ chồng Squall khẳng định thì “Tình yêu bình thường yêu” sẽ khiến phụ nữ cảm nhận được không khí lãng mạn, từ đó tâm tình vui vẻ thoải mái, tỷ lệ ôm ấp nồng nhiệt cũng được đề cao.

Chuông cửa lại vang lên, màn hình điện tử tự động sáng lên.

Lúc này đã đổi người khác đứng ở ngoài cửa, theo khuôn phép cũ đứng cách mắt điện tử ba bước, Brad nói: “Mới vừa rồi thất lễ quá, tôi đã dạy dỗ tên ngu ngốc kia.”

Iris xoa xoa cục u trên ót, bị Brad kéo phòng vào Keith, trên người bọn họ cũng vác theo hai cái rương.

“Hai người tới đây gì?” Lý Lộc hỏi. Cô ngồi trên ghế sa lon, cái trán vì mới bị đụng nên nổi lên một cục u sưng đỏ.

Iris quay qua trái nhìn vết máu trên trán Keith lại quay qua phải ngó cục u trên trán Lý Lộc, sau đó bình luận: “Bạo lực gia đình, không phân cao thấp.”

“?” Lý Lộc nhướn mày, cô cảm thấy không hiểu.

Brad đã hiểu, tung cước đập lên mu bàn chân của Iris, giữa tiếng kêu gào thê thảm Iris nói: “Hôm nay chúng ta tới vì muốn xem cô khôi phục ra sao rồi, bây giờ thấy rất là tốt. Sau đó còn có một thỉnh cầu.”

“Mời nói.” Keith đáp.

“Chúng tôi muốn mượn bãi bắn của quý công ty dùng một chút.”

“Mượn bãi bắn. Lúc nào thì mượn?”

“Hôm nay và ngày mai.”

“Có yêu cầu gì không?”

“Hy vọng bia có thể di động trên tám trăm mét.”

Keith liếc về phía cái hộp sau lưng hai người, mà Lý Lộc lại cất tiếng hỏi trước: “Nhiệm vụ cấp A?”

Brad lắc đầu, Iris nói: “Cấp A+.”

Lý Lộc bấu mày, nhìn về phía Keith: “Có cách nào mượn được không?”

“Bãi bắn bia thì có, nhưng là không thể độc chiếm.”

“Có khó khăn gì sao?” Brad hỏi.

“Tuần sau công ty muốn tiến hành thẩm tra đầu năm, đánh giá năng lực cơ bản của toàn thể nhân viên, cho nên rằng không cách nào độc chiếm bãi bắn để các anh sử dụng một mình.”

Brad nói: “Không độc chiếm được cũng không sao, chúng ta có thể xài chung với bọn họ. Chỉ là bia di động của các anh có tốc độ bốn trăm cây số không?”

Lý Lộc hỏi: “Bốn mươi lăm cây số giờ, các người muốn tiến hàng đánh lén trong xe hơi?”

“Có thể nói là như vậy, cho nên hai ngày nay cần tăng cường luyện tập.”

“Tôi nghĩ là có, người phụ trách phân bộ New York là một kẻ yêu thích bắn tỉa ở khoảng cách xa, đi với tôi đến công ty xem một chút, có lẽ sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn.”

*** **

Keith Williams đi làm trễ, hơn nữa trễ mà không xin nghỉ, đây là chuyện hết sức hiếm thấy. Nghe nói khi anh ta còn ở phân bộ Los Angeles luôn giữ vững kỷ lục đi trễ không. Vậy mà kỷ lục này lại bị phá vỡ ở phân bộ New York.

Điều này khiến cho người phụ trách chấm công là Dudley vô cùng mất mát. Đã quá chín giờ bốn mươi phút, hẳn suy tính có nên gọi cho Keith gọi một cú điện thoại không? Vào giai đoạn này, người phụ trách Eyrie liền thò đầu ra khỏi phòng xin lỗi Dudley. Chứng kiến hần mặt mày đưa đám để điện thoại xuống lần thứ N thì Eyrie cuối cùng cũng không nhịn được, từ phòng làm việc đi ra nói với Dudley: “Cậu đừng gọi điện thoại cho anh ta, có lẽ đêm qua người ta ân ái với cô bạn gái nhỏ, hôm nay cần nghỉ ngơi.”

“Cái gì? Bạn gái?” Dudley đứng lên, còn hết sức hiếm thấy vỗ bàn.

“Anh ta ở chung với bạn gái nha. Nhưng lần trước đến không gặp được bị tên chết tiệt kia chặn lại. Nhìn bộ dạng có vẻ anh ta rất yêu quý người phụ nữ kia.” Biết rõ Dudley quá mức sùng bái Keith, Eyrie xấu xa còn rất hứng thú đả kích người trẻ tuổi này.

“Bạn gái?”

“Tôi chưa nói với cậu sao? Cậu có nghe lọt không?”

“Bạn gái.”

“Không biết là loại phụ nữ gì khiến Keith lộ ra biểu tình như vậy. Nhất định là dịu dàng xinh đẹp, giống như một đóa hoa mảnh mai.” Eyrie tự tiện trút tiêu chuẩn đánh giá phụ nữ xuống người Keith, “Nghe nói là phụ nữ phương Đông, nói không chừng là phiên bản của Yamato Nadeshiko, a, thật hâm mộ anh ta quá. Nước Mỹ này còn bao nhiêu người phụ nữ khiêm tốn ẩn nhẫn hiền lễ nghi chứ.”

Dudley rất thất vọng, không biết nên dùng tâm tình gì nghênh đón tin tức này.

“Dudley, về mặt cậu như thế là sao!”

“Keith có bạn gái nhưng. vẫn chưa kết hôn.” Dudley nói.

“Làm sao cậu biết anh ấy chưa kết hôn?”

“Trên hồ sơ có ghi.”

Eyrie lùi lại một bước, ngạc nhiên nói: “Trời ơi, đừng nói với tôi là cậu chuẩn bị ‘giành giật tình yêu’ nhé!”

Dudley hung hăng trừng mắt liếc Eyrie: “Nói hươu nói vượn.”

“Vậy cậu rối rắm cái gì.”

“Chưa kết hôn nhưng có bạn gái, người đàn ông như vậy sẽ trút 80% tinh lực vào việc đeo đuổi người phối ngẫu. Việc này sẽ gây ảnh hưởng thế nào đến nghiệp vụ anh biết không! Khó trách Keith cự tuyệt xuất ngoại, chỉ muốn làm công việc huấn luyện viên.”

Eyrie thờ ơ nói: “Còn tưởng rằng anh lo lắng cái gì, không hổ là người tham tiền của phân bộ New York, người ta quen bạn gái cũng làm trở ngại việc kiếm tiền của cậu.”

“Tôi đang tính toán cho lợi ích của công ty.”

Eyrie nhún vai, bày ra biểu tình có quỷ mới tin. Trên cơ bản mà nói, tính cách của anh ta khiến anh ta không bao giờ được thuộc hạ sợ hãi kính trọng.

Điện thoại trên bàn làm việc của Dudley vang lên, anh ta cúi đầu nhìn màn hình, là điện thoại đến từ phòng nhân viên phía Đông lầu hai. Nhận cuộc gọi, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng reo hưng phấn.

“Ngài Dudley, xin kéo cửa chớp phía Đông ra, hôm nay thật là bổ mắt.” Người đàn ông đầu kia hưng phấn nói, “Quá bổ mắt! Đúng là mỹ nhân!”

Dudley không hiểu ra làm sao, tạm thời bấm nút mở loa ngoài, sau đó chạy qua kéo cửa chớp phía Đông ra.

Lầu dưới dừng một chiếc Hummer màu xám không biết ở đâu ra, Dudley nhìn thấy trên cửa và mui xe có ít nhất hai mươi dấu đạn. Đây vốn là một chiếc xe việt dã có trần rất tốt, nhưng không biết là bị loại vũ khí gì biến thành như vậy ——trần nhà của nó đã không cánh mà bay, vì vậy biến thành một chiếc xe việt dã mui trần.

Chỉ bằng vào dấu đạn cùng “Thiết kế” mui trần nổi bật cũng đủ để cho cảnh sát ở bất cứ chỗ nào trong bang New York phải chặn nó lại hỏi thăm lai lịch.

Người đang xuống xe là Keith Williams. Dudley giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận Keith đã trễ bốn mươi chín phút.

Ngay sau đó có người xuống xe.

Eyrie mở màn hình hệ thống theo dõi ra trước, từ phòng quan sát nhận tín hiệu từ nhà để xe. Phóng to màn hình thấy được ba người đàn ông vô cùng kỳ dị.

Một người cao lớn, chân dài vai rộng, có mái tóc màu nâu sẫm, vẻ mặt thờ ơ với tất cả mọi chuyện. Anh ta đã nhận ra mắt điện tử quang quan sát mình, hướng thẳng về ống kính nở nụ cười mỉm mê người.

Một kẻ có vẻ khô gầy, hai mắt lõm sâu nhưng lấp lánh có hồn.

Một người nhỏ gầy nhất, bộ đồ nam trên người rộng thùng thình, giống như trộm đồ của người ta. Trên đầu đội mũ lưỡi trai, vành nón che mắt, đứng chung với mấy người trông không hòa hợp cho lắm.

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng đám nhân viên hoan hô: “Mỹ nhân kia, tôi cũng muốn!”

“Đẹp chỗ nào? Không nhìn ra.” Dudley nói.

Eyrie đột nhiên hít sâu một hơi, vội vàng lao thẳng về phía màn hình máy vi tính, túm lấy rìa màn hình, không thể tin nổi nói: “Đó là khẩu M21 có dấu hiệu bị Vincent sửa chữa! Chúa ơi, không ngờ lại gặp được nó ở đây.”

Sau lưng người đàn ông cao lớn có mái tóc màu nâu sẫm kia mang một khẩu súng M21 nguy ngang thành loại do Mỹ sản xuất.

Eyrie có thể hoàn toàn rõ ràng tính năng và đặc tính khẩu súng 7. 62mm M21 dưới lớp vỏ trụ ngang kia. Loại súng có tầm sát thương 700 mét này nặng chừng chừng 4. 5 kí lô. 4. 5 kí lô là khái niệm như thế nào, súng ngắm truyền thống bình thường phải từ 10 kí lô trở lên, hình thể của M21 bảo đảm người sử dụng có thể di động một cách nhẹ nhàng nhanh chóng trên chiến trường.

Dĩ nhiên, Eyrie kinh ngạc như thế không phải vì bản thân khẩu súng. M21 mặc dù dùng rất tốt, nhưng nếu như sản lượng súng đạt tới một triệu ba trăm tám mươi ngàn khẩu cộng thêm mấy con số lẻ thì cũng không làm cho người ta cảm thấy hết sức quý giá như vậy.

Chỗ quý của cây súng này chính là dấu hiệu rỉ máu trên cán súng đã biến thành hình chữ “V”. Đó là dấu hiệu của những khẩu súng được điều chỉnh bởi nhân vật truyền kỳ Vincent. Nghe nói súng ống sau khi được Vincent điều chỉnh có thể đạt tới tốc độ bắn đạn cao và chuẩn xác nhất trong thực chiến

“Hả?” Dudley chủ yếu lo chuyện tài vụ và thư ký nên không hiểu.

Đầu kia điện thoại nói: “Eyrie, sao rồi, thấy được mỹ nhân làm người ta rung động rồi chứ.”

Đó là chuyện đương nhiên!

Eyrie cầm điện thoại lên, bấm số bộ phận an ninh, nói: “Trước khi tôi đồng ý cho chiếc Hummer mui trần kia ra ngoài thì phải ngăn nó lại.”

“Lão Đại, anh nhìn trúng nó?”

“Thật xinh đẹp.” Eyrie lẩm bẩm nói, mắt tỏa ra ánh sang xanh lè khiến Dudley run sợ.

Anh ta nhắm mắt lại, không ngừng nhắc nhở mình, phải lễ phép, phải tỉnh táo, sau đó thương lượng việc chuyển nhượng khẩu súng, nếu có thể giải quyết với giá dưới một triệu Dollar là tốt nhất, nếu như không thể. . . . Anh ta cắn răng, liều mạng, tiền là gì chứ, tiền có thể quan trọng bằng người kiếm cơm không! Tiền có thể quan trọng bằng bộ sưu tập sáng long lanh của anh ta không!

Lầu dưới, Brad kéo hộp đàn cello của anh ta từ trong xe ra, vác lên lưng. Iris thiếu kiên nhẫn, cậu ta vừa nghĩ đến bãi bắn liền bắt đầu “Rầm rầm rầm”. Vì vậy trong lúc Lý Lộc thay quần áo, đã lôi linh kiện khẩu súng ra lắp ráp xong xuôi. Brad thì khác, anh ta thả đến bãi bắn mới hưởng thụ niềm vui thú lắp ráp từng mảnh linh kiện thành khẩu súng.

Giống như uống cà phê phải đến tiệm cà phê, ăn Hamburger phải đến tiệm ăn nhanh, ăn tiệc Pháp phải đến nhà hàng cao cấp, đồ ăn Trung Quốc phải tới nhà hàng Trung Quốc. . . . Lắp ráp súng ống cũng phải có cảnh tượng xứng đôi hợp mới thú vị, đây chính là niềm tin của Brad.

Iris xoa xoa tay, anh ta nhìn thấy Lý Lộc đứng bên cạnh Keith, không nhịn được tặc lưỡi nói nhiều: “Cô theo bọn tôi tới đây làm cái gì, cũng muốn luyện tay một chút à? Tôi nhớ cô không biết đánh lén mà.”

Lý Lộc ngẩng đầu nhìn tòa nhà, hỏi Keith: “Anh làm ở chỗ này?”

“Đúng vậy.”

“Nếu tôi có chuyện phải đến tìm anh, có gây phiền phức cho anh không?”

“Sẽ không!” Keith mong cũng không được, “Nhất định phải tới tìm tôi, như vậy rất tốt!”

“” Lý Lộc nhìn Keith nắm chặt cánh tay mình, dùng bàn tay trống gãi gãi trán, thở dài, cuối cùng gật đầu, “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

*** **

Eyrie quan sát ba người Keith mang tới ở khoảng cách gần. Bọn họ ngồi trên ghế sa lon phòng làm việc, mặc dù là lần đầu tiên tới đây, nhưng cũng trông cũng không có vẻ bối rối không thoải mái. Eyrie có thể cảm nhận được, bọn họ là người trong cùng một thế giới người, trên người đều có những điểm tương tự rất kỳ lạ. Bởi vì thường xuyên liếm máu trên vết đao, cũng là người nổi bật trong nghề, cho nên cũng không đặc biệt để ý bản thân đang ở hoàn cảnh gì. Dù là nơi xa lạ, cũng có thể hoàn toàn buông lỏng.

Trong này, anh ta chỉ biết Iris. Trước lễ giáng sinh, vì thỉnh cầu ngoại viện, Iris một người một ngựa tìm được căn cứ S. Q. ở bang Utah, khi đó, Eyrie đã từng có duyên gặp mặt một lần với cậu ta.

Keith tới đây vì muốn lấy được sự đồng ý của Eyrie. Dù sao cũng là bãi bắn của phân bộ New York, mà không phải tài sản riêng của anh, muốn dẫn người ngoài vào cần một vài thủ tục nhất định.

“Theo tôi được biết, Pandora cũng có nơi huấn luyện của mình, hơn nữa còn vô cùng thích hợp để huấn luyện thực chiến.” Eyrie nói.

“Đúng vậy, chỉ là một thời gian trước đây sân huấn luyện ở bang New York gặp sự cố bị hư hại, cho tới nay vẫn chưa sửa chữa.” Brad nói, “Cho nên lần này phải nhờ anh rồi.”

“Được rồi, tôi cũng không tiện hỏi han quá nhiều, tôi không phản đối.” Eyrie nói, “Nhưng mà tôi muốn đi xem mọi người tập luyện.”

“Tùy tiện thôi.” Iris nói, anh ta tràn đầy tự tin.

Cơ nghiệp của S. Q. rất lớn, sân huấn luyện của phân bộ New York nằm sâu trong một ngọn núi. Nghe nói ngay từ thời kỳ Tây Tiến đã có kẻ khai thác vùng đất hơn mười cây số vuông này, nhét vào trong cơ nghiệp của mình, sau đó lại rơi vào sự quản lý của S. Q. Tới hôm nay, nơi này đã trở thành một sơn trường hoang tàn vắng vẻ, trồng đầy thông liễu và thông đuôi ngựa.

Sau cơn bão tuyết, trên những hàng cây tùng và cây thông chật ních những lớp tuyết, cả mặt đất cũng phủ một lớp trắng xóa. Xe việt dã đi qua con đường phủ đầy tuyết đọng dừng lại dưới chân núi.

Bãi bắn chiếm cứ hai đỉnh núi. Mặc dù đây là đất tư nhân, nhưng vẫn là có một con đường công cộng xuyên thẳng qua giữa thung lũng. Có lúc cần luyện tập bằng đạn thật, vì để phòng ngừa xe cộ chạy qua bị đạn lạc bắn trúng, hai bên con đường đều có tường xi măng kiên cố bảo vệ. Mà thỉnh thoảng cũng dùng đến loại đạn xuyên giáp cực mạnh, với loại đạn này thì tường xi măng có dày đến nửa thước cũng không thể hoàn toàn che chắn tất cả nguy hiểm.

Trên mặt tuyết in dấu mất đường vết bánh xe, mà trong sân bắn cũng sớm có hai mươi mấy người nằm sấp trong tuyết tiến hành luyện tập các loại tư thế xạ kích.

Brad và Iris nhìn nhau, bọn họ không cảm thấy hứng thú với huấn luyện bắn súng cho lắm, bởi vì không có trong phạm vi quan tâm của bọn họ. Mà Keith và Lý Lộc thì tương đối hứng thú.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem lẽ lối, đây chính là sự khác biệt giữa đội bắn lén và đội đột kích trên chiến trường. Brad và Iris thường tham dự cuộc chiến ở khoảng cách từ bảy trăm mét trở lên, cho nên công việc của bọn họ chủ yếu là giữ bí mật, chờ đợi, bắn. Mà những gì bọn họ học tập, cũng sẽ không rời ba hạng mục này.

Lý Lộc và Keith thì khác, bọn họ muốn phải xông lên trước làm loạn trận thế của kẻ địch, đánh thẳng vào chỗ hở phòng ngự của đối phương, hoặc là tự mình tiến hành nhiệm vụ tiêu diệt, hoặc là tạo cơ hội cho đội bắn lén hậu phương ra tay. Vì vậy hạng mục bọn họ luyện tập cũng tàn nhẫn và máu tanh hơn.

“Thế nào?” Keith hỏi Lý Lộc, ánh mắt thần thờ khi cô nhìn đội viên càn quét khiến anh ta cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Những đội viên dùng những tư thế khác nhau nằm trong tuyết.

” Huấn luyện rất tốt.” Cô nói, “Những bài tập này là để họ có thể ra tay trong bất kỳ trường hợp nào.”

Eyrie nói: “Đúng vậy. Trong thực chiến có thể xảy ra bất cứ chuyện gì. Có lúc không thể sử dụng tay thuận, hoặc phải dùng hai chân làm điểm tựa.” Anh ta nói xong, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề.

Quan sát ở khoảng cách gần, dù diện mạo của người phương Đông có khó phân biệt hơn nữa, Eyrie cũng phải kết luận người trước mặt là một quý cô. Thấy cô và Keith đứng sát nhau, không khỏi nghĩ đến ” bạn gái nhỏ” chưa gặp mặt của Keith.

Về phần Dudley cũng theo tới thì hoàn toàn không phát hiện.

36. Q.3 - Chương 11: Đánh Lén

Lý Lộc phát hiện ánh mắt đó, cô khẽ liếc nhìn Dudley, sau đó cũng không nói gì. Chỉ là trong khoảnh khắc đó, Eyrie nhạy cảm đã nhận ra việc gì đó.

“Như vậy chúng ta bắt đầu thử ở khoảng cách bảy trăm mét nhé.” Eyrie nói, anh ta dẫn đoàn lên trên đỉnh núi.

Lớp tuyết phủ không cạn nhưng bọn họ đi lại có vẻ rất dễ dàng, lưng chừng núi liên tiếp vang lên tiếng súng, không khí lạnh lạnh đặc trưng của những ngày cuối năm tinh thần Brad và Iris khiến không khỏi phấn chấn.

Trên đường, Eyrie thử dò xét hỏi: “Nhìn dáng vẻ của cô*, hình như cũng là người chuyên nghiệp?”

(*Tiếng Anh và tiếng Trung chỉ có đại từ nhân xưng là tôi và bạn nên Dudley không thể phát hiện ra thân phận của Lý Lộc.)

Lý Lộc đang nhìn sân huấn luyện ở lưng chừng núi, nghe vậy quay lại rồi chậm rãi gật đầu một cái.

“Cô vào nghề này bao lâu rồi?”

“Ước chừng. 4~5 năm thôi.” Cô không chắc chắn cho lắm.

“Có hứng thú gia nhập vào tổ chức của chúng tôi không?”

“.”

Dudley kéo kéo ống tay áo của Eyrie: “Đừng nói nữa... Bộ dạng của anh giống như là mấy tên ma cô.”

Iris phì cười: “Ma cô? Muốn đem kéo Lý kéo qua cần phải có một chút khả năng.” Anh ta liếc mắt nhìn nhìn Keith, sau đó bồi thêm một câu, “Dùng mỹ nhân kế có thể sẽ thành công.”

Lý Lộc nhún nhún vai, cũng không ngại để bọn họ trêu đùa.

Bọn họ nhanh chóng đến lưng chừng núi. Mặc dù chưa đạt tới đỉnh, không khí cũng rất mát mẻ, tầm nhìn rất tốt, hơn nữa cự ly bia ngắm cũng đủ xa.

“Đáng tiếc gió lớn rồi, loại thời tiết này không thích hợp luyện tập vũ khí tầm xa cho lắm.” Eyrie nói, sở trường của anh ta là đánh lén nên am hiểu sâu sắc cái dạng khí trời gì thì mới được gọi là “Thời tiết tốt” .

Trên thực tế, Iris đã loay hoay với khẩu M21 có dấu hiệu của Vincent. Mà Brad là cũng kéo hộp đàn Cello ra, bắt đầu lắp ráp súng ống.

Những mảnh lắp ráp được giữ cố định trong chiếc hộp hai lớp tỏa ra ánh sáng u tối, Eyrie nhanh chóng nhận ra, đó là khẩu Barrett có tên là “Tia chớp”. So với M21 chỉ có phạm vi tầm bắn bảy trăm thước, tầm sát thương của khẩu súng này cao đến 1. 5 cây số.

“Cái này. . . .” Anh ta tiến tới nhìn, trong bộ sưu tập của anh cũng có một khẩu như vậy. Nên Eyrie biết, người đẹp này uy lực đến khiến người ta khó quên, ở tầm xa một km cũng có thể xuyên qua tấm thép dày hai ly.

“Cây súng này được bảo dưỡng rất tốt.” Eyrie nói.

Brad vuốt ve thân súng, gật đầu: “Đúng là một mỹ nhân, phải không?”

“Còn có thứ gì xinh đẹp hơn Barrett nữa đây?” Eyrie thâm tình nói, ánh mắt của anh ta dời đi, sau đó phát hiện ở phần sau cán súng cũng có dấu hiệu của Vincent.

Một suy đoán to gan không khỏi dần hiện ra.

” Chẳng lẽ Vincent cũng là người của Pandora.”

Brad và Iris liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng im lặng, điều này khiến Eyrie càng thêm nghi thần nghi quỷ. Ít nhất cũng có thể chắc chắn bảy tám phần, Pandora là một tổ chức thần bí khó đối phó, vậy mà bây giờ ở trước mặt anh lại có đến hai vị.

Đợi chút, Eyrie cảm thấy nghi ngờ. Ánh mắt dời về hướng Lý Lộc đứng bên cạnh Keith. —— người này có phải cũng là người của Pandora không?

Lý Lộc cảm nhận được ánh mắt của Eyrie, trả lại một ánh mắt thản nhiên. Cô biết nghi vấn của Eyrie, chỉ là không cần thiết phải trả lời, đúng không? Dù là Eyrie hay là Dudley, cho dù là S. Q, thật ra cũng đâu có quan hệ đặc biệt gì với cô, cô chỉ đi theo xem một chút thôi. Đứng ở chiến trường huấn luyện thực tế, sẽ giúp thân thể suy yếu vì vì dưỡng thương của cô cảm nhận được sức sống. Giống như hiện tại, một luồng sức sống bùng bùng đang theo không khí lạnh như băng đổ vào thân thể của cô.

Nghĩ như vậy Lý Lộc lại quên mất một điều, nếu là một tháng trước, cô là sẽ không ngần ngại nói những lời vô tình như “Bọn họ hoàn toàn không liên quan đến tôi”, mà bây giờ lại trở thành “Không có quan hệ đặc biệt sâu xa gì”.

*** **

Brad và Iris bắt đầu đặt súng ở những địa điểm khác nhau, bọn họ đều sử dụng tư thế nằm sấp, đều là những người có tài năng kiệt xuất về nhắm bắn tầm xa.

Đầu tiên phải suy tính vấn đề trọng lực và sức gió. Dù sao cự ly đánh lén không phải một hai chục mét như súng lục, khi đầu đạn rời khỏi nòng súng bắn về phía mục tiêu không ngừng bị ngoại lực quấy nhiễu, mà bạn lại không có cách nào gia tăng lực đẩy cho nó. Ở những khoảng cách xa cỡ 700m trở lên, trước viên đạn bắn trúng mục sẽ bay theo một đường vòng cung thật rộng.

Súng bắn tỉa kèm ống nhắm có thể giải quyết đường vòng cung trọng lực khiến cự ly sai khác, nhưng là phán đoán tốc độ gió thì không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Tổng thể mà nói, bồi dưỡng một tay súng bắn tỉa, cũng không phải nhốt hẩn trong phòng không ngừng luyện tập là đủ. Bọn họ phải hòa làm một thể với tự nhiên, với thành thị, ở trong mưa phải tính toán nước mưa đánh trúng đạn sinh ra sự khác biệt gì, ở trên cao ốc cũng phải tính toán xem gió lốc có làm chệch đường bắn không. Chuyện này hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm để quyết định thắng thua.

Brad và Iris chọn xong địa điểm, nằm sấp trong đồng tuyết. Bia ngắm bắt đầu di động với tốc độ của người đi bộ bình thường.

Eyrie và những người khác đều đứng xa nín thở quan sát. Eyrie là kẻ chuyên đánh lén, anh ta biết bắn mục tiêu di động khó khăn đến cỡ nào. Ngoài phán đoán trọng lực và sức gió ra, làm thế nào đuổi theo mục tiêu di động mới thật sự là vấn đề khó khăn. Trong quá trình bắn tỉa, nếu không nắm chặt súng, nòng súng hơi rung động, cũng sẽ khiến điểm rơi của đầu đạn chệch lệch mười mấy thước thậm chí hơn 10m. Đây cũng là lý do tại sao tất cả mọi người đều muốn sử dụng tư thế nằm sấp, hoặc lấy giá tam giác để chống đỡ nòng súng.

Iris và Brad hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề khó khăn này, hai người hô hấp thông thả, người khác gần như không cảm thấy bọn họ có bất kỳ dấu hiệu sự sống nào, giống như đã trở thành bức tượng trong

gió tuyết, hòa thành một thể với ống nhắm.

Mấy phát đạn đầu tiên chưa trúng mục tiêu, phát súng đầu tiên của Iris còn bắn bay lên trời. Nhưng Eyrie có thể cảm thấy dấu đạn ngày càng tiếp cận mục tiêu. Năng lực thích ứng của bọn họ vô cùng mạnh mẽ.

Để bắn trúng bia cũng chỉ dùng thời gian ba mươi phút để thích ứng.

Iris nhắc đầu lên khỏi ống nhắm, mà Brad vẫn duy trì tư thế không thay đổi.

” Cái bia của các vị có thể vừa chuyển động vừa thay đổi vận tốc không?” Iris hỏi Eyrie.

Eyrie trầm mặc một chút, sau đó trả lời: “Hai người điên rồi. Trên lý thuyết, súng bắn tĩa không nên lựa chọn mục tiêu thay đổi tốc độ. Chúng ta cần chú ý đến tỷ lệ thành công.”

“Nhưng hết cách rồi, nhiệm vụ này khó khăn như vậy đấy.” Iris nói.

“Được rồi, mặc dù bia tốc độ cao có thể thay đổi tốc độ được chuẩn bị riêng cho đội đột kích nhưng cũng không có luật nào quy định súng bắn tĩa không thể sử dụng.” Eyrie lấy điện thoại ra, gọi cho trạm kiểm soát.

“Các anh định thế nào?” Eyrie nói.

Iris cười hừ hừ hai tiếng, cúi đầu nhìn vào ống ngắm lần nữa. Anh ta điều chỉnh lỗ xoáy khẩu một chút, sau đó nhấn cò súng. Sau đó Eyrie được biết khi súng bắn tĩa nã đạn liên tiếp giống như súng máy là cảnh tượng như thế nào.

Brad cũng không chịu thua, Barrett có danh xưng là tia chớp cũng bắn liên ba phát giống như súng trường, dừng lại trong chốc lát lại bắn liên ba phát.

Có kinh nghiệm nhắm bia di động tốc độ ới rồi, hơn nữa còn sử dụng chức năng bắn liên tiếp, mấy phát đạn sẽ có vài lần trúng mục tiêu.

Dưới lưng chừng núi đang tiến hành nhắm huấn luyện thành viên đội đột kích, bọn họ dừng huấn luyện, nhìn cái bia đang không ngừng di động. Cái bia di động tốc độ à họ từng sử dụng hôm nay lại dễ dàng bị các tay súng bắn tĩa bắn cho tan tác.

Đều là tấn công mục tiêu nhưng ý nghĩa lại khác nhau. Khi đội đột kích bắn trúng thì mục tiêu thì đồng thời cũng bại lộ trong tầm ngắm của kẻ địch. Mà súng bắn tĩa thì có thể giết kẻ địch trong nháy mắt, máu chốt anh ta có kỹ thuật “trúng đích” cao siêu không.

Trong rừng rậm ngoại trừ tiếng súng và tiếng vọng, có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Keith mơ hồ cảm thấy có cái gì đó trong bầu không khí yên tĩnh này. Anh ta nhích lại gần Lý Lộc bên cạnh, không biến sắc chú ý quan sát tình hình chung quanh. Nói cho cùng việc này cũng cũng không phải nhờ năng lực bí ẩn như giác quan thứ sáu ... mà chủ yếu dựa vào khả năng cảm nhận được bồi dưỡng trên chiến trường.

“Mọi người có cảm thấy gì không?” Keith làm bộ ngáp, lấy tay che miệng lại, nhỏ giọng hỏi mấy người bên cạnh.

Eyrie nhìn thấy bộ dáng của Keith, cũng cảnh giác hơn, sau khi cẩn thận quan sát thì nhận được câu trả lời phủ định. Về phần Dudley càng hoàn toàn không biết, anh ta còn chẳng nghe tiếng nhỏ giọng nhắc nhở, chỉ chăm chú dùng ống nhòm quan sát tình hình bắn bia.

Mấy giây sau, Lý Lộc đột nhiên nói: “Hình như có cái gì đó không đúng.”

“Sao cơ?” Eyrie hỏi.

“... Ngoài mùi khói thuốc súng còn có mùi máu.” Lý Lộc nói.

“Khói thuốc súng? Cô muốn nói tới súng của bọn họ.” Eyrie nhìn về phía Brad và Iris.

Brad đột nhiên ngẩng đầu lên khỏi kính nhắm, hô to: “Nằm xuống!”

Keith kéo Lý Lộc xuống, dùng thân thể che chở cho cô.

Từ nơi xa có tiếng súng vang lên, vang vọng giữa hai ngọn núi. Chỉ khoảng nửa giây, tiếng đầu đạn xé không khí xẹt qua đỉnh đầu bọn họ. Keith động tác nhanh chóng đổ ập người xuống tuyết, muốn kéo Lý Lộc vào trong bóng cây kéo.

Lý Lộc từ trên bả vai anh ta nhìn ra, bọn họ đang ở lưng chừng núi, thê núi thông thả, từ đây còn cách đỉnh núi hơn bốn trăm thước. Nếu có người trốn trên đó, lúc này bởi thêm một phát đạn thì biết làm thế nào? Bọn họ còn chưa tìm được chỗ che chắn tự nhiên.

Không kịp nghĩ nhiều, cô vươn tay chặn sau ót Keith.

. Trên lý thuyết đây chỉ là hành động vô ích, căn bản không có tác dụng gì, chỉ có quái vật mới có thể đỡ được đạn của súng bắn tĩa thôi. Khi Lý Lộc ở cản trở viên đạn thứ hai thì đồng thời nghĩ như vậy.

Keith nghe được tiếng thứ hai súng vang lên, sau đó cảm thấy Lý Lộc chấn động một cái, thân thể của lập tức căng thẳng, cái loại căng thẳng từ xương cốt đến bắp thịt.

“Không còn kịp tránh nữa, bắn liên tiếp.” Cô tiếc nuối nói.

Keith cảm thấy có chất lỏng đặc nhỏ xuống cổ mình, anh ta còn chưa kịp nghĩ ra đó là cái gì, đã dốc toàn lực lôi cô ra sau một khối đá nham thạch.

*** **

Keith đẩy Lý Lộc ngã xuống đất, mặc dù lực xung kích rất lớn, nhưng tuyết đọng xộp, anh tin tưởng sẽ không làm tổn thương Lý Lộc. Nhưng chất lỏng sền sệt này không ngừng nhỏ giọt xuống trên cổ anh. Điều này làm cho Keith sinh ra một loại ảo giác, giống như đó là thủy ngân bị thiêu cháy, nóng bỏng mà nặng nề, hơn nữa, chặn thế nào cũng không được.

Anh cảm thấy thân thể Lý Lộc cứng ngắc, cô đang nhịn cái gì à? Nhưng chính anh cũng không cách nào tự chủ được hành động, thân thể vẫn còn không thể điều khiển tự động run rẩy. Không cần chính mắt thấy, mùi của dòng máu chảy xuôi lăm liệt trong không khí kích thích giác quan của anh, trong đôi mắt hình như tràn ngập màu sắc máu.

“Tránh ra.” Lý Lộc nói, sau đó dùng chưa bị thương đẩy Keith ra.

Hơi sức kia lớn đến kinh người, Keith cảm thấy như bị một chiếc xe tải đụng, không tự chủ được chỉ có thể buông lỏng Lý Lộc ra.

Cô ngồi dậy, dùng thân thể ngăn trở tầm mắt Keith, cúi đầu thấy được tay trái trở nên máy thịt bết bết.

Đó là một đầu đạn đồng nguyên chất thứ thiệt, cứng rắn và có lực xuyên thấu mạnh. Trải qua trở lực vài trăm mét không khí, sau khi bắn vào cơ thể con người sẽ bởi vì chất môi giới biến hóa mà sinh ra vận động bất quy tắc, tạo thành thương tổn nghiêm trọng. May mắn chỉ là trúng vào bàn tay, chất môi giới mỏng vậy, không đủ khiến nó bị lộn. Nhưng cũng đủ đánh nát xương.

Bay tốc độ cao sinh ra sóng trùng kích, đầu đạn đánh xuyên hai cây xương cốt trong lòng bàn tay, trước khi hoàn toàn thoát khỏi bàn tay, Lý Lộc dùng ba ngón tay có thể động còn lại vững vàng kẹp chặt nó.

Đây là đánh lén nhằm vào cô.

Nhắm vào cô, lại còn phát ra công kích vào lúc cô ở một mình. Lúc này là may mắn, thật may là chặn lại. . . . Đầu đạn nóng cháy sinh ra cảm giác nóng bỏng, hoàn toàn kích thích đầu óc của cô, máu đỏ tươi nhỏ xuống ở trong tuyết, cả tâm nhìn trở nên hoàn toàn mơ hồ.

Mặc kệ đây có phải là lực lượng không giống người không, có quy công vào cơ thể đã bị biến đổi này không, Lý Lộc vẫn cảm ơn Brando.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn ngó nghiêng hai phía hiện trường, sau đó Keith thấy được ánh mắt của cô.

Trước kia, Keith rất ưa thích nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, đôi tròng mắt đen phẫm ánh sáng nâu bóng, thỉnh thoảng sẽ lóe lên ánh sáng sắc bén. Cái loại sắc bén đó hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Bây giờ đang ở khoảng cách gần như thế, hô hấp của hai người chạm vào nhau, anh cảm thấy, trong con mắt Lý Lộc phiêu tán tia lửa khát máu. Anh tận mắt thấy bộ phận trắng nõn trong đôi mắt này nhanh

chóng lan tràn tia máu, không khí quanh người cũng thay đổi, không khí căng thẳng, bốn phía an tĩnh, mặt trời từ sau tầng mây lộ ra, cả khối tuyết đọng đều phản xạ ánh trắng chói mắt, giống như ma vật khát máu sắp xuất hiện ở ban ngày.

Keith ôm bả vai của cô nói: “Em cần băng bó.”

“Bây giờ còn chưa cần.”

“Chúng ta cần tìm bác sĩ.” Keith giống như rất tỉnh táo, anh tỉnh táo đến mức quên người trước mắt chính là bác sĩ.

Lý Lộc ngẩng đầu lên, cô quay đầu lại nhìn Keith: “Anh thật tỉnh táo, anh thiếu chút nữa đã chết rồi.”

“Em cần băng bó.” Keith kiên nhẫn nói. Trên thực tế anh cũng chỉ có thể nói thế, thân thể rét run, rồi lại nóng lên, anh tin hai tròng trắng của mình nhất định cũng đang trải rộng tia máu. Đây không phải là trạng thái một chiến sĩ cần có, đối mặt tập kích, đối mặt bất kỳ tình trạng nào cũng nhất định phải tỉnh táo, đưa mình nằm ngoài mọi việc, như vậy mới có thể bảo đảm tỉ lệ sống sót cao hơn.

Thế này không đau, cũng không phải rất đau. Cô biết cái đau chân chính. Trước khi hô hấp trở nên nặng nề, cô liền bắt đầu hành động.

Keith cảm thấy ngực truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, muốn kéo Lý Lộc đã không còn kịp nữa. Brad và Iris tìm kiếm thứ che chắn để ẩn nấp thân thể của mình, súng ống của bọn họ còn để lại ở trong tuyết. Keith thấy Lý Lộc hành động, cô lướt qua đất trống gần năm thước, nhặt lên Ellis M21 từ trên mặt đất, sau đó liền lao đến đỉnh núi cao như cơn gió mạnh.

Eyrie thông qua điện thoại gọi máy bay trực thăng trợ giúp, âm thanh kia cũng biến thành rất xa xôi, sau khi dòng suy nghĩ ngừng nửa giây, Keith rút ra súng lục cầm ở sau thắt lưng, xông tới theo Lý Lộc.

Anh không biết tốc độ của con người có thể nhanh như vậy, mặc dù đã toàn lực, cũng chỉ miễn cưỡng không có bị kéo ra khoảng cách. Dọc đường có chất lỏng đỏ tươi nhỏ xuống trong đồng tuyết, hòa tan một phần băng tuyết.

Đại não trở nên trống rỗng, cảnh tượng trong tầm nhìn đang nhanh chóng lui về phía sau, lỗ tai nghe được tiếng hít thở của mình, sau đó anh nghĩ tới chuyện không nên nghĩ tới.

Keith biết đó là âm thanh phát ra từ súng gì, đó là một cây súng bắn tỉa, dùng đạn đạn chuyên nghiệp, giá ước chừng khoảng 25 dollar 1 viên. Anh có thể cảm thụ được sóng xung kích nó mang theo, biết được điểm rơi của nó. Nếu như anh không có nhào tới, vậy khẳng định sẽ lấy mạng Lý Lộc. Nhưng anh đã nhào qua, ôm lấy Lý Lộc, cho nên theo lý mà nói, anh hẳn không có lý do hoàn hảo không bị thương.

Lý Lộc lấy tay chặn lại đạn? Đầu đạn phát ra từ súng bắn tỉa chuyên nghiệp?

Đó là chuyện không thể nào, sư phụ Keith luôn dạy anh đang trên chiến trường phải cẩn thận súng bắn tỉa, cũng là bởi vì không có ai có thể lấy da thịt ngăn cản đầu đạn có thể xuyên thủng thép.

Tốc độ của Lý Lộc rất nhanh, cự ly chừng ba trăm thước, giống như chớp mắt một cái đã đến.

Cô đứng ở đỉnh núi quét mắt một lần, không hề do dự liền phóng tới chân núi bên kia. Máu của cô một mực chảy, còn một tay cầm một thanh M21, tốc độ không giảm. Giống như cái máy không biết mệt mỏi.

Hô hấp của Keith dồn dập. Từ góc độ này nhìn qua, Lý Lộc thật không giống người bình thường. Nhưng tại sao cô lại có năng lực này, Keith còn đang suy nghĩ tay của cô rốt cuộc ra sao, đầu đạn mang theo sóng xung kích như vậy. . . . Tay của cô sau này vẫn còn có thể sử dụng bình thường sao?

Ý nghĩ này tràn ngập đầu óc của anh, tức giận từ địa phương thật sâu dâng lên, mắt của anh hoàn toàn đổ ngầu.

Sau lưng đài chỉ huy nơi xa truyền đến âm thanh cánh quạt của máy bay trực thăng.

Trên đường lại có đạn bay thét lên rơi xuống, nhưng trong lúc vội vàng hiển nhiên không cách nào nhắm ngay, quỹ tích của đạn mặc dù gần sát, nhưng mà cũng chỉ lướt qua sợi tóc Lý Lộc thôi.

Trong đôi mắt Lý Lộc lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, đối phương là một người chuyên nghiệp. Sau đợt công kích thứ nhất, nhìn thấy bọn họ đã trốn vào sau chỗ che chắn liền bỏ qua công kích, khi đó có lẽ là đã biết không có khả năng thành công nên chuẩn bị rút lui. Mà bây giờ, thấy cô đến gần lại quyết định tiến hành đợt công kích thứ hai.

37. Q.3 - Chương 12: Bệnh Viện Bùng Nổ

Mũ lưỡi trai bị gió ném đi, mái tóc đổ xuống, Keith thấy trước mắt rơi xẹt qua một vệt đen, màu đen kia đột nhiên thay đổi quỹ tích. Trong lúc tiến công Lý Lộc đột nhiên ép nửa người xuống, thân thể dán chặt trên mặt đất, tay phải dùng súng cũng kề sát đất chống đỡ, mái tóc đen hất lên sau đó xoa tung trên lưng — chỉ dừng lại vón vện nửa giây, cô đã nhảy vọt lên.

Loại sức mạnh đột nhiên bộc phát đó mạnh mẽ như một sinh vật có hình thể, đưa cô lên chạc ba cây đại thụ.

“Bên trái!” Keith kêu to.

Lý Lộc ở trên chạc cây nhìn về hướng bên trái. Đường như đã lập tức tìm được mục tiêu. Cô giơ khẩu M21 lên, lấy đầu gối làm điểm tựa tiến hành động tác nhắm bắn đơn giản ngay, một hàng đạn bắn càn qua. Nhờ có công lao cải tạo của Vincent nếu không chỉ được mấy giây thì đạn còn sót lại cũng dùng hết rồi.

Keith nghe có tiếng đầu đạn xuyên qua tấm bảng sắt, tiếng động kia cũng không gần lắm, có lẽ đối với phương còn chưa kịp vào xe.

Ngay sau đó là tiếng nổ mạnh ầm ầm, bên kia rừng tùng, ánh lửa đỏ rừng rực xông thẳng lên bầu trời, cột khói dày đặc đen mịt mù cũng dâng lên.

Lý Lộc nhét khẩu súng vào trong tuyết, từ trên thân cây chảy xuống mặt đất.

Chỉ chậm lại chốc lát, Keith đã chạy tới phía trước cô. Đường xuống núi không được tốt lắm đi, cây cối san sát cản trở tầm mắt. Lại vượt qua cự ly hơn 300m, Keith thấy một cây súng trường rơi trên đất, cách đó không xa là chiếc xe vẫn còn đang bùng cháy. Lại trải qua cự ly hơn 10m, rốt cuộc anh ta cũng tìm được người.

“Đứng lại.” Keith kêu lên.

Đối phương hiển nhiên không muốn đứng lại, hần nhìn thấy Keith cầm súng trong tay, liền trốn ra sau một thân cây chỉ lộ ra họng súng.

Keith đồng thời bóp cò cùng lúc với đối phương. Trong tay anh là một khẩu Desert Eagle đã đôi vỏ ngoài, người trong nghề nhìn qua có lẽ sẽ cho rằng đó là một khẩu súng yếu ớt dùng trong huấn luyện, nhưng trên thực tế nó có thể xuyên tường. Dùng nó xuyên thủng thân cây bắn trúng người ẩn thân sau đó căn bản là không thành vấn đề.

Keith liên tục bắn hai phát đạn vào hai chân đối phương, hần ta té xuống đất, giơ súng lên còn muốn phản kích, Lý Lộc vượt qua Keith, tay phải bắn dao phẫu thuật ra, ngăn chặn họng súng, hơn nữa còn chen vào thật chặt. Cùng lúc đó, người kia nhấn cò súng lục.

Thuốc nổ bộc phát sau khi phóng dao lại bị tắc, trong không gian bịt kín tạo thành một áp lực kinh khủng nổ nứt cả nòng súng. Chỉ trong chớp mắt, hai tay của tên bắn tĩa kia đã bị nổ đến máu thịt mơ hồ. Hần kêu thảm một tiếng, lăn lộn trong đồng tuyết, máu nhuộm loang lổ.

Keith dùng tốc độ ngay cả chính bản thân mình cũng khó mà tưởng tượng đến gần hần, trên đường xác định đối phương đã không còn khả năng sát thương lẫn nữa. Anh ta nhét khẩu súng vào miệng đối phương, đề phòng hần ta tự sát.

Lý Lộc đi lên, cô dùng tay phải đè lên động mạch cổ tay trái, làm chậm tốc độ chảy máu.

“Trong túi tôi có một cái ống chích, còn có một bình thuốc mê.” Cô nói.

Keith gật đầu, dùng tay thò vào túi cô tìm được đồ cô nói. Dùng miệng mở bao ra, một tay rút thuốc vào, sau đó quay đầu muốn tiêm cho Lý Lộc.

Lý Lộc đối mặt với cái ống tiêm 2 milliliter, ngạc nhiên hỏi: “. . . . Anh đang làm cái gì vậy?”

“Tôi tiêm vào giúp cô.” Keith cố chịu đựng đôi mắt rất như phải bỏng, nhấn nại nhìn vết thương trên tay cô. Trên bàn tay bị lủng một lỗ to bằng trái bóng bào, xương khăng định đã bị bắn mất hai cây, có lẽ về sau ngón trở và ngón giữa cũng không thể sử dụng được nữa.

“Cho anh thuốc là dùng để đối phó người này, anh đối phó tôi làm cái gì.” Lý Lộc dùng chân chỉ chỉ người đang nằm trên đất, nói với hắn ta, ” Tốc độ tự sát không đủ nhanh rồi.”

“Cô không đau à?”

“Đau thì dùng thuốc giảm đau, đây là thuốc mê.”

Keith thấy cô quả thực sắp nổi trận lôi đình, không dám không vâng lời, tiêm thuốc vào cổ người no.

Trước khi hôn mê người kia còn nghe được Lý Lộc nói: “Thuốc này tôi dùng để mê lũ khi, sao có thể cho tôi dùng.”

Đám người Brad và Iris lục tục chạy tới, trên đường Iris nhặt được súng yêu của mình, bực bời nói: ” Lý Lộc đáng chết, làm sao cô có thể cư xử với bảo bối của tôi như vậy!”

Nói tới đây anh ta liền dừng lại, dừng lại chốc lát thì không tin nổi thét chói tai: “Trời đất ơi, Lý Lộc, tay của cô!” Trên đường cậu ta có thấy vết máu, biết đại khái là Lý Lộc hoặc là Keith đã trúng đạn, nhưng cậu ta không nghĩ tới lại là vết thương nghiêm trọng đến thế.

“Câm miệng.” Lý Lộc nói.

Lúc này cô đã ngồi dưới một thân cây cách đó không xa băng bó đơn giản ỉnh.

“Liên lạc Dương, đối phó người này phải bảo anh ta ra sân mới có hiệu suất.” Lý Lộc dặn.

“Không cần cô nói tôi cũng vậy sẽ làm như vậy.” Iris tức giận đến giờ chân, “Đáng chết, đáng chết! Nếu Dương nhìn thấy tay cô, nhất định sẽ dốc hết kiến thức trọn đời.”

“Cậu nói cứ như Dương là bác sĩ ngoại khoa vậy?”

“Không, anh ta là tiên cuồng biến thái ngược đãi!”

“Hiện tại tôi đang cần một bác sĩ ngoại khoa thầy thuốc, ” Lý Lộc nói, “Giúp tôi liên lạc với Carl.”

Iris lập tức không lên tiếng. May còn có Brad, anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra tiến hành liên lạc.

*** **

Ngồi máy bay trực thăng quân dụng cũng không phải chuyện thoải mái gì, chấn động lớn vô cùng. Brad để Lý Lộc tựa vào trên vai mình, làm giảm một chút chấn động. Cho dù như thế, đến bệnh viện Carl thì cô vẫn ngủ mất. Bác sĩ và y tá đã chờ ở trên bãi đậu máy bay, chốc lát đã đặt người bị thương trên giường đẩy, đẩy đi vào.

Brad gặp được Carl ở trong phòng chụp ảnh, thái độ của anh không phải rất vui mừng, nhưng cũng không tính là không vui.

“Các cậu thăm.” Carl nói, “Tin tức máy bay vũ trang trực thăng của S. Q. tiến vào bầu trời thành phố đã truyền tới chỗ Dora rồi.”

Cơ thể Brad lắc lư một cái, nhìn Lý Lộc trên giường, lại nhìn vẻ đồng tình mãnh liệt trên mặt Carl, cuối cùng lòng trách nhiệm mãnh liệt chiến thắng kinh sợ, anh quyết định vẫn ở lại.

Carl tránh qua Brad, đến phía sau anh, nhấc phần chăn bên trái lên. Anh trầm mặc một lát, sau đó nói: “Anh đi nhanh đi, anh sẽ chết rất thảm. Đi chăm sóc thật tốt đầu sở gây nên, tôi nghĩ Dora sẽ rất hi vọng cô ấy có thể nhìn thấy anh còn sống.”

“Tôi biết rõ. Vậy tôi đi trước.”

“Yên tâm, nơi này có tôi.”

Mặc dù đã biết được tình hình trong tin tức, Brad miêu tả cũng rất rõ ràng, nhưng thương thế trên thực tế vẫn nghiêm trọng đến mức vượt qua tưởng tượng.

Bàn tay bị thủng một lỗ to, hai cây xương ngón tay trong thịt bị mất cả gốc. . . .

Carl lọt vào trong áp suất thấp của sự nhức đầu và nóng nảy sắp bộc phát. Anh nhờ bác sĩ khác giúp chụp ảnh, tự mình rót một ly nhỏ Vodka hớp một hớp. Trường hợp này thật khó, tổ chức bị mất quá nhiều, nếu như máu cung cấp không đủ, tương đương với cả hai ngón tay đều sẽ hỏng. Muốn giữ được thật khó khăn.

Anh ngồi đó nhìn những người khác bận trước bận sau, thở dài: “Em thật đúng là biết tìm phiền toái cho tôi, mới đi ra rồi lại đi vào ngay.” Hớp một ngụm nhỏ còn nói, “Chẳng qua cuộc giải phẫu kinh điển ở trong đời tôi xem như đều thể hiện hết trên người em.”

Anh quyết định xong liền nói với bác sĩ chụp ảnh: “Tôi còn muốn xem hình chụp cây xương sườn thứ mười hai của cô ấy.”

Dora bước nhanh vào bệnh viện, mấy ngày nay cô vẫn ở Newyork chưa đi. Thật may mắn cô chưa đi, cư nhiên ở đơn vị hợp tác nghe được máy bay trực thăng vũ trang của S.Q xin bay do bầu trời thành phố, nguyên nhân là muốn vận chuyển một người bị thương.

Mặc dù cô mang giày cao bảy phân, nhưng không hề cong đầu gối, bước bước to giống như mấy cô gái khác, chân vẫn đi thẳng, điều này khiến cô đi rất nhanh. Trong hành lang bác sĩ y tá sợ hãi đều tránh né cô gái đang mạnh mẽ xông tới, giống như cả bệnh viện không phải nhà của bác sĩ và y tá, mà đều thành pháo đài của nữ vương bệnh hạ Dora.

Khi nhìn khí thế của cô liền thấy, cô cực kỳ giống. . . . Người đàn bà chanh chua có người thân ở bệnh viện xảy ra sự cố, mà bản thân thì là người đòi nợ có văn hóa có bối cảnh có khí chất.

Dora rất quen thuộc với bệnh viện này, Carl đã đi vào phòng phẫu thuật rồi, trong lúc nhất thời không ai ngăn trở được cô, cô đi thẳng vào khu chuẩn bị. Lý Lộc mới vừa bị đẩy lên từ trong thang máy, liền bị cô chặn lại ở ngoài phòng mổ.

Sắc mặt Dora tái nhợt, cô vốn là người sống trong nhà hàng năm, bây giờ nhìn lên thì càng giống như nữ vương Vampire.

Lý Lộc nằm ở trên giường, không có mở mắt. Bởi vì mất đi màu máu, màu sắc da trở nên xanh xám, khiến Dora rất khó có thể tiếp nhận.

“Rốt cuộc là sao, lần trước gặp còn tốt, rốt cuộc là thế nào!” Cô lớn tiếng nói. Sau đó phát hiện địa phương mơ hồ lộ ra vết máu.

Dora đi đến gần kéo ra một góc chăn, nhìn khoảng mười giây, sau đó an tĩnh buông chăn xuống.

Khi các bác sĩ và y tá đang run rẩy co mình dưới áp lực của Dora tưởng mình đã qua ải, Dora đột nhiên dùng hai tay ôm đầy, mắt tròn tròn như trái bóng bàn, dùng sức thét chói tai: “—— A A A! —— rốt cuộc là kẻ nào đã làm, tôi muốn hắn phải chết! Tôi muốn cả nh của hắn phải chết!”

Nh giáo dục u tú giúp cô nhận ra mình đang trong bệnh viện sau cơn bộc phát, hơn nữa còn đang đứng trên hành lang, những bệnh nhân khác cần yên tĩnh nghỉ ngơi. Cô bung tay xuống, nhưng họ vẫn còn dón dập nặng nề, Dora bắt an vòng tôi vòng lui bên giường bệnh, tâm trí không rời khỏi Lý Lộc, biu tình vận vẹo. Cô không ngừng co quắp cười lạnh, nhỏ giọng lầm bầm ni: “Rất cuộc kẻ đông chết no, những kẻ đáng chết no làm, thì nhất định phải giết cả nh hắn.”

“Trước khi c giết cả nhà hân có thể làm phin cô những đường một chút khng?” Carl nói. Anh ta vừa thay quần áo giải phẫu mu xanh, tay đã đã rửa sạch, đeo bao tay lên, giờ cao khỏi khuỷu tay.

Dora ý thức được mạnh đang chặn đường, vội g tránh ra.

Carl đạp chọt mở phòng giải phẫu, trước khi đi vào ni với Dora: “C thời gian sống sờ ở đây, khng bóng đi lin lạc với Dơng. Anh ta cũng muốn đến New York, hơn nữa còn đi gặp tay súng bên kia kia. Cô xem c thể đo ra coi g không.”

Dora cười nói: “Tì biết rồi.” Cô nhón vào phòng giải phẫu, ngồi đã bị đẩy vào trong, không thấy được gì.
“Anh có thể chữa khỏi cho cô chứ?” Cô hỏi.

“Không thể nói trước. Bàn tay cô ấy vốn đã nhỏ, còn bị bắn lủng một lỗ lớn như vậy. Nếu như ngón trỏ và ngón giữa không được cung cấp đủ máu, hai đầu ngón tay đều phải cắt. Chỉ là, cũng không phải không có cơ hội khỏi hẳn, chỉ có thể trông chờ vào khả năng khôi phục của Lý Lộc thôi.”

Dora khom mình: “Nhờ anh.”

“Tôi làm giải phẫu dựa vào ý chí của bản thân, cho nên chưa bao giờ cần ai nhờ vả, cô nhìn cũng đủ rồi đừng chàng ràng ở đây nữa. Mau cút đi.”

Carl nói xong, không để ý tới Dora nữa, đi theo những nhân viên khác vào.

Quá trình giải phẫu cũng không đơn giản. Carl lấy đoạn cuối đốt xương sườn thứ mười hai của Lý Lộc ra, cắt gọt đều hai bên. Sau đó mài xương như thợ thủ công lành nghề, anh ta chẻ hai mảnh xương sụn màu trắng thành hình dạng xương ngón tay, dùng để thay thế đoạn xương bị mất.

*** **

Khi máy bay của Dương hạ cánh, tuyết đã ngừng rơi.

Anh ra khỏi phi trường, tùy tiện tìm một chiếc taxi, sau khi nói rõ địa chỉ liền vòng tay ngồi ở ghế sau không nói tiếng nào. Tài xế taxi thấy anh là người châu Á, tuy không tính là thấp, vóc người lại tương đối gầy, bộ dạng giống như rất dễ bắt nạt liền dứt khoát chạy đường vòng.

Ban ngày quang cảnh thành phố không đẹp lắm, buổi tối cũng không khá hơn. Dương nhàm chán mấy phút thì móc trong túi ra một gói thuốc thơm, lấy ra một điếu ngậm lên miệng.

“Thưa ngài, xin đừng hút thuốc trong xe.” Tài xế nói, hẳn ta len lén quan sát Dương trong kính chiếu hậu.

“Tôi còn chưa đốt.” Dương đáp.

Sau khi quanh đi quẩn lại hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc chiếc xe cũng dừng lại bên bãi đậu xe của ngân hàng gần sát ngôi nhà Dương muốn tìn.

“Thưa ngài, 97 Dollar, xin trả tiền.”

Dương mở cửa xe đi xuống, nhưng không có ý trả tiền.

“Hi, thằng nhãi da vàng, nếu mày không muốn vào bột cảnh sát thì mau trả tiền đi.”

“Nếu ông không ngại tôi kể chuyện ông cố ý đi lòng vòng cho cảnh sát.” Dương đặt tay trên cửa sổ xe, bình thản nói với gã tài xế.

Tài xế kia bật cười, mắng một tiếng: “Người châu Á Đáng chết! Lại biết đường.” Sau đó hùng hổ lái xe đi, cũng không dám đòi tiền nữa.

Ngày mai là sang năm mới, trên đường phố vẫn rất vắng vẻ như cũ.

Cửa hiệu may thủ công bên cạnh ngân hàng vẫn còn mở cửa, tiệm này rất ít khi nghỉ phép, Dương đã biết trước. Anh vào, cửa kiếng đung vào chuông treo trên viền cửa, phát ra tiếng leng keng. Thợ may đang ngồi dưới ánh đèn xem một quyển sách quảng cáo sủng, ngẩng đầu lên đẩy đẩy mắt kiếng, có vẻ kinh ngạc nói: “Anh đã đến rồi.”

Dương nói: “Tôi đã trở về.”

Người thợ may đứng lên chào đón anh: “Lần này chuẩn bị ở lại bao lâu?”

“Trước tiên chuẩn bị cho tôi một bộ quần áo tử tế chút, ta muốn đi ngân hàng, không muốn bị ngộ nhận là kẻ cướp.”

“Được rồi, tôi hiểu, anh chờ chút để tôi đi tìm.” Người thợ may nói, ông ta lầm bầm oán trách, “Hình như anh gầy đi, gần đây làm nhiệm vụ gì?”

“Tôi có thể hít hơi thuốc không?”

“ Anh biết mà, bang New York cấm hút thuốc ở nơi công cộng. Huống chi không phải anh không hút thuốc sao?”

“Nơi này là nơi công cộng?”

Người thợ may sững sốt, bật cười cười: “Cậu nói đúng” Anh ta đẩy cửa ra ngoài xoay tấm bảng “ tạm nghỉ”, kéo màn lại. Như vậy cũng sẽ không có ai vào.

Dương móc bật lửa ra, anh cúi đầu ngậm điếu thuốc, tự châm thuốc ỳnh. Hít vào một hơi thật sâu, kẹp điếu thuốc ở giữa ngón tay, chậm chậm nhả ngum khói màu trắng.

Người thợ may vừa lục tìm quần áo, vừa hỏi: “Tâm tình không tốt?”

“Ừ.”

“Cửa anh đây, vào phòng thay đồ nhìn xem. Nếu như không thích tôi sẽ đổi bộ khác. Dĩ nhiên, nếu anh chịu ở lại đây thay tôi thì quá tôi.”

“ Anh cứ thích nói đùa.”

Dương cầm quần áo đi vào phòng thử.

“Này, có còn hứng thú nhận ủy thác của bên tôi không? Bây giờ yêu cầu anh ít nhất cũng tốn cả triệu đô rồi.”

Dương im lặng trong phòng thử áo chốc lát, trả lời: “Có lúc anh thật giống một tên ma cô.”

“Hắc hắc. Tính chất công việc giống nhau cả mà.”

Dương từ trong bước ra, chiếc áo da cũ rách đã được thay, anh ta đang mặc một chiếc áo dạ đen tuyền. Áo khoác dài tới dưới gối, phần eo buộc chặt, vô cùng thích hợp với vẻ mặt anh ta hôm nay.

“Bao nhiêu tiền?”

“Miễn phí miễn phí, vốn lấy anh làm người mẫu thiết kế, hiện tại coi như nó đã đạt được mục đích sử dụng rồi.”

Dương móc trong bóp da ra một tấm thẻ tín dụng, đưa cho người thợ may: “Cà mười ngàn đi. Nếu không lần sau tôi sẽ tới tiệm khác.”

“Đúng là uy hiếp với khẩu vị của tôi mà, để ngăn chặn kẻ khác mê mẩn món hàng quý giá nhất thì tôi đành cung kính không bằng tuân lệnh vậy.”

“Tôi không phải hàng hóa của anh. Nếu như không muốn mất khách thì anh nên sửa đổi thói quen nói chuyện đi.”

“Biết biết.” Thợ may phấn khởi nói.

Dương cất thẻ tín dụng, chuẩn bị rời khỏi tiệm, anh chàng thợ may vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Thỉnh thoảng cũng nên nhận ủy thác bên tôi chứ, thủ pháp hành hạ mục tiêu đến chết rất được khách hàng bên tôi hoan nghênh đấy.”

“Xin anh tìm nhân tài khác đi. Huống chi không phải D bây giờ làm rất tốt à.”

“Y, cuộc sống của anh thế nào?”

“Dù sao cũng thoải mái hơn trước kia.”

” Sống thoải mái với ‘ Mẹ ’ của anh hả?”

“ Đừng quên nội quy của chúng ta, chỉ có tôi tới tìm anh, anh không thể tới tìm tôi.”

“Yên tâm, tôi nhớ mà, nhiều năm như vậy anh thấy tôi phạm quy bao giờ chưa?”

“Cám ơn, vậy lần sau tôi trở lại.” Dương nói, anh ta đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Cánh cửa khép lại sau lưng, anh ta quay đầu lại trong cơn mưa tuyết, tiệm may chìm trong bóng tối nên không thấy được tình hình bên trong cửa kiếng. Anh ta dẫm lên nền tuyết, tựa như rời khỏi quá khứ. Đoạn thời gian chỉ vì tiền mà giết người kia đã đi xa.

Người thợ may đã từng nói, tồn tại tức là chân lý. Dù là cái gì, sự tồn tại của nó cũng có lý do, không phải tất cả đều là sai lầm. Vậy thì quá khứ của anh chỉ như một lần lột xác thôi. Để bây giờ anh có thể mặt không đổi sắc bề gầy cả thân thể lẫn tinh thần của người khác.

38. Q.3 - Chương 13: Lòng Ghen Tỵ Của Đại Tiểu Thư Thủy Tinh Cung

Người thợ may đứng trong tiệm nhìn anh đi xa.

Hắn chia mười mấy sát thủ trong tổ chức của mình thành hai nhóm, một nhóm là miễn cưỡng đảm nhiệm, một nhóm là thích thú. Hắn cũng từng nói, đối với người thích thú của thì giết người là một loại nghệ thuật và hưởng thụ. Đối với người miễn cưỡng làm việc thì sát hại người khác cũng đồng thời là một loại hành hạ tàn nhẫn với bản thân mình.

Dương đã từng là sát thủ đặc biệt nhất trong tay hắn. Một mặt thợ may biết về mặt tâm lý anh chỉ miễn cưỡng làm việc, nhưng về thủ pháp lại hoàn mỹ không tỳ vết, thậm chí còn rất độc ác. Sự tồn tại mâu thuẫn như vậy khiến người thợ may càng thêm yêu thích Dương.

Nhưng rốt cuộc cũng có một ngày, Dương không hề mâu thuẫn nữa, anh ta trở nên đơn thuần.

“Càng ngày càng mê người. Để anh ta đi ra ngoài quả nhiên là chuyện tốt chăng?” Người thợ may đưa mắt nhìn Dương rời đi, rất là tiếc nuối than thở, “Thôi, dù sao lần sau vẫn còn cơ hội.” Nói xong liền vội vàng đi làm chuyện của mình.

Dương được tiếp đãi rất tận tình. Anh lấy ra một chiếc va li xách tay màu kim loại trong tủ bảo hiểm ở khu VIP ngân hàng, lúc ra cửa, Iris chờ sẵn bên ngoài.

“Nhanh lên một chút đi, Dora đã tới rồi.” Về mặt Iris khẩn trương.

Dương nhìn sang bên cạnh đi, trong cửa kiếng cách mấy chục mét, bóng người thợ cắt may chợt lóe lên. Dương cúi đầu nói với Iris: “Về sau ít đến đây thì hơn.” Anh vẫn chưa định nói rõ chuyện người thợ may kia với Iris. Chỉ cần hai phe không gặp gỡ trực diện thì không có vấn đề gì.

Điện thoại Iris reo vang, cậu ta bắt máy, đối phương vội vã nói hai câu liền cúp.

“Trời ạ, Dora đã đến rồi, tôi lo tên kia chưa kịp khai đã bị cô ấy giết chết.” Iris vừa oán trách vừa túm Dương kéo lên xe, “Để ngăn đám sát thủ giết người diệt khẩu, chúng ta đã hao hết tinh lực rồi, còn thêm một Dora thì tuyệt đối không chịu nổi.”

” Phương thức ‘hỏi thăm’ thô bạo của cô ấy quả thật rất khó khiến người ta chịu nổi.” Dương khẽ mỉm cười, anh ta cũng rất bất đắc dĩ với Dora, “Hiện tại ai đang trông ở đó?”

“Brad mới vừa trở về vị trí của tôi, Keith canh giữ bên ngoài phòng. Theo lời anh ta, đoán chừng có thể ngăn Dora đi vào phòng thêm chừng nửa giờ nữa.”

“. Lý phẫu thuật thế nào rồi?” Dương thử dò xét.

“Không chết được.” Iris đạp chân ga, chiếc Hummer mũi trần giống như viên đạn vọt ra khỏi bãi đậu xe.

“.”

Iris run rẩy, cảm nhận được hơi thở lạnh như băng khắc nghiệt hơn cả mùa đông từ người đàn ông ngồi chỗ cạnh tài xế, trên người anh ta tuyền tới sát ý khát máu.

“Ai ai, còn chưa phẫu thuật xong, anh có gấp tôi cũng hết cách.”

“Giải phẫu bao lâu rồi?”

“Ước chừng bảy tám giờ thôi.”

“Lâu như vậy sao?”

“Carl nói anh ta muốn mài giữa thật tinh tế.”

“Mài giữa?”

“Ai, bác sĩ bọn họ nói gì tôi không rõ, anh nắm chặt đi, tôi sắp đưa xe rồi!”

*** **

Có thể ngăn cản Dora ở cửa vào tầng hầm đến hai giờ là một lý lực rất khá. Chỉ là không thể người ta hài lòng, bởi vì người ngăn cản Dora không phải nhân viên của Pandora mà là Keith Williams, người tình nguyện tới trợ giúp. Anh ta giống như mắc phải chứng đờ mặt trong truyền thuyết, mặc cho Dora cười lạnh uy hiếp như thế nào, vẫn thờ ơ không lùi một bước.

Trong tầng hầm, Brad thỉnh thoảng lại nhìn về phía đồng hồ treo tường, thăm cầu nguyện Dương mau mau tới đây. Ít nhất trước khi Dora giầy vò tên kia tới chết.

Gian phòng ngầm này quả thật như một pháo đài dưới đất, trang bị đầy đủ, công cụ phong phú. Ngay chính giữa là giường bệnh đặc chế mua từ bệnh viện tâm thần. Chỗ thuốc mê nghe Lý Lộc nói là dùng cho khi đã hết hiệu quả, hiện tại, tên tù binh kia đang bị trói trên đường theo tư thế tứ chi rộng mở. Trong miệng của hắn nhét bông, hơn nữa dưới sự chỉ đạo từ xa của Carl họ cũng đã tiêm cho hắn thuốc làm tê cơ mặt và bắp thịt, hàm trên dưới của hắn căn bản không cách nào dùng sức khép lại được.

Bởi vì không thể tự sát, hắn oán độc nhìn Brad chằm chằm. Chỉ là ánh mắt như vậy hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tính tình hòa nhã của Brad, anh ta ôm cây súng yêu của mình núp trong góc tường, tiếp tục bấm điện thoại cho Iris.

“Không tới chúng tôi chịu không nổi.” Brad nói.

“Biết, bọn tôi đã thấy căn phòng, đi vào ngay đây.”

Điện thoại cúp, Brad thật sự nghe được tiếng động cơ xe. Anh ta thở phào nhẹ nhõm, an tâm lắng nghe tranh chấp phía ngoài.

Dương đi vào một tòa nhà độc lập với sân cỏ bên ngoài, liền nghe đến âm thanh đã lâu không gặp. Theo tiếng động đó đi xuống tầng hầm thì thấy Dora bị Keith cản lại bên ngoài.

Cô hí hóp mắt, uy hiếp: “Thằng nhãi kia, cậu sẽ chết rất thảm.”

Keith mặt không thay đổi nói: “Cám ơn, đây đã lần thứ sáu cô lặp lại những lời này rồi.”

“Thằng nhóc, bất kể cậu có lai lịch gì, dám dùng súng chĩa vào người tôi?”

“Thưa quý cô, chỉ cần cô không hành động thiếu suy nghĩ, tôi bảo đảm nó sẽ an toàn như một khẩu súng đồ chơi.”

“Đây chính là thái độ đối xử với các quý cô của cậu sao? Đúng là không được nuôi dạy tử tế.”

“Nếu như cô có thái độ của một quý cô, tôi cũng sẽ dùng thái độ cần có khi đối đãi quý cô với cô.”

“Cậu!”

“Keith, cậu ở đây làm gì, tại sao không đi bệnh viện?” Dương nói.

Keith đã thấy Dương tới từ sớm, nghiêng người sang nhường ra một lối đi, trả lời: “Chúng tôi chờ anh lâu lắm rồi.”

Dương nhìn Dora, Dora dùng ánh mắt âm trầm nhìn lại, Dương biết nếu như không cho cô vào, sẽ bị Cô ghi hận một thời gian. Dương chỉ Dora, nói với Keith: “Anh tới bệnh viện chờ đi, nơi này cứ để tôi phụ trách.”

Keith lại không động đậy, anh đảo: “Cô ấy không để tôi đi theo.”

Dương sững sờ: “Cô ấy? Cô ấy nào?”

“Lý Lộc.”

Bộ dáng của Keith có phần khổ sở, trạng thái mặt đơ đối mặt Dora mới rồi có lẽ là một loại phương thức để che giấu tâm tình chân thật của mình thôi.

Dương cũng hết cách với tình huống này, anh không biết rốt cuộc trong lòng Lý Lộc nghĩ gì. Chỉ có một điều anh rất rõ ràng, thỉnh thoảng Lý Lộc sẽ tùy hứng, lúc tùy hứng lên có thể sánh ngang Z mới từ trong phòng máy tính đi ra, cho nên không cần để ý đến vài ý nghĩ không được bình thường của cô ấy.

Anh ta nói: “Chỗ Carl cũng không phải an toàn gì, coi bộ trận tập kích này là nhằm vào cô ấy, có lẽ còn có đợt tiếp theo, anh đi trước rồi nói sau.”

Dora hướng về phía bóng lưng Keith nguyên rủa “Gã đàn ông đáng chết”, Dương dẫn đầu mở cửa xuống căn phòng dưới đất.

Brad ngồi trong góc dưới bậc thang, anh ta ngẩng đầu nhìn hai người, nói: “Anh đến rồi, Iris đâu?”

“Cậu ấy đang canh giữ bên ngoài.”

“Nếu nơi này có anh phụ trách thì không còn vấn đề gì nữa, tôi cũng ra ngoài ngó nghiêng một chút.” Brad vác khẩu súng lên vai, lướt qua hai người rời khỏi phòng.

Dương quan sát gian phòng lớn chừng một phòng học này, đầu tiên là điểm danh những công cụ treo trên vách tường, sau đó mới quay đầu nhìn người bị trói trên giường.

Dora vòng tay hỏi: “Cả anh bọn họ cũng tìm tới, lần này anh muốn dùng phương pháp truyền thống hay phương án đặc biệt vậy?”

Dương để va-li lên bàn giải phẫu, mở khóa mật mã ra. Chiếc va-li màu kim loại bị kéo ra, bên trong chứa đầy vũ khí và các loại thuốc chích.

Anh ta nói: “Rất nhiều lọ trong này là thuốc kích thích thần kinh, phần lớn dư lại sau khi Lý Lộc làm thí nghiệm.” Dương cầm lên một bình nhỏ màu xanh dương, nói với người trên giường, “Ví dụ như lọ này, có thể đề cao độ mẫn cảm của thần kinh, khiến người ta cảm nhận được sự khổ sở gấp mười lần.”

Anh ta đặt bình xuống, chỉ vào một cái bình thuốc khác: “Còn có thuốc nói thật vô cùng hiệu quả, chỉ là sau khi dùng, có tỷ lệ ba mươi phần trăm sẽ bị chứng uất ức quấy nhiễu.”

Một bình thuốc khác lại bị Dương cầm lên: “Hôm nay ý định của tao là đồng thời sử dụng ba loại thuốc này, ngoại trừ hai bình kia, bình này sẽ khiến suy nghĩ của mày hoàn toàn thanh tỉnh, thân thể lại không thể nhúc nhích. Cơ hội của mày có hạn, nếu như tiêm loại thuốc thứ ba này quá ba lượt, mày sẽ không bao giờ nhúc nhích được nữa. Tổn hại nó gây ra cho hệ thần kinh là vĩnh cửu, mày có thể dùng cuộc đời để thực nghiệm cảm giác làm ‘con rối’, dù muốn tự sát cũng hoàn toàn không thể.”

Dora cúi đầu trầm tư một lát, lui ra, Cô kéo ghế ngồi xuống, nói: “Mặc dù không cam tâm, nhưng phương pháp của anh tương đối nhanh chóng, hơn nữa cũng đủ khổ sở, lần này để anh ra tay.”

*** **

So với miền Bắc nước Mỹ bão tuyết suốt ngày đêm, một phần của dải đất trung tâm này lại có vẻ ấm áp như mùa xuân. Cho dù là mùa đông, trong nhà kính vẫn trông anh túc trái mùa, mà bên ngoài nhà kính lại trông cỏ Ma Hoàng đang nghênh đón ánh mặt trời =. Hai loại thực vật này hàng năm đều có thể mang đến cho gia tộc Akis và Delos món lợi kếch sù.

Nghe nói ở trong vườn Anh túc, cho dù không dùng ma túy cũng sẽ nghiện, nhưng cỏ Ma Hoàng thảo an toàn hơn nhiều lắm, loại thực vật dùng để luyện bằng phiến này không bắt mắt, lại thích khô hạn chịu nhiệt chịu rét, là loại tốt nhất.

Cung điện Thủy tinh của Glenn Delos được bao quanh bởi cỏ Ma Hoàng. Mary bị Glenn gọi đến tòa nhà xa hoa này. Nghe nói vị đại tiểu thư của gia tộc Delos có sự chấp nhất khó hiểu đối với những vật sáng lóng

lạnh, vì vậy vào năm cô mười lăm tuổi cha cô đã tặng cô tòa nhà này. Bóng đèn lớn nhỏ treo lủng lẳng, cửa sổ thủy tinh lớn đều chế luyện từ thủy tinh nguyên chất.

Hiện tại, Glenn Delos đang đứng gần một cửa sổ thủy tinh, một bàn tay đặt lên tay vịn nhìn những người lao công bên dưới. Ánh mặt trời buổi sớm từ ngoài phòng bắn thẳng vào, chiếu lên vật trang trí trong phòng, vàng sáng chói xạ làm cho người ta hoa mắt.

Nghe được tiếng Mary đi vào, Glenn quay người lại.

“Cô đã đến rồi.”

“Dạ, tiểu thư Delos.”

So với Mary cao lớn săn chắc, Glenn Delos có vẻ mảnh mai thon dài, cô có một phần tư huyết thống Venezuela với cặp mông đầy đặn điển hình. Nhưng điều này cũng khiến cô nàng giống như một bình hoa — dù là vóc người hay là đầu óc, cô đều giống một bình hoa đứng nghĩa.

Glenn nói: “Lần này tôi gọi cô đến vì muốn cho cô một tin xấu.”

Mary cúi đầu, xét thấy trước mắt cô gái trước mắt sắp trở thành vợ Brando, Mary có vẻ vô cùng cung kính. Người thừa kế Delos là công cụ trợ giúp cho sự nghiệp của thiếu gia Brando, có cô ta, sự nghiệp thiếu gia của Brando sẽ nâng cao thêm một bước, trở thành người lưu danh trong sử sách của hai đại gia tộc Đa Duy Cống. Dù thế nào đi nữa, Glenn cũng tốt hơn Lý Lộc chỉ biết gây phiền toái kia nhiều.

“Mary, Brando vẫn còn nhớ mãi không quên cô ta sao?”

“Loại tình yêu này đã trở thành giấc mộng của ngài ấy, bây giờ trạng thái tinh thần của ngài ấy cũng không khá lắm.”

Sắc mặt Glenn biến đổi, trở nên rất ác độc. Cô ta cắn một cành cỏ Ma Hoàn, lộ ra hàm răng không được tỏa sáng cho lắm, đôi môi thoa son màu đỏ càn khiến Mary cảm thấy Glenn vào giờ khắc giống như một ả Vampire. Đa Duy Cống truyền lưu một câu rằng lòng đỏ kị sẽ khiến phụ nữ trở nên xinh đẹp, chính là ám chỉ nữ người thừa kế gia tộc Delos này chẳng. Từ nhỏ cô ấy đã thấm mền Brando là chuyện mọi người đều biết, ngoại trừ Mary ra, cô ta sẽ không tha cho bất cứ người phụ nữ nào ở cạnh Brando.

“Mary, người tôi phái đi đã thất bại. Mặc dù muốn giải quyết hẩn trước khi bị bức cung, nhưng vẫn thất bại. Đối phương rất mạnh. Rốt cuộc Lý Lộc có lai lịch gì?”

“ Ngài xuống tay với cô ta? Kết quả như thế nào, cô ta chết rồi sao?”

“Không có, dường như có bị thương, nhưng không có gì nghiêm trọng. Làm thế nào đây, Mary, nếu Brando biết tôi nhúng tay vào, anh ấy có tức giận hay không? Có chán ghét tôi hay không?”

“Tiểu thư xin ngài tỉnh táo chút. Bên thiếu gia Brando cũng không có vấn đề gì đâu, dù sao Lý Lộc và thiếu gia cũng là quan hệ đối địch, thế nào cũng không âm thầm liên lạc đâu, cho nên thiếu gia sẽ không biết chuyện cô làm.”

Glenn thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng là xin cô tạm thời không nên động thủ, Lý Lộc rất hữu dụng cho chúng ta.”

“Ý cô là gì, tôi còn tưởng rằng cô đứng về phía tôi.”

“Căn cứ vào phương diện nghiên cứu Sinh Vật Học, tạm thời chúng ta cần cô ta còn sống, cho nên xin ngài chớ ra tay.”

” Nghiên cứu Sinh Vật Học? Các người muốn nhét ả vào tổ nghiên cứu sao?” Giọng Glenn cao vút lên.

Mary từ chối cho ý kiến.

“Muốn cô ả gia nhập tổ nghiên cứu là ý của Brando?”

“Là ý của các nguyên lão. Nếu như không phải các nguyên lão nhúng tay, tôi cũng vậy không muốn ả ta còn sống trên đời.”

“ Cô trở về trước đi, tôi muốn suy nghĩ thật kỹ nên làm cái gì.”

Mary lui ra khỏi gian phòng, được hầu gái đưa xuống ra khỏi cửa chính. Cô quay đầu lại nhìn về phía ban công, Glenn còn tựa vào trên ban công được trang trí long lánh, cô ta không cam lòng tàn phá thực vật trên ban công, về mặt vừa điên cuồng vừa tàn nhẫn.

Tạm thời Lý Lộc vẫn không thể chết, lý do chân chính lại phải giữ bí mật.

Mary từ Las Vegas bị vận chuyển trở về Đa Duy Cống, lẽ ra cô nên càng thêm căm hận Lý Lộc, trên thực tế cô cũng thật sự chán ghét sự tồn tại của Lý Lộc, nhưng chuyện phát sinh lại làm cho Mary không thể không tạm thời giữ lại tánh mạng của Lý Lộc.

Silva mang Mary từ Las Vegas về, còn có bác sĩ John bị ném đến nửa chết nửa sống, còn có một hộp máu.

Mary bị Brando dùng kim tiêm có chứa độc tính M99 đâm vào trong cơ thể, loại thuốc độc này gây phê gấp vạn lần heroin, 2 milliliter cũng đủ để khiến ột con voi nặng vài tấn hôn mê. Nếu một con người bị kim tiêm có dính M99 tình khiết đâm vào, dù là ai cũng nhanh chóng tử vong. —— dĩ nhiên, đây là số liệu trên lý thuyết.

Silva là người đến từ Đa Duy Cống, vừa là quản gia hầu hạ Brando nhiều năm như vậy, ông biết rõ nên làm thế nào để Mary tỉnh lại. Silva cũng mang theo loại thuốc giải độc cải tử hồi sinh, M50.

Về phần bác sĩ John, hắn bị Lý Lộc ném từ trên lầu xuống. Trong quá trình rơi xuống hai lần bắt được cửa sổ mở ra ngoài, mặc dù không dừng lại, nhưng đã giảm được tốc độ rơi. Cuối cùng, hắn chỉ bị gãy xương hai chân nát bấy. Hiện tại, bác sĩ John vẫn còn nằm trên giường bệnh tại phòng nghiên cứu của mình rên hừ hừ, đáng tiếc dây thanh của hắn đã bị Lý Lộc cắt đứt, dù cố gắng thế nào cũng chỉ có thể phát ra tiếng thở gấp đáng thương.

Mary và bác sĩ John đều được các nguyên lão gia tộc Akis khen ngợi, bởi vì bọn họ đã lấy được máu Lý Lộc. Hiện tại, quá trình phân tích kiểm tra đo lường mới vừa qua giai đoạn sơ bộ, báo cáo mới được một phần nhỏ, nhưng thành phần đặc biệt trong mẫu máu đã là điều rõ ràng không thể nghi ngờ.

Gia tộc Akis đã từng muốn sự “HELL DROP” mà Brando ở chế luyện khi ở Mỹ cho những cỗ máy chiến đấu hình người. Nhưng những người sử dụng loại độc này cuối cùng vẫn đánh mất lý trí, biến thành quái vật chỉ biết công kích, không thể phân biệt địch ta.

Tổ nghiên cứu lấy được máu của Lý Lộc, tiêm ột “Quái vật” 15 milliliter. “Quái vật” lại có thể khôi phục lý trí trong khoảng một thời gian ngắn! Trong máu của cô có chất khác chế tác dụng phụ của “HELL DROP”, nhất định có chất đó.

39. Q.3 - Chương 14: Người Đàn Ông Không Có Súng Thì Không Ngủ Được

Carl dừng lại thật lâu, Dương vẫn chờ đợi câu trả lời của anh ta.

“Được rồi, có một việc tôi rất để ý.” Cuối cùng Carl cũng chịu nói, “Trước đây lúc anh dẫn cô ấy tới kiểm tra tôi đã để ý rồi. Tốc độ đào thải chất độc trên người cô ấy rất chậm. Chắc anh cũng biết, có nhiều độc tố kim loại nặng mà thân thể con người không cách nào tống ra, có lẽ cả đời chứa trong người, tốc độ đào thải của loại ma túy đó chậm gần bằng kim loại nặng.”

“Ừ, tôi hiểu.”

“Nhưng rất lâu rồi Lý Lộc không lên cơn nghiện, bắt đầu từ lúc nào cô ấy trở thành như vậy?”

“Năm đầu tiên vẫn còn rất thường xuyên, về sau càng lúc càng thưa thớt, ước chừng từ một năm trước đã bắt đầu không lên cơn nghiện nữa.”

“Cô ấy từng để tôi lấy máu đi kiểm tra, sau đó tôi phát hiện, ở trong máu xuất hiện một loại sinh vật kiểm tôi chưa từng gặp , đại khái chính nhờ loại sinh vật kiểm này không ngừng trung hòa độc tính. Một năm

trước so với hai năm trước, hai năm trước so với ba năm trước thì theo thời gian số lượng sinh vật này trong máu không ngừng tăng lên, cho đến năm ngoài liền duy trì ở một tỷ lệ nhất định.”

“Anh muốn nói gì?”

“Thân thể của cô ấy sinh ra sự chống cự với độc tính, dần dần thích ứng độc tính, toàn bộ đều dựa vào máu để duy trì vận hành cơ chế này. Từ lần mất máu trước đến bây giờ chỉ cách nhau không quá nửa tháng, tôi không biết bên bạn Brando lấy của cô bao nhiêu túi máu, lần này tôi phải truyền cho cô ấy 400cc, nồng độ của loại sinh vật kia sẽ giảm xuống, tôi sợ cơn nghiện của cô ấy phác tác.”

Dương Nhất vừa nghe, vừa dùng mũi giày vẽ vòng tròn trên mặt tuyết, không biết bao nhiêu lần. Carl nói xong, anh ta vẽ thêm hai vòng tròn mới trả lời đối phương: “Đã đến giờ, tôi phải trở về tầng hầm.”

“Đừng quá lo lắng, dù sao đó cũng là suy đoán, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Cúp.”

“Không đưa ra bình luận gì sao? Mà thôi, bên tôi vẫn có thể khống chế nổi. Cậu kiểm chế Dora cho tốt là được rồi, đừng để cô ấy tới đây, cô ấy không chịu nổi.”

Cúp điện thoại, tuyết vẫn rực rỡ đến hoa mắt, Dương vỗ vỗ gò má, xóc lại tinh thần, một lần nữa trở về phòng, đi xuống hầm ngầm dưới đất.

Người kia đã có thể động dậy, từ trong tác dụng của loại thuốc kinh khủng kia trở lại thế giới hiện thực càng khiến người ta cảm thấy không cách nào chịu đựng sự tuyệt vọng về mặt tâm lý.

Thanh tỉnh, nhưng không cách nào khống chế thân thể của mình; trơ mắt nhìn người khác làm đủ loại chuyện với mình, nhưng không thể phản kháng; đau đớn cũng không cách nào tránh né, cũng không thể dấy giũa; bởi vì duy trì nguyên một tư thế không nhúc nhích nên phần lưng tiếp xúc với mặt giường ngứa ngáy khó nhịn, sau lại trở nên đau nhói, nhưng vẫn không thể động dậy.

Người đàn ông kia bắt đầu khóc thút thít, ngực bụng phập phồng kịch liệt. Tứ chi của hắn cũng bị giam cầm trong dây lưng, mặc dù vẫn không thể di động, nhưng đầu gối vẫn có thể hơi cựa quậy rồi.

Dương âm trầm nhìn hắn khóc, nước mắt nước mũi từ trên mặt hắn rơi xuống giường, Dương chán ghét bĩu môi.

“Hắn khóc rồi kìa, đúng là bé cưng làm cho người ta thương tiếc.” Dora cười xấu xa.

Dương phát hiện quần áo người đó tán loạn, khóa quần bị kéo ra vẫn không đóng lại, hắn hoài nghi nhìn về phía Dora, hỏi: “Lúc tôi không có ở đây, cô đã làm gì hắn?”

“Như anh thấy đấy, đùa bỡn thân thể của hắn. Sau đó nói cho hắn biết, tôi rất hài lòng với cơ thể sống này, nếu như hắn vì tác dụng của thuốc mà cả đời không thể động dậy cũng đừng lo sống không nổi. Tôi sẽ nuôi hắn, dùng hộ lý tốt nhất để duy trì tánh mạng của hắn, treo trên tường trong phòng ngủ nhà tôi là đồ trang trí — Anh cũng biết có vài khu nhà cao cấp sẽ dùng đầu gấu, đầu hươu làm đồ trang sức, tôi không thích những thứ kia, tôi chỉ ưa sinh vật sống. Khi bạn bè đến chơi có thể đùa bỡn thân thể của hắn trước mặt bọn họ, hoặc là để bọn họ chơi đùa với thân thể hắn.”

“Sở thích thật tệ hại.”

“Tôi nghiêm túc đấy.”

Người đàn ông kia càng khóc kịch liệt hơn: “Để cho tôi chết đi, xin các người để tôi chết đi. . . .” Hắn gào thét thất thanh.

“Bây giờ hắn đã có chút khuynh hướng uất ức, tác dụng phụ thật hữu dụng.” Dora nói, Dương lấy ra ba loại thuốc cùng dùng luôn một lần, trong đó một loại có tác dụng phụ làm cho người ta sinh ra tâm tình tuyệt vọng, muốn tự sát.

“Chúng ta tiếp tục.” Dương cắt đầu một bình thủy tinh, rút vào ống chích, mặc kệ người đàn ông kia cầu xin thể nào vẫn lạnh lùng bơm vào trong cơ thể hắn.

*** **

Lý Lộc gần như tỉnh lại ngay lúc được chuyển từ phòng phẫu thuật ra, tiếng bánh xe giường bệnh chuyển động trên mặt đất đánh thức cô, tiếng động này thật sự quá quen thuộc. Cô cảm thấy thân thể chết lặng, thần trí cũng không thanh tỉnh cho lắm, hơn nữa cánh tay trái từ khuỷu tay trở xuống hoàn toàn không có cảm giác.

Ra khỏi hai cánh cửa, Cô nhìn thấy Keith đang ở đó. Anh ta vội vàng đứng lên từ khóc khuất hành lang, lo lắng nhìn quanh, ngay lập tức liên xác định người nằm trên giường bệnh là người mình đang chờ đợi. Thái độ rất khó diễn tả, giống như trộn lẫn giữa sự lo lắng và bất an.

Lý Lộc mơ mơ màng màng, vươn tay phải ra khỏi mền vẫy vẫy anh, sự lo lắng của Keith lập tức biến mất, anh đi theo giường bệnh, nắm tay Lý Lộc.

“Ấm.” Tay của Keith rất lớn rất ấm khiến người ta an tâm, Lý Lộc nhỏ giọng than một chữ độc nhất rồi tiếp tục ngủ.

Cứ như vậy, Keith theo cô đến phòng bệnh.

Tay trái đau đến không chịu nổi, ngay cả trái tim cũng đau buốt. Tác dụng thuốc mê đã tan mất từ lúc nào, bình thường thuốc mê rất ít có tác dụng với cô, cho nên nhất định Carl đã dùng một liều rất nặng, có thể tỉnh lại chứng minh đã qua một thời gian khá dài.

Lý Lộc từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng rất kỳ quái. Nói nó kỳ quái, chủ yếu là bởi vì trên vách tường có nhiều khối màu sắc khác nhau, giống kiểu phòng trẻ em. Nhất là trên trần nhà còn vẽ trời xanh mây trắng. Nếu như không phải nghe thấy mùi thuốc sát trùng thì sẽ không liên tưởng căn phòng này là phòng bệnh.

Chẳng lẽ đây chính là phòng bệnh VIP tuyệt đối bảo vệ môi trường mới sửa sang lại mà Carl khen không dứt miệng đây sao? Quá yên tĩnh, khác hẳn thế giới của cô, Carl đã tiến vào giai đoạn tuổi già thích sống nội tâm, bình thản rồi sao?

Trừ căn phòng ra, còn có một chuyện khiến người ta rất để ý. Trong tay phải cô đang nắm thứ gì, làm cho người ta rất an tâm, ấm áp mà cứng rắn Rốt cuộc là thứ gì đây?

Sau hai tiếng đồng hồ, Dương bước ra khỏi tầng hầm. Vừa đi ra ngoài, lớp tuyết sáng lóa khiến anh ta hoa mắt. Iris núp đằng xa gật đầu với anh một cái lại rút trở về. Về phần Brad, anh ta ẩn mình rất tốt, không biết đã chạy đi núp cách đó mấy trăm mét rồi.

Áo khoác mua ở tiệm may bị bỏ quên trong tầng hầm, hơi lạnh mùa đông khiến anh lập tức thanh tỉnh, móc điện thoại ra bấm số phòng làm việc của Carl, lần này rốt cuộc cũng có người nhận.

Giọng nói của Carl nghe rất mệt mỏi, nhưng trên tổng thể mà nói thì tinh thần vẫn còn tốt.

“Giải phẫu tiến hành sao rồi?”

“Rất thành công, bởi vì sử dụng xương sụn làm xương ngón tay, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể chịu áp lực quá lớn, so ra thì vẫn có thiếu sót.”

“ ”

“Chẳng qua nếu như là Lý Lộc thì hẳn là không có vấn đề gì. Xương sụn nên sẽ vôi hoá rất nhanh, sau đó bắt thịt và những tổ chức khác cũng hồi phục. Hai vết đạn bắn lần trước giờ đã khép lại rất khá rồi.”

“Như vậy là tốt rồi.”

“Bên kia tiến triển thế nào?”

“Tôi đã đến New York, bây giờ đang thẩm vấn, cũng nhanh thôi.”

“Có cần tôi phái một đội cấp cứu qua không? Không biến hẳn thành máu thịt đầm đìa chứ, tổ chức nhân quyền sẽ đến làm phiền anh đấy.”

“Carl, đừng nói sang chuyện khác, có phải anh có chuyện gì che giấu tôi không?”

Lý Lộc tò mò quay đầu, nhìn về phía bên phải mình, Cô nhìn thấy Keith đang trợn to hai mắt nhìn mình, đôi mắt anh ta xanh biếc lại không khiến cô chán ghét. Thật ra thì nhìn kỹ thì đó là một đôi mắt vô cùng xinh đẹp.

“Cô. Đúng rồi, cô muốn ăn cái gì?” Keith không tìm được đề tài đành phải hỏi thăm chuyện mình sở trường nhất, từ mặt khác mà nói vậy cũng tương đối hợp lý rồi.

Lý Lộc lắc đầu tỏ ý tạm thời không có khẩu vị, tia máu trong mắt Keith lại khiến cô chú ý.

“Đã bao lâu anh không ngủ rồi hả?” Giọng nói hơi khàn, nhưng cũng không trở ngại đến việc nói chuyện.

Keith mờ mịt nhìn cô không nói lời nào.

“Được rồi, để tôi đổi câu khác, hiện tại đã giải phẫu xong mấy tiếng rồi?”

“Hai mươi hai giờ.”

“Anh không ngủ suốt hai mươi hai giờ sao?” Lý Lộc nhỏ giọng hỏi, sau đó lại nhớ ra, giải phẫu xong hai mươi hai giờ, cộng thêm thời gian giải phẫu, còn có khoảng thời gian lúc ở bãi bắn bia, không biết người đàn ông này không chớp mắt đã bao lâu rồi.

Đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng tay phải, cô nắm thật chặt, hỏi: “Sao không bảo Carl mang thêm một cái giường đến?”

“Không ngủ được, anh ta lấy súng đi rồi.” Keith buồn buồn trả lời.

“Cái gì?”

“Carl nói súng không thể mang vào trong bệnh viện , nếu không sẽ đuổi tôi ra khỏi cửa, sau đó anh ta thu mất.”

“Thu súng thì liên can gì đến ngủ?”

Keith nhìn cô chằm chằm, giống như rất khó xử.

“Anh khó xử cái gì, có lời nào cứ nói.”

“Không có súng ngủ không được.”

Lý Lộc không nghĩ tới đáp án như vậy. Cô từng nghe nói có người quen hơi gỏi nhưng mà chưa từng nghe tới có người quen hơi súng . Lập tức liên liên tưởng đến hoàn cảnh sinh trưởng của Keith, bởi vì lo lắng cho nên mới lệ thuộc vào súng sao? Carl lại còn khi dễ người khác như vậy, cô giận: “Anh mau tìm Carl đến, tôi giúp anh đòi súng về.”

“Anh ta đi ra ngoài rồi.”

“Trong núi không có cạp thì khỉ xưng vương. Anh không biết đi về lấy thêm một khẩu tới à.”

Keith nhìn bàn tay mình đang cầm tay Lý Lộc, lại ngó Lý Lộc, lắc đầu một cái. Sau đó nói: “Tôi không phải khỉ, cũng không muốn đi.”

Đây là câu trả lời kiểu gì. Lý Lộc mềm lòng, lui vào trong giường, kéo tay Keith nói: “Lên trước đi, không ngủ được thì nằm chớp mắt cũng tốt.”

Keith không do dự, lập tức liền leo lên. Vừa tới gần, Lý Lộc liền nghe thấy mùi sữa tắm Bạch Trà vẫn vương trên người anh ta.

“Anh tắm rồi?”

“Carl nói với tôi, nếu như không tắm rửa sạch sẽ thì không được vào.”

Lý Lộc im lặng, Carl coi Keith là Ngưu Lang sao, vào phòng còn phải tắm, chưa bao giờ nghe thấy luật lệ này.

Keith không có nửa câu oán giận, anh chui vào chăn, dịch chuyển trên gối tìm vị trí thoải mái, cánh tay quàng ngang qua eo Lý Lộc, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi —— quả thật chưa tới ba giây!

Lý Lộc trợn to hai mắt.

Quái, không phải Keith nói không có súng không ngủ được ư, anh ta coi cô thành khẩu súng à. Tư thế này, nhìn thế nào cũng giống như là đang ôm súng. Nhưng Keith cũng đã ngủ thiếp đi, dù cô có muốn kháng nghị cũng hết thời gian nói rồi.

Lý Lộc nghi ngờ nửa ngày vẫn không tìm được đáp án.

Coi như gặp quỷ đi!

Náo loạn như vậy tay lại không cảm thấy đau đớn, cũng hơi đau nhưng vẫn chịu được. Keith ngủ rất say lại cựa quậy, càng áp sát hơn. Cánh tay anh ta quấn chặt, mặt chôn trên bả vai Lý Lộc.

Chung quanh ấm áp, rất thoải mái.

Lý Lộc hơi nghiêng mặt, nhìn thấy mái tóc màu vàng kim của Keith. Loại tóc gợn sóng nhìn thôi cũng biết là rất mềm mại này đang kề sát bên mặt, Lý Lộc không nhịn được tò mò, hơi áp lên, những sợi tóc vẫn mang theo mùi thơm dịu dịu của dầu gội, vô cùng mềm mại khiến người ta thật thích.

Mặt và tóc Keith chôn hơn phân nửa trong gối nhưng vẫn có thể nhìn ra được anh ta ngủ rất thoải mái.

Thoải mái như vậy sao? Lý Lộc hơi nghiêng người, kết quả Keith vẫn không tỉnh. Loại người này làm sao sống sót ở Afghanistan vậy, thật khiến người ta ngạc nhiên, có lẽ là kỳ tích thế giới cũng không chừng.

Lý Lộc đột nhiên cảm thấy buồn cười, nếu như không phải trên tay kia đang cầm ống truyền dịch, khẳng định cô sẽ đưa qua véo má Keith rồi.

*** **

Dora tuyệt đối không ngờ tới vừa vào phòng bệnh đã thấy cảnh tượng này, đối với cô mà nói, nó khinh khủng bang hoàng còn hơn song thần ở Indonesia. Nên Dora duy trì tư thế cứng ngắc, dùng một tay nắm cửa tay còn lại nắm khung cửa, ngăn cản không cho Carl sau lưng đi vào.

Dora thấy Lý Lộc đang đang ngủ say trên chiếc giường đối diện cửa, nếu như chỉ là như vậy, cô nhất định sẽ cảm thấy vô cùng vui mừng. Đối với người bị trọng thương không có gì hạnh phúc được ngủ một giấc thật ngon, bởi vì sau khi hiệu lực của thuốc tê tan biến sẽ là thời gian được công nhận “Cực kỳ bi thảm”. Không ít người bởi vì cơn đau của vết thương sau khi giải phẫu miệng mà sinh ra ám ảnh với bệnh viện. Nhưng mà nhúm lông mượt mà trong cánh tay Lý Lộc kia là thứ gì? Tại sao giống như đầu của người ta vậy?

Dora chỉ vào nhúm lông mượt đó hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Carl đứng sau lưng Cô nói: “Nếu như cô vẫn ngăn trước cửa thì tôi có muốn trả lời e là cũng hết cách.” Với chiều cao của anh ta quả thật không đủ để vượt qua Dora mang giày cao gót.

Nghe được tiếng người ở cửa, Lý Lộc cảnh giác thức tỉnh, cô mở mắt, thấy Dora đang ngơ ngác đứng ở cửa nhìn mình chằm chằm. Lý Lộc không vui nhíu mày, đang ngủ ngon mà bị đánh thức không thoải mái tí nào, hơn nữa biểu tình của Dora cũng thật quỷ dị, cứ như bầu trời sắp sụp xuống.

Keith lo lắng cựa quậy một chút. Lý Lộc chưa kịp nghĩ ra vì sao Dora lại luống cuống đã rất tự nhiên vỗ vỗ đầu anh ta. Không bao lâu sau, Keith lại bất động. Anh ta vùi đầu vào ngực Lý Lộc, cả người cũng co rúc ở trong chăn.

“Ah?” Đến lúc này Lý Lộc phát giác ra mái tóc mềm mại luồn giữa những ngón tay của mình, sau đó chú ý tới mình thật sự đang ôm một. cơ thể sống!?

Dora đi vào hỏi: “Hắn là ai?”

Bác sĩ ngoại khoa Carl lòng dạ hiểm độc rốt cuộc cũng được bước vào phòng trả lời thay Lý Lộc: “Đó là ngài Keith Williams, một thành viên phía đối tác S. Q, bây giờ Lý đang ở chung với anh ấy.” Lúc này ở phòng tiếp tân anh ta muốn ngăn Dora mà không thành, hiện tại dứt khoát để Lý Lộc ra tay xử lý cô.

“Dora, chị chưa trở về Washington à?” Lý Lộc hỏi, cô dứt khoát kéo chăn lên, che kín lỗ tai Keith.

“Em xảy ra chuyện như vậy còn không cho chị tới sao? Còn nữa, đừng có đánh trống lảng, người đàn ông này là ai, sai em và hắt lại ngủ chung!”

Carl nhìn thấy Dora có vẻ sắp lồng lộn lên, vội vàng nói: “Dora cô hãy nghe tôi nói, không phải như cô nghĩ đâu.”

“Không phải như tôi nghĩ thì còn thể nào nữa?”

“Không phải như vậy thì còn thể nào nữa?”

“Cô không thể vừa thấy thể liền tự suy đoán.”

“Bọn họ cũng ngủ chung rồi, bảo tôi làm sao không suy đoán. Nhất định là do anh, đồ bác sĩ khốn kiếp đã dùng sai thuốc, nếu không làm sao Lý lại để cho đàn ông trèo lên giường mình.”

Lý Lộc bất đắc dĩ vuốt vuốt chân mày, ngượng ngùng cắt ngang cuộc tranh chấp của hai người kia: “Tại sao càng nghe càng giống bắt gian tại trận vậy?”

“Đúng là bắt gian tại trận đấy.” Dora tức giận hét lên.

Lần này dù Lý Lộc có muốn che chắn, Keith vẫn tỉnh lại. Mở mắt, xung quang mơ hồ, đó là vì cảnh vật quá gần sát nên thủy tinh thể không thể tập trung. Nhưng anh ta nghe thấy tiếng tim đập rất rõ ràng, điều này chứng minh anh ta đang ngủ trong ngực một người nào đó.

Keith vừa động dậy, Lý Lộc lập tức phát hiện. Cô cúi đầu xem xét, vừa hay đối diện với ánh mắt không hề phòng bị của Keith, tư thế này thật sự rất mập mờ, Lý Lộc mở miệng a một tiếng, sau đó liền ngẩn người ó bất động. Thật ra thì nếu không phải Dora vừa vào cửa đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Lý Lộc, cô cũng không đến nỗi che chở Keith như che chở một bao thuốc nổ. Cục diện này hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Lý Lộc.

Nhưng có trời mới biết, phản ứng Keith càng thêm kịch liệt. Đôi mắt anh ta càng mở càng lớn, nhanh chóng xác định đây là thực tế chứ không phải trong mơ. Phát hiện này khiến anh khiếp sợ nằm yên trên giường không cách nào nhúc nhích.

Đây là chuyện gì? Mặc dù từ đầu đến cuối thái độ Lý Lộc luôn bất hợp tác, mặc dù thời gian chung đụng của hai người luôn quá ít, nhưng những việc đó đều không tính là chướng ngại, trong đại não Keith đã sớm dự tính để Lý Lộc làm người duy nhất của đời mình rồi. Về sau nếu thu dưỡng rất nhiều đứa trẻ, muốn tổ chức chiến đấu đối kháng, anh và Lý Lộc vừa hay là kỳ phùng địch thủ, một người dẫn dắt đội đỏ một người chỉ dẫn đội xanh, đúng là một tổ hợp tuyệt vời!

Nhưng mặc cho đại não có dự tính hoàn mỹ cách mấy, sự thật vẫn là được đặt rõ ràng trước mắt, giới tuyến an toàn cá nhân của Lý Lộc luôn thâm nghiêm, Keith càng không dám vượt qua giới hạn. Dù lần này leo lên giường Lý Lộc, cũng là thừa dịp người ta đang mơ ngủ không có phản ứng. Nhưng tình huống này, Lý Lộc chẳng những không cho anh mỗi mắt một đám, hơn nữa còn ôm anh thật chặt. Ôm anh còn chưa tính, lại còn như gà mẹ bảo vệ gà con, đặt đầu anh trước ngực cô.

Ai nói Lý Lộc ngực phẳng, dù bốn năm trước từng là vậy, hiện tại cũng đủ làm cho Keith mặt đỏ tai nóng. Trước kia anh chưa từng đặc biệt lưu ý đến sự khác biệt nam nữ, đến khi tiếp xúc gần thể này, cả gương mặt còn úp trong cái kia... Đúng là ép chết người ta mà, dù Keith có trong sáng cỡ nào, cũng không nhận có những ý nghĩ khác.

40. Q.3 - Chương 15: Kèn Lệnh Chiến Tranh

Keith bắn lên như côn tôm, lăn xuống dưới giường, sắc mặt lúc trắng lúc xanh còn thảm hơn bị đánh bại. Dù sao Keith cũng là đàn ông tứ chi đầy đủ, rơi vào tình cảnh này thì có là thánh cũng hết cách. Chỉ là anh lớn chừng này cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Bốn năm trước nhờ Lý Lộc giúp mình đi tiểu, đó là vì anh ngu ngốc không phân biệt được giới tính, không thể trách người khác được. Nhưng lần này? Bị Lý Lộc đặt ngay trước ngực, trong mơ hồ đã mắc phải lỗi lớn.

“Tôi ngủ mê hồ đồ, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô!” Keith cúi người 90 độ, thiếu điều cụng trán vào mép giường.

Lúc này không chỉ Lý Lộc, ngay cả Dora cũng ngây dại, rõ ràng người này nói tiếng Anh, sao mình nghe không hiểu?

Dora và Carl cứng đờ ở cửa, á khẩu không trả lời được. Lý Lộc nhanh chóng tỉnh táo lại, kinh ngạc nói: “Keith, anh xem phim của Quỳnh Dao hả?” Cô biết Keith đặc biệt thích văn hóa Trung Hoa, nếu không cũng sẽ không nấu món lòng heo xào đến mức xuất thần nhập hóa như vậy, thậm chí cái câu “Tôi sẽ chịu trách nhiệm” sắc mùi Trung Quốc cũng dùng rất đúng mực, thật là thần kỳ.

“Quỳnh Dao?” Keith nghi ngờ ngẩng đầu lên, “Tập chí súng sao? Cái tên thật kỳ quái.”

“” Lý Lộc ghen hòng, cẩn thận suy nghĩ, lại hỏi, “Tại sao lại nói với tôi câu ‘Tôi sẽ chịu trách nhiệm’?”

Ánh mắt Keith đang phiêu khắp phòng, tầm mắt men đường cong vô hình đi qua đi lại vài vòng trong hư không, sau đó trở lại ngực Lý Lộc, nhìn chòng chọc hai giây, lỗ tai bắt đầu đỏ.

Cho nên người da trắng cũng có khuyết điểm của người da trắng, ai nói một trắng che trăm xấu chứ. Trên mặt có biểu tình gì cũng rất rõ ràng, chỉ cần xấu hổ hay uống rượu, đỏ mặt lên là hết cách che. Cũng khó trách quan hệ con người trong xã hội Âu Mỹ nghiêm túc thẳng thắn như thế, hiếm khi có đùa giỡn tính kế, nguyên nhân căn bản chính là quá dễ bị nhìn thấu!

Lý Lộc còn chưa kịp phản ứng, Dora đã xấn tới: “Cậu từ chỗ nào chui ra, hả? Coi cái “rẽ hành” kia kìa? Còn nói trách nhiệm cái gì, trách nhiệm thì giỏi lắm hả, có thể cậu coi cô ấy như cái bia tập bắn hả? Cậu xem tay cô ấy.” Nói tới đây, Dora không nói được nữa, sầm mặt quay qua nói với Lý Lộc, “Đi Washington với chị đi, đám người này quá vô dụng, để chị chăm sóc em yên tâm hơn nhiều.”

Đầu Lý Lộc đau như muốn nứt ra, vẫy vẫy cái tay không bị thương về hướng Keith: “Tới đây.”

Sắc mặt Keith vừa mới hồi phục liền tái nhợt giống như nhìn thấy lũ lụt thú dữ ngoác tay với mình, mà cơn lũ và thú dữ na không thể vác súng đối kháng. Trên người anh còn có chữ “Không ổn”, may nhờ mùa đông, mặc dù trong phòng bệnh có lò sưởi anh cũng ăn mặc nghiêm chỉnh không cởi quần, nếu không biến hóa xấu xa trên người sẽ bị mọi người nhìn thấu ngay.

Mọi người?

Keith sực tỉnh quay đầu lại, Lý Lộc gần như có thể nghe được càn cổ cứng ngắc của anh phát ra tiếng khanh khách.

Dora và Keith bốn mắt nhìn nhau.

“Là cậu!” Dora nói.

Kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, Dora tương đối quen thuộc với tính cách người đàn ông này. Một ngày trước, bọn họ còn mới vừa gặp mặt. Lúc đó Keith lấy khí thế vênh vác của một kẻ làm quan cả họ được nhờ ngăn Dora bên ngoài phòng ngầm, giúp anh chàng tù binh đáng thương tránh bị Dora mạnh tay bẻ hoa trước khi Dương đến.

Keith lúc đó và Keith hiện tại diện mạo ngũ quan giống nhau như đúc, nhưng sao nhìn kỹ lại thấy không giống lắm — chẳng lẽ anh ta bị bệnh tâm thần phân liệt?

Về phần Keith, tầm mắt vẫn còn trôi lênh bênh trong hư không, mặc dù Dora ở trước mặt, nhưng không tiến vào phạm vi nhận thức của Keith.

Carl ngửi thấy mùi mờ ám, ánh mắt trở nên hết sức âm hiểm. Trong khoảng thời gian này Lý Lộc mất máu hơi nhiều, mất máu nhiều sẽ thiếu canxi, thiếu canxi tính khí liền dễ nổi nóng. Keith và Dora thì đang “đắm

đuổi đưa tình”, bị ánh mắt khuyến khích của Carl quét tới lại quét lui. Cô thấy không ổn, hình như là đồ của mình vừa bị đoạt mất.

Lý Lộc chống người dậy dựa vào giường, lớn tiếng nói: “Keith!”

Tiếng hô này rất kiên quyết, dù Keith đang đối mặt với Dora, cũng không chút do dự đứng nghiêm: “Đây.”
“Đằng sau quay.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, Keith quay 180°, đôi mắt vừa mới nhìn Lý Lộc, con ngươi liền co gập, sau đó tinh thần đã phục hồi lại rồi.

“Tới đây nằm xuống.”

Keith không chút do dự. lùi lại một bước dài.

“Mẹ nó!” Lý Lộc tức điên lên rồi.

Carl vội ho một tiếng: “Lý, không được nói tục.” Tận tình làm hết chức trách, Dương đã giao cho anh ta việc chăm sóc tư tưởng của Lý Lộc.

Lý Lộc thiếu canxi, tâm tình có phần hỗn độn.

Carl thở dài: “Tôi sẽ nói với Dương, không ai quản nên càng ngày càng thô lỗ thế này rồi hả?”

Dora hung ác trợn mắt nhìn Carl và Keith: “Các người cút đi.” Nói xong vội vàng tiến lên ân cần hỏi han Lý Lộc.

Lý Lộc lúc đầu cũng vì thiếu canxi mà lên cơn động kinh, nghe Carl nói đến tên Dương, lập tức như bị dội ột thùng nước, tỉnh táo lại ngay. Nhận ra cảm xúc của bản thân có vấn đề. Cô hít thở sâu vài hơi.

Kho khăn lẩm mẩm không run rẩy nữa, mở mắt ra thì thấy Dora đang cực kỳ quan tâm ngồi bên chăm sóc. Keith thì đã sớm chuồn đi không thấy bóng dáng đâu nữa, ngực giận đến phát đau.

Về mặt Carl cũng rất kỳ quái, muốn nói lại thôi.

Hai người coi như là thầy tốt bạn hiền cùng nhau tiến bộ, chỉ một ánh mắt giao nhau cũng biết chỗ nào có vấn đề rồi. Lý Lộc thở dài, nói: “Việc cấp bách cứ bổ sung trước rồi hãy nói.”

Carl đẩy mắt kiếng, mở cửa đi ra ngoài chuẩn bị thuốc.

Lý Lộc không phân tích tâm tình của mình, nếu phân tích rồi sẽ càng ảo não thêm—— Mấy tháng trước còn phòng Keith như phòng thú dữ, hiện tại sao lại nhất định bắt anh ta nằm trên giường mình, lại còn hung hăng như ác bá cưỡng đoạt dân nữa.

Lý Lộc nghiêm nghị, Dora liền an tĩnh lại.

“Hai người gặp nhau rồi?” Cô hỏi, ý chỉ Dora và Keith.

Dora lập tức nói thẳng quá trình hai người kết thù kết oán ra, cuối cùng còn thông thêm một câu, chị thấy tinh thần người này có vấn đề, có vẻ như bị bệnh tâm thần phân liệt, tốt nhất em nên cách xa anh ta một chút, tránh bị lây bệnh.

Lý Lộc nói năng thận trọng, rồi giả bộ bệnh nằm xuống. Dora thấy cô như thế cũng không nói thêm nữa, quyết định phải dựa vào sức mình để bảo vệ sức khỏe của thành viên Pandora. Đây chính là việc Lý Lộc nhúc nhích nhất —— Keith và Dora, một người là lòng bàn tay, người kia là mu bàn tay, một người vừa đụng sẽ khóc, người kia thì động tí là bùng nổ, cả hai đều phiền phức. Thôi không nói nữa, sáng nay yên ổn thì sáng nay ngủ, ngày mai phiền thì ngày mai

Dương kết thúc cuộc “Thăm vấn” chạy tới phòng bệnh là chuyện của vài giờ sau. Tình hình lúc anh vào nhà hơi khác, trải qua một phen bộc phát và bổ sung canxi, tâm tình Lý Lộc rất tốt, tựa vào đầu giường lấy nụ cười phổ độ chúng sinh đối diện với Dora ân cần săn sóc. Keith thì giống đứa bé đáng thương bị chứng tự bế, yên lặng ngồi trong góc tường, cầm dao gọt trái cây, trông rất buồn bã, không có cảm giác tồn tại của người sống.

Dora về sớm hơn Dương, nếu xảy ra chuyện gì cũng khó thể dự liệu. Nhưng nhìn tình huống hiện trường một cách đơn thuần thì cũng không đến nỗi vừa ra sân đã diễn vai vũ hành*.

(*Vũ hàng: Vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ.)

Nếu không xảy ra án mạng, thì anh cũng không cần chen miệng. Dương chọn lấy một chỗ vị kéo cái ghế ngồi xuống bên giường Lý Lộc. Anh tiện tay khoác áo lên cuối giường, mở miệng liền nói: “Lần này cô chọc phải phiền toái lớn rồi.”

Một câu nói đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người trong phòng bệnh.

“Phiền toái gì?” Lý Lộc hỏi.

Dương quay đầu lại nói với Keith: “Anh dẫn cô ấy về, giấu đi thật xa.”

Lý Lộc lại hỏi lần nữa.

Dương nhún vai không nói, ánh mắt chuyển tới Keith đang ngồi trong góc. Lý Lộc cũng nhìn sang, Keith cũng ngẩng đầu nhìn về phía này.

Trước khi Lý Lộc mở miệng, Dương đã dặn: “Keith, tạm thời nhờ anh chứa chấp Lý Lộc một thời gian.”

Lý Lộc giận tái mặt: “Ý anh là sao? Z đã làm cho tôi bằng bác sĩ mới, đến lúc đó tôi tự có chỗ đi.”

“Chỗ đi? Chỗ nào? Cô có thể phẫu thuật bằng một tay à?”

“ ”

“Dù cô có muốn làm âm ĩ, chúng tôi cũng sẽ không cho phép. Z mới vừa lên tiếng, trong vòng nửa năm, dù là giấy phép sử dụng thuốc hay bằng bác sĩ, cũng sẽ không lấy giúp cô. Keith, người này giao cho anh quản, xảy ra vấn đề gì tôi sẽ tới tìm anh.”

Dora xen vào: “Tại sao không ở với tôi!”

Căn phòng đột nhiên im phăng phắc.

Một lát sau, Lý Lộc nhanh mồm nói: “Keith, sau này nhờ anh rồi.”

Dương cũng bình tĩnh. Mới vừa rồi anh du ngoại trong ký ức khổ sở mấy giây, lấy lại tinh thần từ trong những chuyện cũ có thể phá hủy ý chí kiên cường của chiến sĩ đó. Anh ta hết sức uyển chuyển giải thích: “Dora, không phải tôi có ý xa lánh cô, thật sự là. Cơm cô làm.” —— Ý ngầm là cơm cô làm không phải cho người ăn.

“Thế nào, anh có ý kiến? Bình thường tôi đều tự nấu cơm ăn.”

Khóe miệng Dương giật giật: “Tóm lại, ở nhà Keith có vẻ thích hợp dưỡng bệnh hơn.” Ý là khẩu vị của ngài khác hẳn người thường, về phần chứng cứ, ngay cả Lý Lộc có danh hiệu ” Dạ dày sắt” cũng phải nhượng bộ lui binh với Dora.

Ngẫm lại năm đó khi đặc huấn, đến con thỏ cháy thành than đen Lý Lộc cũng có thể mặt không đổi sắc nuốt xuống. Hơn nữa phương diện nấu nướng, tài nghệ của Lý Lộc chỉ có thể bình luận là “Thảm thương”. Nhưng là đối mặt với súp chocolate cà ry dầu rừng hải sản Dora làm (Trên có hai miếng bánh bích quy hình ngón tay để phối hợp với món ăn) thì cũng phải lùi bước.

Đây chính là điểm mấu chốt. Nếu tài nấu nướng của Keith đạt tới cảnh giới đại thần, Dương đến cảnh giới tạm được, Lý Lộc đến cảnh giới thảm thương, thì của cảnh giới Dora chỉ có thể gọi là—— hoàn toàn bi thảm.

Thấy Dora còn muốn tranh cãi, Dương chuyển hướng đề tài, nói: “Lý Lộc, cô có biết phiền phức lần này vì sao mà ới không, tình địch của cô tìm tới cửa rồi.”

Không chỉ có Keith và Dora, Lý Lộc cũng không giải thích được.

“Tay súng bắn tĩa kia cũng khá nổi danh, tiền thuê một lần cũng gần cả triệu đô. Nhưng là hần ta cũng không biết nhiều, ủy thác là do người môi giới nhận. Z khó khăn lắm mới tìm được người môi giới, từ danh mục ngân hàng tra được người ủy thác. — Người ủy thác đến từ gia tộc Delos của Đa Duy Cống.”

“”

Dora cũng biết về rắc rối giữa Lý Lộc và Brando, giận dữ: “Chúng ta còn chưa đi gây phiền toái cho bọn chúng, bọn chúng đã tìm tới cửa, đúng là không muốn sống!”

Dương nói: “Nói tóm lại, trước khi năng lực Lý Lộc khôi phục, cứ ẩn mình thì tốt hơn.”

Lý Lộc lơ đãng nói: “Lần sau nếu như có nhiệm vụ của Đa Duy Cống, đưa cho tôi là được. Nếu như có thể phá hư cuộc hôn nhân chính trị này, cuộc kết minh của hai đại gia tộc cũng tự thất bại.”

Sắc mặt Dương trầm xuống, có xu thế bão tố sắp tới. Trong lòng Lý Lộc bất an, quyết định im miệng không nói. Dương nhìn cô hồi lâu, khiến Lý Lộc cảm thấy mình như cá nằm trên thớt. Cô không sợ, cô gan lớn, nhưng khiêu chiến quyền uy của Dương hiển nhiên là việc làm không lý trí .

“Lần này tôi tạm thời không truy cứu sai lầm bất cẩn dẫn đến bị thương của cô.” Dương thản nhiên nói, sau đó đứng lên, lấy áo khoác, “Kế hoạch ám sát nhằm vào Delos vẫn phải làm, nhưng chờ cô khôi phục lại rồi nói. Vincent đã bị triệu hồi, cần vũ khí gì bất cứ lúc nào có thể liên lạc hần.”

Nói xong, Dương đi ra ngoài.

Thời gian tiếp khách sắp kết thúc, trong hành lang vắng ngắt. Vì có viện trưởng đặc biệt cho phép, bọn họ có thể không tuân thủ thời gian khóa cổng. Ra khỏi cửa xoay bệnh viện, gió lạnh đập vào mặt.

Dương hít một hơi thật sâu.

Hệ thống chiến đấu của Pandora đã hạ chỉ thị, kế hoạch ám sát đã là thế phải làm. Vào mùa hè nửa năm sau, địa điểm là khu vực Đa Duy Cống ở miền Nam nước Mỹ.

Nếu như muốn phá hủy việc kết minh của hai đại gia tộc buôn lậu thuốc phiện, chỉ có thể thực hiện khi hai người thừa kế trở thành chưa chính thức trở thành vợ chồng. Mà thời cơ đột phá tốt nhất là vào ngày hôn lễ. Bây giờ còn chưa có thông tin xác thực về thời gian tổ chức, nhưng nguyên lão phía sau màn của Pandora đã tính toán ra phạm vi thời gian đại khái.

Trận chiến này, có lẽ sẽ chôn vùi cả hai mươi lăm người chấp hành Pandora. Nhưng vậy thì có sao, có lẽ bọn họ sẽ không sống tiếp, nhưng vẫn còn những thế hệ tiếp theo nhận nhiệm vụ. Pandora chính là tổ chức như vậy, Đa Duy Cống bắt diệt, Pandora cũng bắt diệt.

Về phần bản thân anh, nếu có thể vượt qua người đàn ông kia trước khi sinh mạng kết thúc thì không còn điều gì để tiếc nuối. Bằng tự khả năng của bản thân chiến thắng người kia, sau đó nói cho ông ta biết — cho dù ông ta bất chấp tất cả để gây dựng sự nghiệp, thậm chí vì thế mà phản bội thê tử của mình, cuối cùng cũng chỉ có thể bị con mình giết chết.

“Chà à, chúng ta sẽ sớm gặp mặt thôi.”

Dương siết chặt áo khoác, ánh mắt quét qua con quạ đen sống trên cành cây khô.

Tánh mạng của bọn họ là lửa, đều là lửa phục thù.

Thù hận bắt diệt, Pandora bắt diệt.

41. Q.4 - Chương 1: A Nặc

Trong toàn nhà kính của gia tộc Akis, Brando mở mắt. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống phủ lên cánh đồng lavender bên ngoài nhà kính, tiếng côn trùng kêu vang liên miên không ngừng, ngênh đón một buổi sớm yên tĩnh mùa hè.

Hắn lật người lại, lấy ra áo ngủ ở đầu giường phủ thêm, buộc lại đai lưng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hộ vệ canh giữa trong vườn nhìn thấy hắn, cúi đầu khom người nghênh đón, một nhóm vẫn tiếp tục thủ việc, một nhóm khác chờ hắn đi xa mới vội vàng đi theo. Bọn họ tự động tự giác bảo trì khoảng cách nhất định, không để sự tồn tại của mình phá vỡ bầu không khí an tĩnh.

Nơi này có khí hậu cận nhiệt đới, thích hợp cho các thực vật loại thích nóng và ẩm ướt sinh trưởng, thời gian đã đến đầu mùa hè từ lúc nào, chính là thu hoạch mùa của Đa Duy Cống.

Ra khỏi vườn lavender, là một cánh đồng xanh lá mạ ngút ngàn, ven dải đất có thể nhìn thấy những rừng canh dày đặc. Ở bên trong đồng ruộng, các nông phu bắt đầu một ngày “Thu hoạch”. Bọn họ làm việc rất yên lặng, ngay ngắn trật tự.

Anh tức là một loại thực vật xinh đẹp, nếu như trồng một mình trông sẽ hơi đơn điệu. Cho dù vào mùa hoa nở cũng trĩu trĩu những bông hoa bốn cánh. Nhưng nếu trồng một cánh đồng sẽ sinh ra cảm giác bị ép bức.

Nhưng bây giờ mùa thu hoạch, giai đoạn trĩu bông đã qua lâu rồi, những quả anh tức hoặc xanh nhạt hoặc xanh sẫm kết trên ngọn cây. Nhóm nông dân bận rộn dưới cánh đồng, những quả kia vừa ngang bờ vai bọn họ, không cần khom lưng vẫn có thể dùng dao thép không gỉ cắt qua quả, thu hoạch chất lỏng.

Brando từ từ đi dưới ruộng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài quả chín dùng băng dính đủ màu đánh dấu.

“Elis, làm cái gì vậy?” Brando nói với một nông phu đứng cách đó không xa.

Những nông dân này đều được gia tộc Akis nuôi trong nhà, dù bình thường không có cơ hội có nói chuyện với thủ lĩnh gia tộc, nhưng cũng nhận ra thiếu gia Brando.

Người nông phu bị rất may mắn hay được nói chuyện Brando, là một trong những thủ lĩnh của nông dân, hắn thường đại diện báo cáo thu hoạch trong năm với gia tộc. Dáng người của hắn không cao lớn cho lắm, nhưng cánh tay linh hoạt hiếm có, thời gian những người khác cắt một qu đủ để hắn cắt ba bốn quả rồi, hơn nữa nhân lực rất tốt, lập tức có thể phán đoán quả nào có thể cắt, quả nào còn phải đợi chín thêm chút nữa.

Elis cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục làm việc, hỏi: “Thiếu gia, ngài hỏi gì cơ?”

“Những băng dán làm dấu màu sắc rực rỡ kia là gì.”

“Những thứ kia a, đó là những quả có triển vọng, năm nay trong nông trường tăng thêm một ít nhân viên mới, chưa rành rẽ cho lắm nên tôi mới đánh dấu để bọn họ tham khảo.”

Brando mờ mịt nhìn trái nhìn phải, chung quanh đều là người im lặng bận rộn. Hôm nay hình như cũng không có chuyện gì phải xử lý, phòng nghiên cứu có người phụ trách, Mary cũng không biết đang bận rộn chuyện gì, bây giờ mới là sáu giờ rưỡi sáng, thời gian nhàn chán nhất trong một ngày.

“Elis, dạy ta cắt anh tức thế nào đi.”

Elis sững sốt, sau đó không dám do dự, đưa lưỡi dao (1) trong tay qua. Đây là công cụ chuyên nghiệp để cắt quả, do bốn lá thép không gỉ lắp song song tạo thành. Elí lục lọi trong túi bên eo, lấy ra một con dao dự bị—— nhưng làm bằng thủy tinh làm mẫu cho Brando xem.

“Thiếu gia, ngài xem, rạch một đường từ trên xuống dưới, chú ý không thể quá sâu, quá sâu sẽ khiến cho ruột quả tích nước, ngăn cản mầm cây trở mã. Hơn nữa nếu quả bị úng, hiệu quả lần hái thứ hai sẽ không tốt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sản lượng.”

” Độ sâu lý tưởng là?”

“Vừa đến một chấm năm millimet.” Elis dùng lưỡi dao thủy tinh làm mẫu, “Những chất lỏng này sẽ đọng lại trên quả, qua một hai ngày sẽ làm kết lại như sáp ong.”

Brando chăm chú nhìn, như có điều gì suy nghĩ. Elis đứng hầu ở bên, không nói một lời.

Chất lỏng vẫn đục màu trắng sữa thấm ra giống như mồ hôi, tốc độ chảy đó, giống như giọt máu ngưng tụ từ vết thương trên đầu ngón tay, hội tụ lại sau đó chảy xuống.

Hồi lâu sau, Brando mới ngẩng đầu lên, lúc này mặt trời đã rất chói mắt, hắt híp nửa mắt, đột nhiên nhét dao vào túi áo ngủ, đi về hướng sườn núi.

Brando càng đi càng nhanh, hoàn toàn mặc kệ những người hộ vệ khổ cực đuổi theo tốc độ của hắn. Càng đi tới, đám nông phu càng làm nhiều công việc. Quả đã được cửa trước một ngày, chất lỏng trong quả đã bốc hơi, biến thành một thứ sền sệt màu nâu. Đám nông phu của đang dùng miếng sắt cạy thứ được mệnh danh là “Nha phiến tươi kia” xuống.

Ra khỏi ruộng Anh tức là nông trường. Nước anh tức màu trắng sữa được gom lại, tiến hành hong gió và nấu chín hai lần ở đây.

Brando từng thử hương vị của những thứ đó, thật ra thì vị cũng không ngon, vô cùng đắng chát. Hắn không biết tại sao trên thế giới này lại có thể có nhiều người như đổ xô vào nha phiến như vậy, nhưng chuyện đó của không liên quan đến hắn, chỉ cần sản nghiệp gia tộc phát triển lớn mạnh là được rồi.

Xuyên qua nông trường, tòa nhà sơn màu ngụy trang bị rừng cây thưa thớt ngăn trở rất cuộc cũng hiện ra trước mắt. Lúc này Brando đã thở hổn hển. Nhưng là ánh mắt của hắn lại thả lỏng, giống như nhìn thấy vật gì yêu thích.

Đây là trung tâm nghiên cứu của gia tộc do cha hắn dốc hết tâm huyết cả đời thành lập, chia làm bốn khu vực, trong đó quan trọng nhất khu A và khu B, chuyên nghiên cứu chế luyện thuốc và thí nghiệm trên cơ thể sống.

Đóng ngoài tòa nhà là một binh đoàn của gia tộc xếp hàng thẳng tắp. Bọn họ là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc, vì đề cao năng lực thực chiến còn bị phái đến các vùng đất hỗn loạn trên thế giới, dùng thân phận lính đánh thuê tích cực rèn giũa trên chiến trường.

Bọn họ cũng mặc đồ ngụy trang trong rừng hoặc thảo nguyên. Thấy Brando xuất hiện liền cung kính khom người nghênh đón.

Một đội trưởng tiến lên, cúi người chào: “Thiếu gia Brando.”

Bởi chạy một quãng đường dài, trên gương mặt Brando nổi lên sắc đỏ không bình thường, hắn vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, đã lên cao tới đỉnh. Ổn định thở xong xuôi, Brando mới nói: “Ta tới khu B xem một chút.”

“Vâng” đội trưởng vội khởi động thiết bị nội bộ.

Đi vào tòa nhà không tên, khác với màu ngụy trang bên ngoài, bên trong thuần một màu trắng. Thiết bị ổn định nhiệt độ phát huy tác dụng, Brando lập tức nổi da gà. Hắn rất quen thuộc nơi này, ở gần cửa chính tìm được tủ treo quần áo trong phòng thay quần áo tìm dành riêng ình, thay một bộ đồ phòng hộ.

Khi bỏ áo ngủ vào tủ treo quần áo, hắn hơi do dự, nhưng vẫn lấy lưỡi dao thép cắt anh tức ra ngoài, bỏ trong túi ngoài bộ đồ phòng hộ.

Khu B.

Cánh cửa tự động cản trước mặt Brando, cánh cửa làm bằng hợp kim này nghe nói có thể sánh ngang cửa bảo hiểm ngân hàng. Brando nhập mật mã vào, quét vông mạc, cửa tự động phát ra tiếng lách cách, rồi cũng mở ra.

Đi qua một hành lang trừ độc, rốt cuộc vào đến khu B chuyên thí nghiệm trên cơ thể con người. Trần nhà trong khu này rất cao rộng, bảo đảm thông gió.

Nhân viên thí nghiệm bên trong giống như bạn bè của Brando, không cần phân biệt trên dưới, có vẻ kinh ngạc khi thấy bảng tên treo trên ngực jaws.

Brando dừng lại bên giường, lập tức liền có người kinh ngạc hỏi: “A, Brando, sao hôm nay anh lại rảnh rỗi tới đây? Không cần chuẩn bị hôn lễ à?”

Nhân viên nghiên cứu ở đây có một bộ phận là từ “Bên ngoài” dùng lương cao thu mua về, còn có một bộ phận là thành viên của gia tộc. Từ nhỏ, bọn họ đã bị đưa ra “Bên ngoài” học tập, tham dự các tổ chức nghiên cứu thuốc men hạng nhất ở các quốc gia, sau đó về gia tộc dốc sức cho sự nghiệp của Đa Dục Cống.

Bởi vì kinh nghiệm tương tự như, nên khoảng cách giữa bọn họ và Brando rất ít, thay vì nói là quan hệ trên dưới, không bằng nói là bạn tốt.

Brando nói với người kia: “A Nặc, tôi muốn thăm A Nặc một chút.”

Nhân viên nghiên cứu buông ống tiêm trong tay, cầm khăn lau trừ độc lên lau sạch sẽ cái bao tay bên ngoài, vỗ vỗ bả vai Brando: “Đi theo tôi, lần nào đến cũng kêu la muốn thăm A Nặc, rốt cuộc A Nặc là vợ anh hay đại tiểu thư nhà Delos mới là vợ anh chứ.”

Tầng tầng cửa mở ra, trong B khu, cũng phân chia thành từng khu vực nhỏ, mỗi người chỉ được cấp quyền đi lại trong những khu vực khác nhau. Nhân viên nghiên cứu đi bên cạnh Brando, sau khi đi qua tầng cửa thứ tư, tiến vào một gian phòng nghiên cứu hết sức đặc biệt.

Trong không gian không còn là màu thuần trắng. Mà giống như căn phòng của một cô gái hơn.

Sau đó bọn họ nhìn thấy “A Nặc”.

Được mệnh danh là “mẫu máu nguyên tử” của kế hoạch thí nghiệm, là một thiếu nữ có tên A Nặc. Cô vốn không có gì khác biệt với những cô gái cùng lứa, cô sinh ra trong nông trại của gia tộc Akis, phụ trách dùng ny lon bọc nha phiến. Năm nay cô vừa mới tròn mười tám tuổi, nhưng thí nghiệm đã khiến cô không còn bình thường nữa.

Thí nghiệm “Mẫu máu nguyên tử” mới bắt đầu, tổ nghiên cứu sẽ tìm những vật thí nghiệm có máu trùng khớp với mẫu máu của Lý Lộc. Brando cung cấp chỉ số, sau đó bọn họ tìm được mấy chục cô gái da vàng để tiến hành dung hợp với mẫu máu. Đầu tiên là tiêm máu Lý Lộc cho các cô, sau đó sẽ để các cô tiếp nhận sự ăn mòn của Hell Drop. Thí nghiệm kết thúc, A Nặc còn sống, còn giữ được lý trí. Cho đến nay cô là người duy nhất hoàn toàn dung hợp với huyết dịch của Lý Lộc.

A Nặc đang ngồi trên ghế chống cằm quan sát con chuột trắng nhỏ trong lồng, cô thắt bím tóc ngang lưng, da màu vàng, con người màu đen. Brando nhớ lại Lý Lộc thời còn học sinh, chỉ là Lý Lộc sẽ không tốn thời gian chăm sóc chuột bạch thí nghiệm, cô thà chạy đến thư viện đại học vào những chiều rảnh rỗi.

Nghe được tiếng động có người vào, A Nặc ngẩng đầu lên.

“A, thiếu gia Brando!” Cô rất vui vẻ nhìn người mặc đồ phòng hộ, ngực đeo tấm biển đề tên Brando.

A Nặc từ trên ghế cao nhảy xuống, nhào tới trên tường phòng hộ bằng thủy tinh.

Brando đã bắt đầu cởi đồ phòng hộ trên người.

Nhân viên nghiên cứu không ngạc nhiên lắm với hành động của hắn, nhưng vẫn tỏ vẻ không đồng tình: “Dù địa vị anh cao, cũng không cần ngang nhiên không tuân theo quy định của phòng thí nghiệm chứ?”

“Quy định? Quy định gì?” Vừa hỏi, Brando vừa cởi bộ đồ phòng hộ cao phân tử ra.

“Biết rõ còn hỏi, thôi có nói cũng muộn dù sao anh cũng cởi rồi.” Nhân viên nghiên cứu nhặt đồ phòng hộ lên treo qua một bên, bản thân vẫn không cởi bộ đồ phòng hộ dày cộm nặng nề ra, cũng lười quần, đi ra cửa không làm kỳ đà cản mũi nữa.

Vật thí nghiệm ở Khu B thường bị máy móc hoặc thuốc thao túng, có lẽ sẽ sinh ra đột biến ác tính trở thành bệnh truyền nhiễm tấn công người bình thường, cho nên người đi vào khu B đều phải mặc đồ phòng hộ. Nhưng là một khi Brando vào đây, lại có thói quen cởi quần áo.

Đây cũng là lý do vì sao A Nặc yêu thích Brando như thế. Kể từ khi bị đưa vào khu B tiếp nhận thí nghiệm, rất nhiều người đã chết, cũng có rất nhiều người phát điên, chỉ có cô còn vẫn còn khỏe mạnh sống tốt. Nhưng cuộc sống không hề giống như trước đây nữa, cô cách xa bạn bè, trong sinh mệnh chỉ có nhân viên phòng thí nghiệm mặc đồ phòng hộ màu trắng hoặc màu vàng lạnh như băng tới tới lui lui. Chỉ có Brando mới tiếp xúc với cô ở cự ly gần như vậy.

A Nặc mới mười tám tuổi, chính là độ tu hoa mộng, vẫn còn ảo tưởng tình yêu tồn tại nên trong mắt chỉ còn lại khuôn mặt chân thật của Brando. Thiếu gia Brando là người mạnh nhất Đa Duy Công, là niềm tự hào của gia tộc Akis, thành tựu của hắn trên phương diện chế thuốc không ai có thể so sánh nổi, đủ loại

nhận thức khiến A Nặc càng trầm luân, cô khờ dại cho là Brando thuộc về chính cô, cô nguyện ý trả giá tất cả vì Brando.

” Thiếu gia Brando, hôm nay ngài mang đến cho tôi cái gì?” A Nặc cao hứng bưng bưng gõ lên vách tường thủy tinh, tiếng gõ từ lỗ thông gió truyền tới. Đó là thủy tinh chống đạn có độ dày đạt tới ba mươi centimet, dưới nắm đấm của cô bé lại răng rắc muốn bể.

Brando ra dấu yên lặng, hẩn đặt ngón tay ở khóe miệng, nhẹ nhàng “Suýt!” một tiếng, A Nặc liền dừng động tác lại, cô vội vã gập đầu, nở nụ cười xin lỗi. Hai bím tóc thật dài đung đưa, thoát nhìn rất là đáng yêu.

Brando nhập mật mã vào cửa bảo hiểm. Sau mười giây đếm ngược, cửa được mở ra, A Nặc từ trong phòng quan sát thủy tinh bật ra, lập tức nhào lên người Brando: ” Thiếu gia Brando, hôm nay ngài mang đến cho tôi cái gì?”

Brando khẽ cười, A Nặc nhỏ hơn hẩn mười mấy tuổi, hẩn thoải mái ôm cô gái vào lòng, một tay đỡ dưới nách cô, một tay vuốt ve gáy cô, như một tình nhân cực kỳ dịu dàng.

” Thiếu gia Brando, hôm nay ngài mang đến cho tôi cái gì?” A Nặc kiên nhẫn hỏi.

Brando nâng cô lên đưa vào phòng thay quần áo, lấy lưỡi dao từ trong túi bộ đồ phòng hộ ra.

A Nặc có vẻ hơi thất vọng, cũng không phải đồ chơi thú vị gì, dao này cô thấy nhiều rồi. Suy nghĩ một chút lại vui vẻ, dù sao cũng là thiếu gia Brando tặng cho cô, trên thế giới có rất nhiều lưỡi dao nhưng có mấy lưỡi dao do thiếu gia đích thân tặng chứ?

Cô vui sướng cầm dao lên hôn một cái, quơ quơ trước mặt Brando, nói: “Dao cắt nha phiến à, nửa năm rồi tôi không thấy!”

” Hôm nay A Nặc có ngoan không?”

“Hôm nào A Nặc cũng ngoan!”

Brando rất vui vẻ, khi hẩn ở bên A Nặc cảm thấy rất thoải mái. Vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy thú cưng được A Nặc bắt đầu nuôi mấy ngày trước.

A Nặc rất nhạy cảm với biến hóa không khí, nghi ngờ hỏi: “Thiếu gia?”

“A Nặc thích tôi không?”

“Thích, thích nhất! Hiện tại ngày ngày có thể nhìn thấy thiếu gia cứ như là nằm mơ vậy.”

Brando lại hỏi: “Vì tôi, chuyện gì cũng nguyện ý làm chứ?”

“Dĩ nhiên, lần trước A Nặc giết mười lăm ‘ sản phẩm thất bại’, lần này thiếu gia muốn A Nặc giết mấy?”

“Vây giết nó đi ——” Brando duỗi ngón tay ra, chỉ về hướng con chuột bạch nhỏ trong phòng quan sát, đó là thứ A Nặc yêu thích nhất mấy ngày nay.

A Nặc hơi do dự nửa giây, dù sao vật nhỏ đáng yêu này cũng đã làm bạn với cô mấy ngày, nhưng lập tức quyết định dứt khoát, giã ra khỏi vòng tay Brando, cô hỏi: “Thiếu gia muốn A Nặc giết như thế nào?”

“Từ từ dao từng dao, cắt chết.”

Cả quá trình, A Nặc rất cẩn thận thi hành. Con chuột bạch kia vận vẹo trốn tránh nhưng ngón tay A Nặc không nặng không nhẹ giữ chặt lấy nó, không còn đường thoát, nó chỉ có thể kêu chít chít thảm thiết, sau đó yếu dần rồi không phát ra tiếng động gì nữa.

Brando lẳng lặng nhìn A Nặc, nhìn bộ dạng cô cầm dao. Quá trình kéo dài ba lăm phút, chuột bạch bị lăng trì thành mấy trăm miếng thịt thật mỏng.

A Nặc ngâm con dao trong bồn rửa tay, rửa sạch tay mới nhảy nhót đi ra ngoài, nhào vào lòng Brando, ngẩng đầu lên nhìn thiếu gia của cô, hỏi: “A Nặc làm có tốt không?”

Brando yêu chiều xoa đầu cô, hỏi: “A Nặc không thích chuột bạch à?”

“Thích ạ.”

“Tại sao lại nhẫn tâm giết nó?”

“Bởi vì thiếu gia muốn A Nặc giết, A Nặc thích thiếu gia nhất, những thứ khác đều không quan trọng.”

“A Nặc thật nghe lời, về sau phải nghe lời như vậy nhé.”

“Chỉ cần thiếu gia đối xử tốt A Nặc sẽ nghe lời!” A Nặc nói, ngừng một chút còn nói thêm, “Dù ngài không tốt với A Nặc, chỉ cần không quá tệ, tôi cũng vẫn nghe lời ngài.”

Brando dường như mê say, hần cúi đầu, hôn hít A Nặc ôm cô chặt hơn, chậm chậm vuốt ve lưng cô, kêu lên một cái tên.

A Nặc cảm thấy rất hạnh phúc, giọng nói của thiếu gia Brando thật là dễ nghe, trầm trầm gọi tên cô một cách dịu dàng. Đáng tiếc là âm đọc của thiếu gia Brando không đạt tiêu chuẩn lắm, có lẽ vì chưa quen thuộc với tiếng mẹ đẻ của cô nên luôn đọc nhầm “Nặc” thành “Lộc”.

42. Q.4 - Chương 2: Vật Thí Nghiệm Sống Mốc Meo

Phi trường Los Angeles.

Nửa năm không trở về, Lý Lộc cũng không có quá nhiều cảm xúc, trực tiếp đến chỗ nhận hành lý lấy va li của mình rồi rời khỏi phi trường. Ra khỏi phi trường, liền lên một chiếc xe bus hướng về trung tâm thành phố. Lúc này đã là đêm khuya, người ngồi xe không nhiều lắm, cô ngồi xuống ghế sát bên cửa sổ, móc ra một chai sơn móng tay tỉ mỉ sơn mười đầu ngón tay xong mới bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tới trạm có một người đi lên, ngồi xuống ghế cạnh cô, nhét vào trong tay cô một vớ. Không lâu sau người nọ lại xuống xe. Lý Lộc yên lặng cất khẩu súng và băng đạn trong tay. Mặc dù Los Angeles không cấm mua bán súng, nhưng có những lúc vẫn cần khẩu súng không rõ lai lịch mới dễ làm việc.

Buổi chiều hôm nay, Cô nhận được điện thoại của Z, thông báo cô ấy đã tìm được người mua số lượng lớn Hell Drop HD. Mục đích nhiệm vụ là thu hồi và tiêu hủy Hell Drop HD, ngăn nó chảy vào thị trường.

Lý Lộc vốn cũng không muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, dù sao thời gian nửa năm vẫn chưa đủ để vết thương trên tay hồi phục, nhưng sau khi nghe được mục tiêu nhiệm vụ lại thay đổi chủ ý, bởi vì người mua lại là đảng JK ở Los Angeles. Đây là tổ chức tương tự với Mafia, nhưng thành viên phong phú hơn, do người Mexico làm chủ. Nếu như chỉ vậy, Lý Lộc sẽ không thấy hứng thú, tin tức tham khảo do Z cung cấp miễn phí đã hoàn toàn khơi dậy sát khí của Lý Lộc —Đứng sau đảng JK là gia tộc Delos của Đa Duy Cống.

Delos đáng chết, nếu không phải vì ả đại tiểu thư thích thủy tinh đó cô sẽ không bị thằng nhãi Keith kia nhốt trong nhà nuôi, cũng sẽ không ngày ngày bị ép ăn ít nhất nửa cân móng heo.

Được rồi, nghề ám sát của đảng JK cũng mang đến không ít phiền toái cho công ty S. Q. của Keith, làm hại anh ta thỉnh thoảng phải nhờ bên Los Angeles trợ giúp, tạm thời đó cũng được coi là một trong những nguyên nhân.

Không có nhiều thời gian suy tính, Lý Lộc nhanh chóng lựa chọn phương án cạy cửa chuồng ra ngoài, Carl đã đứng sẵn ngoài cửa lớn, cầm vé máy bay chờ cô. Z và Carl tuyệt đối là chủ nô tư bản, chưa từng thấy ai ép người khác làm việc mà tốn công tốn sức như vậy.

Phòng khám bệnh Lý Lộc mở ở Los Angeles đã bị dẹp nên cô đành ngủ lại ở một khách sạn nhỏ. Điện thoại di động đột nhiên reo vang, Lý Lộc mở ra nhìn, là điện thoại của Keith. Theo lý mà nói, lúc làm nhiệm vụ không nên nghe điện thoại, người của Pandora thì được nhưng điện thoại của những người khác thì chưa chắc, ai biết tín hiệu điện thoại có bị nghe lén hay không. Cô do dự một chút, trước mắt như hiện lên một đôi mắt to ngập nước, cuối cùng thổ dài, nhấc máy.

“A lô?”

Đầu kia điện thoại lập tức vang lên giọng nói như trút được gánh nặng của Keith: “Lý Lộc, cô đang ở đâu?”

“Bây giờ đang ở Los Angeles.”

Sau một khoảng im lặng thật lâu, Keith mới nói: “Cô trở về sao không nói trước cho tôi biết.” Giọng nói của Keith cũng phong phú như vẻ mặt anh ta, Lý Lộc như nhìn thấy bộ mặt đăm đăm của anh ta, nghĩ thầm chẳng lẽ tên ngốc này không nhìn thấy lời nhắn?

Vì quyết định nhận nhiệm vụ đột xuất, điện thoại Keith lại không gọi được, Lý Lộc mới viết tờ giấy nhắn lại. Nghĩ rằng Keith về đến nhà nhất định sẽ buồn ngủ, vì vậy liền đặt tờ giấy trên tủ đầu giường.

“Anh đang ở đâu?”

“Trong nhà.” Keith trả lời, giọng nói yếu ớt, giống như vẫn chưa phục hồi từ cú sốc.

“Tôi biết anh ở nhà rồi, anh đang ở chỗ nào trong nhà?”

“Phòng bếp.”

“Biết rồi, lần sau có nhắn tôi sẽ dán trong phòng bếp. . . . Anh thấy trên cửa tủ lạnh thế nào?”

“. . . . Cô có nhắn lại hả?”

“Trên tủ đầu giường ấy.”

Nghe Lý Lộc không phải im lặng chia tay, Keith lập tức khôi phục tinh thần: “Vậy sao, để tôi đi xem.”

“Để tôi nói thẳng cho anh nghe luôn, lần này trở về Los Angeles là vì ‘dọn dẹp’ một ít đồ vật, chậm nhất là hôm sau sẽ trở về.”

“Thu dọn đồ đạc? Có cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần, nhiệm vụ rất đơn giản. Đúng rồi, hôm nay anh mua món gì?”

“Móng heo, chân gà, chân vịt. . . .”

Lý Lộc dừng động tác lắp súng lại, nhưng sát khí đã không tự chủ tràn ra: “Keith, tôi trình trọng nói cho anh biết, nếu như không muốn ở riêng, tốt nhất ngừng thực đơn đó lại cho tôi.”

“Nhưng tay của cô còn chưa khôi phục hoàn toàn. Sư phụ nói với tôi, ăn gì bổ nấy mà.”

“Chúng ta là heo là gà hay là vịt? Coi như tôi van anh, làm món lòng heo xào đi, nhúng dấm cũng được.”

“Nhưng là sư phụ dặn ăn nhiều ruột heo cholesterol sẽ cao.”

“Tôi hiểu rồi, ta sẽ tận lực tìm được sư phụ tôn kính của anh, đến lúc đó anh ở chung với ông ấy đi.” Vì ăn một đĩa ruột heo mà phải lấy chuyện ở chung ở riêng ra uy hiếp, Lý Lộc cảm nhận sâu sắc về sự bất đắc dĩ trong cuộc sống. Hoặc cũng có thể nói là “Dân dĩ thực vi thiên*” .

(*Thành ngữ Trung Quốc ý nói ăn uống là quan trọng nhất.)

Cuộc thảo luận nhờ Keith thỏa hiệp mà chấm dứt.

Keith: %%

Lý Lộc: (^o^)/~

Lý Lộc ngồi bên giường, vuốt ve tay trái của mình. Hiện tại cảm giác vẫn chưa quá nhanh nhạy, nhưng tin rằng không lâu sẽ có thể khôi phục hoàn toàn, nếu không Carl cũng sẽ không tích cực đuổi cô ra ngoài hoạt động như thế.

Máu trong thân thể đang sôi trào, có lẽ là vì sắp tiếp xúc với thứ chất độc mà mỗi lần nhắc đến đều khiến cô phát rét kia. Ngày đó, trong thành phố này, cuộc sống bị Brando hủy hoại trong chớp mắt. . . . Hell Drop, thứ thuốc đã thay đổi vận mạng cô.

Cuộc sống về đêm ở Los Angeles đang hùng hực khí thế. Lý Lộc xác nhận trạng thái của mình một chút, gấp điện thoại di động nhét xuống gối đầu. Tay trái vẫn hơi khó chịu, dù sao cũng đã dùng xương sụn thay thế xương ngón tay, nhưng may mắn thay, Carl nói tốc độ hồi phục hoá xương ngón tay rất nhanh, không lâu nữa sẽ có thể dùng sức bình thường.

Sơn móng tay đã khô, tạo thành một màng mỏng trên da. Chuyện cô sắp không nên để cảnh sát ghi vào hồ sơ, mặc dù Z thần thông quảng đại, nhưng là không thể lần nào cũng phiền cô ấy đấu tranh mới các chuyên gia an ninh mạng, đúng không ? Có thể lấy được chỉ tay, là vì mồ hôi rỉ ra trên ngón tay, để lại trên vật thể, nếu như chỉ là nhiệm vụ đơn giản, sơn móng tay có thể tạo lớp màng đủ để ngăn mồ hôi. Để đạt được mục đích, cô cũng dán thêm một lớp nhựa màu da.

Cô từ từ rút tay nắm trong va li ra, xoay ra một thanh dao bằng sứ dài khoảng hai thước. Bởi vì chất liệu đặc biệt, lại gắn thật chắc trong tay kéo của va li nên kiểm an phi trường cũng không thể nhận ra điều gì.

Chuông báo thức điện thoại di động vang lên, đã mười một giờ đêm. Lý Lộc nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật mạnh —— đã đến lúc hành động.

Hai tiếng sau, cô đến một khu nhà bỏ hoang gần quảng trường phía Đông.

Lý Lộc ngẩng đầu nhìn tòa nhà giống như từng bị cháy, nửa bên bị hun nám đen, nửa bên là tường màu vàng. Hành lang dài dọc theo mỗi tầng lầu, cánh cửa cũ rách xóc xếch, cửa sổ thủy tinh cũng bị đập bể hầu như không còn cái nào lành lặn.

Nơi này tối thui, có vẻ cực kỳ âm trầm. Lần đầu tiên hành động một mình, trong lòng cô cũng không lo sợ lắm, giống như toàn bộ sự sợ hãi đã bị hút ra hết từ cái ngày mưa mấy năm trước.

“Ai đó!” Bỗng dưng, một tiếng thét hung phát ra từ trong đồng đồ nát.

Gặp phải tình huống người ngoài xông vào khu cảnh giới, Lý Lộc sẽ không nói hai lời khiến đối phương không thể chiến đấu nữa, chứ không ngây ngốc hô “Mày ở đây làm gì” . Tên gác cửa này đúng là tay mơ trong tay mơ, hoặc vì nhìn thấy Lý Lộc là một phụ nữ nên không đề phòng chăng?

Lý Lộc không do dự nữa, đột nhiên nhảy lên.

Kẻ núp trong đồng đồ nát cả kinh, nhận ra bóng người không thấy đầu nữa mới hấp tấp nhấn chuông báo, trên cổ họng liền có cảm giác đau đớn vì không khí ủa vào, máu tươi liền bắn ra như suối.

Lý Lộc vung lưỡi dao sắc bén, xoay người xông vào căn nhà hoang.

Người bên trong đã phát hiện có người ngoài xâm nhập, vội vã từ các cứ điểm lao ra ngoài, cầm súng giảm thanh trong tay, điên cuồng bắn về phía Lý Lộc.

Đáng tiếc tốc độ những khẩu súng đó không quá nhanh, bị ống hãm thanh cản thì lại càng chậm, ít ra trong mắt Lý Lộc là vậy. Cô tả xung hữu đột, liên tiếp tránh đạn, đã sớm đến gần kẻ địch đầu tiên, trở tay vung một dao đã lấy mạng đối phương.

Chuỗi động tác này cô thực hiện một cách dễ dàng như ăn cơm hít thở, mà trong mắt những kẻ kia chỉ lưu lại cái bóng lơ mờ.

“Cảnh báo, cảnh báo, ngoài khu B trụ sở phát hiện dấu hiệu xâm nhập.”

“Tốc độ di động của mục tiêu quá nhanh, không cách nào ngăn cản!”

“Thương vong.”

Trong tần số truyền tin vô cùng hỗn loạn.

Tòa nhà dưới đất, hoàn toàn khác với bên ngoài, được kết cấu bằng khung kim loại có chức năng chiến đấu mạnh. Trong trung tâm kiểm soát chỉ huy ở tầng sáu, thiếu tá lạc Nam Đức thuộc hạ thuộc binh đoàn lính đánh thuê của Brando bị sự hỗn loạn của máy theo dõi hấp dẫn tầm mắt.

Trụ sở đảng JK này chủ yếu do gia tộc Druos ở Đa Duy Cống bỏ tiền ủng hộ, sắp tới đại tiểu thư nhà Druos sẽ đi vào cung điện hôn lễ với Brando, nên hấn - thủ hạ súng bắn tỉa đặc lực của Brando mới tới đây, mục đích đúng là vì mở rộng đường dây tiêu thụ HELL DROP, thuận tiện thu thập một số cơ thể sống làm vật thí nghiệm.

Cảnh tượng trong màn hình biểu lộ cho hấn thấy người của Druos không ngừng ngã xuống, đối phương lấy sinh mạng người khác cứ như ăn cháo, bất kỳ ai ngăn cản trước mặt người xâm lấn, thì trong nháy mắt liền mất đi năng lực tái chiến.

Thiếu tá Lạc Nam Đức xuất thân từ đội hải quân lục chiến, dù là tinh anh phái thực chiến, cũng là nhân vật hung ác số một số hai trong đoàn lính đánh thuê của Brando, nhưng thấy cảnh tượng tru diệt này thì ngón tay cũng nhũn ra. Mà người phụ trách căn cứ đứng cạnh hắn —— Bàn Tử vừa ngốc vừa trắng —— hai chân đều đang run rẩy.

“Sao đột nhiên có người như vậy xuất hiện? Làm thế nào? Chẳng lẽ vật thể thí nghiệm chạy ra rồi sao?” Bàn Tử run run nói.

“Không thể nào là vật thể thí nghiệm chạy ra, người này. . . không giống với cái đám đó.” Thiếu tá Lạc Nam Đức trầm ngâm chốc lát, lập tức quyết định, “Người đến không có ý tốt, dẫn người xâm lăng vào hăng thí nghiệm. Người phụ trách, đóng cửa, thả cơ thể sống ra.”

*** **

Cùng lúc đó, Z đang tiến hành một cuộc công kích “hack” ở hang ổ của mình. Z đã mấy tháng chưa xuất hiện trước ai khác, đã học được xử lý mình sạch sẽ, ít nhất Dương đi ngang qua cô không cần cố ý bịt mũi, cũng không cần cách mỗi ba ngày liền tiến hành trừ độc cho chán màn gói đệm một lần.

Số liệu lung tung không ngừng thoáng qua, những con chữ mà người khác cảm thấy vô nghĩa này, lại là từng chỉ thị quan trọng đối với Z.

Đa Duy Cống thật có tiền và rồi rảnh, cư nhiên mời được “Kẻ phát hiện” ngang tài với cô, lúc này còn muốn xâm phạm hệ thống của Đa Duy Cống thì tất nhiên không dễ dàng. Z khế cắn răng, đỡ mắt kiếng phòng phóng xạ, hét lớn một tiếng: “Nghiệt chương, xem tao tiêu diệt mày!”

Dương đang pha cà phê trong phòng bếp đặc chế tại nhà Z, nghe Z lại nổi điên, không khỏi lắc đầu thở dài. Cô gái như vậy, trừ đám anh em đồng hành ở Pandora, còn có ai dám trêu chọc cô ấy chứ.

Đồng hồ báo thức vang lên 24h, sắp nửa đêm rồi, nhưng Z còn chưa chịu bỏ qua, miệng lẩm bẩm: “Nghiệt chương, hôm nay không thiên của quý của mày, lão nương sẽ ngủ với mày!”

Dương nghe ngôn ngữ kinh thế hãi tục này, đôi chân mềm nhũn, thiếu chút làm đổ cà phê lên đất.

Anh đang muốn nói Z phải chú ý nhân phẩm gần như tồi tệ của mình, thì cô gái này lộn xộn lung tung này đột nhiên đứng lên, nói là đứng lên còn chưa đủ để hình dung động tác đột phát kia.

“Hồngбет. . .” Z chăm chú nhìn laptop bên cạnh. Lúc này cô dùng đến ba máy để online, lại trải qua trang bị lọc, nên tín hiệu đến laptop thì tự động tiến hành biểu diễn phá giải, không cần phải lo lắng mạng bên ngoài truy tung. Nghe cô nói như vậy, Dương liền căng thẳng, lập tức liên tưởng đến Lý Lộc đang làm nhiệm vụ.

“Hồngбет. . . Xảy ra vấn đề. . .” Z lúng ta lúng túng nói, “Chúng ta phải mau gọi Lý Lộc trở về. Xảy ra vấn đề!”

Dương cầm cà phê, chờ đợi đoạn sau của cô, Z lại mất thái độ bình thường, khi muốn tìm kiếm số điện thoại hành động của Lý Lộc, thì trên cái bàn đã bị cô làm cho rất loạn, trong lúc nhất thời nghĩ không ra đầu mối, căn bản không tìm được.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này” Z chỉ một ngón tay về phía màn ảnh máy vi tính, Dương đi vòng qua nhìn, phía trên đang phát một đoạn video, trong song sắt thô như cánh tay đang nhốt hai người đàn ông, trên đất có mười mấy thi thể động vật nát bé. Bọn họ đang điên cuồng ẩu đả, sử dụng bất cứ vũ khí nào họ lấy được.

“Nhìn quen mắt không?” Z hỏi.

Dương càng xem sắc mặt càng không tốt —— vũ khí bọn họ dùng chính là tứ chi của đám động vật! Xương đùi cứng rắn của sư tử, xương cánh tay cứng rắn của tinh tinh ở trong tay bọn họ giống như củi khô, nhẹ nhàng chạm là có thể gãy.

“Chất thuốc thí nghiệm HELL DROP nguyên thủy trên người Lý Lộc, nghe nói dùng trên người những người khác thì họ phải chết không thể nghi ngờ.” Z nói, “HELL DROP thích hợp ọi người hút, tính nghiệm cao.

Hiện tại anh đang xem là hiệu quả sau khi cải tạo, hiệu quả ổn định có thể cường hóa tề, tỷ số chết thấp đi, nhưng con người sẽ mất đi lý trí.”

“Chuyện này tôi biết rõ.”

“Nhiệm vụ lần này của Lý Lộc là tiêu hủy ma túy Địa Ngục Lệ trong tay đảng JK, vấn đề là, nơi đó không chỉ là căn cứ ma túy của đảng JK, còn là một hãng thí nghiệm thuốc men. Đoạn clip này lấy được từ Đa Duy Cống, chính là cảnh tượng quay được từ căn cứ đảng JK ở Los Angeles. Tính theo số thức ăn gia súc được mua thì ‘ cơ thể sống ’ giống như vậy, nơi đó chỉ có năm con.”

Dương nghe đến đó, cà phê sớm bị thả lại trên bàn. Anh bước nhanh tới điện thoại bên cạnh, lập tức bấm điện thoại hành động của Lý Lộc.

“Anh điên rồi, trong khi hành động phải dùng tần số đặc biệt.”

“Trước hết khoan để ý tới chuyện này, bảo cô ấy rút lui trước rồi hẵng nói. Cô ấy lợi hại hơn nữa, cũng không có biện pháp lập tức đối phó năm con.”

Nhưng sự thật khiến trái tim bọn họ co rút nhanh lần nữa, điện thoại hành động của Lý Lộc không cách nào gọi được.

*** **

Nơi này không giống bản đồ cấu tạo kiến trúc Z đưa. Tin tức của Z lại sai lầm? Đây là chuyện hầu như không có khả năng, Z ở phương diện giải mã Internet đã đạt được thành tựu thuần thực hoàn hảo, trừ phi trụ sở này quá đặc biệt, cả tài liệu đối phương lưu trữ cũng là giả.

Nguy hiểm gần ngay mặt, bóng tối trước mắt đang cất dấu sự kinh khủng không rõ, biết rõ lúc này nên xoay người rời đi, nhưng cái mùi mốc meo đang truyền tới lại dẫn cô đi tiếp.

Trong óchồn loạn, rất nhiều cảnh tượng lóe ra như điện. Gương mặt lạnh nhạt của Brando, mặt cười lạnh của Mary, mặt đường lạnh lẽo ngày mưa, cảm giác ghê tởm khi gương mặt dán chặt bùn lầy, cuối cùng những hình ảnh này dừng lại ở sự đau nhói truyền đến từ cổ, trước mắt nhất thời mờ mờ, cảm giác đình trệ khi thuốc nước cay nồng rót vào mạch máu. . . . Lý Lộc dừng bước, dùng trạng thái này ứng chiến, hiển nhiên là tự mình tìm chết. Cô cầm dao găm sứ vào dây nịt, hai tay cầm súng ống, dựa lưng vào trên vách tường bụi đất loang lổ hít sâu.

Nếu như là người bình thường, trong khi hành động sẽ không đột nhiên xuất hiện nhiều ảo tưởng như vậy. Nhưng kể từ sự kiện kia tới nay, Lý Lộc thỉnh thoảng sẽ vì đột nhiên nhớ lại mà thấy rối loạn, sự xâm hại của chất thuốc nguyên thủy với đại não vẫn còn, có lúc, lực điều khiển tự động của Lý Lộc không hề mạnh, cần tốn hao nhiều thời gian và tinh lực để tập trung tinh thần. Nhưng, cũng may, vẫn có thể khống chế.

Những hình ảnh kia từ từ biến mất, đột nhiên, không biết làm sao lại nhớ lại Keith, đôi mắt màu xanh lục sáng trông suốt lóe ra, chợt dạ hỏi cô: “Hôm nay muốn ăn giò heo nữa không?” Đây là chuyện xảy ra hai ngày trước khi cô ra ngoài, lúc ấy đã cãi vã một trận vì vấn đề ăn món nào, cuối cùng quyết định dùng xạ kích súng lục trong 50 thước để định thắng thua. Xạ kích súng lục không phải tài của Lý Lộc, kết quả là Keith thắng. A a, sớm biết như thế, nên dùng cách nằm bắn súng trường để định thắng thua! Đúng, lần sau sinh ra xung đột nữa, sẽ dùng chuyện này!

Lý Lộc lấy lại tinh thần, im lặng bật cười, vách tường bởi vì cũ kỹ mà có vẻ ướt lạnh lẽo, những ký ức tràn đầy mùi mốc meo cũng bị áp chế xuống. Mà Keith. . . . Tóm lại khiến cho cô không biết nên đối đãi như thế nào mới phải. Cô còn có tư cách này sao? Còn có năng lực này sao? Tiếp nhận sự ái mộ của một người đối với người bình thường mà nói là chuyện rất bình thường, nhưng người giống như cô, đã không phải bình thường, thì có thể sống cuộc sống của người bình thường sao?

43. Q.4 - Chương 3: Đồng Loại? Ngoại Tộc? Không Đáng Tin Cậy!

Có thể đoán được ở trong khu kiến trúc này ẩn dấu cái gì, chính là một đồng cơ thể sống làm vật thí nghiệm, máy giết người đã bị tiêm vào HELL DROP nên đánh mất lý trí.

Trước đó, Dora cho cô xem qua một số đoạn phim, đó là tài liệu cấp AAA ở Lầu Năm Góc, cô nhìn thấy trận hỗn loạn xảy ra ở Đa Duy Cống hai năm trước. Mấy cục thịt mất lý trí vọt ra khỏi hăng thí nghiệm, sau đó là sự tiêu diệt điên cuồng, bọn họ có thể tay không xé rách bất cứ cơ thể sinh vật nào mình nhìn thấy. Trước mặt mấy thứ đó, lực lượng của cô cũng không chiếm ưu thế lớn.

Cách một đồng gạch đá tạp nhạp, rốt cuộc xuất hiện một góc cửa kim loại không mấy thu hút. Lý Lộc chui qua, phát hiện là một cái thang máy. Nhìn hai bên một chút, mặc dù có mấy ngã ba, nhưng chân chính có thể đi thông xuống dưới có lẽ chỉ có nơi này. Khóa mật mã ngay tại bên cạnh, nhưng cô không biết mật mã. Chỉ là không sao, cửa dịch áp (dùng chất lỏng làm động lực truyền lực) “Người bình thường” mở không ra, nhưng cô có thể mở ra.

*** **

Hôm nay nghỉ, S. Q. cho hai tuần để Keith nghỉ ngơi thật tốt, bởi thường lại mấy tuần trước phải đi tới đi lui giữa bang New York và bang California để trợ giúp công việc. Thật vất vả mới được nghỉ, Keith quyết định vui tình lực vào trong sự nghiệp cải tạo gia đình. Bãi bắn bia dưới lòng đất của hai người đã sắp làm xong —— nói trắng ra là dùng tầng ngầm ga ra cải tạo lại, cũng đều nhờ biệt thự này đủ khổng lồ.

Thiết kế sư cũng đủ nổi bật, dưới đất biệt thự lại xây nhà để xe, đây là thiết kế rất không thông thường, bình thường mà nói, nhà để xe biệt thự thì nên xây ở trên mặt đất. Chỉ là Keith và Lý Lộc dường như cũng không phải người thông thường.

Trước mắt, chỉ cần thêm một máy hút âm thanh vào là OK, về sau quyết thắng thua với Lý Lộc cũng có thể dùng đạn thật, hai lần trước còn phải gấn trang bị cách âm ở súng, thật khó chịu.

Bốn bề bãi bắn bia dưới đất đều là cây cột, không gian rất trống trải. Gạch đất hư đầy đồng. Đồng chí Keith vừa ngâm nga ca khúc Tiểu Nhị Lang [1], vừa liêu lĩnh mạo hiểm ngồi ở trên giàn giáo lau bụi đất trên vách tường. Không phải chỉ là làm vách tường cách âm thôi sao, mình làm là được.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Keith nhú chân mày, là ai lại quấy rầy vào ngày đầu tiên anh tiêu dao vui vẻ thế? Anh còn muốn chuẩn bị xong vách tường cách âm trước khi Lý Lộc trở về mà, không thể lãng phí thời gian. Anh vô cùng muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc ảo não của Lý Lộc bởi vì không tham gia vào lần cải tạo cuối cùng cho bãi bắn bia dưới đất.

Từ trên giàn giáo leo xuống, Keith đi tới trước đồng gạch đất bỏ đi, xốc áo khoác tây trang lên, móc ra điện thoại hành động, ấn nút nghe.

“Xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Keith à? Ông Keith Williams?” Bên kia là một xa lạ tương đối âm thanh, là một phụ nữ.

“Là tôi, xin hỏi cô là ai?”

“Anh có thể liên lạc với Lý Lộc không?” Đối phương vội vã hỏi.

Keith cảm thấy kỳ hoặc, trên căn bản mà nói, chỉ cần không phải đối mặt Lý Lộc, IQ của anh nhất định có thể đạt tới 130, chỉ số trực giác cấp năm sao. Chắc là người của Pandora, âm thanh này anh từng nghe rồi, cũng không phải rất quen thuộc, cho nên khẳng định không phải Dora, chắc là Z. Nhưng mà anh vẫn muốn xác nhận một chút: “Cô là ai?”

“Z.”

“Nếu như cô là Z, thì nên biết phương pháp liên lạc của Lý Lộc.”

Z lập tức nói một chuỗi số điện thoại hành động, sau đó còn nói: “Chúng tôi đã thử, nhưng liên lạc không được. Cho nên muốn hỏi anh có cách liên lạc khác với cô không?”

“Ý cô là gì?”

“Hiện tại cô ấy tiến hành nhiệm vụ rất nguy hiểm, tình báo trước đó có sai, chúng tôi yêu cầu cô ấy hủy bỏ hành động.”

Hô hấp của Keith cơ hồ dừng lại, anh cũng làm nghề này, hiểu được công việc. Công tác tình báo rất là quan trọng với tổ hành động, nếu như tình báo xuất hiện sai lệch, thường thường sẽ làm hại người mình trắng trắng thành vật hy sinh. Chính là đạo lý sai một ly, đi một dặm.

“Mấy người không cho cô ấy máy bộ đàm sao?”

“Cô thuộc về ví dụ đặc biệt ở Pandora, không thích mang theo chúng tôi cũng không có biện pháp.”

“Tại sao không có ai cùng hành động với cô ấy?”

“... Anh cho rằng Pandora là S. Q. à? Chúng tôi chỉ có 25 người. Thôi, anh đã không biết, tự chúng tôi nghĩ biện pháp. Dương sẽ đến hiện trường.”

“Nói cho tôi biết ở vị trí nào?”

“Los Angeles. . . Anh ở đâu?”

“Nói cho tôi biết!” Keith thiếu chút nữa rống lên.

Z bị kinh sợ sững sốt, hai giây sau mới lập tức báo ra một tọa độ, sau đó nói: “Bây giờ tôi nói anh nghe tư liệu có được, đây là một căn cứ thí nghiệm cơ thể sống nguy trang thành lưu manh đầu đường, kiến trúc dưới đất có sáu tầng. Bọn tôi đã gửi bản đồ kiến trúc dưới đất vào di động anh.”

Keith không vui nói: “Chỉ mong lần này không có tính sai nữa.”

“Tính sai nữa tôi sẽ trực tiếp về nhà ôm con.”

Dương đã võ trang đầy đủ, chuẩn bị ra cửa. Trên sân cỏ bên ngoài nhà mới của anh truyền đến tiếng vang phành phạch của cánh quạt, một chiếc AH-64D quân dụng đang chuẩn bị hạ xuống. Dương nghe thấy Z nói như vậy, không khỏi chắc lưỡi hít hà: “Về nhà ôm con? Đây thật là một lời nguyện rửa ác độc, em cũng nghĩ ra được.”

“Biến, đừng lãng phí thời gian.”

“Ừ.” Dương trầm giọng gật đầu, kéo cửa chính ra đi ra ngoài. Anh hi vọng lần này không thật sự xảy ra vấn đề gì, ít nhất đừng xảy ra vấn đề lớn trước khi anh chạy tới.

*** **

Thiếu tá Lạc Nam Đức và Bàn Tử đứng ở trước mặt máy theo dõi hiển nhiên đã ngu —— đây là chiến đấu gì!

Lý Lộc đang đối mặt hai cơ thể sống, tuy nói là cơ thể sống, nhưng bởi vì thần chí không rõ, cho nên có lực chiến đấu lớn hơn, nếu như thả vào trong chiến tranh, nhất định là không khác biệt với máy giết người.

Tâm trạng của cô trở nên thật không tốt, cơn ác mộng trở thành thực tế, dùng thuốc có thể cải tạo thân thể người đến cực hạn chịu đựng, dùng thuốc là có thể làm cho người ta lâm vào địa ngục điên cuồng, Brando thật đã hạ quyết tâm. Brando, quả thật là kẻ địch của cô!

Cô cho hai cơ thể sống một quyền một cước đồng thời, trên người cũng bị hai quả đấm. Một quyền trong đó miễn cưỡng lấy cùi chỏ đỡ được, một quyền khác thì ngay trên mặt. Sức lực của cơ thể sống rất mạnh, gương mặt lập tức sưng lên. Cô nhỏ một búng máu, đưa mu bàn tay lau mặt một cái.

Hai cơ thể sống đầy sinh lực nhào tới, bọn họ vốn có cơ thể rất mạnh. Khi tiến hành thí nghiệm cơ thể sống thì hăng lựa chọn ra những người đàn ông da đen, cho nên sau khi bị thay đổi thành cục thịt điên cuồng rồi, bọn họ càng có ưu thế trời cho hơn hẳn Lý Lộc. Bọn họ có lực bộc phát mạnh mẽ hơn, sức chịu đựng của bắp thịt cũng mạnh hơn.

Mắt của người bình thường ít có thể nắm được quỹ đạo hành động của họ. Nhưng Lý Lộc không phải người bình thường. Cũng có biện pháp, đối phương nhanh, cô cũng có thể rất nhanh. Cô hơi khom xuống, rồi chợt nhảy lên. Khi nhảy đến giữa không trung, xác nhận hai con kia xuất hiện ở nơi ban đầu mình đứng, Lý Lộc liền xuống tay, bắn hai phát giữa không trung.

Thiếu tá Lạc Nam Đức nhú lông mày, nói với Bàn Tử: “Thả luôn ba con khác ra đi.”

“Quá nguy hiểm, tính không chế quá kém, sau khi cuộc đấu kết thúc thì làm sao thu về?” Bàn Tử nói.

“Thu về? Không cần thu về, trực tiếp sử dụng lựu đạn xử lý xong.”

Lý Lộc nghiêng đầu, cô nghe được chỗ sâu sau lưng hai cơ thể sống kia, truyền đến tiếng trầm thấp của kim loại bị kéo.

Bây giờ thì khó rồi, phải mau giải quyết hai con này. Đầu đạn bắn ra lúc này không có bao nhiêu lợi ích, uy lực của đầu đạn súng lục không lớn, dù sao tốc độ chỉ bằng nửa tốc độ âm thanh, rất dễ dàng bị bắt thịt dị hoá của đối phương làm kẹt. Chẳng những không có tạo thành vết thương trí mạng, bọn họ còn giống như uống thuốc kích thích, điên cuồng hơn.

Trước mặt hai con vật khổng lồ cao hơn 2m này, Lý Lộc tựa như một người lùn —— nhưng cũng không phải người lùn bình thường trên ý nghĩa.

Nếu súng lục không cách nào tạo thành vết thương trí mạng. . . . Lý Lộc lung lay hạ xuống, khi hai cơ thể sống không thể xác định cô muốn công kích nơi nào, liền quay người bỏ chạy.

Cho dù là vật thể không có trí khôn, cũng có vẻ ngậy ngẩn. Lý Lộc vừa gặp bọn họ liền hành hung nhau một trận, bọn họ cũng cho rằng Lý Lộc cùng loại với họ, chỉ biết đi tới chứ không lui về phía sau, nào biết đánh đánh cư nhiên quay người bỏ chạy? Nào có đồng loại không đáng tin cậy như vậy?

Gào khóc rống dài một hồi, hai cơ thể sống tức giận đấm ngực, tiếp theo ra sức đuổi theo.

Trên con đường thật dài dưới lòng đất đều là bóng đèn xanh, khiến người cũng bị ánh lên ánh xanh. Vài giây sau, con đường chừng vài trăm mét dưới đất cũng đã đến cuối, Lý Lộc đang chuẩn bị quẹo cua, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gió, cô lập tức nhận ra đây là diêm báo, cơ thể trong nháy mắt phát hiện nguy hiểm, cúi người né tránh. Một ống sắt bén nhọn liền bay qua đỉnh đầu.

Lý Lộc đưa tay lên, đánh xuống cái ống sắt ở trên không trung, bắt thịt cánh tay tê tê, có thể thấy được lực lượng của cơ thể sống ít nhất ở phía trên cô.

Sức mạnh lớn cũng không đại biểu sẽ chiến thắng. Trong nháy mắt cô xoay người đối mặt hai cơ thể sống vọt tới.

Hai tên này không kịp phản ứng với biến hóa thành linh xảy ra, cứng rần dừng chân lại, nhìn nhau với Lý Lộc. Ở trong tư duy bị phá hư đến đáng thương của bọn họ, vật trước mặt rất khó trị, ngửi ra mùi vị trên người là đồng loại, nhưng gặp mặt không nói tiếng nào lại đi lên vùng mạnh quyền, đánh liền đánh đi, đánh không lại còn trốn, tuyệt không giống như đồng loại. Nhưng bây giờ cái người khó trị không rõ thuộc trận doanh nào lại dừng lại, lộ ra động tác tương tự thần thiện.

Lý Lộc thật không ngờ hai cơ thể sống này còn có thể dừng lại, cô vốn chỉ muốn quay lại thôi. Xem ra, không địch lại còn có thể dùng trí. Trên mặt cô lộ ra mỉm cười thần thiện.

Hai tên kia hoàn toàn bị làm hồ đồ, khuôn mặt người khó trị này bị rút gân ư, học dáng vẻ của đám ngoại tộc đó làm gì? Đồng loại chân chính thì phải làm thế này nè —— bọn họ giơ hai tay lên, dấm lia lịa vào trên bộ ngực đầy bắp thịt của mình, tiếng thùm thụp vang đầy.

Hai cơ thể sống ngu, nhưng Lý Lộc không ngu, cô nhặt ống sắt lên, vọt tới trước mặt một cơ thể sống trong đó, nhảy lên giữa không trung trước khi nó kịp làm ra động tác phòng bị.

Hai cơ thể sống sững sờ lẫn lẫn, đang muốn công kích thì đã mất đi ưu thế tới trước.

Cảm giác bay múa trên không trung thật thoải mái, Lý Lộc giống như là chủng tộc chân không dính đất trời sanh, hình ảnh trước mắt chuyển đổi từ mặt đất thành cảnh tượng hành lang thật dài, sau đó nhanh chóng xoay tròn đến đỉnh hành lang và bóng đèn, cô tự do biến đổi tư thế ở giữa không trung, khi đến điểm cao nhất thì rơi xuống, biến thành động tác rơi đầu dưới chân trên. Mà ở phía dưới cùng, là đôi tay cầm ống sắt bén nhọn. Hai chân đang tiếp xúc bầu trời, cô dùng sức đạp lên, gia tốc lao về phía một cơ thể sống trong đó.

Thiếu tá Lạc Nam Đức nhìn mà cả người đầy mồ hôi lạnh, vậy đâu có giống người, động tác kia tựa như chim ưng giáo hoạt, nhắm ngay con mồi liền lao thẳng xuống không trung khổng chế người ta.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Thật ra thì trước kia, mấy cơ thể sống tham gia bạo loạn xảy ra ở Đa Duy Cống, mấy cơ thể sống bị tiêm vào HELL DROP nguyên bản đều không có bất kỳ trí khôn. Nhưng năm cơ thể sống thí nghiệm ở cơ sở dưới đất này có được trí khôn cỡ bằng vượn và khỉ, là do được tiêm vào “mẫu máu Nguyên Tổ” hiểm có.

Chẳng lẽ người phụ nữ này là “Nguyên Tổ” trong truyền thuyết? Hắn cố gắng điều chỉnh máy theo dõi, vì muốn thấy rõ diện mạo thực của Lý Lộc, nhưng hắn phát giác, bất luận truy tìm như thế nào, người xâm lấn kia thủy chung giữ vững ở góc gần 0 độ không bị máy theo dõi thấy rõ. Người kia có thể chú ý tới tất cả camera trong khi chiến đấu, chứng tỏ đã được học thuật ẩn nấp!

“Phải gọi điện thoại, điện thoại. . . . Đúng rồi, phải liên lạc với Đa Duy Cống, nói với thiếu gia Brando. . . .” Lạc Nam Đức thì thào nói.

Lý Lộc lao xuống, ống sắt cắm vào trong cái miệng mở lớn của cơ thể sống. Lập tức, ống sắt khảm sâu vào thân thể hắn, đâm xuyên từ trên xuống dưới. . . .

*** **

Gần lúc sáng sớm, Keith theo địa chỉ Dương đưa cho i tới cứ điểm đẳng JK. Máy móc của AH-64D quân dụng nổ vang khiến cư dân gần đó thức tỉnh. Keith không quan tâm những chuyện đó, khi máy bay trực thăng trôi lơ lửng ở giữa không trung, thì một tay anh đã thao túng dây thừng, nhanh chóng trượt xuống đồng đồ nát này. Trên đồng đồ nát có không ít bóng người hoạt động, máy bay trực thăng trôi lơ lửng chính là lúc nguy hiểm nhất, nhưng Keith nắm chắc mình sẽ không bị đầu đạn bắn trúng. Cho dù ở giữa không trung, anh cũng có thể nắm giữ tốc độ chuyển đổi tần số. Hướng chi đạn xuyên qua không khí, trong đêm tối sẽ tạo thành ánh sáng ngời, càng thêm dễ dàng né tránh.

Cảnh sát giống như đều nhận được chỉ thị đặc biệt, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai ra tra xét xem xảy ra chuyện gì, có lẽ bọn họ cho rằng hai bang xã hội đen đang sống chết với nhau, nên mừng rỡ làm ngư ông đắc lợi.

Vừa tiếp xúc mặt đất, Keith lập tức tìm được một đoạn tường làm chỗ che chắn. Bản đồ tình báo mới nhất lướt qua đầu Keith một lượt. Được, vạn sự sẵn sàng.

Anh liếc về phía lối vào muốn đi vào đó. Nhưng tình cảnh thấy được kế tiếp khiến anh phát ngu.

Trong bóng đêm, ở giữa đồng gạch bể, những thứ đang yên lặng di động không phải là kẻ địch thật sự, bọn họ đều mặc đồ tập luyện màu đen, áo chống đạn dày cộm nặng nề, không nói tiếng nào, nghiêm chỉnh huấn luyện. . . . nâng thi thể .

Đây là chuyện gì xảy ra? Kẻ địch đang quét dọn chiến trường sao? Keith hơi kinh ngạc quan sát tiếp, nhưng thao logic lại không đúng, nếu như là kẻ địch, như vậy nhìn thấy anh từ trên máy bay trực thăng xuống, khẳng định phải tiến vào tình trạng báo động.

Kế tiếp, giọng nói nghe được hoàn toàn giải trừ nghi ngờ.

Nói thật ra, buổi tối rất an tĩnh, an tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Vì vậy lời nói của Dương và Lý Lộc khiến Keith nghe được cực kỳ rõ ràng.

Dương nói: “Em nghe rõ cho tôi, hành động phải mang theo máy bộ đàm.”

“Biết.” Giọng nói của Lý Lộc ỉu xìu, không biết là bị thương hay là bởi vì bị phê bình.

Keith theo âm thanh nhìn qua, thấy 1 góc ở lầu hoang, Lý Lộc đang ngồi trên đồng gạch cao cỡ nửa người, Dương đứng ở trước mặt cô. Sắc trời quá mờ, không thấy được nét mặt gì.

“Nhìn cái gì, đến đây đi.” Dương đã sớm biết Keith tới đây, anh nhìn về phía Keith, tức giận nói.

Keith cảm thấy dường như đang rơi vào trong sương mù, trước khi đến nghe Z hình dung thấy vô cùng khẩn trương, còn tưởng rằng Lý Lộc sẽ bị thương nặng nữa, kết quả thì sao, cô vẫn thật tốt. Còn có chuyện gì làm người ta vui hơn chuyện này không? Keith đi ra từ sau đoạn tường, dùng ống tay áo lau mạnh vệt sáng trên mặt, nhưng hiển nhiên là không dễ bôi được, mặc kệ, anh ba bước thành một bước, rất nhanh đã chạy tới trước mặt Lý Lộc.

Dương thở dài, tự động nhường chỗ.

“Lý Lộc, sao em lại đột nhiên chạy đi thế? Chạy đi thì thôi, sao lại còn đánh đánh giết giết tùm lum?” Keith vừa hỏi, vừa nâng tay trái tay phải của Lý Lộc lên, kiểm tra cô có bị thương hay không.

Lý Lộc mặc cho anh xem như một búp bê vải, trên mặt còn hiện vạch đen: Đánh đánh giết giết cái gì mà đánh đánh giết giết, đừng dùng từ ngữ tục tằng đó khái quát nghề nghiệp của chúng tôi chứ, huống chi, anh không phải cũng đánh đánh giết giết cả ngày sao, xem anh. . .” Lý Lộc dừng lại một chút, ngay sau đó liền sợ hãi kêu: “Đây là cái gì! Phiên bản súng trường M14 ‘ một phần ngàn ’ (trong 1000 cây có 1 cây). . . Oh, trời ơi, đừng nói với em, cầm ở chân anh chính là súng ngắn đã được Sử Uy Khắc điều chỉnh, nhiều đồ tốt vậy sao không cho em biết rõ?”

Dương che trán: “Anh ta sợ em biết có mấy đồ tốt này, sẽ không nhịn được cầm đi đánh đánh giết giết.”

“Tôi giống người bạo lực vậy sao?”

Dương:

Ngược lại Keith không hiểu hỏi: “Súng đã được Sử Uy Khắc điều chỉnh thần kỳ như vậy sao?”

“Dĩ nhiên! Sử Uy Khắc chính là thầy của Vincent! Chỉ là bởi vì tác phẩm rất ít, cho nên không nổi tiếng ở trên thị trường.” Dương và Lý Lộc cùng nhau nói. Ngày đó tại phân bộ của S. Q. ở Newyork, Eyrie nghe được Iris dùng súng đã được Vincent sửa chữa lại, thì hai mắt liền tỏa ánh xanh tại chỗ.

Keith sờ sờ cái ót, không hiểu nói: “Nhưng ông ấy là sư phụ tôi mà, thật ra thì chính là một lão già háo sắc.”

Lý Lộc:

Dương: %%

44. Q.4 - Chương 4: Nguyên Tổ, A Nặc, Keith

Cuộc dọn dẹp chiến trường tiến hành rất nhanh, không lâu lắm, thi thể đã được dọn dẹp hầu như không còn, đủ thấy hiệu suất làm việc của tổ hậu cần Pandora bảo đảm cỡ nào.

Dương và Keith đi thăm chiến trường, rồi đi thẳng đến xưởng thí nghiệm. Đáng nhắc tới đúng là cử chỉ hành động của ba con này rất giống như là tinh tinh, nhưng Lý Lộc gọi bọn họ là “Cơ thể sống”, hơn nữa hết sức xì mũi coi thường. Dương đã thấy được hai con trong clip Z quay được, hai người bọn chúng cầm xương cốt động vật chặt loạn giết loạn, không có một chút lý trí và mỹ cảm chiến đấu, nói tóm lại, không phải chung đường với Dương. Nhưng kết quả chiến đấu lại ngoài dự đoán của mọi người, vốn anh và Z đều cho rằng Lý Lộc sẽ bị lỗ nhiều. Về phần Keith, thấy ba con cơ thể sống bị giam ở trong lồng gào khóc vẫn không có phản ứng gì, dù sao không so sánh thì người bình thường cũng sẽ không chú ý bọn họ đã biến dị. Nhưng khi anh nhìn thấy tổ nhân viên khắc phục hậu quả của Pandora dọn dẹp ra hai thi thể đã từng là cơ thể sống thò trên mặt liền thay đổi màu sắc, trên người hai con này có rất nhiều lỗ thủng, có thể thấy được chiến đấu kịch liệt. Xem xong, đoàn người liền đi lên mặt đất.

Keith cẩn thận đi thụt lại phía sau hai bước, từ sau lưng Lý Lộc len lén quan sát cô có chỗ nào không ổn không. Nào biết mới quan sát hai giây, Lý Lộc đã quay đầu lại hỏi anh: “Anh làm cái gì?”

“Có lẽ là thụt ra sau nhặt tiền đấy.” Dương trêu chọc, công lực nói đùa của anh hoàn toàn ngược lại so với năng lực thao túng sợi kim loại của anh.

Keith thấy mình không cách nào “Len lén” quan sát, nhưng trực tiếp hỏi thì sợ Lý Lộc cảm thấy mình lè mè, tiến lùi đều khó.

Lý Lộc cũng không biết anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng mà đã quen với lối suy nghĩ khác hẳn người thường của Keith rồi, nên thấy anh vẫn còn ở phía sau ngây ngô không lên, thì không thể làm gì khác hơn là bày tỏ rõ ràng, xoay người đưa ra một cái tay về phía anh, chờ anh tới đây.

Keith “A” một tiếng, rồi cuộc phục hồi tinh thần lại, anh vội vàng tiến lên hai bước cầm lấy. Động tác này rất tự nhiên, lúc đi tới cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng sau khi nắm lấy, Keith lại có chút mất hồn. Anh yên lặng liếc mắt nhìn Dương, thấy anh ta không vui lắm, lại liếc nhìn Lý Lộc, cô thì lại như rất tự nhiên. . . . A, đây chỉ là nắm tay đơn thuần, không có ý bày tỏ ngoài định mức, không cần nghĩ quá nhiều không cần nghĩ quá nhiều. . . . Sofia từng nói, người đàn ông suy nghĩ nhiều quá rất dễ khiến phụ nữ ghét.

Lý Lộc nắm tay liền yên tâm. Con đường dưới đất này cô đã đi rồi nên biết địa hình phức tạp, thật hơi sợ Keith bị lạc. Tuy nói Keith đầu gối cũng có chiến lực mạnh, nhưng gần đây không biết thần kinh mình thác loạn nơi nào, luôn cảm thấy một khi anh rời khỏi tầm mắt của mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì hoặc là làm ra chuyện cười gì.

Tâm trạng này rất là bất thường, Lý Lộc nghĩ, cứ như là tâm trạng của bà vú ý.

“Lần này em xuống tay thật không chừa đường lui, cả chỉ huy cũng giết chết luôn.” Dương nói, “Giết chết rồi, chúng ta làm sao lấy tình báo, phải biết, cái miệng khó cạy nhất chính là miệng người chết.”

“Tôi đã lưu lại con chip máy vi tính trước khi bọn họ tiêu hủy.” Lý Lộc đưa một con chip ra ngoài, giao cho Dương, “Nếu như Z không cách nào giải mã, vậy thì không phải là trách nhiệm của tôi rồi.”

Dương cẩn thận cất xong, coi như là đón nhận cách nói của cô.

Thành viên của tổ khắc phục hậu quả vội vội vàng vàng đi qua trên đường, bọn họ đều mặc đồ bảo vệ, cầm súng thuốc mê trong tay, còn có hai người kéo một cái lồng bằng hợp kim dài 2m, xem bộ dáng là muốn đi dọn dẹp ba kẻ bị giam ở trong lồng.

Lý Lộc gọi bọn họ lại: “Trên lồng có điện, các vị nhớ tắt mạch dây điện trước.”

Tổ khắc phục hậu quả gật đầu, sau đó lại nhanh chóng hành động, ba con này thật là tài liệu thí nghiệm khó được.

“Mở điện, ngắt dây điện? Chẳng lẽ bọn họ từng ra ngoài, lúc này là em một đầu năm?” Dương hỏi.

“Bọn họ đã đi ra, nhưng tôi đã ‘mang’ bọn họ về lại trong đó.”

“Bọn họ lại ngoan ngoãn để cho em mang vào lồng?”

“Cũng không biết nguyên nhân gì, nếu như mà tôi không ở vào tư thái công kích, bọn họ sẽ cho rằng giữa chúng tôi là cùng loại. Sau đó liền bị tôi mang về, tkhi tôi đi ra khỏi lồng thì thuận tiện mở điện cao thế, bọn họ bị điện giật hai cái liền yên lặng. Nói thật, tính tình của họ vẫn rất đáng yêu.”

“ . . . Có lẽ bọn họ xem em là một con tinh tinh, một con tinh tinh mẹ đáng yêu.”

“Dương, công lực nói đùa của anh còn kém hơn năng lực làm cơm trưa của anh rất nhiều.”

Keith gãi gãi đầu, không dính vào cuộc cãi cọ giữa họ.

*** **

Bởi vì lấy được con chip cơ mật của Đa Duy Cống, Lý Lộc và Dương liền tụ tập đến trong hang ổ của Z để họp.

Keith đáng thương vội vàng từ Newyork chạy tới Los Angeles, mới gặp Lý Lộc một lần, còn chưa kịp tỏ vẻ chân thành, đã bị đại nhân Z phóng khoáng lạc quan chuyên ở trong nhà ném khỏi nơi ở của cô.

Keith liều mạng đập cửa, súng dài của anh bị Z cầm trong thùng rác — thật ra thì cũng là do anh vừa mới vào nhà liền giắt súng ống nặng mấy ký lô lên bo mạch chủ dự bị của Z, mới bị Z giận dữ đuổi ra khỏi cửa — nhưng dù gì như thế nào, Z đã sớm mở hết toàn bộ thiết bị cách âm, căn bản không có ai đi ra mở cửa. Keith lui về phía sau hai bước, bất đắc dĩ nhìn căn nhà tương tự biệt thự nhỏ ba tầng trong phim Resident Evil, bên tay còn có một cây súng lục, thôi, nên để tự vệ. Anh không cam lòng nhìn chằm chằm, cuối cùng vẫn xoay người chán nản rời đi.

Nhưng không sao, Keith một mình vẫn thoải mái vui vẻ, thành phố Los Angeles này tràn đầy ký ức mỹ diệu, anh và Lý Lộc đã gặp nhau ở chỗ này. Đúng rồi, có thể đến phòng khám bệnh toàn năng xem một chút. Ý niệm vừa thành hình, sinh vật đơn tế bào như đồng chí Keith lập tức thay đổi hướng đi.

Một tòa nhà sáu tầng cũ kỹ đã được dọn ra, chỉ là nghiệp chủ vẫn chưa vào ở, biển quảng cáo màu đỏ sứt mẻ rêu rao ở bên đường, dòng quảng cáo “giúp cho đàn ông nhanh hơn, cao hơn, mạnh hơn” quen thuộc lại khiến vô số đàn ông oán niệm vẫn làm cho người ta oán niệm.

Keith dừng bước lại, tựa vào cột điện, quan sát nó từ dưới lên. Thật ra thì nơi này tốt vô cùng, về sau sẽ dọn về lại, anh nghĩ như vậy. Nhưng khu đường này thật đúng là cũ nát, thậm chí cái cột điện vốn nên ở trong viện bảo tàng đồ cổ cũng có ở đây.

Sáng sớm 7h, còn chưa có ai đi lại trên đường. Xe rác từ cuối hẻm nhỏ lái tới. Từ vị trí của Keith có thể thấy tài xế xe rác mỉm cười thân thiện với anh. Sau lưng Keith vừa đúng có mấy thùng lớn chứa rác, chiếc xe màu vỏ quýt dừng kế cây cột điện, tài xế da trắng nhô đầu ra: “Hi, đồng nghiệp, hôm nay dậy sớm thế à?”

Keith nói: “Bảy giờ, không còn sớm.”

“Hi hi” tài xế cười gượng, lúc này có điện thoại tới, tài xế cầm máy truyền tin lên nghe. Lỗi tai Keith rất linh, anh không phải cố ý muốn đi nghe lén nội dung nói chuyện của người khác, mà là nội dung nói chuyện tự chui vào lỗ tai của anh. Đó là một ngôn ngữ không hiểu được, nghe rất giống ngôn ngữ địa phương của Nam Mặc Tây Ca.

Ở bên ngoài thành phố Los Angeles 100 km ngoại trừ xã hội đen trong ngục giam, bang Nam Mặc Tây Ca bang chính là một bang phái nguy hiểm nhất, Keith từng thi hành nhiệm vụ trấn áp bạo loạn trong ngục giam nên hơi quen thuộc với ngôn ngữ địa phương của Nam Mặc Tây Ca. Mặc dù về mặt tài xế rất bình thường, hành động cũng không xuất chúng, nhưng Keith vẫn bén nhảy nhận ra nguy hiểm.

Tài xế thu hồi điện thoại, đứng ở sau xe rác đối diện nói: “Này, còn không mau thu hàng, muốn đợi đến bà mẹ cậu chết à?” Nói xong còn quay đầu cười cười Keith.

Keith mượn cột điện che chở, tay phải sờ đến hộp súng ở ngang lưng.

Ở đuôi xe rác có một người vóc dáng thấp bé đứng đó, nghe được lời tài xế nói liền nhảy xuống. Keith mới nhìn rõ, đó là một cô gái da vàng hết sức trẻ tuổi. Cô không nên làm công việc thu rác này, mặc dù Keith không thuộc luật pháp California lắm, cũng biết người chưa thành niên không được phép làm công việc nặng. Đối với những thứ khác thường, Keith rất có trực giác.

Trực giác nói cho anh biết, nguy hiểm lại tới.

Cô gái gầy nhỏ này có thể làm cái gì? Trước khi lý trí kịp phản ứng, Keith té nhào xuống đất, trước mắt đã không thấy bóng dáng của cô gái kia — tốc độ này thật không phải người, mà tài xế trong xe cũng nâng cửa sổ xe lên, thả tấm chắn xuống trước kính chắn gió. Keith rút súng nơi tay ra, đây là súng huấn luyện mà sư phụ anh đã điều chỉnh lại, nhìn qua tầm thường, lại có uy lực to lớn. Một phát bắn ra ngoài liền xuyên qua thủy tinh chống đạn của xe rác, đạn bắn ngay vào đầu tài xế, một phát bể đầu.

Khi ngón tay của Keith vừa bóp cò xong, không đợi xem kết quả, liền lăn hai vòng. Một tiếng oanh vang lên, mặt đất tựa hồ đang chấn động. Cột điện ầm ầm sụp đổ, kéo rơi mấy cọng dây điện lụi bại treo ở trên.

Cô gái kia tay không lại đánh gãy cột điện. Cô ta đứng ở vị trí ban đầu của Keith, cúi đầu nhìn quả đấm của mình, bởi vì đánh mạnh, phía trên đã cọ trầy một chút, nhưng không hề chảy máu. Keith chưa từng thấy chuyện như vậy, sau khi dùng lực lượng này đánh vào vật cứng, người cường tráng đến đâu cũng sẽ bị tổn thương nhất định — cô bé kia là ai, cơ thể cứng rắn tới mức như thế.

“Brando, cường độ bắp thịt còn chưa đủ đấy.” Cô ta không quá vui mừng nói. Keith chú ý tới cô ta có đeo dây nghe, trong tai nghe truyền ra lời từ bên kia, một người đàn ông nói, “A Nặc làm rất tốt, tiếp tục đi.”

Keith cũng không bỏ qua cơ hội như vậy, anh liền nhồm dậy, liên tục bắn ra ba phát, phong kín tất cả đường lui của cô gái. Cho dù sư phụ Keith trình diễn, cũng phải tán dương một tiếng, ba phát đạn này đã tập trung tốc độ siêu cao, kinh nghiệm thực chiến phong phú, và phán đoán chuẩn xác, trên thế giới này người có thể tránh khỏi tuyệt đối ở trong phạm vi vài con số. Nhưng cô bé kia hiển nhiên không phải là người bình thường, cô ta mất đi bóng dáng lần nữa, thoát ra khỏi phạm vi đạn vây quanh.

Cả đời này, trừ Lý Lộc, Keith chưa từng gặp ai có động tác nhanh hơn anh. Nhưng cô gái này, hiển nhiên còn nhanh hơn Lý Lộc. Đây là lực lượng kỳ dị hoàn toàn ra ngoài phạm vi thông thường!

*** **

Keith? Lý Lộc đột nhiên thức tỉnh, cô mở mắt ra nhìn hai bên một chút, bốn bề cực kỳ âm u, nào có bóng dáng Keith. Liếc qua một lượt, cô nhớ tới, Keith bị đuổi ra khỏi nhà Z, bởi vì anh tùy ý để đồ lung tung đặc tội hardware máy vi tính của Z. Sẽ không có chuyện gì đâu, Keith đâu gì cũng đã ở Los Angeles mấy năm mà.

Lý Lộc từ góc tường đứng lên, nhìn vào màn ảnh máy vi tính.

Z và Dương vẫn còn đang chiến đấu hăng hái, Z là chuyên gia về phương diện máy vi tính, Dương là cao thủ xử lý tình báo, mặc dù như thế, phá đi số liệu của con chip lấy được từ hãng thí nghiệm dưới lòng đất vẫn hao tổn rất nhiều tinh lực.

“Như thế nào?” Lý Lộc đi tới, hỏi.

“Sắp được rồi.” Z nói, “Đã được mấy video, tôi bật lên, cậu và Dương xem một chút, tôi tiếp tục giải mã những tài liệu thứ khác.”

“Em bật lên trước đi, để chúng tôi xem.” Dương nói.

Trong phòng gắn vài cái TV màn hình phẳng, cái ở giữa là để Z dùng xử lý số liệu. Cô thao tác mấy cái, một màn hình đen ở trên tường, tự động điều chỉnh sắc điệu và độ sáng xong, liền bắt đầu phát ra một đoạn video mới lấy ra.

Z tiếp tục hết sức chuyên chú làm công việc của mình, ngón tay không ngừng thao tác trên bàn phím giống như máy móc, còn bất chợt dùng hệ thống cách âm tiến hành thao tác phụ trợ. Dương và Lý Lộc an tĩnh nhìn vào màn hình.

Video tên “Nguyên Tổ - vật thí nghiệm số 078 - thành công”.

Nội dung video là quá trình thí nghiệm cơ thể sống bằng một dòng máu mẫu được đặt tên là “Nguyên Tổ” do gia tộc Akis ở Đa Dục Cố gắng tiến hành vào hai tháng trước. Một bác sĩ nhếch nhác đôi mắt xanh đen cầm nửa ống máu tiêm vào trong cơ thể một “Cơ thể sống” đang nổi điên. Mười phút sau, cơ thể sống từ từ trở nên bình tĩnh, tia máu tràn đầy trong mắt cũng rút bớt. Vị bác sĩ hốc mắt xanh xám, sắc mặt chán chường đó, chính là bác sĩ John rút máu cho Lý Lộc lúc đầu, hẳn ta chẳng những còn sống, mà còn làm thí nghiệm. Chỉ là dáng vẻ đã rất nhếch nhác.

Dương càng xem càng giận tái mặt, Lý Lộc vội ho một tiếng, cười khan nói: “Thì ra máu cũng có thể dùng làm thuốc an thần.”

“Đó là máu của em sao?”

“.” Lý Lộc ngậm miệng.

Dương không có biện pháp với cô, thở dài: “Để bọn họ lấy được máu lúc nào?”

Z ở bên cạnh bổ sung: “Trải qua tính toán, có 94% trở lên là đối phương lấy được máu vào nửa năm trước khi bắt được Lý Lộc.”

“Nếu em biết có chuyện này, sao không phá hủy mẫu máu? À? Không phải em rất giỏi sao, không đợi chúng tôi cứu viện đã hấp tấp tự chạy ra ngoài, a, em không dùng đầu óc suy nghĩ xem có chỗ sơ hở nào cần bổ túc không hả.”

Lý Lộc buông tay: “Khi đó tôi mất nhiều máu, vầng đầu hồ hồ, làm sao còn nghĩ được bổ túc sơ hở, nhớ bổ tên bác sĩ biến thái đó ở lại cao ốc đã không tệ.”

Dương cùng Z lắc đầu im lặng, nói đến chuyện này, họ cũng không tiện tách cứ Lý Lộc..

Máy vi tính truyền đến một tiếng đình đương nhắc nhở, là lại một số liệu thí nghiệm được lấy ra thành công. Z lập tức mở ra, cô cũng lại gần xem.

Số liệu thí nghiệm này nói về một hàng mẫu thí nghiệm tên “A Nặc”, còn kèm theo hình ảnh tài liệu. Ở trong đó nói, một cô gái tên là A Nặc tay không xé rách hai con cá sấu. Ở trong mắt cô ta, cá sấu da dày thịt béo chỉ giống như cá mực. Hơn nữa, cô ta lại có thể trao đổi bình thường với nhân viên thí nghiệm.

Z và Dương không cười nổi nữa, bọn họ đều nhìn nhau.

“Tình thế phát triển vượt qua quyền hạn của chúng ta, rất cần thiết báo cáo tổ phía sau màn.” Z nói.

Dương gật đầu: “Em đi liên lạc các nguyên lão, tôi đi tìm mấy người còn lại đến bàn bạc.”

“Được.” Z hiếm khi bình thường.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Lộc, cô không nháy mắt nhìn chăm chú vào màn hình, hàng mẫu “A Nặc” bị thí nghiệm trong hình là một cô gái vị thành niên, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, thân thể gầy teo nhỏ, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Từ trên người của cô ta, Lý Lộc thấy được bộ dáng trước kia của mình, chính là dáng vẻ không buồn không lo khi còn ở trường học.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của A Nặc thủy chung chăm chú vào chỗ nào đó trên bờ sông.

Ống kính lay động, xẹt qua bờ sông. Ở trong đám nhân viên thí nghiệm mặc trang phục bảo vệ, có một người chỉ mặc quần áo thoải mái rất bình thường, nụ cười của A Nặc nở ra vì hân ta.

Lý Lộc đi lên trước định dạng hình ảnh, dù người kia hóa thành tro, Lý Lộc cũng sẽ không nhận lầm hân. Brando, hân ta đang tính toán cái gì?

Vươn tay muốn chạm tới màn ảnh, nhưng mắt Lý Lộc co rúc nhanh, dừng lại cách màn ảnh nửa cm, tay phải nắm thành quyền, cuối cùng nện một quyền ở trên tường. Đến cuối cùng, sự tôn kính và tin tưởng chỉ tồn tại ở trong trí nhớ, thực tế lại vô cùng châm chọc, còn dư lại chỉ có ý chí phá hủy hân ta.

Cửa truyền đến tiếng bước chân, Lý Lộc hoàn hồn, vội vàng mở video lên lại. Cô quay đầu trở lại, người đi vào là Dương, cầm điện thoại hành động trong tay.

“S. Q. nhấn tới, không cách nào liên lạc với Keith, cũng không cách nào xác định vị trí của anh ta.”

Lý Lộc hơi ngạc nhiên: “Không cách nào liên lạc, cũng không cách nào xác định vị trí, có ý tứ gì?”

Dương đưa điện thoại cho cô: “Chính em hỏi.”

Bên kia điện thoại là Eyrie ở Newyork và Squall ở Los Angeles cùng trò chuyện, Eyrie nói: “Lúc rạng sáng Keith tới đây xin dùng máy bay trực thăng, cô biết đó, muốn dùng máy bay trực thăng phải làm vài thủ tục, chúng tôi yêu cầu anh nói rõ lý do, còn phải đeo trang bị phát tín hiệu, tránh khỏi anh ta uy hiếp máy bay trực thăng.”

“Xin nói thẳng kết quả.” Lý Lộc nói.

Eyrie hơi bị giọng nói của cô làm kinh hoảng, nói thẳng kết quả: “7h sáng hôm nay chúng tôi nhận được tần số xin giúp đỡ của anh ta, nhưng lập tức mất đi liên lạc, có thể xác định chính là, trang bị phát tín hiệu đã bị phá hư.”

Squall nói tiếp: “Phân bộ Los Angeles của chúng tôi nhận được thông báo của Eyrie liền đến địa phương mất đi tín hiệu tra xét, địa điểm là ở đối diện phòng khám bệnh toàn năng lúc trước. Hiện trường có 12 vết đạn, một chiếc xe rác, một thi thể không rõ thân phận. Cột điện bị người ta đánh ngã, hơn nữa, ở trước cửa phòng khám bệnh còn phát hiện rất nhiều vết máu.”

Lý Lộc lắng lắng nghe, cô cảm nhận được đã có chuyện không hay xảy ra, hơn nữa còn đang tiến triển.

“Chúng tôi nghiệm máu, vết máu trên đất phù hợp nhóm máu với Keith, nhưng cũng có khả năng không phải anh ta, kết quả kiểm tra DNA cũng sắp có rồi.” Squall nói.

45. Q.4 - Chương 5: Phải Mang Theo Lương Thực Dự Trữ

Lý Lộc đưa điện thoại hành động cho Z, lấy điện thoại của mình ra gọi một người khác, Dương không biết lúc này cô còn có thể tìm ai. Anh rất để ý, trạng thái của Lý Lộc không mấy tốt, mặc dù cô biểu hiện rất thông dong, nhưng người quen thuộc với cô biết rõ dưới mặt ngoài bình tĩnh đã nổi lên cái gì.

Điện thoại vừa gọi đã được nghe.

Lý Lộc nói: “Dora à? Bây giờ chị đừng nói gì cả, nghe em. Em nhớ quân đội có một vệ tinh sẽ quay qua Los Angeles vào bảy giờ sáng và bảy giờ tối, phải không? Tốt, chị giúp em điều tra hình ảnh thu được từ 7h - 7h30 sáng nay. . . . Em mặc kệ là lấy hợp pháp hay phi pháp, em chỉ lấy tài liệu trong thành phố, chính là quảng trường em ở trước đó. . . . Chị gửi đến bằng tần số 3 của tổ chức là được.”

Cô cúp điện thoại, nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Bây giờ là gần bốn giờ chiều, đã cách lúc xảy ra chuyện hơn 8 tiếng. Cô tìm một vị trí ngồi xuống ở trên ghế sofa, an tĩnh chờ đợi kết quả.

Dương và Z lui ra ngoài, hai người không hề nói gì, Dương ra ngoài ban công liên lạc Iris và Brad, Z chui vào một gian phòng khác mở lưới điện cao thế xung quanh nhà lên. Không phải là vì phòng trộm bên ngoài, mà là sợ Lý Lộc kích động làm ra chuyện gì không thể vãn hồi.

Chờ xử lý xong tất cả trở về phòng thì hình ảnh Dora lấy ra từ Lầu Năm Góc đã được gửi tới đây. Bởi vì lấy lý do trông coi trị an thành phố để xin hình ảnh, nên video của bộ phận nội thành khá đầy đủ. Lý Lộc thao tác software, khóa phạm vi, từngx hình ảnh phóng đại.

Cuối cùng, con hẻm nhỏ cực kỳ quen thuộc kia dần phóng đại lên, nhờ bầu trời sáng sủa, hiệu quả xem hình giống như từ tòa nhà mười tầng nhìn xuống. Một chiếc xe rác lái tới, chào hỏi, dừng xe, sau đó xảy ra chiến đấu kịch liệt. Tốc độ của đối phương gần như siêu nhân, vệ tinh camera không cách nào quay được động tác của người kia, chỉ là thỉnh thoảng có thể phân biệt ra tàn ảnh mơ hồ.

Cuối cùng của cuộc chiến là một đoạn vật lộn ngắn ngủi, kỹ xảo và kinh nghiệm của Keith không chê vào đâu được, nhưng Lý Lộc biết có một định luật nhất định không cách nào vượt qua, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, kỹ xảo cao siêu và kinh nghiệm phong phú đến đâu đều không có ích lợi gì. Một kích cuối cùng, Keith bị đối phương nắm lấy bả vai, hung hăng ném xuống đất, cú bắt giữ đó đủ xuyên thấu qua bắp thịt. Lý Lộc ngồi trước máy vi tính, nhìn Keith toàn lực phản kích, vẫn không cách nào hoàn toàn phòng ngự tốc độ không cách nào theo kịp của đối phương. Tay phải của cô nắm thật chặt thành quyền.

Trong màn hình, người kia rốt cục cũng ngừng lại, Keith cúi trên mặt đất không rõ sống chết. Người kia giống như rất thoải mái ngẩng đầu lên, lau máu đang chảy từ trán xuống. Lý Lộc thấy rõ mặt của người kia, là một cô gái da vàng rất trẻ tuổi.

“Tôi đi ra ngoài.” Cô đẩy ra trục lăn ghế, đứng lên.

Dương ngăn ở trước mặt cô: “Em muốn đi đâu?”

Lý Lộc nhìn anh một cái, hết sức đè nén tâm tình chân thật trong lòng, nói: “Anh yên tâm, tôi không làm gì đâu. Huống chi, ngay cả anh ấy ở đâu còn chưa rõ mà?”

Dương biết cô nói láo, ngay cả anh cũng nhận ra cô gái kia từng xuất hiện trong clip thí nghiệm của Đa Duy Cống, trước đây không lâu còn xem qua. Anh nói: “Em tốt nhất vẫn nên trở về Newyork đi, tôi liên lạc với Carl, anh ta rất nhanh sẽ tới dẫn em đi.”

“Anh có có ý gì? Muốn Carl tới đây, tiêm thuốc an thần cho tôi sao?”

“Chỉ là phòng ngừa em làm vài chuyện không lý trí. Chuyện này rõ ràng có quan hệ với Đa Duy Cống, S. Q. đã nhờ giúp đỡ, chúng ta sẽ không ngồi nhìn mà không để ý tới. Nhưng em không thích hợp liên lụy vào, một là tay của em còn chưa lành, hai là liên lụy đến tình cảm riêng tư. Em cũng biết quan tâm quá độ thường sẽ mang tới hiệu quả xấu.”

Lý Lộc đứng ở cửa, cô quay đầu lại, trên mặt là vẻ giễu cợt khó nói lên lời: “Cái gì gọi là liên lụy đến tình cảm riêng tư? Anh ta trừ làm vài bữa cơm giúp tôi, thì có tình cảm riêng tư gì với tôi chứ? Anh yên tâm đi,

tôi sẽ trở về Newyork với Carl. Để tỏ lòng thành ý, đến lúc đó muốn giam lỏng hay là tiêm thuốc an thần thì tùy các anh.”

*** **

Keith tỉnh lại, anh cảm thấy trạng thái của mình không phải rất tốt. Xương cốt cả người dường như rã ra. Anh biết tình huống như thế, là bởi vì ngủ lâu nên mất khả năng nhúc nhích. Căn cứ trình độ đói bụng, có lẽ anh đã ngủ hai ba ngày. Trước khi mở mắt, anh xác nhận trên người mình không có cài đặt máy truyền cảm (transducer), bốn phía cũng tối đen không ánh sáng.

Anh mở mắt ra, xác định mình thật sự mình bị nhốt trong hoàn cảnh tối tăm bịt kín, hơi nhúc nhích liền phát hiện vết thương ở cánh tay đã được băng bó, nhưng dư âm mất máu vẫn khiến bắp thịt thân thể bủn rủn vô lực.

Trong không khí tràn đầy một mùi vị đặc chất kỳ dị, Keith tỉnh tâm lại, mùi này rất quen thuộc. Trước kia ở Afghanistan, sư phụ anh đã dùng thuốc có chứa thứ mùi này để làm ngừng đau cho người bị thương. Anh nhớ tới, đây là mùi của chất nha phiến từ hạt của quả anh túc chế ra.

Thông thường mà nói, nha phiến chất lượng tốt được bán ra là từ hạt anh túc bị ép nước hong khô chế ra, chỉ có nông trang anh túc mới nấu chín hạt bỏ hoang để tăng giá trị thặng dư. Keith không nghĩ ra trong nước Mỹ có chỗ nào hung hãn không sợ pháp luật như thế. Vì vậy anh cho ra một cái kết luận, anh bị vận ra ngoài cảnh rồi.

Gần đây có người đi lại, lúc này Keith nhắm mắt lại, khôi phục tư thế ngủ lúc nãy. Một tiếng xoay vang lên, ánh sáng chiếu vào, cách mí mắt cũng làm cho Keith cảm thấy đau nhói.

Brando nhìn vào trong qua lớp cửa sắt, nhưng bên trong quá tối, nhìn không rõ. Hắn mở đèn trong phòng lên, rốt cuộc có thể thấy rõ người đàn ông bị xiềng xích còng trên giường — người đàn ông đi chung với Lý Lộc.

Rạng sáng hai ngày trước, hắn nhận được tin tức thiếu tá Lạc Nam Đức truyền đến, xác nhận Lý Lộc đang công kích một hãng thí nghiệm bí mật dưới đất của Akis. Hắn phái A Nặc và nhân viên phụ trợ đến đó, nhưng chỉ thấy chiến trường đang bị dọn dẹp. Cũng may, còn nhớ rõ phải đến chỗ ở ban đầu của Lý Lộc xem qua, sau đó thấy được người đàn ông này.

Khuôn mặt Brando có chút vặn vẹo, hắn cắn môi, trong lòng không biết đang nghĩ cái gì.

A Nặc khó được có thể đi ra ngoài một chuyến, còn phiên thiếu gia Brando đặc biệt cho phép, sau khi từ nước Mỹ trở lại, cô càng kề cận Brando, mà Brando cũng mặc cho cô kề cận, còn cưng chiều cô, điều này làm cho A Nặc càng ái mộ thiếu gia Brando của cô. Nhìn thấy thái độ của hắn, A Nặc biết trong lòng hắn đang khó chịu, nhưng cô không biết làm sao an ủi người đàn ông đối xử với cô tốt nhất này.

“Thiếu gia Brando, hắn ta chọc giận ngài à? A Nặc không nên mang hắn ta còn sống trở về ư, vậy bây giờ em đi giết hắn ta nhé?”

Brando lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn A Nặc bên cạnh, vẻ mặt dần dần hòa hoãn, hắn vuốt ve tóc A Nặc, nói: “Không sao, không phải lỗi của A Nặc, A Nặc làm rất tốt.”

Hắn nghĩ nghĩ, rồi nói với A Nặc: “A Nặc còn nhớ rõ mấy vật thí nghiệm ở kế phòng em không?”

A Nặc nghiêng đầu nhìn hắn, gật đầu.

“Biết chất thuốc mỗi ngày tiêm vào cho họ để đau không?”

“Biết biết, A Nặc biết!”

“Đi, lấy thuốc chích tới.”

A Nặc gật đầu một cái, nhảy nháy nhót nhót rời đi, Brando nhìn bóng lưng cô rời đi, vẫn còn là một cô gái không buồn không lo.

Nơi này là trung tâm nghiên cứu ở khu B của gia tộc, cách phòng A Nặc ở không xa lắm. Cho nên an bài Keith ở vị trí này, cũng là muốn sử dụng anh ta. A Nặc đi không lâu liền trở lại, cầm một hộp thuốc chích

màu đen trong tay, phía trên có một hình đầu lâu màu bạc rất cuốn hút, người bình thường thấy đồ này liền không đụng vào thuốc chích bên trong.

“Thiếu gia Brando, ngài muốn thứ này à? Thuốc chích HELL DROP cải biến?” A Nặc hỏi.

“A Nặc thật thông minh, chính là cái này.” Brando cầm lấy hộp thuốc chích, sau đó mở cửa sắt dịch áp của phòng tạm giam ra.

A Nặc vội vàng chạy vào, hộ vệ ở bên cạnh Brando, nói: “Thiếu gia Brando, anh ta đã tỉnh rồi. Ngài cẩn thận chút.”

Keith nghe A Nặc nói như vậy, biết cô gái vô cùng biết lý giải này đã nhìn thấu vẻ nguy trang của anh, liền mở mắt, trầm mặc nhìn chăm chú vào Brando.

Anh không chủ động hỏi cũng không đại biểu anh không biết trong lòng Lý Lộc có chuyện, không vạch trần vết sẹo của người khác cũng là một loại dịu dàng. Biết nhau lâu như vậy, Keith đã tìm hiểu Lý Lộc từ địa phương khác rồi, cho nên anh biết Brando và Đa Duy Cống có ý nghĩa gì với Lý Lộc.

Tầm mắt trầm mặc mà mang theo chất vấn khiến Brando cảm thấy rất không vui, giống như nằm trước mắt không phải Keith, mà là Lý Lộc, cô gái khiến hắn đến bây giờ vẫn không biết đối mặt thế nào.

“Tôi không cho phép cậu dùng ánh mắt này nhìn tôi, nhắm mắt cậu lại.” Hắn nói.

Keith nghe lời nhắm mắt lại. Phản kháng dưới tình huống bị nhốt chính là hành động tự sát ngu xuẩn, không phải anh hùng mà là cẩu gùng.

“Thiếu gia, muốn A Nặc móc mắt hắn ta ra không?”

Sự quan tâm của A Nặc khiến Brando cảm nhận được chút an ủi, hắn định định thần, nói: “Đánh hắn ta bất tỉnh.”

A Nặc ồ một tiếng, giơ tay lên hướng đập xuống động mạch cổ của Keith, sau khi xác nhận quả thật không thành vấn đề, mới nói: “Thiếu gia, hắn ta đã không có năng lực phản kháng rồi, tại sao còn phải đánh hắn bất tỉnh?”

Brando hơi cười, vuốt đầu A Nặc, nói: “Sau khi em quyết định làm chuyện gì, thì phải bảo đảm sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, không để kẻ địch có đường sống phản kháng, cũng không cho kẻ địch có quyền nói đến em.”

“Oh.” A Nặc cái hiểu cái không.

Brando lấy thuốc chích ra, thuận thực dùng ống chích rút thuốc nước. . . .

*** **

Ngay ngày Lý Lộc biết Keith gặp chuyện không may liền bị đưa về Newyork, trong ngôi biệt thự cô và Keith từng ở.

“Em không hề bị loại khỏi danh sách làm nhiệm vụ ở Đa Duy Cống, nghỉ ngơi thật tốt, 1 tuần sau là có thể lên đường.” Brad rất kiên nhẫn giải thích với cô. Kỹ thuật diễn của Lý Lộc rất tốt, không ai nhìn ra được cô đã hạ quyết tâm hành động, nhưng từ cẩn thận và đề ngừa ngộ nhỡ, Brad vẫn tìm một phòng khách ở lại. Hôn lễ của Brando và Glenn sắp đến, công việc của Pandora cũng chuẩn bị kết thúc. Trước mắt không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Lý Lộc trở lại đại sảnh, nhìn phòng ốc trống rỗng. Cửa sổ thông ra ban công, ánh trời chiều chiếu nghiêng vào, kéo ra ánh sáng thật dài. Một đám cỏ đại xanh um tươi tốt đang lay động nhẹ trong gió mùa hè. Trong phòng không có âm thanh của ai, đột nhiên liền thay đổi thành như vậy, cô rất không quen, cũng rất không thích.

Cần một tuần lễ. . . . Một tuần lễ, ai có thể đợi được? Cô có dự cảm xấu, bởi vì những người buôn bán chất độc kia chuyện gì cũng làm được. Cô ngồi xuống ở trên ghế sofa, không biết nên làm gì. Trên khay trà trưng bày mấy quyển tạp chí súng ống và sách phối trí đạn dược chuyên nghiệp, những thứ kia đều là thứ thường ngày Keith thích xem.

Nhắm mắt lại, trong trí nhớ còn cất giấu khuôn mặt dữ tợn của Brando, đau khổ như đắm chìm trong nham thạch nóng chảy. Từng trải qua một đoạn thời gian, nhần nại, khổ sở, muốn sống không được cùng muốn chết không xong, khiến cô đến bây giờ đã không còn sợ đau đớn. Nếu như trên thế giới này còn có nỗi đau nào cô không thể nhìn, đó chính là tiên đoán được đồng bạn của mình sắp sửa bị tổn thương như thế mà không cứu được; nếu như trên thế giới này còn có người nào đáng cho cô bất chấp tất cả để bảo vệ, thì Keith nhất định là một người trong đó.

Lý Lộc chỉ ngồi chốc lát, liền không thể bình tĩnh. Cô quét mắt phòng khách trống rỗng một lần, cắn răng, đi trở về phòng của mình.

Trước đây không lâu, cô đã nghe Keith nói sự phụ nuôi lớn anh chính là Sử Uy Khắc, bây giờ những lời này biến thành mẩu chốt phá vỡ cục diện bế tắc. Cô lấy điện thoại của mình ra, bấm số của Vincent.

Vẫn không có ai nghe. Lý Lộc liền gọi tiếp không biết bao nhiêu lần.

Lúc rạng sáng, điện thoại rốt cuộc được nghe, một âm thanh lạnh lùng nói: “Ai không lễ phép thế, không thấy khuya khoắt ư, gọi điện thoại gì?”

“Tôi là Lý Lộc, có một chuyện riêng muốn cầu xin anh” nghe được Vincent hình như ngáp một cái muốn cúp điện thoại, Lý Lộc liền nhỏ giọng uy hiếp, “Anh dám cúp điện thoại tôi sẽ làm nổ nhà anh!”

“Có chuyện gì cứ nói đi, đừng chậm trễ thời gian. Hai ngày qua tôi bận rộn chỉnh đốn và sắp đặt vũ khí cho các người đi Đa Duy Cống, mệt chết đi.”

“Anh có hứng thú biết chuyện về Sử Uy Khắc không?”

Bên kia dừng lại một giây, ngay sau đó Vincent không xác định nói: “Cô nói cái gì?”

“Một lão già háo sắc am hiểu làm món Trung Quốc.”

“Cô thấy ông ta ở đâu!”

“Anh có hứng thú biết ông ta đã nhận nuôi một bé trai không?”

“Ai?”

“Anh biết Keith Williams không?”

“Cô biết anh ta?”

“Xem ra chúng ta cần nói chuyện, hơn nữa, chuyện này cần anh giúp một tay.”

*** **

Sau khi liên lạc được với Vincent, Lý Lộc nghỉ ngơi suốt cả một ngày. Cô ngủ giống như người chết, nằm sấp ở trong chăn, còn mở máy điều hòa không khí. Ngay cả Brad đi vào nhìn cô mấy lần cũng không thể đánh thức cô.

Cô cần nghỉ ngơi thật tốt, ai có thể biết sắp sửa xảy ra cái gì chứ, hiện tại cô cần phải làm là nghỉ ngơi và chờ đợi. Rốt cuộc, khi màn đêm buông xuống, Vincent lái máy bay tới.

Âm thanh cánh quạt của máy bay trực thăng đánh thức người cả khu, bao gồm Brad. Anh từ trong phòng bếp lộ ra, chạy đến phòng khách tìm điện thoại hành động của mình. Đáng tiếc anh đến chậm, Lý Lộc đứng ở cửa phòng bếp, cần anh ở bên trong.

“Để tôi đi ra ngoài.” Brad nói.

Lý Lộc cười cười: “Lời này phải là tôi nói mới đúng.” Tay phải cô đang cầm điện thoại hành động của Brad, ngón tay xê dịch liên bốp vật thể kia vỡ nát.

“Em không thể rời khỏi lúc này, em đi một mình, sẽ chết.” Brad rất cứng rắn nói, anh không biết khuyên, nhưng nhìn ra anh rất lo âu.

“Tôi muốn đi, anh đánh không lại tôi, Z không giữ được tôi, Dương cũng không được.”

“Em đi một mình, sẽ chết. Vật thí nghiệm đó đã vượt qua em.”

Lý Lộc biết anh nói cái nào, theo tiến triển giải mã con chip, Z không ngừng bật ra tài liệu hình ảnh của số liệu thí nghiệm mới, sau đó Pandora cho ra cái kết luận này. Nghiên cứu của Brando tăng một bước. Nếu như thí nghiệm này có thể phát triển, thì hẳn ta sắp xây dựng ra một đội võ trang tư nhân vô địch.

Lý Lộc nói: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi không có thời gian hao phí với anh, nếu anh cảm thấy tức giận, chờ tôi trở lại thì phạt sao cũng được. Nếu như không về được, xin giúp tôi nói với Dương một tiếng thật xin lỗi.” Nói xong, trước khi Brad phản kháng, một tay đã bỏ xuống.

Brad muốn phản ứng, nhưng không cách nào phản ứng. Lý Lộc rút cuộc là Lý Lộc, trong tổ chức không ai có thể theo kịp tốc độ của cô. Bàn về bắn tỉa khoảng cách xa, Brad là không ai có thể địch, cho dù Iris cũng không dám khiêu chiến với anh. Nhưng bàn về cận chiến, ngay cả người bắn lén như Iris cũng có thể bóp dẹt về tròn anh. Anh chỉ có thể trơ mắt cảm thấy mình mất đi quyền khống chế thân thể, lập tức lọt vào hôn mê.

Lý Lộc an trí Brad ở trên ghế sofa, nhặt ba lô rơi dưới đất, suy nghĩ một chút, lại trở về phòng bếp kéo cửa tủ lạnh ra. Trong nháy mắt Lý Lộc thật là cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, vừa là vì sự cố chấp của Keith, cũng là vì mình lại có thể hiểu rõ phong cách của Keith. Không ngoài dự đoán, bên trong có một thùng giò heo lạnh, xem ra là khoảng 3-4 cân.

Cô khó được cười lên, chuyến đi này dù nguy hiểm, nhưng cũng rất đáng, chuyến đi này cho dù phải đổi mất Brando và vật thí nghiệm đó, thì cũng rất đáng. Bởi vì người luôn coi trọng cô, hơn nữa rút cuộc lại khiến cô coi trọng đang ở đó đợi cô.

Máy bay trực thăng của Vincent càng ngày càng đến gần, Lý Lộc ôm lương thực dự trữ —— thùng giò heo, nhìn biệt thự này một lần cuối cùng, từ bệ cửa sổ phòng bếp lộn ra ngoài.

Sau khi gặp Keith, nhất định phải hung tợn nắm cổ áo của anh nói cho anh biết, cô không thích ăn giò heo, nhất định phải hung tợn nói cho anh biết, về sau còn dám làm giò heo liền ở riêng. Nhưng nếu như anh vẫn dạy mãi không sửa thì làm thế nào? . . . Ai, thật ra thì có thể có biện pháp gì đây?

Vincent đeo kính bảo hộ ngồi ở chỗ người lái, anh nhìn thấy Lý Lộc đi lên, trên lưng vác ba lô, trong tay ôm một thùng thức ăn, ăn mặc giống như là đi ra ngoài nấu cơm dã ngoại, không đợi Lý Lộc lên tiếng liền thẳng độ cao của máy bay trực thăng.

Vincent nói: “Tôi hi vọng cô tốt nhất không nói láo với tôi, lần này vì giúp cô ra ngoài, tôi đã mất không ít công phu.”

46. Q.4 - Chương 6: Nữ Vương Đại Nhân Nhảy Dù

Lý Lộc không hề nói gì, từ trong thùng thực phẩm lấy ra một cái giò heo nhỏ, từ phía sau đưa tay tới nhét vào trong miệng Vincent, nói: “Yên tâm, không phải độc được. Anh mà dám phun ra, lần sau đừng hòng tôi xem bệnh cho chó của anh.” Câu uy hiếp này quả thật là hữu hiệu, Vincent không thích phụ nữ cũng không ham tiền bạc, chỉ thương vũ khí anh ta cải tạo và con chó của anh ta. Nhờ vào sự toàn năng ở phương diện trị liệu, Lý Lộc đã trở thành bác sĩ gia đình cho con chó nhà anh ta.

Vincent cắn thứ trong miệng mấy cái, miếng thịt béo mà dai, hơn nữa mùi vị đó càng thêm vô cùng quen thuộc, là cách làm điển hình của Sử Uy Khắc. Không tự chủ nhớ tới chuyện trước đây thật lâu, không biết hiện tại vị giáo sư phương đông trà trộn ở trong những người da trắng chiến đấu có khỏe không, Keith đã lớn cỡ nào rồi. Trong mắt của anh hơi ngẩn lệ, bởi vì cuộc sống bất đắc dĩ mà không nói gì. Anh không hỏi Lý Lộc thêm nữa, nếu cuộc sống không có lo âu, cũng sẽ có không cần người ta thỏa hiệp, trước kia anh không phải người có dũng khí như vậy, nhưng Lý Lộc hiển nhiên không ngoan ngoãn chờ đợi vận mạng phủ xuống, nếu cô có dũng khí này, vậy anh sẽ hết sức trợ giúp cô một lần.

Lý Lộc cẩn thận cố định thùng thực phẩm, để ba lô xuống. Vincent bỏ không ít quân hỏa đã cải tạo ở trong cốp sau của máy bay trực thăng, Lý Lộc ngồi xếp bằng xuống, dựa vào anh sáng nhạt từ mặt đồng hồ trong

phi cơ trực thăng, bắt đầu chọn lựa vũ khí tiện tay. Mỗi khi cô cầm lên một món vũ khí, thì Vincent đang chú ý hành động của cô từ máy theo dõi ở cabin sẽ nói cặn kẽ cho cô biết tính năng của vũ khí và đặc tính cải tạo. Vincent là một người thầy cải tạo vũ khí, đồng thời cũng là một sư phụ ưu tú điều chỉnh ống nhắm.

“Tôi đã liên lạc bộ đội nhảy dù ở hải quân lục chiến, bọn họ vừa đúng có một lần trao đổi diễn tập quy mô nhỏ với bộ đội đặc chủng Mexico, cô có thể đi chung với họ.”

“Trên đường sẽ đi ngang qua khu Đa Duy Cống sao?”

“Cô biết đường hàng không không dễ làm mà, giải đất không ai quản lý như Đa Duy Cống không có quyền gì khống chế bầu trời, cho nên không có vấn đề, yên tâm đi, nhất định sẽ để cô mau chóng tới đó.”

Máy bay trực thăng thăng lên trời cao, Hắc Ưng HH-60G quân dụng là ở sau thế kỷ 21 mới tiến vào phục vụ quân đội, là loại tiên tiến nhất trong máy bay trực thăng tư nhân của Pandora. Theo độ cao tăng lên, mặt trời trên mặt đất không thấy được lại xuất hiện trên đường chân trời, ánh sáng màu quả quýt chiếu sáng cabin. Lý Lộc liếc mắt nhìn mặt đồng hồ, tốc độ đã tăng lên 350km. Vincent chú ý tới động tác của cô, nói: “Cô ngủ một lát đi, đến căn cứ tôi sẽ gọi cô.”

Bọn họ đã quen cuộc sống như thế, Lý Lộc rất nhanh tiến vào giấc ngủ. Cô hoàn toàn tỉnh lại là chuyện ba giờ sau rồi, người vẫn đang ở trên tầng mây, nhìn không thấy được một tia ánh mặt trời. Vincent đang xin phi trường cho phép tiến vào, không lâu liền có được đáp lại. Vincent nói: “Đã đến mục đích, sau đó tặc ô đi xuống, tôi còn có chuyện phải làm.”

Anh vừa nói như vậy, băng tần công cộng của máy bay trực thăng liền truyền ra một tiếng nhắc nhở, Vincent ngẩn người, hiển nhiên không nghĩ ra lúc này tổ chức có chuyện gì mà cần thông báo công cộng.

Kết nối với máy thông tin, giọng của Brad đang thông báo tin tức Lý Lộc thoát khỏi khống chế.

“Chẳng lẽ tôi vì chuyện này mà phải viết kiểm thảo?” Vincent nói, “Bị cô hại rồi.”

“Không ngờ anh ta tỉnh nhanh như vậy.”

“Yên tâm, bọn họ sẽ không nghĩ tới cô thông qua quân đội đến Đa Duy Cống. Bọn họ không tìm được cô đâu.”

“Vậy thì tốt.”

Máy bay trực thăng hạ đến độ cao vừa đủ, Lý Lộc từ trên bàn kéo cabin phóng dây thừng ra, cột một đầu vào eo, nói với Vincent một tiếng: “Cảm ơn.” Liền nhảy xuống. Vincent thở dài, trang bị Lý Lộc mang đi hiển nhiên vượt qua cả thể trọng của cô, anh thật sự bị tổn thất lớn rồi.

Cứ như vậy, một chi lính dù không rõ phiên hiệu nghênh đón một vị khách đi nhờ không rõ thân phận. Bọn họ đều là bộ đội tinh anh, có sự tự tôn dành cho nghề nghiệp và thực lực của mình hơn hẳn người thường. Lúc xếp hàng lên máy bay nghe được phi công nói còn có một cô gái đi đến Mexico chung với họ, thì quả thật không thể tha thứ.

Một đại binh nhỏ giọng huýt sáo, nói: “Con gái? Tới làm gì? Nhảy bấp dùi để an ủi à?”

“Nếu như là Marilyn Monroe, chúng ta tự nhiên hoan nghênh cũng không kịp.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau khiến mấy người đàn ông khác cùng đoàn cũng cười, tiếng cười không ngừng, bọn họ thấy một Hắc Ưng lơ lửng ở độ cao trên trăm mét, một người vác dây đồ nặng xuất hiện tại cửa cabin, leo xuống theo dây thừng.

“Mẹ nó, không muốn sống nữa, độ dài của dây thừng căn bản không đủ, người phi công này nên hạ thấp vài mét nữa, rõ là hại chết người mà.”

Không đợi người khác đáp lại, người kia đã đến cuối dây thừng, tiếp đó tay nắm dây thừng đột nhiên dùng lực, tốc độ rơi xuống bỗng dừng lại, sau đó thoát ra khỏi dây thừng, nhảy xuống từ độ ười mét.

Các lính dù nhìn nhau.

“Có phải mất tôi mờ rồi không? Ai mà tài vậy, tôi từng chơi nhảy cầu ười mét, nhưng chưa thấy ai mang nặng nhảy dù từ mười mét.” Một người trong đó nói.

Người từ trên máy bay trực thăng xuống đang đi về phía này.

“Không biết, chờ anh ta tới đây sẽ biết.” Một binh lính khác chép miệng nói, anh ta cũng hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

Chờ người kia đến gần, bọn họ mới biết xuất cảnh chung máy bay với họ không phải Marilyn Monroe cũng không phải là người nhảy bấp dùi, mà là một cô gái mặc áo rằn ri xanh lá. Thân hình cô không hề cao lớn cường tráng như những đại binh này, nhưng những đồ nặng trên người căn bản không ảnh hưởng gì tới cô, ánh mắt quét qua, những người đang bàn luận xôn xao không tự chủ liền dừng lại. Trực giác của binh lính lão luyện nói cho bọn họ biết, cô gái đứng ở bên cạnh họ đang chờ đợi lên máy bay chẳng những đã trải qua chiến trường, hơn nữa còn là một người tay dính máu tươi chân chính.

Từ sau khi lên máy bay, cô an vị ở giữa cả đám đàn ông, chỉnh đốn và sắp đặt vũ khí lần cuối. Mọi người nghen hóng nhìn trần trời, ngoại trừ một cây súng trường và hai cây IMI Desert Eagle (một loại súng lục) ra, còn lại đều là băng đạn và đạn, còn có một ba lô dù và hai nòng súng dự bị, tất cả lớn nhỏ một đồng, cộng lại chắc cũng cỡ 10kg. Vì vậy không ai dám nhắc lại chuyện Marilyn hay nhảy bấp dùi lúc này nữa.

Không thể tưởng tượng nổi nhất là, cuối cùng cô gái không thể tưởng tượng nổi này, lại lấy ra một thùng giò heo từ ba lô, sau đó xem như không có ai mà ăn ngấu ăn nghiến. Một đại binh bên cạnh cẩn thận hỏi: “Chỗ này của tôi có bánh Biscuit, còn có chocolate.”

Cặp mắt trắng đen rõ ràng của Lý Lộc lạnh lẽo quét tới, anh ta bị sợ rụt bả vai, chỉ là không ai cười nhạo hành động hèn nhát của anh ta. Lý Lộc nhìn thấy nét mặt của anh ta, cau mày suy nghĩ một chút mới hiểu được vấn đề ở chỗ nào. Cô tiến vào hình thức chuẩn bị chiến đấu quá sớm, như vậy cũng không tốt. Từ từ điều chỉnh trạng thái của mình, Lý Lộc buông lỏng bả vai và vẻ mặt.

Vincent và quân đội có liên hệ kỳ diệu, tựa như Dora có thể lấy được một số tình báo trong nội bộ quân đội, Vincent cũng có thể đạt được một chút lợi ích ngoài định mức. Nếu như không có Vincent trợ giúp, xuất cảnh cũng là vấn đề tiêu hao thời gian. Được các lính dù dẫn theo, cả thủ tục xuất cảnh Lý Lộc cũng không cần làm.

Từng giây từng phút trôi qua, đám đại binh đều lọt vào giấc ngủ, trừ động cơ nổ vang, trong buồng máy bay không còn âm thanh gì khác. Lý Lộc mở mắt, đèn đêm màu xanh lá cây đang bật, cô nhìn thấy phi công phụ đang cẩn thận đi qua các đại binh về phía mình, sau đó dừng ở trước mặt mình.

“Cô là hành khách đi nhờ máy bay?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy.”

“Còn có mười lăm phút sẽ đến địa điểm, cô chuẩn bị chút đi. Mặc dù Vincent đã bảo đảm với chúng tôi cô không có vấn đề gì, nhưng mà tôi vẫn muốn nói với cô một tiếng, ban đêm không thích hợp nhảy dù xuống, cô sẽ không thấy được mặt đất, rất khó thao tác phương hướng.”

“Không cần gấp gáp, cứ hạ xuống ở địa điểm đã định là được.” Lý Lộc sắp đặt trang bị xong, sau đó đeo ba lô dù Vincent giao cho cô vào.

Phi công phò lắc đầu một cái. Anh ta đã thấy người chết nhiều rồi, lúc quân đội diễn tập thỉnh thoảng cũng sẽ có thương tổn hay hy sinh, nhưng anh chưa từng thấy vật hy sinh tự mình tìm chết như vậy. Phụ nữ thật là không thể nói lý, quả nhiên là “ngực lớn nhưng không có đầu óc”.

Anh ta trở lại chỗ ngồi, nghiêng đầu trầm tư. Nhưng cô gái này... hình như ngực cũng đâu có lớn.

Phi công trưởng thấy anh ta như vậy, bèn hỏi: “Như thế nào?”

“Cô ấy kiên trì muốn đi xuống.”

Phi công trưởng gật đầu.

Trên bản đồ của hệ thống lái tự động biểu hiện đang nhanh chóng đến gần một khe sâu khổng lồ.

“Chính là chỗ này.” Phi công trưởng nói, thực hiện thao tác ấy bay hạ xuống.

Đám đại binh bị khí ép tràn vào màng nhĩ đánh thức, việc này bày tỏ máy bay đang hạ xuống. Ngay sau đó là thông tin vang lên bên trong khoang, phi công trưởng cảnh cáo binh lính ngủ say cách xa cửa cabin, cài tốt dây nịt an toàn.

Lý Lộc chuẩn bị sẵn sàng, cô vịn vách tường cabin cố định dây thừng rồi đi tới cửa hầm. Một đội trưởng đi tới, giúp cô kéo cửa khoang ra.

Khí lưu mạnh mẽ bắt đầu ập vào, thổi trúng làm mặt đau nhức.

“Chính là chỗ này, cô nhất định phải không?” Người không quen biết đó cũng rất lo lắng. Khí lưu quá lớn, vì để Lý Lộc có thể nghe, anh ta lớn tiếng rống lên, “Đây là tìm chết.”

“Tôi biết rõ.” Lý Lộc nói, kéo kính bảo hộ xuống, đối phương chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên không còn ai, phản ứng kịp liền nhìn ra ngoài cabin, chỉ có thể mơ hồ phân biệt một bóng người thoát ly ra xa xa.

Trong buồng máy bay, phi công phó đứng lên, anh ta khẩn trương nói: “Chỗ chúng ta có máy truyền tin liên lạc với cô gái kia được không?”

“Thế nào?” Phi công trưởng hỏi.

“Độ cao này có thể kéo ba lô dù ra rồi. Một khi bỏ lỡ độ ở dưới, thì dù mở ra cũng không kịp giảm thế, lúc rơi xuống đất sẽ tan xương nát thịt.” Phi công phó là người huấn luyện lính dù, anh biết khi trọng lực tăng tốc độ, vật rơi sẽ đạt tới một tốc độ rất đáng sợ. Hơn nữa nếu như bỏ qua quá nhiều, thậm chí ngay cả cái ô cũng không kịp mở ra đầy đủ.

“A, đã bỏ lỡ!” Anh ta từ máy nhìn ban đêm gắn ở cabin thấy được một màn bất hạnh.

Phi công nhún nhún vai, cái gì cũng không nói.

“Xem ra phải nói một tiếng xin lỗi với Vincent.” Phi công phó nói.

Trầm mặc không lâu, phi công trưởng nói: “Tôi đã từng gặp cô gái này, lúc tôi còn là phi công phó thì từng vận chuyển cô ấy một lần.”

“Cái gì?”

“Cho nên không có vấn đề. Aiz, cậu đừng sốt ruột, Vincent dám đưa người như vậy tới đây, thì cũng không cần chúng ta phụ trách an toàn của cô ấy đâu, lo thực hiện nhiệm vụ phi hành của cậu đi, Trung Úy.”

“. Vâng”

Trước đây không lâu, trạm ra đa ở Đa Duy Cống cũng thu được hình ảnh máy bay quân dụng bay qua, không phải quá cảnh đơn giản, mà là hạ độ cao xuống để bay qua. Điều này khiến cho đoàn lính đánh thuê chú ý.

Người phụ trách trạm ra đa bị kéo lên từ trong chăn, đi tới phòng quan sát cách đó mấy bước thì máy bay trên màn hình lại bắt thăng độ cao lên.

“Lão đại, độ cao này không thích hợp, đây là độ cao lính dù hạ xuống.” Người giám sát nói.

“Ngu ngốc, còn không thay đổi độ sáng ấy quay, xem có lính dù hạ xuống hay không.”

Ra đa của bọn họ đặt ra tần số che giấu mô hình nhỏ, tránh cho loài chim bay qua cũng bị ngộ nhận là máy bay, điểm này khiến cho ra đa theo dõi cũng không quá có hiệu quả khi đối mặt lính dù.

Trong màn hình, bầu trời đêm tối đen biến thành màu xám nhạt, trải qua phân biệt rõ ràng, bọn họ có một phát hiện ngạc nhiên. Không có bộ đội lính dù, chỉ có một người. Hơn nữa người kia đã qua độ ở ô, vẫn còn đang nhanh chóng hạ xuống.

Người giám sát nói: “Đùa gì thế, thì ra là vứt xác hoang dã, đó là máy bay quân Mỹ, hay là máy bay Mexico? Có phải trên máy bay xảy ra ẩu đả đánh người hay không?”

Lúc này, người kia rút cuộc kéo ra ba lô dù, nhưng phàm là người có chút kinh nghiệm đều biết rõ, thăng xui xẻo đó bỏ lỡ thời cơ, chết chắc!

Người phụ trách lắc đầu nói: “Xem ra không phải xảy ra ẩu đả, mà là thằng xui xẻo này đắc tội cấp trên, bị đánh bất tỉnh bỏ lại. Mặc dù tỉnh giữa đường, nhưng mà. . . . Chúng ta nên chúc hẳn ta vui vẻ tiến về đường địa ngục thôi.”

Người giám sát cũng cười ha ha.

Người phụ trách thấy không có chuyện gì, lằm bằm sợ bóng sợ gió một cuộc liên bò lại trên giường mình ngủ ngon.

Lý Lộc không muốn làm trễ nải thời gian, một giây một phút cũng không nguyên ý. Sự chờ đợi trước đó là không có cách nào, cô nóng nảy hơn cũng không thể bảo Vincent lo liệu đường xuất cảnh cho cô trong năm phút, không thể khiến lính dù trong vòng năm phút tới địa điểm rút xuống. Nhưng từ phút chốc thoát khỏi cabin trở đi, cô đã tự do, cô có thể tự do hành động, hành động của cô chỉ cần tự mình quyết định và phụ trách, cho nên một giây đồng hồ cô cũng sẽ không lãng phí. Quá trình từ thoát khỏi cabin đến rơi xuống đất là càng đơn giản càng tốt.

Đã qua độ ở ô, nhưng đó là bình thường. Tán cây càng lúc càng dày đặc. Lúc này Lý Lộc mới kéo ba lô dù ra.

Cái dù được đặc chế cho cô dùng tốc độ vô cùng nhanh mở ra, kết cấu chắc chắn sinh ra trở lực mạnh mẽ, khiến cô trong nháy mắt giống như ngừng ở giữa không trung. Nhưng biến cây trong thùng lũng này đã quá gần, tốc độ rơi xuống vẫn cấp tốc, mới nháy mắt đã bị biến cây bao phủ, lá cây và nhánh cây đánh vào người giống như gió táp mưa rào.

Một tay của Lý Lộc cầm dao bầu, khi gặp nhánh cây to sẽ dùng chân đá ra, thân thể chợt dừng lại, cứng rắn bị dù để nhảy treo ở giữa không trung.

Biến hóa lớn thế, có lẽ sẽ khiến tạng phủ người bình thường bị thương, nhưng một tay của Lý Lộc đã giật ra dây buộc dù. Cây cối trong rừng rậm to lớn vô cùng, lúc này cách mặt đất còn gần độ cao năm tầng lầu, Lý Lộc mượn dây leo và cành lá gặp phải trên đường để giảm xóc, nhảy thẳng xuống mặt đất phủ kín lá rụng.

Bên tay phải truyền đến dị động, Lý Lộc không chút suy nghĩ, phóng dao ra. Một con rắn mờ mờ bị ghim trên cây. Lúc này cô hạ xuống quá nhanh, khiến cho con rắn màu đen này bị tỉnh.

Từ trong túi nơi tay áo rút ra một cái đèn pin kiểu cây viết, cố định nó ở kính bảo hộ bên tai, Lý Lộc móc bản đồ và nam châm ra, nhanh chóng xác định phương hướng đi tới.

Mở đèn pin đi trong đêm tối là một hành động nguy hiểm, dễ bại lộ hành tung của mình ra trước kẻ địch, lúc nào cũng có thể bị bắn lén. Nhưng Lý Lộc mặc kệ, mặc dù cô có thể dùng dạ quang để đi trong đêm, nhưng nếu như muốn tốc độ tăng lên, nhất định phải có nhiều ánh sáng.

Hiện tại trong đầu óc của cô chỉ còn lại mấy chữ —— nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn!

*** **

Vincent mới vừa trở về ổ, liền bị Dương và Dora chặn ở bãi đậu máy bay. Vincent tính toán thời gian, lúc này Lý Lộc khẳng định đã tiến vào bầu trời nước khác, không sợ tổ chức bắt cô ấy trở lại.

“Tên khốn kiếp này, anh cứ vui thấy em ấy đi chịu chết thế hả?” Dora nắm lấy Vincent kêu lên, cô mới vừa biết được tin tức Vincent mang theo Lý Lộc xuất cảnh, lợi dụng chức vụ, Dora tra ra chuyện lính dù diễn tập.

Vincent không theo, cái gì cũng không nói, mặc cho cô kéo cổ áo của mình.

Dương nói: “Chúng ta nghe Vincent nói trước, sau đó đặt lại kế hoạch lần nữa.”

Dora mặt ủ mày chau: “Cho đến bây giờ vẫn không liên lạc được, sợ rằng phải đổi kế hoạch cứu viện.”

Đang nói, điện thoại hành động của mấy người đồng thời vang lên. Ba người nhìn nhau, sau đó tự nghe điện thoại của mình.

Bên kia điện thoại, Z nói: “Liên lạc với Lý Lộc rồi.”

“Vậy bây giờ liền tiến hành liên lạc đi.” Dương nói.

“Lý chết tiệt, bắt về rồi tôi muốn đánh mông em ấy.” Dora nói.

“Cô không đánh lại cô ấy.” Vincent nói.

“Lý Lộc luôn nghe, tôi liên lạc xong mới gọi ấy người. . . .” Z nói.

“”

Lý Lộc vừa đi tiếp, vừa nói vào điện thoại: “Cảm ơn mọi người quan tâm, tạm thời tôi không chết được. Dù sao Đa Duy Cổng sớm muộn cũng phải đến, tôi chỉ đến sớm chút thôi.” Ánh sáng xanh trắng của đèn pin chiếu sáng không gian không lớn, vừa vặn đủ phân biệt có vật trở ngại hay không, tốc độ tiến lên trong rừng của Lý Lộc nhanh đến mức khiến ấy linh đánh thuê trong rừng phải sợ.

“Lý, em quá vô đoán.” Brad ở Newyork nói, “Một mình em đi có thể làm cái gì đây?”

“Bây giờ tôi đang ở Haiti, em đang ở đâu, tôi đến trợ giúp.” Iris cũng mau miệng khoe khoang lác.

“Cảm ơn, trước mắt tôi chỉ cần trợ giúp tin tức, Z, Dora, tôi trông vào hai vị đó. Gửi toàn bộ bản đồ địa hình, bản đồ kiến trúc ở Đa Duy Cổng vào điện thoại hành động của tôi đi.”

47. Q.4 - Chương 7: Chết Không Nhắm Mắt

Vào lúc sáng sớm, Brando trở lại nhà lớn, Mary còn đang đợi hần.

“Thiếu gia, đây là chi tiết rõ ràng của hôn lễ, xin ngài xem qua.” Cô nói.

“Lấy lại, bên Druos xem xong cảm thấy không thành vấn đề là được, không cần hỏi ý kiến tôi.”

Brando cũng không thèm nhìn mà cứ đi ngang qua cô, trước khi đi mất thì Mary hình như nghe thấy hần nói một câu như có như không “Dù sao cũng không phải là thí nghiệm quan trọng gì, kết quả quan trọng hơn quá trình”. Tay đưa tập tài liệu ra của Mary dừng tại giữ không trung, ánh mắt cô buồn bã, thu hồi lại, đi theo sau lưng Brando lên lầu. Thiếu gia Brando thủy chung vẫn đặt sự nghiệp ở vị thứ nhất, lúc nào cũng không đổi.

Brando đẩy cửa phòng ngủ ra, quản gia Silva • Gougy Doto bưng khay rượu đi vào theo, hỏi: “Thiếu gia muốn uống gì.”

Brando quét mắt một vòng trên cái khay: “Tùy tiện rượu gì cũng được. Nếu như có cà phê cũng được.”

Silva gật đầu rót một ly cho hần.

“Thế nào Mary, cô còn có việc?”

“Vị hôn thê của ngài muốn gặp ngài.”

“Vị hôn thê? Ai?” Ly rượu dừng ở khóe miệng Brando, hần suy tư chốc lát, phản ứng kịp, “Không cần, nói cho cô ta biết tôi không có thời gian.”

“Nhưng thái độ lạnh nhạt của ngài có lẽ sẽ khiến nhà Druos bất mãn.”

“Không quan trọng, lòng dạ mọi người biết rõ cuộc hôn nhân là chuyện gì. Cũng chỉ là một cuộc kết thân có lợi cho hai bên thôi, đâu có liên quan gì đến thái độ.”

“Nhưng.”

Brando lạnh nhạt cười: “Nhưng mà cái gì, Mary, không phải cô cũng hiểu điều này, cho nên mới thường xuyên bảo tôi gặp mặt cô ta sao. Nếu như giữa chúng tôi xác thực tồn tại tình cảm, nói không chừng cô sẽ nghĩ biện pháp khiến cô ta không có cách nào xuất hiện trước mặt của tôi, tôi nói đúng chứ?”

Mary sững sờ, Brando ác độc cười lên, hắn đưa ly rượu lỏng lánh ánh sáng lại gần khóe miệng, nhấp nhẹ rượu, khóe miệng hiện ra đường cong hả hê. Mary rợn cả tóc gáy, giống như mình bị nhìn thấu từ ngoài đến trong, người đàn ông ở trước mắt không còn là Brando do cô ta trông coi từ nhỏ đến lớn, mà là một kẻ điên lúc nào cũng có thể cắn người khác.

“Đi hết đi, để tôi ở một mình.” Brando phát phát tay. Silva và Mary hơi khom xuống rồi rời khỏi gian phòng, Silva như có điều suy nghĩ quét qua Mary một cái, xoay người đi xuống lầu. Mà Mary cho tới bây giờ, giống như còn có thể cảm thấy ác ý của Brando xuyên thấu qua cánh cửa đâm vào sau lưng.

Trong phòng ngủ không còn ai, Brando để ly rượu xuống, lập tức ngã trên giường lớn. Nghiêng đầu nhìn ra bên cửa sổ, ánh mặt trời vẫn sáng rõ, còn chưa tới thời gian ngủ. Hắn miễn cưỡng nằm đó, không biết qua bao lâu. Lời dặn dò của Mary lại đảo quanh trong đầu, hôn lễ sắp đến. . . .

Hắn phiền não ngồi dậy, trên tủ đầu giường trưng một khung hình, bên trong là hình chụp chung của hắn và Glenn Druos, sau lưng là một khu vườn anh túc rộng lớn. Brando tâm phiền ý loạn ngã trên mặt đất, rồi đứng lên đi qua đi lại, tay đưa vào túi quần móc ra một hộp thuốc lá, lấy ra một điếu run rẩy nhét vào trong miệng, lửa giận, oán hận và phiền não đã sắp ép hắn điên rồi. Châm điếu thuốc rút vào, trước kia hắn không hút thuốc, hắn rất chú ý tình trạng khỏe mạnh của cơ thể mình. Nhưng sau đó thì không được nữa, tinh thần của hắn cần được an ủi.

Brando hít mạnh một hơi, khí nóng đốt người lẫn lộn trong phổi. Hắn quay người lại, hung tợn đập mấy phát vào tấm hình mình và Glenn chụp chung. Thanh âm khung hình vỡ vụn cực kỳ thanh thúy. Đây là phòng của hắn, địa bàn của hắn, hắn muốn hủy hoại thứ gì cũng có thể tùy ý.

Hai giờ trước, hắn biết được có một người đã từng gặp gỡ sát thủ, mặc dù việc này đã trải qua nửa năm, nhưng vẫn khiến lửa giận của hắn bốc lên. Nhiều năm qua, cái tên Lý Lộc này biến thành một cây gai trong thịt hắn, cắm chặt rễ và khỏe mạnh sinh trưởng, rút ra cũng không rút ra được. Hắn không ngờ Glenn lại có thể xuống tay với Lý Lộc, không ai có thể xuống tay với cô. Lý Lộc là của hắn, dù hủy diệt, cũng chỉ có thể hủy diệt trong tay mình.

Glenn hả? Mary hả? Ai cũng không được ta ray, ai cũng không thể. . . .

Brando bấm tắt tàn thuốc, đi ra ngoài lần nữa, hắn muốn đi gặp người chân chính thuộc về hắn người, A Nặc chỉ thuộc về hắn. Ai cũng không có tư cách hủy diệt Lý Lộc, ai cũng không có tư cách nhổ cái gai trong lòng hắn — trừ A Nặc.

*** **

Lý Lộc mất nửa ngày để đi qua rừng cây, tới biên giới khu vực Đa Duy Cống thì chính là buổi trưa rực rỡ ánh nắng mặt trời. Lý Lộc đứng ở trong bụi cỏ, dùng răng xé bao chocolate ra, bổ sung tổn thất. Mấy cân móng heo đã bị ăn xong rồi, mặc dù Lý Lộc luôn luôn xem giò heo là thiên địch của mình, nhưng so với chocolate, cô vẫn tình nguyện để Keith giúp cô chuẩn bị thêm hai thùng. Mỗi lần làm nhiệm vụ bọn họ đều phải mang theo một số chocolate nhất định để bảo đảm nhiệt lượng được cung ứng đầy đủ, dù là ai, ăn suốt năm rộng tháng dài, cũng sẽ không cảm thấy chocolate là món ngon gì.

Trước mắt là một tòa nhà sáng long lanh, kiến trúc cứ như cung thủy tinh. Nó thật sự là quá rõ ràng rồi, Lý Lộc liếc mắt một cái liền nhận ra nó, đây là chỗ của Glenn Druos - vị hôn thê của Brando.

Lý Lộc nhìn xuống đồng hồ đeo tay, 9 giờ rưỡi sáng, chính là thời gian người dậy sớm dễ ngủ gật nhất. Đa Duy Cống có vẻ thật hòa bình, sẽ không có ai nghĩ đến còn có người một mình một ngựa giết vào khu vực trung tâm, phòng vệ bốn phía đều phân tán. Cô chôn bao đồ còn lại xuống dưới một gốc cây, trong tay nắm chặt dao phay và súng ngắn, tiến về cung thủy tinh.

Thủ vệ phụ trách bên ngoài đột nhiên cảm thấy bên tai có một trận gió thổi qua, sống lưng lạnh buốt, giống như có thứ gì ghê gớm gì đã lướt qua. Nhưng đợi cẩn thận truy tìm thì lại không có gì cả.

Thủ vệ Giáp: “. . . Hình như có thứ gì đó lướt qua?”

Thủ vệ Ất: “Chẳng có cái gì cả, ảo giác của cậu thôi.”

Thủ vệ Giáp: “Cảm giác sai lầm à? Xem ra tối hôm qua quả nhiên ngủ không ngon.”

Thủ vệ Ất: “Đi rót ly cà phê đi, xem vẻ ngồi nghếch của cậu kìa. . . .”

Lý Lộc bay qua bức tường thấp, lúc rơi xuống đất thuận tay vịn cành cây nguyệt quế, cong eo dùng sức, bắn lên. Không đợi dừng lại, hai chân đã mượn lực ở trên nhánh cây, bật tới ban công tầng ba. Cửa sắt đất chế bằng thủy tinh trong suốt lóng lánh, Lý Lộc thử một chút, lại không có khóa.

Loại chuyện an toàn này, từ trước đến giờ luôn là hoàng đế không gấp thái giám gấp, cố chủ chỉ biết hà khắc yêu cầu các bảo vệ phải làm sao làm sao, lại thường thường quên khóa kỹ cửa của nhà mình.

Lý Lộc chui vào. Trong phòng không có ai, cô mở cửa phòng ra, trên hành lang cũng trống rỗng. Trong căn phòng bên trái mơ hồ truyền đến tiếng người. Cô dựa vào tường ngồi chồm hổ xuống, cẩn thận lắng nghe. Cũng không lâu lắm liền xác nhận người trong phòng là ai —— Mary và Glenn.

Cô một cước đá tung cửa, bên trong chính là Mary và Glenn, họ đang bàn bạc chi tiết của hôn sự, ở nơi của Brando, không ai nghĩ tới sẽ có người dám can đảm quấy rầy. Glenn lập tức vỗ bàn đứng lên, cô cao ngạo vĩnh cửu, vênh mặt hất hàm sai khiến muốn chất vấn Lý Lộc là người làm không có quy củ nào dạy dỗ nên, nhưng Mary thì nhận ra Lý Lộc.

“Cô là. . . .” Mary thật kinh ngạc, cô ta cũng quên mất phải phòng ngự trước tiên.

Không, cho dù cô ta nhớ phòng ngự cũng không kịp rồi, Lý Lộc không phải người dừng lại nói nhảm, cô sẽ không cho họ bất kỳ cơ hội sinh tồn. Ngực Mary nóng lên, cảm thấy có dị vật gì cứng rắn xuyên qua lồng ngực, cúi đầu nhìn thì chỉ nhìn thấy một dòng máu phun ra ngoài 4-5m cứ như suối phun, rèm che cửa sổ sắt đất màu vàng nhạt bị phun vào một mảng lớn. Cô ta muốn gọi, nhưng Lý Lộc lại đập búa súng vào đầu của cô ta, Mary không có phát ra được tiếng nào, cô ta đã hôn mê bất tỉnh, tánh mạng của cô ta cũng dần kết thúc trong khi hôn mê, không có bất kỳ cơ hội xoay chuyển nào.

Glenn vội vàng thu lại lời trách cứ, cô ta cũng hút khí, muốn thét chói tai, nhưng cổ lại lập tức bị một thứ lạnh lẽo dán vào, ngay lập tức máu tươi liền phun ra ngoài, phun từng lượt trên thảm trải sàn.

Tay trái Lý Lộc cầm dao, tay phải thì dùng súng, lặng yên không một tiếng động đứng lên. . . . Hai giây. Cô không chế góc độ phát lực, máu của Mary và Glenn đều không có bắn vào trên người cô.

Không ngờ Mary lại ở chỗ này. Lý Lộc cúi đầu nhìn qua Mary vẫn còn đang co giật một cái, người trước kia là giáo sư, sau đó lại là tử địch, hiện nay đang ở dưới chân cô, nhưng đã sắp chết rồi, cũng chỉ là chuyện trong hai giây thôi. Mary ở chỗ này cũng tốt, cô ta có thể có ích chút.

Lý Lộc có thể đoán được Glenn sẽ giấu vũ khí phòng thân ở nơi nào. Cô lục lọi ở góc cạnh bàn trang điểm mấy cái, một cây IMI Desert Eagle lấp lánh ánh vàng hiện ra ngoài. Nó nằm ở trong ngăn đựng châu báu, thân súng mạ vàng, được khảm bảo thạch. Không thể không nói, Glenn thật đúng là một kẻ yêu thích ánh vàng tục tĩu. Lý Lộc nhét khẩu súng vào trong tay Glenn, lại tìm một con dao gọt trái cây trên quầy bar nhét vào tay Mary.

Lý Lộc biết hiện trường như vậy khó mà lừa được. Tỷ như vết dao không phù hợp với dao gọt trái cây, thân súng không có cài đặt ống hãm thanh. Nhưng cũng đủ để lẫn lộn tầm mắt hai gia tộc lớn một thời gian. Cô không thể vì nguy tạo hiện trường mà để ống hãm thanh của mình lại.

Mary rốt cuộc tỉnh lại trong cơn co rúc sắp chết, cô nhìn thấy trong tay mình bị nhét vào một con dao gọt trái cây, mơ mơ màng màng biết sơ sơ về dụng tâm hiểm ác vu oan giá họa của Lý Lộc. Cô ta há mồm muốn cầu cứu, nhưng âm thanh phát ra lại không bằng cả mèo. Sợ hãi lớn nhất trên thế giới cũng chỉ có vậy, muốn tự cứu nhưng vô lực, chỉ có thể chết không nhắm mắt. Glenn cũng trợn to hai mắt, nhưng trong hốc mắt đã không còn ánh sáng lộng lẫy, Glenn thậm chí không biết mình phạm vào tội gì, đặc tội người nào, sao lại bị chết không rõ ràng như thế.

Lý Lộc sắp xếp tư thế của họ xong xuôi, lại gần bên tai Mary nhỏ giọng nói: “Ngài không biết nỗi hận trong lòng tôi sâu cỡ nào đâu, ngài thật không phải là một giáo sư xứng chức, cũng không phải là có một người phụ nữ tự biết rõ. Nhưng mà thôi, tất cả cát bụi trở về với cát bụi.”

Mary giữa giữa muốn chửi Lý Lộc, ít nhất là để không có vẻ vô lực đáng thương như thế. Nhưng không có cách nào, thân thể của cô ta bị đào rỗng, máu cũng rời khỏi thân thể chảy xuôi vào trong không gian lạnh lẽo.

Người đến lúc sắp chết, có thể lợi dụng thì phải lợi dụng thật tốt, Lý Lộc không phải là người hiền lành gì, trong từ điển của cô chỉ có từ vật gì cũng có chỗ dùng, sẽ không nói chuyện khách sáo với người sắp chết. Trên người Glenn và Mary có lẽ sẽ có bằng chứng chứng tỏ thân phận ở Đa Duy Cống, Lý Lộc lật tới lật lui trên người hai người một lát, cuối cùng tìm được một tộc huy điêu khắc từ hổ phách ở trên người Mary, trên tộc huy có hoa văn anh túc và rắn hổ mang. Cái này có lẽ sẽ có ích. . . .

Lý Lộc nhìn thoáng qua họ lần cuối, đứng lên. Cũng chỉ là nửa phút, lửa sinh mệnh của hai người sắp tắt rồi. Cô xác định hai người phụ nữ kia dù là ai tới cũng không cứu được, liền xoay người rời khỏi hiện trường.

Lý Lộc nhảy xuống ban công ở dưới ánh mặt trời, bóng dáng của cô bị rừng cây bao phủ, không ai phát hiện cô đã từng tới.

Hai người phụ nữ trong nhà, dù họ đã từng là au, từng làm cái gì, cũng sẽ là cát bụi trở về với cát bụi. Tất cả yêu hận tiêu diệt lúc sống, trừ trở thành mồi lửa cho hai gia tộc lớn kết thù kết oán ra, thì cái chết của họ không có chút giá trị.

Từ cây nguyệt quế rơi xuống đất, điện thoại hành động trong túi trên vai Lý Lộc rung lên. Cô tìm một địa phương ẩn núp để nghe, âm thanh của Dương truyền ra: “Bây giờ đã tìm được chỗ Keith bị giam.”

Lý Lộc nhỏ giọng đáp lại: “Tôi nghĩ trong thời gian ngắn mấy cậu không phá được hệ thống phòng ngự của Brando.” Lúc đi ra, cô quả thật nghe Z nhắc qua, hệ thống Internet của Brando đã được mã hóa cấp bậc cao hơn, nếu như muốn xâm nhập mà không bị phát giác, trong thời gian ngắn là không được.

Dương nói: “Cô ấy kéo một người bạn ở liên minh hacker, hai người cùng đụng hệ thống, vậy là đủ rồi.”

“Gửi địa chỉ tới đi.”

Trong thời gian chờ đợi, Lý Lộc nói: “Thuận tiện nói ấy cậu biết một chuyện, Glenn Druos và Mary Akis đã bị chết cùng nhau, tôi ngụy tạo hiện trường, ngụy trang thành trường hợp hai cô ta bởi vì đổ kị sinh ra thù hận mà tự giết lẫn nhau. Biết tiến hành tình báo thế nào chưa?”

“Yên tâm giao cho tôi là được.”

“Ok.”

Dương trầm mặc một hồi, nói: “Em phải chuẩn bị tâm lý.”

Những lời này lọt vào tai, Lý Lộc ước chừng có thể phỏng đoán ra Dương chuẩn bị mang đến tin tức xấu gì. Trước đó cô tận lực tránh ỉn quan tâm quá nhiều, để tránh ảnh hưởng sức phán đoán của mình ở trong khi hành động. Nhưng là bây giờ vẫn xuất hiện tình huống xấu nhất.

“Anh ta bị giam ở khu thí nghiệm B. Em nên hiểu rõ là chuyện gì.”

Lý Lộc duy trì tư thế cũ, cô an tĩnh dán vào trong khe hở ở giữa mặt đất và lùm cây, trước mắt là ánh nắng mặt trời rực rỡ, ánh sáng loang lổ chiếu vào đất bùn ướt át. Giống như trong nháy mắt, cơ thể đã không còn là của mình.

“Khu thí nghiệm B. . . .” Cô nhỏ giọng nói, “Còn có gì muốn giao phó không?”

“Không có.” Dương dừng lại một giây, “Em biết, chúng tôi đều rất tin tưởng em, cho nên không nên vọng động. Rất nhanh sẽ lấy được giấy cho phép xuất cảnh từ hàng không, em chờ tôi.”

Lý Lộc hít một hơi thật dài: “Ừ, em sẽ không hành động, liên lạc sau.” Nói xong cũng cúp điện thoại.

Dương nhìn về phía hình ảnh trong phòng thí nghiệm mà Z lấy được trên màn ảnh trên tường, chỉ hơi nhìn qua liền cảm thấy không đành lòng nhìn, lại càng không biết Lý Lộc thấy sẽ có cảm tưởng như thế nào.

*** **

Mặt trời rơi xuống, một ngày cũ lại sắp hết. Đa Duy Cống hiển nhiên lọt vào một loại không khí không rõ, Lý Lộc núp trong góc không ai thấy chờ đợi thời cơ đến, việc cô phải làm chính là chờ đợi, điều duy nhất có thể làm cũng chính là chờ đợi. Cô nhìn chằm chằm hăng thí nghiệm cách đó không xa, tòa nhà được sơn màu xanh lá ẩn núp rất tốt trong cánh rừng. Bên ngoài là vườn anh túc bao la.

Vào mùa hè, mặt đất còn đang bốc khí nóng, mùi vị hơi đáng ghét của quả anh túc tràn ngập khắp nơi. Từ nhỏ sanh ra ở loại hoàn cảnh này, có lẽ sẽ xem mùi anh túc là hương vị quê hương. Lý Lộc ngồi dưới một gốc cây nhiệt đới có cành lá to, trong miệng nhai một miếng lá ký ninh, nghe nói lá ký ninh có thể phòng bệnh sốt rét, nhưng mà trước mắt thì dùng để làm phấn chấn tinh thần là tốt nhất.

Lại một nhóm lính đánh thuê bị điều ra từ hãng thí nghiệm, Lý Lộc đếm nhẩm số người, bắt đầu từ giữa trưa, gia tộc Akis đang lục tục tụ họp bọn lính đánh thuê, đến bây giờ, người trong hãng thí nghiệm đã giảm hơn nữa.

Cùng lúc đó, Brando tiếp kiến các nguyên lão gia tộc ở phòng tiếp khách trong nhà lớn.

Chuyện xảy ra rất đột nhiên, không có bất kỳ báo trước, thi thể Mary và Glenn bị phát hiện. Hình như ưc còn sống họ đã trải qua một trận đánh nhau, khắp hiện trường đều là máu tươi đầm đìa. Người hơi hiểu hai người phụ nữ này thì đều đoán đây là một cuộc tình sát, bởi vì bất luận là Glenn hay Mary, đều có một loại tình cảm không rõ dành cho Brando.

Brando tựa vào trên cửa thủy tinh, ngoài cửa sổ là một đình viện, trồng trọt thực vật thấp lùn. Lòng hẩn không có ở đây để lắng nghe mấy lão già oán trách, một tay cầm một ly rượu gin từ từ uống.

Đến hiện tại, hẩn còn chưa đi xem Mary. Thi thể của Mary bị gia tộc Druos giữ trong tay, bên kia dù thế nào cũng chắc chắn là Mary ra tay trước. Brando không biết mình sẽ đối mặt Mary như thế nào, cô ấy đi theo mình cũng rất lâu rồi, lâu đến hình như từ lúc có trí nhớ đã ở chung rồi.

Mấy lão già cãi vả nửa ngày, cuối cùng nhất trí chỉ mũi nhọn vào nhà Druos, cho rằng Mary xảy ra chuyện trong phòng Glenn, nói thế nào cũng là Glenn động thủ trước mới đúng.

“Đừng làm ồn nữa, ít nhất phải chính mắt xác nhận họ chết thế nào mới được.” Brando nói. Lòng hẩn thật phiền loạn, trước kia đã từng muốn cho Mary biến mất không chỉ một lần, nhưng bây giờ cô thật biến mất, trong lòng cũng không phải hoàn toàn vui mừng, đó là một cảm giác không cách nào nói ra.

Các lão già cổ hủ dừng lại cãi cọ, bây giờ Brando không thể nghi ngờ là người có quyền lên tiếng nhất trong gia tộc.

Đang lúc này, mặt đất đột nhiên chậm rãi chấn động, ly chén và cái đĩa trên bàn phát ra tiếng vang giòn giã. Ngay sau đó, tiếng gầm nổ tung kịch liệt chấn động không khí. Khung cửa sổ thủy tinh bị sóng xung kích cực lớn chấn vỡ, miếng kính bẻ bể tan tành đâm thẳng vào chỗ sau trong phòng.

Brando chỉ cảm thấy thân thể nặng lên, không biết là ai đã đẩy hẩn ngã xuống đất. Lúc ngồi dậy thì chỉ thấy bốn phương đều lộn xộn. Một thuộc hạ bị mảnh kiếng bể đâm vào phần lưng máu thịt be bét, vẫn còn nói: “Là kho vũ khí, hai kho vũ khí bị nổ rồi. . .” Brando đẩy lính đánh thuê dùng thân thể bảo vệ mình ra: “Mau liên lạc hãng thí nghiệm, tập trung phòng ngự nơi đó! Bảo bọn họ thả A Nặc ra.”

“Tần số nhảy tần rồi, không cách nào liên lạc!”

“Còn không mau nói về!” Brando không để ý người khác ngăn trở, đẩy tầng tầng thủ vệ ra đi ra ngoài. Trong lòng hẩn vô cùng nhớ đến cô gái trong nhà thí nghiệm kia.

48. Q.4 - Chương 8: Tự Ném Trái Đắng

Lý Lộc nhảy xuống từ trên nhánh cây, xách ra súng bắn xe tăng lấy được từ kho quân hỏa. Chung quanh toàn là tiếng nổ, cô dùng tốc độ cao xuyên qua đủ loại chướng ngại vật trên đường, trừ tiếng gió gào thét mà qua thì chính là tiếng nổ mạnh liên miên. Mấy chục kí lô đồ nặng cô mang tới trừ đi cây súng ra thì còn lại đều là đạn dược, cô hao tốn nhiều thời gian xâm nhập kho vũ khí để đặt bom, chính là vì điều hổ lý sơn.

Còn có 50m nữa là đến cổng chính nhà máy thí nghiệm, tốc độ của Lý Lộc nhanh đến kinh người, trên người cô là đồ rần rì dính đầy bụi đất, dựa vào ánh sáng loang lổ trong rừng, cư nhiên không ai phát hiện cô đến gần. Trong tai nghe có một người đàn ông lớn tiếng chỉ thị: “Ba giây, hai giây, một giây!” Đó là bạn Z, anh

ta đã lấy được hình ảnh từ máy giám sát trong Đa Duy Cống, khi Z không giúp được thì ra chỉ thị hành động cho Lý Lộc.

Một giây sau cùng cũng kết thúc, cổng chính nhà máy thí nghiệm bị mở ra một khe hở từ bên trong, Lý Lộc khê chống tay phải, gánh súng bắn xe tăng lên vai, thuận tay gạt xuống, pháo đạn lập tức bộc phát ra, lực đàn hồi mạnh mẽ không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho Lý Lộc, pháo đạn lưu lại một vết khói trên không trung.

Có người từ bên trong đi ra. Là nhân viên thủ vệ trong hăng thí nghiệm, bọn họ vô trang đầy đủ, bước chân vội vã, muốn đến kho vũ khí tiến hành trợ giúp. Đám lính vừa ra cửa cùng với thủ vệ vẫn còn ở trong lối đi chờ ra cửa, tro mắt nhìn viên pháo đạn này không ngừng trở nên to lớn, oanh một tiếng bắn trúng cánh cửa dịch áp hợp kim, sau đó sóng nhiệt đốt người và lực xung kích nổ tung ném bay mấy người trước mắt. Lý Lộc rút súng ngắn ra bắn một phát súng vào người còn đang giãy giụa, lúc đi qua cửa chính thì ngọn lửa vẫn còn cháy, mà quanh người dĩ nhiên đã không còn ai may mắn sống sót.

Cảnh cáo màu cam, cảnh cáo màu cam, có người xâm nhập nhà xưởng khu A, tất cả đơn vị nhanh chóng trở về vị trí cũ, làm tốt. tiếng cảnh cáo dừng ở đây, cơ hồ trong nháy mắt, trong nhà xưởng mất đi tất cả ánh sáng.

Trong tai nghe Lý Lộc đeo truyền đến giọng nói của bạn Z: “Tôi đã cắt đứt hệ thống cung cấp điện và hệ thống điện dự bị bọn họ, tôi lợi hại không, phòng ngự của bọn họ rất lợi hại, bị cúp điện có tỉ lệ trăm năm một lần đấy.”

Âm thanh của Z chen vào, cô thét lên: “Minh Vương anh đang làm cái gì! Gần đó có vật thí nghiệm đấy!”

“Không phải cô nói cô ấy không sợ tối sao, tôi chỉ là muốn giúp cô ấy chế tạo hoàn cảnh có lợi. . . . vật thí nghiệm gì?”

“Cho nên tôi đã nói không thể tin năng lực của anh mà.”

Hai người đang nói chuyện, hiện trường bên Lý Lộc lại khôi phục điện lực, không biết là Z hay là Minh vương động tay chân.

Z đá hacker tên Minh vương ra, tiếp quản quyền khống chế: “Gần đó có một phòng thí nghiệm đang làm công việc khảo nghiệm, lúc này bị cúp điện có ba con vật thí nghiệm đã thoát khỏi khống chế. Cậu đi lên trước chừng một trăm thước nữa sẽ tiến vào khu vực của bọn họ.”

“Còn có 50m nữa là tiến vào khu .” Z nói.

Lý Lộc đã có thể thấy hình người xẹt qua xẹt lại ngoài 10m.

Bỗng dưng một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thê lương giống như móng nhọn rít qua trên bảng hợp kim, vang vọng trong lối đi hẹp dài. Có thể suy ra là nhân viên nghiên cứu hoặc là thủ vệ đáng thương nào gặp tai họa rồi.

Cảnh cáo màu cam, cảnh cáo màu cam, vật thí nghiệm sơ đẳng đột phá nhà tù, tất cả nhân viên lập tức sơ tán.

Lý Lộc kẹp súng bắn xe tăng về dưới nách, kéo súng ngắn sau lưng ra, gắn đạn khói vào. Tiếng kêu thảm thiết vang lên hai ba tiếng thì đạn khói cũng được bắn vào đám người, màn khói nồng đậm rất nhanh che mất một đoạn lối đi. Lý Lộc không hề do dự vọt vào trong màn khói, trong màn khói màu trắng vàng cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng cô nghe được bước chân lướt qua nhau, da cảm nhận được áp lực khí lưu, nghe được âm thanh vung giãy chết.

Đột nhiên cảm thấy có một thứ gì đang chờ đợi mình phía trước, Lý Lộc cúi người đi qua, bước chân lại không hề chậm lại, sợi tóc bay lên hình như bị thứ gì ngăn chặn một chút, sau đó im lặng gãy lìa ra. Tất cả cô đều cảm thụ được rõ ràng, thời gian giống như thả chậm, mà tế bào thì đang giùng giàng muốn đột phá hạn chế gì đó.

Trong nháy mắt, cảm giác mới vừa tăng lên lại trở về tại chỗ. Tiếng gió vẫn còn, thời gian vẫn trôi qua, mà những ảo giác thì chỉ trong chốc lát, thân thể và tế bào gào thét đều không tồn tại.

Cô rút dao găm ra, một dao cắt đứt một tứ chi ngăn trở hành động của cô. Thủ cảm rất cứng rắn, không giống như là tứ chi của người bình thường. Nhưng mà điều này cũng không có quan hệ gì với cô. Không lâu lắm cô đã rời khỏi mớ hỗn loạn vừa rồi, không khí trước mắt trở nên trong vắt.

Từ thời khắc thoát khỏi chỗ đó, Lý Lộc chớp mắt một cái liền thấy được một lồng giam thủy tinh khổng lồ. Bên trong có một cô gái da vàng vị thành niên đang ngồi, thắt hai bím tóc thật dài, đang ngồi ở trên ghế chân cao đùa bỡn một con chuột trắng. Cô ta chơi rất chuyên tâm, không hề để ý về sự hỗn loạn gần trong gang tấc, mắt điếc tai ngơ với những tiếng kêu thảm thiết. Nhưng khi Lý Lộc đi ngang qua ngoài phòng cô ta thì cô ta đột nhiên ngược mắt lên.

A Nặc và Lý Lộc chưa từng tiếp xúc, nhưng họ đều nhận ra đối phương. Lý Lộc biết được từ trong clip Z giải mã, A Nặc thì ở tám hình trên kệ đầu giường của Brando.

A Nặc nhảy xuống, hung ác nhào vào trên thủy tinh phòng hộ. Lúc này bị cúp điện cô cũng không thử ra ngoài, vì nơi này nghiêm nhiên chính là nhà của cô, không cần thiết hao tổn sức lực từ trong nhà ra ngoài. Nhưng bây giờ, cô ta nhìn thấy cô gái tên Lý Lộc đang đi qua trước mắt, khiến cô ta không cách nào trầm mặc nhẫn nại.

Lưới điện trên thủy tinh phòng hộ lập tức phát huy tác dụng, dòng điện mạnh mẽ truyền vào cơ thể A Nặc, thậm chí sinh ra tia lửa điện giật. Tay cô chỉ run lên, bị chấn động làm lui lại, thì đã không còn thấy bóng dáng của Lý Lộc.

“Đến, căn thứ ba bên phải phía trước.” Z nói.

Lý Lộc ngừng lại, cửa dịch áp kim loại của căn thứ ba bên phải phía trước là một chướng ngại vật khổng lồ, từ lỗ thông gió có thể hơi thấy được bên trong tối sẫm. Súng ngắn không thể dùng, súng bắn xe tăng cũng không thể dùng, lực phá quá mạnh sẽ trúng vào người ở sau cửa.

“Nếu như cắt đứt nguồn điện thì có thể mở cửa ra không?” Cô hỏi.

“Có thể, nhưng cửa dịch áp có nguồn điện dự phòng, cậu có thấy cái kho trống bên tay trái không, cậu phải đi vào tìm hộp điện, tắt nguồn điện hoặc là cắt đứt nó. Cũng do hệ thống bảo vệ làm ngon lắm, cho nên lúc này bị cúp điện chỉ có mấy con vật thí nghiệm thoát khỏi khống chế của bọn họ thôi.”

Lý Lộc không tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, vác súng ngắn lên vai, lần này đổi thành đạn bạo phá. Đạn bạo phá cấp tốc khúc tán trong thông đạo, Lý Lộc đứng ở nơi đó, làn gió nóng rực thổi phất tóc mai bên tai. Ngọn lửa liếm lên, cô quay đầu đi hơi lui nửa bước, nhưng tay phải lại bỏ thêm đạn vào súng trên vai, sau đó lại thêm một quả đạn bạo phá bắn ra.

“Cậu đứng quá gần rồi.” Z mới vừa nói xong, đột nhiên có chút kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng, “Tôi không còn xem được tình huống bên kia.” Ngay sau đó mất đi liên lạc.

Bên phải phía sau truyền đến tiếng vang, cửa dịch áp rốt cuộc hé ra. Đạn súng máy cũng khô kiệt, Lý Lộc đi tới hai bước, đưa họng súng vào khe cửa, hung ác dùng lực, đẩy cửa dịch áp kim loại ra như kéo giấy.

Gian phòng cũng không lớn, ánh sáng mờ mờ ngoài cửa chiếu vào. Lý Lộc đứng ở cửa nhìn bóng của mình bị kéo dài, cuối cái bóng, có một cái giường lớn.

Ánh đèn bên trong phòng rất yếu ớt, có vẻ mờ昧. . . .

Trên giường loáng thoáng một bóng người. . . .

Dự cảm xấu nhất trở thành thực tế, còn có ai hiểu rõ loại bệnh trạng này hơn Lý Lộc, còn có ai hiểu rõ đau khổ muốn chết không được hơn cô, đau khổ như mỗi một giây đều giống như đang ở trong chảo dầu địa ngục.

Quảng súng máy hết đạn xuống đất, đôi tay cô che mặt của mình, trong chốc lát không biết mình nên làm gì. Thân thể rất đau, không biết nơi nào đang đau đớn, không biết là chỗ đó có vấn đề gì, chẳng qua là cảm thấy không cách nào nhịn được. Muốn nổi điên, muốn gào lên, muốn bất chấp tất cả phát tiết hết cảm giác uất ức không nói rõ kia.

Nhưng không có thời gian phát tiết, cô rất nhanh lấy lại tinh thần.

Z mất đi liên lạc với bên này, tình huống càng thêm nguy hiểm, không có thời gian hoảng hốt vào thời điểm này. Lý Lộc đi tới, lộ trình mấy bước lại như đang đi trên mũi châm, cô rút ra ống kim và thuốc chích trong túi áo chống đạn.

Người trên giường giãy giụa gay gắt, bởi vì có một sợi dây chặn ngang miệng, cho nên chỉ có thể không ngừng phát ra âm thanh ô ô. Dù giãy giụa, thì những sợi dây trói da anh vẫn không bị đứt.

Lý Lộc biết có thể mấy ngày rồi anh chưa ăn cơm, nếu không thì liều chết giãy giụa không thể nào không đối phó được những trói buộc kia. Cô cắn nắp bình thủy tinh, rút toàn bộ thuốc nước, ghim vào cổ của anh.

Đối với người đã nghiện HELL DROP mà nói, rất ít có thuốc an thần nào có thể sinh ra đủ tác dụng với họ, ít nhất liều thuốc bình thường là khẳng định không đủ. Trong ống kim rút đủ lượng M99, thuốc chích này đủ để mê một con voi, bây giờ lại có thể dùng cho con người.

Giấy giụa càng ngày càng yếu ớt, hình như anh đã ngủ. Lý Lộc thu hồi ống tiêm, cởi mấy dây trói ra. Phức chốc lên lưng cô, Keith hình như hơi lấy lại tinh thần, hiểu mình không còn bị trói nữa. Anh bị giày vò quá lợi hại, Lý Lộc hiểu được trong đại não anh chắc chắn đã mơ hồ lẫn lộn, không thấy rõ vật thể trước mắt cũng không nhận ra người trước mắt, dù thần kinh bị chất thuốc chặn, nhưng khổ sở đã ăn sâu trong trí nhớ. Cho nên, Keith há miệng ra cắn lên cổ của cô cũng là rất bình thường, hiện tại có lẽ anh nhìn thấy cái gì liên can cái đó.

Lý Lộc quay đầu đi, nhưng vẫn bị anh cắn vào bên gáy. Hàm răng của Keith rất tốt, cuộc sống dã ngoại lâu dài khiến răng của anh cứng rắn như thú, bén nhọn cắm vào da thịt Lý Lộc. Nếu như không tránh ra, có lẽ động mạch sẽ bị cắn đứt. Lý Lộc trở tay dùng cán dao đánh vào ót Keith, như vậy có thể làm anh an ổn bất tỉnh một lát.

Cô nửa ngồi trên mặt đất, cột Keith vào trên người mình, cúi đầu cột nút thắt cuối cùng thì hai giọt nước mắt ngưng kết trong hốc mắt rớt thẳng xuống, nện ở trên sàn nhà tí tách. Cô trừng mắt nhìn, kiên định ngẩng đầu lên, một cái tay vươn ra sau lưng đỡ Keith, một cái tay thì nhắc súng bắn xe tăng, từ đường cũ lui ra ngoài.

Phòng điện máy còn đang cháy, cửa dịch áp ở mấy phòng giam gần đó đều hé ra, một vài vật thí nghiệm không có trí khôn vẫn còn ngăn người ở trong lao tù, một vài đứa ranh ma thì thử thăm dò ra ngoài, còn có một số đã tới lui trong hành lang.

Lý Lộc đưa ra tay trái, rút súng ngăn Vincent cho cô ra.

Đạn là đạn dumdum, sau khi bắn vào cơ thể con người sẽ thay đổi mở rộng ra, trong quá trình đầu đạn lẫn lộn sẽ sinh ra nội thương không cách nào vá lại. Cho dù là vật thí nghiệm mà thân thể được cải tạo cũng khó chịu được loại tổn thương này. Lý Lộc một người một súng, mỗi một phát đạn đều bắn vào đầu của bọn nó, nếu đã không có trí khôn, thì sống cũng không có ý nghĩa.

Lúc này, nơi đây, tất cả kẻ ngăn trở ở trước mặt cô, đều không chừa một mống!

A Nặc đang do dự, sau khi cô ta nhìn thấy bóng dáng chợt lóe lên kia thì liền lọt vào cơn giãy giụa của mình. Cô ta từng thấy hình Lý Lộc, càng ghen tỵ vì địa vị của cô trong lòng Brando. Thiếu gia Brando rất tốt với A Nặc, nhưng chung quy lại bực một người phụ nữ khác trong lòng. Hôm nay cô đã gặp cô gái kia, thật là muốn thật là muốn đi ra ngoài, cô muốn chứng minh với thiếu gia Brando ai mới là ưu tú nhất. Nhưng không được, nếu như cô không được cho phép mà tự tiện đi ra chỗ cô ở, thiếu gia Brando sẽ không vui, sẽ cho rằng A Nặc không ngoan.

Cô ta vẫn còn do dự, lại nhìn thấy Lý Lộc trở về đường cũ, tất cả người ngăn ở trước mặt, cô đều giết hết không tha. Trong khoảnh khắc đi ngang qua cửa phòng thủy tinh, ánh mắt của Lý Lộc liếc tới đây.

A Nặc cảm thấy đầu mình như bị rút không, tầm mắt như vậy. . . Giống như toàn bộ thứ cô thấy đều là vật chết. Lý Lộc là đồng loại, đồng loại chân chân chính chính. Muốn đi ra ngoài, thật là muốn đi ra ngoài. . . . Tại sao Lý Lộc có thể tự do tự tại đi lại ở bên ngoài, mà A Nặc lại không thể?

A Nặc nhảy xuống ghế chân cao, liên tục do dự, nhưng vẫn đi tới cửa thủy tinh. Cô thử dò xét để tay đến trên thủy tinh hiện đầy lưới điện phòng hộ. . . .

Không có chuyện gì, chẳng có gì xảy ra cả. Không có bị giết, đau đớn hay khổ sở. A Nặc vòng quanh ở trong phòng, ý nghĩ đi ra ngoài và không đi ra kịch liệt đấu tranh. Sau khi vòng mười vòng sau, cô rút cuộc quyết định, cô nhấc cái ghế kim loại chân cao trên đất lên, đập vào mặt tường thủy tinh để ra ngoài.

Z mất đi liên lạc với bên này, không biết tốt cùng có thay đổi gì. Mà phiền toái nhất chính là, chẳng biết lúc nào máy bay trợ giúp mới đến. Tình huống xấu nhất chính là cô phải dựa vào chính mình mang Keith về an toàn, xuyên qua cánh rừng bên ngoài Đa Duy Cống, trở lại trong Mexico, liên lạc phân bộ của Pandora ở đó.

Lý Lộc phá huỷ toàn bộ camera thấy được dọc đường, sau khi vòng hai vòng trong hăng thí nghiệm, xác định không ai theo dõi con đường của cô, mới tức tốc rời đi.

Lại thấy ánh mặt trời, mặt trời đã xuống rồi. Ánh sáng còn dư lại trên bầu trời Đa Duy Cống không đủ để chiếu sáng toàn bộ, Lý Lộc tìm kiếm chỗ ẩn thân trong bụi cây và lá cây. Bốn phía đều ồn ào, mấy quả bom hẹn giờ cô cài trước khi tiến vào hăng thí nghiệm, lúc này đang lục tục nổ tung, dùng để hấp dẫn lực chú ý của bọn họ. Cũng là bởi vì duyên cớ này, hăng thí nghiệm xôn xao không ai chú ý, ít nhất phe trợ giúp không thể nhanh chóng đến nơi.

Sức nặng của Keith đè trên vai, kết cục như vậy xem như tốt, mặc dù đã chích đủ lượng thuốc an thần, Keith vẫn còn run rẩy yếu ớt, Lý Lộc cảm thấy mình đang cõng một con thú nhỏ bị ốm đau hành hạ, chịu đủ hành hạ, không còn hơi sức, chỉ có thể yếu ớt biểu đạt mình đã bị tổn thương trong sự che chở của loài người.

Lý Lộc an ủi mình, trong lòng có một cái cày sắt quây áu thịt như ra. Cũng bởi vì biết được sự hành hạ trong đó, cho nên mới hi vọng người mình quan tâm cách xa loại hành hạ này.

Thời gian trôi qua, Lý Lộc cõng Keith xuyên qua một cái nông trang nhỏ, mục đích của cô là giải đất rừng ở ngoài Đa Duy Cống. Sau lưng bắt đầu xuất hiện tiếng súng liên tục, Lý Lộc biết đây là do đám vật thí nghiệm lục tục thoát khỏi hăng thí nghiệm. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, thật khít khao, Brando muốn dùng vật thí nghiệm tạo thành lực lượng vũ trang mạnh mẽ, còn chưa thành công đã bị những cái cây ác độc này cản trở.

Cô dừng lại trong một cánh rừng rậm rạp, để Keith xuống. Keith vẫn còn ngủ mê man, giống như không có sinh mạng, theo động tác để xuống, đầu lắc lư vài cái.

Nơi này cách khu quần cư của người dân cũng ba bốn cây số, trước kia, cánh rừng rậm rạp là lá chắn bảo vệ cư dân Đa Duy Cống không bị bên ngoài quấy nhiễu, hiện tại đã trở thành nơi che chở bọn họ. Trăng sáng lên cao, trên mặt Keith không hề có sức sống, ra đầy mồ hôi rịn, không có màu máu, da hiện ánh sáng xanh thê thảm.

Cô an ủi ôm lấy Keith, cũng không biết là an ủi anh hay mình.

Trong túi còn có ống chích, cùng với một ống huyết thanh không có ghi chú, nguồn gốc huyết thanh chính là từ Lý Lộc. Cô rút huyết thanh vào ống kim, trừ độc đơn giản trên cánh tay Keith xong liền tiêm vào. Chất lỏng trong suốt càng ngày càng ít, cho đến khi toàn bộ bị tiêm vào cánh tay Keith.

Lý Lộc vẫn chú ý về mặt Keith, đêm nay thật là an tĩnh, nơi xa không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai hay là hô quát, còn có tiếng súng không gián đoạn. Lý Lộc ngồi trên đồng lá và bùn thật dày, trong ngực ôm Keith, vùi đầu mình vào trên ngực của anh. Vì vậy những tiếng thét chói tai, hô quát và tiếng nổ mạnh của súng, toàn bộ đều không vào được tai. Đêm nay thật là an tĩnh.

Sau khi vật thí nghiệm thoát khỏi nhà tù, sẽ trở thành cái máy giết người chẳng phân biệt được địch ta. Lý Lộc giết được một hai, không có thời gian làm sạch, so với những thứ mất lý trí và vật thí nghiệm trong quá khứ, sự tồn tại của Keith khiến Lý Lộc thở không nổi. Cô sắp điên mất rồi, cô biết trong Đa Duy Cống cũng có vài người chưa từng dính máu tươi, bọn họ trông trọt anh túc, chỉ vì nuôi sống gia đình ở trong khu vực không ai quản lý mà thôi, mặc dù thứ bọn họ trông ra khiến người ngoài ta rách người chết, nhưng trong Đa Duy Cống, bọn họ chỉ là nông phu nông phụ bình thường.

Hiện tại, trong đêm nay, không biết có bao nhiêu ném phải trái đắng.

49. Q.4 - Chương 9: Bảo Vệ Hắc Không Phải Lý Lộc

Khi Brando đi tới hăng thí nghiệm, trước mắt chỉ còn lại đồng hồ hỗn loạn, nhân viên làm việc chạy chung quanh, máy phun nước vẫn còn đang hoạt động, ngọn lửa chưa diệt xong, khắp nơi trong hành lang đều là nước. Cũng may bọn họ nghiên cứu chất thuốc chứ không phải virus, nếu không virus đã sớm truyền ra ngoài rồi.

Brando tràn đầy lo lắng đi vào trong, bảo vệ ở bên cạnh lớn tiếng khuyên hắc lui về phía sau.

Lui về phía sau? Sao lại lui về phía sau, tại sao phải lui về phía sau? Hắc không thể lui về phía sau!

A Nặc ở bên trong, hỗn loạn như vậy, A Nặc sẽ sợ. Hắc dùng lực đẩy từng người ra, những người đó quá phiền, thật nên đi tìm chết.

Đột nhiên, không ai kêu hắc lui ra nữa, thay vào đó là tiếng kêu thảm thiết. Brando không rõ chân tướng, dừng bước lại, quay người xem xảy ra chuyện gì.

Gào thảm là một trong những bảo vệ, hắc ta bị tay của một vật bắt lấy cánh tay cầm súng, vật kia nhìn qua như một loài người, nhưng lực lượng cực lớn, dù bảo vệ giãy giụa thế nào cũng không thể rút lại cánh tay, ngược lại bị vật kia vặn gãy xương rắc rắc. Brando biết đó là vật gì, đó chính là vật phẩm loại B ở khu B, chưa được tiêm vào huyết thanh giải độc, một chút xú lý trí cũng không có.

Bảo vệ bị gãy xương rên thảm, vẫn còn chưa từ bỏ ý định đá đánh vật thí nghiệm. Brando biết số liệu thí nghiệm, cho nên biết lực lượng này đối với vật thí nghiệm mà nói chỉ là trẻ nít trong tã lót. Nó nhếch môi, lộ ra răng trắng hếu, cắn lên cổ bảo vệ một cái.

Mấy bảo vệ còn lại che chở Brando ở phía sau, rút súng xạ kích.

Bởi vì ở trong nhà thí nghiệm, nên bọn họ chỉ sử dụng súng ngắn, tránh cho đạn xuyên qua cơ thể con người bắn hư mấy thiết bị. Bọn họ không biết mình đối mặt quái vật nào, Brando cũng sẽ không tiết lộ số liệu cơ mật cho bọn họ biết. Vì vậy, bọn bảo vệ hoảng sợ phát hiện đạn chỉ có thể tạo thành mấy lỗ máu không thủng trên người nó, cơ thể dị hoá có độ cứng vô cùng, kẹp đầu đạn có tốc độ bằng nửa tốc độ âm thanh ở trong chớp mắt.

Đau đớn chọc giận nó, nó vất đồ chơi trong miệng lên mặt đất, mọi người nghe được tiếng đầu khớp xương vỡ vụn rắc rắc, ngay sau đó trước mắt mất đi bóng dáng vật thí nghiệm. Sau khi chăm chú tìm, thì chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không gián đoạn từ trong đội ngũ truyền ra. Vật thí nghiệm phát khởi công kích với bọn họ giống như ăn cháo.

“Lui về phía sau! Lui về phía sau! Không thể vật lộn, công kích từ xa!” Đội trưởng bảo vệ hô lớn. Hắc có kinh nghiệm phong phú nên thấy được rất chính xác, đáng tiếc khi muốn ra lệnh nữa thì cổ họng đau đớn như lửa đốt, tiếng xương cốt bị gãy từ nơi khá gần dưới lỗ tai truyền đến, chấn động trầm thấp không có thông qua viên tai, mà là từ cổ truyền vào làm cho lông măng người ta dựng ngược, tiến thẳng vào màng nhĩ. Khi hắc nhận ra cổ mình bị gãy, thì thần trí đã mơ hồ, tứ chi mềm nhũn không cách nào khống chế, hắc vô lực phản kháng ngã trên mặt đất.

Bảo vệ lọt vào hỗn loạn, Brando trơ mắt nhìn giết chóc xảy ra trước mắt mình, cảm thấy cả người vô lực. Hắc lắc đầu, lui về phía sau, dán sau lưng mình vào vách tường kim loại lạnh lẽo, mong có thể tìm được chút che chở.

Sự che chở chưa đến, tiếng vang của xích sắt kéo lê trên đất đã vang vọng ở trong hành lang, xen kẽ giữa tiếng quát và kêu gào bi thống của các bảo vệ. Không bao lâu, trong ngã ba mờ tối xuất hiện bóng người mơ hồ, không bao lâu, bóng người hoàn toàn bại lộ ở trong ánh đèn sáng, là một vật thí nghiệm khác, chỗ nó đứng vừa đúng chặn đường lui của họ.

Đội bảo vệ đều lọt vào khủng hoảng. Đa Duy Cống hòa bình lâu nay, bọn họ cũng thanh nhàn quen, thật lâu chưa từng thấy cảnh tượng thê thảm như vậy. Bọn họ đã từng nghe nói có người ở một thôn trang bị “quái vật không biết tên” hủy diệt, nghe nói lực lượng của quái vật không biết tên cực lớn, gặp người liền

giết, người thấy bọn nó hầu như không ai sống. Bọn họ cho là có ai nhầm chán viết truyện ma, tương tự với “bảy chuyện khó tin trong sân trường”.

Nhưng giờ bọn họ đã biết, đó không phải là nói nhảm, mà là cơn ác mộng thực sự tồn tại.

Không biết nơi nào có thể trốn, không biết có thể đi đâu. Từng bảo vệ ngã xuống trước mặt Brando.

Sợ à? Không. Vật như vậy có gì đáng sợ? Vật thí nghiệm không hoàn chỉnh như vậy, có cái gì đáng sợ!

“Đủ rồi! Tất cả im miệng cho tôi!” Brando quát to. Vật thí nghiệm không hoàn chỉnh như vậy, ai sợ chúng nó!

Hắn đẩy ra một bảo vệ liều chết che ở trước người, đoạt lấy súng lục của hắn ta, một con vật thí nghiệm trong đó gần ngay trước mắt, nó phát hiện Brando, trong trí nhớ mơ hồ nhớ được bộ dáng người đàn ông này. Trong tất cả nhân viên nghiên cứu tiến vào hăng thí nghiệm, chỉ có Brando không mặc áo bảo vệ, cũng không đeo mặt nạ bảo vệ, cho nên nó mơ hồ nhớ được hắn.

Vật thí nghiệm mơ hồ có thể nhớ được hắn là một loài người dịu dàng, chỉ có hắn cẩn thận từng li từng tí ghim kim trên người mình, chỉ có hắn thủ thủ thì thì nói chuyện với mình, thấy nó biểu diễn lực lượng mạnh mẽ thì mỉm cười, mỉm cười này rất đẹp, đáng vẻ vui mừng từ trong đáy lòng.

Nó dừng động tác lại, không quá muốn thương tổn người này. Trước mắt xuất hiện một vật đen ngòm. Là vật gì? Tế bào não còn lại không nhiều lắm của vật thí nghiệm còn sống chỉ có thể kích động ra một chút lòng hiếu kỳ, nó nhớ người này cũng từng làm thế, đứng ở trước mặt mình đưa tới một cái viên tròn tròn gì đó, khi đó nó bị cột vào ghế điện, bị điện giật làm cho cả người đầy vết phỏng.

Hắn nhét viên tròn đó vào trong miệng của nó, mùi vị rất ngọt, ăn thật ngon.

Vật thí nghiệm mở miệng há miệng ra, ngậm vào cái vật đen ngòm kia.

Brando bóp cò, dù vật thí nghiệm mạnh hơn nữa, thì bên trong vẫn mềm mại. Nội tạng con người là bộ máy yếu ớt nhất, dị hóa hơn vẫn có nhược điểm. Nhưng hắn thật không ngờ, vật thí nghiệm lại có thể ngoan ngoãn há to miệng ngậm nòng súng.

Đạn từ khoang miệng bắn vào não nó, không có xuyên ra ngoài, chỉ phát ra chấn động yếu ớt. Vật thí nghiệm mở to mắt, không thể tin té xuống. Không có phát ra âm thanh, không ai biết một khắc cuối cùng nó có cảm tưởng gì.

Brando nhìn nét mặt giống như hối hận của nó, trong lòng bỏ đi ý nghĩ này. Nó là vật thí nghiệm, ở đâu có cảm tưởng gì. Giống như chuột trắng nhỏ bị thí nghiệm, nào có cảm tưởng gì.

Bọn bảo vệ phát ra mấy tiếng la phấn chấn, xu thế phản pháo mãnh liệt. Cũng không ai nghĩ đến thiếu gia Brando lại có thể có lực chiến đấu như vậy, hắn luôn đứng sau đội bảo vệ, tiếp nhận sự bảo vệ của người khác.

Nguy cơ còn chưa giải trừ, một con khác bị kích thích cực lớn, tử vong trình diễn ở trước mắt nó, nó giống như có thể cảm nhận được mình cũng bị tử vong uy hiếp, khởi xướng công kích hung ác.

Brando giơ súng lên, nó liền né tránh thật nhanh, công kích càng hung ác.

Có người muốn liên lạc bên ngoài vào cứu viện, nhưng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, đã kéo lại cứu viện. Muốn vào bên trong nhưng vật thí nghiệm luôn có thể chặn đường của họ trước.

Qua mấy lần, đội bảo vệ gần như bị diệt hết.

Brando không sợ chết, đã đến tuổi này, công việc lại còn bận rộn thế, chết đi có lẽ là một loại giải thoát cũng không chừng.

Lúc nghĩ như vậy, vật thí nghiệm đột nhiên dừng động tác lại, nó ngẩn ngơ đứng thẳng bất động, sau đó ngã nhào, có thể trầm trọng nên trên sàn nhà. Nó ngã xuống rồi, Brando tỉnh táo thấy phía sau của nó có một cô gái, loáng thoáng có thể nhận ra đó là bộ dáng trước kia của cô gái hắn yêu.

Nhưng không phải Lý Lộc, Lý Lộc đã sớm không cần hắn nữa, cô còn muốn giết hắn.

Đứng ở trước mặt hần bảo vệ hần, không phải Lý Lộc, mà là A Nặc.

*** **

Mất liên lạc với Pandora nhiều giờ rồi, Lý Lộc an tĩnh ở bên cạnh Keith, hơi ả trong rừng mang theo mùi mùn, bốn phía có tiếng thú phát ra, trong buổi tối hỗn loạn này, bọn họ bị tiếng súng và tiếng nổ mạnh dọa sợ, không dám tùy ý hiện thân.

Keith lại chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, tựa hồ cảm thấy rất lạnh. Đêm hè Đa Duy Cống không lạnh, đây chẳng qua là triệu chứng mất cân đối của hệ thống thần kinh. Lý Lộc lột một đồng cành lá dày dưới người anh, trải áo khoác rần rì của mình lên, đặt Keith ở phía trên. Cô nằm nghiêng, nửa ôm anh, nhìn một chút, liền đưa tay vạch ra tóc mái bị mồ hôi làm ướt đầm của anh.

Da Keith có vẻ lạnh lẽo, hơi giống da của động vật sống dưới nước, đợi thêm một lát, trong điện thoại hành động rốt cuộc có tín hiệu. Lý Lộc không có lấy máy trợ thính xuống, cô chờ đợi chính là thời cơ truyền tin ngắn ngủi này.

“ . . . Có nghe không. . . . Nơi này là. . . .” Ở tín hiệu thỉnh thoảng bị nhiễu, Lý Lộc bắt được âm thanh của Dương, tiếng Hoa tiêu chuẩn.

Lại qua chốc lát, rốt cuộc có thể nghe rõ giọng anh.

“Tôi là Lý, bây giờ đã đi ra.”

“Báo cáo phương vị.”

Lý Lộc vội vàng báo tọa độ lên, Dương còn nói: “Chung quanh là hoàn cảnh gì?”

“Rừng cây, rất bí mật, bọn họ tạm thời không tìm được.”

“Có mang theo trang bị định vị không?” Pandora phát ối thành viên một máy định vị nhỏ, trong cự ly ngắn có thể xác định vị trí thành viên.

“Mang theo bên mình, trong phạm vi 5km sẽ có hữu hiệu.”

“Rất tốt, em chờ ở đó, chúng tôi sẽ tới rất nhanh.” Dương nói, “Năng lực quấy nhiễu của đối phương rất mạnh, trong thời gian mất đi liên lạc phải cẩn thận.”

“Yên tâm, tôi hiểu rồi.”

Dược hiệu của thuốc an thần từ từ qua, Keith có vẻ không mấy bình tĩnh trong giấc ngủ mê, thân thể co quắp mất tự nhiên, trong miệng lẩm bẩm không biết nói gì, sau đó không lẩm nhảm nữa, khẽ nhếch miệng lên thở.

Lý Lộc đắp tay lên mí mắt anh, cảm thấy đôi mắt hạt châu của anh đang lo lắng loạn chuyển ở trong lòng bàn tay, có lẽ là gặp ác mộng, mồ hôi trên trán ra nhiều hơn. Tiếp tục như vậy sẽ mất nước, Lý Lộc tìm kiếm trong áo lót tác chiến, từ trong hộp thuốc bằng nhôm tìm ra một túi nước muối sinh lý duy nhất rót vào cho anh.

Chất lỏng trong suốt bị rót từng giọt vào thân thể Keith, anh lại bình tĩnh lại, đổi tư thế, tìm vị trí thoải mái hơn trong ngực Lý Lộc, tựa đầu của mình vào. Lý Lộc cứ ôm anh như vậy, vuốt lên lưng anh từng cái.

Keith cảm thấy thoải mái, sau khi hết thuốc an thần, cơn đau từ thân thể vẫn còn kéo dài, nhưng tinh thần tốt hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn anh quên mất mình đang ở đâu, mệt mỏi đến mất cũng không mở ra được, nhớ mang máng hình như đã từng lọt vào tình cảnh nguy hiểm, vậy mà hơi thở vòng quanh quanh người lại rất quen thuộc, làm cho người ta an tâm.

Rất kỳ quái, nơi này có mùi bùn đất, có côn trùng kêu to, nơi này rõ ràng chính là dã ngoại. Đến dã ngoại lúc nào? Anh đang ở đâu?

Keith cố gắng mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng đen trước mắt, cái trán đang dính vào thứ gì. Mặc dù không biết là vật gì, nhưng chỉ biết rất ấm và có thể tin.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Có người đang hỏi anh.

Keith mơ mơ màng màng, câu hỏi này thật lâu mới tiến vào đại não, lại qua thật lâu mới nhớ tới đây là âm thanh của ai. Lý Lộc? Tại sao Lý Lộc ở chỗ này? Không, quan trọng là, nơi này đến tột cùng là nơi nào?

Trí nhớ sinh ra hỗn loạn, đầu đau đớn như nổ tung, Keith cố gắng nghĩ, nhưng cả người không có hơi sức, dùng sức lớn nhất, cũng chỉ có thể hơi hơi cuộn lại cơ thể.

“Thì sao, đau lắm hả?”

Anh muốn lắc đầu, nhưng nhúc nhích một chút thì đầu liền đau dữ dội, cả người lại bắt đầu phát rét, chỉ có thể suy yếu thở.

Lý Lộc đỡ anh lên, ôm bờ vai của anh để cho anh dựa lưng vào trên người mình, sau đó từ trên eo sờ soạng ra một bình nước. Bởi vì là bình sắt, lạ giấu sát vào người, nên bây giờ còn mang theo một chút nhiệt độ.

“Tĩnh lại là tốt rồi, uống một chút nước trước.” Lý Lộc mở nắp bình. Cánh tay của cô lướt qua trước mặt Keith, Keith khẽ nhếch mắt nhìn, dần dần cảm thấy an tâm, sự khó chịu cũng không quá khó nhin. Nước mang theo nhiệt độ chảy vào cổ họng, mang theo mùi vị mát mẻ của đường glu-cô, trấn an thân thể xao động. Keith trì hoãn làn sóng phát tác, đầu trở nên rõ ràng hơn chút, mơ hồ nhớ tới tại sao mình biến thành như vậy.

Anh nhớ tới một ống thuốc chích, nhớ tới một đoạn thời gian trở nên điên cuồng sau đó, lý trí cứ như vậy mà bị mất, bị chôn giấu ở trong góc.

Anh từ từ co lại, hơi nhếch môi.

Lý Lộc không dứt nước được, cô nhẹ giọng hỏi: “Lại phát tác?” Cô tiêm cho Keith một ống huyết thanh, lượng nhất định là không đủ, mặc dù có thể tạm thời ổn định sự phát tác của HELL DROP, nhưng căn bản không biết có thể hóa giải tới khi nào. Lý Lộc ôm chặt anh, không biết nên làm sao mới phải. Ngắn ngủn mấy ngày, lại có thật nhiều việc xảy ra, khiến cô rất nóng nảy, bất luận là thân thể tiêu hao hay là tâm lý vô cùng lo lắng, đều đang hành hạ ý chí của cô. Có lúc mệt mỏi liền muốn từ bỏ, nhưng thủy chung không cách nào buông tha.

Keith phát run lên, thần trí hình như lại bắt đầu mơ hồ, Lý Lộc ôm anh không buông tay để an ủi, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói chuyện, kể một vài chuyện cười nhỏ. Cô cố gắng ổn định cảm xúc của Keith, chợt mơ hồ nghe lời gần như mê sảng của Keith.

Cô lẳng lẳng nghe nghe, từ từ dừng động tác lại, chỉ ôm anh không buông tay. Lại qua một đoạn thời gian, Keith không còn lên tiếng nữa, cả người mệt mỏi ngủ mất.

Lý Lộc còn đang suy nghĩ lời nói của Keith, thì cô lại nghe rõ ràng, anh cứ lặp lại: “Đau thế này, tại sao hắn ta có thể đối xử với em như thế?”

Đau thế này, tại sao hắn ta có thể đối xử với em như thế?

Lý Lộc cũng muốn hỏi vấn đề này. Tại sao một người mình đã từng tin tưởng thế, lại có thể dễ dàng hủy diệt cuộc sống của cô. Khổ sở như vậy, chỉ có thể khắc ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ, chưa từng nói với người khác, cũng không hi vọng người khác biết. Tựa như kẻ ngốc bị tai trộm chuông, chỉ cần người khác không biết, khổ sở cũng sẽ không tồn tại, cô cũng chưa từng bị tổn thương.

Nhưng tổn thương vẫn còn tồn tại, chỉ là không để người khác nhìn thấy, không để cho người khác biết, chỉ có lúc một thân một mình, mới lặng lẽ liếm vết thương.

Cô tựa vào trên cây khô, che hai mắt của mình. Một mối phản pháo giống như là thủy triều, nhưng tại sao cảm thấy trong lòng an bình như thế. Brando, sao anh có thể như vậy, tại sao muốn lặp đi lặp lại tổn thương người khác nhiều lần.

Trước kia cô luôn do dự, ở chung với Keith rốt cuộc có đúng hay không, hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh an ổn giống như một người bình thường rốt cuộc có đúng hay không. Tất cả sự chần chờ đều là bởi vì không muốn liên lụy người bên cạnh vào chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn xảy ra. Cô không nắm chắc bao nhiêu phần có thể chữa khỏi Keith, dù sao huyết thanh của cô không phải ai cũng có tác dụng.

Nhưng ở trong khoảng cách đau khổ này, Keith còn có thể hỏi ra vấn đề như vậy, thâm phần uất như vậy, là muốn bất bình dùm cô ư, mình đã như vậy, sao lại còn nghĩ tới chuyện của người khác.

“Anh nên lo lắng ỉnh đi.” Lý Lộc nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh nói.

Cô cúi đầu, nhìn chăm chú gương mặt ngủ an ổn của Keith.

Đúng vậy, Brando tại sao hẳn ta có thể đối xử với mình như thế? Lý Lộc trầm xuống, ngọn lửa trong đáy lòng biến thành ngọn lửa to, cháy hừng hực, bùng nổ.

A Nặc, Brando, Đa Duy Cống, HELL DROP. . . . Tất cả đều là ngọn nguồn của tội ác và bất hạnh, kẻ địch của Pandora, kẻ địch của cô, kẻ địch của Keith . . .

Không thể để cho bọn họ tiếp tục tồn tại, không thể để cho bất hạnh xảy ra lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cô đặt Keith trong cây khô trên không trung, dây leo trên trăm năm tạo thành một lưới bảo vệ chắc chắn, bọn chúng quần vào cổ thụ đã chết trăm năm, ruột cây rửa nát xong thì tạo thành bức tường ngăn cản thiên nhiên. Vẩy rượu thuốc đuổi rắn ở chung quanh, rồi cài đặt mấy bẫy rập đơn giản.

Chuyến đi này có lẽ không trở về được, không ai biết được. Lý Lộc dùng áo rằn ri của mình lót một tầng cho Keith, áo chống đạn cũng bảo vệ trên người anh. Cuối cùng, cô bỏ trang bị định vị vào túi Keith.

Tất cả bố trí xong, Lý Lộc nhìn Keith một cái cuối cùng, không đành lòng hôn trán của anh một cái, yên lặng 2-3 giây, cuối cùng vẫn kiên định lui ra khỏi động cây.

Dương sẽ tìm đến anh rất nhanh, nếu như cô không về được, Dương cũng sẽ đưa Keith đến chỗ an toàn, Dương chính là một đồng bạn đáng tin cậy. Chỉ cần trở lại Newyork, thì sẽ lấy được mấy ống huyết thanh của cô trong bệnh viện của Carl. Mặc dù có thể không đủ dùng, nhưng có chút ít còn hơn không.

Keith lo lắng giãy giụa, nhưng không cách nào tỉnh lại, anh cảm thấy Lý Lộc đang rời xa anh, rời khỏi phạm vi anh có thể chạm đến mà không do dự chút nào.

Có lẽ là nằm mơ, giấc mộng khó chịu này thật quá đáng ghét, phải sớm tỉnh lại mới được. Anh loáng thoáng cảm thấy như vậy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có tỉnh lại.

50. Q.4 - Chương 10: Căn Cứ Thí Nghiệm

Trước hăng thí nghiệm, binh đoàn của gia tộc Akis chuyên phòng ngự nơi này dùng bao cát xây lên phòng tuyến lần nữa, ba giờ sáng, nhiệt độ hạ thấp rất nhiều, không khí vẫn ẩm ướt, nhưng đã thoải mái hơn ban ngày nhiều, khiến người ta buồn ngủ.

Một đại binh cầm hai lon cà phê trong tay từ bên ngoài trở lại, đưa cho đồng bạn một lon, mình tự kéo ra móc kéo, ừng ực ừng ực nuốt chửng cạn sạch.

“Tại sao là cà phê?” Đồng bạn có được cà phê cũng không cảm kích.

“Tỉnh hồn, ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu không sợ kẻ địch sẽ trở về gây rối sao?”

“Hắc, nói hươu nói vượn, cậu không nghe người ở tổ nghiên cứu nói là người ta đến cứu người sao, đã cứu đi rồi, sao mà quay về được?”

Nghĩ đến người trước đó xem, nghe nói người được cứu ra bị nghiên cứu đến nửa sống nửa chết, nếu đã đi ra ngoài, trước tiên dĩ nhiên là trở về trị liệu mới đúng.

“Cậu nói, vật thí nghiệm bị mang về đó, còn có thể cứu lại được không?”

“Tôi thấy 100% là không được, cậu không nhìn thấy à. Trước kia chúng ta đều nghe nói vật thí nghiệm rất mạnh, thật không ngờ lại mạnh như vậy, hôm nay thấy mới tin. Nghiên cứu như vậy mà bọn họ cũng làm, nhất định sẽ bị trời phạt.”

“Người đang làm trời đang nhìn, đừng nói nhiều như vậy, lo đứng gác đi.”

Hai người dứt quãng nói chuyện phiếm, căn bản không có chú ý tới một bóng đen tránh khỏi tầm mắt của bọn họ, dọc theo bóng tối, phá vỡ tường rào rồi đi vào.

Lý Lộc không có ý định kinh động bất luận kẻ nào, cô đã phá hủy hết tất cả camera trong hăng thí nghiệm, cũng xem là dọn đường sẵn, dự phòng cho cơ hội trở lại. Trong lối đi có rất nhiều vết máu, có vết đã khô khốc, thi thể đã được chở đi hết. Lý Lộc còn nhớ rõ vị trí khu thí nghiệm, trong tư liệu Z gửi có một nơi đánh dấu sao, Z nói đó là máy vi tính điều khiển khu trung tâm thí nghiệm, bởi vì tuyệt đối chia lìa với bên ngoài, chẳng những không kết nối Internet, ngay cả dây điện cũng độc lập phát điện và có trang bị trữ điện riêng. Máy vi tính kia ghi chép tất cả số liệu thí nghiệm, bao gồm các chất tạo ra Hell Drop.

Trải qua hỗn loạn ban ngày, tất cả mọi người có vẻ mệt mỏi không chịu nổi, bọn họ đang tuần tra quanh hăng thí nghiệm, tinh thần đều không đủ. Lý Lộc tránh được vài nhóm tuần tra, đi tới trước một cái cửa dịch áp.

Bên kia cửa là trung tâm máy vi tính điều khiển. Chỉ có nhân viên có quyền cao nhất mới có thể vào. Lý Lộc nhìn thấy máy nhận diện trong đen, và máy bấm mật mã ở bên cạnh cửa.

Trước khi tới đây, Z đã từng khuyên cô: “Không nên cử động sơ suất, trừ phi vận dụng xe tăng, nếu không thì không mở cửa dịch áp ra được đâu.

Dù từ bên ngoài nổ hự khóa cửa, nhưng bởi vì trong ngoài khí ép khác nhau, nên không cách nào mở cửa. Bởi vì lúc trong phòng không ai sẽ tự động hút hết không khí. Theo như công suất của máy bơm hơi mà Z đưa cho, trong vòng một giờ bên trong phòng sẽ biến thành trạng thái chân không không thích hợp cho loài người sinh tồn.

Cơ mật làm ăn của Đa Duy Cống được bảo vệ vô cùng nghiêm mật. Nhưng bọn họ quên một điều, tất cả các biện pháp phòng ngự đều là xây dựng trên lý do phòng ngừa cơ mật bị trộm. Bọn họ cho là những thành phần chế thuốc và số liệu thí nghiệm rất trân quý, khiến người người trên thế giới đều vắt hết óc muốn có được. Bọn họ lại quên, có một vài người, không xem lấy được là mục tiêu, mà lấy phá hư làm mục đích.

Phá hủy số liệu máy vi tính ở trung tâm điều khiển rất nguy hiểm, nhưng lại là nhiệm vụ Lý Lộc không thể nào từ bỏ. Cô không thể lừa gạt mình, lúc thấy Keith biến thành bộ dáng kia, cô phần hận đến không biết như thế nào cho phải. Nhất định phải tiêu trừ căn nguyên của tội ác.

Lý Lộc rút ra hai viên kẹo cao su ngậm vào trong miệng giữ vững tỉnh táo, hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ nào cũng không thể để đại não nóng lên, trước kia không thể, hiện tại cũng phải khống chế mình. Cô ngẩng đầu nhìn lỗ cửa sổ thông khí trong hành lang, theo đó tìm được một ngã ba. Để tạo ra căn phòng chân không, lỗ thông khí ở phòng máy vi tính tại trung tâm điều khiển cũng cần cách ly. Nhưng việc này không gấp, máy hút không khí đã ở gần đây rồi.

Khi còn ở Newyork, có một lần Carl đã từng thảo luận với cô ưu khuyết điểm của Tây y và Trung y, anh ta nói Tây y là ngựa đầu gối đẩy, Trung y lại thường dùng phương pháp trái ngược? Tác chiến cũng giống như Trung y, nhức đầu thì đi chữa chân, đau chân thì tới chuyển đầu, thường thường có thể đánh bất ngờ lúc người ta không phòng bị.

Máy hút không khí đang ở trong một căn phòng điều khiển khác. Phòng điều khiển cũng phải tùy thời giữ vững không khí đầy đủ, Lý Lộc liền xâm nhập từ đường ống thông gió, mặc dù đường ống hẹp, nhưng đó là đối với hình thể của đại binh, người phương Đông có bộ xương nhỏ hơn có thể đoạt lấy ưu thế tuyệt đối trong nhiệm vụ lần này.

Trước đây, định vị không phải là sở trường của Lý Lộc, ít nhất ở lúc còn là học sinh, cô thường thường khổ sở vì lạc đường. Nhưng là bây giờ đã qua nhiều năm rồi, bất luận là kinh nghiệm hay thói quen cũng xảy ra nhiều biến hóa, chuyện không am hiểu trước kia cũng từ từ quen.

Ở trong đường ống hẹp, ít gặp phải ánh sáng thông khí, Lý Lộc đang tính toán phương hướng. Ước chừng vài phút sau, rốt cuộc đã đi đến vị trí. Không khí xông ra cửa sổ thoát khí o o, Lý Lộc cúi đầu nhìn vào trong phòng, chỉ có ngọn đèn mờ mờ đang bật. Cô cẩn thận tìm tòi có camera theo dõi hay không, thật bất hạnh phát hiện một cái ở góc tường trên nóc, hơn nữa còn đang sáng đèn.

Cầm súng bắn? Không được. Lúc ban ngày đi vào đã làm không ít chuyện thế này, mỗi cái camera bị hủy hoại đều phát ra tiếng động lớn. Có phương pháp gì vừa có thể không phá hư trang bị theo dõi, lại làm cho phòng quan sát không thấy được tình huống của nơi này không? Dưới tình huống này, Dương sẽ làm như thế nào? Không nghĩ ra được, Dương am hiểu lên vào, còn cô am hiểu mạnh mẽ đêm tới, cần bản không phải cùng một loại hình.

Lý Lộc phiền loạn, kẹo cao su bị nhai đến nát như vô vị. . . . Kẹo cao su?

Chất lượng kẹo cao su của nhãn hiệu này thật tệ, cắn mấy cái đã như ra, nhét kẽ răng? . . .

Nhớ là cư dân Nam Mỹ thích dùng một loại vũ khí gọi là thổi tên, chỉ cần một cái ống rỗng, là có thể phóng vũ khí ra ngoài.

Đúng rồi, ống rỗng ống rỗng, ống rỗng cũng có sẵn.

Lý Lộc từ trong túi hông rút súng ngắn ra thay nòng súng, bởi vì Vincent đã sửa súng thành loại có thể bắn đạn liên tục, vì dự phòng nòng súng mạnh khiến vận tay biến hình, còn cho cô mang theo hai cái nòng súng khác. Hiện tại vừa đúng có công dụng.

Cô nhét kẹo cao su đã nhai xong vào miệng nòng, vươn ra từ ô vuông cửa thông gió, nhắm ngay camera mà thổi. Một vật thể trắng trắng chớp nhúa phóng ra như đạn, đánh cái pep vào trên lỗ theo dõi.

Lý Lộc đập ra cửa thông gió nhảy xuống. Không gian rất lớn, bầu trời cách mặt đất chừng hai tầng lầu. Cô nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên máy hút không khí, bên cạnh có một thùng dầu hắc, sênh sênh đen như mực, nhìn rất ghê tởm. Lại gặp may! Lý Lộc không chút do dự nắm lên cái xẻng trong thùng, xúc một đồng dầu bắn, phi thân nhảy một cái với tới xà nhà, rồi lại đưa tay vẩy lên camera một tầng dầu hắc.

Cùng lúc đó, ở trong phòng quan sát, một gia binh vắt hai chân trên bàn điều khiển, chuyên tâm đọc tiểu thuyết trong tay. Camera theo dõi rất nhiều, cũng đã bị tổn hại hơn phân nửa, còn chưa kịp thay. Tối hôm nay phòng giữ chủ yếu dựa vào tuần tra, khiến vị đại binh này cảm thấy thoải mái rất nhiều. Chỉ cần cách không lâu nhìn màn ảnh một cái là được. Hắn không nhớ rõ camera trong phòng hút không khí có bị hư không, hơn nữa cũng không có phát hiện hình ảnh trong phòng kia đột nhiên xám đi, năm giây sau liền trở thành khoảng không gian đen kịt, hoàn toàn hư hại rồi.

Lý Lộc thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cảm ơn cuộc sống nhân nhả của nhân dân Đa Duy Cống, nên mới quên trước quên sau, chuẩn bị thứ ô uế này cho cô dùng lúc xâm nhập. Lại nói, kể từ sau khi vào vùng này, cô thường hay lợi dụng phế vật. Ngoài ra, Keith hình như cũng như vậy. Trong óc Lý Lộc đột nhiên nhớ đến con chuột trong rừng mưa trước đây, thịt thì bị ăn, hàm răng dùng để làm kim miệng nhọn, da lông còn bị dùng để chặn camera theo dõi. Nếu như có thể trở về, nếu như Keith có thể khỏe lại, nhất định phải ăn một bữa tiệc thịt chín thật lớn thật ngon.

Cô tìm được ống khí thông đến trung tâm điều khiển máy vi tính, hiện nay, căn phòng kia nhất định là chân không, hơn nữa còn phong kín tất cả đường ống đi thông nơi đó. Lý Lộc kéo tờ giấy A4 ra từ trong túi tiền, phía trên in bản đồ bên ngoài Đa Duy Cống là Vincent chuẩn bị cho cô.

Cô xé giấy ra, chia ra dán vào hai phần plastic bomb, chia ra hai phần, một phần ném vào trong đường thông gió.

Mở cửa gió ra, cô thao tác máy hút không khí vận chuyển ngược lại, rất nhanh liền nghe được tiếng không khí lưu động ừng ừng. Khi Z lấy được bản đồ kiến trúc của hãng thí nghiệm thì Dương đã từng đánh giá đường ống thông gió như sau: nếu như là tôi, sẽ không chỉ cài đặt một cái lưới.

Lý Lộc theo bản năng vuốt ve tay trái của mình, cái tay này nửa năm trước từng tổn thương nghiêm trọng, theo cách nói của Carl, trước khi khởi hành dùng vận động mạnh, dù sao cũng là dùng tổ chức xương sườn mềm cải tạo thành xương ngón tay, cường độ không so được. Mấy ngày nay thể xác và tinh thần mệt mỏi, cả thân thể cũng cảm thấy hơi theo không kịp.

Vì ở trong khoảng thời gian ngắn chuyển đầy đủ không khí cho phòng máy vi tính ở trung tâm điều khiển, công suất của máy hút không khí rất lớn, Lý Lộc tính toán cục giấy này đã bị thổi hết rồi, liền cho nổ tung ở vị trí cản trở dòng khí chảy ra.

Một tiếng nổ âm vang truyền đến, ước chừng là chỗ cách một lối đi đã bị nổ rồi, báo động vang lên trong không gian cả hãng thí nghiệm: “Báo động màu đỏ, phòng máy vi tính ở trung tâm điều khiển bị xâm lấn, tất cả đơn vị hành động tiến về trợ giúp. Lặp lại, báo động màu đỏ, phòng máy vi tính ở trung tâm điều khiển bị xâm lấn, tất cả đơn vị hành động tiến về trợ giúp.”

Lý Lộc lại quăng một cục giấy vào ống dẫn khí, đường ống bị phong kín càng gia tăng công suất ra gió. Bên ngoài phóng điều khiển máy hút không khí, tiếng bước chân vội vã chạy qua lung tung, hiển nhiên là muốn chạy về phía chỗ bị hại. Đây chính là chỗ khác nhau của Trung y nhúc đầu chữa chân và Tây y đau đầu chữa đầu, Lý Lộc chính là đang trị chân, bọn đại binh thì chỉ lo chạy đến nơi bị nổ, căn bản không có phát hiện đầu sỏ gây nên đang tiếp tục phá hư khi bọn họ hoảng loạn.

Cục giấy thứ hai khẳng định cũng đã rơi vào phòng máy vi tính ở trung tâm điều khiển. Có lẽ bây giờ nơi đó còn đang cháy, chỉ là ngọn lửa bình thường không cách nào khiến Plastic Bomb nổ tung. Quả trước đó là mặt hàng phổ thông mà Brad cho cô, mà quả Plastic Bomb thứ hai là ra từ tay Vincent, uy lực phá hư lớn kinh người. Lý Lộc nhấn hộp điều khiển. Lần này, toàn bộ mặt đất đều rung động, ngay cả báo động cũng im.

Trung tâm điều khiển máy vi tính và hệ thống báo động kết nối nhau, có thể xác định, món đồ kia không thể cứu được rồi, hơn nữa, tốp gia binh đi tra xét đầu tiên có lẽ không người nào may mắn sống sót. Nhiều tiếng bước chân vang lên hơn nữa, đám đại binh vội vã chạy tới phòng máy vi tính ở trung tâm điều khiển.

Mà Lý Lộc thì từ bên trong mở cửa khóa đi ra, đường đường chánh chánh đi ra phòng hút không khí.

Trung tâm điều khiển máy vi tính bị hư hại đã tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn cả bị cúp điện. Ban ngày bị cúp điện ngắn ngủi đã khiến gần mười vật thí nghiệm chạy khỏi, nhưng dù sao không phải tất cả vật thí nghiệm đều có phản ứng nhanh chóng, còn có một số lớn không tự vạch cửa đi ra, bọn họ bị điện giật sợ, cho là chỉ cần cửa không mở thì vẫn có điện cao thế chạy qua.

Hiện tại, cửa dịch áp lại tự động văng ra, trong lối đi vẫn sáng, khiến mấy chục vật thí nghiệm này nhận ra thế giới bên ngoài tốt đẹp dường nào.

Nếu như hỗn loạn một ngày trước chỉ là một cơn sóng nhỏ, như vậy lần này liền biến thành một trận ôn dịch bạo phát.

Lý Lộc không muốn dây dưa nhiều với bọn đáng thương này, mỗi lần đều ỷ vào ưu thế tốc độ hất bọn họ ra. Nhưng mà cô không thể không ngừng lại ở nơi ra vào. Một cô gái trẻ tuổi ngồi ở trên bậc thang, ngăn chặn đường đi của cô, phía sau cô gái là một cái ngã ba. Trong tay cô ta cầm một cây súng trường, không coi ai ra gì mà vuốt vuốt, thỉnh thoảng dùng họng súng nhắm ngay vị trí Lý Lộc.

Địa hình bất lợi với Lý Lộc, ở trong hành lang thật dài, ánh đèn màu trắng sáng chiếu lên chung quanh trắng bệch, không có chỗ nào để ẩn nấp.

“Chắc cô là A Nặc, có lời gì cứ việc nói thẳng, đừng cố làm ra vẻ huyền bí ở đây.” Lý Lộc nói.

Từ sau khi Keith bị bắt đến bây giờ, đã trải qua hai lần đi máy bay, một lần nhảy dù, bốn ba một đoạn dài, tập kích bất ngờ kho vũ khí, hai lần ra vào hãng thí nghiệm, Lý Lộc đã bắt đầu cảm nhận được mệt mỏi, ngay cả tay trái cũng mơ hồ đau. Nếu không cần thiết, thật sự không muốn dây dưa quá nhiều, Keith còn ở chỗ kia chờ đợi cô trở về.

A Nặc dùng một ngón tay xoắn tới xoắn đi bím tóc mình, xoay đầu không rõ chân tướng nói, “Cô có gì tốt? Tại sao thiếu gia Brando phải thích thứ người như cô thế?”

“Khuya khoắt cô ngồi ở chỗ này chính là vì ghen?”

“Vậy khuya khoắt cô xuất hiện tại nơi này là để ăn trộm sao?”

Trong lối đi sau lưng Lý Lộc, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền đến. Bước chân nặng nề, tạp nhạp, đang lui đến cửa ra vào. Nhưng cô vẫn không nhúc nhích, nguy hiểm sau lưng vẫn kém trước mặt. Lý Lộc cũng biết mình không gượng được bao lâu nữa, còn đối với phương thì đang chờ đợi cô sức cùng lực kiệt.

“Xem ra cô đã thả vật thí nghiệm được cải tiến ra rồi. Nhóm người này cũng không dễ đối phó, bọn họ thông minh hơn hôm qua. Bởi vì trí nhớ không tệ, cho nên nhớ cảm giác bị điện giật, không giống mấy tên

ngày hôm qua, luôn không nhớ lâu.” A Nặc dừng một lát còn nói, “Nhưng đàn cũng có chỗ tốt của đàn, không nhớ lâu mới có thể dừng cảm tiến tới.”

Hai bên bị phá hủy và đang tiến hành phá hủy rất cuộc xuất hiện tại phía sau, những vật thí nghiệm hơi có trí khôn phối hợp với nhau, tiến hành chém giết hữu hiệu hơn. Đầu đạn bắn chệch vào hành lang kim loại bị dội lại, Lý Lộc hơi nghiêng đầu, né khỏi một viên đạn lạc.

A Nặc lại cười rất vui vẻ: “Dĩ nhiên, tôi vẫn thích thứ có trí nhớ lâu hơn.”

Cô ta ngừng cười, trong lúc bất chợt liền thay đổi thành âm trầm, nói với mớ hỗn loạn sau lưng Lý Lộc: “Tất cả đều dừng lại cho tôi!” Lý Lộc đối mặt A Nặc, cũng có thể nghe ra hỗn loạn sau lưng bị mệnh lệnh của cô ta làm dừng lại. Súng cũng từ từ dừng lại. Không lâu lắm, các gia binh chỉnh đốn đội viên còn sót lại, vòng qua từ bên cạnh Lý Lộc, xếp hàng trước mặt của A Nặc.

Bọn họ là binh đoàn của gia tộc Akis, địa vị cao hơn đám lính đánh thuê đóng ở ngoài, cơ mật tiếp xúc cũng nhiều hơn, đều biết nhân vật A Nặc này.

“Toàn bộ đi ra ngoài, nơi này có chúng tôi là được.”

Một đội trưởng do dự quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Lộc hỏi: “Vị này là?”

“Chính là phần tử kinh khủng hai lần làm nổ nơi này vào ngày hôm qua và hôm nay.” A Nặc cười “Hi hi” nói, “Mau mau đi ra, nhưng nếu như muốn chết, ở lại chỗ này cũng được.”

Nghen nói như vậy xong, cũng không ai dám lưu lại, chỉnh đội lập tức rút lui ra bên ngoài.

Lý Lộc cúi đầu ổn định hô hấp, chẳng quan tâm bên ngoài xảy ra chuyện gì. Những vật thí nghiệm sau lưng có lẽ bình thường bị A Nặc làm sợ, A Nặc bảo bọn họ đứng lại, lại thật sự đứng lại không dám động.

A Nặc vui vẻ nói: “Nhớ lâu cũng có chỗ tốt của trí nhớ lâu, vẫn là cải tiến tốt hơn, mặc dù thời gian bảo đảm chất lượng tương đối ngắn.” Nói xong, ngón tay chỉ Lý Lộc, ra lệnh cho đám vật thí nghiệm kia, “Đây là kẻ địch của bọn này, giết cô ta đi.”

Lý Lộc mạnh mẽ lật người, tránh khỏi một quyền từ sau đánh tới, tay phải của cô chống lên bả vai của người tập kích, lúc bay qua đỉnh đầu hắn thì tay trái nâng súng nhắm ngay đầu hắn bắn một phát.

Vật kia phản ứng hết sức nhanh chóng, đầu nghiêng qua bên cạnh, đầu đạn liền bắn lên bờ vai của hắn. Bị trúng xương, hắn kêu gào bị thống một tiếng, mắt đỏ giận dữ. Chưa đánh lui tên này, tên khác lại nhào đến, Lý Lộc nháy mắt lọt vào nguy cơ.

Trên mắt cá chân đột nhiên cảm thấy đau, là một tên khác bắt được cô. Lý Lộc bắn liền ba phát đạn, cuối cùng bắn trúng một viên vào hốc mắt, tránh thoát hắn, mắt cá chân đã bị cào một lớp da, máu từ ống quần rỉ ra.

Lý Lộc quay ngược lại mấy bước, dựa lưng vào tường, ít nhất như vậy sẽ không chịu địch hai mặt.

A Nặc đang cao giọng hoan hô: “Good Job, số ba tiếp tục cố gắng lên!”

Số ba là chỉ vật thí nghiệm bị bắn trúng xương vai, hắn tức giận quát lên, đẩy đồng loại khác ra phản pháo trở lại. Lý Lộc đồng thời bị ba vật thí nghiệm vây công, mà ở phía sau của bọn họ, còn có những vật thí nghiệm càng tụ càng nhiều. Mấy chục tên nghe tiếng mà đến, chen lấn đẩy người trong đường đi.

51. Q.4 - Chương 11: Người Hắc Yêu Không Phải A Nặc

Lý Lộc tự tiện hành động đã khiến Pandora bị rối loạn, sự tranh đấu gay gắt của tổ thi hành và tổ hậu trường bị đưa lên mặt bàn. Tổ hậu trường và tổ thi hành của Pandora là hai tổ chức khác nhau, so với tổ thi hành chỉ có vven mấy người, tổ hậu trường có thể lực rất rộng, Dương, Z và Dora bởi vì thường tiếp xúc tình báo bí mật, liền giữ chức làm cây cầu kết nối giữa tổ thi hành và tổ hậu trường.

Trong cuộc họp đường xa, có người đưa ra phương án để Lý Lộc tự sinh tự diệt, hơn nữa có ý nghĩ này cũng không chỉ một người. Dora và Dương đưa ra kháng nghị mãnh liệt. Khiến ý kiến ủng hộ và phản đối tranh chấp không ngừng.

Dù là Dương hay Dora cũng biết tại sao lại có người nói lên đề án nhằm vào Lý Lộc. Lý Lộc giống như là một vũ khí mạnh mẽ, người có cô sẽ cảm thấy an toàn có bảo đảm, nhưng có một ngày, đám chủ nhân của cô đột nhiên phát hiện, thì ra vũ khí này cũng có ý nghĩ của mình, cũng sẽ tự chủ trương hành động, vì vậy các chủ nhân sợ, bọn họ sợ có một ngày vũ khí kia tự chủ trương quay hòng súng lại, khai hỏa vào bọn họ.

Bọn họ không hiểu rõ gì cả, căn bản không hiểu rõ ý nghĩa của Keith đối với Lý Lộc. Trên thế giới này người có thể làm cho cô ấy tự chủ trương không nhiều lắm, rất dễ nhận thấy, cô ấy đặt người đàn ông kia ở vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng, vì vậy sau khi biết anh ấy bị thương rồi lại mất tích, mới có thể bất chấp tất cả rời đi.

Những người ở tổ hậu trường kia, hiển nhiên bị cuộc sống hòa bình ở hậu trường làm cho ngu ngốc rồi, có người đã quên mất, người làm việc phía trước không phải là tay sai, công cụ, hay đồ vật của đám người sau hậu trường, bọn họ ngang hàng ở trong Pandora.

Lúc 25 người chấp hành liều chết chiến đấu, có người sẽ chỉ ở trong phòng tắm nắng ấm áp uống Asam, xem tạp chí The Times. Thường nói người động não cao cấp hơn người lao lực, nhưng đối với Pandora mà nói, tổ thi hành bỏ ra tuyệt không ít hơn nhân viên hậu trường.

Dương không nhường bước chút nào với các gia tộc hậu trường sau webcam, anh nói: “Hôm nay các vị có thể bỏ qua Lý Lộc, ngày mai chẳng phải cũng có thể tùy ý bỏ qua những người khác? Đối với quyết định này, tổ thi hành sẽ không thỏa hiệp.”

Z thì lạnh lùng bỏ xuống một câu nói: “Tôi biết rõ mấy người có đòn sát thủ gì, không phải là đưa tư liệu của chúng tôi cho phe đối địch sao, đừng quên tôi cũng có tư liệu của các vị, cũng có thể làm như thế. Tổ hậu trường không muốn ra lệnh, vậy chúng tôi tự do chọn lựa hành động không được sao. Hành động lần này không liên quan với Pandora, là ý chí tập thể của 24 thành viên trong tổ thi hành.”

Cô nói xong, không đợi tổ hậu trường đáp lại, đã tắt máy đi.

“Đám người này.” Dương cắn răng nghiêng lợi.

Lúc này bên Dora truyền đến tin tức: “Các loại máy bay và cho phép xuất cảnh đã làm xong, quân đội Mexico sẽ phối hợp hành động của các cậu.”

“Cậu làm được?”

Dora trả lời: “Một cái nhắc tay thôi, quân đội Mexico để ý Đa Duy Cống cũng không phải là một ngày hai ngày rồi, chỉ là khổ nỗi quân lực không bằng bọn họ. Tôi thu cuộc đại loạn ở Đa Duy Cống từ vệ tinh rồi truyền tài liệu qua, bọn họ cũng rất vui lòng toại nguyện cử hành ‘diễn tập quân sự’ một lần ở Đa Duy Cống.”

“Cảm ơn cậu.”

“Một cái nhắc tay thôi. Tôi đã chuẩn bị xong, nhóm máy bay đầu tiên đang chuẩn bị lên đường, cậu thì sao?”

“Mọi chuyện sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.” Dương nói.

Hương vị của máu tỏa khắp ở trong không khí. Có của Lý Lộc, cũng có của vật thí nghiệm.

Âm thanh vỗ tay của A Nặc có vẻ cực kỳ đột ngột, cô ta hoan hô: “Lý Lộc, cô đang bị báo ứng, cô khiến thiếu gia Brando đau lòng, cô sẽ không được chết tốt.”

Lý Lộc im lặng không đáp, chuyên tâm duy trì chuyện trước mắt.

A Nặc còn nói: “Cô biết không, hiện tại thiếu gia Brando không thích cô.” Cô ta hả hê biểu thị công khai, “Bây giờ ngài ấy thích tôi, ngài ấy thích A Nặc, không phải cô!”

Hương vị của máu tỏa khắp ở trong không khí. . . .

Vật thí nghiệm do dự, bọn họ bắt đầu cảm thấy hỗn loạn. A Nặc bảo họ công kích người này, bọn họ ngoan ngoãn công kích, là bởi vì bọn họ đánh không lại A Nặc. Trong thế giới của họ, người thắng làm vua, nghe theo A Nặc không có gì không đúng.

Nhưng, dòng máu lại nói. . . .

Mùi của người này khiến bọn họ hỗn loạn, cái mùi quen thuộc này, cái mùi hòa tan giữa xương người và máu, là thứ họ không cách nào cự tuyệt, tựa như một phần của cơ thể mình đến từ máu của người này.

Lý Lộc từ từ ngưng động tác. Công kích đánh úp về phía cô giảm bớt, tốc độ né tránh của cô cũng chậm dần. Trên mặt vật thí nghiệm này xuất hiện vẻ hỗn loạn, Lý Lộc không khỏi nghĩ, bọn họ thật sự không có tình cảm sao?

Con người không hề đồng ý là chó và mèo có cùng trí tuệ với con người, bắt lấy bọn chúng rồi bồi dưỡng thành vật cưng của mình, bắt chúng tuân theo quy tắc loài người yêu thích. Khi không cần chúng, thì ném chúng vào nồi đun nước, lý do rất đơn giản, bởi vì bọn chúng không phải là người, cho nên dù bị giết bị ăn, cũng sẽ không cảm thấy rất đau.

Chuột bạch bị lấy làm vật thí nghiệm, khi quá sức chịu đựng cũng biết tự sát, cá voi trắng không chịu nổi biển vấy mỡ cũng sẽ tự sát, những vật thí nghiệm trước mắt thật sự không còn trí khôn gì của con người sao? Không đau đớn, không sợ chết, cũng sẽ không nhớ đến cuộc sống con người trước kia sao?

A Nặc vẫn đang nói: “Ngài ấy nói ngài ấy thích tôi, ngài ấy nói về sau để cho tôi tự do ra vào, ngài ấy cho tôi căn phòng thoải mái nhất, ngài ấy nói sau này đi đâu cũng dẫn tôi theo.” Cô ta giống như một đứa trẻ lâu ngày không chiếm được đồ chơi, sinh ra cố chấp mãnh liệt với món đồ chơi, đột nhiên không biết sao lại lấy được món đồ chơi, vì vậy nhìn thấy ai cũng muốn khoe khoang một phen, huống chi hôm nay lại còn đối mặt chủ nhân trước của món đồ chơi.

Cuối cùng, Lý Lộc rút cuộc có thể hoàn toàn ngưng động tác. Đám vật thí nghiệm đứng ở trước mặt cô ngẩn ngơ không biết phải nghe mệnh lệnh tiếp tục công kích của A Nặc mạnh mẽ, hay là kết nạp Lý Lộc thành một thành viên trong bầy của mình để sống chung.

Lý Lộc nâng cánh tay của mình lên, trong cuộc chiến vừa rồi đã bị thủng một lỗ, sau khi kéo ống tay áo, máu liền quanh co chảy xuống, cô đưa đến gần khoe miệng mút khê một hớp, phát hiện vẻ mặt của những vật thí nghiệm kia càng dần ra.

Mà chốc lát yên tĩnh rút cuộc lại khiến A Nặc nhận ra khác thường, cô ta dừng lại cơn lảo nhảm tự chứng minh, phát hiện Lý Lộc cũng đang nhìn cô.

Lý Lộc nhếch khóe miệng lên, ác liệt cười: “Hắn ta thích cô, hả? Hắn ta nói sau này sẽ cho cô tự do ra vào, cho cô căn phòng thoải mái nhất, đi đâu cũng dẫn cô theo? Cô có cái gì mà hả hê, cũng chỉ là một con vật cưng thôi. Cô nghĩ hắn nuôi cô như một con khỉ, một con chó hay con heo? Để cô tự do ra vào là hả hê rồi sao? Cô làm nô tài lâu rồi nên đã quên mất một người phải sống thế nào à? !”

Lý Lộc càng nói đến phía sau càng lớn tiếng, trên mặt A Nặc đã cứng ngắc, bộ óc có hạn của cô ta chưa kịp tiêu hóa nhiều thứ thế này.

Đợi cô ta phản ứng kịp muốn rống lại, thì Lý Lộc đã không còn ở đó, bụng A Nặc thấy rất đau, thì ra là bị đầu gối Lý Lộc đập trúng, cảm giác kia tựa như thọt bụng và nội tạng lên đến xương sườn.

A Nặc đau điên rồi, cô ta chưa từng điên khùng như vậy. Cô ta nảy sinh ác độc mắng những vật thí nghiệm kia, ra lệnh cho bọn họ tiến hành trả thù toàn diện với người phụ nữ tập kích cô, nhưng bọn họ co rúm lại rồi, dù là A Nặc hay là Lý Lộc, đều có lực chiến đấu không cách nào địch lại mà họ sợ, mùi trên người Lý Lộc lại càng thân cận hơn A Nặc nhiều. Bọn họ do dự nghi ngờ nhìn lên lẫn nhau, phát hiện ai cũng không làm chim đầu đàn, vì vậy cũng học được thủ tục sống sót của loài người từ xưa đến nay – lặng lẽ làm giàu.

Brando nghe thấy hằng thí nghiệm truyền ra tiếng vang khác thường là lúc rạng sáng, hẳn cả đêm không ngủ, các loại tâm trạng rối rắm trong lòng khiến hắn không cách nào ngủ, nâng ly cho đến hiện tại.

Hắn vệt màn cửa sổ ra nhìn xuống, nhìn thấy hộ vệ trong đình viện vội vã chạy tới hằng thí nghiệm trợ giúp, trái tim liền bắt đầu nhảy lên kịch liệt như đánh trống. Có một loại dự cảm, nếu như bây giờ chạy tới

hãng thí nghiệm, có lẽ, có lẽ có thể, có thể nhìn thấy cô ấy. . . . Hắn ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, có người còn đang khuyên giải hắn

Cả vấn đề an toàn cũng không chú ý rồi, trực giác đó thật rõ ràng, giống như có một lực lượng mạnh mẽ đang chỉ dẫn phương hướng.

Sau đó hắn quả thật gặp được Lý Lộc.

Lúc đó hắn còn cách bên ngoài tường thấp của hãng thí nghiệm khoảng mười thước, tường thấp đột nhiên sụp đổ ầm ầm. Nương theo ánh sáng từ đèn pin của mấy bảo vệ chiếu ra, thấy được giữa bụi mù và gạch đá, bóng dáng quen thuộc của Lý Lộc ngã bay ra ngoài, đụng mạnh vào gốc cây to hai người mới ôm hết.

Công kích của A Nặc vừa đơn giản vừa hữu hiệu, so với một số kỹ xảo kỹ thuật dựa vào lực lượng trùng điệp tạo thành tổn thương, A Nặc hoàn toàn dựa vào lực lượng để đạt hiệu quả tốt hơn. Cho nên động tác của cô chỉ cần một kích, mà không cần xoay người người mượn thế xông.

A Nặc đạp một cái lên xương ngực của Lý Lộc, Lý Lộc bị chấn choáng váng, nhưng cô rất tỉnh táo, trong khoảnh khắc sau lưng đụng vỡ bức tường rồi chạm phải cái cây liền biến đổi tư thế, cánh tay và chân kê thân thể, điều này cũng khiến cho cô làm ra phản ứng tức thì, tránh cú lên gối tiếp theo của A Nặc. Tay trái của cô đau nhức, nhất thời không nhịn được té quỵ dưới đất.

Cây kia trù bởi vì Lý Lộc đụng vào mà bị lồm một chút ra, thì còn có thêm cái hố sâu kế đó (do A Nặc bay tới nhưng Lý Lộc đã né ra mà tạo nên).

A Nặc lại như không cảm thấy đau đớn, bẻ bẻ cổ, gương mặt không quan tâm. A Nặc khiêu khích nhìn chăm chú Lý Lộc: “Nói tiếp đi, cô còn có thể nói gì, tôi lột đầu lưỡi cô xuống xem cô còn nói được gì. Cô chỉ là một người thất bại, chết ở chỗ này cũng sẽ không có ai nhớ cô. Ngài Brando không thích cô.”

Tinh thần A Nặc kích động, căn bản không chú ý tới Brando đang ở trong rừng cây sau lưng cô ta. Mặc dù chú ý có người và ánh đèn, nhưng chỉ xem là lính trong gia tộc thôi, không có quan hệ gì với cô ta.

Brando cũng khiếp sợ nhìn Lý Lộc đứng dậy từ dưới đất, trên mặt cô dính đầy bụi bặm, chẳng những cần chú ý công kích của A Nặc, còn phải đề phòng đám người không ngừng tăng nhiều chung quanh, hình như cô đã đặt mình vào hoàn cảnh nhất định phải chết, mà đáng chết nhất là cô vẫn lộ ra vẻ mặt bàng quang.

Một người hỏi bên tai hắn: “Thiếu gia, có cần trợ giúp tiểu thư A Nặc hay không?”

Brando nhìn đến mất hồn, thần chí của hắn đều bị sự tồn tại của Lý Lộc hấp dẫn, không có chú ý tới mình kiên quyết lắc đầu. Nhưng cho dù thần chí tỉnh táo, trong lòng cũng có chuẩn bị, chẳng lẽ hắn có thể gạt đầu công kích sao?

Lý Lộc nhổ nước miếng bên chân A Nặc, trên mặt vẫn lộ vẻ vô cùng khinh thường: “Nói nhảm đủ chưa hả, tay sai?”

Mặt mày A Nặc méo mó, co quắp, là vẻ dữ tợn Brando chưa từng thấy. Cô ta vừa hét lớn: “Câm miệng, câm miệng, câm miệng. . . .” vừa đụng vào Lý Lộc.

“Đây chính là thứ anh chế tạo ra à, Brando? Anh đã chế tạo ra thứ gì thế?” Lý Lộc thở dài, gia tăng né tránh trước những quyền cước như gió bão của A Nặc. Tốc độ của đối phương quá nhanh, chỉ có thể tránh được chỗ yếu, tổn thương đang không ngừng gia tăng.

Brando hoàn toàn ngẩn người tại đó, hắn đã thấy sự tranh đấu giữa nhiều vật thí nghiệm, xem quen khảo nghiệm sức chịu đựng cực hạn của bọn họ, vốn tưởng rằng đã nhìn quen, sẽ không còn ngạc nhiên than thở. Nhưng bây giờ thấy Lý Lộc và A Nặc, hắn lại cảm nhận được sợ hãi. Không phải cảm thán không phải ngạc nhiên, mà là sợ hãi thuần túy.

Hắn rốt cuộc đã làm ra thứ gì. Bị đánh thế này nhất định rất đau, hắn rất rõ ràng các số liệu thí nghiệm của A Nặc. Lý Lộc lại như chẳng có cảm nhận được, sắc mặt xanh mét, vẫn phòng ngự không lùi bước, cũng tùy thời phản kích.

Hắn rốt cuộc chế ra thứ gì!

Ánh sáng và tiếng người huyền não khiến A Nặc càng thêm hưng phấn, thể lực của cô hoàn toàn tràn đầy, muốn phát tiết hết năng lượng đã dành dụm nhiều ngày chưa dùng.

Brando rối rắm giãy giụa trong lòng, không biết nên như thế nào cho phải, có lẽ một Lý Lộc đã chết thích hợp hẳn hơn, xử lý xác của cô thành loại chống phân hủy, rồi sau đó đông cứng trong hầm băng. Nhưng như vậy Lý Lộc và Lý Lộc trong trí nhớ đâu có gì khác nhau, vĩnh viễn đều là trạng thái tĩnh, không cách nào ôm cũng không cách nào chế tạo thêm kỷ ức. Cuộc sống như thế có ý nghĩa gì?

Brando ngây ngô đứng vậy dần dần ý thức được, từ đầu đến bây giờ, ánh mắt của hắn truy đuổi luôn là Lý Lộc, hơn nữa cũng chỉ có một mình Lý Lộc. Không có A Nặc, không có ai khác.

Trong tai nghe của Lý Lộc lại truyền tới âm thanh.

“Em đang ở đâu?” Là âm thanh của Dương. Tần số rõ ràng hơn rất nhiều, không còn có tạp âm. Lý Lộc biết mình đã vượt qua khu vực quấy nhiễu tín hiệu, chân chính vào thủ phủ của người Đa Duy Cống.

Lý Lộc tìm cơ hội dùng sức đá văng ra A Nặc đang dây dưa đánh đấm không ngừng, sặc ra một ngụm máu mới nói: “Đi đón Keith trước đi.”

“Đã đón được, 79 phút sau bắt đầu oanh tạc, chúng tôi đang lên vào đối phó lực lượng trên không ở Đa Duy Cống, em nhanh chóng rút lui đi.”

“Anh đùa gì thế, Liên Bang Mỹ sẽ không làm như vậy.” Lý Lộc vừa tránh né công kích của A Nặc, vừa nhỏ giọng oán trách.

“Liên Bang nổ nơi này cũng không có chỗ tốt gì, sao lại muốn nổ? Huống chi, ông chủ phía sau chúng ta lên tiếng, nếu chuyện này Good Job, thì có thể đẹp tiệm ít nhất mười năm.”

“Nếu anh nói sớm hơn chút, tôi cũng không cần phiền phức đi nổ trung tâm điều khiển máy vi tính.”

“Lần sau chúng tôi sẽ kịp thời thông báo.”

“Chuyện cười này rất lạnh.”

“Cũng bởi vì chuyện cười này lạnh, cho nên mới muốn nói với em.”

“Sau đó xử lý như thế nào?”

”Giao cho chúng tôi báo cáo là được, đến lúc đó nói thành tổ chức khủng bố và tổ chức độc phẩm tranh chấp, có quốc gia nào nguyện ý ra mặt chinh phạt. Tóm lại, đây là giải đất không ai quản lý, muốn làm thế nào là chuyện của chúng ta.

“Các anh chơi được à, lực lượng phòng không của bọn họ. . . .”

“Yên tâm.”

Lý Lộc nhìn sắc trời, bình minh sắp đến rồi, trong rừng cây cũng sắp lộ ra ánh trắng. Sau lưng truyền đến tiếng vang nhỏ, là A Nặc rốt cuộc đứng vững vàng bước chân, bổ nhào lại lần nữa.

”Được, các anh cứ làm đi, tôi sẽ khiến nơi này càng thêm hỗn loạn. Lý Lộc nói, cô nhấn thiết bị nổ cuối cùng, thuận theo công kích của A Nặc, té ngã về phía sau, khi xác nhận A Nặc xông mãnh liệt vào cánh rừng, liền xoay ngược thân thể lại, che lấy đầu.

Trong nháy mắt, ngọn lửa trong rừng bộc phát ngất trời, A Nặc bị dòng khí mạnh cuốn lấy, ném mạnh lên tường rào hàng thí nghiệm, nhất thời choáng váng đầu. Khói mù đen đặc đặng đặng toát ra, khuếch tán, tiếng vang chấn động âm âm, mất đi an tĩnh trước bình minh.

Hồi lâu sau, Brando từ từ hồi hồn, trước mắt là một vùng tăm tối. Trên người nặng nề không biết bị cái gì đè. Hắn hơi di động, phát hiện bả vai đau vô cùng, ngay sau đó cổ cũng ướt át.

Xảy ra. . . . Hơi hoảng hốt mấy giây, Brando dùng sức đẩy bảo vệ đang che trên người hắn ra, chung quanh bừa bãi, có người rên rỉ không ngừng ngoa nguẩy thân thể, nhưng nhiều hơn là người hoàn toàn mất đi tri giác hoặc không rõ sống chết. Che trên người của hắn tổng cộng là ba người, trên lưng bị sóng nhiệt liếm ra vết phỏng nghiêm trọng.

Hắn mờ mịt đứng lên, không biết nên đi con đường nào.

A Nặc cũng không có bị tổn thương trí mạng, trên trán cô ta bị mảnh vụn bắn trúng, máu càng khơi dậy ý chí máu tanh của cô ta, Lý Lộc là “Nguyên Tố” mà nhân viên nghiên cứu nói, là căn nguyên mà cô ta có thể trở thành bộ dáng hiện nay, nhưng ở trong mắt A Nặc, Lý Lộc trừ là chướng ngại của mình ra thì không phải gì cả. Cô ta rất cố chấp với Brando, đứng lên sau dư âm vụ nổ, phát hiện Lý Lộc đang chạy về nhà lớn, A Nặc liền kinh hoàng, cô ta đoán được mục đích của Lý Lộc, cô ấy muốn đi giết thiếu gia Brando! A Nặc không để ý gì nữa, đuổi sát theo sau lưng Lý Lộc, cô ta nhặt súng ống tán lác trên mặt đất lên, bắn liên tục về phía Lý Lộc.

Ở dưới tốc độ phản ứng của hai người, súng ống đã không cách nào lấy được ưu thế, Lý Lộc tránh trái tránh phải, không có bị thương tổn, nhưng tiếng súng khiến người khác tụ lại càng lúc càng nhiều.

Lý Lộc nhớ tới, nơi này là Đa Duy Cống, tổng binh lực của hai gia tộc lớn ở Đa Duy Cống là tám vạn lính đánh thuê! Gương mặt Keith thoáng qua trước mắt, Lý Lộc đã chuẩn bị vĩnh viễn chia lìa với anh rồi. Dù là công kích của A Nặc, dù là chiến thuật biến người của gia tộc Akis, hay là vụ oanh tạc sắp tới, đều có thể trở thành nhân tố trí mạng. Nếu như không thể quay về. . . Lý Lộc nhớ tới, người đàn ông kia theo đuổi cô đã lâu, kết quả cái gì cũng chưa được, còn bị nghiện thuốc nữa.

Đúng, tuyệt đối không thể chết. Cô kiên định ngẩng đầu lên, nhìn A Nặc đã đến trước mặt cô, còn có bọn lính đánh thuê chung quanh bao vây tới, bèn nói với A Nặc như là quen lắm: “Kẻ địch nhiều vậy, chúng ta cùng đi hay là chia nhau đi?”

A Nặc ngẩn ra, không biết cô có ý gì.

Lý Lộc nở nụ cười: “Mặc dù người nhà Akis nhiều, nhưng chúng ta là lá bài chủ của nhà Druos, chúng ta sẽ không chết!” nói xong, xoay người chạy như bay.

Đám lính đánh thuê còn chưa biết tập kích hăng thí nghiệm là tổ chức hay nhân vật nào, nhưng thấy tốc độ xông tới chính xác của cô liền hỗn loạn.

A Nặc điên cuồng gào thét: “Giết cô ta, giết cô ta! Cô ta muốn đi giết thiếu gia Brando, mau giết cô ta!”

Nhưng A Nặc quên mất, sự tồn tại của cô ta còn là cơ mật của nhà Akis, chỉ có đội hộ vệ gia tộc mới biết thôi.

52. Q.4 - Chương 12: Dương Tập Kích Lại

Lúc này Lý Lộc lại lớn tiếng kêu lên: “Là Mary giết chết người kế nhiệm của gia tộc chúng tôi, đội ám sát số 11 chúng tôi theo lệnh bề trên đến lấy mạng của Brando!” Thật ra thì gia tộc Druos có đội ngũ ám sát hay không, và đội ngũ ám sát tên là gì, Lý Lộc hoàn toàn không biết, dù sao cô chỉ lo khích bác ly gián nên mới nói thế.

Đoàn lính đánh thuê nghe cô nói như thế lập tức liên tưởng đến mấy tình huống: thứ nhất, Lý Lộc là người gia tộc Druos phái tới báo thù; thứ hai, không chỉ có mình Lý Lộc tới, mà là cả một đội “ám sát số 11”, . . . Không, cũng có thể là “đội ám sát 11 người” có mười một người bị phái qua.

Nhất thời liền có người liên lạc đội bảo vệ gia tộc ở nhà lớn, nhắc nhở bọn họ tăng cường phòng vệ. Kết quả dĩ nhiên là không cách nào liên lạc.

Lý Lộc nhìn mặt mà nói chuyện, phát hiện đoàn lính đánh thuê truyền tin và sắc mặt khó coi của người sắp bên cạnh, tự nhiên đoán được kết quả, về phần tại sao lại không cách nào liên lạc Brando, nguyên nhân thì không thể suy đoán. Cô còn nói: “Brando đã bị đội trưởng của chúng tôi bắt về, tôi không chơi với mấy người nữa.” Nói xong, bỏ rơi bọn họ không hề cật tới.

Lúc đầu A Nặc còn muốn trách cứ Lý Lộc nói hươu nói vượn, nhưng vừa nghe liên lạc với thiếu gia Brando không được, thì trái tim liền bị nhéo chặt, cô thật rất lo lắng cho an nguy của Brando, dù Lý Lộc đang đứng ở đối diện thì cô cũng không doái hoài nữa, hung hăng lườm cô một cái, liền chạy về hướng nhà lớn.

Lý Lộc lại hô to lúc cô ta xoay người lại: “Ê, cậu đợi tôi một lát, chúng ta cùng nhau trở về nhà Druos!”

Đám lính đánh thuê vừa nghe, thì càng cho rằng A Nặc là đồng bọn của Lý Lộc. Vốn những lính đánh thuê tụ tập từ khắp nơi trên thế giới này cũng không nhận ra A Nặc, cho dù lúc này A Nặc đã từng lớn tiếng hô quát muốn giết Lý Lộc, nhưng bây giờ hỗn loạn như thế, ai còn nhớ những điều kỳ hoặc đó, vừa thấy A Nặc và Lý Lộc đều là phụ nữ, đều là loại phụ nữ da vàng gầy teo nhỏ, đều là loại phụ nữ da vàng gầy teo nhỏ có tốc độ nhanh, liền xếp hai người vào cùng một phe, giờ súng lên bắn điên cuồng.

A Nặc tức đến cơ hồ miệng muốn phun máu tươi, cô ta thật không biết trên thế giới còn có người mặt dày vô sỉ thế, thuận miệng là có thể nói ra lời nói dối hoang đường thiếu lịch sự, tại sao thiếu gia Brando lại thích người phụ nữ này! Cô nhất định phải vạch trần diện mạo thực của Lý Lộc với thiếu gia. A Nặc dù tùy hứng làm vậy, cũng biết lính đánh thuê là người mình, cô ta không muốn dây dưa nhiều với đám người ngu ngốc không thân quen cũng chưa biết mặt cô này, tránh trái tránh phải trốn vào rừng cây, chạy thẳng về nhà lớn.

Làm nổ máy móc cũng có thể nổ súng sướng thế, quả thật chỉ có người của Pandora mới làm được. Lý Lộc lại có mục đích khác, trừ trung tâm điều khiển máy vi tính, Lý Lộc biết còn có một vài người nhớ tài liệu trong đầu, cô phải tìm được bọn họ.

Khi Lý Lộc gặp phải đội bảo vệ hoặc đội lính đánh thuê, sẽ không lấy cứng đối cứng tiến công thẳng, mà sẽ bắt lấy một đội viên. Cô sẽ dùng vớ của đội viên này nhét đầy miệng của hắn, cho đến cổ họng, sau đó tiến hành ép hỏi. Sau mấy lần, thuốc tự khai cô mang theo đã dùng hết. Thuốc tự khai này là loại thuốc không chế tinh thần, không lưu thông trên thị trường, mấy viên trong tay cô đều là Dora cung cấp cho cô. Cô đi xuyên qua rừng rậm và vườn anh túc, thời gian trôi qua từng giây từng phút, đêm tối cũng sắp qua.

Cuối cùng, cô ngừng lại. Cô nhìn thấy căn nhà không lâu ẩn núp rất kỹ trước mắt. Một phần nghiên cứu viên quan trọng số lượng không nhiều lắm của Akis gia tộc đang ở bên trong

Cô bình ổn hô hấp, cô đã lấy được rất nhiều tin tức có ích trong cuộc tra hỏi. Dùng thủ pháp ám hiệu gõ cửa, người trẻ tuổi mở cửa cho cô sững sốt khi thấy mặt cô, còn chưa kịp cảnh báo, một viên đạn đã xuyên thủng sọ đầu của hắn. Nhân viên nghiên cứu bên trong bị âm thanh làm giật mình, nhưng cũng không kịp chạy trốn, còn có ai có tốc độ nhanh hơn ác ma ở ngoài cửa này. . . .

A Nặc trở lại nhà lớn, bên này cuối cùng có người nhận ra cô ta, liền thả cô ta đi vào, cô ta vừa thấy Brando không có ở đây, lập tức không biết như thế nào cho phải, một lòng chỉ muốn tìm được Brando. Cô ta mới lao ra viện, liền nhìn thấy Brando vẽ mặt hốt hoảng từ nơi xa đi trở về.

Brando sững sờ nhìn A Nặc chạy về phía mình, ở đèn trên cao chiếu xuống, nụ cười hoàn toàn tin tưởng và vui mừng khi A Nặc nhìn thấy mình khiến hắn càng thêm hỗn loạn. Hắn rốt cuộc cần cái gì, là người này sao? Hắn rốt cuộc để ý cái gì, là thành quả nghiên cứu của hắn, hay là cô sinh viên đã từng cùng chung chí hướng với hắn, vui vẻ cùng nhau làm thí nghiệm.

Đối với yêu cầu hắn đi vào tầng hầm dưới lòng đất tạm lánh của người khác, Brando một mực không nghe thấy. Hắn đứng ở trong đình viện nhìn qua khu vườn anh túc, Lý Lộc đã biến mất khỏi tầm mắt hắn từ hướng đó, nhưng hắn tin tưởng, chỉ cần hắn còn ở chỗ này, Lý Lộc sẽ trở lại tìm hắn.

Quản gia Silva đi tới sau lưng hắn và A Nặc, nói với Brando: “Thiếu gia, bất luận có chuyện khẩn cấp gì, trong khoảng thời gian này nếu như ngài muốn đi ra ngoài, xin nhất định phải đi chung với tôi và A Nặc.”

“Ừ.” Brando đồng ý không chút để ý. Dù đi ra ngoài hay ở nơi này, hắn tin tưởng Lý Lộc nhất định sẽ tới tìm hắn.

Lúc Bình minh sắp tới, hỗn loạn ở Đa Duy Cổng chính thức bắt đầu. Một phần lính đánh thuê của gia tộc Akis xâm nhập địa bàn nhà Druos, còn phát ra công kích. Tiếng súng khiến binh lính và nông phu tức giận. Glenn nhà Druos và Mary nhà Akis chết cùng nhau, vốn đã khiến cho thế cục hết sức căng thẳng, nhà Druos tức giận cũng cho đội bảo vệ và lính đánh thuê phản kích.

Tiếng súng và tiếng lửa pháo hỗn hợp, cuối cùng thậm chí còn kêu gọi võ trang không trung cướp lấy quyền không chế bầu trời.

Thành viên Pandora đang tiến hành phá hư quả đồi trống cuối cùng hiện trên bản đồ, để làm chuẩn bị cuối cùng cho sự xâm nhập của Pandora. Hôn lễ của Brando và Glenn hủy bỏ, thời cơ này chính là ngàn năm một thuở. Lần này, thành viên tổ thi hành trừ Tả Hà trấn giữ phía sau phụ trách tổng liên lạc ra, những thành viên còn lại đều bị phái tới nơi này.

Bọn họ nghe được tiếng giao chiến hỗn hợp xa gần, không khỏi nhìn nhau, xem ra chuyện này quá lớn.

Iris ở trong trạm gác trên sườn núi trông chừng, chất lưỡi nói: “Đây là Lý Lộc làm ư, cô ấy làm cái gì, mà khiến hai nước đánh nhau?”

Dora rất là lo lắng, cô cũng ở trong máy bộ đàm yêu cầu Tả Hà tận lực liên lạc với Lý Lộc.

“Không cần lo lắng cô!” giọng nói đặc biệt máy móc của Tả Hà vọng về ở trong máy bộ đàm, “Làm xong chuyện của các cậu là được.”

Lúc này Dương nói: “Rốt cuộc đã đến rồi.”

Trên bầu trời từ hướng đông bắc truyền đến tiếng gầm rú của máy bay, lúc này Đa Duy Cống đã lọt vào trong khói dày đặc cuộn cuộn, dù là nhà Akis hay Druos, từ hai giờ trước đã bắt đầu phát hiện lực tục mất đi liên lạc với không quân, bọn họ đều nghĩ là do gia tộc đối phương giở trò quỷ, ngay cả hiện tại, cũng nghĩ đây là đả kích trên không trung của đối phương.

Nhưng bọn họ đã đoán sai, máy bay sắp tới đầu bọn họ mới phát hiện đây không phải máy bay trực thăng quân dụng Đa Duy Cống thường dùng, mà là máy bay mang theo số lớn đạn dược để oanh tạc. Trên thân máy bay không có hình vẽ đại diện phiên hiệu, hình hài máy bay từ loại từ thể chiến đệ nhị đến hiện tại đều có đủ, quả thật chính là lấy ra từ viện bảo tàng quân sự. Bọn họ mở bụng máy bay ra rải đạn dược xuống cứ như rụng trứng.

Pandora vì hành động lần này mà xuất ra toàn lực, chẳng những xuất hết máy bay mình có thể điều động, còn ra tiền riêng yêu cầu đoàn lính đánh thuê Sa Mạc Ưng Non, S. Q. và võ trang tư nhân tiến hành phối hợp hợp tác với lực lượng không trung.

Đạn lửa ZNV bị cấm dùng sau chiến tranh cũng ném vào sử dụng, nhưng giới hạn ở trong việc thiêu hủy vườn anh túc và ma hoàng thôi. Sau khi đạn lửa vỡ vụn, chất đốt lỏng bay ra khắp nơi, thể lửa theo gió lan tràn. Trước khi mặt trời mọc lên, ngọn lửa mạnh mẽ và khói đen bị ngọn lửa chiếu sáng thật là đáng sợ, bọn chúng không ngừng dọc theo người, dần dần tiến tới gần đồn trú của bộ đội vũ trang, cùng với chỗ ở của đám nông phu. Hiện tại, trong không khí tràn đầy khói độc sinh ra sau khi anh túc bị đốt, cả Đa Duy Cống giống như rơi vào chảo dầu địa ngục.

Brando nghe chung quanh truyền tới báo cáo, trong lòng lại thật bình tĩnh. Hắn sống lâu rồi, cũng không sợ chết. Hắn chỉ sợ trong quá trình sinh mạng trôi qua, thì sự tốt đẹp bị từ từ quên mất và vứt bỏ.

Hắn rốt cuộc thừa nhận hắn hối hận.

Nghiên cứu và thí nghiệm đã từng là tất cả của hắn, là trách nhiệm khi hắn gánh chịu gia tộc. Hắn đã từng nghĩ nếu như không có sự nghiệp mà mình thích nhất này, thì hắn sẽ hai bàn tay trắng. Hiện tại, hắn là gia trưởng gia tộc Akis, có hăng thí nghiệm thuộc về hắn, chế thuốc cũng lấy được thành công to lớn, xem ra hắn nên không còn gì tiếc nuối. Nhưng lời nói dối có thể nhắc lại với người khác không biết bao nhiêu lần, nhưng không gạt được mình. Hắn hối hận, hắn mất đi sự vật đẹp đẽ đáng giá cất giữ nhất trong cuộc đời, trí nhớ vẫn tồn tại, trong trí nhớ còn có Lý Lộc hôm nay đã xem hắn là địch, vì vậy hồi tưởng quá khứ trở thành lưỡi dao sắc bén chế nhạo hắn, không biết bao nhiêu lần khắc lại dấu khi hắn hối tiếc.

Hắn đứng ở trong sân, từ từ quay đầu lại. Sau lưng có ngọn lửa và khói dày không ngừng tràn ngập vườn anh túc. Hắn chăm chú nhìn nơi khói mù tràn ngập, tựa như nhìn mình chăm chăm quá khứ đã biến mất không trở về nữa.

Trước khi A Nặc và quần gia Silva chú ý, hắn đã cảm thấy, cô tới rồi.

Lý Lộc xuyên qua khói dày đặc, làn gió nóng rực cuốn qua, khiến đuôi tóc tứ tán của cô bị cháy rụi một đoạn, khói độc hoàn toàn không ảnh hưởng tới cô, cô nhìn thấy Brando cũng đang nhìn về phía mình.

Cô gơ súng ngẩng lên.

Brando tin chắc cô giờ súng lên, hòng súng nhắm ngay mình. Lúc này đã không cần phải nói cái gì, đã đi thế nào mà lại đến bước này? Nếu như khi đó hắn lựa chọn Lý Lộc mà không phải gia tộc, hiện tại sẽ có cuộc sống thế nào? Hắn vẫn là giáo sư mà Lý Lộc tôn kính, hắn cũng có thể danh chánh ngôn thuận tiến hành giảng dạy Lý Lộc, mua một căn nhà có lầu ở Los Angeles, nuôi một con chó, một con mèo và một con chim anh vũ, cố gắng khiến mấy con thú ồn ào này sống chung hòa bình.

Hắn đã rất mệt mỏi, khi hắn hồi tiếc vì lựa chọn của mình, hắn đã sớm hoàn thành sự lựa chọn của hắn, hơn nữa không cách nào thay đổi.

Hắn nhìn thấy ngón tay trên cò súng của Lý Lộc dùng lực, rất nhanh là hắn có thể giải thoát, thật ra thì chết ở trên tay của cô, hắn cũng cảm thấy rất vui mừng.

A Nặc thuận theo ánh mắt Brando nhìn qua, đột nhiên kinh hãi. Cô không cần suy nghĩ đẩy Brando ra, trái tim vẫn còn nhảy lê kịch liệt. Tức giận, bị ai, không cam lòng lẫn lộn ở cổ họng. Cô tin chắc ánh mắt thiếu gia Brando nhìn về phía Lý Lộc chính là dịu dàng và chuyên chú, cho dù Lý Lộc giờ súng muốn giết ngài ấy.

Tại sao anh không thể yêu em? Mà lại yêu một người trăm phương ngàn kế muốn đẩy anh vào chỗ chết.

Trên mặt Lý Lộc lộ ra vẻ chê cười, hình như A Nặc có thể nghe được cô đang cười nhạo mình mà không phải cầu xin. Phần hận đan xen, cô ta giờ mã tấu vọt tới vườn anh túc.

Nhưng Lý Lộc cũng không để ý cô, mà là giờ súng nhắm ngay Brando lần nữa. A Nặc hoảng hốt, vội vàng chắn trước người Brando. Một tiếng keng vang lớn, đạn bắn vào phần che tay^[1] của mã tấu. Nếu như không phải A Nặc mà là người nào khác, lúc này tất nhiên mã tấu rời tay, thậm chí còn bị thương.

Lý Lộc đứng ở trong vườn anh túc không ra, bắn từng phát đạn.

“Thiếu gia, ngài mau đi vào!” A Nặc gần như thê thảm cầu khẩn.

Brando vẫn duy trì tư thế ngồi sững sờ nhìn Lý Lộc. Silva dùng sức lôi hắn lên, muốn hộ tống hắn đến tầng hầm dưới nhà lớn, Brando chỉ là lắc đầu: “Để cho tôi ở lại chỗ này.”

“Ngài phải rời đi, đừng quên nài phải gánh vác trách nhiệm của gia tộc.” Silva lạnh lùng nói.

“Được rồi, cứ như vậy đi, đừng động tới tôi cũng đừng nói trách nhiệm gì. Để tôi ở chỗ này là được, về phần gia tộc, tự mấy người chọn ra một người khác là được rồi. Dù sao cũng có khối người muốn làm gia trưởng, còn tôi chỉ muốn ở lại chỗ này.”

Thừa dịp Silva đẩy Brando ra, A Nặc rốt cuộc có thể không có buồn phiền đối phó người trước mắt. Lý Lộc giờ súng lên nhắm ngay Brando sau lưng cô lần nữa. A Nặc bị tức đến gần chết. Cô mượn ưu thế của chủ nhân, thể lực còn giữ vững ở trạng thái tốt cùng, mà Lý Lộc đã quậy long trời lở đất ở Đa Duy Cống, cho tới bây giờ đã hết sức mệt mỏi rồi. A Nặc thấy thắng lợi trong tầm mắt, chỉ cần cô có thể đến gần trong năm thước, tùy tiện như thế nào đều có thể giết chết cô ấy. Nhưng sự mặt dày vô sỉ của Lý Lộc hiển nhiên đã lên cấp bậc, chẳng những nhiễu loạn lòng người, nói A Nặc thành tay sai của nhà Druos, làm hại cô bị người mình đuổi đánh, hiện tại lại lấy Brando làm con tin, hòng súng không nhắm ngay A Nặc, mà cứ nhắm ngay đầu Brando.

“Người phụ nữ này rốt cuộc có xấu hổ hay không!” A Nặc giận đến kêu to, Lý Lộc nhún nhún vai, động tác kế tiếp là liếc về phía Brando.

Phần che tay của mã tấu trong tay A Nặc cực kỳ dày cộm nặng nề, nhưng bị bắn trúng mấy phát, cũng gần như bể tan tành rồi. Trong lòng cô nóng nảy, chỉ mong chờ quân gia có thể mau đưa thiếu gia đi. Đang ở trong khốn cảnh bể đầu sứt trán, động tác của Lý Lộc dừng một chút.

A Nặc thấy rõ, lò xo của cây súng ngắn kia bị kẹt chắc rồi. Lý Lộc dừng một lát, trên mặt liền xuất hiện vẻ hoang mang sợ hãi. Đối với A Nặc gần như hồng mắt mà nói, đây thật là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, cô ta tức lâu rồi, càng thêm phần hận vì sát khí không hề che giấu của Lý Lộc dành cho Brando. Có lẽ đây là lần tấn công dùng tốc độ nhanh nhất từ khi cô ta chào đời tới nay, khi cô ta đứng lại thì mã tấu đã xuyên qua thân thể Lý Lộc.

A Nặc cười, cô ta thắng lợi, trở thành kẻ thắng cuối cùng.

“Tôi rút cuộc vượt qua cô. Cô tuyệt không thích hợp với thiếu gia.” A Nặc nói.

Nhưng còn chưa đợi cô ta quay đầu lại nhìn nét mặt của Brando, trên ngực liền bị một vật thể bén nhọn đâm rách. A Nặc không thể tin nhìn về phía ngực mình, nơi đó thủng một lỗ to, dòng máu từ tim phun ra ngoài.

Cô ta không rõ chân tướng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lý Lộc vẫn đứng vững không ngã. Chỉ thấy tay trái cô cầm một cây súng trường. Cô ta mang loại vũ khí này tới từ khi nào? A Nặc nghĩ như vậy, đã không đỡ được sự hôn mê vì mất máu, ầm ầm đổ xuống trong vườn anh túc.

Lý Lộc đã tới, A Nặc cho rằng cô chỉ có một cây súng ngắn, trên thực tế cô ấy dán dính súng trường vào sau lưng mới tới tìm Brando. Đầu tiên là làm khó Brando khắp nơi, sau đó súng ngắn bị kẹt lò xo, A Nặc giận dữ rồi mừng rỡ, căn bản không để ý tới việc phòng bị chiêu sau của cô.

Thể năng của A Nặc rất lợi hại, nghỉ ngơi cũng đủ, nhưng nhược điểm của cô ta quá rõ, chẳng những rõ ràng còn bạo lộ ở dưới họng súng của cô. Quan trọng nhất là, A Nặc còn quá non, không biết chiến đấu cũng nhất định phải vô liêm sỉ, không phải lòng dạ độc ác là có thể đạt được thắng lợi, người lòng dạ độc ác cộng thêm vô liêm sỉ mới tài.

Nhưng đây tất cả, Lý Lộc không có ý định giải thích với A Nặc, người đến lúc sắp chết, nói gì cũng vô ích. Cô bỏ súng ngắn đi, rút dao dài giắt trên lưng xuống. Thất sách thứ hai của A Nặc chính là, cô ta không ngờ rằng Lý Lộc gầy vậy.

Lý Lộc vút mã tấu ra ngoài mười mấy thước, dù A Nặc còn có dư lực, cũng không có vũ khí tái chiến, huống chi trái tim của cô ta mở rộng, bây giờ đã chết rồi.

Brando nhìn Lý Lộc từ từ đến gần hẳn, suốt đoạn đường đã đuổi tận giết tuyệt hết đám lính đánh thuê xung quanh. Máu, lửa, và khói dày đặc đang lẫn lộn, bầu trời trở nên đỏ ngầu, mặt trời đang từ từ lên. Silva nhìn thấy thế lớn đã qua, rút cuộc không khuyên Brando nữa. Hắn từ bỏ vị gia trưởng này, vì quản gia cho tới bây giờ đều trung thành với gia tộc, mà không phải một gia trưởng không thêm tranh chấp.

Brando đã tiêu, từ tinh thần đến tâm tính đều tiêu rồi. Quản gia Silva lui về, rất nhanh chui vào trong bóng ma.

“Em đang nhìn cái gì?” Brando hỏi.

Lý Lộc đã đi tới trước mặt hắn, họng súng dính vào trên trán hắn. Giờ khắc này, Brando cư nhiên không cảm thấy sợ, hắn rút cuộc biết tử vong cũng không phải chuyện kinh khủng, chết ở trong tay người mình truy tìm, ngược lại là một loại hạnh phúc.

Lý Lộc không nói gì, cô cũng không biết nói cái gì cho phải, là thống hận hắn hay là thương hại hắn, chuyện cho tới bây giờ không nói rõ được. Duy nhất xác định là, hành động việc làm của hắn đối với Keith khiến cô trong cơn giận dữ, thật muốn giết hắn trăm lần.

Nếu không cùng chí hướng, thì không thêm nói nhiều nữa câu, Lý Lộc hơi nhếch môi, ngón tay sắp dùng sức đè xuống cò súng.

Brando mở mắt thật to, không chút nào lo lắng vì đau đớn sắp tới. Hắn chỉ nói: “Anh không có đức tin, không tin thế giới sau khi chết. Nhưng bây giờ anh muốn tin tưởng, Lý Lộc, sau khi chúng ta chết còn có thể gặp lại, đúng không?”

Lý Lộc không nói gì, nhưng đã ngừng tay bóp cò.

Bầu trời Đa Duy Cống trở nên bụi mù lượn lờ không còn xanh thẳm, oanh tạc kéo dài một tiếng. Ở trong tiếng nổ ừng ừng như động đất, một tiếng súng vang nhỏ nhẹ không khiến ai chú ý.

Brando nghi ngờ nhìn về hòn đá bốc khói lên bên cạnh hắn, phát súng kia của Lý Lộc không hề bắn chết hắn.

“Tại sao, em giết anh rồi cũng không vui sao?” Hắn lắc đầu, “Anh từng giết em một lần, lần này em nên tự tay báo thù, em cũng có thể giết anh một lần.”

Lý Lộc thở dài mà nói: “Tôi không phải anh, Brando.” Cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, một máy bay trực thăng vũ trang từ rừng cây bên kia bay ra vẽ nên một vòng khòỉ đỏ như hoa hồng. Trong tai nghe, một người phụ trách ở tổ hậu trường vẫn còn hết sức khuyên cô: “Giữ hẩn ta lại sẽ có chỗ tốt ọi người, không phải hẩn ta thích chế thuốc à, về sau để cho hẩn ta phụ trách phối trí thuốc giải độc và cai nghiện. Chúng ta có thể để Terri phụ trách hẩn ta, để hẩn ta sống hết đời tại trụ sở ở miền tây châu Nam Mỹ, tuyệt đối sẽ không có sai lầm.”

53. Q.4 - Chương 13: Kết Thúc

Sau khi Brando bị Pandora bắt sống, liền bị dẫn tới căn cứ Nam Mỹ, từ đó không còn tin tức. Hai gia tộc lớn vốn vì Brando và Glenn kết thân mà hòa hoãn lại nhắc lên chiến hỏa phân tranh lần nữa, giá của ma túy trên thị trường thế giới liền bị tăng mạnh, tranh đấu ở giữa trùm buôn thuốc phiện khiến cho tổ chức phản độc phẩm ngồi hưởng ngư ông thủ lợi.

Ngày đó, trên vùng trời Đa Duy Cống bị oanh tạc liên tục một tiếng khiến các quốc gia chú ý, sự kiện oanh tạc khiến cho hai gia tộc lớn ở địa phương tổn thương nguyên khí nặng nề, chất thuốc hóa học trong thuốc nổ bị thả xuống khiến cho khu vực này trong thời gian khá dài không thích hợp trồng trọt thu hoạch nữa. Theo hình ảnh vệ tinh quân sự thu được có thể suy đoán ra, nhiều đầu đạn hóa học bị cấm dùng trong công ước quốc tế đều được sử dụng.

Người gây ra hành động này rõ ràng vi phạm nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo, nhưng không ít người cho rằng, bởi vì oanh tạc nhằm vào mảnh đất chế biến buôn lậu thuốc phiện không ai quản lí, thuộc về lấy độc công độc, chẳng những không nên ngăn cản, ngược lại nên khích lệ. Đối với luận điệu này, khiến các quốc gia bảo vệ chủ nghĩa nhân đạo trên thế giới và các chiến sĩ cấm độc phản độc tranh luận kịch liệt thời gian dài.

Sau đó, không có bất kỳ quốc gia và tổ chức nào ra mặt thừa nhận trách nhiệm với chuyện này, mặc dù có vài quốc gia tra ra dấu vết, chỉ là căn cứ vào chuyện này không có chỗ xấu với ai, nên cũng không giải quyết được gì. Mặc dù như thế, vì cẩn thận để đạt được mục đích, Pandora ở trong một thời gian ngắn đã tiến vào thời kỳ ủ bệnh, không hề tiến hành hoạt động bề mặt. Theo Tả Hà đoán, thời kỳ ủ bệnh có thể từ mười lăm năm trở lên.

Khi Lý Lộc mệt mỏi trở lại bệnh viện ở Newyork của Carl thì Keith vẫn còn ngủ mê man. HELL DROP phát tác quá mạnh, huyết thanh của Lý Lộc không đủ để ức chế tất cả tác dụng phụ, vì vậy Carl đã thêm vào một lượng nhỏ M99 để kéo dài thuốc mê ra.

Đến nay, trong huyết thanh của Lý Lộc làm sao xuất hiện chất kiềm chế, nguyên lý đó còn chưa được làm rõ. A Nặc chỉ sử dụng số ít huyết thanh cũng đủ để hoàn toàn ức chế tác dụng phụ của HELL DROP, mà những người khác lại phải sử dụng lượng lớn, tại sao trong này tồn tại khác biệt, cũng không có ai có thể biết rõ.

Lý Lộc ngồi ở bên cạnh Keith, mới mấy ngày không gặp, lại cảm thấy như thế sự xoay vần. Thấy Keith ngủ rất trầm, buồn ngủ cũng xong tới như triều thủy.

“Tiến hành thêm huyết thanh đi.” Lý Lộc nói.

Carl đứng ở phía sau cô, thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô thì lập tức cự tuyệt: “Tình trạng của em rất tệ, ít nhất phải nghỉ ngơi hai tuần lễ mới được.”

“Ba ngày, thêm một ngày tôi cũng không chờ.”

Thấy Lý Lộc kiên quyết như vậy, Carl trừu đồng ý cũng không còn biện pháp.

Ba ngày sau đó, Lý Lộc và Keith nằm chung trong phòng bệnh hiểm nghèo. Hai người song song ngủ trên hai giường lớn, Carl ở phòng ngoài tiến hành công việc chuẩn bị cuối cùng, trong gian phòng bịt kín chỉ có hai người bọn họ.

Lý Lộc nghiêng đầu, liền nhìn thấy Keith ở trong khoảng cách cô giơ tay sờ tới. Cô giơ tay lên, véo gương mặt của anh, còn lay lay mấy cái, nhỏ giọng oán trách: “Khiến em quan tâm như vậy, về sau còn như vậy

em sẽ thật mặc kệ anh.”

Lúc này Carl đi vào, anh đang mặc đồng phục giải phẫu màu xanh, bao tay trừ độc cũng được đeo tốt. Thao tác sau đó đều do một mình anh hoàn thành. Kim tiêm lớn giống như cây ngoáy lỗ tai khảm vào trong tĩnh mạch, Lý Lộc vẫn nghiêng đầu nhìn Keith, máu bị rút ra từ trên người cô, tiến vào trong máy phân chia, sau đó chia ra huyết thanh chuyển cho Keith, tế bào máu còn dư lại sẽ được tăng thêm thượng nước muối sinh lý chuyển trở về trong cơ thể cô.

Công trình rất hao tổn, hao phí toàn bộ ba tuần. Mỗi một ngày, Lý Lộc luôn có một tiếng ở trong căn phòng bệnh nặng này, trở nên giống như cái máy sản xuất thuốc, không ngừng đưa huyết thanh vào trong cơ thể Keith.

Công việc như vậy thật quá nặng đối với thân thể, máu là nguồn suối chống đỡ lực lượng kỳ dị, mất đi nhiều huyết thanh như vậy, thân thể còn phải gánh nặng nhiệm vụ sản xuất liên tục không ngừng, đến tuần cuối cùng, Lý Lộc hoàn toàn không thể xuống giường, thời gian tỉnh táo cũng biến thành rất ít. Dù bổ sung vào huyết thanh của những người khác, thì thân thể Lý Lộc cũng không tiếp nạp, có thể tạo ra mồ hôi trộm nghiêm trọng, cho nên Carl không thể mạo hiểm, anh chỉ có thể nghiêm cấm không ngừng bổ sung nước muối sinh lý và chất dinh dưỡng.

Anh không thể dừng lại, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc. Ngày Lý Lộc quyết định tiến hành thêm huyết thanh đã nói cho anh biết, trừ phi thành công, nếu không sẽ không ngừng dừng lại.

Đây là tình cảm sống chết. Càng chặt chẽ hơn bạn bè bình thường, quan hệ nam nữ.

Carl nhìn Keith và Lý Lộc nằm ở trên hai giường lớn, trong lòng thật hết cách, nhưng nhiều hơn vẫn là hiểu rõ, bởi vì phải sống cô độc một mình ở trên thế giới này quá đau khổ, cho nên mới muốn có một người cùng chung gánh chịu sự vui buồn trong đời.

Pandora, công chúa mở ra hộp tai họa cho nhân gian. Trong hộp bay ra tai nạn, nghèo khổ, ốm đau, tuyệt vọng.

Cô là công chúa mang đến tai nạn cho nhân gian, nhưng sau tai nạn, trong tay công chúa cầm chính là hi vọng.

Pandora thật ra là không muốn buông tha, không cách nào buông tha và không bao giờ buông tha.

Dù là sinh vật máu lạnh, cũng cần ánh mặt trời ấm áp, hướng chi là loài người?

Cho nên căn bản không có biện pháp buông tha, không có cách nào một thân một mình sống ở trong cô độc yên tĩnh.

Không cách nào buông tha, cho nên không ngừng theo đuổi, vì vậy cuối cùng đạt được.

Bọn họ đều hiểu được đạo lý này.

Sẽ hạnh phúc? Nhất định, sẽ hạnh phúc.

Carl lắc đầu bật cười, lão già bốn lăm tuổi như anh lại thương xuân bi thu vì những người trẻ tuổi này. Hiện tại nên lo lắng chính là, Keith tỉnh lại, có lẽ lại sẽ bắt đầu những hành vi nghệ thuật như kế hoạch bổ huyết gia đình..., lần trước Lý Lộc ăn giò heo ăn sắp điên lên, lần này. Thượng Đế phù hộ, các cậu tự cầu phúc.

Tiến vào buổi sáng thứ hai của tuần thứ tư, tất cả trị số sinh lý của Keith đều khôi phục bình thường, hơn nữa, cơ thể còn đang tiến hành cường hóa.

Trong phòng rất an tĩnh, giữa anh và cô tràn đầy sự ái mộ không tiếng động vẫn có thể hiệu.

Tuần thứ tám sau sự kiện đó, Lý Lộc rút cuộc tỉnh lại trong phòng bệnh nặng ở bệnh viện của Carl. Sau khi tiến hành thêm huyết thanh cho Keith, hao tổn nghiêm trọng khiến cô lọt vào trạng thái tự điều chỉnh và chữa trị, ngủ say suốt nửa tháng. Vật chất đặc biệt nào đó trong huyết thanh của Lý Lộc có thể tiêu giảm tác dụng phụ HELL DROP mang tới, thiếu hụt bọn chúng, Lý Lộc cũng không chịu nổi.

Keith không có chuyển về nhà, vẫn ngủ trên cái giường ở bên cạnh cô. Buổi trưa hôm đó, Keith đi ra ngoài lấy hộp cơm hôm đó, lúc trở lại liền nhìn thấy Lý Lộc cũng đã tỉnh, cô ngồi ở đầu giường, đang nhìn bóng cây loang lổ ngoài cửa sổ. Keith cầm hộp cơm và nước canh, đứng ở cửa, thiếu chút nữa quên mất đi vào.

Lý Lộc nghe tiếng mở cửa, quay đầu trở lại, sau đó nói: “Anh về rồi.”

Giọng nói và thần thái rất dễ dàng, là thần thái đã buông xuống tất cả rồi rãm và thù hận. Giống như bọn họ chưa từng chia lìa hay trải qua chiến hỏa, nhẹ nhõm như ngày hôm qua Keith và cô vẫn còn cùng nhau ăn cơm, hôm nay tan ca trở lại cũng đang cùng nhau ăn cơm tối.

Mắt Keith đột nhiên ươn ướt, nước mắt rất vô dụng chảy xuống, anh cũng không biết tại sao mình ở trước mặt Lý Lộc thì hay cảm tính thế này. Anh dùng tay khuỷu tay lau lệ, còn phải duy trì hộp cơm và nước canh trong tay không bị đổ, rất là nhếch nhác.

Lý Lộc càng nhìn càng bó tay, trong lòng tràn đầy đáng về của người này khi đối diện cô, vui vẻ, bị thương, bình tĩnh. . . . , nhiều năm qua thủy chung chưa từng thay đổi. Cô xuống giường, Keith vẫn còn trong sự kích động không có nhận thấy được động tác của cô, hộp cơm và nước canh trong tay đã bị đón lấy. Anh cảm thấy mình cực kỳ vô dụng, không muốn dùng nét mặt khó nhìn như vậy đối mặt người mình yêu thích, nhưng lại không biết có thể trốn đến đâu, vì vậy chỉ có thể dùng hai cánh tay che chặt hơn phân nửa gương mặt mình.

Lý Lộc kéo anh ngồi vào trên giường bệnh của anh, Keith vẫn không có thả tay xuống, vì vậy cô ôm cả người anh vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của anh.

Một lát sau, Keith rốt cuộc không nhịn được nói: “Em vừa tỉnh, không cần đâu.” Anh ngáp ngừng, tay vẫn không có buông xuống.

Lý Lộc trả lời: “Hiện tại em rất có tinh thần, hoàn toàn khôi phục.”

“Em ngủ hơn nửa tháng không tỉnh, Carl nói bắp thịt của em cũng héo rút.”

“Hôm nay chúng ta xuất viện đi, muốn ăn món anh làm.”

“Anh đi gọi Carl tới kiểm tra cho em một chút.”

“Em chính là bác sĩ, em quyết định, không cần nghe anh ta.”

“ ”

Keith dần dần bình tĩnh lại, anh tựa vào trên bả vai Lý Lộc, cảm giác thật thoải mái, căn bản không muốn động nữa. Anh cảm thấy mình là một người rất thất thường, biết rõ Lý Lộc mới khôi phục, nên nghỉ ngơi nhiều, nhưng vẫn muốn dựa vào cô để cảm nhận sự thật.

“Về sau không nên như vậy.” Anh chưa nói không nên thế nào, nhưng Lý Lộc biết, cô trả lời, “Nếu như một người ngu ngốc không gặp chuyện xấu, không chơi mất tích, thì em sẽ đồng ý với anh.”

Keith gắng sức gật đầu ở trong lòng cô.

Lý Lộc thở dài, cô cảm thấy mình gần đây luôn thích than thở, bởi vì trong cuộc sống có thêm một người khiến cô không biết làm sao.

“Hôm nay chúng ta xuất viện đi, trở về anh nấu cháo cho em ăn. Nghe sư phụ nói, ăn máu bổ máu, trở về anh sẽ mua mấy con dê, nghe nói máu dê bổ nhất, giảm nhiệt giải độc.”

“Em không có mất máu, cho anh chỉ có huyết thanh, hồng cầu và bạch cầu, tiểu cầu đều còn lại trong cơ thể em.”

“Sư phụ nói bổ máu phải bổ toàn diện.”

“Keith anh khoa học chút đi, máu ăn vào trong dạ dày sẽ bị phân giải, thật muốn bổ máu thì anh chỉ cần tìm mấy túi máu trực tiếp tiêm vào tĩnh mạch em là được.”

“Sư phụ nói dù máu ăn vào trong dạ dày bị dịch tiêu hóa phân giải, cũng hợp thành cơ sở vật chất cho nguồn máu, nên ăn bổ phương pháp hữu hiệu nhất.”

Dự tính được sắp có một thời gian lâm vào địa ngục bổ máu, Lý Lộc á khẩu không trả lời được một đoạn thời gian rất dài, rồi không chút do dự đổi lời nói: “. . . Em nghĩ em nên ở lại đây thêm vài ngày nữa rồi nói.”

Vì vậy về việc hôm nay trở về hay là mấy ngày nữa trở về, trở về uống canh máu hay là húp cháo, buổi tối hôm đó Lý Lộc và Keith tranh luận không nghỉ.

Hai người có tư duy lô-gích và sự thông thường khác hẳn với người thường, sau này còn phải đi con đường dài mà.

54. Q.4 - Chương 14: Ngoại Truyện 5: Kế Hoạch Bổ Máu Của Gia Đình

Bị nguy hiểm nhưng vẫn còn sống, kinh nghiệm ở Đa Duy Cống chỉ có thể dùng mấy chữ này để khái quát.

Sau khi trải qua kiểm tra cận kề toàn diện, Lý Lộc và Keith đều được xác nhận là khôi phục rất tốt, liền trở về biệt thự ở ngoại ô Newyork. Keith được nghỉ phép hơn nửa năm, nhiệm vụ của Pandora cũng ít đi rất nhiều, hai người tạm thời trải qua cuộc sống thoải mái thư thả.

. . . . Thoải mái thư thả? Thì có lẽ thế! .

Gần đây, Keith si mê dùng đủ loại thực vật để bố trí biệt thự thành chiến địa dã ngoại, để bảo đảm giống như thật, còn tự cho là đúng lấy bao cát sắp thành cái thành, xây lên một chiến hào trong sân. Mấy đứa trẻ ở khu này nhìn thấy, đều rối rít về nhà noi theo, cho rằng đây là phương pháp quản lý sân vườn rất tốt.

Lúc đầu Lý Lộc cứ lo lắng trên người anh sẽ có di chứng gì, bây giờ nhìn lại, trừ tinh lực càng nhiều hơn, thì trí thông minh vẫn không có thay đổi, cũng yên tâm. Nếu Keith nguyện ý giày vò, cô cứ để cho anh nhiệt tình giày vò đi.

Nhưng Keith lại không bỏ qua cho Lý Lộc, luôn bởi vì cô mất rất nhiều huyết thanh ỳnh, mà cả ngày lẫn đêm đều muốn cho cô ăn bổ lại, vì vậy một ngày ba bữa của Lý Lộc đều không thiếu máu gà, máu vịt, máu ngỗng v.v...

Sau khi thỉnh giáo sư phụ đang ở Afghanistan, Keith rốt cuộc mua về một bầy dê sống. Chớ xem thường bọn dê này, bọn họ đều là từ vùng núi phía nam tại Viễn Đông (Người Châu Âu chỉ phần đông Châu Á) châu Á chuyển về đây, đây là thổ sản mà S. Q. đến Viễn Đông tiến hành trao đổi kỹ thuật hàng không thuận tiện mang về, nhưng kiểm dịch lúc ra vào nước đã tốn không ít tiền.

Ngày hôm đó, Lý Lộc từ bãi bắn bia của Brad về đến nhà, đứng ở ngoài cửa liền nghe thấy trong sân vang đầy tiếng be he be he. Cô vuốt ve cái trán, trong lòng biết mình sắp gặp quỷ. Ở bang New York, trong nhà vô cùng ồn ào cũng phạm pháp, Lý Lộc không muốn nhìn thấy cảnh sát vọt vào cửa nhà mình nhốt đầu sỏ gây nên vào trong cục để nhận ra sai lầm. Cô không lo lắng năng lực tự vệ của Keith, kể từ sau khi tác dụng phụ của HELL DROP bị triệt tiêu, tác dụng dị hoá với cơ năng thân thể bắt đầu lộ ra. Hiện tại Lý Lộc tuyệt đối không lo lắng Keith sẽ bị ai đó làm gì, mà là lo lắng bọn cón đồ bị giam chung với Keith có thể giữ tinh thần bình thường đi ra ngoài không. Lời tuy nói như vậy, nhưng phải ngồi yên để cho người khác mang đồ của cô đi, thì vô luận như thế nào cũng không cam tâm tình nguyện.

Đẩy cửa ra, ở trong sân rộng lớn, ở giữa đám cỏ, bụi cây, lá rụng và cầu gỗ, liền nhìn thấy hơn mười con dê có trắng có đen.

Mấy con dê kia lộ vẻ mặt hốt hoảng, ở trong góc run lẩy bẩy.

Lý Lộc kinh hoảng, thì ra chí hướng lấp đặt thiết bị tại nhà của Keith không chỉ giới hạn ở vườn cây, mà đã phát triển qua vườn động vật hoang dã rồi sao?

Đang suy nghĩ, liền nhìn thấy Keith ở giữa một đồng cỏ và “chiến hào”, đang lộ vẻ mặt nghiêm túc đến gần một con dê già có một đồng râu. Anh rất chuyên chú, căn bản không nhìn thấy Lý Lộc trở lại. Con dê già cố gắng chống cự, nhưng làm sao là đối thủ của Keith. Rất nhanh liền bị Keith dùng thuật trói người trong quân đội trói lại thành cục thịt.

Keith hoàn thành chuyện, quay đầu cười rục rờ với Lý Lộc: “Em về rồi à!”

“Em về rồi, nên mới thấy được tình cảnh mạnh bạo này, anh mang đám dê này về làm gì, không sợ hàng xóm tố cáo sao?”

“Không sao không sao, mấy hộ gần chúng ta đều dọn đi rồi mà, sẽ không gây ồn đâu.” Keith nói hết sức khoác lác vô sỉ, căn bản quên mất tại sao hàng xóm xung quanh dọn đi.

“” Lý Lộc ngửa mặt lên trời, vài hộ xung quanh dọn đi, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sợ gia đình này của họ dạy con của mình thành người nguyên thủy hoang dã. Đã có hơn ba bà chủ nhà oán trách với cô, kể từ sau khi phong cách lắp đặt thiết bị ở nhà cô phát triển theo hình thức chiến địa dã ngoại, thì con của họ đều ồn ào muốn chơi dã chiến trong sân, bày biện tùm lum ở phòng bếp và hành lang.

Trước cũng có hàng xóm tố giác với bộ cảnh sát phong cách lắp đặt thiết bị của nhà bọn họ dạy hư đứa bé nhà mình, nhưng người ta lắp đặt thiết bị trong sân nhà mình, không có phát ra tiếng động lớn, càng không có bộ luật nào của liên bang hay bang New York quy định không cho lắp đặt chiến hào trong sân nhà, vì vậy cảnh sát cũng không quan tâm, chuyện không giải quyết được gì.

Trên mặt Keith lộ ra vẻ mặt tà ác, gánh con dê về phòng bếp, rút ra con dao găm Lý Lộc tiện tay treo trên vách tường để trang trí, vạch xuống cổ con dê, hứng ra nửa chén máu tươi mới bỏ qua, lại bôi thuốc băng bó cho chú dê, rồi còn an ủi chú dê nữa, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Cuối cùng con dê kia mạnh mẽ lao khỏi phòng bếp chạy về sân nhỏ, đáng thương nó hết sức bất hạnh, trùng hợp đụng vào trang bị cảm ứng tia hồng ngoại, vì vậy mà bị điện giật ngã xuống đất miệng sùi bọt mép.

Quả thực là tai nạn của chủ nghĩa nhân đạo, Lý Lộc nghĩ.

Phòng bếp và sân thông nhau, cô đứng ở trong sân, từ sau cửa thủy tinh nhìn ra, chỉ thấy Keith vừa vui vẻ ngâm nga ca khúc quê hương, vừa cắt nhỏ gừng và hành lá đặt vào trong chén máu, còn bỏ một chút muối, rồi bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, cuối cùng bưng cái chén nóng hổi ra ngoài.

Keith chỉ sợ chén máu kia bị làm đổ, nên cẩn thận tránh qua các chướng ngại vật, bầy rập, trang bị cảm ứng tia hồng ngoại trên đường, đi tới trước mặt Lý Lộc.

Còn chưa mở lời, Lý Lộc đã nói trước: “Anh tốt nhất dẹp hết mấy thứ bầy rập và điện giật lộn xộn lung tung này, nếu không em thấy bọn chúng không sống được mấy ngày đâu.”

Trong lúc nói chuyện, con dê té nằm ở ngoài cửa sau phòng bếp, miệng sùi bọt mép lại khôi phục như cũ từ trạng thái co quắp, nó run rẩy đứng lên, nét mặt nhìn về phía Keith giống như là thấy ma quỷ, yếu ớt kêu lên be he, giống như là rừng rưng rưng tố cáo.

“Vậy anh đổi thành báo động?”

“Anh cảm thấy sau khi đổi thành báo động, một ngày 24h chúng ta có thể có bao nhiêu phút an tĩnh, em không tin tưởng bọn chúng sẽ ngoan ngoãn sống ở góc tường như bây giờ.”

Keith khó xử chốc lát, cuối cùng nhìn chén máu trong tay mình, gật đầu: “Cùng lắm thì sau này buổi tối anh cảnh tỉnh chút, cũng sẽ không bị đánh lén.”

“ Em muốn nói, anh có thể phân rõ Đa Duy Cống và nước Mỹ không, nơi này rất hòa bình, sẽ không có phần tử kinh khủng muốn tới đánh lén cả ngày lẫn đêm.”

Keith nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, Lý Lộc hiểu anh, thói quen này chốc lát không sửa được. Keith cầm chén đưa tới dưới mắt Lý Lộc, đôi mắt lóe sáng lờ lờ, giống như đang nói “Như thế nào, khích lệ anh đi, anh làm được món rất hiếm đó.”

Lý Lộc nhìn, nửa chén máu đỏ tươi đang ở trạng thái nửa động lại, phía trên có hành lá xắt nhỏ và gừng vàng lơ lửng.

Khóe miệng cô co quắp hỏi: “Đây là cái gì?”

“Sư phụ nói, uống nửa chén máu dê nửa chín có thể bổ máu. Anh sợ sẽ mang mầm bệnh, đặc biệt dặn bạn mang về từ ngọn núi sạch sẽ không ô nhiễm.”

Lý Lộc nhớ ra chủ đề máu dê bổ nhất mà Keith đã nhắc tới trong bệnh viện. Máu gà máu vịt coi như xong, bây giờ còn bắt dê sống về, máu dê có mùi tanh rất nặng, huống chi còn chưa chín kỹ.

Nhưng đối diện nét mặt nửa tranh công nửa mong đợi của Keith thì vẫn không thể nói gì. Lý Lộc cũng không biết mình thế nào, càng ở chung, càng muốn cưng chiều anh, đối với yêu cầu của Keith đều đồng ý 89%.

Cô thở dài một hơi, nuốt xuống hết, cũng không dám cẩn thận thưởng thức.

Keith rất vui vẻ, cảm thấy máu mất đi của Lý Lộc có thể bù lại một chút, nhưng còn phải tiếp tục cố gắng.

Lý Lộc cau mày nhét chén về trong tay Keith, oán giận nói: “Khó uống quá, tanh chết rồi.”

“Rất khó uống sao?” Keith kỳ quái hỏi.

“Không tin tự anh nếm thử một chút.”

Keith liền liếm khoe miệng Lý Lộc, cẩn thận nhắm nháp: “Đúng là hơi khó uống.”

Động tác này của anh thật tự nhiên, Lý Lộc cũng không cảm thấy có gì không đúng đắn, logic của hai người bọn họ đã thoát khỏi xã hội khá xa, Lý Lộc chỉ nói: “Xem đi, anh bồi thường em thế nào đây?”

Keith nói: “Vậy sau này mỗi ngày anh đều làm đủ món ruột heo già cho em ăn, uống một chén máu thì được một đĩa, như thế nào?”

Lý Lộc suy nghĩ một chút, máu dê rất khó uống, nhưng sự dỏ dẫm của thức ăn rất lớn, cuối cùng vẫn chỉ đành phải thỏa hiệp. Chẳng những thỏa hiệp, hơn nữa theo cách làm trước giờ của Keith, sợ rằng phải uống hơn nửa năm mới tính xong. Cô xin lỗi nhìn về phía bày dê run lẩy bẩy trong sân, nghĩ thầm, tôi và các cậu đều là người và dê đáng thương.

Trên thế giới, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Lý Lộc lợi hại hơn nữa, cũng có lúc không thể không khuất phục.

55. Q.4 - Chương 15: Ngoại Truyện 6: Ruột Già Của Heo Tăng Giá

Keith gần đây đã làm ra một chuyện không thể gặp người tại xã khu người Hoa. Sư phụ của anh là người Hoa, có nghiên cứu độc đáo về mỹ thực bác đại tinh thâm của Trung Hoa, Keith ở bên vừa nghe vừa thấy, cũng học được tay nghề nấu nướng cao. Chuyện không thể gặp người này xảy ra vì tài nấu nướng của anh.

Lúc trước đã biết, người Mỹ không thích ăn nội tạng động vật, rất nhiều thứ đều lấy cho súc vật ăn, chỉ có số ít được đem đến siêu thị bán. Nội tạng tươi mới này có giá rẻ hơn thịt nhiều, có thứ thậm chí chỉ bằng 1/10 giá thịt.

Keith thường thường đến siêu thị ở quảng trường người Hoa mua nội tạng động vật về làm cho Lý Lộc ăn. Tại sao là quảng trường người Hoa, bởi vì chỉ có người Hoa mới thích ăn nội tạng, hơn nữa có thể đổi mới làm ra rất nhiều loại phương pháp thưởng thức, cho nên thành phố New York chỉ có siêu thị ở quảng trường người Hoa mới bán nội tạng động vật, mấy siêu thị khác đều không cung ứng, nếu không để tới hư thối cũng không ai mua.

Anh đến nhiều lần, nên quản lý siêu thị cũng thân với anh, có một lần rốt cuộc rất hiếu kỳ hỏi anh: “Tôi thật sự không hiểu những người Trung quốc kia, tại sao thịt ngon không ăn, lại thích ăn nội tạng người da trắng không ăn. Có phải bởi vì quốc gia bọn họ nghèo quen, không có tiền mua thịt phải không? A ha ha.”

Keith mất hứng nói: “Tôi cũng thường đến mua nội tạng, anh đang cười nhạo tôi sao?”

Quản lý vỗ cánh tay Keith: “Tôi có thể hiểu tôi có thể hiểu, chắc vợ cậu là người Hoa rồi, cho nên mới kêu cậu mua thứ này. Ừ, vợ cậu thật biết trị gia.”

Mặc dù Keith bởi vì lời nói vừa rồi mà không vui, nhưng lúc này nghe quản lý nói Lý Lộc là vợ anh, thì trong lòng liền vui vẻ như xuân về hoa nở, trên mặt đều hiện ra nụ cười sáng lạn: “Anh không biết nội tạng ăn ngon cỡ nào đâu, lần sau tôi cho anh một phần.”

Quản lý vội vàng nói: “Cám ơn ý tốt của cậu, nhưng mà tôi không ăn nội tạng, cũng không muốn làm phiền cậu.”

Keith nói: “Dù sao ngày nào tôi cũng làm, mang cho anh một chút cũng không sao, không hề phiền.”

Quản lý là người Texas, là người tương đối hào phóng, nghe anh nói vậy cũng không khước từ nữa, chỉ là nội tạng tươi mới Keith mua lần này, nói gì cũng không thu tiền.

Ngày hôm sau, Keith quả thật mang theo một hộp dồi heo xào hành thái, một hộp thận heo hầm ớt ngọt đến. Đây là ý tốt của khách, nên quản lý rất sẵn khoái, liền mang về nhà chia sẻ với vợ.

Quản lý là người tùy tiện, về nhà bỏ hai hộp đồ ăn lên bàn liền bắt đầu dọn cơm ăn, cũng không nói gì, vợ anh dùng nĩa xiên một miếng dồi nhỏ ăn thử, mùi vị thơm nồng, độ lửa vừa vặn, rất là dai, ăn ngon đến mức cô thiếu chút chảy nước mắt, đầu lưỡi thất lại hỏi: “Đây là Macaroni ai làm, thật là Macaroni ngon nhất tôi từng ăn.”

Quản lý vẫn chưa trả lời, vợ anh lại xiên một miếng thận heo, giòn giòn, hàm răng cắn một cái liền có tiếng răng rắc, càng thêm đặc sắc. Cô vừa ăn vừa rưng rưng nói: “Em thật sự cả đời này chưa từng ăn món ngon như thế.”

Newyork cũng có rất nhiều quán đồ ăn Trung Quốc, nhưng phần lớn là kết hợp khẩu vị trung tây, vì thích ứng nhu cầu nước Mỹ, rất ít làm nội tạng động vật, huống chi người Mỹ chọn món ăn căn bản không biết mấy món về nội tạng động vật, vì vậy vợ chồng quản lý ở xã khu người Hoa lâu như vậy, trừ thỉnh thoảng ăn gan ngỗng ở nhà hàng cách thức tiêu chuẩn, thì chưa từng nghiêm chỉnh hưởng món nội tạng động vật nấu kiểu Trung Quốc.

Quản lý nhú chân mày, trong lòng buồn bực, món này có thể ngon thế? Lúc vợ anh ăn gan ngỗng cũng chưa từng có phản ứng như vậy, liền ném thử một miếng. Vừa ném, không nhìn được rơi lệ, thì ra là, thì ra là như vậy!

Vợ quản lý là người New York chính tông, cuộc sống tính toán tỉ mỉ, ngày hôm sau liền chạy tới siêu thị đổi bằng giá, đề cao giá nội tạng gấp 30%. Buổi chiều Keith đến siêu thị xem, tròn tròn mắt. Quản lý nhìn thấy anh, vội vàng dẫn vợ tới, vợ quản lý nói với anh: “Cảm ơn món ăn của ngài, ăn rất ngon, về sau ngài tới mua, chúng tôi sẽ bán cho ngài giá gốc. Nếu như ngài thuận tiện, gần đây rảnh rỗi thì đến nhà chúng tôi đi, tôi nướng bánh táo rất sở trường, cũng muốn thỉnh giáo ngài phương pháp xào món Trung Quốc.” Quản lý than thở, vợ anh quá biết tính toán, nói tăng giá liền tăng giá.

Keith sững sờ một lát, chờ anh mua một rổ món ăn đầy ra ngoài, thì nhìn thấy một đám phu nhân người Hoa vây ở cửa: “Là đĩa nào ngu thế, lại cho quản lý ăn dồi xào, người ta hồi phục tinh thần lại không phải lập tức lên giá sao?”

“Trông bộ dạng khen không dứt miệng của quản lý, sợ rằng trong một thời gian ngắn sẽ không hạ xuống đâu.”

“Đúng là, không biết là thất đức hay là không có đầu óc.”

Keith sống với sự phụ, và Lý Lộc lâu như vậy, không biết nói nhiều tiếng Hoa, nhưng nghe thì không thành vấn đề, càng nghe đầu càng thấp, cảm thấy mình thật xin lỗi người khác.

Về đến nhà, loại cảm xúc xuống thấp này vẫn không có chuyển biến tốt. Sau khi Lý Lộc cơm nước xong đang thì ở trong đại sảnh bảo dưỡng súng ống, nhưng khi nhìn thấy Keith ngồi ở đối diện phá hủy cây súng trường từng chút, giày vò đã đời, giống như một cây đèn không phát sáng, cô càng xem lại càng thấy tâm tình Keith có vấn đề, liền cẩn thận hỏi thăm.

Keith hết sức áy náy nói rõ trước sau mọi chuyện, còn có thể đáng thương hề hề hỏi Lý Lộc: “Là anh làm sai sao?”

Lý Lộc ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, cây súng trường đặt trên đầu gối, chống cằm của mình cẩn thận suy tư đối sách, cuối cùng nói: “Có một biện pháp, em đi một món ruột heo xào, ngày mai anh mang đi cho vợ chồng quản lý ném thử một chút, em lại viết một tờ giấy, nói rõ nội tạng không phải món ăn ngon trời sinh, phải là người đặc biệt mới làm ra được mùi vị đặc biệt. Chờ bọn họ cảm thấy nội tạng quả thật không phải đồ ngon, sẽ khỏi phục giá.”

“Như vậy được không?”

Lý Lộc nói: “Vì bảo đảm không có ngộ nhỡ, nhất định phải khiến bọn họ về sau phàm là nhìn thấy nội tạng động vật liền sinh ra triệu chứng tiêu hóa không tốt. . . . Thôi, để em gọi cho Dora, bảo cô ấy tối nay tới đây cầm muối. Cô ấy nhất định rất thích, chà đạp thức ăn là sở thích nghiệp dư lớn nhất của cô ấy.”

Keith nửa tin nửa ngờ với phương pháp xử lý của Lý Lộc.

Dora chạy suốt đêm tới, nhìn thấy Lý Lộc tất nhiên vui mừng một phen. Nhìn thấy nhà bếp có đủ hết dụng cụ nấu nướng của họ càng thêm chà sát tay nhao nhao muốn thử, lời thề son sắt bảo đảm nhất định sẽ làm ra món ăn mà cả đầu bếp ở khách sạn cấp năm sao cũng cam bái hạ phong.

Vì vậy Dora từ trong tủ lạnh lấy ra giăm trắng, hạt sữa chua, cà ry, nước kem, whisky và buổi tây, cộng thêm nguyên liệu chủ yếu là ruột già của heo, bắt đầu chế luyện thức ăn như làm thí nghiệm hóa học.

Cô vừa làm vừa dùng tinh thần nghiên cứu khoa học vô cùng phong phú nói: “Mỗi một món ăn tôi làm, đều dung hợp vào tình yêu của tôi, cũng phù hợp logic khoa học nghiêm mật nhất. Giống hiện tại tôi làm món ăn này, giăm trắng có thể mềm hoá mạch máu, giảm mỡ trong máu, vừa đúng giảm bớt tác dụng phụ của ruột heo; hạt sữa chua chứa vi-ta-min A, vitamin C, mùi vị chua chua ngọt ngọt tôi thích nhất, chăm sóc dinh dưỡng và khẩu vị; cà ry khai vị, kem cung cấp protein phong phú, whisky xúc tiến máu tuần hoàn, buổi tây chứa phong phú khoáng vật chất, ha, đây là một thức ăn khỏe mạnh và ngon cỡ nào!”

Lý Lộc ở bên cạnh nghe đến run, trộn lẫn mấy món tùm lum vào nhau lại có thể làm ra một món ngon, đây là lý luận ngụy khoa học từ nước nào.

Keith thâm tình lại sùng bái nhìn người yêu, anh nhìn thấy hi vọng, anh có thể đủ khẳng định sau khi thứ trong nồi trước mặt ra lò sẽ là không thể ăn cỡ nào. Anh thật cảm phục vì trí khôn và cách dùng người của người yêu, cơ hồ đến mức đầu rạp xuống đất

Kết quả có thể nghĩ, món ăn tình yêu ra từ tay của đồng chí Dora “người phóng khoáng lạc quan hủy diệt vị giác”, bị vợ chồng quản lý xếp vào hàng ngũ món ăn có thể giết chết người, ở trong một đoạn thời gian rất dài sau này cũng không dám nhớ lại, giá nội tạng động vật liền tự nhiên giảm đi.

Sau đó chuyện này truyền khắp xã khu người Hoa, khiến cho Keith rất được đám bà lớn người Hoa yêu thích, bản thân anh đã có dáng vẻ tốt, tính tình cũng đáng yêu, cố tình tài nấu ăn của phu nhân lại làm cho người ta cảm thấy cuộc sống tan biến, càng thêm khơi dậy tình thương của mẹ mà mọi người dành cho anh.

Keith thỉnh thoảng nhận được hoa hồng đỏ bắt ngờ ở trong siêu thị, đem về nhà cho Lý Lộc xem, còn cảm thán: “Các nữ sĩ quả nhiên thích hoa hồng đỏ nhất.” Cho đến bây giờ không có ai nói cho anh biết hoa hồng đỏ có nghĩa là cầu yêu.

Lý Lộc nhìn, chỉ lạnh nhạt nói: “Em không thích, vứt đi.” Sau hai ba lần, Keith tổng kết ra một chuyện, người yêu của anh tuyệt không giống phụ nữ khác, người yêu của anh cực kỳ vô cùng ghét hoa hồng đỏ. Mấy thứ phụ nữ bên ngoài thích không có quan hệ gì với anh, anh chỉ muốn khiến Lý Lộc vui vẻ sống qua ngày với anh, vì vậy sau này loại hoa này không hề xuất hiện trong nhà anh nữa.

56. Q.4 - Chương 16: Ngoại Truyện 7: Hôn Lễ

Mùa hè mỗi năm, trong một sơn cốc không có một ngọn cỏ ở Afghanistan bị nắng mạnh nướng đến bốc khói, mấy người đứng ở bên trên đất cát, giống như cái trứng bị bỏ trong nồi nướng.

Ở địa phương quỷ quái chim không ỉa phân này, một đám người đến từ các nơi trên thế giới đang bị thao luyện khí thế ngất trời. Bọn họ bị phơi đen nhánh, còn phải vẽ loạn vệt sáng phòng hồng ngoại ở trên mặt, một nhóm sinh vật mồ hôi đầm đìa người không người quỷ không ra quỷ chạy vòng quanh trong sân luyện tập, còn có một người phụ nữ da vàng cao lớn đứng bên cạnh, cô ấy chính là Phát Khải lâu không ra sân.

Kể từ mấy năm trước dẫn thành viên đoàn lính đánh thuê số 2 của Sa Mạc Ưng Non hiệp trợ cuộc huấn luyện kỵ binh nhẹ Venezuela, năm nay, cô mới nhận được lệnh từ đoàn trưởng La Nặc Nặc Á, yêu cầu cô chọn một số thành viên trong đoàn ra, dẫn họ đến trường học kỵ binh nhẹ Venezuela làm giám đốc kỷ luật kiểm lực lượng bảo vệ an toàn cho kỳ huấn luyện chọn lựa của mùa hè năm nay, cũng tức là phó đội Sa Mạc

Ứng Non hợp tác huấn luyện chọn lựa với trường học kỵ binh nhẹ Venezuela. Danh ngôn của đoàn trưởng La Nặc Nặc Á là: có tiền không kiếm, ngu vậy!

Có câu nói là ngã một lần khôn hơn một chút, trong lần huấn luyện chọn lựa mấy năm trước, bởi vì gặp gỡ mấy tinh anh ngoại hạng như Lý Lộc, Keith, Dương và Iris, mà phó đội Sa Mạc Ứng Non hợp tác huấn luyện chọn lựa với trường học kỵ binh nhẹ Venezuela tổn thương thâm trọng. Để bảo đảm năm nay sẽ không xuất hiện tình huống như thế lần nữa, Phất Khải quyết định trước khi tới Venezuela, tiến hành tăng cường huấn luyện lần đầu tiên đối với đội này.

Cơ thể Phất Khải kiện mỹ cao lớn, bộ xương cân xứng, không hề có một chút bắp thịt, khiến những người mới thêm thường vì cặp đùi vừa dài vừa thẳng của cô. Dĩ nhiên, mấy tên sắc lang quấy rầy đều bị treo trên cây trúc bên ngoài lều thị chúng, hơn nữa đoàn trưởng La Nặc Nặc Á còn giận dữ xử phạt bọn họ bằng cách giảm lương ba tháng, không còn có người dám can đảm đem đuốc đốt trên ánh mắt thẳng làm hành động thực chất (vì sao đoàn trưởng La Nặc Nặc Á giận dữ, một nửa nguyên nhân là cho rằng bọn tân binh này xâm phạm quyền lợi đặc biệt của anh ta đối với Phất Khải, một nửa nguyên nhân là vị đoàn trưởng vô cùng mê tiền này muốn nhân cơ hội tiết kiệm chi phí trong đoàn).

Giờ phút này sắc mặt Phất Khải âm trầm, tay cầm cây thước màu đen, còn không ngừng gõ bành bịch vào trong lòng bàn tay mình, trong miệng thỉnh thoảng phát ra mấy câu la mắng khiến người ta sợ hãi, nghe nói mấy lời Phất Khải giáo huấn người ta xuất phát từ kinh điển “Tương Lương Tông Giới Ma Quỷ Ngữ Lục” mà huấn luyện viên nào cũng cần đọc, xét thấy nội dung vô cùng gào khóc thảm thiết người và thần đều giận, bỗng vắn tạm thời lược bớt. Trích lục như sau:

“Aust, cậu XXX không kẹp chặt người XX, chạy trốn như XXX XXX. Duy Sâm, tôi thấy xem cậu buổi tối là muốn liếm XXX XXX mới phát giác lạnh lẽo phải không, nâng đầu XXX của cậu lên, có phải muốn đoàn trưởng La Nặc Nặc Á tới tự mình XXX các cậu không. . . .”

Khi mọi người khóc không ra nước mắt, nơi xa có một chiếc xe quân đội lái tới, ở trong bụi đất tung bay, dừng lại trước mặt Phất Khải. Một lính đánh thuê nhảy xuống, giao một lá thư màu đỏ cho Phất Khải.

Sắc mặt của Phất Khải càng khó coi: “Trước khi đi tôi đã thông báo, lần huấn luyện này thuộc về nhiệm vụ bí mật, có thơ gì thì chờ tôi về xem sau. Có tin khẩn cấp thì truyền qua điện tín là được.”

Hạ sĩ trả lời: “Đoàn trưởng La Nặc Nặc Á giao phó, việc này quan hệ to lớn, xin đội trưởng Phất Khải nhất định phải tự mình đọc.” Phất Khải bất mãn xé phong thơ ra, rút lá thư màu đỏ bên trong ra.

Một hồi lâu, mọi người liền thấy huấn luyện viên ma quỷ đội trưởng Phất Khải đưa tay vỗ trán, sắc mặt xanh mét, khóc không ra nước mắt, cuối cùng vịn tường đi. Phất Khải nhận được là thư thông báo kết hôn của hai người nào đó. Nhắc tới trên thế giới này, còn có ai có thể viết thiệp mời kết hôn thành thư thông báo, thì cũng chỉ có Lý Lộc và Keith, khi Dương và Z nhận được lá thư cũng không cảm thấy kỳ quái, còn cảm thấy hết sức vui mừng, thật may là hai người kia không có viết thành báo tang. . . .

Phất Khải than thở, thời gian trôi qua thật nhanh, việc đời khó liệu, nhân vật cấp bậc bị tôn sùng là cơn ác mộng vào kỳ huấn luyện chọn lựa hai năm trước ở Venezuela cứ nhiên đi tới bước này. Cô không thể tưởng tượng nếu như bọn họ có con, sẽ là loại tai nạn thế nào. Nhưng mà nghĩ đến hai mươi năm sau, không phải do cô trợ giúp trường học kỵ binh nhẹ làm huấn luyện chọn lựa, thì Phất Khải cảm thấy hết sức may mắn.

Nếu tham gia hôn lễ của người khác, như vậy thì phải chuẩn bị quà tặng. Theo cái đầu tràn đầy XXX, XXX, XXX và XXX của Phất Khải mà nói, thật sự rất khó quyết định nên tặng quà kết hôn gì. Cuối cùng, cô rốt cuộc quyết định gọi điện thoại đến lực lượng võ trang tư nhân Pandora, và mấy nhân vật quan trọng Dương, Z ở tổ thì hành để trao đổi ý kiến quý báo.

**** *

Đầu thu, lá cây bắt đầu rơi rớt xuống, xào xạc vô tình.

Hôn lễ cử hành ở trong một bãi bắn bia bị bỏ hoang rất lâu tại nước Mỹ. Keith là đứa bé lớn lên ở Afghanistan, Lý Lộc càng là mặt hàng thần căn giết thần phạt chặn giết phạt, hai người không hề muốn tổ chức một hôn lễ theo lễ thường trong giáo đường.

Bãi bắn bia này chia ra mấy khu, khu ngoài là bia cố định, bên trong là bia di động. Phòng ăn bị cải tạo thành phòng chú rể lại được sắp đặt thành hiện trường phần tử khủng bố bắt giữ con tin, bia ngắm hình người nghiêng dựa vào trên vách tường bằng gạch. Keith đứng trước cửa sổ bị vỡ một nửa, nhìn ra phía ngoài vào một góc bùn đất có đầy lá rụng, mấy cái bia súng trường hư cũ ngã nghiêng ở ngoài trăm mét. Cảnh tượng rất quen thuộc, chuyện sau đó trải qua lại là chuyện lớn cả đời, cho nên trong lòng anh vẫn rất hồi hộp. Đến nay Keith giống như còn đang mơ, cũng không biết sao đột nhiên liền hỏi Lý Lộc có muốn kết hôn hay không, sau đó Lý Lộc đồng ý như chuyện đương nhiên thế nào.

Một ngày kia, anh đang xem tạp chí súng ống, thấy tin tức hai thương nhân sản xuất quân hỏa Hà Lan kết hôn, trong lòng rất có cảm xúc, cũng rất tùy ý nói với Lý Lộc: “Chúng ta cũng kết hôn đi.”

Lúc ấy Lý Lộc đang quét dọn chỗ nhốt cừu trong sân, trả lời mà không ngắt đầu lên: “Có thể, định thời gian đi.”

Cho nên bọn họ liền bước lên trình tự kết hôn phức tạp. Sau khi trải qua một loạt chuyện vặt ghi danh, liên lạc giáo đường, thông báo người thân bạn bè, Keith đến bây giờ đi vào giáo đường vẫn còn chóng mặt, không biết sao chuyện biến thành như vậy.

Kể từ sau khi chuyện ở Đa Duy Cống được giải quyết, S. Q. Cho anh nghĩ nửa năm, trong lúc rảnh rỗi Keith cũng đã xem qua không ít phim truyền hình vào lúc 8h. Từ trong phim, anh rốt cuộc biết hoa hồng đỏ chính là bông hoa cầu yêu giữa nam nữ, anh còn biết chuyện hạnh phúc thứ nhất giữa nam nữ chính là kết hôn, để tỏ lòng trinh trọng và ái mộ với đối phương, thời điểm cầu hôn nhất định phải giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết, mặc trang phục kỵ sĩ màu trắng, tay nâng hoa hồng đỏ, quỳ chân sau xuống trước mặt người mình yêu, cực độ thâm tình và lịch sự nâng tay của cô, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó đắm đuối đưa tình lấy dùng làn điệu y hệt ngâm nga ca hát nói: “Anh yêu em, cho nên xin em gả cho anh.”

Keith vốn tính nếu không cử hành hôn lễ trong giáo đường, như vậy ít nhất cầu hôn phải tuân thủ trình tự bình thường, nhất định phải cho hai người lưu lại kỷ niệm tốt đẹp, nhưng anh còn chưa làm gì, chỉ nửa đùa hỏi một câu, Lý Lộc liền bình tĩnh trả lời.

Chờ qua mười mấy hai mươi năm, hai người đã đầu bạc răng long, đến lúc đó nếu hỏi Lý Lộc, em còn nhớ cảnh tượng anh cầu hôn em không? Lý Lộc nhất định sẽ rất ngạc nhiên hỏi: “Anh từng cầu hôn em sao?” Thậm chí còn nói ra: “Ah, sao chúng ta lại kết hôn nhỉ.” Hoặc nói mấy lời tổn thương người khác như “Em cảm thấy cuộc hôn nhân của chúng ta là việc cực không giải thích được, nhất định có chỗ nào có sai lầm”.

Đây thật là. . . . Thất bại lớn trong cuộc đời!

Vì có thể tham dự toàn bộ hôn lễ, phía đối tác Eyrie, S. Q. và thành viên tinh anh đã tới từ sớm. Bởi vì không thể liên lạc được với sự phụ ở Afghanistan xa xôi, nên Squall giữ chức “phụ huynh”. Thấy Keith ảo não, Squall chẳng những không thể hiểu suy nghĩ của bạn tốt, ngược lại còn chọc là chứng sợ hãi cuộc sống hôn nhân. Eyrie lại xem thường, phản bác: “Hai người bọn họ đã sống như vợ chồng rồi mới kết hôn mà, anh đừng có đảo ngược thứ tự.”

Một đám người không tốt đang giễu cợt lẫn nhau, thì bên ngoài yên tĩnh lại. Yên tĩnh cứ như tuyết, khiến trong lòng Keith có một cảm giác thật không tốt. Nhưng anh là chú rể, nghe nói trước khi nghi thức bắt đầu nhất định phải ở trong sảnh.

Cánh cửa cũ nát được mở ra, Johnson dò cái đầu ra. A, đúng rồi, vị Johnson này đã lâu không lộ diện, bởi vì người này rất không có cảm giác tồn tại nên thường bị mọi người quên lãng, do đó phải nhắc lại trong truyện, vị Johnson này chính là kế toán của S. Q. ở phân bộ bang California, bị Lý Lộc đổi tên thành “John” mà không thể phản bác.

Kế toán Johnson nháy mắt với đám người Squall, bọn họ cực kỳ ăn ý, một đám người nhiều chuyện lại có cảm giác bén nhọn trong S.Q nhất thời đều biết được bên ngoài có trò hay. Squall nắm quả dấm đặt xuống dưới môi ho một tiếng: “Keith, chúng tôi đi ra ngoài xem một chút, cậu ở đây bình tĩnh chờ nóng, đừng đi ra ngoài nhìn loạn. Đây là tập tục, nếu như cậu đi loạn ra ngoài, sẽ rất nhanh gặp phải số mạng bị người yêu vứt bỏ.”

Keith tin là thật, rất nghiêm túc gật đầu. Anh ở trên công việc không phải một người dễ gạt, chỉ khi nào dính đến Lý Lộc và chuyện lớn hôn nhân của mình, thì sẽ biến thành lo lắng hãi hùng như chim sợ náy, sợ mình đi sai bước, Lý Lộc sắp đến miệng sẽ bay mất.

Đám người Squall đẩy cửa đi ra ngoài từng người một, sau khi đóng chặt cửa lại, nhất thời đều lú lười.

Không biết từ lúc nào, bãi bắn bia trống trải đã đầy áp người, quả thực là người người nhón nháo. Mấy góc chia ra thành các nhóm Pandora, S.Q, Sa Mạc Ứng Non và những người tham gia hôn lễ khác.

Ở mặt tường chính giữa đại sảnh, có gắn một cái máy chiếu khổng lồ ghi “quà tặng tân hôn của Sa Mạc Ứng Non”, ở góc phát hình còn ghi chú “phim về thời kỳ mới quen của đôi tân nhân”.

Đây là một đoạn phim câm, âm thanh bị chỉnh đến nhỏ nhất, phía dưới là đoạn chú giải bằng cả tiếng Anh và Trung.

Trong phim là một mặt thất đơn sơ, các đồng chí đã tham gia huấn luyện kỵ binh nhẹ ở Venezuela lập tức có thể nhận ra đó là cảnh tượng một cửa ải ở trường thi huấn luyện. Ống kính gần hơn, liền nhìn thấy nhân vật chính trong video là Keith và một thiếu niên tóc ngắn. Hai người bọn họ đang thân mật hôn môi.

Trong đám người phát ra tiếng la “Ô”, “A”...

“Thì ra tiểu tử Keith này còn là một hoa hoa công tử, nam nữ đều xơi, ha ha O(_)O ha ha. . . .Ha ha. . .” Johnson không hề cười nhạo, ngay sau đó liền thay đổi. Ngay cả Eyrie và Squall cũng cơ hồ muốn phun ra máu. Bởi vì dưới đoạn phim xuất hiện dòng chữ nhắc nhở “tóc đen ngắn là cô dâu”.

Bọn họ nhìn nhau, thật sự quá lạ, sớm vậy đã quen, hơn nữa khác biệt cũng quá xa.

Đoạn phim tiếp tục chiếu, chuyện phát triển đến lúc Keith là “người có ba gấp”, yêu cầu chiến hữu ở chung phòng với anh giúp anh “đi tiểu”. Thật ra thì đoạn này không có ghi âm, nhưng bởi vì vào giờ phút này nơi đây tụ tập đám người hành nghề đặc biệt đến từ các nơi trên thế giới, trong đó có vô số người tài ba, bao gồm giỏi về học môi ngữ người. Pandora Dương, Brad cùng Iris, S. Q, Eyrie, Sa Mạc Ứng Non, Phát Khải đều là người giỏi việc này. Iris, Brad, Eyrie đều là người tập kích tài ba, luyện thành nhân lực tinh chuẩn; đồng thời, thuật đọc môi cũng mang đến trợ giúp rất lớn cho công việc tình báo của Dương; về phần Phát Khải, là hoàn toàn căn cứ vào bản lĩnh hành hạ học sinh cao cường luyện thành được từ khi làm huấn luyện viên, thuật đọc môi chính là một trong số đó.

Vì vậy khi nhiều người nhìn trừng trừng, Iris trợn mắt há mồm, khó có thể tin đọc ra theo hình miệng của Keith: “Tôi không kéo khóa quần xuống được.”

Mọi người thấy Lý Lộc lộ ra vẻ mặt như nuốt phải con sâu, trợ giúp Keith đang bị trói gô kéo ra khóa quần.

Sau đó hình ảnh liền bắt đầu xuất hiện vạch đen vụn á. . . .

Lại nói, Keith đang lặng yên chờ đợi “giờ lành đến”, nào ngờ đám người Squall một đi không trở lại, bên ngoài càng thêm mơ hồ truyền đến mấy tiếng kinh dị “A”, “ô”, “hơ”. Giác quan thứ sáu bén nhạy của Keith rốt cuộc phát hiện cái gì. Dù vừa rồi bị mấy lời “tập tục” của Squall kéo lại, nhưng hiện tại cũng biết trong đó có chuyện lừa gạt. Anh nửa do dự dấn lỗ tai vào cửa, chỉ nghe thấy Eyrie đang nói “Thao tác tinh tế. . . . Lần đầu là đến nơi”.

Keith gãi gãi lỗ tai, không phải rất tin chắc về những gì mình nghe được, anh suy nghĩ giây lát, chậm nửa nhịp mới cảm thấy mấy lời này thật quen tai. Đó chính là đối thoại lúc anh còn chưa biết Lý Lộc là phụ nữ, nên xem cô như chiến hữu hợp tác đồng tính, yêu cầu cô giải quyết vấn đề quá mót giùm mình.

Mọi người đang xem thú vị, thì một cánh cửa bị đánh bay từ trong. Keith hóa thân thành con thú thẹn quá thành giận kêu loạn hừ hừ từ bên trong quơ múa hai cánh tay vọt ra. Mọi người vừa thấy anh thì càng thêm vui vẻ, chỉ sợ thiên hạ không loạn chúc mừng anh tân hôn hạnh phúc, còn có người trêu chọc anh thì ra từ sớm như đã có “quan hệ thân mật” thực tế với đàn gái.

Keith vô cùng dũng mãnh, xem đám người ngăn trở trước mặt anh là núi đao chảo dầu, liều mạng chống đầu một người, nhảy qua cự ly bảy tám thước, từ trên không tóm lấy tấm vải trắng để chiếu hình lên, xé roẹt một tiếng.

Lúc này người khởi xướng Phát Khải lắc đầu thở dài, không hiền hậu nói: “Thật là người phương nam dã man. Từ một số động tác lúc đầu có thể nhìn ra anh ta nhanh như hổ đói vồ mồi, xé rách y phục nhất định cũng dùng lực lượng cực lớn, tôi thấy gia đình này về sau mà đánh nhau, thì sẽ phải tốn rất nhiều tiền cho quần áo.” Một người bên cạnh lại hừ hừ ha ha nói: “Đội trưởng anh minh, có thể thấy được vẫn là đoàn trưởng La Nặc Nặc Á có phong độ thân sĩ, đội trưởng người xem khi nào rảnh rồi, không bằng cũng sớm kết hôn đi. . . .” Sau đó bị Phát Khải bắt lại, ném vào trong đám người hỗn loạn.

Keith lột vải trắng xuống, nhưng đoạn phim vẫn còn, Phát Khải cười ha ha chỉ sợ thiên hạ không loạn, kịp thời điều chỉnh tiêu cự, lấy trở về bức tường trắng để chiếu hình, tiếp tục phát hình ra, đợi Keith lấy lại tinh thần chuyển sang Phát Khải, muốn phá hư máy chiếu thì đồng nghiệp Eyrie có quan hệ thân mật với anh đang tấn chức tấn trách phiên dịch khẩu hình của Keith: “Giúp tôi nhét vào giữa hai chân đi, mới nhét vào một chút à, nếu không lát nữa kéo lên kẹp trúng nó thì là chuyện mạng người đó.”

Lý Lộc không biết đi ra từ lúc nào, hôm nay cô mặc một bộ đầm dài, tầng trong hơi dài, lộ ra mép váy trong màu đen và đóa hoa thược dược hồng nở rộ, tầng ngoài lại là lụa trắng. Cô tựa vào trên cửa, hứng thú nhìn nhìn. Z không khỏi tò mò, hôm nay cô làm dâu phụ, vì thế đã tự xử lý tương đối sạch sẽ chỉnh tề rồi. Z hỏi: “Cậu không để ý?”

Lý Lộc nhún nhún vai nói: “Lúc ấy cảm thấy rất lúng túng, bây giờ xem lại thì thú vị hơn nhiều.” Cô dừng một chút, không hiền hậu bổ sung: “Lại nói, thủ cảm vô cùng tốt, tựa như kẹo mè xừng. Sau đó muốn mở phòng khám bệnh khoa nam, cũng là nguyên nhân này.”

Dương vừa đứng đi qua bên cạnh nghe vậy, dưới chân xê dịch. . . . Lão đảo. . . . Vịn tường ra. . . .

Lý Lộc còn nói: “Vội lại, tôi phát hiện mình gần đây càng ngày càng phóng khoáng, quả nhiên là bởi vì ở chung với Keith lâu ngày nên cũng trở nên khác người sao?”

“Không, đây thuần túy là do cậu tự biến dị.” Z trả lời, “Cậu xem, Keith vẫn biến xấu hổ.”

“Vậy thì tạm thời quy tội cho nghề nghiệp bác sĩ này rất biến thái đi.” Lý Lộc rất quả quyết kiên trì cho rằng trách nhiệm không do mình.

Keith thề đoạt lại máy chiếu, nhưng mà anh vẫn còn quá lý tính và lương tâm, cho tới khi các anh em S. Q. nhìn không được, gào to một tiếng, tập thể lên! Tất cả thành viên Sa Mạc Ứng Non đoàn kết lấy đội trưởng Phát Khải làm trung tâm tà ác để bao quanh, liều chết bảo vệ máy chiếu. Loạn đấu từ S. Q. và Sa Mạc Ứng Non bắt đầu, từ từ lan đến thành viên Pandora. Một thẳng xui xẻo bị đánh đến trong ngực Lý Lộc, cô xem đến mắt sớm tỏa sáng, một cước đạp bay tên xui xẻo kia, xé làn váy, cột lại đến eo, rồi lao qua, gặp người liền đánh.

Vì vậy từ tâm tình kích động của Keith bắt đầu, một cuộc hôn lễ vốn nên dịu dàng thần thánh tốt đẹp, chẳng biết từ lúc nào diễn biến thành một cuộc loạn đấu lớn của các tổ chức từ nhiều nước.

57. Q.4 - Chương 17: Ngoại Truyện 8: 24 Tiếng Kinh Hồn Của Keith

Cô xoay người, Keith liền giựt mình tỉnh lại. Lý Lộc mang thai sanh đôi, gần ngày sanh, bụng đã trở nên rất lớn, chân cũng bắt đầu sưng vù, thậm chí còn xuất hiện tình huống rút gân. Keith rất lo lắng cho cô, ban đêm cũng không ngủ sâu được. Anh sờ lên cái trán Lý Lộc, cảm thấy làn da da dưới lòng bàn tay rất lạnh lẽo, vội vàng mở đèn lên xem.

Lúc này mới chỉ rạng sáng, cảm giác vẫn tương đối yếu, chỉ cảm thấy hạ thân căng lên, Lý Lộc biết bây giờ còn rất sớm, nên bảo Keith giúp cô gội đầu tắm rửa, lại nghỉ ngơi trên giường đến trời sáng, mới để cho Keith lái xe đưa cô đến bệnh viện của Carl. Trong khoảng thời gian này, Keith đứng ngồi không yên, quả thật còn khẩn trương hơn anh tự sinh con. Dù là lúc lái xe, cũng vừa nhìn đường vừa phân tâm xem Lý Lộc, chỉ sợ cô đau lắm.

Vào bệnh viện, Carl đã nghe tiếng nên ngồi chờ ở phòng chờ khám bệnh, nhìn thấy Lý Lộc liền hỏi: “Cảm thấy như thế nào?”

“Tạm được, trước tiên có thể để tôi ở phòng chờ sinh mấy tiếng.”

“Đừng gấp gáp, nơi này của tôi vừa đúng lúc có dư phòng sinh, đã giữ lại một phòng đơn cho em.” Carl nói.

Tâm tư của Carl cẩn thận, thấy Keith bất ổn, tinh thần khẩn trương, liền sẵn sàng nói với Lý Lộc: “Lát nữa muốn tôi giúp em đỡ đỡ hay nhờ bác sĩ nữ?”

Lý Lộc chính là bác sĩ, rất hiểu rõ cảm giác của bác sĩ đối với cơ thể con người, dù là đàn ông hay phụ nữ. Đồng tính hay khác phái, ở trong mắt các bác sĩ đều có thể quy nạp thành một hình giải phẫu đặc biệt không có mặt mũi, nên trả lời “Cho ai xem không phải đều như nhau sao?”

Carl lại liếc nhìn Keith, rất biết điều nói: “Trong bệnh viện của tôi có một bác sĩ đỡ đẻ rất có kinh nghiệm tên Carolina, lát nữa sẽ an bài cô ấy phụ trách cho em. Như vậy em muốn sinh truyền thống hay sinh dưới nước?”

“Thấy nước tôi sẽ nghĩ đến một đoạn ngày đáng chết, Dương đã từng vì đề cao thành tích bơi của tôi, bắt tôi ngày ngày đeo nặng bơi 10km.”

“Tôi biết rồi, vậy thì sinh bình thường thôi.” Carl rất đồng tình nói với Lý Lộc.

Nước ối vỡ vào buổi trưa. Trước đó, cũng không đau lắm, nên Lý Lộc nằm yên trên giường chờ sinh nhấm nhát dưỡng thần. Lúc đầu tử cung không co lại nhiều lắm, mỗi lần sẽ đau bụng sinh ba mươi mấy giây, sau có ngừng nửa tiếng. Sau đó theo giờ sinh đến gần, thời gian đau bụng sinh sẽ kéo dài, mà thời gian giãn đoạn lại rút ngắn. Đến khi nước ối vỡ ra, thì sẽ bắt đầu đau vô cùng.

Dưới sự yêu cầu của bác sĩ, Keith đỡ cô đổi giường sinh khác, nhìn thấy bác sĩ đỡ đẻ trung niên kia để dụng cụ đỡ đẻ ở một bên, trong lòng liền run, không biết còn phải đau khổ bao lâu.

Lý Lộc than thở trong lòng, vươn tay về phía Keith, Keith thật ra vẫn luôn ở đây nhìn cô, lập tức cũng đưa tay ra nắm tay Lý Lộc.

Khi hai tay giao nhau, Lý Lộc phát hiện Keith còn lạnh hơn cả cô, vì vậy an ủi anh: “Carl sẽ an bài tốt nhất cho em, anh về nhà chờ cũng không sao.” Keith từng té xỉu ở phòng khám bệnh của cô vì nhìn thấy hiện trường thảm thiết lúc sinh con, đến bây giờ Lý Lộc còn nhớ rõ lắm.

Keith quật cường lắc đầu, không chịu đi, tỏ vẻ chết cũng không chịu đi.

Tử cung càng co mạnh lại, Keith phủ tay trên bụng Lý Lộc giúp cô hóa giải bắp thịt căng cứng, tay có thể cảm thấy da thịt ở dưới căng cứng từng hồi. Lý Lộc cắn cắn môi dưới, hơi đau khổ nói: “Anh không chịu nổi thì ra ngoài trước, nơi này không có gì đâu.”

“Đừng lo cho anh, lo cho em đi.” Keith trả lời đơn giản, sau đó rất dịu dàng xoa xoa trên bụng cô.

Thời gian đau bụng sinh tiếp tục kéo dài, mồ hôi lạnh trên trán Lý Lộc không ngừng chảy ra, đã gần bảy giờ tối, cô suy yếu hoạt động thân thể một cái, đổi tư thế. Keith dứt một miếng chocolate vào trong miệng cô, cô không nhai đã nuốt xuống - quá đau nên không có hơi sức nhai.

Chợt, Lý Lộc tránh tay Keith ra, nắm lấy song sắt bên giường, nhắm chặt mắt, đóng đưa đầu, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ đè nén, lúc này, Keith biết đau đớn đã đến điểm giới hạn nhẫn nại của cô rồi.

Anh nhớ tới Carl đã nói với anh, bình thường phụ nữ sinh để đều tiêm chút thuốc tê, dù sinh tự nhiên cũng là như thế. Nhưng phương pháp hóa giải đau đớn này không thích hợp với Lý Lộc, bởi vì Hell Drop, rất nhiều thuốc tê đều không có tác dụng với cô. Nếu như dùng tới thuốc tê mạnh có hiệu quả với cô, thì lại sợ sinh ra ảnh hưởng không tốt cho thai nhi, cho nên Lý Lộc và Carl rất cuộc quyết định không dùng thuốc tê, cũng chính là áp dụng cách sinh nguyên thủy nhất.

Tim của Keith run run, anh cảm thấy mình sắp không chịu nổi, không biết mình có thể làm cái gì, chỉ có cảm thấy mình rất vô dụng. Bác sĩ nhìn nhìn, nói: “Còn phải đợi một đoạn thời gian, cậu cho cô ấy ăn chút gì bổ sung thể lực trước.”

Keith lặng lẽ gật đầu. Sau khi đau bụng sinh, Lý Lộc thở dốc bình phục, thấy bộ dáng Keith như vậy, cũng biết trong lòng anh đang ảo não, vì vậy cười cười với anh, nói: “Anh đừng lo, em rất khỏe, qua tối hôm nay, ngày mai lại là một hảo hán.”

“Chờ em khỏe, con sẽ do anh chăm, em đừng giành với anh.” Keith cảm thấy như vậy mới có thể bồi thường một chút.

“Ừ, không giành với anh.”

“Tắm không thể giành.”

“Không giành.”

“Giặt tả cũng không thể giành.”

“Không giành.”

“. . . Hôm nay em thật nghe lời.”

“Vậy cho bú thì sao? Anh cũng phụ trách sao?”

Keith “a” một tiếng, trong óc không biết làm sao liền nghĩ đến bộ ngực của Lý Lộc, sau đó liền ngẩn người.

Lý Lộc nhìn thấy anh ngây ngốc, mà không nhân cơ hội trêu chọc một phen thì không phải là tính cách của cô rồi, nhưng mới cười hai tiếng, đau bụng sinh lại ùn ùn kéo tới, tiếng cười lớn cắm trong cổ họng liền thay đổi thành âm thanh rên rĩ, Lý Lộc thật rất muốn đập đầu vào tường.

Khi bắt đầu sinh, bác sĩ nâng chân Lý Lộc lên cao, cô cảm thấy mình tựa như vệt nướng Bắc Kinh, bị người bán cổ định thành một hình dáng rồi đau khổ lăn lộn trong nước sôi lửa bỏng.

“Ừ. . . .” Rên rĩ do đau đớn từ từ sâu hơn, lại bị cấm ở trong cổ họng. Cả người cô đã ướt đầm mồ hôi, Keith thay đồ quần áo cho cô, lúc ngồi dậy, ngang hông bị đau đớn hành hạ đến một chút hơi sức cũng không có, toàn nhờ Keith đỡ mới có thể miễn cưỡng cởi bỏ áo ướt. Lý Lộc khẽ nhếch miệng, tựa vào trên bả vai Keith nhỏ giọng thở, khí nóng phun trên cổ Keith, anh nghĩ thầm, kiên trì, cơn ác mộng sẽ rất mau qua.

Anh cảm thấy đây là một cơn ác mộng không muốn trải qua nữa, Lý Lộc lại phát ra mong đợi từ trong đáy lòng, rất nhanh sẽ có thể thấy được con của cô và anh, cô đã không còn người thân ở trên thế giới này, hiện tại, gia đình này lại sắp gia tăng hai thành viên, nhất định là tiểu ác ma đáng yêu.

Lý Lộc đã sớm định ra kế hoạch giáo dục, Keith một lòng muốn đem cướp đi nhiệm vụ chăm con, Lý Lộc đã đồng ý, nhưng chờ ra khỏi phòng sanh sẽ lập tức bội ước, bởi vì mặt mũi Keith hiền lành, rất dễ dàng cưng chiều con thành đứa trẻ hư.

Cô tựa vào trên người Keith, hài lòng nhỏ giọng thở. Keith tận lực giúp cô thay quần áo thật nhanh, nhưng vẫn không nhanh hơn tốc độ tử cung co lại, cuối cùng, Lý Lộc trần trọc lắc đầu ở trong lòng anh, dùng sức nắm chặt cánh tay của anh mới qua được cơn đau bụng sinh này.

Lý Lộc run rẩy, đau đớn vô cùng, sự mong đợi dành cho sinh mệnh mới, kế hoạch cho tương lai đều có vẻ yếu ớt, từng tế bào đều bị khổ sở lấp đầy.

“Dùng sức, cô biết hít thở thế nào mà!” Bác sĩ ở bên tai cô khích lệ.

Lý Lộc không nhịn được rốt cuộc gào thét lên, cô giùng giàng muốn chống đỡ ngồi dậy, thoát khỏi chỗ có áp bức. Keith lắc đầu nói với bác sĩ: “Không được, cô ấy không chịu nổi, tiêm cho cô ấy chút thuốc giảm đau đi, giảm bớt một chút khổ sở cũng tốt.” Anh tự nói với mình phải kiên cường hầu ở bên cạnh Lý Lộc, nhưng bây giờ đã vượt qua hạn độ mà anh có thể chịu được.

“Anh cũng biết, chúng tôi đã thử qua chú xạ, nhưng. . .” Bác sĩ khó xử nói, “Rất rõ ràng không có hiệu quả.”

Lý Lộc hoàn toàn vô dụng nằm trên gối mềm nheo, mồ hôi ướt đầm tóc, mắt không có tiêu cự hơi nhếch lên, đã không thể phân ra tình thần nói chuyện với Keith để dời đi sự chú ý. Đau khổ vẫn còn kéo dài, bất luận là đối với Lý Lộc, hay là đối với Keith, cũng đều đau khổ giống nhau. Keith chỉ có thể làm chuyện mình có thể làm, nhỏ giọng nói chuyện ở bên tai cô, cầm cổ tay của cô, để cô biết bọn họ vẫn còn ở cùng nhau, lúc nào cũng ở cùng nhau.

Rạng sáng hôm đó, thành phố New York vẫn còn trong ban đêm yên tĩnh, không khí mùa hè đã chuyển lạnh, trong phòng sanh rất cuộc xuất hiện biến hóa. Hai sinh mạng trước sau thoát khỏi cơ thể mẹ, rất có tình thần phát ra kêu khóc vang dội.

Lý Lộc nửa khép mắt, cô nghe được âm thanh của trẻ nít, trong lòng bàn tay là xúc cảm gương mặt của Keith, cổ tay của mình bị anh nắm thật chặt, cả người tràn đầy mệt mỏi và đau đớn, còn có hơi thở của người yêu của mình, còn có âm thanh thành viên mới trong gia đình. Cô mở mắt, nhìn thấy Keith cũng đang chuyển chú nhìn cô, cảm thấy tình cảnh thế này đã khắc sâu trong trí nhớ từ rất lâu.

Khi đó trong rừng mưa nhiệt đới tràn đầy hương vị nước sông và bùn đất, người đàn ông này nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, rất nghiêm túc lại vô cùng thành khẩn nói: “Tôi thích cậu.”

Từ khi đó đến bây giờ, đã qua bao lâu rồi, tình cảnh như thế làm cho người ta vĩnh viễn không thể quên, cũng vẫn không ngừng lặp lại trong cuộc sống. Trong lúc cô chưa phát hiện, thì đã rất yêu người đàn ông trước mắt này.

Keith, Keith mà em yêu. . . .

Cô không lên tiếng mà chỉ lặp lại tên của anh, đã cảm thấy rất bình thản rất hạnh phúc, sau đó nắm tay của anh điều chỉnh tư thế, an tĩnh đã ngủ, trong lòng còn đang suy nghĩ, đợi cô khỏe lại, nhất định phải tự mình dạy dỗ con của mình, không thể để cho Keith làm hư.

58. Q.4 - Chương 18: Ngoại Truyện 9: Mẹ Đại Nhân Mạnh Mẽ Và Cha Đại Nhân Vạn Năng

Tôi tên là Lockon, em trai sinh đôi tên Roch Wolf, năm nay sắp tròn mười hai tuổi rồi.

Thành viên gia đình của chúng tôi tổng cộng mười người, theo cách nói của ba, chính là “Vừa đủ biên chế của tiểu đội xanh đỏ và quan chỉ huy”. Còn theo lời chú Dương, chính là “biên chế này ít hơn một người so với bảy trường hạng A ở Trung Quốc”. Sau đó ba sẽ rất âm ỉ hỏi chú DƯơng “Sao anh chửi nhà chúng tôi như thế”, chú DƯơng sẽ cười lạnh trả lời “Tôi thích khi dễ tên ngốc như anh đó”, mẹ sẽ chỉ lạnh lạnh nói “Dương, anh thích thì ở lại nhà chúng tôi ăn tối đi, tôi gọi Dora tới cùng nhau làm bữa ăn lớn”, vì vậy chú Dương lộ ra vẻ mặt muốn ở lại mà không dám, càng thêm âm ỉ đi về nhà. Thuận tiện nói một tiếng, nhà chú ấy ở đối diện nhà chúng tôi, cách cái sân và con đường, cự ly ước chừng hơn 100m.

Nhà chúng tôi không phải có nhiều thành viên thế này ngay từ đầu, mới đầu thành viên là ba và mẹ, nhóm thành viên thứ hai chính là tôi và Roch Wolf. Bởi vì tôi cùng Roch Wolf là sinh đôi khác trứng, cho nên diện mạo chênh lệch khá lớn. Tổng thể mà nói, em trai tương đối giống ba, tóc màu vàng, trông mắt màu hổ phách, mà tôi thì tương đối giống mẹ, tóc màu đen, vóc dáng cũng thấp hơn em trai, con người lại là màu xanh lá đậm.

Mẹ rất ưa thích đôi mắt của tôi, nhớ có một buổi tối tôi năm tuổi, sau khi ba kể chuyện ba con heo và sói cho chúng tôi nghe xong, tôi liền buồn ngủ, khi đó mẹ đang ngồi ở trên ghế sa lon bảo dưỡng sủng ống (nghe nói cái “Ghế sa lon” đó là dùng vỏ xe bọc thép bỏ hoang cải trang thành, một chú kỳ quái tên Iris khen nó không dứt miệng, cho rằng vết đạn phía trên là hoa văn xinh đẹp nhất), có lẽ mẹ nghĩ tôi và em trai đã ngủ, nên nói với ba tôi: “Mắt con cả thật xinh đẹp, nếu đựng trong hộp thủy tinh nhất định đẹp hơn cả hạt ngọc lục bảo mà hoàng gia ANh trân quý.”

Lúc ấy ba á khẩu không trả lời được, ba nhất định là ghen tỵ mắt của tôi đẹp hơn ba, vì vậy á khẩu không trả lời được một thời gian rất dài mới nói: “Em từ trước đến giờ chưa từng khen mắt anh đẹp.”

Giọng điệu của ba rất uất ức, rất giống dáng vẻ của em trai khi đòi một cây súng thật làm quà giao thừa nhưng bị bác bỏ. Quả thực là rất thú vị. Sau đó mẹ liền giống như trước kia, rất bó tay cũng rất dịu dàng bắt đầu lời ngon tiếng ngọt, khen ba cười rộ lên.

. Đợi chút, sao tôi cảm thấy càng nói càng kỳ quái, chẳng lẽ tình hình nhà của chúng tôi chính là “Giới tính thác loạn” trong truyền thuyết sao? !

Té xỉu, mặc kệ. Ít nhất ba đại nhân ở bên ngoài vẫn rất có khí khái của nam tử hán, hẳn cả đời cũng chỉ có ở mẹ của chúng tôi trước mặt đại nhân mới có thể lộ ra loại thần thái này thôi.

Từ khi chúng tôi hiểu chuyện, mẹ luôn nhàn rỗi ở nhà, thỉnh thoảng đến bệnh viện của bác Carl giúp một tay. Ba cũng rất ít làm nhiệm vụ, cả ngày mang theo chúng tôi chạy khắp nơi, đi thăm nhiều loại bãi bắn bia, trụ sở huấn luyện, diễn tập thực chiến.

Tôi, em trai và mẹ đều rất thích ba. Một nguyên nhân quan trọng trong đó là, thức ăn mỗi ngày đều do ba lo liệu một mình, tôi đã từng nghi ngờ tại sao mẹ không giúp.

Sau đó, vào năm tôi và em trai được năm tuổi, rốt cuộc có một lần kia rất vô tình, khi nữ sĩ Dora hàng xóm kể bên nhà đến nhà chúng tôi làm khách, trùng hợp ba đi làm nhiệm vụ, vì vậy cô Dora và mẹ liền liên thủ bào chế một “Bữa tiệc lớn” có thể xưng là độc nhất vô nhị trên ý nghĩa.

Nhìn bánh pút-đing chocolate bị cắt thành cây đinh và bánh đúc đậu bị ngâm trong nước tương, hỗn hợp giấm chua và Whisky trộn vào tạo thành món ăn “Mát mẻ thoải mái”, tôi không khỏi hoài nghi, trên thế giới còn có người nào có thể sáng tạo hơn dì Dora.

Mẹ đại nhân lập tức đẩy ngã tôi cảm thán.

Cô ấy tuyệt đối là kỳ tích sống của đẳng sáng tạo!

Tôi và em trai trơ mắt nhìn mẹ bắt một con gà mấy ngày trước mang về làm thí nghiệm, rất nghiêm cẩn làm sạch không khí trong cổ nó, rồi nhanh chóng giết chết nó, sau đó mở microwave ra, trực tiếp vứt nó vào.

Tôi cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Mẹ, ngài không nhỏ lông của nó sao?”

Mẹ ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, sau đó không mấy xác định nói: “Ở quốc gia mẹ sinh ra, có một phương pháp làm gà tên ‘gà ăn mây’. Mẹ tin chắc đó là một phương pháp làm gà không cần nhỏ lông” vì diễn tả chính xác, mẹ còn sử dụng tiếng nước mẹ.

Em trai “A” một tiếng, lập tức nói: “Mẹ, ba nói làm gà là hành vi không tốt.”

“Ai nói làm gà không tốt? Ba con làm gà ăn rất ngon.”

“Nhưng ba nói thầy của ba thề son sắt nói cho ba biết làm gà tuyệt không tốt.”

Nghe đến đây, tôi tin chắc hai người bọn họ tuyệt đối là ông nói gà bà nói vịt, mẹ từ nhỏ đã sống ở nước Mĩ, mặc dù biết nói tiếng Hoa, khẩu âm cũng rất tốt, nhưng lại không hiểu rõ một số từ lóng quê nhà, mà ba được ông Sử Uy Khắc hun đúc ngày đêm, lại hiểu biết rất sâu về một số tiếng lóng quê nhà.

Tôi không thể làm gì khác hơn là đứng ra ngăn lại hành động ngây thơ của bọn họ: “Nhưng mẹ, gà ăn mây là phải xử lý nội tạng trước, rồi trác bunn bên ngoài con gà, sau đó ném vào trong đồng lửa để nướng, ba đã dạy con cách làm.”

Mẹ đại nhân vĩ đại nghi ngờ nói: “Lockon, con cảm thấy lòng gà dở lắm à?”

“Ăn rất ngon.”

“Nếu ăn ngon tại sao phải xử lý?”

“.”

“Con thích ăn bunn không?”

“Không thích.”

“Vậy tại sao muốn trát bunn bên ngoài con gà?”

“.”

“Microwave có thể nướng chín thức ăn không?”

“Có thể.”

“Lửa có thể nướng chín thức ăn không?”

“Có thể.”

“Nếu lửa và microwave có tác dụng như nhau, vậy tại sao không thể dùng microwave thay thế lửa?”

. . . . Thần toàn trí toàn năng, mẹ đại nhân của chúng tôi thật là tài tình, tôi nói không lại mẹ! Tôi khóc, cảm thấy bị ai vì ba thân yêu của mình, đoán chừng con gà kia trên trời có linh thiêng cũng muốn khóc.

Kết quả mấy món ăn hợp lại chính là tai nạn sao hỏa đụng địa cầu! Từ đó về sau, tôi và em trai đều lập chí học bản lĩnh của cha đại nhân, không thể ẹ đại nhân cơ hội cầm muôi nữa!

Bởi vì mẹ vô cùng có tài, nhà chúng tôi thỉnh thoảng sẽ làm ra động tĩnh rất lớn, tương tự với tiếng vang nổ tung. Sau mỗi lần nổ tung, trong nhà lập tức lọt vào rối ren cứu hỏa cứu tế.

Hàng xóm chung quanh cũng có người có tiền, nghe nói bọn họ đóng thuế rất cao, cho nên cực kỳ coi trọng quyền lợi mình được hưởng, mỗi lần đều lập tức gọi điện thoại đến báo cảnh sát tố cáo nhà chúng tôi có tiếng vang khả nghi.

Rất cuộc có một lần, ba bị mang vào bót cảnh sát, nhốt chung với một đám du côn gây chuyện, bảo là muốn ba cảm thụ “Giáo dục tình yêu của đám côn đồ”. Mẹ không nhanh không chậm liên lạc chú Howard làm luật sư, ngày hôm sau ba được bảo lãnh ra khỏi bót cảnh sát, bọn cảnh sát đưa ba ra ngoài cứ như đưa ôn thần.

Tôi và em trai nhìn thấy đồng thời ra ngoài còn có mười chú bác nước mắt rùng rùng, bọn họ nằm trên băng ca rồi bị đặt lên xe cứu thương. Vốn là muốn khởi tố ba cố ý tổn thương, nhưng bọn cảnh sát điều tra hình ảnh quay được tối đó, ba dưới tình huống bị vây công chỉ đâm mỗi người một cú, còn không phải là chỗ nguy hiểm. Bọn cảnh sát bị ai, ba là phòng vệ chính đáng, vì vậy tiền chữa bệnh cho bọn côn đồ bị thương chỉ có thể do bót cảnh sát xin tiền ở trên tiến hành bồi thường.

Sau lần đó ba không có bị phiền toái gì nữa.

Lần thứ hai thì ồn ào hơn, là mẹ bị mang vào bót cảnh sát. Ba cực kỳ gấp gáp sau nửa tiếng liền bắt chú Eyrie cùng đi bảo lãnh mẹ, nhưng bọn họ đã chậm, hậu quả mẹ tạo ra hiển nhiên càng có lực phá hoại hơn. Bọn cảnh sát muốn kiện mẹ cố ý phá hư của công, nhưng xem phim quay được, lại là mẹ bị một người phụ nữ đẩy vào tường, “Không cẩn thận” liền đụng sập tường, gạch đá văng ra còn làm bị thương mấy người phụ nữ đang vây công mẹ. Lúc mẹ rời khỏi bót cảnh sát còn phần mà gầm lên: “Đây là công trình bã đậu! Mấy người chờ coi, tôi muốn kiện mấy người dùng tiền thuế của chúng tôi xây công trình bã đậu!”

Trải qua hai chuyện này, nhân sĩ yêu thích hòa bình chung quanh nhà chúng tôi rồi rít bán nhà dọn đi. Rất nhanh, mấy nhà đó cũng lục tục có chủ nhân mới.

Đầu tiên là chú Dương dọn đến căn nhà ba tầng màu xanh dương ở đối diện, chú ấy nói chú ấy mở một tiệm rượu mới trong thành phố, buôn bán cũng không tệ lắm, về sau sẽ định cư ở Newyork. Tiếp theo là cô Dora, cô ấy nói cô ấy đổi bộ môn làm việc, về sau mỗi tuần chỉ đi làm ba ngày, cho dù đi tới đi lui giữa Washington và Newyork cũng sẽ không cảm thấy rất phiền toái. Sau đó bác Carl cũng mua nhà ở bên cạnh cô Dora. Sau đó nữa, Vincent, Iris, Brad cũng mua nhà quanh đây, nhưng bọn họ không thường ở nhà. Sau khi bị họ bao vây, không còn ai tố cáo nhà chúng tôi có tiếng vang khả nghi như tiếng nổ nữa.

Nhưng sau khi mẹ làm nổ cái microwave thứ mười sáu, mẹ rất cuộc bỏ đi quyết tâm học nấu nướng cho giỏi. Tôi không biết mẹ làm sao lại dữ dội như vậy, đại đa số thời điểm ba đều hầu ở bên người mẹ cầm tay dạy, nhưng mẹ không phải “không cẩn thận” đóng cửa microwave quá mạnh, không thì nôn nóng quá nên ném vật phẩm dễ cháy dễ nổ vào microwave để làm cho lẹ, ba luôn rất dung túng, quét dọn chiến trường xong, ngày hôm sau lại mang một microwave mới từ tầng hầm lên.

Vào năm tôi và em trai tròn sáu tuổi, trong nhà bắt đầu gia tăng thành viên mới.

Người thứ nhất là em gái Arran Nia được chúng tôi mang về sau khi cả nhà đến Afganishtan thăm ông Sử Uy Khắc, cô Dora giúp chúng tôi làm thủ tục thu dưỡng. Em ấy lúc đầu rất trầm mặc khéo léo, nghe nói trong cái thôn em ấy sinh ra, con gái có địa vị rất thấp, không thể tùy tiện nói gì trước mặt đàn ông, cả cổ

cũng không thể lộ ra. Chúng kiến tới hình thức chung đụng vừa đánh vừa giết của mẹ và ba, em ấy đầu tiên là run sợ, sau đó rồi cuộc dần dần nghĩ ra, sau nữa tôi và em trai mới biết Arran Nia là một ác ma nhỏ thích làm việc xấu và nói dối.

Ngay sau đó lại mang về một chị Suo Nala từ Somalia, nghe nói trước đây mẹ chị ấy tư thông với người đàn ông khác, nên bị người trong thôn ném đá đến chết. Tôi và em trai cũng đặc biệt thích chị ấy, bởi vì chị ấy làm việc luôn là đầu vào đấy, nói chuyện luôn không nóng không lạnh, còn có thể làm bánh nướng và bánh pho mát rất ngon. Ở trước mặt chỉ ấy, cả ác ma nhỏ Arran Nia cũng sẽ ngoan ngoãn không gây sự nữa, bởi vì nếu như không nghe lời, Suo Nala sẽ không cho em ấy ăn pho mát đặc chế nữa.

Tiếp đó nữa. . .

Thành viên gia đình được cố định vào năm chúng tôi tròn mười tuổi, lúc này, cha mẹ đã nuôi tám đứa bé, có đủ các nhân chủng. Bộ phận hành chính lo lắng cha mẹ không cách nào chăm sóc tốt cho họ, đã từng không chấp thuận thủ tục thu dưỡng, mẹ đại nhân dưới cơn nóng giận liền cáo lên tòa án, tất cả anh chị em chúng tôi đều đến làm nhân chứng. Sau khi giao nộp bằng thống kê tiền thu vào, con số tư sản hoa lệ và sự đồng tâm hiệp lực của người một nhà chúng tôi đã đả động quan toà đại nhân, vì vậy tiền đồ thật tốt đẹp. . .

Tốt đẹp sao? Tôi cảm thấy quả thật phải dùng tuổi trẻ màu máu” để đánh giá.

Đi ra tòa án bang New York, ba vui mừng không ngậm miệng được, ba nói với mẹ: “Cuối cùng có thể tạo thành tiểu đội xanh đỏ để tiến hành kháng chiến. Anh dẫn bốn đứa bé, em dẫn bốn đứa bé, chúng ta xem đội nào thắng.”

Mẹ nhún nhún vai, coi như là đồng ý.

Anh chị em chúng tôi có tám người, thích ăn thức ăn ba làm, thích khóa dạy chữ của mẹ, quần áo bị rách ba sẽ may lại, bị bệnh mẹ sẽ rất dịu dàng chăm sóc. Về phần “tiểu đội tiến hành kháng chiến” mà ba luôn nhớ tới, dù là ở đội xanh với ba, hay là đội đen của mẹ, đều là có riêng thắng thua. Kháng chiến hàng tuần luôn là đề tài quan trọng gay gắt, quyết liệt giữa các anh chị em, thua tất nhiên không cam lòng muốn ngóc đầu trở lại, thắng cũng liều mạng già để giữ huy hoàng.

Khi chị Suo Nala sắp mười sáu tuổi, tôi và em trai mười một tuổi, trong nhà xảy ra một chuyện. Tập đoàn ba làm việc nhận được một nhiệm vụ có cấp bậc tương đối cao, bởi vì khó khăn khá nhiều, nên dù là ba đang “Thoái ẩn rừng núi” cũng bị Eyrie và Squall lôi đi. Sau một tuần ba rời khỏi nhà thì có một đám người xâm nhập vào nhà.

Đầu tiên là điện lực trong nhà bị cắt đứt, Suo Nala lập tức cầm điện thoại cố định lên, quả nhiên cả dây điện thoại cũng bị cắt đứt rồi. Chẳng lẽ đây chính là “Đánh lén” trong truyền thuyết? Tám anh chị em chúng tôi thật hưng phấn, ánh mắt lấp lánh đe dọa nhìn mẹ. Trong bóng tối, mẹ đuổi lưng một cái, sau đó nói: “Lockon và Roch Wolf phụ trách chăm sóc Tân Hoa và Mộc Mộc.” Nói xong liền đi lên lầu. Thuận tiện nói một tiếng, Tân Hoa và Mộc Mộc là thành viên gia nhập gia đình trẻ nhất.

Đám người kia hình như muốn bắt chúng tôi để uy hiếp ba, nào biết bọn họ đánh bàn tính quá tốt, lại lạc vào trong biển lớn chiến tranh nhân dân mê mông. Mẹ đặc biệt tắt đi hệ thống bảo vệ, vì vậy chiến đấu bắt đầu lan tràn từ tầng hầm. Đây là lần đầu tiên chúng tôi chân ướt chân ráo thực chiến, lúc đầu khẩn trương, nên chúng tôi phạm vào mấy sai lầm nhỏ, kết quả cuối cùng là, một thanh M14 đen ngòm chĩa vào trên ót Mộc Mộc.

Nhưng khi tay súng bóp cò, đầu đạn bị đập vào nòng súng bắn ra không được, xung lực phản lại mạnh hơn lực bắn bình thường nhiều, tay của hắn ta liền bị chấn thương. Đầu hắn đeo đèn ngoại truyền nhìn trong đêm, vì vậy thấy được nòng súng bị tôi bẻ cong. . . . Mẹ và ba am hiểu ảo thuật “Vận ống sắt”, tôi và Roch Wolf cũng biết, mặc dù còn chưa nhuần nhuyễn lắm, nhưng chúng tôi tin tưởng một thời gian nữa nhất định có thể làm việc nặng nhẹ nhàng như ba và mẹ.

Theo chú Dương nói, trước kia mẹ từng mở một phòng khám bệnh ở Los Angeles, khu đó trị an hỗn loạn, dân bản xứ đáng lẽ đều nghĩ phòng khám bệnh đó sẽ rất nhanh bị chìm ngập trong biển lớn chiến tranh của đám con đồ, nhưng cuối cùng, con đồ lớn nhỏ gần đó nghe đến phòng khám bệnh đã sợ mất mặt, tránh còn

không kịp. Hiện tại đám người xông vào nhà của chúng tôi về sau nhất định cũng sẽ giống như đám lưu manh đó, trong lòng sẽ lưu lại vết thương không thể phai mờ.

Không lâu sau ba liền không hề bị thương trở về, trong nhà sớm được dọn sạch sẽ, khiến ba nghĩ là không có gì xảy ra, an tâm thở phào một cái. Mẹ vẫn kiên trì, không cho ba biết đoạn nhạc đêm này, chỉ nói là: “Lần sau mang bọn nhỏ đến Miến Điện du lịch đi.” Bởi vì Miến Điện đang rất loạn, trước kia mẹ luôn không đồng ý cho chúng tôi đến đó, hiện tại đây là thừa nhận sự tiến bộ của chúng tôi sao?

Khi tôi và em trai sắp mười hai tuổi, có một vị khách kỳ quái tới nhà. Da chú ấy rất trắng, tóc lại đen, còn đen hơn mẹ, ánh mắt lại có màu xanh lá giống ba.

Ngày đó tôi và các anh chị em từ trên xe đưa rước đi xuống liền xông thẳng về nhà, mở cửa ra nhìn, liền thấy người khách kỳ quái đó cũng quay đầu nhìn về phía chúng tôi. Chú Dương ngồi ở bên cạnh chú ấy, trên ghế sa lon đối diện là ba và má.

Không biết vì sao, ba thật là khấn trương, ngồi sát bên cạnh mẹ. Vị khách kỳ quái kia nhìn thấy chúng tôi có vẻ cực kỳ thận trọng, nhưng tôi có thể nhìn ra được, chú ấy luôn len lén liếc tôi. Bởi vì tôi cũng có mái tóc màu đen và đôi mắt màu xanh lá như chú ấy sao?

Sau khi anh chị em tự giới thiệu về mình liền bị đuổi ra ngoài chơi, nhưng chúng tôi từ lòng hiếu kỳ, vẫn chết sống ở trong phòng, hơn nữa chị Suo Lana và em trai Roch Wolf đều là người ái mộ trung thành của chú Dương, thấy chú ấy ở đây, thì làm sao chịu rời đi.

Những chuyện vị khách và mẹ nói tôi không hiểu được, tin tưởng ba cũng không hiểu. Cái gì tổ hợp đường nhỏ, cái gì hóa học kiểm sinh vật, hình như là chuyện về một lĩnh vực nào đó. Cuối cùng, vị khách nói: “Bây giờ anh không còn hứng thú chế thuốc nữa, đang nghiên cứu cứu sống thai bên ngoài tử cung, em có thể cho anh một cái trứng không?”

Chú Dương lập tức phun hơi trà nóng trong miệng ra cái TV cách đó năm thước. . . .

Ba “kích động” đứng lên, cơ hồ sắp rút súng ra đấu.

Khách bị ba đuổi đi, thường ngày trong nhà đều là mẹ định đoạt, chuyện này ba lại ngoài ý muốn kiên trì nguyên tắc. Gần đến cửa, vị khách thì thào nói: “Tôi chỉ muốn một đứa trẻ giống Lockon thôi.”

Lúc đó sắc mặt của ba thật là rất đẹp, quả thật tựa như gà mẹ bảo vệ gà con.

Đêm hôm đó, mẹ dỗ chúng tôi ngủ rất sớm, sau đó mẹ bị ba dắt trở về phòng, bảo là phải nói rõ chuyện về Brando. Bọn họ nói gì chúng tôi không biết, nhưng ngày hôm sau, mẹ luôn luôn dậy sớm cứ nhiên ngủ nướng, mà ba thì vẫn ở trong phòng bếp lách cách ca lách cách băm sườn nấu canh.

Khi đó sắc mặt của ba quả thực là mặt mày hồng hào hưng phấn khác thường, mà khi chúng tôi chen chúc ở trong phòng bếp hỏi thăm mẹ thế nào, thì trên mặt ba lại xuất hiện vẻ “thẹn thùng” mờ ảo.

Không biết vì sao, ở trong đầu tôi cứ nhiên xuất hiện hình ảnh ba bị trói trên vách tường, mẹ thì mang bột da cao, trong tay cầm roi da đen nhánh, bên cạnh treo đầy nệm đỏ, còn có các dụng cụ hành hình khác. . . .

Trời ạ! Chú Dương, tại sao chú cho chúng cháu xem mấy cuộn phim như Đêm kinh hồn tự trói bằng áo da, Nữ vương bệ hạ và thú cưng, Bốn trăm năm kinh tình dưới tầng hầm ...!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chim-bay>